

Giới thiệu Đại Hiệp Rất Nghèo

Đại Hiệp Rất Nghèo của tác giả Bách Lý Tiểu Tiểu là câu chuyện tình đơn giản xoay quanh một anh chàng đại hiệp có nhà có cửa vớt được một cô nàng lưu lạc trên giang hồ...

Dù sao thì nàng cũng có chỗ để mà nương tựa. Nhưng có điều phụ quân của nàng lại là một gã yếu đuối không có võ công lại còn chẳng có một xu dính túi, vậy mà cũng gọi là đại hiệp giang hồ sao ???

Liệu câu chuyện tình giữa hai người còn có những trắc trở nào nữa ? Mời các bạn theo dõi diễn biến giữa đại hiệp nghèo khó và cô nàng lưu lạc...!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: mép nước gặp nhau

Sương mù lượn lờ quanh khe núi, như là có tiên nhân ở nơi này, khiến cho toàn bộ dãy núi đều nhiễm chút tiên khí, con sông chảy róc rách, đám cá hôn môi nơi hòn đá dưới đáy sông, cuộc sống tốt đẹp của chúng nó tựa hồ sẽ kết thúc, bởi vì...

Trong sông có một nam nhân thân trên trần trụi đang đứng, thân hình tinh tráng với những đường cong hoàn mỹ, khuôn mặt cương nghị, môi mỏng khẽ nhếch, hiện lên vẻ nghiêm túc. Sống mũi cao thẳng, hai tròng mắt khép hờ, lông mi thật dài, vì vậy mà tăng thêm mấy phần nhu hòa.

Đây là một nam tử anh tuấn có thể khiến cho nữ nhân thét chói tai, đủ để cho nữ nhân quay chung quanh hắn.

Nam nhân mặc quần dài được xắn lên cao, nước sông không quá hai đầu gối, đầu mùa xuân nước sông còn có chút lạnh, mà hắn liền đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích.

Nam nhân đột nhiên trợn mắt, không làm động tác gì, liền nổi lên năm cột nước, năm con cá sông lớn nhất theo cột nước cuộn cuộn mà lên, chuẩn xác dừng ở bên bờ, nam nhân thở dài.

Cuối cùng cũng không phụ hi vọng của sư phụ, để hắn bắt được cá!

Nam nhân đem năm con cá nhặt lên, phủ thêm áo khoác treo trên cây, mũi chân điểm nhẹ mặt đất bay vọt lên.

Trên vách đá cô huyền, một căn nhà gỗ đứng sừng sững, mà bốn phía vách đá đều là vực sâu, không có đường thông tới nhà gỗ, nếu nói căn nhà gỗ là dựng ở trên vách đá, không bằng nói, nhà gỗ dựng trên một cái cột đá.

Mà lúc này căn nhà gỗ im ắng, yên tĩnh có chút quỷ dị, nam nhân mang theo cá, không khỏi nhăn mày lại, bình thường cho dù chỉ có một mình sư phụ cũng sẽ tuyệt đối không yên tĩnh như vậy.

Nam nhân đem năm con cá đeo trên vai, thả người nhảy xuống tường chừng như không muốn sống, lại giống như lướt đi đến căn nhà gỗ trên cột đá.

“Sư phụ?” thanh âm nam nhân trầm thấp vang lên, nhưng không ai trả lời.

Nam nhân không có phòng bị đẩy cửa ra, đã thấy trong phòng không có một người nào, trên cái bàn trong phòng đặt một cái hộp cùng một tờ giấy, chính xác mà nói là một phong thư, sư phụ để lại.

Đồ nhi: Tiểu Thú, thời điểm con xem thư này xem chừng sư phụ đã đi, không phải đã chết, mà đi dạo chơi tứ hải, thực sự sư phụ đã sớm có suy nghĩ này, mọi người đều nói cây già cũng có thể nở hoa, cho nên vì sư muốn đi xem có thể hay không tìm được mùa xuân thứ hai của mình.

Đồ nhi, sư phó của con đã đem mọi thứ có thể giao đều giao cho con, cho nên, con cũng dọn dẹp một chút rồi xuống núi đi, hình như con từ nhỏ đều không xuống núi bao giờ? Con năm nay đã hai mươi ba, nên xuống núi xem chút kiến thức cũng tốt. Tuy rằng vì sư không cho con cái kinh nghiệm giang hồ gì, nhưng vì sư tin tưởng vững vàng rằng con có thể vượt qua hết thảy khó khăn này! Hơn nữa cần gì những loại kinh nghiệm giang hồ này nọ, con tiến vào giang hồ có tài năng, không phải sao?

Nhưng mà, có một kinh nghiệm giang hồ nhất định nói cho con: nếu có người muốn làm hại con, không cần khách khí, trực tiếp giết hắn! chặt làm tám khúc hoặc là một kiếm giết chết hắn cũng được.

Nếu có thời gian, đi Tây Vực nhìn một chút, nói không chừng gặp anh em kết nghĩa của ta, đến lúc đó thay ta chào một tiếng.

Đúng rồi, cũng không có việc gì thì tra ra chuyện của cha mẹ con, chuyện của họ Lê do người họ Lê giải quyết.

Đem bức họa cha mẹ con mang theo, còn có đám gia quy linh tính của Lê gia nữa.

Còn có cái gì đó trong hòm là sinh lễ cho nương tử tương lai của con, cha mẹ con lưu lại, tiểu tử con đừng đánh mất, bằng không khẳng định cha mẹ con sẽ bò dậy đến giết con đó! Trước khi tìm được nương tử cũng không thể mở ra, đây là yêu cầu của cha mẹ con.

Ta bảo con bắt năm con cá, con cầm ăn đi, đừng lãng phí.

Nếu không có chuyện gì liền dọn dẹp một chút xuống núi đi!

Sư phụ Vân Hành lưu lại — Lệ Thủ đọc thư xong, không có oán trách sư phụ không lời mà đi, cũng không có oán giận sư phụ không chịu trách nhiệm, mà là cẩn thận đem lá thư đặt ở trong vạt áo, sư phụ đã giao phó hẳn sẽ nhất định làm được.

Cho nên hiện tại chuyện hẳn phải làm là đem gói đồ thu thập xong, xuống núi lưu lạc giang hồ!

Nhưng là...

Vân Hành lại đã quên đồ đệ hẳn chưa bao giờ xuống núi, không chỉ có kinh nghiệm giang hồ ít ỏi, mà ngay cả kinh nghiệm sống đều ít đến đáng thương, không chỉ có kinh nghiệm sống ít đến đáng thương, mà ngay cả bản thân võ công cao thấp đều không rõ. Nếu nói như vậy còn chưa tính, dù sao Lệ Thủ cũng chỉ cùng sư phụ của mình so chiêu, nhưng là cố tình Lệ Thủ lại là một cái đầu gỗ nghiêm túc bảo thủ!

Một cái đầu gỗ đem tri thức sách vở cho là thiên lý!

Cho nên đầu gỗ nghiêm túc tuân theo luân lý đạo đức thu thập xung quanh xong sau đó cung kính hướng nhà gỗ quỳ xuống, dập đầu ba lần.

Đây là hẳn đối với sư phụ tôn trọng.

Mà lúc này, nấp trong chỗ tối Vân Hành thấy một màn như vậy không khỏi vỗ vỗ đầu, “Ta dựa vào, thế nào đã quên tiểu tử này nghiêm túc như thế? Hẳn đến cùng có thể đi không a?” Vân Hành thở dài, “Quên đi, dù sao con cháu đều có phúc của con cháu, ta quản nhiều như vậy làm gì.” Vân Hành nhìn hướng tây, như là hoài niệm cái gì, “Tam đệ, ta đã đem con của ngươi dạy xong rồi, xem như không làm ngươi thất vọng.” Dứt lời, Vân Hành hướng phương hướng Lệ Thủ xuống núi nhìn lại, xoay người, nhảy tới phương hướng ngược lại.

Giang hồ là cái địa phương thần kỳ.

Ngày hôm qua còn làm địch nhân chỉ cần thông qua một chút thủ đoạn hôm nay có thể là bằng hữu, mà đám hời là một thủ đoạn hữu hiệu xúc tiến phát triển hữu nghị, dù sao chính là hy sinh một nữ nhân lại có thể tăng cường lực lượng liên minh thế lực của mình, đối với các gia tộc cùng môn phái đúng là có lợi.

Yến gia, ở trong chốn võ lâm nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ, một gia tộc như vậy, đủ để cho các môn phái lớn mơ ước, thôn tính gia tộc như vậy chưa nói tới khó khăn, nhưng chỉ cần thôn tính một cái gia tộc như vậy có thể tăng cường không ít thực lực.

Cho nên, kết hợp với một vài thế lực lớn là việc bây giờ Yến gia nhất định phải làm.

Mà con gái của Yến gia ai cũng như hoa như ngọc, duyên dáng yêu kiều, là những thiếu nữ dịu dàng nhất Giang Nam.

Trừ bỏ Yến Tiểu Tiểu.

Yến Tiểu Tiểu cũng không như các tỷ muội của nàng xinh đẹp động lòng người, chỉ có thể tính là em gái nhỏ đáng yêu mà thôi, liền như tên của nàng giống nhau bộ dạng Tiểu Tiểu, trừ bỏ cặp mắt hạnh rất lớn ra, tất cả của nàng đều là tiểu tiểu, cái mũi nhỏ, cái môi nhỏ, còn có vóc người nhỏ. Nhưng là nàng tính cách cùng tiểu tiểu một chút cũng không có quan hệ, cả tính quật cường cũng không chịu thua, tính tình hoạt bát, còn có điểm nhỏ hung dữ, nhưng cũng đủ vì người khác suy nghĩ sẵn sàng cẩn thận.

Nàng luôn luôn cảm thấy cho dù là đám hời thì cũng không quan hệ cùng nàng, trên thực tế cũng không khác lắm, năm nay nàng mười bảy tuổi, vừa vặn tuổi lập gia đình, nhưng phụ thân nàng lại dường như là đã quên còn có một đứa con gái như vậy. Nhưng mà nàng cũng không quan tâm, nàng còn muốn chơi thêm hai năm nữa!

Huynh đệ tỷ muội của nàng đều thật hà khắc, nhưng so với một số hung thần ác sát trên giang hồ vẫn còn tốt hơn!

Hơn nữa xét thấy những gì nương của nàng đã trải qua, nàng lập chí tuyệt đối không gả cho người trong giang hồ!

Nếu nhất định phải gả...

Thì nàng liền — trốn!

Đây là lần đầu tiên Lệ Thủ xuống núi, hẳn nghe nói Giang Nam rất đẹp, hơn nữa môn phái giang hồ rất nhiều, cho nên hẳn quyết định xuất phát hướng Giang Nam. Lệ Thủ có hai mươi ba xuân thu hoàn toàn là ở trên núi, người tiếp xúc duy nhất chỉ có sư phụ.

Cho nên thời điểm nhìn thấy thành trấn, lần đầu tiên biết thì ra trên thế giới này có nhiều như vậy đồng loại của hẳn, nơi này không có sai lang hổ báo, nơi này không có rắn rết ngoan độc, nhưng là...

Lệ Thú nhủ mày, nơi này ăn cơm cần có tiền !

Cái gọi là tiền, chính là cái loại hình tròn có lỗ hình vuông gì đó, nhưng sư phụ hần căn bản không có để lại cho hần cái này.

Cho nên, xuống núi gần 21 ngày, ngẫu nhiên hần đi ngang qua một ngọn núi, khi đó là cách duy nhất hần giải quyết đồ ăn. Còn có thể dùng da dã thú đổi lấy ít tiền.

Nguyên bản hần có một chút tích lũy nhỏ, nhưng trên đường đi, hần lại nghe nói trở thành người giang hồ cần phải có một loại vũ khí thuận tay, hần ở trên núi dùng kiếm thật thì ngắn một chút, cho nên sau khi dùng da lông động vật đổi lấy tiền, vui vẻ chạy đến lò thợ rèn đánh một thanh nhuyễn kiếm, một thanh nhuyễn kiếm cực kỳ phổ thông, nhưng mà thanh nhuyễn kiếm này tiêu phí hết tất cả tích lũy của hần.

Cho nên, đại hiệp lại trở thành kẻ nghèo hèn . Hần lại đói bụng.

Cứ như vậy, bữa nay bữa hôm , Lệ Thú mang theo lời dặn của sư phụ của hần cùng với vài món quần áo, rốt cục tới một mảnh rừng cây nhỏ ở biên cảnh Tô Châu.

Mà lúc này hần đã ba ngày không có thấy rừng , nói cách khác, tính ra giang hồ Lệ Thú ba ngày chưa ăn cơm .

Trong rừng truyền đến một trận tiếng ca, thanh âm ngọt ngào làm Lệ Thú nhớ tới những viên kẹo đường — xin tha thứ đứa nhỏ không từng trải việc đời lại không có tiền chi có thể nghĩ tới cái này để so sánh.

Lệ Thú không có nửa phần kinh nghiệm giang hồ nên căn bản không có ý thức nguy hiểm gì, lập tức tiến đến, không tự chủ được tìm kiếm ngon nguồn tiếng ca, thanh âm tốt đẹp kia luôn luôn hấp dẫn hần.

Một hồi gặp nhau, bên một dòng suối nhỏ.

Một nữ hài tử nhỏ nhắn hiện ra bên bờ suối, xương ca, váy dài bị vén lên lộ ra chân trắng nõn, bàn chân khéo léo gầy nước, bọt nước lăn tăn nổi lên, nữ hài thoải mái cười, ngẫu nhiên còn sử dụng một ít khinh công.

Nhưng là, Lệ Thú lại nhăn mày lại, nhắm mắt: “Phi lễ chó nhìn, phi lễ chó nghe. Nữ hài tử hần phải đoan trang ôn trọng, không phải tùy tiện lộ chân ra như hần, nữ hài tử phải là ở trong nhà, học nữ hồng, không phải tập võ như hần .” Lệ Thú đô than thở như vậy cũng không biết nói cho ai nghe, nhưng là hần nhắm mắt như vậy, tâm tư cũng không để ý việc đi lên, cho nên...

Bùm! Lệ Thú ngã vào trong nước .

Cách đó không xa Yến Tiểu Tiểu cả kinh, lại thấy một nam nhân cao lớn bỗng chốc rơi trong nước, vội vàng chạy đến bên người Lệ Thú, hỗ trợ đem Lệ Thú từ trong nước kéo lên: “Ngươi không sao chứ?”

“Khụ khụ, khụ khụ.” Lệ Thú ho ra nước đi vào trong miệng: “Không có việc gì.” Ánh mắt lại hướng nơi khác, không nhìn tới Tiểu Tiểu.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Tiểu Tiểu vỗ vỗ vai Lệ Thú, nhin không được phát huy một chút tính hay quản của mình:

“Ta nói a, ngươi một đại nam nhân thế nào còn không cẩn thận như vậy? Thế nhưng ngã xuống nước , may mắn, dòng suối này nhỏ nước cạn, bằng không ngươi liền thâm !”

Lệ Thú không có trả lời, bởi vì hần không biết trả lời cái gì, cũng không có đánh gãy những lời lái nhai của nàng, bởi vì đánh gãy người khác nói là hành vi không lễ phép.

“... Lần này không cẩn thận, lần sau khả năng...”

“Yến Tiểu Tiểu!” Trong rừng cây truyền đến tiếng người quát to.

Tiểu Tiểu bỗng chốc thay đổi sắc mặt: “Đáng chết, bọn họ thế nào có thể đuổi tới nơi này?” Tiểu Tiểu đánh giá chung quanh một chút, nhưng không có địa phương nào ẩn thân, chỉ có trốn ở trong nước , Tiểu Tiểu một phen giữ chặt tay áo Lệ Thú, “Có thể giúp ta một cái hay không?”

“uh?” Lệ Thú hoang mang chau chau mày.

” nói không thấy ta!”

Nhìn ánh mắt hy vọng của Tiểu Tiểu, Lệ Thú quyết định giúp nàng việc này, cho dù hần nhận định nói dối là hành vi không có đạo đức: “uh.”

“Thật cảm ơn !” Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của Lệ Thú Tiểu Tiểu đột nhiên chui vào trong nước, di động đến phía sau hần, nếu không cẩn thận nhìn thì sẽ không phát hiện ra nàng .

Ngay sau khi Tiểu Tiểu chui vào trong nước không lâu, một đám người liền đi tới bờ sông, cầm đầu đám người là một nam nhân anh tuấn trẻ tuổi, giữa mi lại lộ ra vẻ cao ngạo, đánh giá một thân quần áo rách nát của Lệ Thú sau đó trong ánh mắt lộ ra một cỗ khinh miệt: “Ngươi có hay không nhìn thấy một nữ nhân đi ngang qua nơi này?”

Lệ Thú không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Đáng chết, nàng đã chạy thoát!” nam nhân trẻ tuổi mắng, hẳn là huynh trưởng của Yến Tiểu Tiểu, lần này tìm đến Tiểu Tiểu là vì đem nàng đi gả cho chương môn của một môn phái, tuy nhiên người kia cũng đã có ba thê tử đã chết, còn có hai đứa con nhỏ.

Dứt lời, nam nhân dường như một khắc cũng không muốn lưu lại, vẫy vẫy tay mang theo thủ hạ rời đi.

Lỗi tai Lệ Thú hơi động, xác định không có người lưu lại, cúi đầu, nói nhỏ: “Bọn họ đi rồi.”

Tiểu Tiểu bỗng chốc ngoi lên từ trong dòng nước, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng còn chưa kịp nói lời nào, đột nhiên Tiểu Tiểu bị trượt chân lại rơi vào trong nước, còn không cẩn thận đạp Lệ Thú một cái, kết quả là Lệ Thú cùng nàng ngã vào trong nước ...

Hơn nữa tư thế cực kỳ ái muội.

Lệ Thú ở trên, Tiểu Tiểu ở dưới, tay Lệ Thú còn đặt tại vị trí không nên đặt...

Hai người đồng thời sùng sốt. Ở trong nước mắt to trừng mắt nhỏ nửa ngày.

Giây tiếp theo, hai người giống như điện giật từ trong nước thoát ra, đồng thời đẩy đối phương ra.

Trên mặt hai người còn có mảng đỏ ửng khả nghi.

Tiếp đó, mắt to lại trừng mắt nhỏ vài giây.

Lệ Thú khụ khụ, xuất hiện vẻ mặt bi tráng như tráng sĩ chặt cổ tay: “Cô nương, gả cho ta!”

“...”

“...”

Hai ánh mắt tiếp tục trừng nhau.

“Vi sao?” Tiểu Tiểu chu miệng lên, gần đây hoa đào của nàng mọc thật nhiều, không chỉ có người giang hồ kia muốn kết hôn với nàng, liền ngay cả người gặp qua một lần cũng muốn cưới nàng, thế nào? Nàng đột nhiên xinh đẹp? hay bởi người trước mắt này hai lần ngã vào sông nên đầu bị nước vào.

“Vi sao?” đôi mi xinh đẹp của Lệ Thú dựng lên, trong ánh mắt hiện ra rõ ràng không đồng ý: “Bởi vì chúng ta vừa mới...” bên tai Lệ Thú đỏ ửng, “Khụ khụ, ôm nhau, ta nhìn thấy chân của ngươi, còn... Còn...” lúc này Lệ Thú cả mặt đều đỏ lên, “Đừng đến... Khụ khụ, ngươi... Ngươi...”

“Bộ ngực.” Tiểu Tiểu mặt không biểu cảm giúp hắn bổ sung.

“phải.” Lệ Thú nhìn thẳng Tiểu Tiểu, biểu cảm đương nhiên ngươi phải gả cho ta, “Cho nên ngươi phải gả cho ta!”

Lúc này, Tiểu Tiểu dờ khóc dờ cười, thì ra là lý do vớ vẩn này, nàng còn tưởng rằng là nhất kiến chung tình nữa chứ! Cho dù không phải, cũng phải dùng chút lời ngon tiếng ngọt đến dụ hoặc nàng a!

“Nữ nhân giang hồ không thèm để ý đến chút tiểu tiết đó!” Tiểu Tiểu hào khí vẫy vẫy tay.

“Nhưng là ngươi là nữ hài tử, trinh tiết rất trọng yếu, cùng nữ nhân giang hồ không quan hệ!” Lệ Thú dường như nghĩ đến cái gì đó, lộ ra biểu cảm giật mình: “Tuy rằng hiện tại ta không có tiền, nhưng ta sẽ nỗ lực kiếm tiền nuôi ngươi, sẽ không để cho ngươi vất vả.”

Cùng cái kia có quan hệ gì!

Tiểu Tiểu tiếp tục cười khỏ, nàng nhìn Lệ Thú từ trên xuống dưới, người trước mắt kia thật xinh đẹp, so sánh với ca ca nàng đều là anh tuấn còn hơn vài phần, không, nhiều hơn khí khái nam tử, nhưng nàng khẳng định đầu người kia tuyệt đối là nước vào! Tiểu Tiểu bĩu môi, nghĩ tới một biện pháp giải quyết tốt nhất: “Ngươi thấy được nam nhân đến vừa này không?”

“Thấy được.”

“đó là kẻ thù của ta, nếu ta gả cho ngươi sẽ chọc tới phiền toái cho ngươi.”

“Ta sẽ bảo hộ ngươi.” Lệ Thú nhìn thẳng Tiểu Tiểu, tuyên thệ trả lời, tuy rằng hắn đến bây giờ vẫn cứ không có cùng những người khác tỷ thí qua, nhưng sự phụ đã dạy hắn, bảo hộ thê tử là trách nhiệm của nam nhân. Cho nên vô luận như thế nào hắn đều sẽ bảo hộ nàng.

Tiểu Tiểu bị cái loại này giọng điệu nghiêm cần làm trở nên sùng sốt, chưa từng có người nào nói qua phải bảo vệ nàng, không có một, mẫu thân nàng chưa từng nói qua, càng miễn bàn phụ thân chán ghét nàng cùng huynh đệ tỷ muội — duy nhất một người đối nàng tốt là đệ đệ nàng, nàng không thể dựa vào một nam hài nhỏ hơn nàng hai tuổi! Cho nên từ nhỏ đến lớn luôn luôn là tự nàng chiếu cố bản thân, bản thân bảo hộ bản thân, không có người có thể

cho nàng dựa vào, đến ngay cả võ công cũng đều là chính nàng học trộm.

Trong nháy mắt, Tiểu Tiểu cảm thấy nam nhân trước mắt thật ôn nhu!

“Đã ta ôm qua người, còn chạm người... Khụ khụ, bộ ngực, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

Đi mẹ nó ôn nhu, nam nhân này là cái đầu gỗ đáng đánh!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: thành thân

Xét thấy Lê Thú hai lần rơi xuống nước, cho nên Tiểu Tiểu có đạo lý tin tưởng vững chắc Lê Thú đầu bị nước vào.

Cho nên, Tiểu Tiểu thật không có cốt khí chạy.

Cho nên, Tiểu Tiểu hiện tại hồi hận.

Tiểu Tiểu nhìn người đại ca vừa xa lạ lại vừa quen thuộc Yến Thanh Nam, thở dài thật sâu, sớm biết thế thì đáp ứng hôm cái đầu gỗ kia rồi rắm cầu hôn, vô luận như thế nào cũng không thể so sánh với hiện tại tệ hơn.

“Tiểu Tiểu, ta biết người không thích Giang Du, nhưng là hẳn lại có thể cho người cuộc sống giàu có, cũng đủ cho người hưởng thụ.”

Phải nha, dùng mệnh đến hưởng thụ!

“Giang Du tốt xấu ở trong chốn giang hồ có chút danh khí, so với một số phàm phu tục tử mạnh hơn nhiều.”

Phải nha, đối với Yến gia giá trị lợi dụng khá lớn thôi!

“Phụ thân cũng đồng ý hôn sự của người.”

Tiểu Tiểu khinh thường trợn trừng mắt, chỉ cần đối với hắn có lợi, người phụ thân trọng nam khinh nữ kia có thể đem con gái gả cho Diêm La vương!

“Người cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa.”

Ha, nàng đã sớm suy nghĩ tốt rồi, không gả! Nhưng là ý kiến của nàng có tác dụng sao?

“Cho người thời gian ba ngày, tốt nhất không cần nghĩ đến việc chạy trốn, cho dù chạy trốn ta cũng sẽ đem người bắt trở về, tuy nhiên lần sau sẽ không có đãi ngộ tốt như vậy...”

Tiểu Tiểu tự động xem nhẹ câu nói kế tiếp của Yến Thanh Nam, nàng chỉ chú ý là có ba ngày thời gian, ba ngày không biết nàng có thể chạy trốn tới chỗ kia không?

Vào thời điểm buổi sáng ngày thứ hai, dùng tâm đắc ngộ ra sau nhiều lần chạy trốn, Tiểu Tiểu thành công trốn thoát khỏi giám thị của đại ca, vội vàng chạy ra ngoài thành, phương hướng là hướng phía rừng cây nhỏ.

“Thật là, nên đi đâu bây giờ?” Tiểu Tiểu vừa đi vừa suy xét, đến ngay cả sắp đến dòng suối nhỏ cũng không chú ý.

“Người suy nghĩ thế nào?”

Thanh âm trầm thấp từ trên đầu truyền xuống, Tiểu Tiểu cả kinh, theo bản năng về lui phía sau nửa bước, tưởng đại ca nàng đuổi tới.

Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, lại thấy được người kia người bị nàng lên gọi là đầu gỗ: “Là người a!” Tiểu Tiểu thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhìn bốn phía xung quanh, lại thấy có một đồng lửa đang nướng cá, còn có mấy chỗ là đồng lửa đã tắt — rõ ràng là dấu vết sống ở bên ngoài hoang vu này, nam nhân này hiển nhiên là từ ngày bọn họ tách ra về sau liền ở luôn chỗ này chờ nàng: “Người luôn ở chỗ này chờ ta?”

“uh.” Vô cùng đơn giản một chữ lại khiến Tiểu Tiểu ngoài ý muốn cảm động, vì chờ một câu trả lời, hẳn có thể luôn luôn chờ đợi.

“suy nghĩ thế nào?” Lê Thú cố chấp hỏi.

“Ta không có khả năng gả cho người.” Tiểu Tiểu thở dài.

Lệ Thú nhìn thẳng ánh mắt Tiểu Tiểu, tìm tòi nghiên cứu trên mặt của nàng: “Vì sao?”

“Ta bị người đuổi bắt, nếu người cưới ta sẽ có phiền toái lớn, hiểu chưa?” Tiểu Tiểu nhún nhún vai: “Hơn nữa, ta lại không thích người, người cũng không thích ta!”

Lệ Thú không đồng ý nhướn mắt: “Đầu tiên, bảo hộ thể tử là trách nhiệm của trượng phu, cho dù có phiền toái lớn ta cũng sẽ bảo hộ người. Thứ hai, cảm tình có thể bồi dưỡng sau khi thành thân. Thứ ba, ta đã chạm vào thân thể của người, cho nên nhất định phải phụ trách.”

Đại đầu gỗ, thật ra đối với người mà nói cái cuối cùng mới quan trọng nhất đi!

Tiểu Tiểu lại thờ dãi, ánh mắt cơ trí vừa chuyển, bọn họ thành thân là biện pháp giải quyết tốt nhất: “Được rồi, ta đồng ý gả cho người, tuy nhiên ta có mấy yêu cầu.”

“Người nói.” Lệ Thú bày ra dáng vẻ giải quyết việc chung — mặt không biểu cảm.

Hình như từ lúc bọn họ gặp mặt, hần luôn luôn là cái dáng vẻ nghiêm túc này, không phải lãnh khốc, không phải đậm mạc, chính là nghiêm túc mà thôi.

“Đầu tiên, chúng ta phải rời khỏi Tô Châu, cách Tô Châu càng xa càng tốt.”

Lệ Thú hơi suy xét, sau đó gật gật đầu, ở đâu đều có giang hồ, hần muốn trở thành người giang hồ, vô luận đến chỗ nào đều giống nhau.

Mà Tiểu Tiểu nghĩ chỉ cần rời xa Tô Châu, rời xa phạm vi thế lực của Yến gia, bọn họ liền an toàn.

“Tiếp theo, hôn lễ hết thầy giám lược.”

“uh.” Lệ Thú lại trở về dạng độc nhất một chữ, hần cũng không có nhiều tiền đi làm hôn lễ lớn.

“Thứ ba, chúng ta hôm nay thành thân.”

Lúc này, Lệ Thú không đồng ý: “Ta còn không có hướng cha mẹ người hạ sinh lễ, lệnh cha mẹ lời bà mối không thể thiếu.”

Tiểu Tiểu trừng mắt, Lệ Thú mặt không biểu cảm trừng lại.

Tiểu Tiểu biết đại đầu gỗ quyết định cố chấp không thể sửa đổi, tuy rằng chỉ gặp qua hai lần, nhưng tính cách Lệ Thú Tiểu Tiểu rất rõ ràng.

“Cha ta đã chết.” Tiểu Tiểu mặt không biểu cảm — học Lệ Thú — thật có lỗi, phụ thân người nếu không bức ta lập gia đình, người sẽ không cần “chết” .” mẫu thân ta vứt bỏ ta tái giá , bây giờ nàng ở đâu đều không biết.” Chính xác nói là cùng người bỏ trốn , đây cũng là nguyên nhân vì sao nàng bị phụ thân cùng huynh đệ tỷ muội chán ghét.

“Thật có lỗi.” Lệ Thú ngốc nghếch xin lỗi, Tiểu Tiểu nhìn theo ánh mắt hần thấy được xác thực quả thật xin lỗi, so với một số người nói một đằng làm một nẻo thì tốt hơn nhiều.

Nam nhân này rất đơn giản, đơn giản làm cho người ta động tâm, trong đầu đầy luân lý cương thường, lại ngoài ý muốn bận tâm cảm thụ của nữ nhân. Biểu đạt tuy không tốt, hành động lại thật sự biểu đạt đầy tình cảm của hần. Nghiêm túc nghiêm cẩn, không phải người giang hồ so với người giang hồ càng là một lời nói đáng giá ngàn vàng. Mà hần cũng là...

Là một cái đầu gỗ tạo ra từ gốc cây xinh đẹp a!

Tiểu Tiểu nở nụ cười, có lẽ gả cho hần là cái lựa chọn không tồi đâu!

“Không cần thiết.” Tiểu Tiểu vẫy vẫy tay, “Người không có sinh lễ ta cũng không có đồ cưới, liền tính huê nhau!”

“Ta có sinh lễ.” Lệ Thú đột nhiên nói: “Là cha mẹ ta lưu lại.”

Lệ Thú cẩn thận từ trong lòng lấy ra một cái hộp nhỏ, trình trọng đặt vào trong bàn tay nhỏ nhắn: “Đây là vật duy nhất cha mẹ trước khi mất tích để lại cho ta, ta cũng không biết là cái gì.”

“Duy nhất đó...” Tiểu Tiểu đột nhiên có áp lực.

“Mở ra nhìn xem đi!”

Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, cẩn thận xoay mở khóa có chút phức tạp.

Cái hộp nhỏ kêu một tiếng rồi mở ra.

Tiểu Tiểu nhìn vào bên trong, trong nháy mắt hút một ngụm khí lạnh, trong hộp đó là một đôi hạc trụ.

Rõ ràng là ngọc trắng noãn lại loáng thoáng lộ ra một cổ màu đỏ quý dị, lại nhìn kỹ màu đỏ quý dị kia lại phảng phất như đang dao động.

Thoát thai ngọc!

Chất ngọc cực phẩm, Tiểu Tiểu đã nghe nói qua, loại này là ngọc vô giá, không, nói nó vô giá có lẽ còn làm thấp đi giá trị của nó, hẳn là vật báu vô giá!

Thượng đẳng dương chi ngọc dường bằng cách để trong miệng cuống rốn đứa trẻ mới chết, chôn ở trong đất mấy trăm năm, để khí từ xương thịt người chết xâm nhập đầy, đào lên, lại để trẻ con đeo trên người, luôn làm bạn cùng trẻ con từ khi trưởng thành cho đến khi chết, trải qua trăm năm nhân khí rót vào, sau khi lập lại vài lần rồi lại chôn theo dưới mộ, vài lần lập lại mới hình thành thoát thai.

Thoát thai, một loại ngọc tràn ngập tà khí!

Mà thoát thai ngọc trước mắt này, được người ta tỉ mỉ tạo thành bộ dáng hình kiếm, hai thanh, một dài một ngắn, hoa văn trên trường kiếm rõ ràng có thể thấy được.

Tạo hình tinh xảo khiến Tiểu Tiểu tin tưởng nếu này hai cái hạng trụy được phóng to ra thì tuyệt đối là tuyệt thế bảo kiếm!

“Này.” Tiểu Tiểu nuốt nuốt nước miếng, có chút gian nan mở miệng.

“uh?”

“Có thể hỏi một chút cha mẹ ngươi là làm cái gì không?”

“Không biết.”

“Không biết?” Tiểu Tiểu kinh ngạc ngẩng đầu lên: “Thế nào là không biết?”

“Ta từ nhỏ đã không thấy cha mẹ.” Lệ Thú giải thích, tựa như nói đến việc của người khác. “Ngươi không mang theo?”

Tiểu Tiểu nghe vậy lập tức khép hộp lại, liếc mắt liếc đầu, đem hộp trả lại trong lòng Lệ Thú. “Rất quý trọng!”

“Thứ này rất đáng giá sao?”

Thứ này rất đáng giá? Căn bản chính là vô giá được được không? Cái tên ngu ngốc hỏi vấn đề sao mà ngu ngốc?

Tiểu Tiểu bỗng nhiên ngẩng đầu, lại vừa vặn chống lại đôi mắt hoang mang của Lệ Thú.

Được rồi, vị hôn phu tương lai không phải người trong giang hồ, cũng không phải con nhà giàu, cho nên nàng coi như không có nghe thấy.

Lệ Thú nhìn Tiểu Tiểu không có phản ứng, liền nhíu mày: “Đây là sính lễ.”

Tiểu Tiểu mân mân môi: “Được rồi, cái dài hẳn là của ngươi, mà ngắn mới là của ta.”

Lần này Lệ Thú không có phản bác, mà là vươn tay cầm lấy cái hạng trụy hình đoản kiếm, chuyển tới phía sau Tiểu Tiểu, cẩn thận đeo vào cho Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu ngốc lảng nửa ngày chưa phục hồi lại tinh thần.

“Như thế nào?” Lệ Thú đem một khối ngọc khác tự đeo trên cổ mình.

“Ngươi làm sao có thể giúp ta đeo hạng trụy...”

“Không thể sao?” Lệ Thú lại nhíu mày: “Nếu không thể, ta xin lỗi.”

“Không đúng không đúng.” Tiểu Tiểu đầu đầu xoa xoa huyệt thái dương, vị hôn phu tương lai không chỉ là đầu gối mà là cái đầu ngốc! “Ta là hỏi ngươi vì sao đeo cho ta!”

“Ngươi là nương tử của ta.”

Vẫn như trước không có lời ngon tiếng ngọt, vậy mà cảm thấy êm tai hơn, liền bởi vì nàng là nương tử của hắn, cho nên hắn có thể vô điều kiện đối tốt với nàng, một người nam nhân như vậy đáng giá cho nàng phó thác cả đời, nhưng là...

Tiểu Tiểu âm thầm thở dài, nếu giữa bọn họ có tình thì thật tốt.

Nhưng là, nhân sinh nào có hoàn mỹ như vậy?

Trước mắt nàng đã biết ưu điểm cùng khuyết điểm cùng tồn tại của nam nhân này.

Không có tân khách chứng kiến, không có cao đường tham dự, chỉ có nền đỏ, là toàn bộ hôn lễ của bọn họ.

Tiểu Tiểu ngoài ý muốn là Lệ Thú cũng không có chạm vào nàng, thậm chí không cùng qua đêm trên một cái giường, như vậy cũng tốt, cho dù gả cho hắn, nhưng bọn họ vẫn coi như là người xa lạ.

Thành thân ngày thứ hai, Lệ Thú thực hiện lời hứa, lập tức mang theo Tiểu Tiểu rời xa Tô Châu, hướng Tây Vực xuất phát, kế hoạch ban đầu của Lệ Thú chính là đến xem Giang Nam, sau đó mới đi Tây Vực kiến thức một chút dân phong buro hân trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, hiện tại thêm một người, Lệ Thú thờ dài.

Dọc theo đường đi, Lệ Thú phát hiện Tiểu Tiểu thật sự là khác xa hình tượng nữ tử trong cảm nhận của hắn, ở trong sách miêu tả nữ tử phải dịu dàng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, gả phu tông phụ, hình tượng nữ tử ở trên người Tiểu Tiểu một chút cũng nhìn không có.

Tỷ như...

Mỗi khi đi ngang qua dòng suối nhỏ...

“Thú ca, chàng xem, con cá thật lớn!” Tiểu Tiểu hưng phấn lôi kéo vạt áo Lệ Thú, sau khi thành thân, Tiểu Tiểu liền gọi Lệ Thú như vậy, thực ra nàng muốn gọi hắn nhất là đại đầu gối! Nói đến buồn cười, hai người bọn họ là ở hôm thành thân mới biết được tên đối phương.

Không đợi hắn phản ứng, mỗi nữ cũng đã xắn quần áo nhảy vào trong nước lưu loát đem cá bắt ra.

“Tiểu Tiểu.” Lệ Thú không khỏi xoa xoa huyệt thái dương: “Ngươi là nữ hài tử.”

“Nữ hài tử thì như thế nào?” Tiểu Tiểu trừng mắt lớn.

“Nữ hài tử không phải lỗ mãng như vậy.”

“Ta nói rồi nữ nhân giang hồ không câu nệ tiểu tiết.” Tiểu Tiểu từ trong tay áo rút ra một con dao nhỏ thuận thực đem cá mổ bụng.

Lệ Thú không đồng ý lác đầu, quyết định đến một hồi dạy bảo vợ: “Tiểu Tiểu, ngươi...”

Lệ Thú vừa mới mở miệng, Tiểu Tiểu bên kia đã đưa ra mệnh lệnh: “Thú ca, hỗ trợ nhất cùi nhóm lừa.”

Được rồi, trước tiên để nương tử no bụng sau lại thảo luận vấn đề hợp lý hay không đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Lệ Thú bao dung

Thành thân không chỉ là việc hai người sống cùng nhau đơn giản như vậy, mà còn trong sinh hoạt vật vãn bình thường

Sau khi thành thân được bảy ngày, buổi tối ở một khách sạn...

“Tiểu Tiểu,” Lệ Thú đem một bộ quần áo bẩn đưa cho Tiểu Tiểu, “Giúp ta giặt một chút.”

“...”

“Như thế nào?” Lệ Thú nhìn thê tử đang đứng im, đã thấy nàng xấu hổ đứng ở đó.

Tiểu Tiểu liếc trộm dò xét hắn một cái, như trẻ con phạm phải sai lầm nhanh chóng cúi đầu, nhỏ giọng nói: “thiếp không biết...”

Cho dù ở nhà không được coi trọng, nhưng Tiểu Tiểu như trước không cần làm loại việc nặng này, miễn cho người khác nói này nói nọ, mất mặt mũi Yên gia.

Lệ Thú nhìn chăm chăm thê tử, bất đắc dĩ thờ dài, chậm rãi cầm quần áo đem trở về, lại chậm rãi gục đầu nhìn chăm chăm bộ quần áo: “Được rồi, bản thân ta làm.” Dừng một chút, lại nghĩ đến cái gì: “Quần áo của nàng cũng có thể giao cho ta.”

Tiểu Tiểu nhìn chăm chăm Lệ Thú sau một lúc lâu, khẽ cắn môi, quyết định nói cho Lệ Thú sự thật hắn luôn xem nhẹ: “Kỳ thực...” sắc mặt Tiểu Tiểu khó khăn nói ra, muốn nói cho Lệ Thú biết thật ra nàng so với nam nhân còn vụng về hơn: “Thiếp cũng không biết việc bếp núc.”

Lệ Thú không chút để ý cầm quần áo bản đứng lên: “Không quan hệ, ta sẽ làm”

“... Thiếp còn không quét dọn phòng.”

“Không quan hệ, ta sẽ làm”

“... Thiếp cả nữ hồng cũng không biết.”

“Không quan hệ, ta...” Lệ Thú bỗng nhiên ngẩng đầu, về mặt kinh ngạc: “Ách, không biết.” lại nói tiếp: “Nữ hồng không phải thiếu nữ chưa chồng đều học sao?” Tuy phụ nữ hẳn tiếp xúc qua chỉ có Tiểu Tiểu nhưng trong sách đều viết như vậy? hay hẳn vốn xem phải sách từ tám trăm năm trước giờ đã lỗi thời?

“Đúng vậy...” Tiểu Tiểu mân môi dưới.

“Vậy nàng thế nào...”

Tiểu Tiểu thâm hít sâu một hơi, cảm thấy nên nói ra cho phu quân sẽ sống với nàng cả đời sự thật: “Dạy con gái là trách nhiệm của mẫu thân.”

Nói như vậy, Lệ Thú liền biết: “mẫu thân nàng tái giá nên người chưa từng dạy cho nàng” giọng điệu khẳng định

“Không phải tái giá...” Tiểu Tiểu không dám ngẩng đầu, chỉ có thể dùng âm thanh nhỏ nhất nói ra tình hình thực tế: “Là cùng người khác bỏ trốn.”

“Không quan hệ, mấy chuyện này...” Lệ Thú nâng tay lên xoa đầu Tiểu Tiểu, “Ta sẽ làm, về phần quần áo hồng” Lệ Thú hơi suy tư: “Ta đi tìm người khác hỗ trợ là tốt rồi.”

Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt ôn nhu săn sóc của Lệ Thú, là thương tiếc, không có chán ghét, không có khinh bỉ, ánh mắt nhu hòa như vậy, làm nàng không tự chủ được sa vào trong đó, không tự chủ được thốt ra: “Thú ca, có người nào hay không từng nói qua đáng vẻ của chàng thật sự rất đẹp mắt?!”

Lệ Thú sùng sốt: “Ta không biết nhiều người lắm.”

“ah.” Tiểu Tiểu gật đầu.

“Nhưng là...” Lệ Thú nhìn Tiểu Tiểu, biểu cảm bỗng nhiên trở nên nghiêm túc mà lại nghiêm khắc, phảng phất nhu tình vừa rồi tất cả đều là ảo tưởng giống như một tuyệt thế cao thủ bỗng chốc bay mất: “Ta nhớ được nàng đã nói, mẫu thân là tái giá.”

Tiểu Tiểu không tự chủ được thay đổi sắc mặt, hẳn đến cùng vẫn không thể chấp nhận chuyện của mẫu thân nàng sao?

“Này cùng nàng nói không giống như trước kia.”

Vẫn là muốn nói tới sao? Tiểu Tiểu chưa sót thờ dài.

“Phải biết rằng ta là phu quân của nàng.”

Chỉ biết không có người có thể chấp nhận sự thật mẫu thân nàng bỏ trốn

“Cho nên ta không đồng ý nàng nói dối.”

Đến đây đi! Cùng lắm thì một phong hưu... Ờ? Chờ một chút, nói dối?

“Phải biết rằng nói dối là một hành vi sai lầm, có thể tạo thành hiểu lầm nghiêm trọng, thậm chí còn khiến hai người quay sang tàn sát nhau

Về mặt Tiểu Tiểu hoang mang, hiện tại là nói tới chỗ nào vậy?

“Kết quả giết tới giết lui lại phát hiện nghĩ sai cho người rồi. Tệ nhất là...”

“Phu quân đại nhân phiền chàng chờ một chút.”

“Chuyện gì?” Lệ Thú bởi vì Tiểu Tiểu đánh gãy mà không vui nhủ mảy.

“Người không để ý nương thiếp cùng người khác bỏ trốn?” Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm vào mắt Lệ Thú xem có thể nhìn ra có cái gì không thích hợp.

“Để ý cái gì?” Lệ Thú hoang mang nhìn Tiểu Tiểu, tựa hồ không hiểu lời nói của Tiểu Tiểu.

“mẫu thân thiếp cùng người khác bỏ trốn a!” Tam cương ngũ thường, luân lý đạo đức, tôn sư trọng đạo, không phải là đại đầu gỗ này coi trọng nhất sao?

“Ta cưới nàng.” Lệ Thú chậm rì rì trả lời Tiểu Tiểu.

“Cho nên?”

“Người cũng là mẫu thân của ta.” Lệ Thú trả lời một cách đương nhiên lại khiến đôi mắt nhỏ nổi lên lệ quang.

Một nam nhân coi mẫu thân nàng như mẫu thân mình, bao dung nàng cũng bao dung mẫu thân nàng.

Tiểu Tiểu bỗng nhiên ôm lấy Lệ Thú: “Thú ca, cho thiếp dựa một lát, một chút là tốt thôi.”

Bởi vì mẫu thân nàng, phụ thân chán ghét nàng, huynh đệ tỷ muội cười nhạo nàng, bắt nạt nàng, quan hệ huyết thống lại là lợi khí đã thương người.

Hắn là người đầu tiên thừa nhận con người nàng!

Lệ Thú hạ mắt nhìn Tiểu Tiểu, thỏa mãn yêu cầu của thê tử cũng là trách nhiệm của trượng phu: “Bao lâu đều có thể.”

Lệ Thú ôm Tiểu Tiểu một lời cũng không nói, tùy ý Tiểu Tiểu ủy khuất ở trong lòng hắn nói mấy lời mơ hồ, lấy thính lực của hắn cũng không nghe được rõ ràng.

Cứ như vậy, Tiểu Tiểu đang khóc, mà hắn cái gì cũng chưa nói — cũng không biết nên nói cái gì, chính là ôm Tiểu Tiểu, vỗ về lưng nàng, cho nàng an ủi, cho đến khi Tiểu Tiểu khóc mệt mỏi nặng nề ngủ, lại đem nàng ôm lên giường, nằm ở bên người nàng — đây là lần đầu tiên bọn họ đồng giường cộng chăn.

Một lúc sau, hắn đột nhiên mới nhớ ra...

Hắn còn chưa cùng nương tử hắn nói xong tác hại của nói dối đâu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Tiểu Tiểu nỗ lực

Đột nhiên vào một buổi tối Lệ Thú nghe được âm thanh thừa thốt, bỗng nhiên trợn mắt, lại thấy thê tử của hắn đưa lưng về phía hắn đang thu thập bao vây. (là cái tay nài đó)

Mới cưới được bảy ngày thê tử đã không chịu được hắn nghiêm túc, không thú vị lại nghèo khó kham khổ muốn bỏ nhà ra đi sao?

Lệ Thú lặng lẽ nhắm mắt lại, chỉ là hơi mở ra một chút.

Nhìn Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng đem từng bộ quần áo để vào bao vây, sợ tạo ra một chút thanh âm. Một lúc sau Tiểu Tiểu lặng lẽ đứng bên người hắn, “Đại đầu gối, thiếp sẽ nỗ lực làm thê tử tốt!”

Dứt lời, Tiểu Tiểu mang theo bao vây nhẹ nhàng đẩy cửa ra, lặng lẽ nhìn phía trước.

Ngay khi Tiểu Tiểu đóng cửa lại, Lệ Thú ngồi dậy trong phút chốc.

Đại đầu gối? Là gọi hắn sao?

Lệ Thú lặng yên thả người qua cửa sổ, im hơi lặng tiếng theo sau Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu ôm bao vây đi tới bờ sông, hít một hơi thật sâu, “Yên Tiểu Tiểu, người phải cố lên, giặt quần áo cũng không phải là việc gì khó khăn!” Nói xong, Tiểu Tiểu mở ra bao vây lấy ra từng kiện từng kiện quần áo bẩn, nghiêm cẩn dùng nước sông giặt.

Miệng nói thầm: “Xem, đây không phải đơn giản sao? Không có đạo lý đại đầu gối biết làm mà mình không làm được a!”

Ban đêm nước sông thật lạnh, lạnh thấu xương, những ngón tay non mịn của Tiểu Tiểu bị đông lạnh đỏ bưng, nhưng nàng lại hồn nhiên không phát hiện chỉ ra sự dùng chày đánh quần áo bẩn, trên khuôn mặt xinh đẹp chảy đầy mồ hôi, nàng chỉ ngẫu nhiên nâng tay lên lau mà thôi, quật cường đem từng kiện từng kiện quần áo giặt sạch sẽ.

Người nấp trong bóng tối không tự giác nâng lên khóe miệng, trong một cái chớp mắt này, biểu cảm nghiêm túc kia của Tiểu Tiểu khắc thật sâu vào trong lòng hắn.

Mấy ngày kế tiếp, vô luận đi đến nơi nào, lúc nửa đêm Tiểu Tiểu đều lặng lẽ ôm quần áo chạy đến bờ sông giặt, hồn nhiên không biết phía sau có một người yên lặng đi theo nàng...

Tựa như trước khi thành thân Lê Thú nói, hần luôn luôn nỗ lực kiếm tiền nuôi nàng, cái gì cũng đều làm, vô luận bao nhiêu khổ bao nhiêu mệt, Lê Thú cho tới bây giờ đều không oán giận qua, hần thậm chí không cho nàng hỗ trợ kiếm tiền, tư tưởng của Lê Thú cố chấp cho rằng nuôi sống thê tử là trách nhiệm của nam nhân.

Hần dùng phương thức của bản thân chiều cố nàng!

Tiểu Tiểu biết tiền tài của Lê Thú không nhiều lắm, cho nên nàng đi học ép giá, sự thật chứng minh ở phương diện này nàng cực có thiên phú, giờ có thể sử dụng số tiền ít nhất mua được thứ nào đó thích hợp.

Mỗi lần khi nàng ép giá, Lê Thú đi theo đằng sau nàng luôn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, làm trong lòng nàng sợ hãi, mà mỗi lần khi nàng quay đầu nhìn về phía Lê Thú, cái đầu gối kia lại luôn có thể vừa đứng lập tức quay đầu đi, khiến nàng vội đến phát điên, cũng không thấy mỗi lần ánh mắt không được tự nhiên cùng bên tai ửng đỏ của Lê Thú.

Mà Lê Thú cũng cảm thấy hoang mang — vì sao ánh mắt luôn không tự giác nhìn về phía nàng?

Có lẽ từ lúc nàng vì hần mà giặt quần áo, vì hần mà học tập ép giá, vì hần mà học tập làm một thê tử là thời điểm bắt đầu đi!

Cho dù nàng không phải là bộ dáng nữ tử phải có trong lòng hần ban đầu, nhưng...

Hần biết gặp nàng, cưới nàng làm vợ là ngoài ý muốn, nhưng cũng là điều tốt đẹp nhất trời cao ban cho.

Nàng đáng giá được tốt nhất!

“Tiểu Tiểu.” đột nhiên Lê Thú cắt ngang tranh luận của Tiểu Tiểu cùng lão bản.

“Đợi lát nữa.” Tiểu Tiểu đang vội không thể vội hơn (*), quăng cho Lê Thú câu nói rồi tiếp tục nghiệp lớn ép giá của nàng.

Lê Thú yên lặng đứng bên cạnh, đợi đến Tiểu Tiểu vui vẻ đem bốn quả trứng gà đưa tới trước mặt hần: “Thú ca, chàng xem, chàng xem, buổi tối cho chàng thêm bữa nữa nha!”

“Tiểu Tiểu.” biểu cảm của Lê Thú nhu hòa khác thường, khóe môi hơi hơi cong lên.

“Đi?” Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Lê Thú, tay có chút không tự giác vươn đến trước mặt Lê Thú, khẽ vuốt khóe môi hần: “Đại đầu gối, thì ra chàng có thể cười à!” Tiểu Tiểu vô thức sờ tới sờ lui như trước — ngay trên đường cái: “chàng cười rõ lên thật sự rất đẹp mắt nha! Thiếp nghĩ rằng chàng chỉ biết một loại biểu cảm thôi!”

“biểu cảm gì?” Không có cắt ngang Tiểu Tiểu vuốt ve, Lê Thú hỏi.

Bỗng nhiên Tiểu Tiểu thu tay, bày ra một bộ mặt không biểu cảm như người chết: “Chính là loại vẻ mặt như thiếp hiện tại.”

“...”

Bất đắc dĩ trầm mặc một lúc lâu, Lê Thú lại gọi tên Tiểu Tiểu: “Tiểu Tiểu.”

“Chuyện gì, Thú ca?”

Lê Thú nắm lấy tay Tiểu Tiểu, vuốt ve vết chai trên tay nàng: “sau này không cần đi giặt quần áo nữa.”

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà.” Lê Thú hiếm khi ra vẻ uy nghiêm của trượng phu: “Về sau giao cho ta là được mà.”

Tiểu Tiểu nhún nhún vai, được thôi, hần nói là việc của hần, nàng làm là việc của nàng thì tốt rồi, theo kinh nghiệm trước mà xem, cùng đại đầu gối này tranh luận là không có kết cục tốt gì!

Nàng không muốn phải nghe một ngày《 Nữ Huân 》!

Ngày tháng trôi qua, Lê Thú cảm thấy cuộc sống phiêu bạt bất định như hiện tại thật không thích hợp với thê tử nhỏ của hần, tuy rằng nàng không oán giận, nhưng thân thái mệt mỏi đó của nàng là có thể thấy được, nàng không thích hợp loại cuộc sống nay đây mai đó này.

Có lẽ, hần nên mua một chỗ ở?

Nếu chỉ có mình hần, cho dù bữa no bữa đói cũng được, nhưng nương tựa hần thì không được.

“Tiểu Tiểu.” Lê Thú gọi tên thê tử.

“thế nào vậy?” Tiểu Tiểu nhu thuận đi theo bên người Lê Thú, hoang mang ngẩng đầu nhìn Lê Thú, không hiểu hần vì sao đột nhiên dừng lại.

Lệ Thú mân mê lên.”Chờ chúng ta rời xa Tô Châu liền mua một chỗ ở đi!”

Chú thích (*) : trong cv là vội bắt nhạc điệu hò

bắt điệu nhạc hò: trích trong sách Luận ngữ:

Từ nói, học nhi thời tập chi, bắt điệu thuyết hò. Hữu bằng tự viễn phương lai, bắt điệu nhạc hò. Nhân bất tri, nhi bất uẩn, bắt điệu quân tử hò.

-> Có học tập thì còn gì dễ chịu hơn. Có bạn từ phương xa tới thì còn gì vui hơn. Người đời không biết, trong lòng ta không oán hận, đây là người đức hạnh.

thế nên ta thấy vui thì không thể vui hơn nên câu kia ta chuyển thành vội không thể vội hơn

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: định cư Nam Dương

Lệ Thú khẽ nhếch môi.”Chờ chúng ta rời xa Tô Châu liền mua một nơi ở đi!”

”Được.” Tiểu Tiểu cười khê, gả cho một người bình thường, rời xa giang hồ, cuộc sống bình bình đạm đạm vừa vặn là mong muốn nàng hướng tới. Đến bây giờ Tiểu Tiểu còn không biết chuyện Lệ Thú có võ công.

Đại đầu gỗ không biết võ công, nàng cũng coi như một thê tử bình thường cũng không dùng võ công!

Kế hoạch thay đổi, nên hành trình của hai người cũng thay đổi theo, từ hướng tây ngược lại đi hướng bắc.

Hơn một tháng sau, bọn họ đến Nam Dương, Lệ Thú quyết định muốn sống ở nơi này bởi vì bọn họ tránh né vòng vo xong rồi.

Ngồi bên một cái bàn trong khách sạn, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú tính các khoản chi trong hai ngày này, đối với người nghèo từng phần tiền đều rất quan trọng.

“Thú ca, kế tiếp chúng ta làm gì bây giờ?”

“Đề ta nghĩ biện pháp.” Lệ Thú đang tính toán tiền thừa còn dùng được thời gian bao lâu, “Nàng không cần phải xen vào.” Lại bổ sung một câu : “Ta nhìn thấy bên cạnh bên kia có tuyến người khuôn vác.”

“Thú ca.” Tiểu Tiểu túm lấy góc áo Lệ Thú, cẩn thận tìm từ để không làm bị thương tự tôn của hắn: “Thiếp còn có một chút tiền”. Là nàng mang theo khi trốn ra khỏi nhà: “Cũng đủ cho chúng ta mua một chỗ ở ở đây”. Không cho Lệ Thú mở miệng trước Tiểu Tiểu lập tức bổ sung một câu: “Chờ chàng sau khi có tiền lại trả lại cho thiếp cũng được! Hơn nữa...” Tiểu Tiểu ra vẻ đáng thương biểu cảm hề hề, phối hợp với khuôn mặt đáng yêu làm cho người ta có chút đau lòng: “chàng bôn ba vất vả cũng sẽ khiến thiếp khổ sở! chàng bỏ được việc thiếp khổ sở sao?”

Lệ Thú không chút do dự lắc đầu, hắn cố chấp nhưng cũng không cố hù.

“Thì đúng rồi, chúng ta đi ngoài thành tìm nhà đi!” Cho nên nói, chỉ cần biết cách làm mềm hóa tính cố chấp của Đại đầu gỗ là nàng có thể thắng !

“Nàng đi tìm đi.” Lệ Thú đem nhiệm vụ lần này giao cho Tiểu Tiểu: “Ta còn có chút việc khác phải làm.”

“Được rồi.” Tiểu Tiểu gật đầu, nàng không định làm sâu gao, cũng đã muốn sớm tìm một chút việc trợ giúp hắn.

Lệ Thú đột nhiên nở nụ cười thật ôn nhu, không như là lần trước khẽ nhếch khóe miệng cho xong việc, mà là chân chính bật cười, đây là lần đầu tiên Tiểu Tiểu thấy hắn tươi cười, hình như nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua vẻ tươi cười trong suốt như vậy làm nàng bỗng chốc ngây dại.

Lệ Thú lấy tay xoa xoa đầu Tiểu Tiểu, bàn tay to có chút thô ráp: “Ngày mai thì đi đi.” Nghiêng đầu ngẫm nghĩ: “Thực xin lỗi, trong khoảng thời gian này đi theo ta cho khiến cho nàng chịu khổ.”

Tiểu Tiểu nhìn về phía ánh mắt Lệ Thú, trong đôi mắt đen thâm thúy chứa đầy áy náy.

Đại đầu gỗ, ta giống như có một chút thích chàng hơn đó!

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Tiểu dậy ra ngoài trước, trước khi rời đi còn cẩn thận đắp lại chăn cho Lệ Thú, đến bây giờ Lệ Thú cũng không có chạm vào nàng, hai người tuy cùng ngủ ở trên một cái giường nhưng cái gì cũng không có phát sinh.

Tiểu Tiểu có đôi khi có chút suy nghĩ xấu xa, đại đầu gỗ có phải hay không không được?

Ý niệm này chỉ lóe lên một chút thôi, đối với vấn đề của cuộc sống hiện tại, nào có nhiều hơi sức như vậy suy nghĩ loại chuyện này?

Mà Lệ Thù sau khi Tiểu Tiểu rời đi sau không lâu cũng tỉnh, nhìn đến tờ giấy Tiểu Tiểu lưu cho hắn, khoe môi xinh đẹp hơi hơi gọi lên, những ngày ở cùng với nàng, hắn tươi cười so quá khứ nhiều hơn rất nhiều — tuy rằng chỉ có một hai lần mà thôi. Tính cách hắn nghiêm túc làm cho nặng nề, đến cả sự phụ hắn cũng cảm thấy đời này không có khả năng có người chịu được tính cách của hắn, ở cùng hắn tuyệt đối là hãm hực mà chết.

Trước kia hắn không biết có cái gì không được, nhưng hiện tại hắn không thể không lo lắng tiểu thể tử của hắn có chịu được thói quen cùng tính cách của hắn không.

Hắn đối với Tiểu Tiểu có tươi cười không?

... Rất ít, Tiểu Tiểu từng nói mặt hắn luôn luôn không có biểu cảm.

Được rồi, đáp án thật là làm người ừ ừ.

Kể tiếp...

Hắn có khiến Tiểu Tiểu vui vẻ không?

Vấn đề này...

Trực tiếp qua đi!

tiếp theo...

Hắn có cho Tiểu Tiểu một cuộc sống thoải mái không?

... Không có, đến cả ẩm no đều có vấn đề thì thoải mái ở đâu chứ?

Ách, vẫn là không cần suy nghĩ, càng nghĩ càng thấy hắn là một trượng phu không đủ tư cách.

Được rồi, hắn không có biện pháp cho nàng một cuộc sống vật chất đầy đủ, như vậy chỉ có thể chiều cố cho nàng tốt nhất, loại việc vừa bản vừa mệt để hắn làm đi!

Hắn không hiểu đạo lý nam nữ sống chung, bản thân hắn chỉ có thể tự sờ soạn, dùng chính phương thức của hắn chiều cố nàng!

Lệ Thù một mình đi tới bến tàu nhìn thấy ngày hôm qua: "Ta muốn nhận công việc khuôn vác này."

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: mộc trâm vô giá

Tiểu Tiểu nhìn trúng một nơi không lớn ở ngoại ô, nơi đó còn có một phòng ở nhỏ, chỉ có hai người ở là hoàn toàn được. Tiểu Tiểu mang theo khế đất hưng phấn chạy về khách sạn hi vọng nhìn thấy Lệ Thù tươi cười, nàng cũng giúp được việc cho hắn đó!

Nhưng là kết quả lại khiến nàng thất vọng rồi.

Đại đầu gỗ không ở khách sạn.

Ngay tại thời điểm Tiểu Tiểu buồn bực Lệ Thù đã trở lại, toàn thân đều bản hể hể.

"Thú ca?" Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Lệ Thù.

"cái này cho nàng" Lệ Thù ngồi xuống một bên cởi quần áo bản một bên đem một cái hộp đưa cho Tiểu Tiểu.

Hộp dùng gỗ bình thường nhất điêu khắc, thợ khắc thô ráp, sờ lên có chút thích tay.

“Mở ra nhìn xem đi!” Ánh mắt Lê Thù chuyển đi hướng khác, trên mặt ửng đỏ như uống rượu.

“Đại đầu gỗ, chàng uống rượu sao?” Càng cùng Lê Thù ở chung, Tiểu Tiểu càng hiểu biết tính cách của hắn, trừ bỏ buồn một chút, nghiêm túc một chút ở bên ngoài, hắn vẫn rất ôn hòa, cho nên mới dám trước mặt hắn gọi hắn là đại đầu gỗ.

“Làm sao có thể?” Lê Thù dở khóc dở cười: “Ta cho tới bây giờ không uống rượu.”

“À!” Tiểu Tiểu thất vọng gục đầu xuống, nàng còn muốn nhìn thấy bộ dạng say rượu của Đại đầu gỗ cơ!

“Nàng không mở ra nhìn sao?” Lê Thù nhỏ giọng thúc giục.

Tiểu Tiểu nháy nháy mắt, tặng cho Lê Thù một nụ cười ngọt ngào, ngừng thờ ơ tựa như muốn mở một kiện tuyệt thế trân bảo.

Tiểu Tiểu chưa được nhìn thấy Lê Thù say rượu cũng thành hư không.

Trong hòm là một cái trâm cài, cũng là đầu gỗ, chỉ so với cái hộp chất liệu tốt hơn một chút, lại rất xinh đẹp. Tạo hình thật tinh tế.

So với những thứ tốt Tiểu Tiểu từng gặp qua, không có một cái nào hơn được giá trị của trâm cài này.

Tiểu Tiểu nghiêng đầu nhìn về phía Lê Thù, bốn mắt nhìn nhau, Lê Thù lại lập tức dời tầm mắt.

“chàng hôm nay vẫn đi đến bến tàu?” Tiểu Tiểu đoán.

Lê Thù chần chờ một chút, nói dối là không có đạo đức, mà đối với thể diện của mình nói dối càng là không đúng, giữa vợ chồng cần phải thẳng thắn thành khẩn. Cho nên, Lê Thù nhẹ gạt đầu.

“Tiền công đổi lấy cái trâm cài này?”

Nghe thế Lê Thù lập tức lên tiếng: “Cũng còn một chút tiền, ta không có tiêu loạn...” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, dường như làm sai cái gì, hắn ngay từ đầu liền có kế hoạch làm một ngày công sau đó mua vật phẩm trang sức cho Tiểu Tiểu, hắn cho tới bây giờ

không thấy nàng mang vòng cổ linh tinh gì đó như những nữ nhân khác, bởi vì nàng không có, tuy rằng cái này không phải tốt nhất, nhưng là cái tốt nhất hắn có thể mua được Nhưng hiện tại hắn mới nghĩ tới lại, tiền bọn họ mua vẫn là của Tiểu Tiểu đưa ra, hiện tại hắn như vậy tính là cái gì?

Tiểu Tiểu thấy bộ dáng Lê Thù không giống với bình thường - hắn hiện tại tựa như một đứa nhỏ có khát vọng được khích lệ lại sợ hãi bị trách cứ, không khỏi cười ra tiếng.

"Giúp thiếp cài lên được không?" Tiểu Tiểu nhẹ giọng thỉnh cầu.

Lê Thù bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Tiểu Tiểu chỉ thấy ánh mắt tràn ngập ý cười cùng cảm ơn - nàng không có tức giận: "ừ".

Lê Thù nhận lấy trâm cài, cẩn thận giúp Tiểu Tiểu búi tóc lên, đem trâm cài vào, xiêu xiêu vẹo vẹo, khó coi nhưng lại...

Rất đẹp...

Nam nhân này không có gì nhiều lắm, chỉ mong đem hết thảy đều cho nàng.

Nàng còn cần cái gì xa xôi?

"Thú ca."

"Ừ?"

"Thiếp hình như có chút yêu chàng rồi!"

Sau một lúc lâu không có trả lời gì, dường như người phía sau giống như cái gì cũng không nghe thấy, khiến Tiểu Tiểu có chút hối hận xúc động liền đem lời nói ra miệng như vậy.

Bây giờ dễ nói ra bằng không sau này lại khó nói! Tiểu Tiểu an ủi bản thân (ôa????? câu này bạn chả hiểu, nguyên văn: dễ nói giống như, cùng một chút, bằng không liền mệt lớn đầu.)

Mà Lê Thù lại bởi vì câu này mà ngẩn ra, yêu?

Thế nào mới tính là yêu đây?

Di chứng của hai mươi ba năm ngăn cách với cuộc sống hiện tại, Lê Thù không có trả lời bởi vì hắn không biết yêu là cái gì?

Nhưng mà cho dù biết định nghĩa của tình yêu, bằng vào tính cách đầu gỗ của hắn cũng sẽ không thể nhận biết được đi!

Tinh thể (ruộng đất) cùng phòng nhỏ nguyên bản chủ nhân bởi vì trong nhà xảy ra một chút chuyện, vội vã đem bán, nên Tiểu Tiểu chỉ dùng rất ít tiền mà mua được ruộng tốt.

Phòng nhỏ không lớn, chỉ có một gian phòng khách, một phòng ngủ, cùng một gian phòng bếp.

Hôm đó Tiểu Tiểu cùng Lê Thú liền chuyển vào nhà mới của họ.

"Thú ca." Tiểu Tiểu chải mái tóc dài.

Lê Thú ngồi ở một bên không biết đọc sách gì, nghe được Tiểu Tiểu gọi hắn liền ngẩng đầu.

"Chúng ta..." Tiểu Tiểu khẩn trương cắn môi dưới, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, một hơi đem lời muốn nói nói ra: "Chúng ta sinh một đứa nhỏ đi!"

"..."

Lại là một mảnh yên tĩnh, Tiểu Tiểu chậm rãi mở to mắt, có chút thất vọng, không trả lời, có phải là cự tuyệt nàng không? Hắn vẫn không coi nàng trở thành thê tử a!

Ngay tại thời điểm Tiểu Tiểu cảm khái trong lòng, liền nghe thấy Lê Thú hỏi ra một câu mà nàng tuyệt đối không thể tưởng được.

"Chúng ta ngủ ở cùng nhau."

"..."

"Như vậy không phải có thể sinh đứa nhỏ sao?"

"..."

Được rồi, coi như nàng cái gì cũng chưa nói!

Hai ánh mắt nhìn nhau, trong mắt Lê Thú chứa đựng hoang mang không hiểu, Tiểu Tiểu còn lại là đau đầu bất đắc dĩ.

Làm ơn đừng nói loại chuyện này cũng phải do nàng dạy hắn được không?

"Ta có làm cái gì không đúng?" Lê Thú một mặt nghiêm túc, như là đang nói về đại sự hạng nhất khai thiên tích địa: "Có lời nói sai lầm nhất định phải nói với ta."

"..." Nàng đã không còn sức nói chuyện, loại chuyện này nàng cũng là người mới a!

Được rồi, nàng quyết định ngày mai đi mua đông cung đồ vậy!

Lê Thú cùng Tiểu Tiểu chuyển đến nhà mới ngày thứ hai, Tiểu Tiểu phát hiện một vấn đề dị thường nghiêm túc - nàng sẽ không làm ruộng, bộ dáng Lê Thú cũng không phải bộ dáng người làm ruộng, chẳng lẽ bọn họ phải giương mắt không nhìn mấy mảnh đất?

"Thú ca." Tiểu Tiểu thử may vá quần áo cho Lê Thú, mà Lê Thú ngồi cạnh ánh nến không biết xem sách gì.

"Uh?" Lê Thú vẫn nhìn chăm chăm vào quyển sách như trước.

"Thiếp sẽ không làm ruộng nha!"

"Ta làm." Không chút để ý trả lời.

"Ah?" Tiểu Tiểu buông quần áo trong tay, kinh ngạc nhìn phu quân nhà mình: "Chàng biết làm?"

"Uh, thời điểm cuộc sống trước kia ở trên núi loại việc này đều là bản thân ta tự làm." Lê Thú buông quyển sách, nhìn về phía Tiểu Tiểu.

"Đi? Thú ca trước kia chàng là ở trên núi?" Tiểu Tiểu kinh ngạc lại hiểu rõ - Lê Thú quan hệ với mọi người tuyệt đối là kém nhất.

"Uh."

"Phu quân." Tiểu Tiểu vui vẻ ra mặt.

"Uh?"

"Chàng có việc gì không biết làm sao?"

"Không biết, nhưng có một chuyện vừa mới học được." Lê Thú giống như dĩ vãng vẫn trầm mặc ít lời, nhưng ánh mắt lại nhiễm chút lửa, Tiểu Tiểu xem

không biết tại sao lại hưng phấn, thế nên đã quên tiếp tục truy vấn cuộc sống trước kia của Lê Thú, loại chuyện này về sau rồi lại nói! Dù sao Lê Thú sớm muộn gì cũng cho nàng biết, không phải sao?

"Tiểu Tiểu." Thanh âm Lê Thú trầm thấp mà ôn nhu.

"Thú ca?" Tiểu Tiểu không tự giác nuốt nước miếng một cái.

"Ta nghĩ..." Lê Thú dừng một chút, ánh mắt liếc hướng quyền sách vừa mới xem kia, "Ta đã học xong."

"...."

"Có lẽ... chúng ta có thể sinh một đứa nhỏ rồi?"

Kể tiếp trường hợp thiếu nhi không nên xem, đây có tính là đêm động phòng hoa chúc chân chính của bọn họ không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: trưởng bối cùng đầu gối

Những ngày bình thuận trôi qua thật nhanh, Tiểu Tiểu đã gả cho Lê Thú được gần nửa năm, trong nửa năm này Tiểu Tiểu đi theo Lê Thú làm nghề nông, bọn họ giống như những nông phu, nông phụ bình thường nhất, cuộc sống sớm đi làm tối về trễ, Tiểu Tiểu thậm chí đã quên chuyện bản thân có võ công, an an ổn ổn đi theo người chồng bình thường trải qua một cuộc sống vừa bình thuận vừa ấm áp. Nàng cũng học xong thể nào nấu cơm giặt giũ, thậm chí là chiếu cố súc vật. Lê Thú cũng đem Lê gia gia quy giao cho Tiểu Tiểu bảo quản, chính thức thừa nhận địa vị con dâu Lê gia của Tiểu Tiểu – nhưng là Tiểu Tiểu lại hồn nhiên không biết, chỉ là đem gia quy kia cẩn thận bảo quản.

Tính cách Lê Thú không cầu thả cười nói (bất cầu ngôn tiểu), lần ôn nhu tươi cười đó tựa như đã thất truyền, không xuất hiện thêm lần nào. Mỗi lần nàng làm cái gì mà hắn nhận định là việc làm sai lầm, hắn đều sẽ mặt không biểu cảm ngòai đối diện với nàng nghiêm cẩn nói cho nàng biết sai lầm của nàng, sau đó luôn luôn nói đến khi nàng nhận sai mới thôi. Ví dụ như, hắn cố chấp cảm thấy kính già yêu trẻ là phải, bất luận trưởng bối như thế nào không có đạo lý, bất luận tiểu hài tử là cỡ nào càn quấy.

"Thú ca!" Tiểu Tiểu đặt bữa sáng của họ lên bàn gỗ – bàn gỗ là do Lê Thú tự mình làm, "Phiền toái chàng hôm nay đi chợ lại mua búa về đi!"

Lê Thú ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu, ánh mắt xinh đẹp khiến Tiểu Tiểu thế nào cũng không thể đem hắn cùng nông phu quan hệ với nhau, cho dù hắn mặc quần áo vải thô đơn sơ nhất, nhưng trời sinh có khí chất quật cường bất khuất – có lẽ do hắn đọc qua rất nhiều sách.

Tiểu Tiểu hiểu hàm nghĩa trong mắt hắn.

"phải phải phải, chúng ta là vừa mới mua, nhưng chàng đã quên, vị "trưởng bối" Lâm gia kia, hai ngày trước đến nhà chúng ta "mượn một chút"," Tiểu Tiểu đem hai chữ "trưởng bối" nhấn thật mạnh, "tất nhiên sau đó..." Tiểu Tiểu nhún nhún vai, "Chúng ta cũng đừng nghĩ đòi về được!"

Trong mắt Lê Thú hiện lên một tia giật mình: "Ta đi đòi."

Tiểu Tiểu đánh giá hắn không chút tín nhiệm: "chàng?" Nàng khinh thường hừ hai tiếng, "Đòi này đều đừng nghĩ muốn đòi trở về!"

Lê Thú trầm mặc sau một lúc lâu: "Họ là trưởng bối, ta không có biện pháp nói ra nặng lời."

"Là phải!" Tiểu Tiểu bắt mắt chu miệng lên: "Trưởng bối, trưởng bối, hai chữ này là có thể đè chàng cả đời!"

Lê Thú lại trầm mặc: "Nàng..." Hắn không xác định nhìn nàng: "Đang tức giận sao?"

Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, thờ dãi: "Không phải đang tức giận! Nhưng đó rõ ràng là chàng tân tân khổ khổ kiếm tiền mua về, dựa vào cái gì mà cho bọn họ?"

"Đó là trưởng bối." (mình ghét cái tính bánh bao này của n9, bình thường cuộc sống cũng vậy, nhiều người đàn ông cho mình là người tốt để vợ thành người nhỏ nhen tính toán)

Tiểu Tiểu lại thờ dãi, đại đầu gối vẫn là đại đầu gối.

Người Lâm gia kia là hàng xóm của bọn họ, đều nói bà con xa không bằng láng giềng gần, nhưng loại gần này không còn gì để nói. Mượn cái gì đó cho tôi bây giờ đều không trả, còn biết được tính cách cố chấp của Lê Thú, kiên trì trường ầu có thứ tự, mỗi lần đều để Lâm lão gia đi ra cùng Lê Thú nói chuyện, về sau, nghĩ cũng biết, cho mượn cái gì đó liền giả hạc một đi không trở lại !(ý chỉ như con hạc bay mất ý, tạm thời mình chưa tìm được từ nào thuận tiện hay hơn cả)

Nhưng là, khi nàng cùng với vị “trưởng bối” trợ Trụ vi ngược kia phân rõ phải trái, nàng thề, thật sự chẳng qua âm thanh hơi lớn một chút, giọng điệu hơi cao một chút, đại đầu gối lúc đó không có nói gì, nhưng sau khi về nhà lại cứng rắn bắt nàng chịu hơn một canh giờ tư tưởng giáo dục, cuộn cuộn như nước sông liên miên không dứt – khiến nàng liên tưởng rằng bão lũ Hoàng Hà là do hấn gây nên!

Lợi hại hơn là hấn giảng cũng không phải là cái đạo lý gì lớn, chính là chuyện mới xảy ra, lại có thể khiến nàng cảm thấy bản thân vừa mới gây nên tội ác tày trời rồi, trực tiếp cắt cổ tội là tốt nhất!

Nàng cũng không biết tình thương của hấn lại vậy a!

“Tiểu Tiểu.” Lê Thú kêu tên của nàng.

“Thú ca...” Tiểu Tiểu bĩu môi như trước.

“Hôm nay ta sẽ đem việc ngày mai làm xong hết, ngày mai ta đưa nàng đi hội chùa nhé!” Lê Thú đột nhiên giữ chặt tay Tiểu Tiểu lại: “Không cần tức giận.”

Hiện tại Lê Thú ngẫu nhiên cũng sẽ dùng một ít kỹ xảo nhỏ dỗ Tiểu Tiểu vui vẻ.

“Thật sự?” Tiểu Tiểu hưng phấn mở to hai mắt, cho dù một thân y phục vải thô mộc mạc, nàng vẫn như trước giống như ánh mặt trời tràn ngập sức sống, làm cho người ta nhìn không được hưng phấn theo nàng.

Xem đi, hiệu quả quá mức!

Lê Thú ngắm Tiểu Tiểu tươi cười, thật may mắn bản thân làm ra một quyết định chính xác như vậy.

“Thú ca, nói với chàng, chàng nhất định phải ném thư kẹo hồ lô nha!” Tiểu Tiểu có ý xấu muốn nhìn một chút bộ dáng Lê Thú nghiêm túc ăn kẹo hồ lô: “chàng nhất định chưa ăn bao giờ đi!”

“... Chưa ăn bao giờ.”

“Còn có đến chùa miếu phải đi cầu tự nữa! Xem xem chúng ta khi nào thì sẽ có đứa nhỏ!” Tiểu Tiểu đếm đếm ngón tay: “Tốt nhất là con trai, lớn lên giống chàng, tính cách giống thiệp, trong nhà cũng không thể thêm một cái đại đầu gối nữa!” ở thời điểm bình thường, Tiểu Tiểu sẽ gọi Lê Thú là Thú ca, nhưng một khi Tiểu Tiểu bị chọc giận, sẽ gọi hấn là đại đầu gối. Đối với việc này, Lê Thú vẫn là khi vui vẻ thì ngầm đồng ý, nhưng là cũng không hẳn đồng ý.

“Nhất định là con trai.” Lê Thú phản bác, lại bổ sung một câu: “Ta là nghiêm cẩn, không phải đầu gối.”

“Tốt tốt tốt, không phải đầu gối, là nghiêm cẩn.” Tiểu Tiểu xem nhẹ câu nói đầu tiên, cho rằng hấn là đang an ủi nàng, hoạt bát chớp mắt, kéo tay Lê Thú: “Vậy còn chàng, thích đứa trẻ như thế nào?”

Lê Thú cúi đầu, trầm tư một lát, nghiêm cẩn chậm rãi phun ra ba chữ: “Nàng sinh ra.”

Tiểu Tiểu sững sốt, mặt mày hớn hờ chợt đứng lên, nam nhân này luôn trong lúc lơ đãng làm cho nàng cảm động, cho dù tự bản thân mình không biết: “Đương nhiên là thiệp sinh! Bằng không chàng muốn tìm ai sinh?” Tiểu Tiểu làm bộ hung ác trừng Lê Thú: “Chàng nếu dám tìm người khác, hừ hừ...” Tiểu Tiểu giờ lên nắm tay nhỏ: “Nhìn thấy đây là cái gì sao?”

“Tay nàng.” Lê Thú thành thật trả lời.

“Sai!” Tiểu Tiểu trừng mắt lớn: “Đây là nắm đấm bao cát to! Chàng nếu dám xằng bậy liền cần thận biến thành đầu heo!”

“Uh.” Vẫn là trả lời một chữ như trước, lại khiến Tiểu Tiểu hết sức an tâm, nàng biết đây là hứa hẹn của Lê Thú.

Lê Thú nuốt nốt miếng bánh bao cuối cùng, đứng lên quay Tiểu Tiểu lại, đem nàng ôm vào trong ngực, hôn xuống trán của nàng một cái: “Ta đi trước, nàng hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn muốn đi ra ngoài đó!”

Lúc này hai người đều không biết hội chùa ngày mai đem sẽ làm thay đổi kịch liệt cuộc sống bình tĩnh của họ.

Chương 8: hội chùa cùng phân ly

Thời tiết thu hoạch vụ thu các gia đình đều phải hiến tế ngũ cốc thần cùng thổ thần, cảm tạ thần cho bọn họ một mùa thu hoạch, mà trong Nam Dương thành trấn cũng cử hành hội chùa long trọng, hiện tại Lệ Thù cùng Tiểu Tiểu đã không còn khốn cùng như ban đầu nữa, có một chút tích cóp nhỏ Lệ Thù mang theo Tiểu Tiểu đi dạo hội chùa một chút, trong miệng những người khác thật náo nhiệt, nữ nhân rất thích địa phương như vậy.

Giống như ở những thành trấn khác, Nam Dương hội chùa cũng đầy tiếng người ồn ào, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thù xuyên qua trong đám người, Lệ Thù cẩn thận che chở Tiểu Tiểu, không cho những người khác đụng vào nàng.

“Thú ca, Thú ca!” Tiểu Tiểu hưng phấn túm tay áo Lệ Thù: “Chàng xem, kẹo hồ lô, hướng bên kia đi!”

“Uh.” Lệ Thù giữ chặt Tiểu Tiểu, mang nàng xuyên qua đám người.

“Đại thúc cho ta hai xâu!” Tiểu Tiểu trả tiền liền nhận lấy kẹo hồ lô, sau đó đem một trong số đó nhét vào trong tay Lệ Thù: “Thú ca, ném thử đi!”

Lệ Thù nhận lấy kẹo hồ lô, tò mò khê cắn một miếng, sau đó nhìn thấy chung quanh tất cả đều là đứa nhỏ cắn kẹo hồ lô, biểu cảm lập tức trở nên rất kỳ quái, như là muốn ăn lại ngượng ngùng cắn xuống...

Tiểu Tiểu bị biểu cảm kia làm cho vui vẻ.

Mà lúc này, cách đó không xa.

“Di, người kia không là Tiểu Tiểu sao?” Một người dung mạo cùng Tiểu Tiểu có vài phần tương tự, nhưng là một nữ nhân xinh đẹp đến cực điểm nhìn thấy Tiểu Tiểu cùng nam nhân bên người nàng.

“Đáng chết!” Thấy Tiểu Tiểu lôi kéo tay Lệ Thù vô cùng thân thiết, đại ca Tiểu Tiểu Yến Thanh Nam trên mặt một mảnh xanh mét: “con gái của kỹ nữ quả nhiên vẫn là kỹ nữ, thế mà cùng người khác bỏ trốn!” Yến Thanh Nam khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Lại còn gả cho một nông phu bình thường!”

“Quên đi, đại ca, nam nhân Tiểu Tiểu gả cho bộ dạng coi như không sai đâu!” Nữ nhân mắt phượng như tơ nhẹ nhàng chớp một cái khiến mấy nam nhân bên cạnh lập tức bị nàng câu mất hồn, ngoài miệng nói tha thứ Tiểu Tiểu song trên thực tế lại là lửa cháy đổ thêm dầu: “Cho dù hại Yến gia chút nữa thì mất đi một thể lực mạnh mẽ sau, nàng chỉ cần có thể tìm được hạnh phúc là tốt rồi.” Nữ nhân – Yến Thanh Như giả mù sa mưa thờ dài một tiếng: “Chính là khổ tứ tỷ”

“Nếu không đem tứ muội gả cho Giang Du, Yến gia liền không hay ho rồi.” Yến Thanh Nam bĩu môi.

“Nhưng mà, Tiểu Tiểu ở bên ngoài rêu rao như vậy...” Yến Thanh Như nhún đôi mày đẹp:” có thể làm tổn hại danh dự Yến gia, đối với các khác tỷ muội cũng không phải là chuyện tốt gì, sẽ làm người ta cho rằng nữ nhi Yến gia đều là như thế này, Yến gia sẽ không có cách nào đảm bảo với những nhà khác.”

“Chúng ta bây giờ...” Yến Thanh Nam tựa hồ bị thuyết phục.

“Đem nàng mang về đi, tối thiểu nàng cũng là người Yến gia, cũng không cần làm bị thương hôn phu của nàng.” trên khuôn mặt xinh đẹp của Yến Thanh Như xẹt qua một tia âm ngoan, khiến Tiểu Tiểu nhìn người đã từng là chồng nàng một lần nữa cưới vợ mới là trừng phạt tốt nhất! Ban đầu hôn sự Tiểu Tiểu cùng Giang Du là nàng đề nghị, Tiểu Tiểu chạy mất, làm hại địa vị của nàng ở nhà bỗng chốc bị hạ xuống, như vậy nàng cướp lấy Yến gia năm quyền trong tay như thế nào được?

Về phần Yến Thanh Nam...

Yến Thanh Như khinh thường liếc mắt một cái người đại ca này, không có quyết đoán, không có chủ kiến, ngoan mạn tự đại, vẫn là làm con rối của nàng là tương đối tốt!

“Thú ca, ” Tiểu Tiểu nắm ống tay áo của Lệ Thù: “Thiếp muốn ăn hoa quế cao.” Tiểu Tiểu lại chỉ vào cửa hàng xa xa, nàng biết, đối với sự khốn cùng của Lệ Thù mà nói, nàng như vậy có chút tùy hứng, nhưng là nàng từ nhỏ đến lớn không có người bao dung cùng nhường nhịn nàng như thế, khiến cho nàng được hưởng sự ôn nhu độc nhất vô nhị này, tùy hứng một lần vậy.

“Uh.” Lệ Thù nhìn nơi đây người đang chen chúc kia, khê nhún mày: “Nàng chờ tại đây, ta đi mua.” Lại dường như sợ Tiểu Tiểu giống trẻ con bị lạc đường, Lệ Thù vỗ vỗ nàng đầu: “Đừng đi loạn, ta lập tức quay lại.”

“Biết rồi, biết rồi!” Tiểu Tiểu cười vẫy vẫy tay, nhẹ nhàng đẩy đẩy Lệ Thù: “Đi nhanh về nhanh nha!”

“Uh.” Vẫn một âm thanh như trước, nhưng Tiểu Tiểu lại có thể cảm thấy hân đang cười.

Tiểu Tiểu tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn bóng lưng Lệ Thù đi xa, bỗng nhiên trong lòng nảy lên một tầng bất an, tựa như hân rời nàng đi giống như không bao giờ trở về nữa.

“Quá mức miễn cảm thôi.” Tiểu Tiểu thì thảo tự nói, cũng không cảm thấy nguy hiểm thật sự sắp xảy ra.

“Tiểu Tiểu.”

Thanh âm có chút bén nhọn khiến Tiểu Tiểu sợ run một chút, ban đầu trên mặt mỉm cười ngọt ngào nhất thời biến mất, “Lục tỷ.” ánh mắt Tiểu Tiểu chuyển hướng một người khác, “Đại ca.”

Yến Thanh Nam khinh thường hừ lạnh một tiếng, đầu nghiêng qua một bên.

Vẫn là Yến Thanh Như ôn nhu cùng lời nói nhỏ nhẹ tiếp đón Tiểu Tiểu, “Thất muội, cần phải trở về đi? Nếu không phải ta cùng đại ca vừa vận đi đến Nam Dương làm việc, có lẽ còn tìm không thấy muội đâu.”

“Ta đã lập gia đình.” Tiểu Tiểu mỉm môi quật cường ngẩng đầu lên.” đã không còn là người Yến gia!”

“Nhưng là, không có cha mẹ đồng ý hôn nhân không có hạnh phúc, bỏ trốn chỉ có thể làm thiếp thôi.” Thanh âm Yến Thanh Như chậm rãi, trong ánh mắt lại xẹt qua một tia hung ác nham hiểm: “Tiểu Tiểu, muội hẳn là rõ ràng đạo lý này đi!”

Không đợi Tiểu Tiểu mở miệng phản bác, Yến Thanh Như gọi lên một bên khước miệng có chút âm hiểm: “hôn phu của muội hình như là một người bình thường không có võ công đi?”

Nguy ý thật rõ ràng nếu nguoi không quay về, hôn phu của nguoi chính là đối tượng cần phải bị diệt trừ.

Thông minh như Tiểu Tiểu, lại làm sao có thể nghe không ra hàm nghĩa trong đó?

“Được rồi, ta và các nguoi đi, nhưng các nguoi phải cam đoan, tuyệt đối không được làm hại đến hần!”

“Chỉ cần hần không tìm phiền toái thì không có việc gì!” Yến Thanh Như cam đoan.

Tiểu Tiểu thở dài: “Như vậy, đi thôi!”

Tiểu Tiểu nhìn về phía đám nguoi kia, trong đám nguoi có rất nhiều người chen chúc nhưng không có bóng dáng Lệ Thú.

Đại đầu gỗ, chờ thiếp! Thiếp sẽ quay trở lại tìm chàng !

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tô Châu Yến gia

Lúc Lệ Thú cầm trong tay hoa quế cao trở về lại phát hiện không thấy Tiểu Tiểu đâu.

Trong nháy mắt, bất an mãnh liệt đánh úp vào trong lòng hần.

Tiểu Tiểu đâu?

Thê tử của hần đâu?

Đáng chết, hần không phải là không biết, Tiểu Tiểu rõ ràng nói qua nàng có cừu nhân, hần lại để nàng một mình một người ở lại đây...

“Đại thúc, phiền toái hỏi một chút, có thấy cô gái ban đầu đứng chỗ này đâu không?” Lệ Thú vội vàng bắt lấy một tiểu thương bên cạnh hỏi.

“Nguoi nói cái cô nương kia a!” Đại thúc tiểu thương chậm rì rì trả lời, một bên nhìn Lệ Thú từ trên xuống dưới: “Bị Đại ca cùng Lục tỷ của nàng mang đi rồi.” Hóa ra cô gái kia chính là cùng nam nhân này bỏ trốn a! Bộ dạng là không sai, có đủ vốn để dụ dỗ nữ nhân, nhưng đại ca cùng tỷ tỷ của tiểu cô nương này vừa thấy chính là người nhà giàu, thế nào mà có chấp đi theo một tên tiểu tử nghèo chạy trốn vậy?

Đoạn đối thoại kia, đại gia nghe được rất rõ ràng.

Đại ca cùng lục tỷ?

Tiểu Tiểu có nói qua nàng không có nguoi nhà...

Lệ Thú khẽ nhíu mày, nàng nói qua bọn họ muốn rời xa Tô Châu, như vậy nàng hẳn là bị mang về Tô Châu rồi?

“Tiểu tử, không phải ta nói ngui.” Đại gia nhìn Lệ Thu đứng nửa ngày bất động một chỗ, nhìn không được bắt đầu vì Tiểu Tiểu nói chuyện: “cô nương kia vừa thấy chính là một tiểu thư nhà giàu, vì ngui mà trốn ra khỏi nhà, cho dù bị mang về ngui cũng hẳn là vì nàng làm chút gì a!”

Người nhà giàu?

Lệ Thu nhủ mày càng nhanh, nàng có đại ca cùng lục tỷ, nói cách khác nàng là có gia đình?

“Còn có a!” Đại gia tiếp tục than thở.

Như vậy chỉ cần đi Tô Châu hỏi thăm một chút về gia đình họ Yên, là có thể tìm được nàng thôi?

“Ngui tiểu tử này...”

Lệ Thu lúc này rốt cuộc suy xét không nổi nữa, hẳn muốn lập tức khởi hành đem Tiểu Tiểu tìm trở về!

Không thềm để ý nàng lừa gạt, không thềm để ý nàng giấu diếm, hẳn thềm nghĩ mang nàng trở lại bên người hẳn!

Nghĩ vậy, mỗi chân Lệ Thu điểm nhẹ một chút lên mặt đất, thân thể chột cất cao, nhẹ nhàng lướt qua.

Chỉ để lại tiểu thương đại thúc trợn mắt há hốc mồm nhìn Lệ Thu bay đi như chim, sau một lúc lâu, cụ ông mới bữu môi lắc đầu: “Hiện tại người trẻ tuổi a, thật sự là nghe không người già dạy bảo!” (người già thế hệ nào cũng nói vậy a))

Tiểu Tiểu dựa vào xe ngựa đi Tô Châu trước, mà Lệ Thu một đường thi triển khinh công đuổi theo nhanh phía sau.

Thế nhưng Lệ Thu so với đám người Tiểu Tiểu còn tới cảnh nội Tô Châu trước.

Mà khi Lệ Thu nghe được tin tức về Yên gia, Tiểu Tiểu vừa đứng trở lại Yên gia.

Con trai thứ bảy của Yên gia – Yên Thanh Dịch, thất đệ của Tiểu Tiểu, một người Yên gia duy nhất quan tâm Tiểu Tiểu, công phu Tiểu Tiểu chính là hẳn vụng trộm dạy, lúc Tiểu Tiểu trở lại Yên gia trước tiên Yên Thanh Dịch liền đem Tiểu Tiểu kéo đến một góc.

“Thất tỷ, ” Yên Thanh Dịch vẻ mặt sốt ruột: “tỷ thế nào đã bị bắt trở lại!” Yên Thanh Dịch đi lại một vòng: “Không phải muốn tỷ chạy thật xa sao?”

“Tỷ đã lập gia đình.” Tiểu Tiểu thờ dài, gần nửa tháng, nàng liền bắt đầu nhớ phu quân của nàng, không, vào ngày nàng cùng đại đầu gỗ phân ly, nàng liền bắt đầu nhớ hẳn, “Hẳn là một người bình thường, không có võ công, cực kỳ chú trọng luân lý đạo đức, kính già yêu trẻ, trưởng bối nói cái gì, vô luận đúng sai, hẳn đều nghe, hẳn a! Chính là một cái đầu gỗ thôi. Nhưng...” trên mặt Tiểu Tiểu xuất hiện thần sắc hạnh phúc, thỏa mãn thờ dài: “Hẳn toàn tâm toàn ý chiều cô tỷ, bao dung tỷ, trân trọng tỷ.”

Yên Thanh Dịch nháy mắt mấy cái, gần mười lăm tuổi hẳn không thể lý giải cái loại tư vị này: “Nói cách khác hẳn đối với tỷ tốt lắm?”

“Không phải là tốt lắm” trên mặt Tiểu Tiểu xuất hiện thần sắc hoài niệm: “Là cực kỳ tốt.”

Không biết sau khi hẳn phát hiện không thấy thê tử thì thế nào, là tới tìm nàng, hay là phát hiện nàng lừa gạt rồi cưới cô đầu khác?

“Như vậy, tỷ...” Yên Thanh Dịch trên khuôn mặt còn vài phần non nớt xuất hiện thần sắc cương nghị: “Đệ sẽ nghĩ biện pháp khiến hẳn quang minh chính đại cưới tỷ!”

“Biện pháp gì?” Tiểu Tiểu kinh ngạc trợn to mắt.

“Trước giữ bí mật nha!” Yên Thanh Dịch nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

“Thất thiếu gia, thất thiếu gia!” gã sai vặt bên người Yên Thanh Dịch, một bên chạy một bên hét to.

“có chuyện gì?” Yên Thanh Dịch không vui trừng gã sai vặt, hẳn không thích bị người khác cắt ngang lời nói.

“Có một nam nhân muốn tìm thất tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: sánh bước bên nhau đến bạc đầu

Dứt lời, người bên cạnh Yến Thanh Dịch đã không thấy .

“Thú ca, Thú ca!” Tiểu Tiểu đi đến tiền đình, lại thấy Lê Thú cung kính quỳ gối trước mặt phụ thân nàng, một nam nhân nghèo khó mà vẫn kiêu ngạo như vậy thế nhưng nguyện ý vì nàng quỳ xuống!

“Tiểu Tiểu!” trong mắt nam nhân nhất thời nở rộ ra ánh sáng chói lọi.

“Người tới! Đem thất tiểu thư dẫn đi!” Yến Doanh - phụ thân Tiểu

Đại hiệp c10

Tiểu, thấy Tiểu Tiểu đã quyết định hạ lệnh thật nhanh.

Mà Yến Thanh Dịch cũng xuất hiện tại tiền đình, lặng lẽ nói với Tiểu Tiểu: “Tỷ, đệ đến xem, trở về nói cho người.”

Tiểu Tiểu chần chờ gật gật đầu, nàng tại đây căn bản không làm nên chuyện gì còn có thể chọc giận phụ thân, đối với hôn sự của bọn họ càng thêm bất lợi: “Phải nói thật tường tận nha!” Tiểu Tiểu cũng thấp giọng nói với Yến Thanh Dịch.

Nói xong, Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua Lê Thú thật sâu, ánh mắt phức tạp.

Nhưng Lê Thú biết, nàng khẩn cầu hân tha thứ, hi vọng hân mang nàng rời đi Yến gia, còn có.....

Nồng đậm quyến luyến.

Lê Thú mấp máy môi: “Chờ ta.”

Tiểu Tiểu hiểu rõ, mỉm cười ly khai.

Yến Doanh thấy hai người trao đổi thì khẽ nhíu mày, Yến Doanh nâng chung trà lên, thông thả nhấp trà, chuyện này phải tách hai người kia ra là tốt nhất: “Người.....” Yến Doanh nhìn Lê Thú cho dù quý nhưng vẫn cao ngất như trước: “Gọi là gì ấy nhỉ?”

“Tiểu tể tên là Lê Thú.” Trước là vì Yến Doanh là phụ thân của Tiểu Tiểu, là nhạc phụ của hân, hân mới hướng Yến Doanh đại lễ này, luôn luôn chú trọng trưởng ầu, Lê Thú đối với loại sự tình này thực sự để ý.

Yến Doanh liếc mắt lờm Lê Thú một cái: “Người còn không phải là con rể của ta.”

“Nhưng ta đã cưới Tiểu Tiểu”

“Ta không có đồng ý.”

Lê Thú neho lại ánh mắt, có một loại hương vị nguy hiểm, Yến Thanh Dịch có chút kinh ngạc, Thất tỷ không phải nói trưởng bối giáo huấn cho dù là không hợp lý cỡ nào, Lê Thú đều sẽ nghe sao?

“Mặc kệ nói như thế nào, lễ tiết đã thành, Tiểu Tiểu là thê tử của ta, điểm ấy không thể nghi ngờ.” Lê Thú nhìn thẳng Yến Doanh: “Bất luận kẻ nào cũng không thể không thừa nhận.”

“Như vậy.....” Yến Doanh đánh giá Lê Thú một thân quần áo cũ nát: “Người dựa vào cái gì để cho Tiểu Tiểu hạnh phúc?” Không có quan tâm Tiểu Tiểu bao nhiêu, chỉ là một quân cờ trong tay hân, cho dù quân cờ này đã cũ nát, nhưng luôn có giá trị lợi dụng, không thể bởi vì một người không đáng cân nhắc này mà đánh mất!

Lê Thú sờ tay lên môi, vấn đề này hân thật sự không biết đáp án, hân không có hoàn cảnh giàu có, không thể cho Tiểu Tiểu hết thảy, hân dựa vào cái gì cho Tiểu Tiểu hạnh phúc? “Ta sẽ nỗ lực hết thảy cho nàng cái nàng muốn.” Ánh mắt Lê Thú xẹt qua tia quyết tuyệt: “Tất cả của ta đều sẽ cho nàng!”

Bao gồm cả tính mạng.

Tuy rằng Lê Thú không nói nhưng Yến Thanh Dịch lại có thể đọc ra được một tầng hàm nghĩa kia, hân không khỏi nở nụ cười.

Thất tỷ thật sự là tìm được hôn phu tốt!

“Nhưng là, chỉ dựa vào ngoài miệng nói đúng là không được. Yêu cầu của ta không nhiều lắm.....” Yến Doanh trong ánh mắt xẹt qua một tia tính kế: “Chỉ cần người có được tài phú cùng thực lực như Yến gia, ta liền đem Tiểu Tiểu gả cho người.”

“Là trả lại cho ta.” Cái loại bệnh cứ trưởng bối nói cái gì là liền là cái đó của Lê Thú lại tái phát, hơn nữa hân cũng cảm thấy quyết định này đối với Tiểu Tiểu có lợi, dù sao hân hai bàn tay trắng không thể cho Tiểu Tiểu một cuộc sống an nhàn, mà quá trình gây dựng sự nghiệp sẽ gặp qua rất nhiều khó khăn gian khổ.

Yến Doanh liếc mắt lờm Lê Thú một cái: “Ta chỉ cho người ba năm thời gian, dù sao Tiểu Tiểu không thể chờ người mãi được.”

“Ta muốn cùng Tiểu Tiểu nói chuyện.” Lệ Thú đột nhiên mở miệng: “Chuyện này quan hệ đến nàng, nàng không thể không biết gì.” Cho dù cảm thấy cái loại quyết định này đối với Tiểu Tiểu có lợi, Lệ Thú vẫn như trước trưng cầu ý kiến của Tiểu Tiểu.

“Không cần hỏi nàng.” Yên Doanh nhủ mảy: “Ta chỉ cho ngươi một con đường, hoặc là trải qua ba năm một lần nữa cưới lại Tiểu Tiểu, hoặc là cũng không cần đến Yên gia nữa!”

Lệ Thú bỗng nhiên đứng dậy: “Ba năm lâu lắm, ta chờ không được thời gian dài như vậy.” Lệ Thú đột nhiên nhìn về phía Yên Thanh Dịch, Yên Thanh Dịch vừa mới cùng Tiểu Tiểu nói chuyện, lỗ tai rất tỉnh của hắn nghe được nhất thanh nhị sở: “Vị công tử này, xin nói cho Tiểu Tiểu hai năm sau, phu quân của nàng sẽ đến đón nàng!” Trên mặt Lệ Thú đột nhiên xuất hiện một chút nhu tình không tầm thường, tuấn dật làm cho người ta liên tưởng đến thần tiên trên trời, nhóm nữ nhi Yên gia đều sợ run một chút, bao gồm cả Yên Thanh Như.

Đáng chết, vì sao cái loại tạp chủng kia luôn có thể có được những thứ tốt đẹp như vậy?

Biểu cảm của Yên Thanh Như có chút vặn vẹo.

Mà lúc này, Lệ Thú chậm rãi nói ra một câu nói cuối cùng: “Xin nàng.....Nhớ được ta.”

“Vì sao?” Yên Thanh Dịch hỏi ra một cái vấn đề hán hoang mang đã lâu: “Thất tỷ không phải xinh đẹp nhất, còn bướng bỉnh, vì sao ngươi đối với nàng tốt như vậy?”

Lệ Thú không nói gì, mà là gục đầu xuống, không biết đang nghĩ cái gì, đột nhiên khóe miệng của hắn nở rộ ra một chút tươi cười, là nụ cười Tiểu Tiểu mong nhớ ngày đêm.

“Ta nghĩ rằng....sẽ cùng nàng sánh bước bên nhau đến bạc đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: giang hồ khởi hành

“Ta nghĩ rằng... sẽ cùng nàng sánh bước bên nhau đến bạc đầu.”

“Hắn đã nói như vậy.” Yên Thanh Dịch nhìn phản ứng của Tiểu Tiểu, “một đời một thế một đôi ta “.

Tiểu Tiểu đột nhiên nghĩ đến một câu nói như vậy: “Phải không?” bên môi Tiểu Tiểu xuất hiện độ cong xinh đẹp.

Trong nháy mắt, Yên Thanh Dịch cảm thấy Tiểu Tiểu rất đẹp, so với các tỷ muội đều đẹp hơn, đó là một loại ánh sáng phát ra từ nội tâm”A, tỷ, không hàn huyền với tỷ nữa, đệ phải đi ra ngoài, đệ cùng tỷ phụ hẹn nhau gặp mặt ở tửu lâu!”

“Đệ cùng hắn hẹn nhau?” Tiểu Tiểu kinh ngạc kêu lên sợ hãi, “Đệ muốn làm gì?”

“Về ước định của hắn với phụ thân thôi! Đệ ban đầu muốn giúp hắn trở thành một nhân vật thanh danh hiển hách.” Yên Thanh Dịch le lưỡi: “Hơn nữa đệ cũng muốn thử xem năng lực của mình.”

Tiểu Tiểu bất an nhìn Yên Thanh Dịch: “Tỷ vẫn nghĩ không muốn cho hắn cuốn vào. Bản thân tỷ có thể chạy đi tìm hắn a!”

“Tỷ.” Yên Thanh Dịch trợn trắng mắt: “tỷ cho là tỷ còn có cơ hội chạy đi dễ dàng như vậy? Những con đường chạy trốn của tỷ đều bị chặn lại hết rồi!”

“Ta liền làm lại một thông đạo nữa!” Tiểu Tiểu càng nói càng kiên định: “Không thể để Thú ca cuốn vào phân tranh giang hồ! Người kia hắn rất nghiêm túc, hơn nữa không có võ công, cho dù hiện tại học cũng đã chậm.”

“Nhưng là...” Yên Thanh Dịch định mở miệng, lại bị Tiểu Tiểu đánh gãy.

“Nhưng là hắn sẽ không có cơ hội học võ công, trước khi ta chạy đi rất nguy hiểm...” đột nhiên vẻ mặt của Tiểu Tiểu nghiêm túc, đứng thẳng hướng Yên Thanh Dịch cúi đầu: “Thất đệ, xin nhờ đệ! Xin giúp ta bảo hộ Thú ca.”

“Tỷ, người làm cái gì vậy?” Yên Thanh Dịch vội vàng tránh đi thuận tiện nâng Tiểu Tiểu dậy: “Đây là việc tiểu đệ phải làm thôi! Nhưng mà...” Yên Thanh Dịch chần chờ một chút: “Tỷ thật sự không nghĩ đến việc khiến hắn thuận lợi vui vẻ cưới tỷ sao?” Đây mới là ý tưởng chân chính của Yên Thanh Dịch, tỷ tỷ hắn làm sao có thể nhận ủy khuất?

“Không cần thiết.” trên mặt Tiểu Tiểu xuất hiện hoài niệm, biểu cảm kia cùng biểu cảm Lệ Thú khi nhớ tới nàng đều ôn nhu giống nhau, chói mắt giống nhau.

Yến Thanh Dịch đột nhiên cảm thấy hai người kia nếu đứng cùng nhau, sẽ tuyệt đối phi thường xứng đôi.

Tiểu Tiểu sờ một trái tim cùng lưng ngọc kiếm trong lòng: “Có thể cùng hấn ở cùng nhau chính là việc tốt đẹp nhất.”

Yến Thanh Dịch trầm ngâm: “Được rồi, Thất tỷ người đã nói như vậy, đệ nhất định sẽ bảo vệ tỷ phu thật tốt!”

Ở chỗ khác.

“Cha, người thật sự cho cái kẻ nghèo hèn kia một năm thời gian?” Yến Thanh Như chạm chạm vào Yến Thanh Nam, Yến Thanh Nam lập tức mở miệng.

Yến Doanh liếc mắt lườm hai huynh muội kia một cái, trong lòng không khỏi thở dài, nếu Thanh Như là thân nam nhi thì tốt rồi: “Đúng vậy, ta đã mở miệng liền nhất định làm được.”

Yến Thanh Như định mở miệng lại bị Yến Doanh đánh gãy: “Điều kiện tiên quyết là, cái tiểu gia hỏa kia có thể sống cho đến lúc đó.”

Yến Doanh nhấp một ngụm trà, một bộ dáng phong đạm vân khinh: “Nên phải người ta đã phái ra ngoài, tên kia không có võ công sống không quá nửa năm.”

Tô Châu bên ngoài một gian tử lâu, Lệ Thú tùy ý tìm một bậc thềm ngồi xuống, tuyệt không để ý ánh mắt qua lại cùng ánh mắt đuổi người của chường quầy.

“Tỷ phu!” Yến Thanh Dịch kinh ngạc nhìn Lệ Thú ngồi ở trên bậc thềm: “Thế nào mà không đi vào?”

Lệ Thú nhủ mảy, nhìn tử lâu để chiếu bài bằng chữ vàng: “Không có nhiều tiền như vậy.”

Yến Thanh Dịch tròn trắng mắt: “Không quan hệ, ta mời khách.”

Lệ Thú vẫn không nhúc nhích: “Có câu có tiền cần tiết kiệm.”

Yến Thanh Dịch vừa mở miệng lại khép lại: “Quên đi, thật sự dường như Thất tỷ đã nói, người chính là cái đại đầu gối.”

Lệ Thú nhàn nhạt nhìn Yến Thanh Dịch, không có phản bác, nhưng một cái liếc mắt này lại khiến Yến Thanh Dịch có loại cảm giác lông tóc dựng đứng (máo cốt tung nhiên), Yến Thanh Dịch không khỏi thất thần một chút.

“Người tìm ta có chuyện gì sao?”

Yến Thanh Dịch lắc lắc đầu, không có khả năng, tỷ phu này một chút võ công đều không có làm sao có thể có cái loại cảm giác này? Nhất định là ảo giác !

“Chuyển giao cho người một phong thư!” Yến Thanh Dịch lấy ra một phong thư trong người, đưa cho Lệ Thú: “Tỷ phu, hai ta đến quán nhỏ đối diện ngồi đi thôi, chặn bên ngoài như vậy làm người khác buồn bán không tốt.” Yến Thanh Dịch nhỏ giọng bổ sung.

“Làm như vậy là không tốt sao?” Lệ Thú hoang mang ngẩng đầu, biểu cảm kia thiếu chút khiến Yến Thanh Dịch cười ra: “Chúng ta đi đến đối diện thôi.”

Đến quán nhỏ, hai người tìm vị trí ngồi xuống, mà Lệ Thú khẩn cấp mở thư ra.

Những chữ xinh đẹp khiến Lệ Thú không khỏi giương lên khóe miệng- là chữ của Tiểu Tiểu.

Lệ Thú đọc ba bốn lần, mảy mảy lại về không đồng ý lại càng ngày càng đậm, sau một lúc lâu mới yên lặng ngẩng đầu nhìn Yến Thanh Dịch: “Người muốn đi theo ta?”

“Uh.” Không biết trong thư viết cái gì Yến Thanh Dịch luôn muốn nghiêng đầu vào nhìn, nhưng Lệ Thú phòng hộ cực kỳ tốt, một chữ cũng chưa cho hấn nhìn thấy, nghe được Lệ Thú hỏi, Yến Thanh Dịch lập tức đem đầu lui về, gật đầu: “Ta muốn tăng thêm kinh nghiệm giang hồ.” Vì khiến Lệ Thú rời xa giang hồ, Yến Thanh Dịch cùng Tiểu Tiểu thương lượng không nói cho hấn sự thật Yến Thanh Dịch được phái tới bảo hộ hấn.

Lệ Thú gật đầu: “Ta cũng không có kinh nghiệm giang hồ. Có vài chỗ ta không hiểu người hãy nói cho ta biết.”

Thất tỷ phu thật sự muốn đi trở thành người giang hồ?

Yến Thanh Dịch kinh ngạc rớt cằm.

“Như vậy, chúng ta phải đi Tây Vực xem một chút đi!” Lệ Thú căn cứ vào thư của sư phụ mà định ra hành trình, hành trình giang hồ hấn bị chậm lại vèn vèn hơn nửa năm bây giờ lại khởi hành.

Chương 12: Yêu Tuyệt kiếm vũ

Không có ngựa thay đi bộ, Lê Thú cùng Yến Thanh Dịch cứ như vậy mà dựa vào hai chân mà rời Tô Châu.

Ngoài ý muốn hai người đều không có ai thi triển khinh công, Yến Thanh Dịch cho rằng Lê Thú không biết, Lê Thú cho rằng đây là phương pháp gia tăng kinh nghiệm lịch duyệt.

Vèn vèn ba tháng, hai người hoàn toàn là từng bước từng bước một hướng Tây Vực. Nhưng khoảng cách Tây Vực còn rất xa.

Thời điểm bọn họ gặp qua sát thủ mai phục Yến Doanh phái tới, đều là Lê Thú tận lực lảng tránh mà tránh thoát, Yến Thanh Dịch thậm chí còn không biết chuyện gì.

Nhưng mà đối với Lê Thú mà nói, ám tiễn dễ tránh, minh thương khó phòng, bởi vì người đi cùng cùng Tiểu Tiểu giống nhau đều thích chõ mõm vào chuyện bên đường – một ngày sau ba tháng rời Tô Châu, hai người giống như bao người đi đường xa bình thường, lại nghe thấy có tiếng người gào đầy thê lương, tuyệt vọng.

“Bên kia.” Yến Thanh Dịch chỉ một phương hướng. Không đợi Lê Thú đáp lời liền thi triển khinh công bay qua.

Lê Thú giương mắt nhìn nhìn phương hướng Yến Thanh Dịch rời đi, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hai tỷ đệ nhà này đều là một dạng, nhìn thấy có việc bất bình nào cũng chen một chân vào.

Lê Thú lập tức đuổi theo phía sau Yến Thanh Dịch, đệ đệ của Tiểu Tiểu không thể để hắn bị thương a! (đây là ai chăm ai)

Nhưng thời điểm Lê Thú đuổi theo Yến Thanh Dịch liền không khỏi nặng một tiếng: “Đáng chết!”

Một đám người vây quanh một chiếc xe ngựa, đám người kia giả dạng làm cường đạo, mỗi người lại sử dụng chiêu thức lộ số quý dị, cái loại chiêu thức sắc bén này tuyệt đối không phải loại cường đạo có thể sử dụng.

Vừa mới từ trong núi đi ra Lê Thú không biết điều đó, nhưng hắn biết nhóm người này rất lợi hại, ít nhất so với Yến Thanh Dịch tuyệt đối mạnh hơn!

Mà Yến Thanh Dịch thế nhưng lỗ mãng tham gia vào cuộc chiến!

Người bị vây tựa hồ cũng không phải người thiện lương gì, nhưng bận tâm xe ngựa, hoặc là nói người trong xe ngựa, mà không dám buông tay buông chân. Chủ yếu là co đầu rút cổ ở bên phía xe ngựa, không cho đám người kia tới gần.

Mặt khác Yến Thanh Dịch không chút lo lắng đến hậu quả liên vọt tới, lại phát hiện địch nhân so với hắn mạnh hơn rất nhiều: “Tỷ phu a, người giờ phút này cũng không nên tới a!” Yến Thanh Dịch âm thầm cầu nguyện, cơ mà ngay sau một giây, lại phát hiện Lê Thú đứng ở cách đó không xa. “Đáng chết.” Yến Thanh Dịch âm thầm mắng, không phát hiện thời điểm hắn thất thần một thanh kiếm sắc bén bỏ xuống.

“Công tử cẩn thận!” thủ lĩnh đội xe ngựa vội vàng cao giọng hô.

Yến Thanh Dịch nhanh chóng quay đầu lại, nhưng thanh kiếm này cũng đã hạ xuống.

Phải chết sao?

Yến Thanh Dịch tuyệt vọng nhắm mắt lại.

“Người nhắm mắt lại làm gì?” âm thanh quen thuộc từ bên người truyền đến.

Yến Thanh Dịch bỗng nhiên mở to mắt: “Tỷ phu?”

Nhuễn kiếm trong tay Lê Thú quán quanh trên thân kiếm của đối phương, đối phương dùng sức tưởng rút được thanh kiếm về, nhưng lại không rút được. Mà Lê Thú cứ như vậy đứng dễ dàng, giống như chuyện gì cũng không có.

“Chờ một chút, tỷ phu, người...”

Yến Thanh Dịch vừa định mở miệng, nhưng phương hướng khác bỗng nhiên xuất hiện một địch nhân, Lê Thú lập tức thả kiếm ra, đánh ra một chiêu kiếm hoa xinh đẹp, lại giúp Yến Thanh Dịch chặn người kẻ tiếp.

Nhưng lúc này, đối phương có lực lượng không lồ đến mức làm vỡ nát nhuễn kiếm chất lượng rác không thể rác hơn kia của Lê Thú.

Lệ Thú lập tức thay đổi sắc mặt: “Đáng chết!”

Mà lúc này Yến Thanh Dịch mới phản ứng lại, trường kiếm lập tức đâm vào ngực đối phương, kết liễu tính mạng của hắn.

“Rời nơi này đi, trốn mau.” Lệ Thú dùng giọng điệu không thể phản bác ra lệnh, tuy rằng một thân quần áo rách nát, thậm chí còn vài mụn vá, nhưng lúc này trên người Lệ Thú có một loại khí thế nghiêng trời lệch đất: “Nơi này đối với ngươi mà nói rất nguy hiểm.”

Lệ Thú nhặt lên kiếm của kẻ vừa chết, ước lượng chuôi kiếm này so với thanh kiếm trước kia của hắn tốt hơn nhiều: “Còn lại để ta giải quyết.”

Những người này tuy mạnh, nhưng so với sư phụ hắn còn kém xa.

Hắn có thể cùng Vân Hành sư phụ không phân thắng bại, như vậy nhất định có thể chiến thắng những người này.

Tiếng nói vừa dứt, Yến Thanh Dịch còn chưa kịp phản ứng lại, liền nhìn thấy một màn làm hắn nghẹn họng trân trối.

Một người, một thanh kiếm, tựa như giao long trong nước, cắt cổ địch nhân. Mà kiếm pháp kia...

Yến Thanh Dịch dám cam đoan, hắn chưa bao giờ thấy kiếm pháp xinh đẹp như vậy, cho dù vũ đạo đẹp nhất cũng không có cái loại kinh diễm này. Tựa như...

Nghệ thuật chuyên môn vì giết người mà sáng tạo ra.

Trong tạo hóa lại có phần yêu dị, trong dương cương lại có phần ôn nhu, trong thông thả lại có phần ngoan tuyệt, đủ loại không có khả năng cùng mâu thuẫn tồn tại lại hòa hợp dung hợp cùng một chỗ.

Phối hợp với khuôn mặt anh tuấn của Lệ Thú, cái này giống như được hưởng một bữa tiệc thị giác vậy.

Nếu Lệ Thú thay một thân bạch y phiêu dật, thì hắn chính là trích tiên trên trời.

Mà hai bên đang tranh đấu giống nhau đều tựa như bị kiếm kia pháp hấp dẫn, đều ngơ ngác đứng tại chỗ.

Mỗi lần gạt kiếm, mỗi cái ngoái đầu nhìn lại, kiếm vũ giống như có linh khí đến cực điểm. Mà kiếm khí chợt phun trào, khí phách sắc bén bùng tỉnh mọi người đang ngốc lảng.

“Mau! Ngăn lại hắn!” người cầm đầu đối phương có đôi mắt tam giác sắc bén hô.

Nhất thời, vây xung quanh Lệ Thú không dưới mười người.

Mà Lệ Thú vẫn chưa từng gián đoạn, tiếp tục màn biểu diễn của hắn, một kiếm giết một người.

Đây là kinh nghiệm giang hồ duy nhất Vân Hành dạy cho hắn – “Nếu có người muốn làm hại con, không cần khách khí, trực tiếp giết hắn! cắt thành tám khối hoặc một kiếm chết cho thống khoái cũng được.”

“dừng tay tại đây! Rút lui!” Địch nhân hô.

“Hiện tại còn muốn chạy, có phải hay không quá chậm?” Lệ Thú như quỷ mỵ xuất hiện trên đường rút lui của bọn họ, trong ánh mắt xinh đẹp hiện một luồng hung ác nham hiểm.

Lần di chuyển tiếp theo, kiếm chiêu của Lệ Thú lại cải biến, lúc đóng lúc mở, khí thế tăng vọt!

Giống như chim ưng mổ chính xác cổ họng địch nhân, như con sóng dữ mang áp lực gào thét mà đến, chỉ cần thoáng dính vào mũi kiếm, vậy chính là chỉ còn đường chết, chỉ cần hắn tới gần người bỏ chạy liền như lệnh triệu hồi của Diêm La, chỉ có thể ôm miệng vết thương đổ máu không ngừng liên tục lui về phía sau. Bóng kiếm liên miên không dứt, tựa như quỷ ảnh lấy mạng.

Đây là một trận giết hại, một người giết hại một đám người.

Nếu nói kiếm chiêu vừa rồi là biểu diễn ôn hòa, vậy chiêu thức hiện tại chính là ngoài ta ra còn ai dám tranh phong!

Yến Thanh Dịch rất khó tưởng tượng, kiếm chiêu của một người thế nhưng có thể biến hóa lớn như vậy, nhưng sự thật lại xuất hiện ngay trước mắt hắn.

“đây... đây thật là anh rể của ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Thục Lục gia

“Đây... đây thật là anh rể của ta sao?”

Lệ Thú đang vội vàng giết người đương nhiên không thể trả lời.

“Hắn là ai vậy?” thủ lĩnh đội xe ngựa không biết tiến đến bên người Yên Thanh Dịch từ khi nào, nuốt nước miếng nghi hoặc hỏi.

“... Anh rể ta.” Hiện tại Yên Thanh Dịch cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

“Hắn ở trên giang hồ có danh hào là gì?”

“... Không biết.”

“Là ta thất lễ, ta gọi Lục Thâm. Là người Thục Lục gia.” thủ lĩnh đoàn xe cho rằng Yên Thanh Dịch trả lời cho có lệ: “Có thể nói với ta danh hào của các người được không?”

Thục Lục gia, danh hào này Yên Thanh Dịch đã nghe nói qua, cùng Yên gia giống nhau, Lục gia ở đất Thục cũng là một gia tộc không lớn không nhỏ, mà vị hôn thê của đại ca hắn Yên Thanh Nam chính là xuất thân từ Lục gia. Yên Thanh Dịch cười khổ: “Ta thật sự không biết, trước ngày hôm nay, ta vẫn luôn cho rằng hắn là một người bình thường không biết võ công.” Yên Thanh Dịch dừng một chút, cảm thấy cần giải thích một chút: “Ta không cần lừa các người, ta là con trai thứ bảy của Tô Châu Yên gia, Yên Thanh Dịch.”

Lục Thâm sững sốt một chút, ngoài ý muốn cười khê: “Kia thật đúng là khéo!” Lục Thâm giương cằm lên, nhìn về phía xe ngựa, trong ánh mắt có một tia tinh nghĩa không rõ nói không nên lời: “Chúng ta hộ tống là đại tiểu thư của chúng ta, vị hôn thê của đại ca ngài. Còn có nhóm nhị tiểu thư nữa.”

Bên này nói xong mấy câu ngắn ngủi, bên kia Lệ Thú đã giải quyết xong phiền toái, đám địch nhân chia năm xẻ bảy nằm trên mặt đất.

Mà Yên Thanh Dịch lại thấy Lệ Thú dùng một loại biểu cảm vừa nghiêm khắc vừa lạnh lùng hắn chưa thấy bao giờ đứng trước mặt hắn, vết máu địch nhân trượt xuống theo cái cằm hoàn mỹ của Lệ Thú nhỏ giọt lên mặt đất, trên mặt, trên quần áo Lệ Thú tất cả đều là vết máu – mà không có một giọt nào của hắn, đáng vẻ hiện tại của Lệ Thú hoàn toàn là Thị Huyết Yêu nghiệt, Yên Thanh Dịch không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, không biết có phải Lệ Thú sát tâm quá lớn không không chế được...

Hắn cũng không có loại biện pháp nào mà một hơi có thể giết chết hơn một trăm người mà tỷ phu còn lông tóc vô thương.

“Yên Thanh Dịch.”

Yên Thanh Dịch không khỏi lui ra phía sau một bước, Lệ Thú cho tới bây giờ không kêu lên hắn tên đầy đủ, luôn luôn giống như tỷ tỷ gọi hắn là tiểu Thất hoặc là Tiểu Dịch: “Tỷ... Tỷ phu?”

Lệ Thú neho mắt lại, có một loại hương vị nham hiểm, hung ác, nguy hiểm cực độ thẳng tắp nhìn chằm chằm Yên Thanh Dịch.

Yên Thanh Dịch lại lui về phía sau nửa bước.

Lệ Thú hít sâu một hơi, không nhanh không chậm nói ra tuyên án cuối cùng: “Làm tỷ phu người, ta cảm thấy ta có quyền giáo dục người làm việc theo nguyên tắc.”

Yên Thanh Dịch định lui về phía sau một bước, nhưng sau khi nghe câu đó, cứng rắn ngừng bước chân: “Làm... Làm việc theo nguyên tắc?”

“Không sai, làm việc theo nguyên tắc.” Lệ Thú nghiêm trang gật đầu.

Không phải muốn cùng hắn đánh một trận, đem hắn chặt thành tám khúc sao?

“Làm một người tuổi còn trẻ, người nên vì bản thân mà phụ trách hành vi của mình. Tự như vừa rồi, không biết rõ địch ta mạnh yếu liền lao ra, đó là mười phần không sáng suốt. Không chỉ tạo thành phiền toái cho người khác, cũng sẽ mang đến nguy hiểm cho bản thân.”

“Ngừng một chút, tỷ phu!” Yên Thanh Dịch ra thủ thế ngừng lại.

Người bị đánh gãy lời nói mất hứng nhăn mày lại: “Như thế nào?”

“Ta đó là đi cứu người nha!” Yên Thanh Dịch nhấc tay tỏ vẻ bản thân không sai: “sự tình cấp bách!”

“Người có thể chờ ta.” Lệ Thú nghiêm túc giống khúc gỗ.

Yên Thanh Dịch mở to miệng lại khép lại.

Tỷ phu, ta làm sao biết người có võ công a!

“Chờ một chút!” Yến Thanh Dịch lại nghĩ đến một vấn đề, rõ ràng hán mới hán là phương cần chất vấn!

“Lại như thế nào?”

“Tỷ phu, người đã có võ công vì sao còn muốn cùng tỷ ta dựa vào cuộc sống làm ruộng và làm thuê?” Đáng chết, Thát tỷ hán vất vả như vậy!

“Ta không có tiền.” Lệ Thú vừa nghiêm cần vừa thành thực trả lời: “Võ công không thể làm cơm ăn.” (chính xác! Ngày xưa mình xem phim kiếm hiệp cũng hay hỏi bọn này lấy tiền ở đâu ra?)

“...” Yến Thanh Dịch trừng lớn mắt: “Nhưng người rõ ràng có thể tìm được công việc kiếm càng nhiều tiền a!”

Lúc này đến phiên Lệ Thú mở to hai mắt: “Công việc kiếm được nhiều tiền? công việc gì vậy?”

Yến Thanh Dịch nhìn thấy biểu cảm hoang mang của Lệ Thú, biết là hán thật sự không biết, vô lực vẫy vẫy tay: “Quên đi, còn có một vấn đề, vì sao không nói với tỷ ta, người có võ công?”

“Làm ruộng võ công là không cần thiết.” Lệ Thú lại trả lời, về vấn đề liên quan đến Tiểu Tiểu, người nhà Tiểu Tiểu có quyền được biết.

Yến Thanh Dịch trừ bỏ bất đắc dĩ thì không còn gì nữa, tỷ phu quả nhiên giống như Thát tỷ đã nói, là cái đại đầu gỗ! Lệ Thú lẳng mạn như khi ở Yến gia tất cả đều dường như trốn đi hết, hán không nói một lời làm cho người ta cảm động sao? Đây là khi Thát tỷ rời xa phân tranh giang hồ, là hạnh phúc bình thường của Thát tỷ?

Làm gì mà thành thật như vậy?

Thành thật làm cho người ta phát điên!

“Hơn nữa...”

Yến Thanh Dịch lại nhìn về phía Lệ Thú, chờ mong hán có thể làm ra một chút sự tình lẳng mạn.

“Ta cho rằng nàng đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: giết heo

“Ta cho rằng nàng đã biết.”

“Biết?” Yến Thanh Dịch kinh ngạc: “Làm sao mà biết?”

“Theo bộ pháp, hô hấp, dáng đứng, thậm chí là ánh mắt...” Lệ Thú nhần nại giải thích: “Đề ý một chút, đều có thể biết một người có võ công hay không, thậm chí là võ công mạnh hay yếu đều có thể biết được đại khái.”

Phải không?

Yến Thanh Dịch nhìn Lệ Thú từ trên xuống dưới, bộ pháp... Nhìn không ra; hô hấp... Hán Yến Thanh Dịch cũng không có cảm giác gì; dáng đứng... Cùng người khác không có gì khác biệt; ánh mắt... Yến Thanh Dịch rung mình một cái, nhớ tới ánh mắt khi vừa mới giết người của Lệ Thú.

“Như người, ” Lệ Thú nói tiếp, thuận tiện cho Yến Thanh Dịch một cái ví dụ: “Người luyện võ trên dưới mười năm, sẽ không vượt quá mười năm, mạnh nhất là bắp thịt, cho nên người hán là quen dùng kiếm hoặc là dùng đao. Mà yếu nhất hán là khinh công.” Lệ Thú dừng một chút, chau mày: ” hô hấp của người không thật là vững vàng, học tập phương pháp thổ nạp hán là chưa có đại thành đi?”

“Đứng đứng, tỷ phu, người quá lợi hại !” Yến Thanh Dịch hưng phấn vỗ tay.

Mà mấy câu vô cùng đơn giản lại khiến Lục Thâm rung động tốt đỉnh, Yến Thanh Dịch tuổi còn nhỏ nên không rõ ràng, nhưng hán nhưng lại biết rõ ràng, không qua giao thủ, chỉ có thể thông qua một ít bề ngoài đặc thù để phán đoán một người võ công mạnh yếu có bao nhiêu khó khăn, thậm chí cả võ lâm ngũ đại thế gia gia chủ cũng không thể. Mà có người có thể làm được điểm ấy, trên giang hồ không hán không có, nhưng đạt tới như vậy ít nhất là người đã thành danh hai mươi năm trước, mà những người này tất cả đều được tán dương thành thần thoại võ lâm.

Nhưng người trước mắt mới bao nhiêu tuổi?

Hơn hai mươi?

Hắn không phải là lão yêu quái dùng thuật dịch dung cải trang thành đi?

Lục Thâm ôm thái độ nửa tin nửa ngờ, đến gần hỏi một câu: “Công tử, có thể xem cho ta một chút không?”

Lệ Thú mặt không biểu cảm liếc mắt nhìn hắn: “Mạnh nhất hắn là chường công.”

“Ta có thể đánh với công tử được bao nhiêu chiêu?”

Lệ Thú do dự một chút, nói ra lời nói có chút đả thương người: “Không vượt qua ba chiêu.”

Thực ra, ba chiêu đều là hơi nhiều, nửa chiêu là đủ rồi.

Lục Thâm cười khỏ, xem thân thù vừa rồi của Lệ Thú, hắn biết Lệ Thú đã nể tình cho hắn rồi.

Yến Thanh Dịch còn có chuyện muốn nói: “Ngươi vì sao không đem Thất tỷ đoạt lại?” ngữ điệu những lời này mang cảm giác chất vấn.

Lệ Thú lại không tức giận, hắn biết Yến Thanh Dịch là vì lo lắng cho Tiểu Tiểu, nhưng về mặt của hắn lại rõ ràng không đồng ý: “Phụ thân ngươi là trưởng bối, lời nói trưởng bối nhất định phải nghe. Hơn nữa, trước kia ta không biết phụ thân Tiểu Tiểu còn sống còn chưa tính, bây giờ ta đã biết, sẽ đem hết toàn lực khiến phụ thân Tiểu Tiểu nguyện ý gả Tiểu Tiểu cho ta.”

Quả nhiên là đại đầu gỗ, dĩ nhiên là câu trả lời đầy quy củ. Cái câu trả lời cô hủ mà lại tuân thủ luân lý này khiến Yến Thanh Dịch đặc biệt cho rằng tỷ phu hắn là một lão phu tử bảy tám mươi tuổi cải trang thành.

Mà Lệ Thú trả lời xong vấn đề sau cho Yến Thanh Dịch, lại khôi phục một mặt nghiêm túc: “Yến Thanh Dịch, chúng ta tiếp tục trọng tâm đề tài vừa rồi, người trẻ tuổi có tinh thần phấn chấn, có sức sống là một chuyện tốt, nhưng mà chẳng phân biệt được nặng nhẹ chính là sai lầm. Ngươi lần này lỗ mạng lao ra, khả năng làm cho bản thân bị thương, không chỉ đổ máu...”

Trời ạ! Yến Thanh Dịch nhin không được kêu rên ở trong lòng, tỷ phu thế nào vẫn còn nhớ rõ?

“vào thời điểm ngươi kêu rên người khác còn có thể bỏ lên một đao, sau đó là ruột của ngươi đều sẽ rơi ra, văng ra đầy đất.”

Sắc mặt Yến Thanh Dịch khê biến.

“Thời điểm ngươi nghĩ biện pháp bắt chúng nó nhét trở lại, khả năng còn có người đập một cước lên đó.”

Sắc mặt Yến Thanh Dịch trắng bệch.

“Như vậy ruột ngươi sẽ có dấu chân người khác. Lại không thể rửa ngay được...”

Màu xanh .

“Quan trọng nhất là ngươi không nhất định có thể nhét trở lại. Có khả năng một bên nhét vào, một bên liền lòi ra.”

Màu tím. Yến Thanh Dịch có thể đi biểu diễn tuyệt kỹ biến đổi sắc mặt .

“Hơn nữa, như vậy còn không chết...”

Quên đi, vẫn là khiến hắn đi chết đi! Ít nhất như vậy còn thống khoái một chút.

Lệ Thú nghiêm túc “day” Yến Thanh Dịch, không phải tận tình khuyên giải cùng an ủi, không phải ập xuống chửi rủa, không phải uy hiếp hung tợn, cũng không có một câu nói lặp lại ba lần, một chút cũng không có cảm giác lải nhải, Lệ Thú chỉ là trần thuật một khả năng có thực mà thôi, nhưng lại càng nói càng ghê tởm, sắc mặt Yến Thanh Dịch biến đổi từ trắng đến đen, rồi từ đen đến trắng, đến ngay cả Lục Thâm bên cạnh sắc mặt cũng không có gì đẹp mắt.

” là như thế này đây.” cuối cùng Lệ Thú cũng kết thúc bài phát biểu: “Tiểu Dịch, ngươi hiểu chưa?”

“hiều rồi, hiểu rồi, hiểu rồi!” Ruột đều mau ra đây - không phải bị moi, mà là bị Lệ Thú làm cho ghê tởm – làm sao có thể không rõ đây?

“Uh, như vậy là tốt rồi.” Lệ Thú vừa lòng gật đầu.

“Lệ công tử.” Lục Thâm hít sâu một hơi.

“Uh?”

“Ngươi đã từng gặp cái loại này tình huống mà ngươi nói sao?” Ruột đi vào, ruột xuất ra... Lục Thâm nghĩ lại đều cảm thấy ghê tởm.

“Uh.”

Một âm thời mà khiến Lục Thâm cùng Yến Thanh Dịch đều hít một ngụm khí lạnh. Hai người ăn ý liếc nhau – sẽ không phải tỷ phu (Lệ công tử) chịu đi?

“Tỷ phu, người khi nào thì thấy qua cái loại tình huống này?” Yến Thanh Dịch có chút tò mò.

“Giết heo.”

“...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Lục Y Ninh tính kế

Lệ Thú cảm thấy Yến Thanh Dịch đã hiểu “dụng tâm lương khổ” của hắn, sẽ không lại xúc động lỗ mãng như vậy, chạy ra để cho người khác chém, liền muốn hướng Lục Thâm cáo từ, bọn họ còn cần tiếp tục xuất phát đi Tây Vực.

Nhưng là...

“Lệ công tử xin dừng bước.”

Thanh âm ôn nhu ngọt ngào từ trong xe ngựa truyền đến, nhưng thanh âm này không biết vì sao khiến Lệ Thú không thoải mái nhăn mày lại.

Lục gia đại tiểu thư – Lục Y Ninh dịu dàng từ trên xe ngựa từng bước sen nhỏ mềm mại đi xuống, một nụ cười, một cái nhăn mày đều câu hồn người (lấy từ câu “bộ bộ sinh liên”)

Lục Thâm ngó nhìn Y Ninh bước xuống, ánh mắt quyến luyến ái mộ kia người nào cũng có thể nhìn ra. Lục Y Ninh ôn nhu cười đối với Lục Thâm, lại mang theo vài phần xa lạ, khách sáo.

Lục Y Ninh chậm rãi đi đến trước mặt Lệ Thú, đối với hắn cười cười, một chút tươi cười kia khuynh quốc khuynh thành, còn mang theo vài phần mỉa mai.

Lệ Thú lại nhăn mày, lui về phía sau hai bước, nói ra lời nói càng không khách khí: “Tiểu thư, nam nữ thụ thụ bất thân, phiền cách xa ta một chút, ta đã cưới vợ.”

Thân hình Lục Y Ninh cứng đờ, lập tức khôi phục lại diện mạo tao nhã kia, mi mắt hơi hơi rũ xuống, không biết ánh mắt nàng có mang thần thái tao nhã như nàng hay không.

“Thê tử của ngài nhất định rất đẹp?”

Trên mặt Lệ Thú lơ đãng lộ ra chút tươi cười ôn nhu: “Nàng là tốt nhất.”

Mà Yến Thanh Dịch một bên quan sát lại có chút đăm chiêu, hắn có chút rõ ràng vì sao tỷ tỷ cho rằng “hôn phu bình thường” khẳng định một mực đối với nàng, bởi vì hắn dùng tâm yêu thương, đau lòng cho nàng!

“Như vậy a!” Lục Y Ninh ngược mắt: “Chúng ta đến cảm tạ Lệ công tử!” Nói xong, Lục Y Ninh đem một cái hộp nhỏ trong tay thị nữ cầm lại, nhẹ nhàng mở ra.

Lục Thâm hít một ngụm khí lạnh.

Đó là một hạt ngọc tròn, mượt mà bóng loáng, cùng phi thúy giống nhau, không có một vết rạn, quang hoa nội liễm (ý chỉ những cái đẹp ẩn giấu bên trong, mình thấy đề HV đoạn này hay hơn)

“Tiểu thư, đó là...” Lục Thâm thấp giọng khuyên can.

“Vật đính hôn của ta, phải không?” Lục Y Ninh hơi nhún mày: “Chẳng lẽ tính mạng của chúng ta còn không trọng yếu bằng một viên châu sao?”

“Dạ minh châu?” Yến Thanh Dịch thấp giọng hỏi lại.

“Dạ mình châu loại thượng đẳng nhất.”Lục Thâm cười khở.

Lệ Thú nhìn biểu cảm kinh ngạc của Yến Thanh Dịch, trong mắt xẹt qua nghi hoặc nồng đậm, nhưng lại lắc đầu: “Đã là vật đính hôn của tiểu thư, ta không thể nhận. Hơn nữa, trong sách có nói qua không có công không cần nhận lễ. Ta không thể tùy tiện nhận quà tặng của tiểu thư.”

Nói xong, Lệ Thú không đợi Lục Y Ninh làm ra phản ứng gì xoay người bước đi.

Mà Yến Thanh Dịch hơi sững sốt, liền vội vàng đuổi theo: “Tỷ phu, đợi ta với a!”

Lục Y Ninh nhìn bóng lưng dần xa của hai người, thấp giọng nỉ non: “Lệ Thú, phải không?”

Cùng người có võ công trác tuyệt kết thân đối với Lục gia mà nói tuyệt đối có lợi hơn so với cùng Yến gia kết thân!

Từ sau khi biết Lệ Thú có võ công cao siêu như vậy, Yến Thanh Dịch chính thức thừa nhận Lệ Thú là tỷ phu của hắn.

“Tỷ phu, tỷ phu, dạy đệ võ công đi!”

Có “tài nguyên” mà không tận dụng sẽ bị thiên lôi đánh xuống!

“Võ công của ta không thích hợp với đệ.”

“Vì sao!”Yến Thanh Dịch không phục hỏi.

“Trụ cột của đệ quá kém.”Lệ Thú mặt không biểu cảm chỉ ra nguyên nhân.

Một mũi tên trúng tâm đích!

Yến Thanh Dịch xấu hổ cong đầu: “thì chúng ta bắt đầu từ trụ cột a?”

Lệ Thú liếc mắt nhìn hắn, không hé răng.

“Quên đi, dù sao Thất tỷ biết huynh có võ công khẳng định sẽ quán quyết lấy huynh đòi dạy nàng.” Yến Thanh Dịch cười thật đáng khinh: “Đến lúc đó đệ tìm Thất tỷ dạy đệ!”

Lúc này Lệ Thú đến nhìn hắn cũng không thèm nhìn!

Nhưng cái người kia còn không có tự giác: “Tỷ phu, huynh nói, Thất tỷ hiện tại đang làm gì nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Kế hoạch của Tiểu Tiểu

“Tỷ phu, huynh nói, thất tỷ hiện tại đang làm gì?”

Tiểu Tiểu hiện tại đang chạy trốn!

Bởi vì nàng mang thai .

Mà nàng không thể để bất luận kẻ nào của Yến gia biết, bằng không đứa nhỏ này nhất định không thể giữ được!

Thời gian trở lại ngày Lệ Thú cùng Yến Thanh Dịch rời Yến gia...

“Ai kêu Tiểu Dịch cùng nam nhân kia đi ra ngoài !” Yến Doanh ở trong tiểu viện của Tiểu Tiểu rít gào, đầu mâu nói rõ chỉ về phía Tiểu Tiểu.

“Cha.” Tiểu Tiểu nhú mày: “Đó là con rể người.”

“Ta không thừa nhận!” Yến Doanh tiếp tục rít gào, hắn đã phái người ra ngoài ám sát Lệ Thú, mà con hắn thế nhưng cũng đi theo cùng, nếu làm bị thương đến con hắn thì làm sao bây giờ?

Yến Thanh Như già mù sa mưa thờ dài một tiếng: “Tiểu Tiểu, nam nhân kia thật không đáng tin, tuy rằng có cái túi da tốt thật đấy, nhưng hắn có cái gì? Không võ công, không có năng lực, không có tài phú. Hắn có thể cho người cái gì?”

Hắn cho ta hết thảy!

Tiểu Tiểu ở trong lòng tự hào nghĩ, nhưng thông minh không có nói ra.

“Hắn thậm chí còn chống đối trường bối, nam nhân bất hiếu là không đáng tin nhất!”

Không tôn trọng trường bối?

Tiểu Tiểu ở trong lòng tron tròng mắt, nếu Thú ca không tôn trọng lời trường bối, như vậy đều không có người nào tôn trọng người trường bối rồi.

Lúc trước khi Yến Thanh Dịch nói Lệ Thú vì nàng chống đối trường bối, cho nàng chỉ có cảm động thật sâu.

“Cho dù hai năm sau hắn có thể có được một chút thành tích, nhưng không chừng là dùng phương pháp gì đó, nam nhân vừa ti bỉ vừa vô sỉ có cái gì đáng giá người lưu luyến?”

Ti bỉ vô sỉ?

Tiểu Tiểu đến cả sức lực tron trắng mắt cũng đều không có .

Cái đại đầu gỗ cổ hủ kia nếu có thể học được ti bỉ vô sỉ, nàng Yến Tiểu Tiểu liền đem đầu mình xuống dưới làm cầu đá!

Nhưng không biết Thú ca dùng phương pháp gì để đạt tới dưới yêu cầu của phụ thân?

Lần khuyên bảo này cứ như vậy không giải quyết được gì, tuy Yến Doanh còn không buông tha, nhưng lại thay đổi kế hoạch, phát ra tin tức khiến người Yến gia trở về một phần – đây cũng do Lệ Thú không đụng tới bao nhiêu người truy giết mà cũng bởi nguyên nhân – bởi vì đứa con trai thứ bảy của Yến Doanh còn bên người cái phế vật kia.

Mà phương pháp chính của hắn là đem Tiểu Tiểu giam lỏng thật chặt, đồng thời phái người điều tra hướng đi của Yến Thanh Dịch, như vậy Tiểu Tiểu không có pháp lấy được liên hệ cùng bên ngoài, càng đừng nói báo tin cho Lệ Thú cùng Yến Thanh Dịch .

Hắn không biết đứa con trai thứ bảy của hắn đã cùng cái phế vật kia trong mắt hắn đã đi đến Tây Vực, cái địa phương hắn vô luận như thế nào cũng đều không động tới được.

Mà Tiểu Tiểu ngày thứ năm bị giam lỏng xuất hiện có hiện tượng có thai, Tiểu Tiểu lặng lẽ hỏi đại thẩm phòng bếp, liền ra một cái đáp án mà xác thực không biết có chuẩn hay không nữa.

Nhưng mỗi một ngày bụng lại lớn một chút xác minh cho đáp án của Tiểu Tiểu.

Biết rõ suy nghĩ của phụ thân, phản ứng thứ nhất của Tiểu Tiểu chính là – nàng muốn bảo trụ đứa nhỏ này!

Đứa nhỏ của nàng cùng đại đầu gỗ.

Không biết là con trai hay là con gái?

Tiểu Tiểu hạnh phúc nở nụ cười.

Nhưng đợi đến khi bụng nàng giấu không được thì nên làm cái gì bây giờ đây?

Tiểu Tiểu không thể không suy xét các loại khả năng, may mắn mấy ngày hôm trước, nàng đã chuẩn bị tốt các loại đồ vật, từ quần áo đến tiền tài, còn lại chính là lộ tuyến chạy trốn.

Đã lâu không sử dụng thần công chạy trốn rồi!

Cho dù Lệ Thú có được võ công tuyệt cường, nhưng hắn cùng Yến Thanh Dịch cũng không đi vòng vèo, bởi vì hắn còn không lấy được tài phú cùng địa vị như Yến Doanh nói. Cho nên hai người tiếp tục hướng Tây Vực đi tới.

Mà hiện tại, Lệ Thú đang ở đối mặt với một đám người - là một môn phái.

Bởi vì Lệ Thú chạy tới đá bãi nhà người ta. (một cách thức khiêu chiến)

Không sai, đây là ý tưởng của Lệ Thú – thông qua khiêu chiến các môn phái để mà nổi danh.

Mà Lệ Thú vừa vào đến cửa nhà người ta, không nói hai lời liền trực tiếp công kích.

“Tỷ phụ, ” tuy đang đối mặt với một đám người, nhưng Yến Thanh Dịch một chút áp lực đều không có: “Lần sau lại đá bãi nhà người khác,

phiền huynh hạ chiến thiếp trước được không?”

“...” Lệ Thú nhìn một đám người vây quanh: “đệ không nói trước với ta.”

Yến Thanh Dịch lại thở dài, với đầy lòng hiếu kỳ dị thường hắn đã sớm tìm hiểu xong những gì Lệ Thú đã trải qua, biết hắn trải qua cuộc sống hai mươi ba năm ở nơi núi cao rừng già, sau khi đi ra liền biết được Tiểu Tiểu.

Đừng nói đến kinh nghiệm giang hồ, liền ngay cả kinh nghiệm cuộc sống đều thiếu đến đáng thương. Bằng không nào có người thân mang tuyệt thế võ công, lại cam tâm tình nguyện chạy đi làm dân nghèo ?

“Được rồi, tỷ phu, phiền huynh lần sau hạ chiến thiếp.”

“Ta không biết làm.”

“cái đó giao cho đệ đi, nhóm người này liền giao cho huynh.”

“Uh.” Lệ Thú mặt không biểu cảm, hướng người môn phái kia khom người chào thực sâu: “Thực xin lỗi, ta không biết muốn khiêu chiến tài năng phải hạ chiến thiếp.”

Đối phương sừng sốt, chợt đứng lên rống giận: “Thực xin lỗi còn có tác dụng sao?”

Lệ Thú nhui mày: “Ta đây liền không có cách nào, các người cùng lên đi!”

Nhuyễn kiếm rút ra từ bên hông – đây là thanh kiếm Lệ Thú chế tạo một lần nữa, Lệ Thú tùy ý đứng, lại làm cho người khác áp lực rất lớn.

Đối phương liếc qua lẫn nhau: “lên!”

Sau nửa nén hương – “Tỷ phu, bọn họ...”

“Đều không có việc gì, chính là hôn mê mà thôi.” Lệ Thú đem nhuyễn kiếm cuộn vào bên hông: “Đi thôi, đến nhà tiếp theo, hạ chiến thiếp.”

Bạn đang đọc truyện Đại Hiệp Rất Nghèo được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Tây Vực độc hành hiệp

Hai tháng sau, Tây Vực bỗng nhiên xuất hiện một vị độc hành hiệp, vị độc hành hiệp này hạ chiến thiếp cho các môn phái, từ yếu đến mạnh, không cần biết bạch đạo hay hắc đạo, tất cả đều khiêu chiến.

Những chương môn mà môn phái bị hắn hạ chiến thiếp qua đều bị đả bại mà không có ngoại lệ, cho dù là đấu pháp xấu xa của hắc đạo, hắn cũng có thể toàn thân trở ra.

Kiểm pháp của hắn biến hóa quỷ dị, lúc thì yêu mị tuyệt mỹ, lúc thì cương nghị dũng cảm, không rõ lộ tuyến chiêu thức của hắn, dù là hai loại phong cách bất đồng nhưng lại đều một kích trí mạng dồn địch nhân vào chỗ chết một cách tàn nhẫn quyết tuyệt.

Một ngày này, gió rất lớn, cát vàng làm mọi thứ đều mờ hồ, nhưng mọi người của Nhiễm gia bảo lại gất gao nhìn chăm chăm vào đám cát vàng, tựa hồ như đang tìm cái gì.

Bọn họ mới nhận được chiến thiếp của vị độc hành hiệp kia.

“Sở bảo chủ.” Bảo chủ Nhiễm gia bảo khẩn trương hướng về phía một người trung niên cường tráng ôm quyền hành lễ: “Thật sự là làm phiền ngài, người của Nhiễm gia bảo chúng ta đều phải dựa vào ngài.”

“Nhất định!” người trung niên cười lãnh khốc: “Ta cũng muốn nhìn người nào dám ở Tây Vực của ta náo thành động tĩnh lớn như vậy!”

Người trung niên tên là Sở Lăng, là chủ nhân của thế lực đứng đầu Tây Vực – Dạ Ngưng Bảo.

Sở Lăng chính trực công minh, nghiêm túc tuân thủ nguyên tắc của võ lâm chính đạo, ở một mức độ nhất định duy trì hòa bình của võ lâm ở Tây Vực.

Nhưng mà giống như diện mạo của hắn, Sở Lăng có tính cách tục tằn dũng cảm, giao du rộng rãi với hào kiệt trong thiên hạ, hắn từng có hai huynh đệ kết nghĩa, nhưng đều mất tích không thấy bóng dáng, mấy năm nay hắn luôn kiên trì không ngừng tìm kiếm.

Kết giao bằng hữu phải như Sở Lãng.

Võ lâm Tây Vực cho hấn đánh giá cực cao.

Trong khi cát vàng bay đầy trời, đột nhiên xuất hiện bóng dáng của hai người, gió lớn cuốn vạt áo của bọn họ lên, có một cảm giác thần bí không sao hiểu được.

Người tới dùng vải bố che mặt, hiển nhiên là dùng để chống đỡ bão cát.

Lai giả bất thiện. (*người tới không tốt lành gì*)

Nhưng câu nói đầu tiên của người vừa tới lại khiến cho mọi người dờ khóc dờ cười.

“Thực xin lỗi, gió lớn quá, xem chút thì không tìm được nơi này, chắc là không đến trễ?”

Đại ca, chúng ta tình nguyện người không tìm thấy!

Bảo chủ Nhiễm gia bảo vệ mặt cầu xin.

“Tỷ phu, bọn họ cảm thấy huynh đến trễ thậm chí không đến mới tốt!”

“Làm người phải giữ đúng lời đã nói ra.” người cầm đầu lại gần lộ ra ánh mắt lờm người bên cạnh một cái, nói ra lời nói như một lão phu tử.

“Tiểu tử, tính cách của người cũng khá tốt đó!” Sở Lãng cười ha ha, người này nhìn qua rất thú vị.

“Ngài là bảo chủ Nhiễm gia bảo?” Cặp mi xinh đẹp hơi héch lên, nếu hấn là bảo chủ Nhiễm gia bảo mà nói, như vậy có chút phiền toái.

“Không phải.” Sở Lãng lắc đầu.

“Vậy vị kia là bảo chủ Nhiễm gia bảo?”

“Tại hạ bảo chủ Nhiễm gia bảo.” bảo chủ Nhiễm gia bảo ôm quyền, cho dù sợ hãi cũng không thể mất đi khí độ.

Người tới hướng bảo chủ Nhiễm gia bảo cúi đầu thật sâu: “Tại hạ là Lệ Thú, hi vọng được khiêu chiến với ngài.”

Bảo chủ Nhiễm gia bảo hít sâu một hơi, hấn đã nhận chiến thiếp thì nhất định phải nghênh chiến, cho dù là Sở Lãng cũng không có quyền ngăn cản trận chiến này.

” Bảo chủ Nhiễm gia bảo, Nhiễm Thường.”

“Như vậy, hiện tại bắt đầu?” Lệ Thú đứng thẳng dậy, trong ánh mắt xinh đẹp bình tĩnh tựa như biết trước cái cục diện đáng buồn.

“Mời.” bảo chủ Nhiễm gia bảo cầm trường đao trong tay tôi tớ.

“Mời.” Nhuyễn kiếm rút ra.

Sau khi di chuyển, Nhiễm Thường lại kinh ngạc phát hiện đối thủ của hấn không thấy đâu.

Sở Lãng đang xem cuộc chiến ở một bên cũng mở to mắt, cái tiểu tử kia thế mà ở dưới mắt hấn có thể biến mất!

“Cẩn thận!”

Nghe thấy âm thanh trên đỉnh đầu truyền xuống, Nhiễm Thường ngẩng đầu mạnh mẽ, lại thấy Lệ Thú từ không trung hạ xuống nhẹ bỗng, không một chút nặng nề, giống như một cái lông chim màu đen.

Công kích thông thả như vậy mà không có lực đạo.

Nhưng ngay sau khi âm thanh truyền đến, thế công của Lệ Thú lại đột nhiên thay đổi, tốc độ bỗng nhanh hơn, mà kiếm phong sắc bén từ trên chém xuống, trên má Nhiễm Thường lưu lại một vết thương đầy máu.

“Gi?” trong phút chốc mi mắt Sở Lãng mở to, kinh ngạc, kinh ngạc, hưng phấn bỗng chốc đều xuất hiện trên mặt hấn: “Là hấn sao? Nhưng mà kiếm pháp không đúng vậy! Nhưng cái loại phong cách nham hiểm nham hiểm này tuyệt đối là hấn a!”

Lệ Thú dùng công kích lại, nhìn Nhiễm Thường: “Người không phải đối thủ của ta, nhận thua đi!”

Nhiễm Thường sắc mặt cũng thay đổi, cho dù là ai bị đối thủ yêu cầu nhận thua đều sẽ không có sắc mặt tốt.

Nhưng là đối với người chưa hiểu thế sự như Lê Thù mà nói lại là bình thường. Trong chốn võ lâm mặt mũi đối với hân mà nói không phải quan trọng nhất, nếu không phải muốn đưa Tiểu Tiểu trở lại, cái loại danh khí này cũng chỉ là việc râu ria mà thôi.

“Nhiệm Thường” Sở Lăng đột nhiên lên tiếng: “Để cho ta tới thử xem!” thanh âm Sở Lăng lộ ra vài phần hưng phấn.

Nhiệm Thường nhìn Sở Lăng, lại nhìn Lê Thù, gật gật đầu.

“Ngươi muốn cái gì? Vì sao muốn tìm các môn phái khiêu chiến?” Sở Lăng lấy trường thương của bản thân ra.

“Danh.” Lê Thù không chút khó xử nói ra mục đích của chính mình.

Sở Lăng sùng sốt, thật ít có người có thể trần trụi nói ra mục đích của chính mình như vậy: “Ngươi thế nhưng thật là sáng khoái. Đến đây đi! Nếu ngươi đánh bại ta mà nói, ta sẽ giúp ngươi nổi danh!”

Lê Thù hít sâu một hơi, nhìn Sở Lăng từ trên xuống dưới, từ trong khăn che mặt truyền ra âm thanh mơ hồ: “Ta không nhất định có thể đánh bại ngươi.”

“Sao?” Sở Lăng nhú mày.

“Nhưng mà ta sẽ dùng hết toàn lực !”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Sở Lăng

Cuộc chiến bắt đầu.

Lê Thù vừa bắt đầu đã sử dụng thế công bá đạo sắc bén, mà kỳ quái Sở Lăng lại chỉ phòng thủ chứ không tấn công, quang mang trong mắt lại càng ngày càng tăng.

Thế công của Lê Thù vừa chuyển, lại sử dụng kiếm pháp xinh đẹp tuyệt luân kia, mà trong kiếm chiêu lại cất dấu hung lệ, tựa như hai loại kiếm pháp hoàn toàn bất đồng mạnh mẽ sinh ra dung hợp với nhau.

Sở Lăng dùng trường thương xoay tròn từng vòng từng vòng, mỗi vòng đó đều cản thế công của Lê Thù trở về. Nhìn như thoải mái, nhưng chỉ có Sở Lăng biết trong đó có bao nhiêu hung hiểm, từng chiêu kiếm của Lê Thù như muốn lấy mạng, không chú ý một cái sẽ bị đối phương tìm được sơ hở.

May mắn đối phương có nội công không thâm hậu bằng hân, chiêu thức cũng không đại thành hoàn toàn, bằng không người gặp nguy hiểm chính là hân.

Biểu cảm của Lê Thù dần dần trở nên ngưng trọng, lui về phía sau hai bước – hân cũng cần đủ chỗ để thi triển chiêu kiếm tiếp theo, mà trường thương của Sở Lăng lại cản chặt Lê Thù không tha.

Bỗng nhiên, thương của Sở Lăng hướng về phía trước một chút, đem mảnh vải bố che mặt của Lê Thù hất tung ra.

Lê Thù sùng sốt, nếu thương của Sở Lăng hướng lên trên một chút mà nói, ánh mắt của hân cũng đừng tưởng còn hoàn hảo mà không bị tổn hao gì. Sở Lăng lại ở thời điểm sắp lâm bị thương hân thì lại dừng trong nháy mắt.

“Lão tam! Ngươi quả nhiên còn sống! Yêu Tuyệt kiếm thế của ngươi thế nào mà lại thụt lùi vậy? Nội công cũng không được như trước kia?”

Sở Lăng hưng phấn quát to khiến Lê Thù phục hồi lại tinh thần: “Ta thua.” Thua chính là thua, không có gì để bào chữa.

“Tam đệ, ngươi...” Sở Lăng sùng sốt, nhìn Lê Thù.

“Tam đệ?” Lê Thù kỳ quái nhìn Sở Lăng: “Thật xin lỗi, ta không biết ngươi, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy ngươi.”

“Tam đệ, ngươi làm sao có thể không biết ta! Ta là đại ca của ngươi a!” Sở Lăng kích động bắt lấy hai vai Lê Thù, mà người của Nhiệm gia bảo cùng Yến Thanh Dịch đều kỳ quái nhìn Sở Lăng. (giống Mã ca quá)

Trừ bỏ Nhiệm Thường: “Tây... Tây Vực vương.”

Lê Thù cũng chẳng hiểu gì, nhìn về phía Nhiệm Thường: “Các ngươi đang nói cái gì thế?”

“Ngươi...” Sở Lăng nhìn chằm chằm Lê Thù, vẻ thất vọng chậm rãi hiện lên trên mặt hân: “Ngươi không phải Lê Hi Kiệt. Tuổi của hân không còn trẻ như vậy.” Không đợi Lê Thù mở miệng, Sở Lăng dường như nhớ ra cái gì đó: “Ngươi cùng hân có quan hệ gì?”

“Đó là gia phụ.” Lê Thú biết tên của phụ thân hắn.

“Đúng vậy, người kêu Lê Thú... Ta sớm nên nghĩ đến.” Sở Lăng có chút thất thần thì thào: “Nương người cùng cha người quen biết nhau khi săn bắn, năm đó nàng nói nhất định phải cho đứa nhỏ của nàng lấy tên gọi là Lê Thú...” Sở Lăng nhìn về phía mặt Lê Thú: “Người cùng cha người có hình dạng bên ngoài, quả thực chính là từ một khuôn mẫu khắc ra.”

Lê Thú mỉm môi không nói, đối với cha hắn, hắn biết nhiều nhất là dựa vào bức họa có chút sai lệch kia.

“Đúng rồi, cha người đâu?” Sở Lăng vội vàng hỏi.

“Ta không biết.” Lê Thú nhìn ánh mắt chờ mong của Sở Lăng, có chút áy náy nói: “Từ khi ta bắt đầu có trí nhớ chưa thấy qua người bao giờ, ta được sư phụ nuôi lớn, chỉ biết là cha ta gọi là Lê Hi Kiệt, mà nương ta gọi là Nhiều Hình Ninh.”

“Phải không?” Sở Lăng thờ dãi: “Cha người là một nam nhân đỉnh thiên lập địa a! Tuy có chút giáo hoạt, lại có chút khôi hài.”

“Uhm” Vẫn như trước là một chữ cái độc nhất, Lê Thú thế nào cũng không thể đem đỉnh thiên lập địa cùng giáo hoạt, thích khôi hài liên hệ chúng với nhau.

Sở Lăng vỗ vỗ bả vai Lê Thú: “Theo lý mà nói, người hẳn phải gọi ta một tiếng đại bá, ta cùng cha người là anh em kết nghĩa.”

Lê Thú nhìn Sở Lăng không đáp lời, tuy rằng hắn tôn kính trường bối, nhưng sự tình liên quan đến cha hắn, không thể qua loa được.

Sở Lăng dường như biết hắn đang suy nghĩ cái gì, bĩu môi: “gia quy của Lê gia các người, là từ mỗi một một thể hệ xây dựng thêm một chút, mỗi một đời chỉ có thể thêm một điều, đời thái gia gia người thêm lời nói là...” Sở Lăng dừng một chút, khụ hai tiếng: “Đám tiểu tử hỗn đản, các người mẹ nó chú ý cho ta! Nhất định phải sinh ra cho lão tử một khuê nữ, không cần biết qua bao nhiêu đời, đều phải sinh ra được khuê nữ! Mẹ nó lão tử cũng không tin, Lê gia chúng ta là chỗ chỉ sinh ra được đám tiểu tử hỗn đản! Lão tử muốn một tiểu khuê nữ đáng yêu a!”

Lê Thú kinh ngạc sừng sốt một chút.

Sở Lăng lại tiếp tục nói: “Còn có một đời, là đời gia gia thứ mấy ta cũng không rõ,” Sở Lăng lại khụ hai tiếng: “Từ nay về sau, nam nhi Lê gia hôn sự tự chủ, một người một vợ, không được bỏ vợ, không được nạp thiếp, không được phụ bạc vợ con.” Sở Lăng thờ dãi: “người Lê gia các người tính cách biến hóa thật đúng là quá lớn. Ta nhìn người cùng với lão cha người chính là hai thái cực.”

Lê Thú trầm mặc không nói, hai điều gia quy, Sở Lăng thuật lại không sai một từ, đủ để chứng minh Sở Lăng cùng Lê Hi Kiệt quen biết, thậm chí là kết nghĩa, nếu không phải là chí thân thì sẽ không đem gia quy cho người khác xem.

“Hiện tại có thể kêu một tiếng đại bá rồi chứ!”

Lê Thú do dự một chút, lại nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Sở Lăng: “Đại bá.”

Sở Lăng nở nụ cười, thật sự vui mừng: “Lão tam nếu nhìn thấy con lớn như vậy nhất định sẽ rất vui mừng!” Sở Lăng vỗ vỗ Lê Thú: “Đi thôi, cùng ta đến Dạ Ngưng Bảo, thuận tiện kể một chút cho ta cuộc sống mấy năm nay của con.” Sở Lăng mang theo Lê Thú cùng Yên Thanh Dịch chuẩn bị rời đi.

“Uhm” Lê Thú phát ra âm thanh xoang mũi. Nhìn bóng lưng ba người rời đi, Nhiễm Thường bất đắc dĩ cười khổ: “con của Tây Vực vương thế nhưng đã trở lại.”

Bên cạnh con của Nhiễm Thường tò mò hỏi: “Cha, Tây Vực vương là ai?”

Trong mắt Nhiễm Thường xuất hiện một tia sùng kính: “Hắn là một truyền thuyết vô địch, là người đủ để trở thành cường giả xưng bá vô lâm. Toàn bộ Tây Vực có thể có địa vị hiện tại trên vô lâm có thể nói là do một tay hắn tạo nên, vào thời điểm có hắn, toàn bộ Tây Vực đối với hắn một lòng, mà hắn...” Nhiễm Thường dừng một chút: “Cũng là một người bướng bỉnh hay gây chuyện quỷ quái.”

Xa xa trong gió truyền đến đoạn nói chuyện của Lê Thú cùng Sở Lăng.

“Đây là cậu em vợ của con.”

” tiểu tử rất tốt, con đã thành thân? khuê nữ nhà ai? Ở đâu? Để đại bá nhìn xem!”

“Nàng đang ở Tô Châu.”

“Ở Tô Châu?”

“phải, ở Tô Châu...”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Đường tìm chồng

Lệ Thú không biết Tiểu Tiểu đã không còn ở Tô Châu .

“Giang Du đáng chết.” Tiểu Tiểu thấp giọng mắng, nấp ở trong bụi cỏ tránh né từng nhóm người của Yến gia tìm kiếm nàng: “Không phải là nằm trong ngũ đại thế gia thôi sao? Bắt cái gì mà bắt!”

Giang Du sau khi biết Tiểu Tiểu trở về, lại muốn cưới Tiểu Tiểu làm thiếp, hơn nữa cũng bởi vì yêu cầu của Giang Du, Tiểu Tiểu mới biết được Yến Doanh phái người đi ra ngoài tìm giết Lệ Thú. Điều này trực tiếp khiến Tiểu Tiểu trốn đông trốn tây muốn chạy ra khỏi Yến gia, nhưng hiện tại đến cả cửa lớn của Yến gia nàng cũng chưa thoát được ra ngoài.

“Ta phải thoát ra nhanh đi tìm Thú ca cùng tiểu Thất. Bằng không bị những người cha phái đi làm hại thì làm sao bây giờ?” Tiểu Tiểu nhìn tường vây gần trong gang tấc, nghiêm cẩn suy xét bước tiếp theo, đến tột cùng là nên làm thế nào tìm được Lệ Thú cùng Yến Thanh Dịch đang chẳng biết đi chỗ nào rồi.

Thật là đau đầu, Tiểu Tiểu thở dài: “Đến tột cùng nên đi tìm thế nào a! Quên đi, trước tiên nghĩ biện pháp đi ra ngoài đã!”

Võ công của Tiểu Tiểu đã bị phụ thân phong bế, tường vây cao cao kia lại thành trở ngại của nàng.

Bên kia có cây...

Tiểu Tiểu nhìn quanh quét một vòng bốn phía, ừ, không có người, Tiểu Tiểu đối với bản thân gât đầu.

Tiếp Tiểu Tiểu sử dụng thần công treo cây mà từ nhỏ không có người quản giáo mà luyện thành. Thoáng cái đã trón được lên cây, còn thiếu một chút nữa, Tiểu Tiểu âm thầm cổ vũ cho bản thân.

Tiếp theo Tiểu Tiểu cẩn thận hướng tới gần tường vây, thả người nhảy, thành công nhảy lên trên tường vây.

Ngồi trên tường vây, đầu Tiểu Tiểu có chút choáng váng, nếu có khinh công mà nói thì nàng không sợ, nhưng hiện tại không chỉ có võ công bị phong bế, trong bụng nàng còn có đứa nhỏ nữa!

“Thất tiểu thư!”

Tiếng kinh hô của người làm khiến Tiểu Tiểu biến sắc, nhắm mắt lại, hít sâu, ánh mắt trở nên kiên định không thôi: “Đứa nhỏ, phù hộ nương người a!”

Ngay sau đó, Tiểu Tiểu linh hoạt nhảy xuống phía dưới, vững vàng hạ trên mặt đất.

Nhìn quanh trái phải một cái, Tiểu Tiểu nhanh chóng trốn về phía những ngõ nhỏ như đường mê cung, trong khoảng thời gian này công phu trốn người luyện thành một chút cũng không thụt lùi!

Tiểu Tiểu thuận lợi thoát thân từ trong đại trạch Yến gia ra.

Con đường tìm chồng của nàng bắt đầu.

Thú ca, chờ thiếp nha!

Tiểu Tiểu không biết Lệ Thú ở nơi nào, nhưng nàng tin tưởng xông xáo ở ngoài so với ở Yến gia bị bức hôn đến nghẹn thì tốt hơn nhiều.

Tiểu Tiểu nhớ tới thời điểm ban đầu gặp phải Lệ Thú, hẳn đang muốn đi Tây Vực , tuy rằng Tây Vực rất lớn, nhưng tốt xấu còn có cái phạm vi phải không?

Mà Tiểu Tiểu may mắn gặp được một đôi vợ chồng hào sảng (thẳng thắn, dễ chịu hơn người) , đôi vợ chồng này nghe nói Tiểu Tiểu đang mang thai còn muốn đến Tây Vực, sảng khoái đáp ứng làm bạn cùng Tiểu Tiểu đi Tây Vực, nhưng mà bọn họ hi vọng có thể vòng qua đường đi Miêu Cương trước, là bọn họ mang một cái bọc giúp cho người khác, vốn đang phiền toái người khác Tiểu Tiểu tự nhiên mở miệng đáp ứng. (vợ chồng nhà này làm bảo tiêu đó)

Cứ như vậy ba người kết bạn lên đường.

“Ồn đại ca, Ôn đại tẩu, mang theo ta thật sự sẽ không thêm phiền toái cho các người sao?” Tiểu Tiểu nhô đầu ra từ trong xe ngựa bắt an hỏi, vốn đây là vị trí của Ôn đại tẩu.

“Không sao đâu, không sao đâu!” Ôn đại tẩu là một nữ nhân giang hồ xinh đẹp mà lại hào sảng, không câu nệ tiểu tiết, sáng sủa hào phóng, mới hai mươi lăm tuổi mà cũng đã đi qua hết núi sông danh tiếng, tên ban đầu là Lăng Linh, cái tên dịu dàng và tương mạo ôn nhu cùng tính cách nàng một chút cũng

không tương xứng. Nhưng nàng chỉ thích người khác gọi nàng là Ôn đại tẩu, nàng cảm thấy đây là khẳng định lựa chọn đối với tình yêu của nàng.

Ôn đại ca tên là Ôn Nhận, là một người đàn ông cao lớn cường tráng, có chút giống sơn đại vương, thấy thế nào đều cùng Ôn đại tẩu không giống một đôi, nhưng khi hai người đứng chung một chỗ, Tiểu Tiểu ngoài ý muốn cảm thấy rất thích hợp, nhất là ánh mắt của hai người khiến Tiểu Tiểu hâm mộ.

“Thú ca, ” Tiểu Tiểu vuốt cái bụng đã nhô ra một chút: “Không biết hai chúng ta đứng chung một chỗ có phải hay không cũng xứng đôi như vậy!”

“Tiểu Tiểu.” Ôn đại tẩu quay đầu nhìn Tiểu Tiểu: “Lại nhớ đến tình lang !”

“Ôn đại tẩu ~” mặt Tiểu Tiểu bỗng chốc đỏ.

“Hiện tại cha mẹ cũng thật phiền, chuyện của tiểu bối để cho tự tiểu bối giải quyết thôi! Bản thân lựa chọn tuy rằng không thể nói là chính xác nhất, nhưng so với việc bỏ lỡ mất rồi sau đó hối hận cả đời là được rồi!” Ôn đại tẩu không quen nhất là nhìn thấy chuyện chia rẽ nhân duyên người khác, năm đó thời điểm nàng cùng Ôn Nhận còn không phải một đám người lấy cái gì mà “vì tốt cho nàng” lý do ích kỷ như vậy cản trở, kết quả thế nào? Nàng bây giờ không phải rất hạnh phúc sao?

“Ôn đại tẩu, tình huống của chúng ta cùng với các người không giống !” Tiểu Tiểu thở dài.

Nhìn ra Tiểu Tiểu không muốn nói chuyện của bản thân nhiều, Ôn đại tẩu hiểu ý người khác dòi dề tài: “Được rồi, không nói chuyện của các người, cùng người nói một chút về tập tục của Miêu Cương và Tây Vực đi! Tránh cho đến lúc đó vô tình đắc tội với bọn họ.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Dạ Ngưng Bảo

Bang phái của Tây Vực mọc lên như rừng, càng thêm dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh, một lời không hợp liền vung tay, một võ lâm như vậy so sánh với Trung Nguyên càng thêm hỗn loạn cũng càng thêm cường hãn, chính là tư tưởng thâm căn cố đế tài trí hơn người của những người Trung Nguyên kia, thường đem võ lâm Tây Vực bóp méo không đúng tí nào cả.

Võ lâm Tây Vực có tốc độ biến hóa cực nhanh, so với ở Trung Nguyên các phe phái hàng năm không thay đổi, thì ở Tây Vực môn phái đã cầm rế chỉ cần không cần thận một cái sẽ bị môn phái khác thôn tính.

Nhưng gần ba mươi năm nay có một môn phái dùng trạng thái lãnh đời một nửa môn phái này không hỏi thế sự, không để ý phân tranh giang hồ ở Tây Vực, ẩn giấu ở một góc khác của Tây Vực, hiếm có ai biết địa điểm xác thực, không tranh giành, không thôn tính, không tham gia bang phái đấu tranh, quan điểm ba “không” được quán triệt triệt để, đây là nguyên tắc lãnh đời cao nhất.

Nhưng môn phái này vẫn chỉ phối phương hướng của võ lâm Tây Vực, trở thành tinh thần trụ cột của võ lâm Tây Vực, mơ hồ áp đảo các môn phái trên.

Dạ Ngưng Bảo.

Là mũi giáo (mẫu) bén nhọn nhất, tấm khiên (thuần) kiên cố nhất của võ lâm Tây Vực đối với võ lâm Trung Nguyên.

Cũng là thần hộ mệnh duy trì ổn định tương đối của võ lâm Tây Vực.

Sở Lăng chính là đem Lệ Thú cùng Yến Thanh Dịch đi đến Dạ Ngưng Bảo.

Một khắc bắt đầu bước vào Tây Vực, Lệ Thú cùng Yến Thanh Dịch đã nghe nói đủ loại truyền kỳ về Dạ Ngưng Bảo, lại chưa từng nghĩ tới bọn họ có thể dùng phương thức ngoài ý muốn như vậy tiến vào Dạ Ngưng Bảo.

Mà Dạ Ngưng Bảo là loại địa phương như thế nào khiến Yến Thanh Dịch có chút tò mò. Sở Lăng đại khái chỉ cho hắn phương hướng hắn liền khăn cấp chạy phía trước.

“sắp đến rồi.” Sở Lăng đang cười ngựa không nhanh không chậm, đột nhiên nói ra một câu: “Tiểu Thú, Dạ Ngưng Bảo hẳn là được xem như đồ cưới của mẹ con.”

Cánh tay Lệ Thú đang điều khiển ngựa đột nhiên căng thẳng, ánh mắt hoang mang nhìn Sở Lăng, hẳn đối với bản thân cha mẹ biết rất ít, cũng tràn ngập tò mò.

Sở Lăng luôn luôn nhìn về phương xa: “Người Lệ gia các con người người đều quen sống tự do tản mạn, cho tới bây giờ đều không đồng ý thành lập thế lực gì, Lệ gia Yêu Tuyệt kiểm trừ bỏ chiêu thức không ai địch nổi chính là tính tự do, tùy ý của nó. Nếu không phải vì nương con, cha con cũng sẽ không

tiếp nhận Dạ Ngưng Bảo, nhưng là..." Sở Lăng hơi nheo mắt lại, lộ ra tín hiệu nguy hiểm: "Đại khái là vì Dạ Ngưng Bảo, cha con và nương con mới mất tích..." ánh mắt Sở Lăng hạ xuống dần dần nhu hòa: "Lúc bọn họ đi, đem con vừa mới sinh ra giao cho nhị đệ, chính là sư phụ Vân Hành của con. Đem Dạ Ngưng Bảo giao cho ta, tuy nhiên sau đó nhị đệ lưu lại cho ta một phong thư, nói hần muốn tìm một địa phương yên tĩnh để dạy dỗ con cho tốt, bảo ta không cần tìm các con. Sau đó, đến ngay cả hần cũng biến mất." Thờ ra một tiếng thật dài: "vừa đi chính là hai mươi ba năm"

"Thế nào?", Sở Lăng vỗ vai Lê Thứ: "tiểu tử Vân Hành kia chắc là đã dạy hết công phu của hần cho con cho con?"

"Vâng." Lê Thứ gật đầu: "Vô Nguyệt cước bộ, Long Tường chương, sư phụ đều dạy cho con, Yêu Tuyệt kiếm, La Mạc trận, sư phụ cũng đem kiếm phổ cùng trận quyết cho con. Nhưng là..." Lê Thứ trên mặt xuất hiện biểu cảm hoang mang: "kiếm phổ của Yêu Tuyệt kiếm hình như... thiếu một chương."

Sở Lăng chợt dừng ngựa lại, trên mặt xuất hiện biểu cảm bất khả tư nghị (không thể như vậy): Thiếu một chương? Làm sao có thể thế được!"

Sở Lăng nhớ được trước kia phụ thân Lê Thứ- Lê Hi Kiệt đã nói qua, chỉ có đem một chương cuối cùng luyện thành, Yêu Tuyệt kiếm mới chân chính được xưng là thiên hạ vô địch.

"Trách không được..." Sở Lăng thì thầm tự nói: "Trách không được con thất bại bởi ta, ta còn tưởng rằng Yêu Tuyệt kiếm của con không có đại thành, nội lực không đủ, thì ra là do kiếm phổ thiếu."

"Tỷ phu! Tỷ phu!" Yên Thanh Dịch cười chạy đến, dáng vẻ hưng phấn: "đệ nhìn thấy Dạ Ngưng Bảo rồi!"

Lê Thứ nghe thấy Yên Thanh Dịch la lên, không khỏi căng thẳng hàm dưới.

Đồ cưới của mẫu thân, sự nghiệp của phụ thân, cận hương tình kiếp (*) đại khái tựa như tâm trạng hần bây giờ vậy.

"Tiểu Thứ, đi thôi!" Sở Lăng vỗ vai Lê Thứ một chút, cười ngựa chạy nhanh về hướng Dạ Ngưng Bảo, Lê Thứ theo sát ngay sau đó.

(*) cận hương tình kiếp: chỉ những cảm xúc phức tạp của người xa quê nhiều năm, một khi trở về gần tâm trạng bình tĩnh hơn, nhớ nhưng sợ nghe về những thay đổi của quê hương, cái này còn dịch là tâm trạng hoài cổ

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Lực lượng của Dạ Ngưng Bảo

Phạm vi của Dạ Ngưng Bảo không chỉ có một mình chủ bảo, còn bao gồm những thôn nhỏ rải rác xung quanh. Ngàn vạn lần đừng xem nhẹ những thôn xóm chung quanh này, ở trong này tùy tiện một chậu nước bẩn hắt xuống cũng có tám chín phần mười là một vị cao thủ đã thoái ẩn giang hồ, còn lại hai phần ở lĩnh vực khác chính là nhân vật đủ để oai phong một cõi.

Thường thường người càng lợi hại tính cách càng kỳ quái, những người này đúng là một đám khó trị đến chết.

Nhưng bọn hần có một đặc điểm chung - đối với Lê Hi Kiệt tâm phục khẩu phục, bởi vì bọn họ phần lớn từng là thủ hạ bại tướng dưới tay Lê Hi Kiệt hoặc từng được Lê Hi Kiệt đã cứu mạng, mà Lê Hi Kiệt lại cưới người có y thuật vô song Nhiều Hình Ninh, đối với những người thoái ẩn giang hồ mà nói có đảm bảo chữa bệnh vừa có thể đi theo Lê Hi Kiệt, là chuyện không thể tốt hơn, đương nhiên, trong đó cũng không thiếu những nguyên nhân khác.

Những thôn xóm xung quanh Dạ Ngưng Bảo cũng trở thành nơi những người kia dưỡng lão .

Làm cho sau khi Lê Hi Kiệt cùng Nhiều Hình Ninh mất tích, Sở Lăng mất một phen tài năng công sức rất lớn mới nắm được Dạ Ngưng Bảo trong tay, bởi vì bọn họ nhất trí cho rằng chỉ có Lê Hi Kiệt mới có thể nắm giữ được Dạ Ngưng Bảo, cho tới bây giờ, hần còn không có hoàn toàn khiến những người này tâm phục khẩu phục.

Cho nên, khi Sở Lăng bước vào phạm vi Dạ Ngưng Bảo liền lập tức xuất hiện âm thanh không hài hòa.

"U! Đại bảo chủ, đã về rồi! Không biết lần này lại đi dạy dỗ cái tiểu mao tặc (trộm cướp nhỏ) nào không có mắt vậy?" lão nhân trước mắt một chút cũng không có dáng vẻ của lão giả hiền lành cùng ôn trọng, ngược lại còn giống một đứa trẻ con, trên lưng đeo một thanh kiếm lớn, kiệt ngạo bất tuân, tùy hứng làm bậy, nhưng bản tính không xấu: "Còn mang về hai tên tiểu quý chết bầm, người đã quên Dạ Ngưng Bảo là nơi lánh đời..." Đột nhiên dường như bị bóp chặt yết hầu, tất cả âm thanh biến mất, lão nhân kinh ngạc há to miệng, không thể tin nháy nháy mắt, sau đó liều mạng dụi mắt: "Người, người..." Ngón tay cực kỳ không lễ phép chỉ vào Lê Thứ: "Lê Hi Kiệt đáng chết, người bằng lòng chịu quay trở lại."

"Ta không phải." Lê Thứ xin lỗi nhìn lão nhân, đối với lão nhân, hần ngoài ý muốn có thể dễ dàng tha thứ.

"Nhìn xem, nhìn xem, người lại bắt đầu già trang rồi! Cái dáng vẻ quý quai của người hóa thành tro ta đều nhận ra. Lần này học cách nói chuyện đứng đắn như vậy của ai?" Lão nhân mặt mày hớn hơ ôm cổ Lê Thú : "Tiểu tử người cũng thật nhẫn tâm, vừa đi chính là hai mươi mấy năm. Lão tử vài năm nay vẫn luôn chờ người trở về!"

"Ta không phải Lê Hi Kiệt." Lê Thú lặp lại lần nữa, giọng điệu đứng đắn quy củ. "Ta là con của ông ấy, Lê Thú."

Động tác lão nhân cứng lại một chút, buông Lê Thú ra, lui về phía sau một bước, cẩn thận đánh giá lại Lê Thú, miệng thì thầm : "Trách không được, ta nói người làm sao có thể một chút cũng không già..." Lại thở một hơi thật dài : "Hơn nữa khẩu khí nói chuyện cũng không giống với..." Lão già bắt đầu đi lắc đầu: "Ta gọi là Triển Anh Hào, là bạn vong niên của cha người. Ân theo tuổi người gọi ta thành gia gia cũng không quá đáng."

Lê Thú liếc mắt nhìn Sở Lăng một cái, thấy đối phương gật đầu, liền cung kính xoay người cúi đầu : "Gia gia ngài khỏe, ta tên là Lê Thú."

Lão nhân khỏe miệng run rẩy một trận : "Thế nào mà khiến tiểu quý đáng chết cùng lão cha của hần tính cách kém nhiều như vậy... Như vậy tuyệt đối chơi không vui a!"

Sau đó lão già liếc mắt lườm Sở Lăng một cái : "Các người chờ một chút, ta đi thông báo một tiếng cho người trong thôn."

Ngay khi Yến Thanh Dịch cùng Lê Thú đều cho rằng lão nhân muốn đi thôn xóm trước, lại nghe thấy Sở Lăng nhắc nhở : "Dùng nội lực che lấp tai lại!"

Vào thời điểm Yến Thanh Dịch không phản ứng kịp, bên kia Triển Anh Hào hít sâu một hơi, Lê Thú lập tức che trước mặt Yến Thanh Dịch - Yến Thanh Dịch tuyệt đối không ứng phó được việc tiếp theo lão già muốn làm.

"Bọn khốn kiếp (rùa đen) hỗn đản! con của hỗn tiểu tử Lê Hi Kiệt kia đã về rồi!"

Công phu Sư tử rống!

Công phu Sư tử rống trên giang hồ tiếng tăm lừng lẫy thế nhưng bị dùng để gọi người tập hợp, không biết những nhân sĩ võ lâm kia nghĩ thế nào, nhưng đối với những người ở thôn xóm của Dạ Ngưng Bảo này lại là những chuyện quá bình thường .

Ngay sau khi tiếng hô này phát ra lập tức có mấy bóng dáng quý bí khó lường xuất hiện, dùng chiêu thức sắc bén tấn công Lê Thú.

Đây là nguyên nhân khác - tìm Lê Hi Kiệt luận bàn, những thủ hạ bại tướng của Lê Hi Kiệt lập chí một lòng muốn đánh bại hần, đây là nguyên nhân của một nhóm gia hòa định cư tại Dạ Ngưng Bảo, Lê Hi Kiệt đã không thấy, vậy tìm con của hần cũng được, ai bảo bọn họ giống nhau như đúc!

Tuy rằng không phải bản thân Lê Hi Kiệt, nhưng...

Nhìn thấy một bản mặt đồng dạng bị bọn họ đã bại là việc sáng khoái cỡ nào a!

Nhưng là...

Ánh sáng trong mắt Lê Thú chợt lóe, tay phải rút nhuyễn kiếm bên hông ra, tay trái lật ra một chuông, thân hình nháy mắt bay lên cao hơn những người kia, mà nhuyễn kiếm chém xuống một kiếm hoa xinh đẹp, kiếm khí bốn phía, đủ để đả thương mấy người kia!

Trong nháy mắt những người tập kích hần đều nằm trên mặt đất kêu rên : "Dựa vào! không đỡ được! Làm không đúng a! tiểu tử này thế nào mà so với lão cha hần còn ác hơn a!"

Triển Anh Hào cất tiếng cười to : "Các người đám khốn kiếp này tự tìm đó !"

Lê Thú kế thừa độc môn võ công của hai người Văn Hành cùng Lê Hi Kiệt, trong tương lai tuyệt đối so với Lê Hi Kiệt càng mạnh hơn.

Nhưng là, làm Lê Thú nhìn thấy dáng vẻ của những người tập kích bọn họ, kinh ngạc lẫn áy náy xin lỗi, tất cả đều hiện lên trên mặt của hần .

Lê Thú lập tức ném cho Yến Thanh Dịch một ánh mắt, Yến Thanh Dịch nhận mệnh thở dài, tiến lên hai bước.

Lê Thú tràn ngập xin lỗi đem một đám nhân sĩ giang hồ thoát ần nhằm chán nâng dậy, miệng còn nói xin lỗi : "Thực xin lỗi, Thú không biết ngài lớn tuổi như vậy , bằng không Thú nhất định sẽ không đánh lại."

Hần không giải thích còn tốt, một lời giải thích này...

Lớn tuổi như vậy ...

Còn không đánh lại?

Coi thường bọn hần có phải không?

Những lão nhân giang hồ này không phục lập tức xông tới phía hần rống giận : "Lão tử tuổi chỗ nào lớn!"

Lê Thú nhìn những người thái dương đầy tóc hoa râm này, hoang mang hỏi : "chỗ nào không lớn ?"

Nhìn đi! Di chứng hai mươi ba năm ngăn cách lại đến.

Triển Anh Hào lại nhìn không được cười ra tiếng, tiểu tử này nhìn qua thật nghiêm túc đứng đắn, nhưng so với lão cha hắn càng làm người ta nổi giận, quá đáng nhất là hắn còn không có tự biết!

Vì thế, chuyện thứ nhất Lệ Thú tiến vào Dạ Ngưng Bảo chính là cùng một đám lão gia tô vẽ nhảm chán này tranh luận vấn đề lớn tuổi hay không lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: huynh muội họ Sở

"Tiểu Thú, ta có ba người con trai và một người con gái." Thoát khỏi đám lão già nhảm chán kia, Sở Lăng mang theo Lệ Thú tiến vào chủ bảo của Dạ Ngưng Bảo: "Con trai lớn là Sở Văn Ngao so với con lớn hơn năm tuổi, lão nhị là Sở Văn Vũ so với con lớn hơn ba tuổi, lão tam là Sở Văn Xuyên cùng tuổi với con, con gái là Sở Văn Di so con nhỏ hơn năm tuổi."

Sở Lăng hưng phấn hướng Lệ Thú giới thiệu thành viên gia đình mình: "Về sau bọn họ chính là huynh đệ cùng muội muội của con." Nói xong, Sở Lăng thở dài, Tam đệ kết nghĩa của hắn chỉ để lại một đứa con này a!" sau khi ta đem Dạ Ngưng Bảo giao cho con, bọn họ chính là người giúp đỡ tốt nhất cho con!"

"Lão gia." Gia nô của Dạ Ngưng Bảo cung kính dắt ngựa cho Sở Lăng, mà Sở Lăng chỉ Lệ Thú cùng Yến Thanh Dịch: "Gặp qua hai vị thiếu gia."

Gia nô sừng sốt, nhìn về phía Lệ Thú cùng Yến Thanh Dịch: "Tây... Tây Vực vương!"

"Ta không phải." Đã có nhiều lần người khác nhận nhầm hắn thành phụ thân hắn, nên đã thành thói quen, cũng không bị người khác nhận lầm mà buồn bực. Nhưng hắn cũng thật sâu cảm thấy vì phụ thân hắn mà kiêu ngạo.

"Lão gia, lão gia!" một mỹ phụ trung niên đã chạy thẳng tới phía Sở Lăng, khiến Sở Lăng hết sức lo lắng.

"Toa Toa, nàng chạy chậm một chút!" Sở Lăng lập tức đón lấy nàng.

"Nghe nói con của tam đệ đã trở lại, có phải hay không? Có phải hay không?" mỹ phụ trung niên vội vàng giữ chặt lấy ống tay áo của Sở Lăng.

"Ồ kia." Sở Lăng ôn nhu dắt thê tử qua: "Tiểu Thú, đây là bá mẫu con. Tiểu Dịch, con cũng có thể gọi là bá mẫu như hắn vậy."

Lệ Thú nhìn động tác hòa hợp của Sở Lăng cùng thê tử, dường như là nghĩ đến cái gì, trên khuôn mặt nghiêm túc tuấn mỹ của hắn hiện lên vẻ ôn nhu đủ để cho người ta say đắm, nỗi nhớ như là một loại thủy triều dâng lên trong lòng, thời gian trước vì đạt được danh vọng mà không ngừng khiêu chiến khiến cho hắn không ngừng đem nỗi nhớ thầm thiết tha dần xuống đáy lòng, nhưng thời điểm mỗi khi đến đêm dài yên tĩnh tràn đầy trong lòng hắn đều là nỗi nhớ tới nụ cười rực rỡ kia, người con gái gặp chuyện gì cũng muốn xen vào, người con gái lại nguyện ý vì hắn mà học tập hết thảy, cùng hắn một chỗ khi mặt trời lên cao chói chang, người con gái không sợ vất vả và xuống ruộng làm việc, người con gái quyết cường luôn trừng mắt to khi không phục, người quần quít lấy hắn làm nũng, người con gái thậm chí còn mua cho hắn đồng cung đồ.

"Tỷ phu..." Yến Thanh Dịch lấy tay khuỷu tay nhẹ nhàng huých Lệ Thú một cái.

Lệ Thú lập tức hoàn hồn: "thật xin lỗi, bá mẫu."

Sở phu nhân cười thấu hiểu: "Nghĩ tới ai vậy?"

Trên mặt Lệ Thú xuất hiện một chút đỏ ửng, lại thành thật trả lời: "thê tử của con."

"Đừng có gấp, Tiểu Thú." Sở Lăng cười chế nhạo: "Chờ sau khi con tiếp nhận Dạ Ngưng Bảo, ta liền cùng con đi Tô Châu, hướng nhà thê tử con cầu hôn."

Dựa vào địa vị bảo chủ Dạ Ngưng Bảo chắc là có thể!

Nhưng ai cũng không chú ý tới khi Sở Lăng nói xong câu đó, bốn người trẻ tuổi vừa mới từ trong phòng đi ra nghênh đón phụ thân có hai người thần sắc mất tự nhiên, nhưng chỉ trong một cái chớp mắt, sắc mặt bọn họ lập tức trở về bình thường.

"Chỉ cần bá phụ giúp con đi cầu hôn như vậy đủ rồi." Lệ Thú không chút do dự cự tuyệt: "Dạ Ngưng Bảo là tâm huyết của bá phụ."

"Dạ Ngưng Bảo là của Lê gia !" Sở Lăng không cho cự tuyệt nói: "Trước kia phải, hiện tại phải, tương lai cũng phải, lúc trước phụ thân con đưa nó giao đến trong tay ta là để cho ta bảo quản, hiện tại con đã trở lại, ta tất nhiên muốn đem nó trả cho con."

"Nhưng là..." Hần muốn là cái cuộc sống bình tĩnh lạnh nhạt kia a!

"Không có nhưng là, nhất định như vậy rồi!" Sở Lăng vung tay áo: "Hiện tại, ta giới thiệu cho con mấy đứa con trai cùng con gái ta một chút."

Sở Lăng có con trai thì tuần dật tiêu sái, mà con gái thì xinh đẹp cao nhã, đủ để cho bản thân cha mẹ tự hào.

Sở Lăng nhất nhất giới thiệu, trong lòng luôn cho rằng con hắn cũng giống như hắn cùng Lê Hi Kiệt là có thể trở thành huynh đệ kết nghĩa. Lại không nghĩ rằng chẳng phải ai cũng giống hắn cảm lên được mà cũng thả xuống được, cũng không phải tất cả mọi người đều là một loại dễ dàng ở chung như hắn cùng Lê Hi Kiệt.

Hai người trẻ tuổi thay đổi sắc mặt kia chính là trưởng tử cùng thứ tử của hắn.

Mà con gái nhỏ của Sở Lăng - Sở Văn Di trong nháy mắt nhìn thấy Lê Thú, ngay người một chút, ánh mắt từ đầu tới cuối không rời khỏi Lê Thú.

Sở phu nhân miễn cưỡng nhìn dáng vẻ của con gái, lại nhìn dáng vẻ trầm mặc lạnh nhạt của Lê Thú, không khỏi lo lắng đứng lên, dáng vẻ Lê Thú tượng niệm thê tử vừa rồi nàng xem rõ rành mạch, nàng không cho là nam nhân dùng cái loại biểu cảm cùng ánh mắt tượng niệm thê tử như vậy sẽ có thể yêu thích nữ nhân khác. Mà nàng cũng biết Lê Thú tuần mỹ cùng nam nhân Lê gia đều si tình, chỉ hi vọng con gái nhất thời mê muội mà thôi.

Chỉ có con trai thứ ba Sở Văn Xuyên trong mắt đầy tò mò cùng thờng thức.

"Lão gia, trước tiên để Tiểu Thú đem thê tử của hắn đón đến đây, rồi ngài lại đem Dạ Ngưng Bảo giao cho hắn đi!" Sở phu nhân tuy rằng là nói với phụ quân, nhưng lại vẫn quan sát về mặt của con gái, cũng là nhắc nhở con gái mình.

Quả nhiên, khi nghe được Lê Thú có thê tử, Sở Văn Di thân mình chấn động, vẻ mặt không thể tin.

"Như thế là ta lo lắng không chu toàn ." Sở Lăng nhìn Lê Thú: "Tiểu Thú cũng muốn như vậy đi!"

Trong nháy mắt, mặt Lê Thú lại đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chuyện kì lạ ở Miêu Cương

"Tiểu Tiểu, muội có khỏe không?" Ôn đại tẩu đem một chén thuốc đặt lên trên bàn, nhìn Tiểu Tiểu vác cái bụng đã chín tháng khó khăn đi tới.

"khỏe !" Tiểu Tiểu vầy vầy tay: "Ôn đại tẩu, tẩu đây đã là lần hỏi thứ năm trong ngày hôm nay rồi!"

"Nhìn muội vất vả như vậy, ta không muốn hỏi cũng không được a!" Ôn đại tẩu trợn mắt một cái, hướng Tiểu Tiểu vầy vầy tay: "Đến, trước tiên đem bát thuốc này uống đi."

Tiểu Tiểu thờ dài cảm ơn, rõ ràng với nàng một chút quan hệ cũng không có mà hai người này lại không oán không hỏi chiếu cố nàng: "Ôn đại tẩu, kỳ thực các người có thể đi Miêu Cương trước."

"Được rồi!" Ôn đại tẩu vỗ vỗ đầu Tiểu Tiểu giống như dỗ trẻ con: " có chủ kia cũng không yêu cầu chúng ta khi nào thì đưa đến, trễ một chút không sao đâu, đừng lo lắng , à?" Ôn đại tẩu dường như là nghĩ đến cái gì, giật mình hô một tiếng: "Đúng rồi, Ôn đại ca của muội còn muốn để ta hỏi một chút!" Ôn đại tẩu đột nhiên cười như tên trộm " sau khi đứa nhỏ này được sinh ra có thể hay không cho chúng ta nhận làm nghĩa tử hoặc nghĩa nữ a!"

"Ai?" Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái: "Muốn thì tự đi mà sinh! Làm gì mà nhận của muội ?"

Ôn đại tẩu đột nhiên trở nên cực kỳ ai oán: " bản thân chúng ta cũng có , kết quả..." Ôn đại tẩu ai oán khịt khịt: "Bị nương của hắn..." Ôn đại tẩu đột nhiên chỉ một ngón tay, chỉ hướng Ôn đại ca vừa mới xuất hiện ở cửa, ý tứ là, xem đi, chính là nương của cái nam nhân kia: "Đoạt đi rồi." Ôn đại tẩu chọt lộ ra biểu cảm đắc ý: "Lúc này ta nhận một nghĩa nữ hoặc nghĩa tử, xem người khác làm sao mà đoạt!"

Tiểu Tiểu phốc xích bật cười, ở cùng Ôn đại tẩu vĩnh viễn cũng sẽ không phải lo lắng đến cảm xúc bị sa sút.

Mà Ôn đại ca vừa xuất hiện ở cửa dáng vẻ lại có chút lo lắng.

"Như thế nào?" Ôn đại tẩu thấy Ôn Nhận sắc mặt không đúng, lập tức đứng dậy hỏi.

Ôn đại ca chau mày lại, lo lắng nhìn thê tử: " gần đây Miêu Cuong có chút không giống với trước."

"Miêu Cuong luôn luôn cùng với Trung Nguyên không giống a!" Ôn đại tẩu nhún vai không thêm đề ý: "Có cái gì kỳ quái."

"Không, không phải." Ôn Nhận dài thờ phào nhẹ nhõm, không tự chủ được đi đi lại lại ở trong phòng: "Người Miêu Cuong giỏi về cổ, hơn nữa cực kỳ bài ngoại, người Trung Nguyên cũng không nguyện ý đi đến Miêu Cuong, nhưng hiện tại..." Do dự một chút, Ôn Nhận nuốt vào lời nói chưa nói xong, nhìn thê tử: "Nàng mang theo Tiểu Tiểu đi Tây Vực trước, sau đó ta sẽ đi tìm các nàng."

Biểu cảm cùng lời nói của Ôn Nhân khiến Ôn đại tẩu biết chuyện cũng không đơn giản như vậy: "Không được, chàng trước tiên nói với ta chuyện gì xảy ra đã!"

Ôn Nhận biết tính cách của thê tử hần, chỉ có thể thờ dài một tiếng: " gần đây nhất có rất nhiều người Hán tràn vào vào Lôi sơn."

Ngán ngùng một câu nói, Ôn đại tẩu đã hiểu tính nghiêm trọng của việc này. Vốn Lôi sơn được gọi là "Miêu Cuong thánh địa" lại cho phép lượng lớn người Hán tiến vào khẳng định sẽ không phát sinh cái chuyện tốt gì.

"Là nhằm vào chúng ta?"

"Chỉ sợ vậy." Ôn Nhận đem tầm mắt chuyển lên một cái bao vây ở trên, cái bao vây kia có hình dạng thon dài, như là một cái hòm lớn, dùng vải bố đỏ như máu bọc lại: "Bên kia có lời đồn Huyết Yêu kiểm lại xuất thế, ngay tại Miêu Cuong."

Huyết Yêu kiểm, trong chốn giang hồ luôn lưu truyền về tà kiếm cán chủ này, toàn thân sáng trong như tảng ngọc, có đường vân đỏ sậm, mà khi giết người lại sẽ biến thành toàn thân màu đỏ, mà càng thêm quý dị là hoa văn biến thành màu trắng.

Truyền thuyết, chuôi kiếm này chỉ có bỏ vào hộp kiếm mà người rèn nó chế tác riêng, cùng với sử dụng vải đỏ làm bao vây thì kiếm mới không phản lại chủ.

"Đây là cái hộp kiếm của Huyết Yêu kiểm?" Ôn đại tẩu nuốt nước miếng không dám tin: "Cho nên người kia mới dặn chúng ta không cần mở ra, bằng không..."

"Sẽ có tai ương đồ máu." Ôn đại ca tiếp lời nàng.

"Chờ một chút!" Tiểu Tiểu hoang mang nhìn Ôn đại ca cùng Ôn đại tẩu qua lại: "Hai người tựa hồ bị vướng vào phiền toái?"

"Không có việc gì." Ôn đại tẩu cười trừ một cái, không để ý đến Ôn đại tẩu Tiểu Tiểu tiếp tục nói: "Trong hòm kia có cái gì mà cả người Miêu Cuong lẫn người Trung Nguyên đều muốn?"

Không có trả lời.

Tiểu Tiểu nhíu mày: "Ai bảo hai người đưa cái bọc kia?"

"Không biết!" vợ chồng Ôn thị trầm miệng một lời, Ôn đại tẩu tiếp tục giải thích, "Người kia che mặt, hần nói chỉ cần đến Miêu Cuong, đưa cho Cổ vương, không có giải thích gì khác."

Tiểu Tiểu cúi đầu trầm tư, tuy rằng nàng sốt ruột đi tìm Thú ca, nhưng vợ chồng Ôn thị có ân đối với nàng có, lại cẩn thận chiếu cố nàng, nàng cần phải giúp bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn lần này: "Nếu cái bọc này thật là tà kiếm Huyết Yêu, như vậy..." Tiểu Tiểu nhìn vợ chồng Ôn thị: "Vì sao còn có thể có nhiều người tranh đoạt như vậy? Bọn họ không sợ tà kiếm mang đến bất hạnh sao?"

"Huyết Yêu kiểm tuy rằng là tà kiếm, nhưng nó cũng từng có chủ nhân, hơn nữa..." Ôn nhận đau đầu xoa xoa huyệt thái dương: "Mỗi đời chủ nhân võ công đều có thể xưng bá võ lâm, cho nên có lời đồn nói, trên thân Huyết Yêu kiểm có khắc tuyệt thế bí tịch."

Tiểu Tiểu hiểu rõ, xưng bá võ lâm là giấc mộng của biết bao người, không cần biết Huyết Yêu kiểm có phải là tà kiếm hay không, bốn chữ "xưng bá võ lâm" này cũng đủ để cho mọi người bỏ qua nguyên rủa.

Dường như Ôn Nhận còn sợ sự tình không đủ hồng bút, tiếp tục bổ sung: "cho dù là hắc đạo, bạch đạo, hoặc là chính tà không phân biệt người nào, Huyết Yêu kiểm đều có thể nhận làm chủ, cho nên tất cả mọi người đều mơ ước. Kỳ quái là, tất cả chủ nhân trước của Huyết Yêu kiểm đều không để lại họ tên."

Tiểu Tiểu ngẩng đầu nhìn vợ chồng hai người: "Chúng ta vụng trộm ăn cắp đi, ở bên ngoài cái bao vây kia lại bọc lên một tầng vải nữa."

Hai vợ chồng liếc nhau: "Là chúng ta, không có muội!"

"hà?" Tiểu Tiểu trừng lớn mắt.

"Tuy rằng không thể mang muội đi Tây Vực, nhưng chúng ta càng không thể để cho muội bị cuốn vào." Ôn Nhận ôn hòa nói.

"Vô nghĩa!" Tiểu Tiểu khinh thường hừ cho Ôn Nhận nghe: "Chỉ có một tháng nữa! Chờ đứa nhỏ này sinh ra, là muối có thể giúp các người! Dù sao không có ước định cụ thể là thời gian bao lâu không phải sao?"

"Nhưng là..."

"Không có nhưng là!" Tiểu Tiểu kiên định nói: "Tuy rằng võ công của muối không cao lắm, nhưng tin tưởng muối, kỹ thuật cùng kinh nghiệm trốn người của hai người tuyệt đối không phong phú bằng muối!" Kiều ngạo ngẩng đầu: "Đến lúc đó, các người giả dạng thành vợ chồng làm buôn bán, mà muối hoá trang thành nha hoàn giúp các người chăm sóc đứa nhỏ, như vậy còn có thể bí mật mang theo cái bọc kia đi!" Tiểu Tiểu càng nói càng khẳng định: "Khẳng định không có người nào sẽ nghĩ đến người giao hàng lại theo đứa nhỏ!" Lại bổ sung một câu: "hai người không mang theo muối, muối liền vụng trộm đi theo hai người!"

Vợ chồng Ôn Nhận nhỏ giọng nói thầm một hồi, đột nhiên gật đầu một cái, sau đó hướng Tiểu Tiểu ôm quyền: "Tiểu Tiểu, làm phiền muối vậy!"

Tiểu Tiểu lập tức dựa theo quy củ giang hồ đáp lễ: "Đừng nói như vậy, hai người chiếu cố muối như vậy, đây là việc nên làm!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: sinh ra

Một tháng sau, Tiểu Tiểu thuận lợi sinh ra một tiểu tử béo xinh đẹp đến cực điểm, dẫn tới từng đợt tán thưởng của Ôn đại tẩu. Lại dưới yêu cầu của Ôn đại tẩu, bọn họ ở một trấn nhỏ gần biên cảnh Miêu Cương nghỉ ngơi một tháng.

"Chắc chắn, ta nhận tiểu tử này làm con nuôi thế nhưng là kiếm được lời rồi." Ôn đại tẩu yêu thương ôm tiểu tử béo, mà tiểu tử béo ở trong lòng nàng "khanh khách" cười: "Ta nói Tiểu Tiểu này, muối nên trông coi kỹ tiểu tử này, bằng không không biết có bao nhiêu người muốn trộm hất làm con trai đâu!" Lại chợt hoang mang nhìn tiểu tử béo, rồi lại nhìn Tiểu Tiểu: "Tiểu tử này thấy thế nào cũng không giống muối a!"

"Tính cách giống muối!" Tiểu Tiểu một bên vụng về khâu quần áo cho đứa nhỏ, một bên kiều ngạo trả lời vấn đề của Ôn đại tẩu.

Ôn đại tẩu tròn trĩnh mắt: "Nghe muối nói vậy kìa! Đứa nhỏ này mới lớn được bao nhiêu? Tính cách giống như muối?"

Tiểu Tiểu nhún nhún vai: "tiểu tử kia đang cười đi!"

"Thế thì thế nào!"

"Cha bé chắc là không biết cười!" Tiểu Tiểu ngừng công việc trong tay, ánh mắt nhìn về hướng Tây Vực, trong mắt tràn đầy tưởng niệm: "hắn là một cái đầu gỗ thoả nghiêm túc! Mỗi ngày đều đem luân lý cương thường giắt trên miệng, giống như đồ cô sắp tiến vào quan tài vậy. Có cái gì không đúng lẽ giáo, hắn liền nói cho người khác đến khó coi, cũng không quản người ta có bao nhiêu xấu hổ. Rõ ràng là khuôn mặt điển đào chúng sinh, nhưng lại luôn làm ra chuyện không hiểu phong tình."

"Nhưng là muối thương hắn!" Ôn đại tẩu khẳng định nói.

Tiểu Tiểu sững sờ, tựa hồ lời nói Ôn đại tẩu rất khó giải thích, sau một lúc lâu mới thờ dãi: "Đúng vậy! muối thương hắn. Tuy rằng hắn nghiêm túc ngoan cố làm cho người ta nhầm chán muốn chết, nhưng hắn cũng là người ôn nhu nhất, sẵn sàng nhất."

"Muối nhớ hắn." Vẫn là một câu khẳng định như trước, Ôn đại tẩu vỗ tiểu tử béo dỗ hắn đi vào giấc ngủ.

"Vậy thì thế nào!" Tiểu Tiểu thẳng thắn nói: "Hắn là phu quân muối, muối nhớ hắn cũng là bình thường a!"

"Thật có lỗi, Tiểu Tiểu, chờ sau khi chuyện này qua đi chúng ta lập tức đưa muối đi Tây Vực." Ôn đại tẩu đem tiểu tử béo đang ngủ đặt lên giường: "Đứa nhỏ này cũng thật ngoan, mỗi ngày không khóc không náo, luôn cười hề hề, đồ bé bé liền ngủ."

"Điểm ấy chắc là giống cha bé?" Tiểu Tiểu nói không xác định lắm, nhìn về phía tiểu tử béo, ôn nhu nở nụ cười, tràn ngập ánh sáng mầu tím.

Đại đầu gỗ, khi nào thì có thể gặp lại chàng?

...

...

Tiểu Tiểu, lập tức là có thể gặp lại nàng rồi!

Không chờ bắt đầu chuyển giao công việc của Dạ Ngưng Bảo, Lệ Thú thỉnh cầu Sở Lăng cùng hắn đi Tô Châu đến Yến gia cầu hôn.

Thành thân trước rồi mới cầu thân, trên thế giới này đại khái không có chuyện gì có thể lẫn lộn đầu đuôi như chuyện này?

Từ Dạ Ngưng Bảo trở lại Tô Châu so với thời gian đi Tây Vực nhanh hơn rất nhiều, nhưng là nhiều ra cái người không liên quan. chẳng hạn như...

Sở gia lão tam, Sở Văn Xuyên.

Sở lão đại cùng lão nhị vì phải giấu giếm chuyện của phụ thân, nên quyết định ở lại Dạ Ngưng Bảo.

"Tứ đệ, nghe nói đệ trước kia luôn sống ở trên núi?" Sở Văn Xuyên tò mò hỏi cuộc sống trước kia của Lệ Thú, dưới yêu cầu của Sở Lăng, bốn huynh muội Sở gia kết bái cùng Lệ Thú, kéo dài tình nghĩa đời trước.

Đáng tiếc, Lệ Thú tuyệt đối là cái loại người thuộc loại người không hỏi ta sẽ không đáp, cho nên sau khi quăng cho Sở Văn Xuyên một chữ "uh" liền không có câu tiếp theo.

Yến Thanh Dịch cười trộm, lặng lẽ bắt lấy Sở Văn Xuyên: "Sở tam ca, tỷ phu huynh ấy chính là tám cái gậy tre đánh tới cũng không kêu ra được một tiếng rầm (tác giả đây anh ko liên quan), huynh không hỏi kỹ càng, đừng hy vọng huynh ấy sẽ trả lời huynh."

Lệ Thú không đồng ý nhìn về phía Yến Thanh Dịch, vừa vận nghĩ đến một bài giáo dục tư tưởng tốt nhất, Yến Thanh Dịch sợ tới mức lập tức tránh ở phía sau Sở Văn Xuyên — hắn biết thân công dạy người vô địch kia của Lệ Thú thì càng dọa người hơn so với một thân võ công siêu cường!"Tỷ phu, đệ nói bậy, đệ nói bậy! huynh đừng lại "dạy" đệ nữa!"

Sở Văn Xuyên cùng Sở Lăng nhìn thấy cái bộ dạng này của Yến Thanh Dịch, đều tò mò nhìn sang: "Tiểu Thú, con bình thường dạy hắn như thế nào?"

"Con chỉ là nói cho hắn một việc có thực mà thôi." Lệ Thú không cho là đúng.

"phải nha!" Yến Thanh Dịch nhỏ giọng nói: "Rõ ràng là việc nhỏ như hạt vừng, hạt đậu, tỷ phu lại có thể trực tiếp khiến ta tới nông nổi chặt đầu chém eo, nếu không thì khiến ta thấy mình như là tội nhân làm mất nước diệt chủng vậy." Lại sụt sịt: "Ta sao mà thảm như vậy chứ!"

Sở Văn Xuyên cùng Sở Lăng vừa định cất tiếng cười to, lại bởi vì bóng người đập vào mắt mà cứng rắn đem tiếng cười nuốt lại.

"Tiểu muội, sao muội lại tới đây!" Sở Văn Xuyên kinh hô ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lệ Thú phần nộ

"Tiểu muội, sao muội lại tới đây!" Sở Văn Xuyên kinh hô ra tiếng.

Sở Văn Di vẫn là đáng vẻ dịu dàng tao nhã như trước, không giống nữ nhân hành tẩu giang hồ ở Tây Vực, ngược lại như là một tiểu thư khuê các chốn Yên Vũ Giang Nam*: "muội muốn đi xem đáng vẻ của Giang Nam như thế nào." Sở Văn Di dụ ngoạn trả lời câu hỏi của ca ca: "muội từ nhỏ chưa từng ra khỏi Tây Vực, cha, người có biết con luôn muốn tới vùng sông nước Giang Nam thăm thú, hơn nữa..." Ánh mắt liếc về phía Lệ Thú: "Mọi người sẽ bảo vệ muội, không phải sao?"

Lệ Thú nhìn thấy ánh mắt Sở Văn Di không khỏi nhú mày, hơn nữa càng vận càng chặt, như là một cái nút thắt không giải được, mở

ĐẠI HIỆP RẤT NGHÈO- BÁCH LÝ TIỂU TIÊU

Chương 25: Lệ Thú phần nộ

Edit: Trạch Mỗ

Lệ Thú nhìn thấy ánh mắt Sở Văn Di không khỏi nhú mày, hơn nữa càng vận càng chặt, như là một cái nút thắt không giải được, mở miệng nhưng lại không gì thêm

Yến Thanh Dịch lại lặng lẽ chạy tới bên người Lệ Thú: "Tỷ phu, huynh thế nào không "dạy" một chút cho "tiểu muội" của huynh a?" Yến Thanh Dịch đem hai chữ tiểu muội nhấn thật mạnh, hừ, muốn giành nam nhân cùng tỷ tỷ hắn trước tiên phải qua được cửa này của hắn đã.

"Không có lập trường." Lệ Thú liếc mắt Yến Thanh Dịch lờm một cái, hơn nữa giải thích một câu: "Tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu ** mà hiện tại tiểu muội do đại bá dạy, mà tương lai nàng phải là hôn phu của nàng đến chỉ dẫn."

Nói bằng cách khác chính là cùng Lê Thú một nửa văn tiền cũng không có quan hệ!

Hắn không có khả năng là hôn phu của nàng!

Yến Thanh Dịch đắc ý cười cười, tỷ phu cô hủ có đôi khi được dùng rất tốt!

Mặt Sở Văn Di biến sắc rồi lập tức khôi phục ngay: “Văn Di biết sai lầm rồi, chỉ có lần này, lần sau không lấy có này nữa.”

Sở Lăng thờ dài, thê tử của hắn cũng đã nói với hắn ý nghĩ của con gái, vốn hắn muốn để cơ hội lần này khiến Văn Di cùng Lê Thú cách xa nhau một chút, thuận tiện để thê tử của hắn xem xét tìm người tốt nhất gả con gái ra ngoài- hắn không muốn con gái mình đặt trái tim lên người nam nhân không có khả năng có được, nhưng hắn lại không nghĩ con gái hắn vậy mà quá cố chấp, cố chấp quyết định cùng đi theo bọn họ.

Sở Lăng nhìn đến con gái xinh đẹp lại hào phóng, lại nhìn lại Lê Thú tuấn mỹ mê người, một mặt là con gái thân sinh của mình, một mặt là con trai duy nhất của tam đệ, bọn họ ai hi sinh hạnh phúc hắn đều luyến tiếc.

Sở Văn Xuyên đứng bên cạnh phụ thân, cẩn thận dùng nội lực đem âm thanh ép thành một đường thẳng, trừ bỏ Sở Lăng ai cũng không nghe được: “Phụ thân, chuyện của bọn họ để chính bọn họ giải quyết đi, bằng không thì người giúp ai người kia cũng đều trách người.” Hiển nhiên, Sở Văn Xuyên cũng nhìn ra tâm tư của tiểu muội.

Đúng vậy, hậu bối tự nhiên có ý nghĩ riêng của hậu bối, hắn quản nhiều như vậy làm gì? Nhưng mà...

Sở Lăng lo lắng nhìn con gái, có lẽ, lần này nàng nhất định thương tâm.

.....

Dùng không đến một tháng, đoàn người Lê Thú đã đi tới Tô Châu, Lê Thú tuy rằng không có nói, hơn nữa cũng không có biểu cảm sót ruột gì, nhưng sau khi thay một thân quần áo sạch sẽ, lệ thù liền lập tức lôi kéo mọi người đến Yến Gia- nếu không phải vì lễ nghi, hắn ngay cả quần áo cũng không muốn thay. Sở Văn Di cũng đi theo, vì trước tiên muốn xem đối thủ của nàng đến tốt cùng là một người như thế nào!

Nhưng là .....

“Tiểu Tiểu?” Yến Doanh liếc Lê Thú một cái: “Nàng lấy người khác rồi, người cái gì cũng không cho nàng được, nàng tại sao phải chờ người?”

Người Yến Gia đều ở đây, đến ngay cả người Lục gia- Lục Y Ninh cùng Lục Tha6mcu4ng ở đây, nhưng hiển nhiên bọn họ không có đem chuyện Lê Thú có võ công nói cho Yến Gia.

“Tứ ca” trong lòng Sở Văn Di mừng thầm, mặc kệ có phải sự thật hay không, đối với nàng mà nói đều có ích.” Nữ nhân như vậy không cần thiết vì nàng mà thương tâm thiên hạ nơi nào chẳng có cỏ thơm!” Dùng một chút, Sở Văn Di tiếp tục: “Tình cảm không thể đồng cam cộng khổ là không đáng tin.”

Yến Doanh nhìn thoáng qua Sở Văn Di, chậm rãi nhấp một ngụm trà, thế lực Tây Vực cách bọn họ quá xa, tác dụng gì cũng không có.

“Cha!”

Yến Thanh Dịch vừa muốn nói gì, lại bị Yến Doanh nâng tay cắt đứt: “Tiểu Dịch, lần này con lên chạy đi ta không muốn nói gì, nhưng con không cần vì hắn mà cầu xin!”

“Tỷ phu, thất tỷ nàng...” Yến Thanh Dịch bỗng nhiên lui về phía sau hai bước: “Tỷ. tỷ phu, huynh...”

Trên mặt Lê Thú vẫn là đáng vẻ không có biểu cảm gì như trước, nhưng không biết vì sao khuôn mặt tuấn mỹ lại đáng sợ khác thường, không phải nghiêm túc nghiêm cẩn như bình thường, cũng không phải sát khí nghiêm nghị như lần cứu hắn trước đó, cũng không phải lừa gạt bùng bùng, chính là duy nhất không có biểu cảm, lại giống như sứ giả câu hồn, tuy thời chuẩn bị đem mọi người ở đây xuống địa ngục.

Mà ánh mắt kia...

Trời ạ! Yến Thanh Dịch tuyệt đối chưa từng thấy qua ánh mắt nào như vậy, ẩn dưới ánh mắt thâm thúy lộ ra hồng quang, bình tĩnh gần như lãnh khốc, con ngươi màu đen như là vực sâu không đáy, đem linh hồn con người có thể hút vào, vẫn như trước không có sáy khí, không có phần nộ, nhưng đồng tử nhìn không ra cảm tình gì như vậy lại càng thêm đáng sợ, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thì bản thân như bị hấp lại.

Lê Thú tức giận!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thư của Tiểu Tiểu

Lệ Thú tức giận !

Nghe thấy Yên Thanh Dịch nói, tất cả mọi người nhìn về phía Lệ Thú, trong nháy mắt toàn bộ đại sảnh đều lặng ngắt như tờ, đáng vẻ hiện tại của Lệ Thú làm cho người ta quên cả hô hấp.

Mà Sở Lăng phản ứng đầu tiên, lập tức vận công, muốn ngăn cản Lệ Thú trước khi hắn phát cuồng.

Nhưng Lệ Thú lại chậm rãi mở miệng: "Ngay từ đầu là ta không tin." Tay hắn chậm rãi tìm kiếm trong người, lấy ra một phong thư được giữ gìn vô cùng tốt, Yên Thanh Dịch liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là thư của Tiểu Tiểu đưa cho hắn khi Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu tách ra: "Ta còn nghĩ sau khi gặp lại Tiểu Tiểu nói cho nàng, trong thiên hạ không có phụ thân như vậy, bảo nàng nói xin lỗi với người." Lệ Thú lắc đầu: "Nhưng là, nàng không sai một chút nào, sai là ta." Lệ Thú đưa cho Yên Thanh Dịch thư: "bắt đầu từ hàng thứ mười lăm, đọc đi!"

Yên Thanh Dịch liền phát hoảng, lập tức nhận lấy thư, cấp tốc nhìn lướt qua nội dung phía trước, đại khái là dặn dò Lệ Thú chiều cổ tốt bản thân, sau đó là chuyện hắn muốn đi theo Lệ Thú, mà bắt đầu hàng thứ mười lăm...

Hô hấp Yên Thanh Dịch cứng lại.

"Thú ca, phụ thân thiếp sẽ không buông tha chúng ta dễ dàng như vậy, nếu thiếp có đứa nhỏ khẳng định sẽ bị xoá sạch! Bởi vậy một khi thiếp phát hiện có đứa nhỏ, thiếp sẽ lập tức tròn khoi nhà đi tìm chàng! Nếu thiếp không tìm được chàng mà chàng đã trở lại, cha thiếp nói cái gì thì chàng cũng không cần tin! Chờ thiếp nha, Thú ca!"

"Thất tỷ nàng..." Yên Thanh Dịch thì thào không nói nên lời.

"Mang thai!" Lệ Thú nheo mắt lại, âm thanh nghiêm khắc trước nay chưa có, mà lại là đối với trường bối: "Chúng ta tách ra đã được hơn chín tháng, tính thời gian..." Lệ Thú hít sâu một hơi: "Ta đã bỏ lỡ đứa con duy nhất của ta sinh ra!"

"Tứ ca, về sau có thể sinh lại được mà! Nếu không tìm thấy nữ nhân kia mà nói, có thể lại cưới..." Sở Văn Di không thể nói tiếp lời đang nói được nữa, bởi vì Lệ Thú nhìn về phía nàng bằng ánh mắt không có cảm tình kia.

"Người phải gọi nàng là Tứ tẩu." Lệ Thú chậm rãi nói xong: "nam nhân Lệ gia không bỏ vợ, không nạp thiếp, không phụ bạc vợ con. Hơn nữa..." Lệ Thú lại chậm rãi nói ra một bí mật đến cả Sở Lăng cũng không biết: "mỗi đời Lệ gia cho tới giờ đều chỉ có một đứa con, không có đời nào khác biệt, đều chỉ là con một!"

Sở Lăng hít sâu một hơi: "Trời ạ! Nếu không tìm được Tiểu Tiểu, thì Lệ gia..."

"Tuyệt hậu ..." Sở Văn Xuyên thì thào nói tiếp.

"Về sau..." đột nhiên Lệ Thú đứng dậy, nhìn về phía Yên Doanh, dùng âm thanh nghiêm khắc chưa bao giờ như vậy cảnh cáo Yên Doanh — đối với một trường bối: "Tiểu Tiểu là người nhà họ Lệ ta, là thê tử của Lệ Thú ta, một chút quan hệ với Yên gia cũng không có!"

Dứt lời, Lệ Thú phi thân bay ra phía ngoài, Sở Lăng cùng huynh muội Sở gia cũng theo phía sau.

Mà Yên Thanh Dịch cảm thấy có mấy lời phải nói với phụ thân của mình nói: "Phụ thân, người làm con rất thất vọng rồi. Đừng nói người là vì Yên gia..." Yên Thanh Dịch ngăn cản lời giải thích của phụ thân: "Thất tỷ dù sao cũng là con gái của người, hạnh phúc của nàng chẳng lẽ không quan trọng sao? Hơn nữa..." Dừng một chút, Yên Thanh Dịch nhìn thẳng về phía Yên Doanh: "Người sẽ hối hận!"

Dứt lời cũng rời Yên Gia theo Lệ thú, nơi này...

Có lẽ không phải là một chốn tốt để quay về!

Sau khi rời Yên gia Lệ Thú một khắc cũng không dừng lại ở khách sạn, lập tức thu dọn bao vây: "trở lại Tây Vực, Tiểu Tiểu chắc sẽ tới đó tìm ta!"

Ngay sau đó, liền thi triển khinh công, đến ngựa cũng đều không cần — hai cái chân so bốn chân còn nhanh hơn, đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Tây Vực Dạ Ngưng Bảo.

...

Sau khi đầy tháng tiểu tử béo, Tiểu Tiểu tiến vào Miêu Cương cùng vợ chồng Ôn Nhận, đúng như Tiểu Tiểu nói, mang theo đứa nhỏ bọn họ tuyệt đối không khiến người dễ dàng hoài nghi, hành trình thuận lợi ngoài dự tính.

"chỉ cần đi trong khoảng mười ngày nữa, chúng ta có thể đến Cổ thành của Cổ vương." Ôn nhận rót một ly trà: "Ít nhiều nhờ Tiểu Tiểu dọc theo đường đi cảnh giác như vậy."

Tiểu Tiểu le lưỡi: "muội còn chờ mọi người xong việc rồi mang muội đi Tây Vực thật tốt đó!"

"Dù thế nào đi nữa đều cảm ơn..."

Bỗng nhiên, một tiếng cười không kiềm chế được vang lên.

"Cuối cùng cũng tìm được các người!"

Ba người sợ run cả người.

Tìm được ai?

Ba người cùng nhìn về phía chỗ phát ra âm thanh, một đám người vây chặt quán rượu bọn họ đang ngồi đến nước chảy cũng không lọt.

Người cầm đầu dùng trường đao chỉ vào người trung niên ngồi trong góc.

"Mạc Thượng Hành! Cuối cùng cũng tìm được người!" Chậm rãi đảo qua bốn phía: "đây là ân oán cá nhân của chúng ta cùng những người khác không liên quan, nhanh chút rời nơi này đi!"

Ôn đại ca cùng Ôn đại tẩu vừa muốn đứng lên thay người trung niên kia nói chuyện, lại bị Tiểu Tiểu kéo lại, không phải nàng ác độc thấy chết không cứu, mà là người trung niên kia vẫn thoải mái nhai nhấm uống rượu dùng bữa như trước vô luận thấy thế nào cũng không giống như là người cần cái loại trợ giúp này, nói không chừng còn thành trở ngại chứ không giúp được gì a!

Người trung niên bị gọi tên— Mạc Thượng Hành vẫn không nhanh không chậm uống rượu, chẳng qua là thoáng liếc mắt nhìn người tới: "người không quan hệ rời đi đi!" Những lời này là nói với vợ chồng Ôn Thị nói.

Vợ chồng Ôn thị liếc nhau, ôm quyền về phía người trung niên sau đó mang theo Tiểu Tiểu rời đi, nhưng..

Dưới loại tình huống hỗn loạn này luôn có những tình huống ngoài ý muốn phát sinh, mượn gió bẻ măng chính là một trong số đó, nhưng bị trộm đồ trong đó bao gồm cả Huyết Yêu kiếm thì có thể không đúng rồi?

Ba người Tiểu Tiểu vừa ra khỏi cửa thì vừa vịn phát hiện mấy tiểu quỷ điều khiển xe ngựa của bọn họ xe nghênh ngang mà đi, để lại cho bọn họ một cái bóng lưng tiêu sái, bọn họ không thể làm gì khác hơn là liếc cái mạng già đuổi đuổi đuổi, nhưng ba người không quen thuộc cuộc sống ở Miêu Cương nên mỗi lần lúc sắp đuổi kịp đám tiểu quỷ khôn khéo kia, thì chiếc xe ngựa kia đều có biện pháp biến mất không thấy, bọn họ đành phải tiếp tục đuổi đuổi đuổi!

Cùng nhau đuổi tới sánh cùng thiên địa vĩnh viễn đi!

Nhưng là, hiển nhiên ông trời cảm thấy vĩnh viễn sánh cùng thiên địa thật sự là thời gian quá dài, cho nên, đến cuối cùng...

Bọn họ đã bị mất dấu xe ngựa đang truy đuổi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: nguy cơ

Bọn họ đã để mất dấu truy đuổi chiếc xe ngựa đó!

Càng thêm bất lợi nữa là, người truy đuổi Huyết Yêu kiếm thế nhưng cũng tìm được bọn họ! Tuy rằng những người này không cùng một nhóm, nhưng lúc này lại đặc biệt đồng tâm hiệp lực.

Nhìn như trò chơi vậy!

Mèo đuổi chuột, chó đuổi mèo, ai cũng đừng mong buông tha ai!

Nhưng sự thật chứng minh chó so với mèo lợi hại hơn, một đám chó... Không, một đám người khiến bọn họ bị chặn ở chân núi Khô Lâu.

Non xanh nước biếc, tươi tốt xanh um, vốn núi Khô Lâu cũng không phải gọi bằng tên này, chẳng qua là ba mươi năm trước, sau khi đứng đầu hắc bang Miêu Cương là bang Khô Lâu chiếm cứ ngọn núi này, truyền rằng bang Khô Lâu chôn tất cả những người mà họ giết đều ở phạm vi ngọn núi này, bên trong ngọn núi này tất cả đều là từng chồng xương trắng, bởi vậy mới được gọi là núi Khô Lâu.

Cho nên hiện tại ba người Tiểu Tiểu, trước có sói sau có hổ, tiến thoái lưỡng nan là hoàn toàn hình dung về bọn họ!

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Tiểu Tiểu ôm tiểu tử béo nhỏ giọng hỏi vợ chồng Ôn Nhận.

"Cùng bọn họ nói chuyện, nói cho bọn họ biết bây giờ Huyết Yêu kiếm không ở trong tay chúng ta." Ôn Nhận nhún mày, hẳn cảm thấy cho dù có nói chuyện cũng không nhất định có kết quả tốt.

"Sợ là bọn họ không tin đâu?" khả năng này tính là khá lớn.

Ôn đại tẩu vỗ bàn, khí phách mười phần: "Cùng bọn họ liều mạng!" liều mạng? Chỉ bằng ba người bọn họ?

Mà chống lại đám sói phía trước, hay con hổ ở phía sau?

Ôn đại tẩu chưa kịp lựa chọn, đám phía trước cùng đám phía sau kia đều đã tìm tới cửa.

Được thôi, loại chuyện này cũng muốn nói đến công bằng công chính, mọi người cùng nhau đến đây đi!

"Các vị," Ôn Nhận kiên trì tiến lên giải thích: "Chính xác có người giao cho chúng ta vận chuyển một kiện hàng hóa, tạm thời không biết trong đó có phải hay không là tà kiếm Huyết Yêu, nhưng kiện hàng hóa này đã bị bọn đạo chích đánh cắp, cũng không ở trên người vợ chồng chúng ta!"

"Ít nói nhảm đi! Khẳng định là các ngươi đem Huyết Yêu kiếm giấu đi rồi!" Mở miệng là nhóm người phía trước, cả vú lấp miệng em.

"Đem bản đồ chỗ giấu Huyết Yêu kiếm nói cho chúng ta biết, còn lại giao cho chúng ta đến giải quyết." người bang Khô Lâu ý chỉ về hướng người của một bang phái khác, giọng điệu ngày càng ngạo mạn.

Nhưng Huyết Yêu kiếm xác thực là bị trộm!

Giao cho bọn họ cái rắm ý!

Tiểu Tiểu không nhịn được: "Các ngươi nghe không hiểu tiếng người sao? Huyết Yêu kiếm bị trộm! Chúng ta cũng đang tìm, kết quả bị các ngươi chặn ở trong này, lúc này liên tìm cũng tìm không thấy!"

Những lời này là nói cho người bang Khô Lâu, ban đầu cũng không trông cậy vào việc có thể tạo ra hiệu quả gì, nhưng lại không nghĩ làm người cầm đầu bang Khô Lâu vừa nhìn thấy nàng liền hít một ngụm khí lạnh, lui về phía sau nửa bước.

Nàng có đáng sợ như vậy sao?

"Cô nương, ngươi là..." không thấy giọng điệu cả vú lấp miệng em, còn có chút dè dặt cẩn trọng.

"Yến Tiểu Tiểu." Tiểu Tiểu kỳ quái nhìn hần.

"Không, ta nói là, khối ngọc bội kia, ngươi lấy từ đâu vậy?" Đối phương chỉ vật đeo trên cổ Tiểu Tiểu, ngọc bội tiểu tử béo đang đùa nghịch trong tay.

Tiểu Tiểu cảnh giác ôm chặt tiểu tử béo: "Ngươi muốn làm gì?"

"Không không không, cô nương hiểu lầm ta, chính là ngọc bội này cùng với ngọc bội của một người rất giống nhau..." Đối phương dừng một chút: "Cô nương cô lập gia đình rồi sao?"

"Không phát hiện đến cả con cũng có sao?" Tiểu Tiểu trở mặt xem thường.

"Nhà chồng cô nương là họ Lê?"

"Ngươi làm sao mà biết?" Tiểu Tiểu kinh ngạc há hốc miệng.

Người bang Khô Lâu liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu một cái thật sâu: "Rút lui! Chúng ta không cần Huyết Yêu kiếm."

Tuy rằng không tranh đoạt, nhưng bang Khô Lâu cũng không giúp bọn họ, bởi vì người Lê gia không có ở bên người Tiểu Tiểu, bọn họ không có cách nào xác định được Tiểu Tiểu cùng người Lê gia có quan hệ tốt hay xấu.

"Này, người bang Khô Lâu, các ngươi không cần Huyết Yêu kiếm?" Một người của nhóm khác đột nhiên lên tiếng.

"Không cần!"

"Vậy là của chúng ta rồi!"

Nói xong một người vươn tay phải ra định bắt ba người bọn họ.

Mà ba người Tiểu Tiểu lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, người bang Khô Lâu cũng không hoàn toàn rời đi, để lại vài người, bao gồm tên cầm đầu kia, đôi vợ chồng kia không quan trọng, nhưng nữ nhân mang theo Tà Ngọc kiếm này cùng con trai của nàng không thể chết được!

Công phu của Tiểu Tiểu đã không ra gì, còn mang theo một tiểu bảo bảo, cực kỳ nguy hiểm.

Lập tức sẽ có một người đến bắt nàng !

Tiểu Tiểu hoảng sợ thất thanh hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: gặp lại

Tiểu Tiểu hoảng sợ thất thanh hét chói tai.

Bỗng nhiên, phía trước nàng xuất hiện một bóng dáng cao lớn, trang phục bằng vải lụa hoa, màu xanh đen(*) khiến trang phục bắt phàm như vậy, Tiểu Tiểu kéo cao tầm mắt lên, đập vào mắt là khuôn mặt quen thuộc không thể quen thuộc hơn, nhưng lại cũng có chút xa lạ, không phải vì thời gian xa nhau dài, mà vì biểu cảm cùng ánh mắt, sắc mặt nghiêm khắc hung ác nham hiểm như vậy, ánh mắt không có cảm tình như vậy làm sao có thể thuộc về người mà nàng vẫn quen thuộc kia chứ?

Tiểu Tiểu thử gọi: "Thú ca?"

Đơn giản hai chữ, vẻ mặt không có cảm tình dần dần mềm lại, cảm tình cũng dần dần hiện lên trong ánh mắt, vẫn là vẻ mặt không biểu cảm như người chết kia, nhưng lại tràn ngập ôn nhu.

Như là đã qua một thế kỷ vậy, Lệ Thú chậm rãi hoạt động, bàn tay hần dần xoa mặt Tiểu Tiểu, mà lúc này tiểu tử béo không biết từ lúc nào đã chạy tới trong tay của Ôn đại tẩu.

Đột nhiên, Lệ Thú cúi người, hai tay gắt gao ôm chặt lấy Tiểu Tiểu, đem cặp môi đỏ đặt lên môi Tiểu Tiểu, mềm nhẹ mà cẩn thận như vậy, giống như ở xác định có phải thật sự là nàng, hay vẫn là ảo giác của hắn, dần dần nụ hôn này càng sâu, tựa hồ như muốn nói ra vô tận tưởng niệm, Tiểu Tiểu cũng nhiệt tình đáp lại.

Nàng cũng rất nhớ hắn!

Nhưng là những thời điểm như vậy đều có người không có mặt...

"Này này này, không phải chứ, đang đối đầu với kẻ địch mạnh, bọn họ còn hôn nhau như vậy?" Yến Thanh Dịch bất khả tư nghị(**) trừng mắt nhìn tỷ tỷ, tỷ phu.

"Phách!"

Cái ót của Yến Thanh Dịch bị Sở Văn Xuyên đánh một cái: "Nhìn cho kỹ vào, nói không chừng như thế này còn có thể tới cho người một trận giáo dục rung động."

Hắn còn chưa có cười lão bà, cơ hội khó có được, thừa dịp hiện tại nhanh chóng nhìn xem, học tập một chút kinh nghiệm.

"Thật khó cho bọn họ còn có thể quên mình như vậy..." Yến Thanh Dịch ôm đầu lẩm bẩm.

Sở Lăng dở khóc dở cười, cảm tình luôn luôn giấu vào bên trong, tuân thủ lễ giáo thế nhưng Lệ Thú lại làm bật ra loại sự tình này, chuyện này đến nữ nhân giang hồ hào phóng còn không dám, phải không?

Đồng thời, Sở Lăng nhìn đến con gái mình, thấy nàng đè nén cảm tình bản thân, trong lòng không khỏi đau xót, xem ra con gái nhất định phải thương tâm rồi.

"Đừng nhìn! Trước tiên giải quyết những phiền toái này đã!" Sở Lăng đẩy Yến Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên mỗi người một phát.

"Dạ."

Người ta ở bên kia tiểu biệt thắng tân hôn, bọn họ ở bên này ra sức bán máu lại bán mạng!

Ô ô ô, bọn họ thật đáng thương!

Có lẽ là oán niệm của Yến Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên quá lớn, khiến Lệ Thú cuối cùng cũng nhớ tới bên kia còn cần tới vũ lực của hắn.

"Chờ ta." Để lại hai chữ, Lê Thú liền quay người ra nhập chiến trường.

Mà hấn vừa tiến vào chiến trường, tình hình càng nghiêng hẳn về một phía, Sở Lăng cùng Lê Thú như hai lưỡi dao sắc bén, đâm thẳng tấp vào trái tim quân địch.

Yến Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên dọn dẹp sạch sẽ cá lọt lưới.

Tiểu Tiểu xem không khỏi sùng sốt nửa ngày.

Kẻ trông như nhà giàu mới nổi giết người như sát cù cái kia thật là phu quân của nàng sao?

"Tỷ, " Yến Thanh Dịch hưng phấn chạy về phía Tiểu Tiểu: "Cuối cùng cũng tìm được tỷ! trong khoảng thời gian này chúng ta luôn đi tìm tỷ, vừa nghe nói đến tỷ có khả năng ở Miêu Cương chúng ta liền lập tức đã chạy tới!" Yến Thanh Dịch nhìn Tiểu Tiểu căn bản không để ý đến hấn, mà là nhìn Lê Thú không rời mắt, đến ánh mắt cũng không chớp một cái— chỉ sợ nhảy mất một cái Lê Thú đã chạy đi đâu mất rồi!

Kiểm trúng ngay vào nơi yếu hại của địch nhân, chỉ một kiếm liền thấy đối phương ôm yết hầu thống khổ liên tục lui ra sau, một chút cũng không có cái gọi là " trái tim nhân nghĩa", giống như là sát xông ra từ địa ngục.

Vị hôn phu nghèo cần trọng tuân thủ lễ giáo của nàng đi đâu rồi?

"Tỷ! Nói với tỷ tỷ phu võ công siêu lợi hại ! Hôm nào đó tỷ bảo huynh ấy dạy cho tỷ ! Sau đó tỷ sẽ dạy lại cho đệ a!"

"Tứ ca không nói cho người chuyện huynh ấy có võ công?" Sở Văn Di cao ngạo nhìn Tiểu Tiểu: "Xem ra huynh ấy cũng không thật lòng để ý người!" (đã ngu lại còn nguy hiểm))

Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn Sở Văn Di, trực giác của nữ nhân phi thường đáng sợ, Sở Văn Di là người không đáng uy hiếp, nhún nhún vai, ánh mắt lại bay đến trên người Lê Thú, trả lời chẳng hề để ý: " Thời điểm chúng ta biết nhau cái gì cũng không có, đương nhiên là muốn kiếm tiền! Cái đại đầu gỗ kia khẳng định cảm thấy võ công không thể lấy làm cơm ăn, cho nên..."

"Tỷ, tỷ quả thật lợi hại! Tỷ phu cùng đệ nói chính là như vậy !" Yến Thanh Dịch tuy cùng Tiểu Tiểu nói chuyện nhưng lại nhìn chăm chăm vào Sở Văn Di.

"Tiểu Tiểu. " Ôn đại tẩu tiến đến bên người Tiểu Tiểu bên, Tiểu Tiểu lập tức đón tiểu tử béo trở lại, Ôn đại tẩu lại nhìn thoáng qua Sở Văn Di: "Tiểu Tiểu xem ra muội không chỉ phòng ngừa bị người khác trộm con, còn phải phòng ngừa phu quân bị nữ nhân hư hỏng khác quyến rũ nữa!" Những lời này là để cảnh cáo Sở Văn Di.

Ai biết Tiểu Tiểu lại trợn trừng mắt: “ cái đại đầu gỗ kia là không cần phòng! Trừ thê tử, nữ nhân bên ngoài nếu muốn tới gần hấn, hấn sẽ nói..." Tiểu Tiểu khụ khụ hai tiếng, thử thay đổi âm thanh, phát ra tiếng lại cực kỳ buồn cười: "Nam nữ thụ thụ bất thân, phiền người cách ta xa một chút."

"Phốc xích." Vài tiếng cười trộm truyền đến.

Tiểu Tiểu lập tức trừng lớn mắt tìm kiếm "hung thủ", lại phát hiện mỗi người ở đây đều che miệng, ai cũng đều là "kẻ hiềm nghi".

Sở Văn Xuyên cũng đã tới, hấn đã cười trộm: "Người cũng thật hiểu hấn."

"tất nhiên!" Tiểu Tiểu không chút khách khí tiếp nhận lời khen ngợi.

"Tỷ, để tỷ phu dạy tỷ võ công !" Yến Thanh Dịch vẫn không chịu hết hy vọng.

"Hấn dạy ta võ công?" Tiểu Tiểu trợn trừng mắt: "Hấn chỉ biết dạy ta: đạo kính thuận, người gánh vác trách nhiệm lớn đến đâu cũng phải có lễ, người cùng cảm thụ khác nhau ở chỗ biết lễ này, tuân lễ, nếu không thể cẩn thận tuân theo kính thuận, cùng cảm thụ cũng không khác biệt. Nghe thấy hấn nói cái gì không? Thế nhưng hấn nói ta là cảm thụ." Tiểu Tiểu không cam lòng hừ hừ: “ phải nha! Cũng không biết là ai mỗi ngày ăn cơm cảm thụ làm, mặc quần áo cảm thụ vá, huống chi ta cảm thụ này còn giúp hấn sinh con trai! Nếu ta là cảm thụ, thì đây là cái gì?" Tiểu Tiểu nhắc tiểu tử béo lên: "Tiểu cảm thụ?"

"Phốc xích." Lại có vài tiếng tiếng cười truyền đến, nhưng lần này Tiểu Tiểu lại không đi tìm hung thủ, mà là trái lại tiếp tục nói.

"Hoặc là chính là dạy ta, cha con phải có tình thân, quân thần phải có tình nghĩa, vợ chồng phải tôn trọng nhau , anh em phải có trên dưới, bạn bè phải có chữ tín, nếu không tuân thủ ngũ luân (***), gia đình bất hòa, trẻ nhỏ rời nhà, trường giả không dưỡng, bạn bè không giúp, đến lúc đó già không chỗ nào ở, nhỏ không chỗ nào nuôi, dân chúng càng khó sống qua ngày, khởi nghĩa vũ trang, nhà mà không có nhà, nước mà không có nước, chính chiến xung quanh, quốc chi tướng vong, thay đổi triều đại." Tiểu Tiểu hít sâu một hơi: "Mẫu chốt nhất là tất cả nguyên nhân đều là ta không tuân theo ngũ luân!" Tiểu Tiểu khinh thường lật mắt trợn trắng: "Ta thế nào cũng không biết mình lợi hại như vậy? Còn có thể trở thành đầu sỏ khiến nước mất nhà tan, ta xem ta nên trực tiếp mua bún về treo cổ, mua đậu hủ mà tự sát đi, miễn cho lại tiếp tục hại nước hại dân, giết hại chúng sinh!"

"Cho nên a!" Tiểu Tiểu khoa trương thờ dài: "Đại đầu gỗ căn bản không có khả năng dạy võ công cho ta!"

"Tiểu Tiểu." âm thanh Lê Thú đột nhiên vang lên từ sau lưng Tiểu Tiểu— tất cả mọi người đã giải quyết xong, đuổi đuổi, giết giết, Sở Lăng cũng đã tới: "Mặc dù ta biết nàng và ta vừa mới gặp lại cũng không thích hợp nói những lời này, nhưng là ta là phu quân của nàng, nàng không thể gọi ta là đại đầu gỗ. Cái gọi là cha con phải có tình thân, quân thần phải có tình nghĩa, vợ chồng phải có sự tôn trọng, anh em phải có thứ tự, bạn bè phải có tin tưởng, trong

đó vợ chồng phải có sự tôn trọng này là chỉ..."

Tiểu Tiểu cho những người xung quanh một cái ánh mắt, ý tứ là — nhìn đi, ta đã nói mà!

Sau đó không để ý tới tiếng cười lớn lối của mấy người kia, chuyển hướng Lê Thú: "phải phải phải, phu quân, thiếp biết sai lầm rồi, nhưng là bên trong sách cổ cũng nói "vợ chồng có tình", cái gọi là vợ chồng có tình chính là trọng phu phải trân trọng thê tử, gánh vác trách nhiệm gia đình, như vậy, Thú ca, xin trân trọng thê tử của chàng, thuận tiện nhìn xem một trách nhiệm khác của chàng, như thế nào?"

Tiếng cười càng càn rỡ hơn.

Sở Văn Xuyên lại dùng nội lực đem âm thanh ép thành thẳng tắp: "Cha, khuyên tiểu muội buông tha đi! Muội ấy không có khả năng thắng được tứ đệ muội!"

Sở Lăng nhìn con.

"Tứ đệ muội biết được làm thế nào để mềm hoá tính cố chấp của Tứ đệ, hiểu được thế nào để dẫn đường cho Tứ đệ khiến hấn cam tâm tình nguyện dựa theo bước đi của nàng, cũng hiểu được làm thế nào khiến Tứ đệ vui vẻ. Càng quan trọng hơn là, Tứ đệ yêu nàng!"

Sở Lăng không nói chuyện.

Sở Văn Xuyên biết là cha hấn đang lo lắng cho tiểu muội, cho nên quyết định thêm liều thuốc mạnh nhất: "Cha, người không thấy được trong khoảng thời gian này Tứ đệ có biểu cảm khùng bố như vậy chỉ cần Tứ đệ muội vừa mở miệng liền lập tức mềm lại ngay? Vì nàng, Tứ đệ có thể coi là ngu hiểu lại có thể ngỗ nghịch trường bối. Hơn nữa, lúc Tứ đệ cho dù "dạy dỗ" Tứ đệ muội cũng đặc biệt ôn nhu, Tứ đệ đối xử với Tứ đệ muội không giống như những người khác!" Dừng một chút, Sở Văn Xuyên cuối cùng tổng kết: "hết hy vọng sớm một chút, tiểu muội cũng có thể tìm được người yêu nàng a! Chẳng lẽ khiến tiểu muội cả đời giữ lấy một nam nhân không chiếm được sao?"

Sở Lăng thở dài: "Ta sẽ khuyên Văn Di sớm hết hy vọng."

Một chỗ khác — "một trách nhiệm khác của ta?" Lê Thú hoang mang nhíu mày.

"Nhìn đi!" Tiểu Tiểu đem tiểu tử béo đặt vào trong lòng Lê Thú: "con của chàng."

Lê Thú dè dặt cân trọng vuốt tiểu tử béo: "Ta... Con của ta?"

Tiểu Tiểu nguy hiểm nheo mắt lại: "Bằng không chàng cho là của ai?"

"Không không không, ta không phải ý tứ đó." Lê Thú thì thảo tự nói: "Ta chính là không thể tin được ta có con nhanh như vậy."

"Một chút cũng không nhanh. Mười tháng đó!" Tiểu Tiểu nheo mắt cái mũi: "Thú ca, chàng phải dạy dỗ nó thật tốt!"

"dạy dỗ nó cái gì?" Lê Thú tán thưởng nhìn tiểu tử béo ôm ngón tay hấn chơi.

"Nó không hiểu thuận!"

"Không hiểu thuận?"

"Phải!" Tiểu Tiểu gật đầu thật mạnh: "Nhìn xem nó xinh đẹp như vậy vừa thấy đã biết không giống thiếp, thật là, rõ ràng là ở trong bụng thiếp mười tháng! Thế nhưng không có một chỗ nào giống thiếp, chàng nói nó có có phải không hiểu thuận không?"

Lại một trận cười truyền đến.

Tiểu Tiểu hung tợn trừng mắt nhìn lại, sau đó tiếp tục nói: "Từ trong bụng mẹ liền bất hiếu như vậy, chỉ cần dùng đầu ngón chân là biết xú tiểu tử này sau thành sẽ lớn lên thành cái dạng gì!"

"Tiểu Tiểu."

"Thú ca?"

"Chuyện xa xôi như vậy đều có thể nghĩ đến, đầu ngón chân nàng thật lợi hại."

"..."

Xong rồi, đến cả Đại đầu gối cũng biết nói đùa!

(*): nguyên trong cv là màu xanh lam ám, có nghĩa là màu xanh lam đen => màu xanh đen Cửu Long chắc ai cũng biết ý

(**) *bất khả tư nghị*: (zh. bùkěsīyì 不可思議, sa. acintya, pi. acinteyya, ja. fukashigi), cũng đọc là tác *bất khả tư nghị* hoặc "*nan tư nghị*", nghĩa là "*không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được*", vượt ngoài lý luận; câu này dùng để tả cái Tuyệt đối, chỉ có ai đạt giác ngộ mới biết. Cũng gọi ngắn là *bất tư nghị* (不思議). (nguồn wikipedia)

(***) *ngũ luân*: từ nhà triết học gia người Tống là Đổng Trọng Thư phát triển từ thuyết tam cương, ngũ luân gồm: quân thần hữu nghĩa, phụ tử hữu thân, phu thê hữu biệt, trưởng ấu hữu tự, bạn bè hữu tín.

Quan điểm ngũ thường: con người phải có Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Khô Lâu bang

Lệ Thú một lòng muốn đem Tiểu Tiểu cùng con trai mình mang về nhà giấu đi, nhưng chuyện trên đời luôn chẳng làm cho người ta vừa lòng như vậy.

Bởi vì Huyết Yêu kiếm còn không tìm được.

Tiểu Tiểu cũng không nói gì thêm, chỉ là kẻ tường tận cho Lệ Thú vợ chồng Ôn Nhận dọc đường đi chiều cố nàng cùng tiểu tử béo như thế nào, sau đó lại thuyết minh vợ chồng Ôn Nhận hiện tại đang gặp phiền toái cỡ nào.

Quả nhiên sau đó, phần giống như lão phu tử trong đầu Lệ Thú lại bắt đầu vận chuyển, "tri ân báo đáp" bốn chữ to liền đủ để hấn không chút do dự bước trên con đường tìm kiếm Huyết Yêu kiếm giúp vợ chồng Ôn Nhận.

"Lệ công tử đã muốn đi tìm Huyết Yêu kiếm, bang Khô Lâu chúng ta nguyện ý làm người dẫn đường." Bên này lộ trình vừa mới quyết định, bên kia liền mở miệng. Người bang Khô Lâu không có rời đi, bọn họ vẫn luôn đợi đám người Lệ Thú nói chuyện xong, kỳ quái là, bang chủ bang Khô Lâu vừa thấy Lệ Thú đến liền vô cùng hưng phấn.

"Giúp chúng ta dẫn đường?" Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn người bang Khô Lâu, vừa rồi bọn họ không phải còn như hồ rình mồi sao? Tiểu Tiểu hồ nghi ánh mắt chuyển hướng Lệ Thú, loại chuyển biến này tám chín phần mười có liên quan đến Lệ Thú: "Thiếp nói này, Thú ca, chàng biết bọn họ sao?"

"Không biết." Lệ Thú nhìn chằm chằm đám người bang Khô Lâu, trước khi tiến vào Miêu Cương, Sở Lăng nói ngay cho bọn họ kỹ càng mấy thế lực lớn ở Miêu Cương, bang Khô Lâu chính là một trong số đó, mà danh hào Miêu Cương đệ nhất hắc bang đủ để sánh xứng đáng là bá chủ một phương, nhưng đã được gọi là hắc bang, mấy chuyện xằng bậy họ làm kia tuyệt đối không sáng sủa tí nào, mua bán chiếm đoạt bằng sức mạnh, ác ý thâm tình, bang Khô Lâu chẳng phải cái thứ tốt lành gì.

Bang chủ bang Khô Lâu cười khò: "Chúng ta đúng là có việc cầu Lệ công tử."

"Chuyện gì?" Sở Lăng sợ Lệ Thú không có kinh nghiệm giang hồ mà chịu thiệt, thường giúp hấn hỏi trước.

"Chúng ta bang Khô Lâu là hai mươi lăm năm trước mới chuyển đến núi Khô Lâu. Ta là sau khi chuyển đến núi Khô Lâu mới kế nhiệm vị trí bang chủ, mà bang chủ trước, cũng là phụ thân ta, nguyện vọng cuối cùng của người là trở lại chôn ban đầu của bang Khô Lâu, Bích Lạc đàn."

Tất cả mọi người đều nghi hoặc không hiểu, muốn chuyển về thì chuyển về đi, Miêu Cương đệ nhất đại hắc bang phải quay về chốn cũ, ai có thể ngăn cản bọn họ?

Tựa hồ nhìn ra mọi người không hiểu, bang chủ bang Khô Lâu tiếp tục nói: "Nói ra thật xấu hổ, bang Khô Lâu sở dĩ phải chuyển ra khỏi Bích Lạc đàn là vì đắc tội với một người. Khi đó Bích Lạc đàn bị người kia che lại, mà đa số tài phú của bang Khô Lâu đều còn ở Bích Lạc đàn, đừng nhìn hiện tại bang Khô Lâu vẫn có một chút thế lực, nhưng đã không còn lớn bằng lúc trước."

"Là người Lệ gia chúng ta làm?" Lệ Thú hỏi.

Bang chủ bang Khô Lâu gật đầu, xoay người cúi đầu hướng Lệ Thú ôm quyền: "Chúng ta nguyện ý trợ giúp Lệ công tử đi tìm Huyết Yêu kiếm về, hơn nữa về sau chỉ cần Lệ công tử mở miệng, bang Khô Lâu tuyệt đối nghĩa bất dung từ (*), mong rằng Lệ công tử ra tay, giúp chúng ta trở lại Bích Lạc đàn." Dừng một chút, bang chủ bang Khô Lâu lại bổ sung một câu: "Tuy rằng bang Khô Lâu chúng ta là hắc bang ở Miêu Cương, nhưng trong chốn giang hồ mọi người đều biết, bang Khô Lâu chúng ta luôn luôn nói lời giữ lời."

"Giúp các ngươi chẳng phải là hại càng nhiều người!" Sở Lăng thanh âm sắc bén quát.

Bang chủ bang Khô mở miệng ra, lại khép lại, khẽ cắn môi: "Chúng ta nguyện ý thay đổi!"

Lời đã nói ra đó là hứa hẹn, ở trên giang hồ bang Khô Lâu tuy chẳng ra gì, nhưng danh dự của bọn họ liền đến một ít bạch đạo đều so ra còn kém hơn.

Lúc này Sở Lăng thoáng suy xét, hướng Lệ Thú gật gật đầu, thế lực của bọn họ ở Tây Vực, trên Miêu Cương vẫn dựa vào người địa phương thì tốt hơn cả.

Lệ Thú căn bản không có suy tính những thứ này, Sở Lăng là trưởng bối — lời nói của trưởng bối, hẳn nghe theo là được rồi, bởi vậy khi nhìn thấy Sở Lăng gật đầu, Lệ Thú liền lập tức đồng ý.

Đoạn thời gian kế tiếp đám người Lệ Thú tạm sống cùng bang Khô Lâu, chờ đợi tin tức của Huyết Yêu kiếm, mà Sở Lăng trở lại Dạ Ngưng Bảo trước, ngoài ý muốn là Sở Văn Di thế nhưng muốn cùng Sở Lăng trở lại Dạ Ngưng Bảo.

Là nàng đã buông tha sao?

Không, là nàng nghĩ tới một biện pháp khác — lợi dụng đặc điểm nghe lời trưởng bối của Lệ Thú! "Việc lớn hôn nhân, lệnh cha mẹ, lời mai mối." Nàng không tin Lệ Thú sẽ không nghe theo lời trưởng bối nói! Phụ thân nàng là không có khả năng giúp nàng, thì nàng tìm người có thể giúp nàng vậy!

(*) nghĩa bất dung từ: làm việc đến cùng mà chẳng ngại khó khăn

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: đại đầu gỗ, dạy thiếp võ công đi!

Buổi tối hôm nay, là buổi tối đầu tiên Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu gặp lại, hai người lại lấy cái loại phương thức ở chung như trước khi bọn họ tách ra, không có nhiệt tình khi trùng phùng cửu biệt (*), không có tâm sự

như tiểu biệt thắng tân hôn (**), lại như bọn họ chưa bao giờ xa cách, tất cả giống như khi bọn họ ở chung nửa năm kia, Tiểu Tiểu làm nữ công, còn Lệ Thú đang đọc sách.

Khác biệt là nữ công của Tiểu Tiểu đã làm được rất tốt rồi, mà Lệ Thú một tay đọc sách, một tay ôm tiểu tử béo dỗ bé ngủ.

Hai người cứ như một đôi vợ chồng già vậy.

“Thú ca.” Tiểu Tiểu đặt hầu bao đang làm cho Lệ Thú sang một bên, đánh vỡ yên tĩnh tước tiên. “Chàng biết võ công?”

“Ừ.” Lệ Thú vẫn nhìn chăm chăm vào sách như trước.

“Rất lợi hại?”

“Không biết.” sách được lật một trang.

Không biết? Tiểu Tiểu nhú mày, đây là đáp án gì chứ? Chẳng lẽ hôm nay nàng nhìn thấy người đánh nhau với đám người kia đều là ảo giác?

Tiểu Tiểu mất hứng chu miệng lên, nhìn Lệ Thú nghiêm túc đọc sách, chạy hai ba bước đến trước mặt Lệ Thú, một phen rút quyển sách trên tay hắn ra: “Đại đầu gỗ chàng dạy thiếp võ công được không?”

“Không được.” Sách bị cầm đi, Lệ Thú lại ôm tiểu tử bé nhẹ nhàng lắc lư, chính là không nhìn Tiểu Tiểu.

“Vì sao?” Tiểu Tiểu chất vấn.

“Võ công của ta không thích hợp với nữ tử”. Lệ Thú nhàn nhạt trả lời, vẫn như trước không có nhìn thê tử nhỏ của mình, bằng không sẽ phát hiện đầu Tiểu Tiểu đã bốc lên hơi nước.

Được thôi, thời gian dài như vậy không thấy hỏi han ân cần với nàng còn chưa tính - cái đại đầu gỗ không hiểu phong tình kia cũng thật sự không có khả năng làm loại chuyện này, nhưng thế nào đến cả nhìn nàng thôi mà cũng không nhìn.

“Dạy một chút cũng tốt, cho dù không thích hợp cũng có thể trở nên mạnh hơn một chút!” Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đáng tiếc Lệ Thú không có nghe ra, trái lại vẫn lắc đầu như trước, vẫn là không nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu phẫn nộ trừng đại đầu gỗ, âm thầm thề: không đem đại đầu gỗ dạy cho dễ bảo, nàng sẽ không gọi là Yến Tiểu Tiểu nữa!

Nghĩ ngợi một chút, Tiểu Tiểu cốy đem mặt tiến đến trước mặt Lệ Thú, thân thể tối gần, mùi thơm của nữ nhân bay tới cái mũi linh mẫn của Lệ Thú, Lệ Thú không tự chủ được lại quay đầu đi.

Mà lúc này, Tiểu Tiểu lại thấy bên tai Lệ Thú ửng đỏ, nhất thời bừng tỉnh đại ngộ, lại mang theo chút buồn cười: “Thú ca.”

“Uh?”

“Chàng không phải là thẹn thùng chứ?”

Chỉ một câu nói, mặt Lệ Thú lại đỏ rực, Tiểu Tiểu chớp mắt, cười một tiếng hờ hững, tựa như lưu manh đùa giỡn phụ nữ đang hoảng trên đường, nhưng lần này là nữ lưu manh đùa giỡn phụ nam hoàng, hai cánh tay như ngó sen vẫy trên cổ Lệ Thú, thuận tiện ngồi trên đùi Lệ Thú, đôi môi đỏ mọng dần dần tới gần lỗ tai Lệ Thú: “Thú ca ~” một tiếng gọi này khiến chính Tiểu Tiểu cũng nổi da gà đầy người.

“Chúng ta lặp lại một lần đi!”

Lặp lại một lần cái gì? Lệ Thú không hiểu, lại không ngăn cản động tác của Tiểu Tiểu, bọn họ là vợ chồng, làm động tác như thế này rất bình thường.

“Thú ca, chàng biết võ công?”

“Ừ.”

“Rất lợi hại?”

“Không biết.”

“Thú ca chàng dạy thiếp võ công được không?”

“Không được.”

Trả lời giống nhau như đúc khiến Tiểu Tiểu lại bốc hỏa, âm thanh rặng rặng lại vang lên, vốn là âm thanh làm nũng dần dần trở nên đông cứng: “Vị, sao, vậy?” Tiểu Tiểu gần từng chữ một.

Mà Lệ Thú hình như vẫn không ý thức được mình sắp chết đến nơi rồi, vẫn như trước không biết sống chết trả lời nội dung giống nhau như đúc: “võ công của ta không thích hợp với nữ tử.”

Tiểu Tiểu lập tức nhảy dựng lên từ trên người Lệ Thú, hoàn toàn đã quên lợi thế vừa mới của mình - nữ nhân có quyền lợi nói xong không tính gì hết, thuận tiện trừng lớn mắt nhìn Lệ Thú, đôi mắt to bởi vì tức giận mà rực rỡ ngoài ý muốn. “Thiếp đi ngủ.” Tiểu Tiểu tùy tiện tìm lý do, tránh cho bản thân xúc động muốn giết người - lại thành mưu sát phụ quân!

“Nàng còn không ngủ.” Lệ Thú chậm rãi đem con đã ngủ say đặt vào trong nôi.

“Vị sao?” Tiểu Tiểu chống nạnh giống một quai của bình trà nhỏ, đại đầu gối lợi hại như vậy, không dạy nàng cũng sẽ không thiếu chút thịt.

“Nàng có muốn kể cho ta nghe một chút nàng đã trải qua đoạn thời gian này như thế nào không?” Hắn không hy vọng Tiểu Tiểu gặp phải chuyện gì phiền toái.

“Như thế nào?” Tiểu Tiểu nhìn hắn.

Lệ Thú nhìn Tiểu Tiểu: “Hiện tại chúng ta có việc cần giải quyết.”

“Việc?” Tiểu Tiểu không hiểu nhử mày nhìn Lệ Thú chậm rãi cúi xuống, lại chậm rãi ngẩng đầu, trong ánh mắt như nổi lên ngọn lửa. “Do nàng châm lửa, nên nàng phải phụ trách.”

Xa cách gần một năm, hắn đã sớm muốn nàng, chính là... Khụ khụ, hắn thật sự ngượng ngùng a...

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn nơi nào đó của Lệ Thú, không khỏi ‘phốc xích’ bật cười: “Vậy thì phụ trách một chút!”

Hết thấy đều thật thuận lợi...

Trừ bỏ...

Chuyện kia đang tiến hành được một nửa...

“Thú ca, dạy thiếp võ công đi!”

“...”

Có lẽ nên gọi đại đầu gối là “Tiểu Tiểu”?

(*) trùng phùng cửu biệt: gặp lại nhau sau thời gian dài xạc xách.

(") tiểu biệt thắng tân hôn: vợ chồng xa cách mà gặp lại còn hơn cả tân hôn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Tung tích của Huyết Yêu kiếm

Thực ra muốn tìm kiếm Huyết Yêu kiếm rất dễ dàng.

Bởi vì...

Một ngày đẹp trời, bang chủ bang Khô Lâu tìm đến đoàn người Lệ Thú, về mặt rất kỳ quái, có chút tiếc hận, có chút may mắn, còn có chút sợ hãi.

"Lệ công tử, Lệ phu nhân." Bang chủ bang Khô Lâu hướng hai người ôm quyền hành lễ.

Lúc này, Tiểu Tiểu đang liều mạng làm theo động tác của Lệ Thú, Lệ Thú đang dạy võ công của hắn cho nàng — về phần làm thế nào để Lệ Thú đáp ứng, khụ khụ, cái này trong lòng hiểu rõ là được. Lệ Thú buông kiếm, kéo Tiểu Tiểu lại, cẩn thận lau mồ hôi cho nàng, cho nên nói hắn không đồng ý dạy nàng võ công là vì sợ nàng mệt mỏi.

"Thiếp đi ôm Vân Nhi ra ngoài phơi nắng." Lệ Vân là tên Lệ Thú đặt cho tiểu tử béo, vì kỷ niệm sư phụ Vân Hành của hắn, vì hắn mà sư phụ hắn vẫn chưa lập gia đình, tuy rằng không biết kế hoạch tìm kiếm mùa xuân thứ hai của Vân Hành thuận lợi hay không, nhưng hắn muốn làm chút gì đó vì Vân Hành như trước.

Lệ Thú gật đầu, sau đó hướng bang chủ bang Khô Lâu chấp tay ôm quyền: "Bang chủ, mời." Lệ Thú chỉ hướng ghế ngồi trong viện, hai người lần lượt ngồi xuống.

"Chúng ta đã tìm được tung tích của Huyết Yêu kiếm." Bang chủ bang Khô Lâu đi thẳng vào vấn đề nói: "mấy đứa nhỏ kia đem hàng hóa trộm được bán cho xuyên cảnh Tây Bắc - Tây Xuyên các, nhưng là..." bang chủ bang Khô Lâu lắc đầu thở dài: "vào ngày thứ ba Huyết Yêu kiếm bị trộm, các chủ Tây Xuyên các ..." Dừng một chút: "Cuồng tính bộc phát, liên tục giết hai mươi mấy nhân tài rồi bị bắt lại, mà hắn dùng đúng là Huyết Yêu kiếm."

Chỉ cần lần theo địa phương phát sinh thảm án là có thể tìm được Huyết Yêu kiếm!

Lệ Thú nhú mày.

Bang chủ bang Khô Lâu tiếp tục: "từng người tiếp theo đụng tới Huyết Yêu kiếm đều sẽ phát cuồng... giết người không phân biệt được địch ta, hơn nữa, công lực so với trước đây càng thêm mạnh hơn."

Lệ Thú nhú mày càng sâu, dường như vĩnh viễn cũng không thả lỏng ra.

"Mà sau đó, Tây Xuyên các thả ra lời nói ai có thể mang đi Huyết Yêu kiếm, Huyết Yêu kiếm liền thuộc về người đó. Cho nên, hiện tại Tây Xuyên các có một lượng lớn các đại bang phái vô lâm tụ tập lại. Không chỉ Miêu Cương, thậm chí đến cả Trung Nguyên cùng Tây Vực cũng có người tới."

Cái này, không dễ dàng rồi!

...

...

Ngay sau khi thu được tin tức đoàn người Lệ Thú lập tức chạy tới Tây Xuyên các, nhưng chuyện cũng không thuận lợi.

"Cái gì? Bị người cầm đi rồi?" Tiểu Tiểu kinh ngạc hỏi: "Huyết Yêu kiếm nhận chủ?"

"Không, Huyết Yêu kiếm không có nhận chủ." Người Tây Xuyên các thành thật trả lời. Xuyên cảnh cũng thuộc một phần của Miêu Cương, Tây Xuyên các chính là một bang phái nhỏ loại hai so ra kém hơn bang phái đứng đầu hắc bang là bang Khô Lâu nhiều: "Đối phương chẳng qua là tìm người nhặt Huyết Yêu kiếm lên, sau đó lập tức chế trụ người sắp phát cuồng kia, cứng rắn thả lại trong hộp, rồi dùng vải đỏ bọc lại mới có thể mang Huyết Yêu kiếm đi."

"Huyết Yêu kiếm là bị ai mang đi?" Sở Văn Xuyên hỏi, có lẽ so sánh về võ công hắn không bằng Lệ Thú, nhưng so về phương diện kinh nghiệm giang hồ đến mười Lệ Thú cũng không bằng hắn.

"Một trong Trung Nguyên Ngũ đại thế gia, Giang gia."

Vậy làm sao bây giờ? Tiểu Tiểu tròn tròn mắt, nàng thế nhưng rõ ràng nhớ được, Giang Du, kẻ hỗn đản muốn cưới nàng thậm chí là muốn nạp nàng làm thiếp chính là gia chủ của Giang gia!

Tiểu Tiểu quay đầu nhìn vợ chồng Ôn thị, thấy vẻ mặt thất vọng của bọn họ, Dạ Ngưng Bảo có lẽ ở Tây Vực thì nói một không hai, nhưng ở Trung Nguyên lực ảnh hưởng còn quá ít.

Tiểu Tiểu cắn môi dưới, có lẽ nàng phải đi tìm phụ thân của nàng?

Tuy rằng Yên gia cùng Giang gia không ở cùng một tầng lớp, nhưng tốt xấu gì cũng có thể tính là quan hệ thông gia chứ?

Tựa hồ biết ý tưởng của Tiểu Tiểu, Lê Thú nắm lấy tay nàng, nhìn nàng một cái thật sâu, ý tứ hàm xúc trong mắt thật rõ ràng — đừng sợ, còn có ta.

Tâm Tiểu Tiểu bỗng chốc bình tĩnh trở lại, tuy rằng đại đầu gối cũ kỹ lại không thú vị, nhưng đáng tin cậy nhất nhất định là hắn.

"Đa tạ các hạ." Lê Thú buông Tiểu Tiểu ra, hướng người Tây Xuyên các ôm quyền cáo từ.

Ra khỏi Tây Xuyên các, Lê Thú chậm rãi đảo mắt qua mọi người: "Xem ra chúng ta phải đi Trung Nguyên một chuyến."

Thoáng suy xét một chút, Lê Thú nhìn về phía Tiểu Tiểu, vừa định mở miệng, lại bị Tiểu Tiểu đánh gãy: "Thú ca, chàng đừng nhìn thiếp, thiếp sẽ không cùng chàng tách ra đâu!"

Ánh mắt nhìn về phía Yên Thanh Dịch: "Đệ đi theo Thất tỷ cùng tỷ phụ."

Sau đó là Sở Văn Xuyên: "Tứ đệ, lão cha của ta nói là để ta đi theo đệ."

Cuối cùng là vợ chồng Ôn Thị, không chờ bọn họ mở miệng cự tuyệt, Lê Thú liền giao cho bọn họ một cái lý do mà không cách nào cự tuyệt: "Văn Nhi giao cho các ngươi, dẫn nó quay trở lại Dạ Ngưng Bảo."

Vợ chồng Ôn Thị gật gù đầu xem như đáp ứng Lê Thú, dù sao Lê Vân vừa mới sinh ra tuyệt đối không thích hợp bọn ba cùng bọn họ.

"Lê công tử... Chuyện này..." bang chủ bang Khô Lâu khó xử nhìn Lê Thú, tuy rằng bọn họ cũng có hỗ trợ tìm kiếm Huyết Yêu kiếm, nhưng Huyết Yêu kiếm cuối cùng cũng không tìm được, mà bây giờ đi Trung Nguyên, như vậy Lê Thú còn nguyện ý giúp bọn họ quay trở lại Bích Lạc đàn sao?

"Chúng ta đi Bích Lạc đàn nhìn xem trước, chờ sau khi bang Khô Lâu có thể chuyển về Bích Lạc đàn, chúng ta lại đi Trung Nguyên." Lê Thú hiểu ý tứ của bang chủ bang Khô Lâu.

Bang chủ bang Khô Lâu cảm kích nhìn Lê Thú, chỉ cần trở lại Bích Lạc đàn như vậy thực lực của bang Khô Lâu nhất định sẽ nâng cao một bước! Cho dù không làm buôn bán kiểu hắc bang cũng có thể đặt chân ở Miêu Cương!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: sấm trận

Mất không đến năm ngày, đoàn người Lê Thú đến được vị trí của Bích Lạc đàn, vợ chồng Ôn thị đã rời đi mang theo Lê Vân quay trở về Dạ Ngưng Bảo trước.

Cảnh tượng của Bích Lạc đàn cũng không âm trầm đáng sợ giống như mọi người tưởng tượng, ngược lại muôn hoa khoe sắc, giống như tiên cảnh ở nhân gian vậy. Bích Lạc đàn ẩn sâu trong sơn cốc, tuy rằng bốn phía là núi đen vách đá, nhưng cây cối rậm rạp, thỉnh thoảng có tiếng chim hót làm sức sống bùng bùng, sương mù giăng đầy trời, sương mù mê mê mang mang lại làm ánh mắt mọi người mơ màng, toàn bộ sơn cốc có một loại hơi thở phiêu miêu (trôi nổi mênh mang) xuất trần.

Tuyệt đối là một địa phương tốt để thủ khó công. Chính là nơi này?

Lê Thú dùng ánh mắt hỏi bang chủ bang Khô Lâu.

Bang chủ bang Khô Lâu gật gù đầu. Mà Lê Thú lại nhăn mày, năm đó sư phụ giao cho hắn Lê gia tuyệt học, trừ bỏ Yêu Tuyệt kiếm pháp, còn có một quyền La Mạc trận, bởi vì đây là tuyệt học của Lê gia cho nên sư phụ chỉ là đưa kiếm phổ cùng trận quyết cho hắn, cũng không tiến hành dạy cận kề—sư phụ cho tới bây giờ còn chưa từng xem qua nội dung bên trong.

La Mạc trận sở dĩ cùng Yêu Tuyệt kiếm có thể cũng trở thành hai đại tuyệt học của Lê gia tất nhiên là có chỗ hơn người, mà khi Lê Thủ nghiên cứu thì biết, La Mạc trận tinh túy ở chỗ không ngừng biến hóa, không cần người bày trận sửa đổi, La Mạc trận tự hoạt động là có thể tiến hành biến hóa, nhưng phương pháp phá trận lại do người bày trận quyết định.

Mặt khác, La Mạc trận có thể biến phức tạp có thể biến đơn giản, người vào trận có thể sống có thể chết, thiên biến vạn hóa, trong trận quyết chỉ có liệt kê những trận thức lớn, những biến hóa thật nhỏ do người bày trận tự nắm giữ.

Lê Thủ đối với La Mạc trận chẳng qua là lý luận suông nên cũng không có mười phần nắm chắc có thể loại bỏ trận pháp này.

"Bang Khô Lâu các người cuối cùng là đắc tội với người nào của Lê gia?" Yên Thanh Dịch nhìn Lê Thủ ở trầm tư, trong lúc rảnh rỗi liền hỏi bang chủ bang Khô Lâu.

"theo như số tuổi mà nói chắc là phụ thân của Lê công tử!" bang chủ bang Khô Lâu trầm ngâm một lát liền trả lời.

Lại là Lê Hi Kiệt!

Yên Thanh Dịch khiếp sợ mở to hai mắt, xem ra phụ thân tỷ phu thật đúng một nhân vật lớn! Nhưng mà vì sao hắn lại cảm thấy Lê Hi Kiệt làm tất cả việc này là để dẫn đường Lê Thủ đi làm việc gì đó đây?

"Ta đi sấm trận." Đột nhiên Lê Thủ lên tiếng. (sấm trận: sấm ở đây có nghĩa là xông pha, sấm trận được hiểu là xông qua trận pháp)

"Nhưng là, Thủ ca..." Tiểu Tiểu khẩn trương kéo tay Lê Thủ: "bên trong trận pháp không rõ ràng, vội vàng xông vào..."

Ánh mắt Lê Thủ hiện lên một tia nhu tình: "Đây là La Mạc trận của Lê gia, ta biết trận quyết."

Tiểu Tiểu nhủ mảy: "Thiếp với chàng cùng nhau đi vào!"

Lê Thủ ngây người một chút, lại chợt thoải mái, ý nghĩ không muốn cùng hắn tách ra này nhìn trong mắt Tiểu Tiểu một cái không sót gì, hắn cũng làm sao muốn cùng nàng tách ra đây?

"Được."

Đáp ứng lưu loát khiến mọi người thờ dài một hơi nhẹ nhõm, Lê Thủ vô luận như thế nào chắc là sẽ không để Tiểu Tiểu mạo hiểm đâu?

Nhìn theo bóng dáng hai người tay trong tay đi vào trong La Mạc trận dần biến mất.

Sở Văn Xuyên không khỏi chắc chắn tán thưởng ra tiếng: "Tứ đệ muội cũng thật may mắn!"

"Đệ cũng cảm thấy như vậy, nhưng mà thời điểm tỷ tỷ đệ vừa mới đi theo tỷ phu phải chịu không ít khổ!" Yên Thanh Dịch đem sự kiện ô long khi Tiểu Tiểu cùng Lê Thủ mới quen biết, cuộc sống phiêu bạt gian khổ, còn có cảnh làm việc "sớm ra trễ về", Tiểu Tiểu nỗ lực học tập các loại tri thức để làm vợ đúng cách, Lê Thủ liều mạng kiếm tiền, từ đầu đến cuối đều giảng giải cho Sở Văn Xuyên.

"Ngươi... Ngươi nói, Lê công tử là người võ công trác tuyệt như vậy, thế nhưng lại chạy đi làm nông phu?" bang chủ bang Khô Lâu không thể tin tưởng lớn mắt đến nỗi cổ găng trừng thêm nữa là trừng roi cả mắt ra ngoài.

"Đúng vậy, là vì tỷ tỷ ta." Yên Thanh Dịch vẫn luôn nhìn Sở Văn Xuyên, hắn nói việc này không phải không có mục đích: "Sở tam ca, huynh có thể khuyên Văn Di tỷ một chút đi, bảo nàng buông tha đi được không?"

Sở Văn Xuyên cười khổ, không phải vấn đề là hắn khuyên hay không khuyên, mà là vấn đề tiểu muội còn không có nản chí! Hắn biết bọn họ đã chiều hư muội muội duy nhất rồi, tuy rằng tiểu muội vẫn luôn biểu hiện không tranh với đời, nhu thuận nghe lời, nhưng giữa lòng mảy cao ngạo cùng mèo khen mèo dài đuôi kia lại không thể lừa được hắn người ca ca nhìn nàng lớn lên này a!

"Giữa bọn họ đã chen vào không lọt bất kỳ kẻ nào rồi?" Sở Văn Xuyên thì thảo tự nói.

"Đúng vậy, " Yên Thanh Dịch tiếp tục trả lời, vì Thất tỷ của hắn, hắn coi như làm ác nhân một hồi vậy: "đến ngay cả tiểu quỷ mười sáu tuổi như đệ cũng nhìn thấy rõ ràng."

"Ngay tại thời điểm Tứ đệ muội cùng Tứ đệ gặp lại, ta đã nói cho cha ta để người khuyên bảo tiểu muội." Sở Văn Xuyên thở dài: "Nhưng tiểu muội có thể hay nghe vào hay không cũng không biết." "Thay bằng lời khác, chính là huynh sẽ không giúp muội muội huynh?"

"loại chuyện cảm tình này cần lưỡng tình tương duyệt muốn giúp thế nào a!" Sở Văn Xuyên trờ giọng trợn mắt, vỗ xuống đầu Yên Thanh Dịch.

Yên Thanh Dịch ngây ngô cười hắc hắc một lúc lâu, trong khoảng thời gian này, Yên Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên ở chung quan hệ cũng tốt lắm, nếu không phải vì tỷ tỷ nhà mình hắn cũng sẽ không nói ra những lời này.

"Nhưng mà..." Sở Văn Xuyên đột nhiên gọi lên khước miệng, cười thật gian trá, nhìn Yên Thanh Dịch lại khẩn trương, không biết Sở Văn Xuyên có phải hay không đột nhiên đổi ý: "Tứ đệ tựa hồ cũng không ý thức được tình cảm của mình đối với Tiểu Tiểu đi?"

Nghe thấy Sở Văn Xuyên nói như vậy, Yến Thanh Dịch cũng cười: "Tựa như tỷ tỷ đệ đã nói dường như tỷ phu chính là một cái đại đầu gỗ!"

"Vậy đệ nói Tứ đệ khi nào thì mới có thể ý thức được?"

Nhất thời hai ánh mắt cùng hiện lên vẻ giảo hoạt, loại chuyện này đương nhiên muốn Lệ Thú tự suy nghĩ ra! Bọn họ chỉ cần phụ trách xem kịch vui là được.

Nhưng mà, khi nào thì Lệ Thú mới ý thức được đây?

Hai người liếc mắt nhìn nhau.

Sẽ không phải là cả đời chứ?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: La Mạc trận

Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú tiến vào La Mạc trận, liền cảm thấy phong cảnh bên trong còn tốt hơn nhiều so với phong cảnh bên ngoài, thời tiết bên ngoài là giữa hè, nhưng trong cốc lại là cảnh đầu xuân, đóa hoa nở rộ, giọt sương sớm còn chưa tan, lẳng lặng đọng trên cành lá đung đưa. Thiếu đi sương mù mệnh mông tuy bớt đi vài phần tiền cảnh cao nhả nhưng lại hơn vài phần nhân gian hữu tình bồng bồng sức sống.

Không có sương mù sơn cốc vừa nhìn là có thể nhìn thấy ngay Bích Lạc đàn của bang Khô Lâu, nhưng Lệ Thú vẫn như trước cẩn thận kéo tay Tiểu Tiểu, cũng không đi thẳng, mà là đi vòng quanh tại chỗ.

Tiểu Tiểu biết đạo lý vật trong trận pháp không thể tin, nhưng cảnh vật trước mắt thật sự quá mức chân thật, tất cả khiến nàng cảm thấy Bích Lạc đàn như ở trước mắt.

Đại khái sau khoảng hai nén hương, Lệ Thú đột nhiên rút kiếm, một kiếm chém đứt một gốc cây không lồ cao ngút, Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cảnh sắc trước mắt thế nhưng lại chuyển biến, chẳng phải trở nên khó coi, cảnh sắc nơi này vẫn như trước xinh đẹp như cũ, nhưng biến thành cảnh tượng ở một chỗ khác, nếu nàng nhớ không lầm, trừ bỏ hơn một khúc gỗ, cảnh sắc mới chuyển này vừa rồi có thấy qua.

Tiếp theo, Lệ Thú lại bắt đầu kéo tay Tiểu Tiểu đi vòng vèo, sau đó...

Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt— cùng với cảnh sắc chuyển biến sau khi Lệ Thú phá bỏ trận pháp giống nhau! Chẳng qua là thiếu đi đoạn gốc cây kia thôi!

"Tiểu Tiểu, đem mấy hòn đá nhỏ kia đào ra." Lệ Thú một mặt biểu cảm nghiêm túc, đã ngồi xổm xuống bắt đầu công việc.

Tiểu Tiểu nghe lời cùng Lệ Thú ngồi xổm cùng nhau đào mấy hòn đá nhỏ, nhưng người luôn luôn hoạt bát như Tiểu Tiểu cũng sẽ không ngoan ngoãn lặng yên không một tiếng động đào mấy tảng đá như vậy, cho nên...

"Thiếp nói này, Thú ca, " Tiểu Tiểu chuyên chú đào đá, cũng không nhìn Lệ Thú: "Chàng cảm thấy Sở Văn Di thế nào?"

Ngoài miệng nói tự tin, nhưng làm gì có nữ nhân nào không thêm đề ý loại chuyện này đây? Nhất là đối phương vừa xinh đẹp lại vừa cao nhả.

"Tiểu muội?" Lệ Thú ngẩng đầu, nhìn Tiểu Tiểu vẫn nghiêm túc đào đá như trước, rồi cúi đầu tiếp tục công việc: "Nàng thì như thế nào?"

"Nàng thấy nàng ấy thế nào?" "Cao ngạo, mèo khen mèo dài đuôi." Mặc dù tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng Lệ Thú lại có thể bằng trái tim hết sức chân thành để quan sát mỗi người, cho nên hẳn có thể thấy rõ bên trong của mỗi người.

"Chàng không thích nàng ấy?" Nhất thời trên mặt Tiểu Tiểu nhem lên ý cười.

"Người muội muội kết nghĩa này ta cũng không tiếp xúc nhiều lắm nên chưa nói tới có thích hay không thích."

Nói thế này làm Tiểu Tiểu an lòng, bởi vậy bắt đầu tào lao một ít chuyện linh tinh, tựa như phản đông thất cô bát di (ý chỉ nói mấy nữ nhân bà tám đây

Cánh tay đang đào đá dừng một chút, trên mặt Lệ Thú nhất thời biến thành vẻ mặt nghiêm túc không có biểu cảm: "Nói đến đây ta mới nhớ ra, Tiểu Tiểu, thời điểm chúng ta lần đầu tiên gặp mặt nàng đã nói phụ thân nàng đã chết..."

"phải phải phải!" Lại tới nữa! Tiểu Tiểu chịu không nổi lật mắt xem thường, cái này gọi là làm tự làm bậy không thể sống! "Lời nói dối lời nói có thể làm cho hai người thân quay sang tàn sát lẫn nhau, nhà tan cửa nát, núi sông rung chuyển, Hoa Hạ diệt vong!"

"Không, " không nghĩ tới Lệ Thu lại lắc đầu: "Về tác hại của nói dối, ta đã cùng nàng đã nói rồi, ta tin tưởng nàng sẽ không phạm phải lần nữa."

Tiểu Tiểu kinh ngạc ngẩng đầu, không hiểu Đại đầu gối khi nào thì đổi tính, kết quả câu sau liền trực tiếp đem Tiểu Tiểu từ trên thiên đường đá xuống địa ngục.

"Lần này ta muốn nói cho nàng, tùy tiện nguyên rủa người khác là hành vi không tốt..."

Nước sông cuộn cuộn không dứt lại vô tình tàn phá thân kinh yếu ớt của Tiểu Tiểu, hiện tại Tiểu Tiểu xác định võ đề Hoàng Hà tuyệt đối là do Lệ Thu gây ra!

Ông trời! Tiểu Tiểu không có nguyện vọng gì vượt trời, vì dân chúng ven bờ Hoàng Hà, Trường Giang, người chừng nào thì có thể khiến đại đầu gối thoát khỏi cái loại dạy dỗ bằng "trần thuật sự thật" đây? Bằng không nàng thật là trở thành tội nhân thiên cổ mất, muốn đổ máu nơi đoạn đầu đài rồi!

Đáng tiếc, ông trời còn quản không hết mấy chuyện quốc gia đại sự, thời gian đầu mà quản loại chuyện nhỏ nhặt này của nàng, cho nên Lệ Thu vẫn còn tiếp tục...

Nước sông Hoàng Hà tiếp tục lan tràn...

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: ôn nhu không cần lời nói

Sau khi lấy ra hết đám đá nhỏ, Lệ Thu dùng một câu "hiểu chưa?" tới để kết thúc buồn rầu của dân chúng ven bờ sông Hoàng Hà.

Tiểu Tiểu vội vàng gật đầu, nếu không gật đầu mà nói, liền đến lượt dân chúng ven bờ sông Trường Giang tới hận nàng !

Sau đó, Lệ Thu lại bắt đầu tiếp tục tìm kiếm những điểm phá trận kế tiếp, Tiểu Tiểu nghĩ nên tìm một đề tài nằm trong khu vực "an toàn" để tiếp tục nói chuyện với Lệ Thu.

"Tiểu tử béo hiện tại cũng không biết thế nào."

Nói chuyện về con của bọn họ Lệ Vân, đề tài này đủ "an toàn" nhỉ!

"Ôn Nhận đại ca cùng Ôn đại tẩu là người cẩn thận, có bọn họ chăm sóc Vân Nhi hẳn là không có chuyện gì đâu." Câu trả lời trong quy trong củ tuyệt đối thuộc về Lệ Thu.

"Thú ca sau này lúc chàng dạy Vân Nhi võ công thì cũng dạy thiếp nữa nhé!" Tiểu Tiểu như cũ không quên chuyện học võ công, tuy không có kỳ vọng trở thành một đời nữ hiệp, nhưng thế nào cũng không thể bằng công phu mèo cào kia của nàng mà tung hoành thiên hạ được!

"Về vấn đề giáo dục Vân Nhi, ta cảm thấy cũng nên thương lượng một chút, tuy rằng ta sẽ dạy Vân Nhi võ công, nhưng ta cảm thấy Vân Nhi cũng nên đọc sách, bằng không, Vân Nhi có thể trở thành một người không biết lễ ..."

... Được rồi, đột nhiên Tiểu Tiểu cảm thấy đề tài này cũng không an toàn, cái này thật sự đến phiên dân chúng ven bờ Trường Giang hận nàng rồi.

"Không biết lễ người không thể sống yên với đời sau..."

Tiểu Tiểu nhìn về phía bầu trời, ông trời, chẳng lẽ người thật sự không có thời gian chú ý đến nàng một trong muôn dân thiên hạ sao?

...

...

Vén vén thời gian ba ngày, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thu di chuyển trong La Mạc trận, để loại bỏ La Mạc trận phải có trình tự nhất định, đồng thời còn cần tìm được mất trận, có thể là giống như phía trước chặt cây, đào đá, cũng có thể là nhổ một đóa hoa, hoặc là lại mở ra một trận nhỏ khác, thậm chí là cần Lệ Thu dùng đến máu để loại bỏ, trong thời gian ba ngày này, Lệ Thu cũng cảm thụ được tính tế La Mạc trận, đối với lý giải trận pháp nâng cao thêm một bước.

Mà ba ngày thời gian này Lệ Thu cùng Tiểu Tiểu cũng không phải hoàn toàn đều là "dạy", còn kể lại cho Tiểu Tiểu cuộc sống trên núi trước kia của hắn, chẳng hạn như việc săn bắn, làm ruộng của hắn, các loại yêu cầu cổ quái của Vân Hành, thậm chí đến lời bình "không có nữ nhân có thể chịu được hắn cồ hủ lại không thú vị" của Vân Hành đều nói cho Tiểu Tiểu.

Vốn quá khứ hắn là rất sinh động, đến miệng Lệ Thu liền trở thành bình thân không mong đợi gì, rất nhàm chán.

Nhưng Tiểu Tiểu lại ngửi thấy mùi ngon, cảm thấy càng gần với Lệ Thú một ít. "Thú ca, ngày nào đó chàng nhất định phải để thiếp gặp sư phụ chàng nha, cho ông ấy biết lời bình của ông ấy đối với chàng không đúng nha!"

Lệ Thú cũng cười, nụ cười hiếm thấy khiến Tiểu Tiểu nhìn đến nhập thần. "Ta đã sớm muốn mang nàng đi gặp ông ấy, nhưng ta đến cả ông ấy ở đâu cũng không biết."

"Thú ca, thật sự chàng hẳn là nên cười nhiều hơn!" Tiểu Tiểu thốt ra một câu không liên quan.

Trong ánh mắt Lệ Thú xẹt qua một tia thần sắc kỳ dị, nhanh lắm người ta khó có thể bắt giữ, nếu để Tiểu Tiểu biết hẳn trước khi gặp nàng cho tới bây giờ không từng cười qua, Tiểu Tiểu nên lại gọi hắn là đại đầu gỗ nhỉ? Không phải tình cảm của hắn đậm bạc, mà là tính cách của bản thân hắn chính là nghiêm túc lại không thú vị, người khác nói một câu vui đùa mà hắn lại luôn quá mức tin tưởng, cứ như vậy cho dù có chuyện cười có tốt đến đâu đến hẳn chuyện này cũng sẽ trở thành đần độn vô vị nhỉ?

Nhưng những lúc ở cùng Tiểu Tiểu, nụ cười sẽ không tự chủ xuất hiện trên mặt, thậm chí cũng học nói đùa giống như người khác, nếu để sư phụ biết nhất định sẽ hô to khẩu hiệu "Vô lâm muốn thống nhất, trụ trì Thiếu Lâm muốn hoàn tục" nhỉ?

Lệ Thú nhìn về phía Tiểu Tiểu, lại phát hiện trên khuôn mặt khéo léo của nàng hiện lên một tia mỉm cười.

Lệ Thú đi nhanh lên trước hai bước, nửa ngồi xuống trước Tiểu Tiểu: "Ta công nàng."

Tiểu Tiểu khẽ nháy mắt, nhếch môi nở nụ cười, sau đó lập tức bỏ nhào lên lưng Lệ Thú: "Thú ca, thiếp nói cho chàng cuộc sống trước kia của thiếp nhé!" Nói xong, không đợi Lệ Thú trả lời liền bắt đầu giải thích, tỉ mỉ mà dài dòng, từ phụ thân của nàng đến huynh đệ tỷ muội, rồi lại nói tiếp đến mẫu thân nàng, Lệ Thú không có một chút không kiên nhẫn nào, mà là trầm mặc nghe nghiêm túc, vẫn luôn giữ vững nàng trên lưng, cho dù đường có gấp ghenh cũng không có nửa phần xóc nảy, như đi trên đất bằng. Vài lần Tiểu Tiểu muốn xuống tự đi, đều bị hắn ngăn cản.

"Mẫu thân thiếp hẳn là cũng đến Miêu Cương? Thiếp cũng không rõ ràng lắm!" Tiểu Tiểu buồn ngủ ạch xì một cái, thanh âm càng ngày càng nhỏ: "Bà ấy hiện tại chắc là hạnh phúc nhỉ? Thiếp không muốn đi quấy rầy sinh hoạt của bà ấy..."

Tiểu Tiểu ở trên lưng Lệ Thú ngủ thiếp đi.

Không nghe thấy tiếng gì nữa Lệ Thú khẽ quay đầu lại thấy Tiểu Tiểu đang ngủ say, cẩn thận điều chỉnh cho Tiểu Tiểu một vị trí thoải mái, bước chân lặng lẽ chậm lại.

Trước khi Tiểu Tiểu tỉnh lại, bọn họ đã sớm đến điểm phá trận kế tiếp, nhưng Lệ Thú cứ để Tiểu Tiểu trên lưng như vậy, chậm rãi đi vòng quanh điểm phá trận, vẫn luôn chờ nàng tỉnh lại.

"Ngô." Tiểu Tiểu dụi dụi mắt: "Đã đến điểm phá trận?"

"Ừ."

"Chúng ta bắt đầu phá trận thôi!"

"Được."

Lúc này Thỏ Ngọc đã mọc lên ở phương Đông, ban đêm buông xuống, Lệ Thú cõng Tiểu Tiểu trên lưng đi lại đã vền vẹn ba canh giờ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Yêu Tuyệt kiếm phổ

Đến ngày thứ năm, ở bên ngoài Yên Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên đã gặp đến độ như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi vòng quanh vòng lại. Bang chủ bang Khô Lâu lại càng sốt ruột hơn, nếu Lệ Thú không thể ra ngoài thì hẳn lại càng đắc tội hơn rồi, đây chính là đắc tội người Lệ gia chết rồi, bang Khô Lâu bọn họ đừng nghĩ đến chuyện quay trở lại Bích Lạc đàn!

"Đáng chết như thế nào mà còn chưa ra, đây đã là ngày thứ năm!" Sở Văn Xuyên hung tợn đánh một quyền lên trên thân cây.

"Hai vị công tử, trước tiên không cần quá gấp gáp, Lệ công tử biết trận quyết, nhất định sẽ bình yên vô sự."

Yên Thanh Dịch nhìn chằm chằm sơn cốc, vẻ mặt không xác định: "Sở tam ca, huynh nói, bọn họ ở bên trong sẽ không..."

Sở Văn Xuyên vội che cái miệng của Yến Thanh Dịch lại: "nói liều cái gì! Trong thiên hạ tìm không được mấy người có võ công hơn tỷ phu đệ, bọn họ có thể xảy ra chuyện gì?"

Yến Thanh Dịch phui tay Sở Văn Xuyên ra: "Phi phi phi." Một bên nhỏ nước miếng một bên dùng tay áo lau miệng: "Sở tam ca, huynh cũng thật ghê tởm."

"Đáng chết, đệ bây giờ còn có sức lực lo chuyện này!" Sở Văn Xuyên lại bắt đầu đi lại vòng quanh: "Thật là, cũng không nói trước đến tột cùng cần bao nhiêu thời gian, Lệ Thú đáng chết!"

"Tam ca huynh đang nói ai đáng chết?"

"..."

Âm thanh rất quen thuộc...

Sở Văn Xuyên kinh ngạc quay đầu, lập tức thấy son cốc trước mắt sương mù dày đặc đã biến mất, mà Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu bình yên vô sự đứng trước mặt bọn họ, trừ bỏ có chút mặt nhọc bên ngoài cũng không có tổn thương gì.

"Thật tốt quá! Hai người cuối cùng cũng ra ngoài!" Yến Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên hưng phấn chạy lên trước, mà bang chủ bang Khô Lâu giúp thức thời chậm hơn bọn họ một bước: "Có gặp phiền toái gì hay không?"

Có người nói một nữ nhân tương đương với năm trăm con vịt, nhưng lúc này Lệ Thú lại cảm thấy một nam nhân cũng có thể tương đương với năm trăm con vịt.

Lệ Thú thờ dài nói cho một ngàn con vịt kia bọn họ không có việc gì, kết quả một ngàn con vịt kia lại có xu thế biến thành hai ngàn con vịt, Lệ Thú lập tức quyết đoán đem một ngàn con vịt này giao cho Tiểu Tiểu xử lý.

Là vật lông mỗ thịt, hay tiếp tục vỗ béo, mấy chuyện này đều giao cho nữ chủ nhân đi!

Lệ Thú hướng bang chủ bang Khô Lâu ôm quyền: "May mắn không làm nhục mệnh."

Bang chủ bang Khô Lâu cũng là liền ôm quyền: "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, về sau chỗ nào cần Bang Khô Lâu chúng ta Lệ công tử cứ việc mở miệng, bang Khô Lâu chúng ta vượt lửa băng sông, quyết không hối tiếc." sau lời cảm tạ ngắn gọn mà chân thành, bang chủ bang Khô Lâu chủ vội vàng hỏi: "Lệ công tử, Bích Lạc đàn tất cả vẫn còn tốt không?"

"Chúng ta cũng không có tiến vào Bích Lạc đàn." Lệ Thú giải thích: "trong quá trình phá trận không thể tùy ý đi lại, mà sau khi hoàn thành phá trận chúng ta cũng đã ở rìa son cốc."

"vậy chúng ta..." bang chủ bang Khô Lâu ánh mắt liếc về hướng son cốc, chờ mong nhanh một chút được nhìn thấy Bích Lạc đàn.

"Chúng ta có thể đi vào." Lệ Thú gọi một ngàn con vịt kia cùng thê tử nhỏ nhà mình chuẩn bị đi Bích Lạc đàn trước, hiện tại thê tử nhỏ của hắn cần nghỉ ngơi, mà Bích Lạc đàn chính là chỗ hắn chọn. "Bang chủ, ta hi vọng có thể ở lại Bích Lạc đàn một thời gian."

Bang chủ bang Khô Lâu trả lời không chút do dự: "Đương nhiên, đương nhiên, Lệ công tử nhất định phải ở Bích Lạc đàn một thời gian, để chúng ta làm chủ nhà tiếp đãi tận tình, thể hiện tấm lòng cảm tạ của chúng ta."

Nói xong, đoàn người liền đi tới Bích Lạc đàn, ven đường còn đụng phải dấu vết bọn họ phá trận để lại, Tiểu Tiểu còn đắc ý khoe với tiểu đệ nhà mình cùng tam ca, cũng khiến Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch biết tuy rằng phá trận không dễ, nhưng hai người vẫn chưa trải qua nguy hiểm gì, hai quả tim vẫn luôn bất an cuối cùng cũng buông xuống, một ngàn con vịt đồng thời biến mất, Lệ Thú thanh tịnh không ít.

"Đến rồi!" bang chủ bang Khô Lâu từ xa đã thấy kiến trúc bên kia, hưng phấn chạy vội qua: "Cám ơn trời đất, tất cả đều không thay đổi!"

Bích Lạc đàn mặc dù gọi là đàn, nhưng là một kiến trúc tựa như Tô Châu lâm viên, mái cong ngói đỏ, thụ thú trấn trạch (*), được xây ở bên trong ba mặt vách đá, ở trong vừa có vẻ nhu tình lại vừa có vẻ trang nghiêm cổ kính, bên ngoài Bích Lạc đàn có con hào do con người đào lượn quanh, bảo vệ Bích Lạc đàn chống được kẻ thù xâm lược từ bên ngoài, đồng thời cũng cung cấp nguồn nước cho những người sống ở trong Bích Lạc đàn.

Mà chỉ trong một khắc Lệ Thú bước chân vào Bích Lạc đàn, bước chân đột nhiên dừng lại, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào vách đá, thanh âm có chút khàn khàn mở miệng: "Bang chủ, cửa vào ban đầu kia của các ngươi có cái đồ rồi sao?"

Bang chủ bang Khô Lâu nghe Lệ Thú hỏi, bước chân lập tức dừng lại, theo ánh mắt Lệ Thú nhìn lại, không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Vốn hắn là vách đá gồ ghề nhưng giờ giống như bị người sử dụng kiếm chém xuống, san bằng bóng loáng. Trên mặt còn khắc mấy chữ như rồng bay phượng múa.

"Thiên địa có tình, Yêu Tuyệt không thức."

Tám chữ lớn trải dài phóng đảng, tựa như cự long đang bay lên không trung, khắc vào thật sâu trên vách đá, chứng tỏ võ công người khắc vô cùng cao

cường.

So sánh với người khắc chữ trên vách đá bị san phẳng, bang chủ bang Khô Lâu nuốt nước miếng không ngừng.

Có thể làm ra kết quả như thế này thì người đó phải có khinh công cùng nội lực cao siêu thế nào a?

Lần đầu tiên, bang chủ bang Khô Lâu cảm thấy thua dưới tay người như Lệ Hi Kiệt không oan.

"Bang chủ?" Lệ Thú lại mở miệng, làm bang chủ bang Khô Lâu còn đang trong sợ hãi thật sâu tỉnh lại.

Bang chủ bang Khô Lâu hít sâu một hơi: "Không phải của chúng ta. Khẳng định là phụ thân Lệ công tử lưu lại."

"Vậy thì không sai." Lệ Thú nhìn chăm chăm vào tám chữ to kia.

"Thú ca, đó là cái gì?" Tiểu Tiểu nhỏ giọng hỏi.

Một thức cuối cùng của "Yêu Tuyệt kiếm: Yêu Tuyệt thiên hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Một thức cuối cùng

"Một thức cuối cùng?" Sở Văn Xuyên nhìn tám chữ to: "Chỉ với tám chữ này?" Hần từng nghe phụ thân nói qua, Yêu Tuyệt kiếm của Lệ gia thiên hạ vô song, chỉ cần luyện thành một thức cuối cùng, thiên hạ to lớn, không chỗ nào không thể đi: "Từ đệ, đệ xác định? Chỉ có tám chữ này! Lời giải thích gì cũng không có, chẳng lẽ bởi vì có hai chữ Yêu Tuyệt mà xác định như vậy?"

"Bởi vì trên Yêu Tuyệt kiếm phổ có viết, ba chương cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm đều chỉ có tám chữ." Lệ Thú giải thích: "Chỉ có luyện thành ba chương cuối cùng thì Yêu Tuyệt kiếm mới đại thành."

Lệ Thú nhìn chăm chăm mấy chữ kia, dường như muốn từ trong đó lĩnh ngộ ra cái gì: "Bang chủ, có thể dẫn ta lại gần xem một chút được không?"

"Đương nhiên có thể!" Bang chủ Khô Lâu lập tức đáp ứng.

Chỉ có nhìn vách đá bốn phía của Bích Lạc đàn ở gần mới có thể thấy được nó hùng vĩ như thế nào, phẳng phất như đâm thẳng lên tận trời, mà đá vụn phân tán bốn phía dường như nói rõ ràng vách đá bị người bình định và trải qua mài dũa như thế nào.

"Thật lợi hại!" Tiểu Tiểu sợ hãi than: "Trông như bị một kiếm chém vào vậy."

"Chờ ở đây một chút." Lệ Thú nheo mắt lại, ngẩng đầu lên, nhìn chữ trên vách đá, đột nhiên vùng tay áo lên, giống như Phi Bàng giương cánh đột ngột bay lên từ mặt đất, cao chừng tám chín trượng.

Năm ngón tay của Lệ Thú cong thành trào, khi sắp phải rơi xuống thì chụp mạnh vào vách đá, vách đá tron bóng trong nháy mắt xuất hiện năm lỗ bằng bàn tay, Lệ Thú một khắc cũng không dừng lại, trực tiếp mượn lực lại hướng về phía trước nhảy tới, cứ như thế lặp lại.

Vân Hành nếu biết tuyệt học Long Tường chương của hắn bị Lệ Thú dùng để leo núi, phỏng chừng phải giận điên.

Chỉ một lát sau, Lệ Thú đã đi tới nơi khắc chữ, không khỏi tròn to mắt sợ hãi than, bởi vì chiều sâu của chữ đủ để chứa được một người đã trưởng thành nằm ngang ở bên trong.

Nhìn quét qua xung quanh một lần, Lệ Thú cũng không phát hiện ra có cái gì đáng chú ý, liền xuống dưới tụ họp cùng mọi người.

Lại nhìn thấy Tiểu Tiểu cùng Yến Thanh Dịch dùng ánh mắt cực kỳ sùng bái nhìn hắn, ngay tại lúc hắn không giải thích được nhìn lại hai tỷ đệ này, Tiểu Tiểu đột nhiên quý xuống trước mặt hắn, làm một đại lễ trước hắn.

"Sư phụ ở trên cao, xin nhận của đồ nhi một bái!"

"..."

Sau này hắn thu đồ đệ mà nói... gọi nàng là sư nương hay là sư tỷ?

....

....

Nhóm người Lệ Thù được bang chủ bang Khô Lâu sắp xếp ở dưới Bích Lạc đàn, mà bang chủ bang Khô Lâu phái ra vài người bang Khô Lâu đi đến chân núi Khô Lâu trước thông báo cho tất cả mọi người trong bang chuyển về Bích Lạc đàn, đợi sau khi trưởng lão của bang Khô Lâu tới rồi lập tức quay trở lại núi Khô Lâu, sắp xếp công việc di chuyển, dù sao trong hai mươi lăm năm tích lũy đồ đạc cũng không ít.

Yến Thanh Dịch, Sở Văn Xuyên cùng Tiểu Tiểu được nghỉ ngơi nguyên vẹn hai ngày này, mỗi một bên ba trong khoảng thời gian này trở thành hư không làm cho người ta lo lắng chính là Lệ Thù.

Từ sau khi nhìn thấy tuyệt chiêu sau cùng của Yêu Tuyệt kiếm hấn vẫn luôn đứng ở dưới chân vách đá kia, Tiểu Tiểu đi đưa thức ăn nước uống, tuy Lệ Thù có ăn nhưng rõ ràng chỉ là ăn lung tung một hai miếng cho coi như xong.

Vài ngày tiếp theo, bốn phía quanh Lệ Thù đầy một đống hỗn độn, rõ ràng là lúc luyện kiếm gây ra, mà hình tượng của chính Lệ Thù cũng không có gì tốt đẹp cả, vốn là khuôn mặt anh tuấn cương nghị giờ lộ ra từng đám râu ria, lộ ra vài phần tinh thần sa sút, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, như là một kẻ say xỉn lâu năm. Mà quần áo cũng trở thành những mảnh nhỏ, thậm chí làm ra không ít vết thương.

“Đáng chết!” Tiểu Tiểu rốt cục không nhịn được, tuy rằng biết Lệ Thù chuyên chú để hoàn thành một chiêu cuối cùng, nhưng cũng không thể chà đạp thân thể của mình như vậy chứ! Như vậy làm cho người ta rất lo lắng!

“Lệ Thù!” Ngay lúc Tiểu Tiểu đi đưa đồ ăn cho Lệ Thù như thường lệ, Tiểu Tiểu thấy Lệ Thù vẫn đang luyện kiếm như trước, mà kiếm khí thể nhưng tôn thương đến chính hấn! Tiểu Tiểu kéo Lệ Thù lại, đến xung hô đều thay đổi: “Đừng luyện!”

Trong nháy mắt ánh mắt không hề có chút cảm tình nào đến gần, tự như vẻ mặt cùng ánh mắt của Lệ Thù khi ở Yến gia tức giận lần đó....

Không có cảm tình giống như người chết.

Tiểu Tiểu sợ hãi lui về phía sau hai bước, nhưng tay đang nắm tay Lệ Thù vẫn không buông ra, lúc này Lệ Thù tự như một quỷ diện phán quan, tùy thời nắm trong tay sinh tử của con người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Không có cách nào lĩnh ngộ kiếm chiêu

"Thú ca." Tiểu Tiểu vẫn kéo Lệ Thù như trước, nhẹ giọng gọi, tuy rằng sợ hãi, nhưng Tiểu Tiểu càng sợ hãi Lệ Thù tẩu hỏa nhập ma như vậy.

Như một kỳ tích, ôn nhu nổi lên trong mắt Lệ Thù, biểu cảm lạnh lùng cũng dần dần mất đi."Tiểu Tiểu."

Thấy Lệ Thù có chuyển biến, Tiểu Tiểu thở phào nhẹ nhõm: "Thú ca, chàng vừa rồi thật đáng sợ nha!"

"Xin lỗi. Dọa nàng rồi?" Lệ Thù kéo Tiểu Tiểu qua, ôm nàng ngồi xuống đất tùy ý: "Yêu Tuyệt kiếm chỉ cần luyện thành thức thứ hai từ dưới lên, sẽ xuất hiện loại tình huống này."

" thức thứ hai từ dưới lên?" Tiểu Tiểu chuyển cái đầu nhỏ từ trên hõm vai Lệ Thù ra, muốn nhìn mặt hấn, làm gì có chiêu thức kỳ quái như vậy?

Lệ Thù kéo đầu Tiểu Tiểu trở về, một lần nữa tựa trên vai hấn, kể với Tiểu Tiểu thức thứ hai từ dưới lên mà hấn từng lặp lại vô số lần:"Ma mị vô huyết, tuyệt tình diệt dục."

"Ồ?" Tiểu Tiểu kinh ngạc lên tiếng: "Điều này không phải cùng một thức cuối cùng mâu thuẫn sao?"

Thức thứ hai từ dưới lên của Yêu Tuyệt kiếm là yêu cầu người luyện nó phải vô dục vô cầu, trở nên giống như ma quỷ, bởi vậy Lệ Thù mới xuất hiện loại tình huống không hề có cảm tình này. Mà một thức cuối cùng "thiên hạ có tình, Yêu Tuyệt không thức" lại nói là có tình.

Đó là một người bình thường còn có thể nhìn ra được, người sáng tạo ra Yêu Tuyệt kiếm hơn nữa còn mấy đời đời Lệ gia tiếp tục sử dụng sao lại không biết chứ?

"Đúng vậy." Lệ Thù gật đầu: "Ta không có cách nào lĩnh ngộ một thức cuối cùng này. Hơn nữa..." Tay của Lệ Thù không có ý thức vuốt tóc Tiểu Tiểu: "đặc điểm lớn nhất của Yêu Tuyệt kiếm là ở hai chữ "Yêu" cùng "Tuyệt" này, yêu mị mà ngoan tuyệt." Lệ Thù chôn đầu chôn trên cổ Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, nếu ta không có cách nào lĩnh ngộ chiêu thức cuối cùng, vậy có thể phụ lòng mong đợi của phụ thân với ta, ta không muốn để ông ấy thất vọng. Ta

nên làm sao bây giờ?"

Ngữ khí hỏi, lời nói lại bất đắc dĩ, lại được người luôn luôn nghiêm túc Lê Thú nói ra, cũng không biết hắn còn có những lúc bất lực như vậy, nhất thời tình cảm mầu tím trong lòng Tiểu Tiểu bắt đầu tràn lan, tiểu tử béo không ở đây, trước hết chiếu cố cha của tiểu tử béo một chút vậy!

Tiểu Tiểu xoay người ôn nhu ôm lấy Lê Thú: "Thú ca, tuy rằng võ công của thiếp không ra gì cả, nhưng thiếp biết võ công thượng thừa nhất nhất định không dễ dàng luyện thành, nếu dễ dàng luyện thành thì đó là võ công hạ lưu, giống như thiếp, luyện võ công không đến năm năm, đến võ công trong nhà còn không học, kết quả võ công cũng tạm được! Còn công công dễ kiếm phở ở lại đây, chính là tin tưởng chàng nhất định có thể tìm được nơi này, hơn nữa nhất định có thể luyện thành một chiêu cuối cùng. Thiếp nghĩ lúc trước kia Thú ca luyện Yêu Tuyết kiếm cũng sẽ có bình cảnh chứ?"

Nghe thấy một tiếng "ừ" của Lê Thú, Tiểu Tiểu tiếp tục nói: "Đã vậy trước kia cũng có bình cảnh, bây giờ không có đạo lý một chiêu cuối cùng cho chàng cuộn cuộn thông suốt? Yêu Tuyết kiếm được xưng thiên hạ vô địch kia quả rôm đi? Hơn nữa nhé!" Tiểu Tiểu đột nhiên buông hai tay đang ôm Lê Thú ra, nhìn chung quanh một vòng như tên trộm, thấp giọng: "Công công nhất định là thấy chàng luyện Yêu Tuyết kiếm tiến bộ quá nhanh, cảm thấy lão tử mà bị con đánh bại chẳng phải là rất mất mặt? Nên cho đến khi dẫn chàng tới nơi này mới đem thức cuối cùng của Yêu Tuyết kiếm truyền cho chàng."

Lê Thú hơi lui về phía sau, nhìn về mặt "ta nói nhất định là chân lý" của Tiểu Tiểu, Lê Thú đột nhiên nở nụ cười, không phải nụ cười ôn nhu như trước đây, mà là cất tiếng cười to phóng khoáng: "Tiểu Tiểu, cảm ơn nàng, thật sự cảm ơn nàng!"

Hắn dám khẳng định cười Tiểu Tiểu tuyệt đối là điều ngoài ý muốn tốt đẹp nhất của cuộc đời hắn!

Nàng có nói chuyện gì buồn cười sao?

Tiểu Tiểu nhìn Lê Thú đang cất tiếng cười to, lúc này Lê Thú tràn ngập nam tính phóng khoáng cùng tinh thần phấn chấn của người trẻ tuổi, không muốn như một ông thầy nghiêm túc không sức sống, Tiểu Tiểu nhăn nhó cái mũi, nhỏ giọng lầm bầm trong miệng: "thiếp là kẻ cấp giới hay là có năm chân? Có cái gì mà cười?" Dừng một chút, Tiểu Tiểu chu miệng lên: "Hi vọng không phải là chàng cười nhạo thiếp."

Lê Thú vẫn không dừng lại, Tiểu Tiểu liền đẩy com vừa mới đưa tới ra trước mặt Lê Thú: "Thiếp nói này phu quân, phiền chàng com nước xong rồi lại cười tiếp được không? Nếu mà vẫn không nghe lời thiếp nói thì thiếp sẽ giúp chàng."

Lê Thú dần dần thu lại tiếng cười: "giúp thế nào?"

"Chẳng hạn như..." Tiểu Tiểu gọi lên một tia cười xấu xa: "Như vậy!"

Dứt lời, Tiểu Tiểu liền thi triển võ công mạnh nhất của nàng— "Thập chi thần công"— a Lê Thú ngửa!

Nhưng là...

Sự thật chứng minh, đại hiệp là không thể phỏng đoán theo lẽ thường...

Cho nên...

"Xin hỏi nàng đang làm cái gì vậy?" một chút phản ứng Lê Thú cũng đều kéo kiệt cho nàng.

Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Lê Thú một lúc lâu, trấn định trả lại cho hắn hai chữ: "Điểm huyết!"

Ô ô ô, võ công mạnh nhất của nàng bị đá bại!

"Tiểu Tiểu." sau khi "thập chi thần công" của Tiểu Tiểu mất đi hiệu lực, hai người liền dựa sát vào nhau, yên lặng cùng nhau hưởng thụ thời gian bên nhau.

"Thú ca?"

"Ta đưa nàng đến một chỗ." Lê Thú đứng lên, đến trước mặt Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống.

Tiểu Tiểu tò mò nằm sấp trên lưng Lê Thú, mà Lê Thú thế nhưng lập tức đột ngột từ mặt đất nhảy lên, sợ tới mức Tiểu Tiểu không khỏi thất thanh hét chói tai.

"Đừng sợ." hai chữ trầm ổn lại khiến cho Tiểu Tiểu an ổn lại, hắn luôn có biện pháp trấn an nàng.

Tiểu Tiểu an tâm lại, đánh bạo vươn đầu nhìn cảnh sắc dần dần nhỏ đi, hưng phấn nở to mắt. Ngán ngùn vài giây, Lê Thú liền mang theo nàng bay vút lên không trung, tựa như một loài bay lượn trên bầu trời, kinh công của nàng không tốt như vậy, chưa từng bay cao như thế.

"Đến rồi." âm thanh Lê Thú vang lên bên tai Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhảy lên trên mặt đất, ngoài ý muốn phát hiện mình đứng trên vách đá trên mặt được chạm rồng chữ.

Mà nhìn từ xa xa toàn bộ cảnh sắc Bích Lạc dần thu hết vào mắt, mặt vách đá thẳng đứng này là cửa ra của Bích Lạc đàn, mặt hướng về phía tây, đến cả cảnh sắc từ phương xa đều có thể thấy không sót một cái gì, lúc này đúng là thời gian mặt trời lặn, vài ánh nắng rơi rải dưới mặt trời chiều, ấm áp và ấm cúng.

"Lúc lần đầu tiên ta lên đây đã muốn dẫn nàng lên." Lệ Thú lặng lẽ nhìn phản ứng của Tiểu Tiểu, khi thấy nàng mê muội nhìn về phương xa mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Tiểu ngược lại kinh ngạc nhìn về phía Lệ Thú, vừa định cảm khái một câu: Thú ca, chàng thông suốt rồi!

Kết quả, câu nói tiếp theo của Lệ Thú lại đánh nàng xuống đáy cốc.

"Tiểu Dịch cùng Tam ca đều nói phụ nữ các nàng đều thích loại chuyện này, lên cao nhìn xa, nếu có thể nhìn ngắm chút trời chiều, mặt trời mọc gì đó thì càng tốt." Trên khuôn mặt nghiêm túc của Lệ Thú xuất hiện một tia nghi hoặc: "Phụ nữ các nàng thích những thứ thật kỳ quái."

Được rồi, đại đầu gỗ vẫn là đại đầu gỗ.

May mắn câu nói kia nàng còn chưa nói ra!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: trong rừng rậm bị tập kích

Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú còn có Yến Thanh Dịch cùng Sở Lăng, cũng không có nán lại Bích Lạc đàn bao nhiêu thời gian, dù sao bọn họ còn cần phải đi tìm Huyết Yêu kiếm. Vợ chồng Ôn thị chăm sóc cho Tiểu Tiểu khiến Lệ Thú đem chuyện này trở thành chuyện lớn hàng đầu lúc này.

Bởi vậy đợi sau khi Lệ Thú nghỉ ngơi một thời gian ngắn, đoàn người Tiểu Tiểu liền lên đường, cho dù là khi rời đi, Lệ Thú cũng không lĩnh ngộ được một chiêu cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm pháp ẩn chứa điều gì.

Nhưng lúc này Lệ Thú cũng không có biểu hiện gì ngoài ý muốn, tựa như Tiểu Tiểu nói, lĩnh ngộ kiếm chiêu chẳng phải là chuyện một sớm một chiều, điểm này Lệ Thú vẫn luôn khô luyện Huyết Yêu kiếm so với ai cũng đều rõ hơn.

Nhưng hành trình tiến về Trung Nguyên của bọn họ cũng không được thuận lợi như vậy, chẳng hạn như...

"Tỷ phu, huynh nói huynh không có tiền?" Yến Thanh Dịch không thể tưởng tượng được nhìn chằm chằm vào Lệ Thú, vẻ mặt của Sở Văn Xuyên cũng không khác biệt lắm.

"Ừ." Lệ Thú sáng khoái trả lời, lại khiến hai người kia đầu đầu xoa bóp huyệt thái dương. Tiểu Tiểu ở một bên cười trộm, loại chuyện này phát sinh trên người người có võ công cao siêu khác có lẽ rất kỳ quái, nhưng đến Lệ Thú này, liền đặc biệt thuận lý thành chương. (Hợp với lẽ thường)

"Một phân tiền cũng đều không có?"

"Không."

"Nhưng tiền ở trọ của chúng ta..."

"Cũng không có."

Đoàn người từ Bích Lạc đàn lấy tốc độ nhanh nhất tiến về Trung Nguyên, mấy ngày trước cũng là ăn ngủ ngoài trời, không ai oán giận, Sở Văn Xuyên là thói quen, Yến Thanh Dịch lúc đi theo Lệ Thú cũng thường xuyên ở ngoài trời. Mà Tiểu Tiểu chỉ cần đi theo Lệ Thú là tốt rồi. Huống chi trước đó bọn họ cũng không gặp được khách sạn cho họ ở lại.

Nhưng hiện tại vất vả lắm mới gặp được một nhà, thế mà bọn họ vẫn đứng ở cửa khách sạn hết đường xoay xở, nguyên nhân rất đơn giản, bọn họ đến một phân tiền cũng đều không có!

Lại trở lại như lúc mới rời núi rồi!

Tình hình tài chính lúc này của Lệ Thú cùng với khi vừa xuống núi giống nhau như đúc.

"Trước kia chi tiêu đều do Sở bá phụ thanh toán, mà sau này lại là bang Khô Lô, lúc chúng ta đi bang Khô Lô lại cho không ít đồ, nhưng mà..." Yến Thanh Dịch kêu lên bi thảm: "Chính là không có tiền! Ông trời, ta cho rằng người có võ công cao cường đều là nhân vật hô mưa gọi gió, đâu có nghĩ đến..." Yến Thanh Dịch khoa trương chỉ về phía Lệ Thú: "Tỷ phu, huynh thật đúng là đoá hoa tuyệt thế!" (ý chỉ đây là hiếm thấy, không bình thường)

"Trước khi lão cha ta đi không để lại cho đệ tiền sao?" Sở Văn Xuyên hỏi.

Lệ Thú lắc đầu.

"Ông trời, nghĩ tới ta đường đường là Sở tam công tử thế nhưng cũng có một ngày không xu dính túi!" Lúc này đến phiên Sở Văn Xuyên bị phần, hấn dùng về mặt "Tứ đệ ngươi là đầu sỏ khiến chúng ta không có tiền" nhìn Lệ Thú, khiến cho Lệ Thú không giải thích được.

"Này này này, " Tiểu Tiểu chần chừ phía trước Lệ Thú, Lệ Thú không muốn cùng bọn họ tranh cãi, nàng Tiểu Tiểu cũng không phải là dễ bắt nạt như vậy!:"Thú ca vốn không có tiền tài gì! Tiểu Dịch đệ không phải sớm đã biết sao?"

Yến Thanh Dịch cứng lại, Lệ Thú mạnh như vậy đương nhiên không gì không làm được, hấn theo bản năng bỏ qua.

"Hơn nữa..." Tiểu Tiểu chuyển hướng lửa đạn sang Sở Văn Xuyên: "Tam ca, thế nhưng huynh là ca ca kết bối của Lệ Thú ôi chao, rõ ràng số tuổi của huynh lớn hơn chứ! Loại chuyện này rõ ràng huynh nên phụ trách!" Tiểu Tiểu hừ hai tiếng: "Thú ca tuy rằng là đệ đệ của huynh, nhưng nếu huynh biết sai mà không nhận mà nói, như thế hấn sẽ bắt đầu cùng huynh nói chuyện 'phân rõ phải trái' rồi!"

Vũ khí siêu cấp! uy hiếp trí mạng!

"Ta sai rồi!" Sở Văn Xuyên lập tức nhận sai tâm phục khẩu phục: "Phiền đệ muội cùng Tứ đệ nói một chút, không nên cùng ta 'phân rõ phải trái' nữa."

Yến Thanh Dịch cười trộm, hấn đã lĩnh giáo Lệ Thú dạy bảo không chỉ một lần, tự nhiên biết uy hiếp trong đó.

Nghe được tiếng cười của hấn, ánh mắt Tiểu Tiểu lập tức liếc xéo qua hấn: "Có lẽ Tiểu Dịch, đệ cũng muốn nhận được một chút giáo dục, hử?"

"Không cần không cần không cần." Yến Thanh Dịch lập tức xua tay liên tục, vẻ mặt tươi cười nhất thời bị dọa chạy tứ tán, thay bằng vẻ mặt "ta là cục cưng ngoan ngoãn nghe lời nhất".

"Vậy là tốt rồi..." về mặt Tiểu Tiểu tiếc nuối:"Tốt lắm, Thú ca, " Tiểu Tiểu kéo tay Lệ Thú: "Bọn họ không dám đối với chàng thuyết tam đạo tứ (trách móc) nữa rồi !Nhưng mà Lệ đại hiệp, chàng cũng thật sự nghèo nha!"

"..."

Nếu kế hoạch ở trọ đã tan biến, như vậy bọn họ đành phải tiếp tục cắm trại bên ngoài vậy, cũng may mấy người họ cũng đã quen rồi, chẳng qua là lưu lạc giang hồ rèn luyện bọn họ thành như vậy, khắp thiên hạ chắc có thể chỉ có mấy người bọn họ như vậy thôi?

"Tỷ, tỷ phu, Sở tam ca, phía trước có con sông ôi chao! Hôm nay chúng ta có thể có thêm món nha!" Yến Thanh Dịch ôm một con cá lớn vui vẻ chạy đến trước mặt ba người đang đóng trại.

Lệ Thú đột nhiên đứng dậy, dọa Yến Thanh Dịch nhảy dựng: "Ta đi bắt mấy con nữa về."

"Thú ca, đợi thiếp với! Thiếp cùng đi với chàng!" Tiểu Tiểu buông đồ trong tay ra, vồ vồ quần áo, lập tức đuổi theo Lệ Thú.

Loại thời điểm này không ra bờ nước chơi đùa một chút, thì rất xin lỗi bản thân rồi!

Mà Lệ Thú nắm tay Tiểu Tiểu rất tự nhiên, tuyệt đối không để ý còn có người khác ở bên cạnh.

"Sau này đệ cũng muốn có thể tìm được một người con gái dễ yêu thì tốt rồi." Yến Thanh Dịch ao ước hâm mộ cảm khái.

"Ừ." Sở Văn Xuyên cau mày trả lời.

Tựa hồ nhận thấy được Sở Văn Xuyên không đếm xỉa tới, Yến Thanh Dịch tò mò nhìn hấn, đồng thời lưu loát đem con cá kia ném xuống đất, lấy ra chùy thủ bắt đầu mổ bụng cho con cá: "Sở tam ca, thế nào vậy?"

"Không có gì, chính là..." mi tâm Sở Văn Xuyên càng nhăn càng chặt: "Có chút dự cảm không tốt lắm."

"Dự cảm không tốt?" Xông pha giang hồ, tầm quan trọng của võ nghệ khẳng định được liệt vào hàng thứ nhất, nhưng dự cảm cùng tính cảnh giác cũng là thủ đoạn cần thiết để sống sót.

Sở Văn Xuyên đột nhiên mở to hai mắt, con ngươi rõ ràng co rút lại: "Nguy rồi, Tứ đệ ở bên kia!"

"Tiểu ca, dự cảm của ngươi thật chuẩn nha!"

Một cô gái với thân hình bốc lửa từ trên cây đong đưa nhảy xuống: "vốn ta chỉ muốn nhìn một chút cái tên giết chết đồng bạn của chúng ta đến tột cùng là thần thánh phương nào, nhưng giờ ta đột nhiên cảm thấy ngươi tựa hồ càng thú vị hơn, ôi chao!" Cô gái tới gần Sở Văn Xuyên, móng tay đỏ tươi nhẹ nhàng vuốt lên mặt Sở Văn Xuyên một cái, cứ như vậy...

Sở Văn Xuyên bị đùa giỡn !

Mặt Sở Văn Xuyên bỗng chốc trầm xuống, tuy võ công của hấn không cao cường như Lệ Thú, nhưng tốt xấu gì cũng là nhất lưu cao thủ, đâu phải là người đời thường có thể tùy tiện đùa giỡn?

Tay áo rung lên, trên tay Sở Văn Xuyên xuất hiện một cây côn bốn khúc, nối liền bằng xích sắt, lại rung lên, côn bốn khúc hợp lại, nhất thời một cây Hồng Anh thương xuất hiện trong tay Sở Văn Xuyên, cô gái kia lập tức lui về phía sau.

"Người là ai?"

"Không phải người tốt." Cô gái tùy ý nhún vai, nàng là sát thủ, nếu mắt đi tính ẩn nấp, chính diện đối kháng khẳng định không bằng Sở Văn Xuyên. Nhưng nàng đã xuất hiện, thì khẳng định nàng không muốn hạ sát thủ. "Người không nhìn xem đồng bạn của người sao? Người đàn ông kia nếu một người thì không thành vấn đề, nhưng hắn còn mang theo một cô gái đây!"

"Đáng chết!" Sở Văn Xuyên biến sắc, bên này hắn còn có Yến Thanh Dịch cần chiếu cố: "Tiểu Dịch, theo sát ta."

"Sở tam ca, đừng lo lắng cho đệ! Nhanh đi giúp hai người tỷ tỷ bọn họ!" Yến Thanh Dịch cũng lấy ra vũ khí.

"Ta có nói để các người đi qua sao?" Nữ tử đột nhiên ngăn cản trên đường hai người tiến lên: "Tuy rằng không muốn giết các người, nhưng cũng không thể để các người đi qua."

"Vậy thì cũng đừng trách ta không khách khí!"

...

...

"nước lạnh, đừng xuống nước." Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu đi đến bờ sông, Lệ Thú căn dặn Tiểu Tiểu.

"Được." Tiểu Tiểu không cho là đúng, thời điểm lần đầu tiên bọn họ gặp nhau còn không phải ở bờ suối? Nhưng nàng cũng không dám cãi lại lời Lệ Thú, kiểu dạy dỗ của Lệ Thú thật đi sâu vào lòng người. nhưng mà...

Bằng mặt không bằng lòng là được rồi!

Lệ Thú giống như khi trong núi trước kia, lẳng lặng đứng trong sông, còn Tiểu Tiểu đang muốn lặn xuống nước cũng bị hấp dẫn mà dừng lại, đứng ở trên bờ ngắm Lệ Thú.

Không nghĩ tới, Lệ Thú đột nhiên biến sắc, lập tức xoay người, phi thân nhào xuống phía Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, cẩn thận!"

Bốn đạo hàn quang dữ dội lao tới, theo bốn phương khác nhau lao thẳng vào Tiểu Tiểu, chặn lại đường lui của Tiểu Tiểu, lấy khoảng cách Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu, cho dù Lệ Thú miễn cưỡng có thể tới vị trí của Tiểu Tiểu, cũng không thể mang theo Tiểu Tiểu thoát được công kích.

Tất cả chỉ phát sinh trong nháy mắt.

"Thú... Thú ca." Tiểu Tiểu toàn thân run run gọi tên Lệ Thú.

"Không có việc gì." Lệ Thú buông Tiểu Tiểu ra, đứng thẳng thân mình, chợt mạnh mẽ nhảy lên, bay tới bốn phía tập kích, trực tiếp bóp cổ giết bốn sát thủ.

"Rời khỏi nơi này đi!" Lệ Thú đứng ở trước mặt Tiểu Tiểu, thân thể không kịp kiểm tra hơi lay động một cái: "Nhanh rời khỏi nơi này!"

"Nhưng là Thú ca..." Tiểu Tiểu nhìn miệng vết thương trên người Lệ Thú, bốn cái ám khí kia tất cả đều trúng lên trên người hắn!

Dòng máu nóng màu đỏ chảy xuôi theo miệng vết thương dữ tợn, bốn cái ám khí kia cắm thật sâu vào thân thể của hắn!

Vốn chỉ cần hắn khẽ nghiêng người, là có thể tránh được đám ám khí này, mà nàng chỉ chịu một chút vết thương nhẹ, chỉ cần vài ngày là có thể khỏe, nhưng hắn vì không để nàng bị thương mà chịu toàn bộ công kích!

Chỉ là vì nàng!

Hắn thà rằng bản thân bị thương nặng, cũng không nguyện ý để nàng chịu một chút thương tổn nào!

Nàng có tài đức gì mà được nhận ưu ái như thế?

"Chạy nhanh đi rời khỏi nơi này!" thấy nàng không có phản ứng, Lệ Thú lại thúc giục, lần này thanh âm thêm vài phần nghiêm khắc: "Quay trở lại chỗ Tam ca cùng Tiểu Dịch!" năng lực của Sở Văn Xuyên mạnh bao nhiêu Lệ Thú rất rõ ràng, trừ phi là loại nhân vật như Sở Lăng, bằng không người bình thường không thể làm gì được hắn, hơn nữa Sở Văn Xuyên có kinh nghiệm giang hồ so với hắn mạnh hơn rất nhiều, hắn là có thể đối với nguy cơ lần này phát hiện trước một chút.

"Ừ!" Tiểu Tiểu cố nén nước mắt, hiện tại không phải lúc khóc, cần phải tìm cho Thú ca một chỗ để có thể an tâm dưỡng thương!

Tiểu Tiểu để cho Lệ Thú tựa vào vai nàng, tuy Lệ Thú đối với nàng mà nói vô cùng cao lớn, nhưng Tiểu Tiểu lại kiên cường nhắc Lệ Thú lên.

"Nàng qua bên kia đi, ta..." Lệ Thu vừa định đứng lên, theo con đường ngược lại với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu lại gắt gao túm lấy hắn.

"nghĩ cũng đừng nghĩ!" Tiểu Tiểu kiên định trả lời: "Chàng đi đến đâu thiếp đi tới đó!"

Lệ Thu nhăn mày lại, cứ như vậy bọn họ cũng đừng muốn rời đi!"Đi theo ta!" Lệ Thu quyết đoán bế ngang Tiểu Tiểu lên, Vô Nguyệt cước Vân Hành dạy cho hắn được thi triển hoàn toàn.

Tuy rằng Long Tường chương không phải là một chương pháp mạnh, nhưng Vô Nguyệt cước bộ cũng là loại kinh công thiên hạ có một không hai!

Lúc này Lệ Thu thi triển hoàn toàn, chỉ có một đoạn thời gian ngắn, bọn họ cũng đã rời dòng suối nhỏ kia rất xa.

Lệ Thu đặt Tiểu Tiểu xuống đất, vịn vào cây bên cạnh, không ngừng thở hổn hển, hắn bị thương lúc này đã đến cực hạn. Trên miệng vết thương máu chảy càng nhiều, hơn nữa miệng vết thương có khuynh hướng mở rộng! cả khuôn mặt hắn một chút huyết sắc cũng đều không có.

"Thú ca." Tiểu Tiểu cắn môi dưới đỡ lấy Lệ Thu, ánh mắt kiên định, không chút dao động: "để cho thiếp xem bên dưới đi!"

"Tuyệt đối không có việc gì!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Sống chung chă, chết chung huyết!

Phản ứng của Tiểu Tiểu và Lệ Thu cũng không chậm, tuy Lệ Thu dùng Vô Nguyệt cước bỏ rơi kẻ địch một khoảng cách lớn, nhưng về sau chỉ có mình Tiểu Tiểu chống đỡ sức nặng của một người đàn ông trưởng thành.

Bởi vậy bọn họ bị kẻ địch đuổi theo tuyệt đối không làm người ta ngoài ý muốn. Tuy bọn họ còn chưa bị bắt được, nhưng nhanh thôi.

"Thú ca, kiên trì một chút nha!" Tiểu Tiểu cùng Lệ Thu núp sau một gốc cây, cản trở những người xung quanh họ. Những lời này của Tiểu Tiểu thay vì nói cho Lệ Thu, không bằng nói là nàng đang an ủi bản thân, ám khí trên người Lệ Thu lại có cả ngàn, chỉ cần vừa động nhẹ sẽ khiến miệng vết thương rách rộng ra, trên mặt còn có màu tím, cho thấy một chuyện Tiểu Tiểu không muốn thừa nhận lại là sự thực không thể không thừa nhận — trên đó có độc!

Trong khoảng thời gian này Lệ Thu thỉnh thoảng tỉnh táo hoàn toàn là gắng gượng chống đỡ, dùng nội lực áp chế chất độc lan rộng.

Tình trạng của Lệ Thu vô cùng khẩn cấp, nhưng bọn họ lại không thể thoát ra khỏi vòng vây này.

"Từ phía tây đi..." Lệ Thu suy yếu nói với Tiểu Tiểu. Phòng thủ phía tây tương đối yếu kém, Lệ Thu có thể thấy được.

"Phía tây..." Tiểu Tiểu mang theo Lệ Thu cẩn thận di chuyển về phía trước, tránh đưa tới chú ý của kẻ địch.

Trong rừng rậm có lợi cũng có chỗ hại, chỗ hại là không dễ phát hiện đối phương mai phục tập kích, nhưng tương đương, chỗ tốt chính là bên mình hành động, đối phương cũng không nắm giữ được.

Bởi vậy lúc Tiểu Tiểu di chuyển đến gần trăm mét, cũng không bị ai phát hiện.

Nhưng ngay tại lúc Tiểu Tiểu muốn lao nhanh ra khỏi vòng vây của đối phương, một tiếng hô đã khiến tâm tình của Tiểu Tiểu chìm xuống đáy cốc.

"Bọn họ ở kia!"

Chẳng đề ý chỗ phát ra âm thanh, Tiểu Tiểu quyết đoán mang theo Lệ Thu, thi triển kinh công, mặc dù kinh công của nàng hoàn toàn không giỏi, nhưng tối thiểu còn nhanh hơn dùng chân!

Nhưng sau khi chạy được khoảng cách không biết bao xa, Tiểu Tiểu tuyệt vọng, cũng hiểu rõ vì sao phòng thủ phía tây tương đối mỏng manh.

Bởi vì phía tây là vách núi cheo leo!

Khoảng cách hơn chín trượng cho dù như thế nào Tiểu Tiểu cũng không thể vượt qua. Mà phía sau truy binh đã tới.

"Cô bé, người giao người đàn ông kia cho chúng ta, chúng ta sẽ để cho người một con đường sống thế nào?" Kẻ cầm đầu tuần tú lịch sự nhưng ánh mắt lại âm lạnh tựa như cú đêm, làm cho người ta không rét mà run.

Tiểu Tiểu lui ra phía sau một bước, khiến một cục đá rơi xuống vách núi, sau một lúc lâu, đến cả tiếng vang cũng không có.

Tiểu Tiểu biến sắc, vách núi này đến tột cùng sâu bao nhiêu? Nói như vậy, cho dù phía dưới có con sông, hai người bọn họ nhảy xuống mà nói cũng đừng muốn mạng sống!

Lệ Thú lúc này đã không có động tĩnh gì rồi, nếu không phải ngực khẽ phập phồng, Tiểu Tiểu thậm chí sẽ cho rằng hắn đã chết rồi.

Tiểu Tiểu nắm chặt tay Lệ Thú, nhìn tư thế đối phương từng bước ép sát. Tiểu Tiểu đỡ Lệ Thú như trước, không ngừng lui về phía sau, thẳng đến bên vách núi, Tiểu Tiểu nhẹ nhàng nói bên tai Lệ Thú một câu...

"Sống cùng chẵn, chết cùng huyết. Thú ca, trên đường đến hoàng tuyền đi cùng chàng, nhân gian không còn đáng giá để thiếp lưu luyến nữa..."

Dứt lời, Tiểu Tiểu không chút do dự mang theo Lệ Thú nhảy xuống vách núi!

"Đồ ngốc..."bên môi Lệ Thú bên phun ra hai chữ, vào lúc nguy cấp nhất, ý thức của hắn đã trở lại.

"Thú ca, thiếp muốn cùng chàng luôn luôn ở bên nhau nha!" Tiểu Tiểu thỏa mãn nỉ non, ngay trong quá trình rơi xuống, giọng điệu ôn nhu tuyệt đối không giống như bọn họ đang đối mặt với tử vong!

"Vĩnh viễn."

Tay trái của Lệ Thú vòng qua ôm lấy Tiểu Tiểu, tay phải rút nhuyễn kiếm bên hông, dù thế nào đi nữa, hắn sẽ không để Tiểu Tiểu chết!

Ngay tại khi bọn họ nhìn thấy mặt đất, Lệ Thú chợt khua nhuyễn kiếm ra, không có kết cấu gì, nhưng lại kì dị khuấy đảo không khí xung quanh, bá khí vô song thậm chí còn làm cho tốc độ rơi xuống của bọn họ không ngừng giảm bớt, kết cục chắc phải chết lại thấy còn hi vọng sống!

Thiên hạ có tình, Yêu Tuyệt không thức!

Một thức cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm, khi Tiểu Tiểu nói ra câu "sống chung chẵn, chết chung huyết", thì Lệ Thú hiểu ra, thiên hạ có tình, Yêu Tuyệt không thức, chỉ là suy nghĩ trong lòng mà thôi!

Chỉ cần trong lòng có tín niệm phải bảo vệ, như vậy hiệu quả của Yêu Tuyệt kiếm có thể đạt tới hiệu quả như suy nghĩ trong tâm, không phải là kết cấu gì, mà là một loại tín niệm!

Mà lúc này Tiểu Tiểu chính là tín niệm của hắn!

Quyết tâm cường đại cuối cùng hóa thành lực lượng vô cùng, đây là nguyên nhân hắn có thể trở nên mạnh mẽ.

Nếu hiện tại hắn có được thể lực đầy đủ, một kiếm như vậy là có thể hủy thiên diệt địa! (tác giả chém kinh)

Yêu Tuyệt kiếm có một không hai trong thiên hạ, tuyệt đối không phải là lời nói suông mà thôi!

Lệ Thú ôm lấy Tiểu Tiểu, nhuyễn kiếm đẩy xuống mặt đất cong thành độ cong vô cùng lớn, lại khiến Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu hoàn toàn ngừng rơi xuống, Lệ Thú trở mình, để Tiểu Tiểu đứng một bên, mà kiếm trong tay hắn, sau khi hắn an toàn hạ xuống thì vỡ thành vài đoạn.

"Trời ơi, Thú ca, chúng ta sống sót rồi!"

"ừ."

"Thú ca!"

Thân mình Lệ Thú lắc lư một chút, âm âm ngã xuống đất...

...

...

Tiểu Tiểu tìm được một son động, đưa Lệ Thú vào.

"Thú ca, thiếp biết chàng có thể nghe thấy lời thiếp nói: " Tiểu Tiểu ở trên đồng lửa hơn một thanh chủy thủ: " hiện tại thiếp muốn khoét ám khí trong người chàng ra, có thể sẽ rất đau, chàng kiên trì một chút nhé!"

Tiểu Tiểu đặt vào miệng Lệ Thú một khúc cây để hắn cắn, sau đó cắn răng một cái, lưu loát xuống đao, Lệ Thú khẽ hừ một tiếng, rồi không rên rỉ nữa, yên tâm để nàng đến xử lý, Tiểu Tiểu xé vảy thành từng mảnh dài, dùng nước sôi đun trong thời gian rất lâu, lại dùng lửa hong khô, sau đó mới cẩn thận băng bó vết thương cho Lệ Thú.

Liên tục vài ngày Tiểu Tiểu không ngừng chăm sóc cho Lệ Thú, sau đó dò xét xung quanh xem đến tột cùng hướng nào mới là đường đi ra ngoài.

Nàng dù sao cũng là con gái của võ lâm thế gia, đối với loại chuyện này vẫn có thể xử lý, nhưng độc trên người Lệ Thú nàng lại bất lực. Chất độc kia mới là khó giải quyết nhất, hiện tại lúc Lệ Thú tỉnh táo rất ít, một kiếm khi rơi xuống vách núi kia gần như lấy đi hết toàn bộ sức mạnh của Lệ Thú.

"Thú ca, " mấy ngày nay Tiểu Tiểu nuôi thành tật xấu nói chuyện một mình, biết rõ Lệ Thú không có khả năng nghe được lời của nàng nhưng chính là nàng vẫn luôn mở đầu bằng hai chữ này: "Chúng ta không thể kéo dài nữa, cần phải rời khỏi, nơi này cách Thiếu Lâm tự rất gần, Thiếu Lâm tự là môn phái đứng đầu võ lâm, đối với y thuật bọn họ cũng có nghiên cứu, chúng ta phải đi tới đó!"

Tiểu Tiểu thấm nước mảnh vải bó sạch sẽ, lau mồ hôi cho Lệ Thú: "Phải tin tưởng thiếp nhé!" Tiểu Tiểu hít sâu một hơi, tựa như quyết tâm ra một quyết định nào đó: "Chúng ta bây giờ phải đi!"

Bọn họ đi suốt ba canh giờ, thân mình Tiểu Tiểu bé nhỏ thế nhưng bộc phát ra nghị lực kinh người, kiên cường mang theo Lệ Thú ra khỏi cánh rừng đến phía sau núi Thiếu Lâm tự.

Trụ trì Thiếu Lâm vẫn luôn có tiếng tốt trong chốn võ lâm, mà tư tưởng phổ độ chúng sinh của Phật gia khiến trụ trì Thiếu Lâm tự thu nhận Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú không chút do dự, cũng tìm người tinh thông y thuật chữa thương cho Lệ Thú.

Mà khi Tiểu Tiểu nghe được độc trên người Lệ Thú đã được thanh trừ, thân thể sớm một mòi chống đỡ không được mà hôn mê bất tỉnh.

Một giấc này, Tiểu Tiểu ngủ vên vện một ngày một đêm.

Sau khi Tiểu Tiểu tỉnh trước tiên chính là nghĩ đến vết thương của Lệ Thú, muốn tới chỗ của hắn nhìn một chút, nhưng vừa ra khỏi cửa đã bị một tiểu hòa thượng ngăn lại: "Nữ thí chủ, chủ trì muốn thỉnh giáo ngài một chút chuyện."

"Nhưng là..." Tiểu Tiểu chần chờ một chút, nàng muốn đi nhìn Lệ Thú hơn cơ!

Tựa hồ là nhận ra băn khoăn của nàng, tiểu hòa thượng hô một tiếng Phật hiệu: "Nữ thí chủ, trụ trì đang ở trong phòng của nam thí chủ kia trị liệu. Ngài có thể trực tiếp đi qua đó."

"Làm phiền ngài, đại sư."

"Không dám không dám. Thí chủ, mời đi bên này." Dứt lời, tiểu hòa thượng liền đi phía trước Tiểu Tiểu dẫn đường cho nàng.

Thời gian không đến một nén nhang, Tiểu Tiểu liền đi theo tiểu hòa thượng tới phòng của Lệ Thú. Trụ trì Thiếu Lâm tự đang bắt mạch cho Lệ Thú, Tiểu Tiểu thành thật đứng ở bên cạnh không dám quấy rầy, đừng thấy nàng không ngừng đầu võ mồm cùng Sở Văn Xuyên, Yên Thanh Dịch, nhưng khi đối mặt với trụ trì Thiếu Lâm là một lão giả đức cao vọng trọng như vậy, nàng rất là tôn kính, nhất là lão giả này còn cứu Lệ Thú một mạng.

"Đại sư, Thú ca chàng ấy như thế nào rồi?" Thấy trụ trì mở mắt, Tiểu Tiểu lập tức tiến lên hỏi thăm.

"Toàn bộ độc của vị thí chủ này đã được thanh trừ, đã không còn đáng ngại, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể khỏi hẳn." trụ trì khác với vẻ nghiêm túc trong ấn tượng của Tiểu Tiểu về những người đức cao vọng trọng, vị Trụ trì trước mắt này mặc dù có loại khí chất của tăng nhân đắc đạo, nhưng lại thân thiết hòa ái như một ông lão nhà bên.

"Vây là tốt rồi." Tiểu Tiểu thở phào nhẹ nhõm: "Đại sư ngài bảo con tôi là muốn hỏi chuyện gì vậy? Con nhất định biết cái gì nói cái đó không giữ lại chút nào!"

"Vây bản tăng liền nói thẳng." Chủ trì dựng thẳng bàn tay lên đặt trước ngực: "Bản tăng muốn hỏi, đến tột cùng là người phương nào muốn lấy tính mạng của các người..." Chủ trì dừng một chút: "Gần đây võ lâm xuất hiện rất nhiều gia chủ của các gia tộc võ lâm loại nhỏ và vừa bị trúng độc mà chết, mà loại độc này cùng với loại độc thí chủ này trúng giống nhau."

Tiểu Tiểu á khẩu, loại chuyện này nàng nào đâu có biết? Theo lý thuyết, lấy tính cách của Lệ Thú khẳng định sẽ không đắc tội với người nào, cho dù là lúc ở Tây Vực hạ chiến thiếp không ngừng, nhưng thế lực của Tây Vực sẽ không xâm nhập vào Trung Nguyên chứ!

"Cái kia..." Tiểu Tiểu ngượng ngùng gãi đầu: "con cũng không rõ lắm ôi... Nếu không chờ sau khi Thú ca tỉnh lại để chàng ấy nói với ngài?"

"Vây làm phiền thí chủ rồi."

"Không phiền ạ, không phiền ạ, cần phải như vậy!" Tiểu Tiểu xua tay liên tục.

"Vây bản tăng cáo từ trước." Trụ trì khẽ cúi người chào hướng Tiểu Tiểu.

"Đại sư đi thông thả."

Đội Trụ trì đi rồi, Tiểu Tiểu nhìn về phía Lệ Thú không khỏi thở dài, xem ra bọn họ giống như bị cuốn vào chuyện gì nguy hiểm rồi!

Tiểu Tiểu dè dặt cẩn trọng vén lại góc chăn cho Lệ Thú, dùng tay áo lau mồ hôi trên trán cho Lệ Thú: "Thú ca, chàng tỉnh lại nhanh nhé! Thật lâu không có nói chuyện cho chàng nghe rồi..."

Mấy ngày kế tiếp, Tiểu Tiểu không ngừng liên miên lái nhái nói chuyện với Lệ Thú, từ chuyện bắt đầu khi Lệ Thú hôn mê, nói xong rồi đến hồi ức thời thơ ấu, động tác trên tay không có dừng lại, không ngừng chăm sóc Lệ Thú, bưng trà bón nước, xoa người chà lưng, cũng không mượn tay người khác, nàng còn hỏi thăm riêng từng nhân trong chùa chuyện chăm sóc người bị thương.

"Thú ca, chàng nói, Tiểu Dịch cùng Tam ca hẳn là sẽ không có chuyện gì chứ?" Tiểu Tiểu nhìn ra ngoài cửa sổ, vào thu thời tiết luôn đặc biệt hiu quạnh, lá rụng rơi là tả khiến tâm tình của Tiểu Tiểu càng thêm hồng bết.

"Thú ca, chàng nói, chàng chừng nào thì mới tỉnh đây?"

"Bây giờ."

Âm thanh trầm ổn khiến Tiểu Tiểu sững sốt, lập tức quay đầu, nhìn về phía người trên giường, Lệ Thú đang mở to mắt nhìn nàng.

"Thú ca! cuối cùng chàng đã tỉnh!" Tiểu Tiểu thấy Lệ Thú muốn ngồi dậy, lập tức tiến lên đỡ hân, cũng đặt một cái nệm mềm phía sau hân. Làm xong những thứ này, Tiểu Tiểu không tự chủ được bắt đầu nghẹn ngào, sau đó tiếng càng ngày càng lớn, cuối cùng trực tiếp khóc ra.

Sau đó...

Lệ Thú luống cuống.

"Tiểu Tiểu... Nàng..." Lệ Thú muốn giơ tay lau nước mắt giúp Tiểu Tiểu, nhưng lại phát hiện toàn thân hân đều không còn khí lực, chỉ có thể mở miệng, lại nhưng là, Lệ Thú lại phát hiện hân thật sự không biết đồ một nữ nhân đang khóc như thế nào, hơn nữa cô gái này lại là thê tử của hân, thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu trực tiếp nhất: "Đừng khóc."

"Nhưng thiếp đây là cao hứng a!"

"Cao hứng phải là cười..."

"Nhưng thiếp không nhịn được..."

Đúng là võ đề Hoàng Hà.

"Ta không sao..."

"Nhưng là, chàng đã hôn mê bảy ngày."

Được thôi! Một câu nhưng là, đem lời nói của hân toàn bộ gạt bỏ trở về.

Được rồi! Vì để nàng có thể thu hồi lại nước mắt, tránh cho làm hân chết đuối, ra tuyệt chiêu vậy!

"miệng vết thương của ta đau." Chiêu này là Tiểu Dịch cùng Tam ca dạy cho hân.

Ngay lập tức, Tiểu Tiểu nín khóc, xoay người chạy ra ngoài: "Thiếp đi tìm trụ trì xem cho chàng!"

Lệ Thú không nói gì nhìn bóng lưng Tiểu Tiểu chạy đi, hân chính là muốn nàng im lặng cùng hân a...

Đây có phải gọi khéo quá thành vụng không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: võ lâm bí sự

"Con nói cái gì!" đột nhiên từ Tây Vực Dạ Ngưng Bảo truyền ra tiếng gầm giận dữ.

Thanh âm này rõ ràng là thuộc về Sở Lăng.

"Cha, con nói..." Sở Văn Xuyên nhìn trộm lão cha nhà mình, bên cạnh còn có Yên Thanh Dịch đứng ủ rũ: "Chúng con cùng vợ chồng Tứ đệ bị tách ra, Tứ đệ hình như bị thương nặng, hân cùng Tiểu Tiểu..." Sở Văn Xuyên nuốt một ngụm nước miếng: "Nhảy xuống vách núi, lạnh ít dữ nhiều."

Ngày đó, nữ sát thủ kia hình như không có ý đối địch cùng bọn họ, chỉ là ngăn cản hai người họ, kéo dài thời gian, cho đến khi Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu nhảy xuống vách núi, nữ sát thủ kia mới bỏ chạy. Sau đó hân giết vài người phía sau tham gia vây bắt Lệ Thú, nhưng để lại cho bọn hân cũng chỉ là tin tức Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu nhảy xuống vách núi.

Vốn bọn họ còn ôm một chút hi vọng đi tìm dưới đáy vực, nhưng cái vách núi này phủ đầy bạch cốt âm trầm, xung quanh còn có kên kên xây tổ, lang sói vờn quanh, cho dù có chết cũng không tìm được thì thế...

Mặt Sở Lăng lại biến sắc, cuối cùng suy sụp thờ dài, phảng phất thoáng chốc như già đi mười mấy tuổi, đưa con duy nhất của Tam đệ kết nghĩa cứ như vậy rơi xuống vách núi mà chết, nguyên nhân còn là vì bọn họ không có tiền ở trọ, không thể không cắm trại bên ngoài mà gặp phải mai phục.

Điều này có phải là việc đáng chê cười hay không?

Lúc này Sở Lăng đang suy sụp nên không chú ý tới con trai trưởng cùng con trai thứ của hắn lộ ra nụ cười quỷ dị, Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch cũng đang ủ rũ nên không chú ý tới.

"Tam ca, huynh nói cái gì?" Sở Văn Di đột nhiên từ ngoài cửa vọt vào, vẻ mặt hoảng loạn, theo sau còn có Triển Anh Hào cùng đông đảo võ lâm cao thủ thoát ần xung quanh Dạ Ngưng Bảo, trong đó còn bao gồm những người muốn khiêu chiến Lệ Hi Kiệt cùng Lệ Thú.

"tiểu tử Sở gia, ngươi vừa mới nói cái gì?" Triển Anh Hào nín lấy cổ áo Sở Văn Xuyên.

Sở Văn Xuyên không thể không đem những lời nói cho phụ thân lặp lại một lần nữa.

"Không thể nào!" Triển Anh Hào phẫn nộ rống lên: "tiểu tử kia không thể nào chết! võ công của tiểu tử kia cao cường như, một người có thể đánh với nhóm mười người chúng ta, làm sao có thể..."

"Nhưng là..." Yến Thanh Dịch giúp Sở Văn Xuyên giải vây: "trên phi tiêu làm tỷ phu bị thương nặng hình như có độc!"

Triển Anh Hào suy sụp ngồi dưới đất, tuy rằng lúc ban đầu yêu thích Lệ Thú là vì quan hệ với Lệ Hi Kiệt, nhưng tính cách của Lệ Thú quả thật khiến hắn rất vừa lòng, tuy rằng tính cách Lệ Hi Kiệt khác nhau rất nhiều, nhưng Lệ Thú ở Dạ Ngưng Bảo một thời gian ngắn cũng khiến hắn coi như là cháu trai mình mà quan tâm, chăm sóc hắn.

Mà những lão nhân theo đến sắc mặt cũng thay đổi, tuy đánh không lại Lệ Thú, nhưng cái loại thói quen đặc biệt nghe lời lão nhân của Lệ Thú làm cho bọn họ không tự chủ được sinh ra kiêu ngạo, bởi vì sai khiến Lệ Thú liền tương đương với sai khiến Lệ Hi Kiệt! Ai bảo hai người bọn họ lớn lên giống nhau như đúc? Mặc dù trong lòng còn có một chút muốn trả thù, nhưng Lệ Thú lại không oán không hờn, điều này làm cho bọn họ chân chính thích tiểu tử võ công cao cường mà lại cổ hủ kia tận đáy lòng.

"Là ai?" Sở Lăng nghiêng răng nghiêng lợi từ trong kẽ răng nặn ra âm thanh, giống như oan hồn đến từ Cửu U địa ngục. "Là ai tập kích các ngươi!"

"... Không biết" Sở Văn Xuyên thờ dài, đối phương chỉ cần bị bắt liền tự sát, đến ngay cả tin tức của Lệ Thú cũng là lúc hai bên giao chiến mà moi ra.

"Vậy thì tìm! Dốc hết toàn lực Dạ Ngưng Bảo cũng phải tìm ra đám rùa đen làm hại Lệ Thú! Giết, tất cả đều giết chết!" Sở Lăng rống giận, ngay cả lời mắng chửi người cũng nói ra, thậm chí còn muốn đại khai sát giới.

"Mấy lão gia hỏa chúng ta cũng đi!" Triển Anh Hào đứng bật dậy: "Tuy chúng ta thoát ần võ lâm nhiều năm, nhưng vẫn còn lực chấn nhiếp! Lão tử cũng không tin, đám rùa đen kia có thể giấu diếm được tất cả mọi người trong võ lâm!"

Sở gia lão đại Sở Văn Ngao cùng Sở gia lão nhị liếc mắt nhìn nhau, cùng nhau gật gật đầu: "Phụ thân, chúng con đem mạng lưới tin tức của Dạ Ngưng Bảo thâm nhập vào Trung Nguyên, tin tưởng sẽ có tin tức."

Chỉ có nắm giữ mạng lưới tình báo mới có thể giấu giếm mọi người, đem tin tức bắt lợi cho mình giấu xuống, về phần tổ chức liên quan đến bọn họ kia...

Quần bọn sống chết của bọn họ làm gì!

Cứ như vậy, những võ lâm hào kiệt từng dặm chân một cái là có thể làm cho cả võ lâm lật ba vòng toàn bộ quay trở lại trong chốn võ lâm, thống lĩnh Tây Vực là Dạ Ngưng Bảo không dùng nguyên tắc lãnh đời nữa, ngược lại bắt đầu lan rộng tới Trung Nguyên.

Mà bọn họ lại không biết, người khiến cho tình cảm của quần chúng xúc động là Lệ Thú lại đang thanh thoi cùng Tiểu Tiểu ở Thiếu Lâm tự nói chuyện trên trời dưới đất!

...

...

"Đại sư, ngài nói là độc trên người ta cùng rất nhiều người gần đây trong võ lâm bị trúng độc là cùng một loại?" Lệ Thú ngồi ở trên mép giường nhắm mắt, một chút cũng không nhận ra hắn đang bị thương nặng còn chưa lành, chỉ có Tiểu Tiểu là có thể thấy được hắn đang mạnh mẽ chống đỡ, làm gì có người nào vừa tỉnh mà lại có tinh thần như vậy?

Nhưng Đại đầu gỗ nói hết lần này đến lần khác, đại sư là ân nhân cứu mạng của hắn, lại là trưởng giả, phải kính trọng, nên lúc nghe được trụ trì có chuyện hỏi hắn, hắn lập tức để người ta đến mời trụ trì, nếu không phải hiện tại hắn đi được vài bước đã hết sức mà nói, Tiểu Tiểu cảm thấy Đại đầu gỗ nhất định sẽ tự mình đến phòng của trụ trì để cho ông ấy hỏi thăm.

Nhưng đại đầu gỗ còn nói nếu không đi tới được phòng của Đại sư, nhất định phải ngồi dậy mới có thể thể hiện kính cẩn.

Nghe hắn nói vậy kia!

Đại sư người ta căn bản không thèm để ý những thứ này đâu! Nhưng nếu như nàng không diu hấn đứng dậy mà nói, hấn sẽ cậy mạnh mà chống đỡ tự ngồi dậy, vì tránh cho Đại đầu gỗ làm rách miệng vết thương, khiến cho Phật môn thanh tịnh của người ta khắp nơi dính máu mắt thanh tịnh, Tiểu Tiểu đành phải trợn mắt mà đỡ hấn ngồi dậy.

Đại đầu gỗ đáng chết, cố tình muốn đổi nghịch với nàng!

Chờ nàng chuẩn bị hai bao mông hấn được (thuốc mê) hạ vào trong bát cháo của hấn, để xem hấn còn có thể đứng lên hay không!

"Phái, thí chủ." Trụ trì hô lên phát hiệu: "Những người này đã sát hại rất nhiều người trong võ lâm rồi."

"Đại sư, xin cho ta nghỉ lại." Lệ Thú nhắm mắt lại, nhớ lại xem hấn đã từng đắc tội với người nào, cuối cùng lắc đầu: "Không, ta cũng không biết này nhóm người là ai. Nhưng võ công của bọn họ cùng với đám người vây công người Thực Lục gia có lộ tuyến giống nhau." Lại nói tiếp bổ sung: "Thực Lục gia đã từng bị bọn họ vây công, vừa đúng lúc ta đi ngang qua nên cứu bọn họ."

"A di đà phật, hành động lần này của thí chủ là việc thiện lớn rồi." Trụ trì đại sư tán thưởng từ đáy lòng: "Không biết Thực Lục gia..."

"Đó là thông gia với Yến gia chúng con." Tiểu Tiểu tất nhiên biết chuyện của đại ca nhà mình: "Hiện tại bọn họ chắc là đang ở Tô Châu Yến gia."

Trụ trì gật đầu.

"Ta nhớ được chiêu thức võ công của bọn chúng." Lệ Thú nói ra một câu kinh người, một loại võ công không dễ dàng bị người ta lý giải như vậy, đến ngay cả khi có

bí tịch cũng không nhất định có biện pháp học toàn bộ, hơn nữa chỉ là cho người ta xem một hai lần? Nếu như chỉ dựa vào việc nhìn người ta sử dụng chiêu thức mà có thể thấy được chiêu số võ công của người đó, như vậy người này nhất định là một kỳ tài võ lâm.

Nên khi nghe thấy vậy, lấy tâm tính của trụ trì cũng hoảng hốt: "Thí chủ nói lời ấy là thật?"

"Không dám nói mười phần, nhưng bảy tám phần là không có vấn đề." Lệ Thú nghiêm túc khẳng định.

"Thú ca không biết nói dối đâu!" Tiểu Tiểu ngồi bên cạnh cổ vũ, phương trượng trụ trì cứu Thú ca, bọn họ nhất định phải giúp đỡ. Tri ân báo đáp là đạo lý giang hồ đến phụ nữ cũng biết, nhưng thật sự làm được lại ít ỏi không được mấy người, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu cũng nằm trong mấy người ít ỏi đó.

Nhưng Lệ Thú chưa kịp trả lời thì Tiểu Tiểu lại nói tiếp: "Chờ sau khi thương thế của Thú ca tốt lên thì để chàng ấy biểu diễn cho đại sư xem!"

Lệ Thú nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu không cam lòng yếu thế trừng lại, sự thật chứng minh đại hiệp tuy võ công cao cường, nhưng công phu trừng người không lợi hại bằng thế tử nhà hấn, vậy nên chẳng cần nhiều thời gian Lệ Thú liền đầu hàng, nghĩa là đồng ý với đề nghị của Tiểu Tiểu, cho dù hấn có chống đỡ đánh ra võ công của đôi phương, thì cũng không đỡ được thời gian bao lâu.

"Là bản tăng đường đột rồi." Trụ trì là người biết sai thì sửa, lập tức xin lỗi. Khi hấn bắt mạch cho Lệ Thú thì biết Lệ Thú có nội lực thâm hậu, hơn nữa hiện tại Lệ Thú ngồi thẳng tắp, khiến hấn theo bản năng cho rằng thương thế của Lệ Thú đã không còn gì đáng ngại.

Thấy trụ trì khoan dung lại khiến Tiểu Tiểu ngưng ngừng sờ mũi, nhưng mặc kệ nói như thế nào vẫn là Thú ca quan trọng nhất. Trong võ lâm nhiều người như vậy, nếu muốn bắt lấy kẻ hại người này, cũng không thiếu mấy ngày này.

"Vậy Lệ thí chủ nghỉ ngơi thật tốt, bản tăng cáo lui trước." Chủ trì hơi cúi đầu trước Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu rồi rời khỏi phòng Lệ Thú.

"Đại sư đi thông thả." Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú cũng không dám chậm trễ, lập tức đáp lễ với trụ trì.

Đợi sau khi trụ trì rời đi, Tiểu Tiểu không nói câu nào lập tức để Lệ Thú nằm xuống giường: "Thương thế của chàng còn chưa tốt, nhanh nằm xuống!"

"Tiểu Tiểu, ta đã làm tổ ở trên giường được một thời gian rất dài rồi." Lệ Thú không có tức giận, chỉ là trần thuật một sự thực thôi, khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc nhìn nàng.

"Không cho xuống đất!" Tiểu Tiểu chống nạnh tỏ rõ "hiện tại ta mới là lão đại!": "Chàng dám động một chút thử xem!"

Lệ Thú nhìn Tiểu Tiểu bằng ánh mắt thật sâu, ánh mắt kia khiến trái tim Tiểu Tiểu run rẩy, giống như trước khi chia cắt Lệ Thú cũng thường xuyên nhìn chăm chăm vào nàng như vậy: "Tiểu Tiểu, ta đã hiểu thức cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm."

"A?" Tiểu Tiểu kinh ngạc ngồi bên giường Lệ Thú: "Chàng hiểu được rồi? Nhanh như vậy?"

"Ừ." Lệ Thú gật đầu: "Nhưng còn có một số chuyện ta nghĩ mãi mà không hiểu, cần phải suy nghĩ thêm."

Chẳng hạn như vì sao hấn không chút do dự đỡ ám khí cho Tiểu Tiểu, vì sao hấn không muốn Tiểu Tiểu có thể bị thương dù chỉ một chút, vì sao hấn muốn để Tiểu Tiểu bên người hấn không bao giờ rời xa, vì sao Tiểu Tiểu lại trở thành tín niệm của thức cuối cùng của Yêu Tuyệt Kiếm, vì sao Tiểu Tiểu có thể sẵn sàng cùng hấn xuống hoàng tuyền....

Vân vân, tất cả những vấn đề liên quan đến Tiểu Tiểu, hần không hiểu, cũng không rõ, nhưng hần biết tuyệt đối không chỉ bởi vì hai chữ trách nhiệm.

Vì sao vậy?

Hần cần cẩn thận suy ngẫm.

Thế nhưng..

Trên đời không được như ý đến tám chín phần mười, bởi vậy nên bên này hần vừa mới bắt đầu suy ngẫm, bên kia Tiểu Tiểu đã bắt đầu hỏi.

"Thú ca, vì sao chàng lại giúp thiếp đỡ ám khí, chàng chỉ cần nghiêng người một chút là có thể không bị thương nặng như vậy."

Lệ Thú ngẩng đầu, thấy được ánh mắt vừa nghi hoặc vừa chờ mong của Tiểu Tiểu: "Trên ám khí có độc, ta có thể chống được, nhưng nàng không chống được. Hơn nữa bảo vệ thể tử là trách nhiệm của trượng phu." Hiện tại hần cũng không nghĩ ra đáp án, vậy thì cho Tiểu Tiểu một đáp án nằm trong quy củ là được rồi.

Thế nhưng hai mươi ba năm trên núi Lệ Thú hoàn toàn không biết đáp án mà Tiểu Tiểu muốn tuyệt đối không phải là đáp án này.

Bởi vậy thời điểm nghe được đáp án này Tiểu Tiểu neho mắt lại, tỏa ra mùi vị uy hiếp: "Còn có gì nữa?"

"Còn có?" Lệ Thú sùng sốt tiện đà lắc đầu: "Không có."

"Xác định không có?"

"Xác định."

"Nhất định?"

"Nhất định."

Tiểu Tiểu xoay mạnh người đi ra cửa: "Thiếp đi ra ngoài hít thở không khí."

Đại đầu gỗ chết tiệt nói với nàng ba chữ kia khó khăn như vậy sao?

Đúng là chết tiệt, được, nàng quyết định, hần không nói thì cả đời này đừng mong nghe được nàng nói!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đâu cần nói lời yêu

Được Tiểu Tiểu chăm sóc cẩn thận, thân thể Lệ Thú dần dần tốt lên, nhưng hần là do trúng độc mà Lệ Thú gầy đi một vòng lớn.

Bởi vậy Tiểu Tiểu liều mạng cho Lệ Thú ăn uống bồi bổ, nhưng phần lớn chỉ là thuốc bổ, nếu không phải ở trong chùa miếu không được sát sinh, không chừng Tiểu Tiểu còn đi bắt gà rừng về tẩm bổ cho Lệ Thú.

"Tiểu Tiểu." Lệ Thú buông chén thuốc, chén thuốc vừa đen vừa đắng hết sạch, bằng điểm này mà nói, Lệ Thú vẫn rất nghe lời, khi uống thuốc cũng không oán giận, thậm chí đến một biểu cảm cũng không có, làm hại Tiểu Tiểu cho rằng thuốc hần dùng là ngọt, còn lén nếm thử, nhưng đáng đến nỗi Tiểu Tiểu suýt nữa thì làm đổ chén thuốc.

"Thú ca?"

"Trong khoảng thời gian này thuốc ta dùng là từ đâu tới?" Nếu hần nhớ không lầm mà nói, trên người bọn họ một phân tiền cũng không có.

"Một phần là thiếp mượn của Trụ trì." Tiểu Tiểu đang dọn dẹp lại phòng, ngón tay chỉ vào Lệ Thú, Lệ Thú lập tức nâng chân lên để cho Tiểu Tiểu quét bụi bên dưới giường, không phải là Lệ Thú không muốn giúp đỡ, mà là Tiểu Tiểu không khiến: “một phần khác là thiếp đi săn thú đổi lấy."

Tiểu Tiểu nói chẳng hề hề ý, nhưng lại khiến Lệ Thú cảm thấy hết sức áy náy. Loại chuyện này rõ ràng là trách nhiệm của trượng phu, lại vì hần bị thương mà gánh trên vai Tiểu Tiểu.

"Thực xin lỗi, Tiểu Tiểu." Lệ Thú nắm chặt tay Tiểu Tiểu, để nàng ngồi bên cạnh mình: "Nàng vất vả rồi."

"Nói linh tinh gì đó!" Tiểu Tiểu tròn mắt, chỉ một ngón tay: "chàng là vì cứu thiếp nên mới bị thương ời! trách nhiệm chăm sóc chàng đương nhiên là do thiếp làm! Khoan đã nào, chẳng lẽ..." Tiểu Tiểu neho mắt lại, tỏa ra mùi vị uy hiếp: "chàng hối hận?"

"Hối hận cái gì?" Tiểu Tiểu nói không đầu không đuôi, đại hiệp toàn cơ bắp đương nhiên nghe không hiểu.

"Hối hận đã cứu thiếp... Thậm chí là..." đôi mắt của Tiểu Tiểu nhanh chóng nặn ra một chút nước mắt, định dìm chết đuối cái kẻ không hiểu phong tình kia: "Hối hận cưới thiếp." Sợ Lệ Thú không hiểu, Tiểu Tiểu lại thêm một câu: "nếu không sao chàng lại nói chuyện khách khí với thiếp như vậy?"

Loại trạng thái này của Tiểu Tiểu tuyệt đối là giả, dưới tình huống này người bình thường cũng sẽ vì đồ dành thê tử nói ra tâm tình mà Tiểu Tiểu chờ mong đã lâu thôi!

Nhưng cái vị kia hoàn toàn không phải là người bình thường.

"Trước tiên, ta chưa từng hối hận, ta đã nói rồi, cưới nàng vốn là bất đắc dĩ..." Nghe thấy thế mắt Tiểu Tiểu lập tức trừng lớn, muốn bày ra trạng thái hùng hổ, đáng tiếc đường đường là đại hiệp sẽ không bị khí thế của Tiểu Tiểu đè bẹp, bởi vậy Lệ Thú trái lại vẫn như trước mà nói tiếp: "Nhưng là quyết định chính xác nhất của ta. Còn có, người Lệ gia không bỏ vợ, không nạp thiếp, bởi vậy nàng nhất định phải luôn bên ta. Cuối cùng..." Lệ Thú nhưn mảy: "Ta đang suy ngẫm một chuyện, đợi đến khi ta nghĩ ra đáp án lại nói tiếp cho nàng."

Ách... Nàng chỉ là muốn Đại đầu gỗ nói ra ba chữ kia thôi mà, Đại đầu gỗ lòi ra lăm đạo lý lớn thế làm gì?

Được rồi, được rồi, nàng nhận mệnh rồi, đại khái đời này nàng đừng mong nghe được mấy chữ kia từ miệng của Đại đầu gỗ!

Nhưng một yêu cầu khác, nàng cần phải đạt được mục đích.

"Thú ca, chàng đã không muốn để thiếp vất vả như vậy, đồng ý với thiếp về sau tuyệt đối không để bị thương, cho dù là nguyên nhân gì." Yêu cầu của Tiểu Tiểu như chém đinh chặt sắt.

"Ta sẽ không để bị thương nữa." Lệ Thú nghe lời lập tức cam đoan với Tiểu Tiểu.

"cho dù là nguyên nhân gì?" Nhưng Tiểu Tiểu không dễ bị lừa như vậy.

Lệ Thú nhủ mảy, giương mắt nhìn Tiểu Tiểu thật sâu, hần giải thích yêu cầu của Tiểu Tiểu: "Ta phải bảo vệ nàng."

"Cho dù là nguyên nhân gì!" Tiểu Tiểu kiên trì không lùi bước.

"thời điểm nàng gặp nguy hiểm là ngoại lệ."

"Chàng!" Tiểu Tiểu tức giận chu miệng.

"Tiểu Tiểu" âm thanh Lệ Thú đặc biệt nhu hòa: "Bảo vệ thê tử là trách nhiệm của trượng phu."

Biết chàng sẽ nói như vậy, chàng ..cái đại đầu gỗ này!

"Sống chung chẵn, chết cùng huyết, bây giờ ta còn không muốn chết, vậy nên ta cần phải bảo vệ nàng, chuyện của nàng ta tuyệt đối không lui về phía sau một bước."

Có đàn ông đối với một số chuyện tuy không hiểu, nhưng hần vẫn làm cho người xem! Người đàn ông như vậy không cần thiết nói ra lời ngon tiếng ngọt, không cần thiết từng canh giờ trong ngày đều nói "ta yêu nàng", nhưng biểu hiện của hần cũng thâm tình như vậy, hành động thường mạnh hơn ngôn ngữ.

Tiểu Tiểu thỏa mãn thở dài, vậy là đủ rồi, như vậy là đủ rồi!

...

...

"Đại sư." Lúc Lệ Thú được Tiểu Tiểu đồng ý có thể tự do hoạt động, hần đi tìm Trụ trì trước tiên, bởi vì Trụ trì còn chờ hần biểu diễn chiêu thức võ công của mấy người thần bí kia!

"Lệ thí chủ." Trụ trì chấp tay trước ngực coi như là lời chào hỏi Lệ Thú: "Không biết thương thế của Lệ thí chủ đã hồi phục tốt chưa?"

"Đã tốt lắm, trụ trì đại sư, chẳng qua là còn cần điều dưỡng một chút, nhưng thi triển một bộ võ công thì không có vấn đề gì." Tiểu Tiểu cười hi hi đi theo sau Lệ Thú, từ ngày đó nàng hiểu không cần lời ngon tiếng ngọt của Lệ Thú — Lệ Thú cũng chắc chắn nói không nên lời — sau này nàng không cần rồi rắm, nhưng nàng vẫn như trước cam đoan sẽ không bị thương của Lệ Thú, hần không muốn chết, mà nàng cũng không muốn chết!

Sống chung chẵn, chết chung huyết. Đây không phải nàng nói suông!

"Vậy phiên Lê thí chủ."

Lê Thù gạt đầu, nhìn vũ khí trên giá đỡ binh khí, Thiếu Lâm tự lấy tín ngưỡng là Phật giáo, không chỉ là thánh địa của tôn giáo, mà còn là môn phái lớn hết sức quan trọng của võ lâm, tuy bọn họ không tranh với đời, nhưng không thể gạt bỏ sự thật võ nghệ của bọn họ rất cao cường.

Nhưng Phật gia quán triệt trong một chữ "Thiện", Thiếu Lâm tự cũng không thể khác.

Bởi vậy binh khí của Thiếu Lâm tự chủ yếu lấy côn bổng làm chủ, loại binh khí này dùng để đẩy lui địch cùng phòng thủ là chủ yếu, không dễ lấy đi tính mạng của người khác.

Điều này lại tạo thành phiên toái không lớn không nhỏ cho Lê Thù, võ công của hắn lấy Yêu Tuyệt kiếm làm chủ, Văn Hành dạy cho hắn Long Tường chương, Vô Nguyệt bộ chỉ là phụ, bởi vậy côn bổng của Thiếu Lâm tự với hắn mà nói rõ ràng không tiện tay. Hơn nữa công kích của đám người thần bí kia rõ ràng cũng là lấy đao kiếm làm chủ, làm thế nào để lấy côn bổng ra suy diễn những tinh túy của đao kiếm với hắn mà nói là một chuyện phiên toái.

Lê Thù hơi suy nghĩ một chút, liền quyết đoán từ trên giá vũ khí rút ra côn bổng, Vũ tăng côn thật dài lại bị hắn dùng tư thế cầm kiếm mà đánh ra, không có ngắt quãng hoặc không hài hòa chút nào.

Yêu Tuyệt không thức, cũng không phải chỉ có kiếm chiêu, chỉ cần hiểu rõ tất cả đạo lý, sẽ phát hiện ra mà liên hệ đó với những loại binh khí khác.

Bởi vậy Lê Thù lấy côn làm kiếm không có bất kỳ điều gì không hợp, ngược lại khiến phương trượng càng xem càng hưng phấn, không chỉ là vì Lê Thù sử dụng kiếm chiêu của người thần bí mà càng vì võ công của Lê Thù!

Có thể hiểu rõ đạo lý về vũ khí như vậy võ công làm sao có thể yếu?

Huống chi nội lực của người thanh niên này còn mạnh hơn nhiều người lớn tuổi!

Có lẽ âm mưu nhằm vào người trong võ lâm lần này có thể dựa vào người thanh niên trước mắt này giải quyết!

Đánh ra một bộ kiếm pháp, đến một chút mồ hôi Lê Thù cũng không có.

Phương trượng lập tức tiếp đón: "Lê thí chủ."

"Đại sư." Lê Thù cúi đầu về phía trụ trì: "người nhìn ra được chút manh mối gì không?"

Trụ trì lắc đầu: "bộ kiếm pháp này không hoàn toàn giống của Trung Nguyên, có chút tương tự với chiêu số của Miêu Cương."

Miêu Cương?

Lê Thù cùng Tiểu Tiểu nhìn nhau, đều thấy được nghi ngờ trong mắt đối phương.

Người Miêu Cương tấn công Lục gia, mà tấn công bọn họ làm cái gì?

"Lê thí chủ." Trụ trì cắt đứt dòng suy nghĩ của Lê Thù: "Bản tăng một yêu cầu quá đáng."

"không sao đâu Đại sư cứ nói thẳng, Lê Thù nhất định dốc hết toàn lực." Không từ chối, Lê Thù lập tức tiếp nhận thỉnh cầu của trụ trì, mà không cần biết nội dung là gì. Nhận của người một giọt nước ta trả người một dòng suối, còn nói gì đến ân cứu mạng?

"Ta muốn nhờ thí chủ đến Giang Nam." Trụ trì thở dài: "loại độc cùng loại với độc mà thí chủ trúng là từ phía Bắc dần dần lan rộng tới phía Nam, trúng độc ở gần Thiếu Lâm tự bản tăng thượng có thể chữa trị, nhưng phía Nam..." Trụ trì thở dài bất đắc dĩ: "sức của lão nạp không thể tới! Hơn nữa, lấy loại xu thế này mà nói, chắc là lập tức sẽ lan đến gần Giang Nam. Có thể thấy được tính toán to lớn của đối phương. Bởi vậy ta hi vọng sau khi thương thế của Lê thí chủ tốt lên, đến Giang Nam trước, hết sức đem tin tức này nói cho đồng đạo Giang Nam. Để trước khi đối phương đạt được mục đích mà đập nát âm mưu của chúng."

Lê Thù gạt đầu, ôm quyền với Trụ trì: "Lê Thù không thể chối từ!"

...

...

Gần tới mùa đông, thương thế của Lê Thù hoàn toàn khỏi hẳn, bởi vậy hắn quyết định chào từ biệt với phương trượng Trụ trì, về phần tiền thuốc men, hắn sẽ nghĩ biện pháp sau. Nghe Tiểu Tiểu nói, đến tiêu cực nhận một chuyến hàng còn kiếm được nhiều tiền hơn đi săn thú, hơn nữa bọn họ có thể lấy địa bàn Giang gia làm mục tiêu, thuận tiện còn có thể tìm kiếm Huýt Yêu kiếm.

Sau khi Trụ trì nghe xong tính toán của bọn họ lập tức tỏ vẻ bọn họ không cần trả lại tiền thuốc men, nhưng hi vọng bọn họ có thể đập tan tành âm mưu đang quét qua võ lâm.

Sau khi từ biệt trụ trì Thiếu Lâm tự trang nghiêm, thiện lương mà vô tư, Tiểu Tiểu cùng Lê Thù lên đường đi Giang Nam, tuy rằng Tiểu Tiểu có chút bất

an không yên với lần hành động này— phải biết rằng, không chỉ có Yến gia, Giang gia cũng ở Giang Nam!

Được xưng là võ lâm ngũ đại thế gia Giang gia cũng không phải dễ dàng đuổi như Yến gia, mà tên Giang Du kia một chút cũng không có khí độ của gia chủ Ngũ đại thế gia, tính cách có thù tất báo, những người đắc tội với hắn đều không có kết quả tốt, hơn nữa Tiểu Tiểu còn hai lần trốn hôn với hắn đây?

Trong mắt tên kia khẳng định là Tiểu Tiểu khinh thường hắn, nếu Yến gia còn không có người gả cho hắn, nói không chừng sẽ liên lụy đến Yến gia.

Nhưng trên đường may mắn là Lệ Thù cùng Tiểu Tiểu tìm được một tiêu cục vừa vặn muốn đi Hàng Châu, mà công phu của Lệ Thù khiến cục chủ tiêu cục có chút thương thức, bởi vậy Lệ Thù thuận lợi trở thành tiêu sư của tiêu cục này, cục chủ hứa hẹn sau khi chạy xong đơn tiêu này sẽ trả một phần phí tiêu đủ cho Lệ Thù hải lòng.

Mà tiêu lần này cũng không dễ chạy như vậy, nghe nói là một bảo vật vô giá, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm vào chuyến tiêu lần này.

Không chỉ có giang dương đại đạo, lục lâm hảo hán (*), thậm chí đến cả người có thanh danh tốt trong bạch đạo đều nhìn chăm chăm vào món hàng này.

Là cái gì vậy?

Tiểu Tiểu có chút tò mò, nhưng không tiện hỏi. Lệ Thù cũng không hỏi, bởi vì hắn không tò mò...

Tiểu Tiểu cùng Lệ Thù dừng lại gần hai ngày, rồi đi theo cục chủ tiêu cục và nhóm tiêu sư đồng đạo cùng bước trên đường đi Hàng Châu.

Mà ở Tây Vực lúc này đã lật trời, Triển Anh Hào cùng đồng đạo võ lâm cao thủ cuộn cuộn lên đường!

(*) giang dương đại đạo: đạo tặc có tiếng tăm

Lục lâm hảo hán: anh hùng trong giang hồ

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Hành trình áp tiêu

"Triển gia gia." Sở Văn Xuyên vội vàng đi nhanh hai bước đuổi theo Triển Anh Hào, mọi người từ Tây Vực lên đường lúc này đã phân tán ra xung quanh tìm hiểu tin tức, nhóm của bọn họ bao gồm Sở Văn Xuyên, Sở Văn Di, Yến Thanh Dịch, còn có Triển Anh Hào: "Chúng ta bây giờ đi đâu?"

"Không biết." Triển Anh Hào trả lời rất sáng khoái, lại khiến Sở Văn Xuyên kéo khóe miệng, hắn biết ngay Triển gia gia luôn không cẩn thận nhất định sẽ không có kế hoạch đầy đủ nào cả, tám chín phần mười dựa vào may mắn xem có thể thăm dò được tin tức có ích nào hay không.

"Nếu không, chúng ta đến quê nhà của Tiểu Tiểu, ách, là nhà Tứ đệ muội xem sao! Nói không chừng bọn họ còn sống sót, sẽ..." Sở Văn Xuyên thở dài, loại khả năng này thật nhỏ, phải biết rằng quan hệ của Tiểu Tiểu với người nhà cũng không tốt, nếu bọn họ muốn trở về thì nhất định trở về Dạ Ngưng Bảo! Đương nhiên còn có khả năng khác, bọn họ không có đủ lộ phí để quay trở về Dạ Ngưng Bảo...

Dù sao vị đại hiệp Lệ Thù này cũng thật nghèo.

"Đi đến chỗ người phụ nữ kia?" Triển Anh Hào lắc đầu không chút do dự, hắn chính là vị trưởng bối Sở Văn Di tìm có thể thuyết phục Lệ Thù giúp nàng! Tuy luôn đối nghịch với Sở Lăng, nhưng trong lòng Triển Anh Hào rất tán thưởng Sở Lăng, còn Sở Văn Di lại là người Triển Anh Hào nhìn lớn lên, từ nhỏ nhu thuận, văn nhã, xinh đẹp, cô gái như vậy sao có thể không thích? Triển Anh Hào từ lâu luôn ước ao có cháu gái nên trong lòng cũng muốn nàng có thể kết hôn với Lệ Thù, tuy hiện tại nguyện vọng này có chút xa vời: "Không đi!"

Sở Văn Xuyên dờ khóc dờ cười, Triển Anh Hào võ công cao cường là người sáng khoái, chỉ có tính khí rất trẻ con, mà Sở Văn Di...

Sở Văn Xuyên thở dài, có lẽ nàng nói xấu Tứ đệ muội với Triển Anh Hào? Nàng bị mọi người ở Dạ Ngưng Bảo chiều hồng rồi, chỉ cần muốn cái gì, người Dạ Ngưng Bảo đều sẽ trăm phương nghìn kế làm cho nàng.

Nhưng lần này Sở Văn Xuyên có thể khẳng định, Tứ đệ sẽ không nghe lời trưởng bối như vậy.

"Chúng ta phải đi thôi!" Từ khi trở lại Dạ Ngưng Bảo Yến Thanh Dịch cũng không nói gì, đến ngay cả chuyện Triển Anh Hào không thích tỷ tỷ hắn cũng không phản bác. Sở Văn Xuyên cho là khoảng thời gian này đã kích quá lớn với hắn, nhưng lời nói của Yến Thanh Dịch lúc này như trăm đĩnh chặt sắt, không cho cự tuyệt.

"Tiểu Dịch?" Sở Văn Xuyên kỳ quái nhìn hắn.

"Chúng ta phải đi tìm người Lục gia!" Yến Thanh Dịch nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mấy chữ, làm cho người ta hoài nghi nếu như người Lục gia ở đây, chắc chắn sẽ lập tức ăn nuốt sống người ta.

Không đợi câu hỏi từ những người khác, Yến Thanh Dịch giải thích tiếp: "sau khi Tỷ phu rời núi, liền thành thân cùng tỷ tỷ, trong khoảng thời gian đó tỷ phu không sử dụng võ công, không có khả năng đắc tội với đám người kia. Sau đó ta luôn đi theo hắn, từ khi đến Tây Vực tuy rằng tỷ phu đắc tội với không ít người, nhưng sau khi biết chuyện tỷ phu sẽ là bảo chủ kế nhiệm của Dạ Ngưng Bảo từ Nhiệm gia bảo truyền ra, ở Tây Vực không có khả năng xuất hiện người không có mắt như vậy."

Yến Thanh Dịch chậm rãi phân tích, ban đầu hắn chỉ là đoán, nhưng càng nói càng chắc chắn."Như vậy cũng chỉ có thể là trên đường từ Giang Nam đến Tây Vực, hoặc sau khi đến Miêu Cương..."

"Nếu đó là phiền phức gặp được ở Miêu Cương thì sẽ không có chuyện bỏ qua cho đệ và ta!" Sở Văn Xuyên nói tiếp.

"Uhm." Yến Thanh Dịch gật đầu, tuy hắn không thể chỉ dùng hai mắt là biết lộ tuyến võ công của đối phương như Lê Thụ, nhưng hắn có thể phân tích: "Như vậy cũng chỉ có thể là trên đường từ Giang Nam đến Tây Vực, mà đoạn đường đó tỷ phu chỉ động thủ một lần." Yến Thanh Dịch nhìn Sở Văn Xuyên, gần từng chữ nói ra sự thật: "Cứu Lục gia."

"Lục gia có thể biết tin tức của những người đó?" Triển Anh Hào hỏi.

"Có khả năng, nhưng không chắc chắn, Lục gia vốn ở Thục, nhưng do kết hôn cùng đại ca của ta nên cả nhà chuyển đến Tô Châu." Yến Thanh Dịch phân tích: "Ta nghi ngờ bọn họ đắc tội người nào đó, sau đó mới không thể không rời Thục."

Có đạo lý!

Sở Văn Xuyên gật đầu, tỏ vẻ đồng ý, ánh mắt nhìn về phía Triển Anh Hào, dù sao bọn họ cũng là tiểu bối nên theo Triển Anh Hào vậy.

"Vậy còn chờ cái gì!" Triển Anh Hào trợn mắt: "Đi thôi!"

Dù có tính trẻ con, Triển Anh Hào cũng là một người có cái nhìn đại cục, bằng không hắn cũng sẽ không để lại danh tiếng lớn trên giang hồ.

Bọn họ không biết quyết định lần này của họ vừa vặn giúp đỡ Lê Thụ hoàn thành một trong những mục tiêu của chuyến đi đến Giang Nam, nhưng cũng đi lướt qua Lê Thụ.

...

...

Gặp rừng dừng vào, đó là kiến thức thông thường của nhà binh.

Trong rừng thường thường có các loại thú hoang quý bí mai phục khó lường mà ít người biết, chẳng hạn như gấu đỏ to như hai người vạm vỡ, con rắn lớn có thể to như thân cây, thiên nhiên lan tràn hơi thở hoang man, bản năng tránh né nguy hiểm của loài người khiến cho bọn họ theo bản năng tổng kết được những quy tắc có lợi nhất cho mình.

Nhưng không cần đi sâu vào rừng rậm lớn thì sẽ sẽ không có vấn đề lớn, bởi vậy Lê Thụ đi theo tiêu cục thường sẽ hạ trại ở bên cạnh rừng rậm hoặc bên bờ sông, thứ nhất là có thể đi săn một chút thú hoang nhỏ, mặt khác còn giám sát hướng phòng ngự.

Điều này Lê Thụ cùng Tiểu Tiểu không hiểu lắm, bọn họ cũng không có thắc mắc gì, những tiêu sư này nói thế nào bọn họ làm theo là được.

Cho dù như vậy, Lê Thụ cùng Tiểu Tiểu cũng gặp không ít phiền toái, loại phiền toái này là từ bên trong đoàn tiêu, Lê Thụ là người bên ngoài, thể mà có thể nhận được nhiều tiêu phí hơn tiêu sư cũ, khiến những tiêu sư đi cùng không phục lắm, loại không phục này biến thành đủ loại khiêu khích.

"Tiểu tử, " một tiêu sư trên mặt có một vết sẹo từ đao dữ tợn, uốn lượn như chân rết, cả người đầy hơi thở bu rầu, hắn ôm cổ Lê Thụ tỏ vẻ vô cùng thân thiết, miệng đầy mùi rượu đập vào mặt khiến Lê Thụ nhăn mày thật căng:"Nhìn cái mặt ăn com chùa dài hạn của nhà ngươi còn không thấy nhục à!"

Lê Thụ liếc xéo mặt sẹo một cái, phui cái tay con ma men ra, ngồi xuống một hướng khác, mặt sẹo uống một ngụm rượu, nhìn động tác của Lê Thụ, không khỏi hừ lạnh lên tiếng: "Tiểu tử, tốt nhất thức thời, chẳng qua là đi theo chuyến tiêu này của chúng ta kiếm miếng com ăn mà thôi, tính khí còn lớn ghê!"

Lê Thụ không thèm để ý hắn, trên tay lật nướng con mồi bắt được, Tiểu Tiểu đến bờ sông lấy nước.

"Thú ca!" Rất xa, Tiểu Tiểu không ý thức được bầu không khí bên này không bình thường chạy về phía Lê Thụ, trong tay còn lắc lắc siêu nước.

"Ui!" Mặt sẹo bày ra vẻ mặt đáng khinh: "Lão bà của ngươi?" Không đợi Lê Thụ nói chuyện, mặt sẹo tiếp tục mở miệng: "Rất xinh đẹp đấy!" Dứt lời trực tiếp đi về phía Tiểu Tiểu...

Trong nháy mắt, mặt sọc cảm thấy một cỗ khí lạnh từ chân lên đầu, toàn bộ thân thể đều không thể động đậy, mà Lệ Thú ngồi một chỗ động cũng không động, nhưng đồng lửa bên người hắn cũng bị áp chế như vậy, ngọn lửa nhỏ đi rất nhiều.

Tiêu sư xung quanh đã sớm chú ý đến tình huống bên này, nhưng không ai để ý tới cho đến giờ phút này, ánh mắt mọi người đều hoảng sợ nhìn về phía Lệ Thú.

Mà Lệ Thú dường như không phát hiện vẫn tiếp tục nướng con mồi của hắn, thuận tiện rắc muối lên thân con mồi.

"Thú ca." Tiểu Tiểu đi đến bên người Lệ Thú, một chút cũng không phát hiện kỳ quái xung quanh, nàng cảm cái siêu trực tiếp nhét vào miệng Lệ Thú, động tác thô bạo khiến tiêu sư xung quanh lập tức vì nàng mà chảy thật nhiều mồ hôi: "Uống nước nhanh lên, thừa dịp trời chưa tối để thiếp đi lấy một bình nữa! ồ?" Tiểu Tiểu nhìn đồng lửa một chút: "Đồng lửa của chúng ta vừa đốt không phải còn cháy rất lớn à, thiếp đi nhặt thêm củi."

Giây tiếp theo, khí thể băng lạnh vừa rồi dường như biến mất, đồng lửa bùng cháy một lần nữa, tiếng củi cháy lép bốp ở giữa đại doanh yên tĩnh cực kỳ rõ ràng: "Tốt lắm, lửa to rồi, không cần đi, Tiểu Tiểu." Lệ Thú giữ chặt tay Tiểu Tiểu để nàng ngồi bên cạnh mình, lấy con thỏ mới nướng chín ra, dùng gao băm cắt xuống một chỗ, thổi hai cái, cảm thấy độ ẩm vừa vặn, đưa tới bên miệng Tiểu Tiểu: "Tốt lắm, ăn đi!"

Mặt sọc nom nớp lo sợ xoay người, bát rượu trên tay bỗng rơi xuống đất, liều mạng nuốt nước miếng.

"ồ?" Nghe được tiếng nuốt nước miếng, Tiểu Tiểu xoay người theo bản năng, Tiểu Tiểu cũng không biết vừa mới phát sinh chuyện gì chỉ kỳ quái nhìn mặt sọc: "Người không có con mồi sao?" Tiểu Tiểu chỉ chỉ núi nhỏ con mồi bên cạnh, bên trong thậm chí còn có cả con hươu: "Thú ca săn trở về rất nhiều, người có thể lấy một chút nướng cho mình nha!"

"Không, không cần, không cần!" Mặt sọc lập tức xua tay, đùa à, cái tên kia chỉ dựa vào khí thể đã khủng bố như vậy, hắn làm sao dám đi lấy cái gì của tên đó! Hắn đặc tội người nào vậy chứ!

"Tiểu Tiểu." Lệ Thú nhìn chăm chăm vào đồng lửa như trước, một tay không ngừng cắt lấy từng miếng thịt thật mỏng trên mình con thỏ đã nướng chín, không ngừng đặt vào bát của Tiểu Tiểu, tay kia thì một lần nữa nướng thêm một con hoẵng.

"Thú ca?"

"Ăn không nói ngủ không nói, mau ăn đồ của nàng đi, để nguội sẽ ăn không ngon." Sau đó Lệ Thú không chỉ có hai tay không nhàn rỗi, miệng cũng bắt đầu không dừng được, từ ăn không nói ngủ không nói bắt đầu nói tới tầm quan trọng của lương thực, rồi lại bàn đến tôn trọng thành quả lao động của nông dân, cuối cùng — không ngoài dự đoán của Tiểu Tiểu — nói tới nếu Tiểu Tiểu vừa ăn cơm vừa nói chuyện mà nói sẽ lãng phí lương thực, tạo thành nạn đói, sau đó là nước mất nhà tan...

Có lẽ, nàng thật sự phải đi mua chút mì sợi về treo cổ, tránh cho tiếp tục hại nước hại dân?

Nhưng điều làm Tiểu Tiểu khâm phục nhất là, Lệ Thú có thể một bên dạy dỗ nàng, một bên không ngừng đưa thịt thỏ vào bát của nàng, một bên còn có thể nhắc nhở nàng ăn nhanh một chút...

Hắn làm sao mà làm được vậy?

Tiểu Tiểu thán phục. Nhưng mà năng lực làm việc của đại hiệp cùng loại phạm nhân như nàng khẳng định không ở trên một cấp bậc, bởi vậy cho dù nàng muốn học cũng không học được.

Mà mặt sọc cứ ngơ ngác đứng sau Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu, một cử động cũng không dám, hắn sợ hãi nếu vừa động mà nói thì đầu hắn có lẽ sẽ không còn mọc ở trên cổ mình nữa.

Nhưng hắn lại không biết lực chú ý của Lệ Thú đã dời đi ngay từ lúc Tiểu Tiểu xuất hiện, hắn không phải thích giết người, ngược lại, lúc có thể không sử dụng võ công, hắn sẽ hết sức không dùng, đây cũng là nguyên nhân ban đầu Tiểu Tiểu vẫn luôn không biết Lệ Thú có võ công, nếu như chỉ mình hắn mà nói, hắn sẽ không chấp nhận cùng loại tiêu sư kia. Nhưng một khi chuyện liên quan đến Tiểu Tiểu, Lệ Thú sẽ không có cách nào giữ vững cái loại trạng thái vân đạm phong khinh này, giống như vừa rồi hắn sẽ lập tức phóng ra sát khí không hề do dự, nếu Tiểu Tiểu trở về muộn hai bước, không chừng đầu thân mặt sọc đã hai nơi cách biệt.

Vấn đề đáp án, Lệ Thú vẫn suy nghĩ cẩn thận, nhưng hắn biết loại trạng thái như hiện tại này tựa hồ là tốt nhất, Tiểu Tiểu ở bên người hắn, chỉ cần Tiểu Tiểu ở bên người hắn, chính là trạng thái tốt nhất.

Những thứ khác...

Không quan trọng với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Giang Du uy hiếp

Trải qua chuyện của buổi chiều kia, đa số tiêu sư đều đem không phục nuốt xuống bụng, người có thể chỉ dùng khí khé mà có thể áp chế người khác đến mức động cũng không động được cũng không phải là loại người mà đám tiêu sư nhỏ bé này có thể trêu chọc .

Tiểu Tiểu theo đó cũng nhận được đãi ngộ không như bình thường.

Bởi vì liên quan đến Lệ Thú, tổng tiêu đầu của chuyến vận chuyển này cũng cho Lệ Thú nhìn thấy mục tiêu của lần vận chuyển này, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Tiểu đã hít một hơi khí lạnh, bởi vì...

Cái hộp dùng vải bố màu đỏ tươi bọc lại chặt chẽ kia chính xác là hình dạng của hộp đựng Huyết Yêu kiếm!

"Ai ủy thác chúng ta vận chuyển cái đó vậy?" Tiểu Tiểu cẩn thận từng li từng tí hỏi thăm.

"Cái này à!" Tổng tiêu đầu nhìn qua Lệ Thú: "Là Giang gia ủy thác chúng ta vận chuyển."

"Giang gia trong Ngũ đại thế gia?"

"đúng!" Tổng tiêu đầu khẽ gật đầu: "Ta còn buồn bực đây, bọn họ đã nói cái này là đồ rất quan trọng sao không tự chuyển đi? Rõ ràng Ngũ đại thế gia Giang gia lực lượng phải lớn hơn chúng ta chứ!" Tổng tiêu đầu chợt chuyển sang hung phấn: "nhưng mà tiêu phí lần này cao hơn nhiều so với trước đây!"

Ám độ trần thương! (chỉ những việc mờ ám)

Tổng tiêu đầu nói những gì Tiểu Tiểu đều không nghe nổi nữa, vì lấy người Giang gia làm mục tiêu chủ yếu nên người trong võ lâm tất nhiên sẽ không nghĩ tới Giang gia thế mà có thể nguyện ý phò thác Huyết Yêu kiếm cho một tiêu cục nhỏ không danh tiếng!

Tựa hồ tình thế này Giang gia nhất định phải có Huyết Yêu kiếm, như vậy bọn họ làm thế nào mới có thể đem Huyết Yêu kiếm về đây?

Dù sao cái này vốn là đồ do vợ chồng Ôn thị vận chuyển!

Lệ Thú vỗ vỗ vai Tiểu Tiểu, ý bảo nàng không cần lo lắng.

"Tiểu Tiểu, trước tiên chúng ta giúp bọn họ vận chuyển tới đích đã." Lệ Thú thấp giọng nói, Tiểu Tiểu đã miêu tả hình dáng của hộp đựng Huyết Yêu kiếm với hắn,thêm vào phản ứng của Tiểu Tiểu, hắn gần như có thể khẳng định đồ trước mắt chính là một trong những mục tiêu của bọn họ.

Tiểu Tiểu gật đầu, dù sao cục chủ tiêu cục cũng đối xử với bọn họ tử tế, bọn họ không thể lấy oán trả ơn:"Thú ca, chàng có kế hoạch gì sao?" Gần như là vừa ra khỏi chỗ của tổng tiêu đầu Tiểu Tiểu liền mở miệng hỏi Lệ Thú.

"Tiểu Tiểu, nàng xác định vật đó ở bên trong sao?" Lệ Thú nghi hoặc nhìn Tiểu Tiểu: "Giang gia sao có thể yên tâm giao Huyết Yêu kiếm cho một tiêu cục nhỏ chứ?"

"Ờ, nhưng là..." Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Lệ Thú:"Thú ca chàng nói là, bọn họ có hai đường bí mật? Trong đó một đường là tiêu cục này, cũng là một cái bẫy, một đường khác mới đúng là Huyết Yêu kiếm?"

"Ừ." Lệ Thú gật đầu: "Ta thấy trong hộp kiếm kia không có chút sát khí hung ác nào."

"Bởi vậy chúng ta vẫn đợi khi đến Hàng Châu thì quyết định đi!"

Trừ cách đó ra bọn họ không có lựa chọn nào khác .

...

...

Hành trình áp tiêu lần này, trừ lúc vừa mới bắt đầu nhóm tiêu sư không thân cận với người ngoài nói tóm lại cực kỳ thuận lợi, không đến một tháng, đoàn người Tiểu Tiểu đã đến được Hàng Châu.

Trên có Thiên đường dưới có Tô Hàng, có lẽ là thừa nhận tốt nhất với Hàng Châu. Mười dặm dương liễu đương đưa phiêu đăng, nhu nhược mà kiên cường vây quanh Tây hồ, vài tia nắng chiều còn sót lại rắc trên những ngọn sóng lăn tăn, còn có một đôi uyên ương bơi qua bơi lại ngọn lên những con sóng xinh đẹp trên mặt hồ phẳng lặng.

Giang gia, nằm ngay bên cạnh Tây hồ, tiếng là võ lâm thế gia nhưng không hợp với nó, phù đệ Giang gia đan xen hợp lí, thể hiện nghệ thuật Giang Nam

lâm viên, có một loại cảm giác an tĩnh mà tường hòa như một thư hương môn đệ, thiếu đi vài phần khí thế giết chóc máu tanh.

Đi theo tổng tiêu đầu còn có một đám tiêu sư, Lệ Thú và Tiểu Tiểu cũng cùng đi đến Giang phủ.

Mọi người đều nói kẻ giữ cửa nhà Tề tướng bằng quan thất phẩm, nhưng hạ nhân của Giang gia cũng học hoàn toàn theo câu nói kia.

"Yến Hưng tiêu cục?" người làm trông cửa đánh giá trên dưới tổng tiêu đầu: "Chưa từng nghe thấy. Đừng nghĩ tới Giang gia lôi kéo làm quen, lão gia nhà chúng ta cũng không nhân rồi như vậy!"

"Tiểu huynh đệ, là Giang lão gia ủy thác chúng ta chuyển hàng, phiền người đi thông báo một tiếng, để Giang lão gia tới kiểm tra và thanh toán phí chuyển tiêu." Tổng tiêu đầu là một người đàn ông cao lớn thô kệch, âm thanh còn vang hơn sấm, một chút cũng không nghĩ tới đối phương là muốn mượn cơ hội này kiếm chút tiền qua cửa, một lòng hi vọng có thể nhanh một chút thanh toán để còn về nhà: "Giang gia là võ lâm thế gia, cũng sẽ không thiếu một chút tiêu phí của chúng ta chứ?"

"Các người là từ đâu đến quái rồi?" người trông cửa không chịu rồi: "Dám chửi bới lão gia nhà chúng ta! Người tới!"

Cùng với tiếng hét của người giữ cửa là một đám hộ viện (giữ nhà) cao to, vạm vỡ không biết từ đâu xông ra.

"Những người này dám nói xấu lão gia!" người trông cửa nhân có chút mùi vị chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng: "Đánh cho ta!"

Lúc này đã có không ít người vây xung quanh, nhưng rõ ràng đây là thủ đoạn người trông cửa quen dùng, người xung quanh ngoài bàn luận xung quanh bên ngoài thì cái gì cũng không làm, ngược lại trốn tránh ra xa, Giang gia ở Hàng Châu cũng không phải là danh tiếng tốt gì. Một khi không cẩn thận cũng bị ghi hận lên, đến lúc đó chuẩn bị cửa nát nhà tan cũng đều là chuyện nhỏ, người giang hồ cũng không xem trọng vương pháp gì, khoái ý ân cứu mới là giang hồ, hơn nữa người trong giang hồ còn có rất nhiều thủ đoạn giày vò.

Nhìn người trông cửa chỉ tay ngang ngạnh Tiểu Tiểu có chút buồn bực, không biết có phải năng xung khắc với Giang gia hay không, mà mỗi lần muốn hòa hoãn lại quan hệ với họ đều gặp chuyện chẳng tốt lành gì.

Nhìn đi, lần này lại nảy sinh phiền toái rồi!

Tổng tiêu đầu nhíu mày, tuy hẳn không sợ đánh nhau, nhưng nổi lên xung đột cùng khách hàng cũng không phải là chuyện tốt gì, chỉ cần chuyện này vừa truyền ra, không cần biết do nguyên nhân gì đều sẽ phá hỏng danh dự của bọn họ, sẽ tạo ảnh hưởng tới việc làm ăn của bọn họ.

Nhưng với khí thế hùng hổ dọa người của đối phương, chuyện này chỉ sợ không dễ dàng hòa giải như vậy.

Bỗng nhiên đôi mắt tổng tiêu đầu sáng lên, nhìn về phía Lệ Thú, ký ức về thủ đoạn tối hôm đó Lệ Thú đối phó với mặt sẹo vẫn còn mới mẻ với hắn. Nếu có thể không chiến mà hàng quân của đối phương thì tốt quá!

Tổng tiêu đầu nháy mắt với Lệ Thú, Lệ Thú thấy được, nhưng tổng tiêu đầu rõ ràng không có cái loại ăn ý này với Lệ Thú, Lệ Thú chỉ là nhíu mày, hoang mang nhìn lại tổng tiêu đầu.

Tổng tiêu đầu tiếp tục nháy mắt, Lệ Thú tiếp tục hoang mang.

"Tiểu Tiểu, mặt tổng tiêu đầu bị căng gân à?" Lệ Thú không hiểu hỏi làm Tiểu Tiểu bật cười vui vẻ, bỗng chốc tầm mắt người trông cửa chuyển tới trên người Tiểu Tiểu, biểu cảm đắc ý bị đình trệ, sau đó lập tức tìm một người, thì thầm vài câu vào tai người đó, rồi lập tức chạy vào bên trong Giang phủ.

"Không phải!" Tiểu Tiểu vỗ vỗ bả vai Lệ Thú, để hắn đề thấp thân mình, sau đó tiến đến bên tai Lệ Thú: "Tổng tiêu đầu muốn để chàng ra tay!"

Lệ Thú thờ dãi, tiến lên phía trước vài bước đến bên người tổng tiêu đầu: "Tổng tiêu đầu, người muốn để ta làm gì?"

Tổng tiêu đầu lập tức nói mấy câu với Lệ Thú, ngay khi Lệ Thú vừa định tiến lên một bước thì một bóng dáng từ trong viện lao ra, tốc độ nhanh đến nỗi Lệ Thú cũng giật mình.

"Yến Tiểu Tiểu!"

Nghe thấy đối phương gọi tên này, thân mình Lệ Thú cứng lại không chút do dự lao tới bên người thê tử bảo vệ năng, không chút do dự nào chém ra một chưởng bổ trực tiếp về phía đối phương!

Giống như khí thế Tường Long (rồng bay lượn) sắc bén vô cùng khiến người vừa tới lập tức lao đảo lui về phía sau ba bước, cho dù không có kiếm trong tay, uy thế của Long Tường chưởng cũng không phải ai cũng có thể tùy ý chống cự!

Mà người vừa đến khiến Tiểu Tiểu biến sắc, sợ hãi dựa vào Lệ Thú.

"Yến Tiểu Tiểu, người tới Hàng Châu sao mà không nói cho ta biết một tiếng? bóng dáng người tới dường như không để ý công kích cùng địch ý của Lệ Thú, về mặt tươi cười nói chuyện với Tiểu Tiểu đang tránh sau Lệ Thú.

Lệ Thú nhìn người tới, lại nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu sợ hãi cũng không phải là giả, rõ ràng đối phương mà nói là một uy hiếp với Tiểu Tiểu.

Kiểm của hắn bị gãy khi rơi xuống vực, hiện tại cũng không có bổ sung, bởi vậy hắn sử dụng duy nhất chỉ có Long Tường chương!

Khi nhìn thấy Tiểu Tiểu sợ hãi, Lệ Thù không chút do dự tập trung toàn bộ công lực vào chương trên tay, chỉ cần đối phương hơi có hành động khác, hắn sẽ không chút do dự đánh chết đối phương!

"Thú ca." Tiểu Tiểu kéo kéo vạt áo Lệ Thù: "Chúng ta đi thôi!"

Lệ Thù không hiểu, nhưng vẫn thu lại chương lực, chuẩn bị mang theo Tiểu Tiểu rời đi.

"Thế nào? Nhanh như vậy đã muốn đi?" một bước dài của đối phương cản lại Tiểu Tiểu cùng Lệ Thù: "Vị hôn thê của ta cũng bị người cướp rồi, người có phải nên nói cái gì đó hay không?"

Giang Du!

Là người Yến gia từng định ra hôn sự cho Tiểu Tiểu!

Trên người Giang Du là một thân trường bào xanh đen, lịch sự nho nhã, như một sĩ tử đọc sách mà không với gia chủ của một võ lâm thế gia xưng bá một phương.

Trên khóe miệng Giang Du còn mang theo chút tươi cười ôn nhu, nhưng chút ôn nhu này lại không lan được tới đáy mắt. Tuy rằng không tuấn mỹ như Lệ Thù, nhưng khác với Lệ Thù nghiêm túc, Giang Du giống như là một quý công tử ôn nhu. Chừng ba mươi tuổi, cái loại sức quyến rũ nam tính thành thực này khiến không ít nữ phụ nữ xung quanh tìm đập thành thịch.

Riêng nhìn từ bên ngoài Giang Du tuyệt đối không giống loại người ngược đãi thê tử này, càng miễn bàn là cái loại vô liêm sỉ đã ngược đãi đến chết ba thê tử! Tin tưởng nếu là để phần lớn phụ nữ tới lựa chọn, nhiều người sẽ chọn Giang Du mà không phải Lệ Thù, cho dù Giang Du không có đẹp mắt như Lệ Thù, nhưng địa vị cùng ôn nhu cũng đủ để cho phụ nữ trầm luân.

Nhưng trong đó tuyệt đối sẽ không bao gồm Tiểu Tiểu!

Từng nhìn thấy một mặt ôn nhu của Lệ Thù Tiểu Tiểu tuyệt đối khó quên, nụ cười ôn nhu của Lệ Thù đủ để hòa tan mùa đông, làm cho người ta thấy ấm áp tận trong lòng, mà không phải là loại nụ cười giả mù sa mưa như của Giang Du. Nhưng thân phận gia chủ của một trong võ lâm ngũ đại thế gia khiến Tiểu Tiểu sợ hãi, nếu không có võ công cao cường làm sao có thể gánh vác được trách nhiệm kia?

Cho dù biết Lệ Thù cũng mạnh, nhưng có cái gọi là quan tâm quá sẽ bị loạn, Tiểu Tiểu lo lắng không ngừng với võ công của Lệ Thù có thể đánh thắng được Giang Du không?

Nàng không muốn nhìn thấy hắn lại bị thương đâu!

Cái loại lo lắng đề phòng này chỉ cần trải qua một lần là đủ rồi!

Lệ Thù không chút lùi bước nào nhìn chăm chăm Giang Du: "Tiểu Tiểu là thê tử của ta."

Tuy rằng quần áo của Lệ Thù không giống một thân đẹp đẽ quý giá của Giang Du, nhưng trên khí thế cũng không bị hạ thấp, hai người đối mặt đối chọi gay gắt khiến người khác không tự chủ được lui ra một vòng tròn, vốn là xung quanh người bọn họ trừ Tiểu Tiểu dưới sự bảo vệ của Lệ Thù đều đang không ngừng lui về phía sau.

Giang Du hơi nheo mắt lại, tay phải từ trong tay áo rộng thùng thình vung ra, một đạo chương phong sắc bén đánh về phía Lệ Thù, Lệ Thù như không để ý, vẫn không nhúc nhích, lúc chương phong gần tới thì hừ lạnh ra tiếng, đánh tan chương phong về vô hình.

Đồng tử Giang Du co rút lại, không lên tiếng, chương lực cuộn cuộn không ngừng đánh úp về phía Lệ Thù, thậm chí là Tiểu Tiểu! Mà Lệ Thù thì thần nhiên trực tiếp vận công, đối phương đã muốn đầu chương lực, như vậy hắn liền phụng bồi!

Người khác không thấy sóng ngầm dao động mãnh liệt giữa bọn họ, chỉ có thể cảm thấy trong đó khí thế không ngừng tăng lên như sóng to gió lớn, tựa hồ không có đỉnh điểm.

Trên thực tế sơ qua Lệ Thù vẫn cao một bậc, bởi vì Giang Du dùng toàn lực, còn Lệ Thù phải bảo vệ Tiểu Tiểu.

Nhưng mà dù thế nào đi nữa, hắn sẽ không để Tiểu Tiểu rời khỏi bên người hắn!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: âm mưu sơ hiện

Dường như thấy được quyết tâm của Lệ Thú, Giang Du thu lại dần dần thể công, mà Lệ Thú cũng thu lại khí thế của mình, thu phóng công kích tự nhiên như vậy nếu quả thật ở trong mắt người võ lâm nhất định sẽ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, nhưng hiện tại những người xung quanh bọn họ tất cả đều là dân chúng bình thường, tự nhiên cũng là chưa nói tới nhìn ra được cửa ngõ gì, còn tưởng rằng hai người bọn họ chỉ đang nhìn nhau thôi!

Giang Du hướng Lệ Thú ôm quyền: "Tại hạ Giang Du, xin hỏi các hạ là..."

"Lệ Thú." Đơn giản để lại hai chữ, Lệ Thú muốn mang Tiểu Tiểu rời đi, lại bị Giang Du chặn trước mặt.

Nhưng mục tiêu lần này của Giang Du lại đặt trên người Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, nếu đã đến, thì đi vào ngồi một chút đi! Nàng không muốn gặp Tử tỷ nàng sao? Hơn nữa..." Giang Du mở quạt, khí chất thêm vài phần nho nhã: "Phụ thân nàng bọn họ cũng tới rồi!"

Tiểu Tiểu mở miệng, vừa định cự tuyệt thì lại thấy trong mắt Giang Du chợt lóe ra uy hiếp, hấn lấy người Yến gia uy hiếp nàng!

Nhìn qua như một chính nhân quân tử, nhưng Giang Du là loại tiểu nhân ngầm, lấy cớ hiệu bạch đạo thể gia lại âm thầm làm những việc đến hắc đạo cũng không thêm bàn.

Tuy Tiểu Tiểu bị phụ thân lấy làm lợi thế của ván cờ, thậm chí là phái người giết chết Lệ Thú, nhưng mặc kệ nói như thế nào Yến Doanh cũng nuôi nàng vèn vẹn mười bảy năm, phần ân tình này khiến Tiểu Tiểu khó có thể báo đáp.

Hiện giờ bọn họ bị Giang Du dùng để uy hiếp nàng, nhưng nàng lại không có cách nào quyết tâm độc ác mặc kệ. Lại nói như thế nào thì đó cũng là phụ thân của nàng! Nhưng Thú ca...

Uy hiếp trong mắt Giang Du quá mức rõ ràng, đến ngay cả Lệ Thú không biết đối nhân xử thế cũng nhận ra: "Được, chúng ta ở lại." Vì không muốn để Tiểu Tiểu khó xử, Lệ Thú đồng ý thay Tiểu Tiểu, mặc dù hắn đã nói Tiểu Tiểu cùng Yến gia không còn chút quan hệ nào, nhưng làm Tiểu Tiểu khó xử mới là chuyện hắn chú ý nhất, cái gì mà một lời nói nặng tựa cửu đỉnh, cái gì mà lời đã nói ra như nước hắt ra ngoài, tất cả trước hết vứt sang một bên, Tiểu Tiểu mới là quan trọng nhất!

"Vây là tốt rồi!" Giang Du gọi khoe miệng lên, ai cũng nghe không thấy âm thanh vẫn lắm bầm thật thấp.

Không người nào biết nội tâm che dấu dưới túi da tao nhã đến tột cùng có tính toán gì.

"Giang công tử..." Tổng tiêu đầu thấy chuyện giữa Lệ Thú cùng Giang Du đã giải quyết xong, liền tiến đến gần chi hàng hóa trên xe tiêu, đó là cái hộp kiểm dùng vải đỏ bọc lại: "Chuyện này, hàng hóa đã chuyển đến ... Người xem..." Đối với người trông cửa hắn có thể nói chuyện đúng lý hợp tình, nhưng đối với gia chủ của một thể gia khổng lồ, hắn liền bắt đầu dần lo lắng như vậy. Người ta chỉ cần động ngón út là có thể nghiền chết hắn.

À!, Giang Du lắc lắc quạt giấy trong tay: "Phiền toái các ngài, để quản gia tính tiền là được rồi." Giang Du tiện tay cầm lấy hộp kiểm, bọc lại: "cái này ta cầm đi trước."

"Quả nhiên." Đột nhiên Lệ Thú nói một câu, khiến Tiểu Tiểu có chút không hiểu.

Quả nhiên cái gì?

Không đợi Tiểu Tiểu hỏi ra, Lệ Thú đã trả lời nàng: "Tiêu cục vận chuyển là Huyết Yêu kiểm giả, làm ra nhiều chuyện đến như vậy, chỉ sợ cũng là muốn để bên ngoài biết Huyết Yêu kiểm đã đến Giang phủ."

Tiểu Tiểu giật mình: "Vây Giang phủ chẳng phải là sẽ có rất nhiều cao thủ giang hồ..." Đoạn sau Tiểu Tiểu không nói ra, bởi vì Giang Du đã ôm hộp kiểm đến trước mặt bọn họ.

"Lệ công tử, Tiểu Tiểu, mời!" Giang Du làm ra thủ thế mời.

"Tiểu Tiểu không phải là tên ngài có thể gọi!" Tiểu Tiểu trừng Giang Du: "Chỉ có Thú ca mới có thể gọi ta là Tiểu Tiểu!"

"Như vậy à!" Giang Du trầm ngâm, mi mắt hơi rủ xuống, muốn che giấu nham hiểm trong ánh mắt, sau một lúc lâu mới khẽ ngược mắt: "Rất xin lỗi, Lệ phu nhân."

"Giang công tử, mời dẫn đường đi!" Lệ Thú thấy được rõ ràng ánh mắt nham hiểm kia, khẽ bước sang phải một bước, một bước này nhìn như không chút để ý lại hoàn toàn chặn lại phía Giang Du có thể công kích Tiểu Tiểu, đồng thời cũng thuận tiện cho Lệ Thú phản kích.

Giang Du thấy được động tác của Lệ Thú thân mình không khỏi cứng lại, hấn lại đánh giá Lệ Thú cao thêm vài phần, người đàn ông này không phải chỉ cần một thủ đoạn bình thường là có thể chiến thắng. chỉ một suy nghĩ lóe qua, Giang Du lập tức khôi phục bình thân như cũ: "Bên này mời." Ngay sau đó Giang Du liền dẫn đường phía trước.

"Thú ca." Tiểu Tiểu kéo tay áo Lệ Thú, có chút áy náy, rõ ràng đã ở trong hoàn cảnh xấu, lại gặp phải loại chuyện phiền toái này: "khiến chàng thêm phiền toái rồi."

"Không liên quan tới nàng." Lệ Thú nhìn bóng lưng Giang Du, tín niệm càng thêm kiên định: "Nàng làm tốt lắm, tên Tiểu Tiểu này chỉ có ta mới có thể gọi!"

...

...

Đọc theo đường đi Tiểu Tiểu ngo ngắc đi theo Lệ Thú thẳng tới phòng khách của Giang gia, phòng khách rộng rãi trang trí thanh lịch, mấy bức tranh thủy mặc thêm phần cao nhã, điềm tĩnh, hương khói tỏa ra từ lò huân hương trên bàn trà lại thêm vài phần tiên khí, gia cụ bằng gỗ thoang thoảng mùi đàn hương.

Cho đến khi Yến Doanh còn có đại ca của Tiểu Tiểu Yến Thanh Nam cùng lục tỷ Yến Thanh Như đi tới, Tiểu Tiểu mới lấy lại tinh thần.

Rồi lại bắt trí bất giác lâm vào trầm tư.

Đại đầu gối nói tên Tiểu Tiểu này chỉ có hần mới có thể gọi ôi! Thú ca chắc chắn là thích nàng rồi!

Tâm trí Tiểu Tiểu sớm đã bị tin tức này lấp đầy, một cổ ngọt ngào cùng hạnh phúc không ngừng nảy lên.

Làm người nha! Chỉ cần thấy đủ sẽ thật hạnh phúc!

"Tiểu Tiểu!" Yến Thanh Như lại gọi tên Tiểu Tiểu.

"A... A? Chuyện gì?" Tiểu Tiểu cuối cùng cũng phục hồi tinh thần, mờ mịt không biết làm sao nhìn Yến Thanh Như.

"Các người..." Yến Thanh Như liếc mắt lờm Lệ Thú một cái, khinh miệt trong mắt rõ ràng, đến cả che giấu cũng ngại phiền, Lệ Thú vẫn như trước mặc bộ quần áo mang từ Dạ Ngưng Bảo, sau khi trải qua nhiều chuyện đã sớm không nhìn ra chất liệu thượng hạng của nó rồi, trừ bỏ có thể giữ gìn sạch sẽ ở bên ngoài, bên trên còn điểm thêm vài mảnh vá:"tại sao các người có thể đến nơi này?"

"áp tiêu đến!" Tiểu Tiểu trả lời như một việc đương nhiên, nhưng trong lòng lại không ngừng oán thầm: người cho là chúng ta muốn đến à! Nếu không phải cái tên hỗn đản không biết xấu hổ kia dùng các người uy hiếp chúng ta, ta đã sớm cùng Thú ca chạy thật xa rồi!

Lệ Thú vẫn là vẻ mặt nghiêm túc như trước kia, lắng lắng nghe Tiểu Tiểu nói chuyện với người Yến gia, nói thật nếu có thể hần căn bản không muốn tiếp xúc cùng với người của Yến gia, người của Yến gia đối xử không tốt với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu ở Yến gia mười bảy năm, trừ bỏ cho tiền, đến tình thương tối thiểu những người Yến gia cũng keo kiệt mà bỏ ra, đây đâu phải hành vi của người làm cha?

Trên sách có nói: cha hiền con thảo, đương nhiên là chỉ có cha hiền thì con mới hiếu thảo!

Có lẽ bốn chữ "tiểu nhân xu lợi" là hoàn toàn chuẩn bị cho những người Yến gia.

Nhưng mà tiểu nhân xu lợi sánh đôi với quỷ quân tử Giang gia, một đôi quá đẹp!

"Vậy còn các người?" Tiểu Tiểu tiếp tục hỏi: "Các người đến Giang gia đến tốt cùng để làm cái gì?"

"Gần đây Giang công tử kêu gọi rộng rãi hào kiệt trong thiên hạ, làm thông gia của Giang gia, Yến gia tự nhiên cũng đến hỗ trợ." Trên mặt của Yến Thanh Nam treo đầy hai chữ tự đắc.

Kêu gọi rộng rãi hào kiệt trong thiên hạ?

"Vì sao?" Tiểu Tiểu không hiểu hỏi.

"Tà kiếm Huyết Yêu." Giang Du giải đáp cho Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú: "Tại hạ bắt tài, ngẫu nhiên gặp được tà kiếm Huyết Yêu, loại vũ khí khó gặp như Huyết Yêu kiếm này tất nhiên cần người có đức mới nhận được, bởi vậy tại hạ hi vọng triệu tập hào kiệt trong thiên hạ, tìm kiếm một chủ nhân cho Huyết Yêu kiếm."

Tìm kiếm chủ nhân cho Huyết Yêu kiếm sao? Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn Giang Du, rồi lại quét mắt nhìn một lượt những người Yến gia, trừ Yến Doanh còn có chút lo lắng, những người còn lại đều mang vẻ tự đắc.

Đến tốt cùng là có cái gì không đúng nhỉ?

...

...

Hôm đó, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú ngủ lại ở Giang gia, tiền áp tiêu cũng được tổng tiêu đầu đưa tới. Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu bước đầu thoát khỏi cảnh nghèo khó, lần này tiền phí áp tiêu tương đối nhiều, cũng đủ cho Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu dùng tiết kiệm một thời gian.

Đêm hôm đó...

"Tiểu Tiểu, tỉnh tỉnh, Tiểu Tiểu."

Tiểu Tiểu còn buồn ngủ mờ to hai mắt đang mơ mơ màng màng lại thấy Lê Thú ăn mặc chỉnh tề đứng ở bên giường.

"Thú ca?"

"xuyt—" Lê Thú đặt ngón trỏ lên trên môi. Nháy mắt ra dấu với Tiểu Tiểu, ý bảo nàng cẩn thận nghe.

Ban đêm yên tĩnh tất cả mọi người đều bình yên đi vào giấc ngủ, nhưng trong Giang phủ lại đầy âm thanh huyền ảo bị đè nén.

Tiểu Tiểu nhăn mày lại, lập tức khoác thêm áo ngoài, khẽ gật đầu với Lê Thú.

Lê Thú ôm lấy Tiểu Tiểu, lặng lẽ mở cửa sổ mở ra một đường nhỏ, bên ngoài loáng thoáng có bóng người ẩn hiện. Sau một lúc lâu, bóng người biến mất, Lê Thú ôm Tiểu Tiểu luồn phi thân lên nóc nhà. Vừa nhanh nhẹn tránh qua tầng tầng lớp lớp canh phòng mà chạy thẳng tới gian phòng của Giang Du.

Việc nghe lén người khác nói chuyện là việc không đạo đức, nhưng vì an toàn, Lê Thú cũng không thêm để ý việc này. Hắn tuy ngoan cố nhưng tuyệt đối không cò hủ.

Lê Thú cùng Tiểu Tiểu nằm trên nóc nhà, ban đêm gió hơi lạnh nhưng Tiểu Tiểu lại không cảm thấy lạnh một chút nào, có lẽ là Lê Thú dùng nội lực bảo vệ nàng.

Mà phía dưới một người trông có vẻ là quản gia mang theo một đội nhân mã vội vàng chạy tới trước cửa phòng Giang Du, cẩn thận từng li từng tí gõ cửa phòng: "Lão gia, tiểu nhân đem đồ tới!"

"Đồ tới?" Không tới một lát đã thấy Giang Du từ trong phòng vọt ra, vẻ mặt vội vàng.

"Dạ, lão gia." Quản gia trình trọng đưa hộp kiểm được bọc bằng vải đỏ cho Giang Du.

Mà hộp kiểm kia cho dù đã dùng vải đỏ bọc, Hung Sát khí vẫn như trước mơ hồ từ hộp kiểm lộ ra.

Huyết Yêu kiểm!

"Ha, ha ha, ha ha ha ha ha!" Giang Du điên cuồng cười ra tiếng, trong đêm yên tĩnh tựa như tiếng cú kêu trong đêm. "Cuối cùng cũng tới tay!" ánh mắt Giang Du bắt đầu đỏ lên: "Muốn lợi dụng ta?" Giang Du không khỏi hừ lạnh một tiếng, "Giang gia tưởng lợi dụng ta mà ngon ả?"

Lợi dụng hắn?

Lê Thú nhăn mày, đến cuối cùng là xảy ra chuyện gì?

Giang Du liếc quản gia một cái: "Chấp hành nhiệm vụ lần này chính là những người này?"

"Dạ, lão gia."

"Biết nên làm như thế nào không?" Giang Du ôm hộp kiểm xoay người, không nhìn những gia đình kia nhưng vẻ mặt lại lộ vẻ quý dị.

Quản gia vẫn kính cẩn như trước hướng Giang Du cúi đầu: "Đã biết, lão gia."

Giang Du gật đầu rồi trực tiếp vào phòng.

Mà quản gia lại đứng thẳng dậy, hướng trái phải vung tay lên: "Lên!"

Lập tức những người mai phục xung quanh bỗng chốc từ bốn phía nhảy ra, rõ ràng những người này đã có chuẩn bị từ trước còn đối phương không có chuẩn bị, nhất thời những người vận chuyển Huyết Yêu kiểm bị phục kích rơi vào thế hạ phong, bị giết gần hết.

Trên nóc nhà Lê Thú lập tức che mắt Tiểu Tiểu lại không muốn để nàng thấy một màn máu me này, nhưng Tiểu Tiểu vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tươi làm người ta nôn mửa, không khỏi khẽ phát run.

Đây là giang hồ sao?

Tàn nhẫn như thế, không có chút tình người như thế?

Rõ ràng những người này là thù hạ của Giang Du!

"Thú ca..." Tiểu Tiểu thấp giọng lầm bầm.

"Ừ?"

"Chờ chúng ta giao Huyết Yêu kiểm cho Ôn đại ca cùng Ôn đại tẩu, hoàn thành giao phó của trụ trì đại sư rồi chúng ta trở về Nam Dương được không?"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Lệ Thú sẵn sàng tiến công

"Chờ chúng ta giao Huyết Yêu kiểm cho Ôn đại ca và Ôn đại tẩu, hoàn thành giao phó của trụ trì đại rồi chúng ta trở về Nam Dương được không?"

Tiểu Tiểu cảm thấy mình có chút tùy hứng rồi, Lệ Thú võ công cao cường đủ để tạo ra thanh danh lớn trên trên giang hồ, nhận được vạn người kính ngưỡng, nhưng nàng lại vì bản thân mà khiến Lệ Thú buông tha cho tất cả những thứ mà nam nhân ước mơ tha thiết.

Nhưng dường như không hề do dự, Lệ Thú lập tức: "Ừ." Một tiếng, tuy rằng chỉ có một tiếng nhưng cũng là một lời hứa hẹn.

"Thú ca..."

"Ta cũng..." Lệ Thú khẽ vỗ đầu Tiểu Tiểu: "Rất nhớ những ngày ở Nam Dương!"

Sóng ngầm của đêm nay bắt đầu khởi động nhưng ngoài ý muốn làm người ta ngọt ngào trong lòng.

"Tiểu Tiểu, chúng ta rời khỏi nơi này thôi!" Lệ Thú ôm Tiểu Tiểu, nhẹ nhàng rơi trên nóc nhà như mèo. Ánh trăng mờ mờ khiến Tiểu Tiểu khó có thể thấy rõ vẻ mặt của Lệ Thú, nhưng nàng không khỏi có một loại khẳng định — Lệ Thú khẳng định đang cười.

Qua vài lần nhảy, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu về tới phòng bọn họ.

"Thú ca, chàng nói Giang Du cuối cùng muốn làm cái gì?" Tiểu Tiểu nhúc nhúc đầu gối gối đầu: "Rõ ràng giống trống khua chiêng đón Huyết Yêu kiểm giả vào Giang gia! Cho dù là giả thì thế nào, cái thật đã ở chỗ hấn rồi! Như vậy hai con đường cả tối lẫn sáng đều không có tác dụng nữa mà!"

"Hai con đường sáng tối kia chắc không phải Giang Du bố trí. Giang gia đứng ra là không nên có Huyết Yêu kiểm thật." Lệ Thú cầm lấy bút lông trên bàn loát loát viết xuống vài chữ, vài nét chữ ít ỏi đã giải thích rõ ràng, dễ hiểu: "Huyết Yêu kiểm thật là hấn trộm về."

"Phải nha!" hai mắt Tiểu Tiểu sáng lên: "Hấn đã nói không phải Giang gia lợi dụng hấn đó sao."

"Ừ, nhưng người sau lưng hấn kia không liên quan đến chúng ta." Lệ Thú khẽ nhíu mày, vo tròn mấy thứ vừa viết xuống rồi ném thẳng xuống: "Chúng ta chỉ cần lấy lại Huyết Yêu kiểm là được rồi."

...

...

Giang gia là gia tộc lớn trong võ lâm, lời kêu gọi trên giang hồ rất có hiệu lực, hơn nữa truyền kỳ về Huyết Yêu kiểm, tự nhiên dẫn đến vô số người hướng tới. Mặc kệ là hắc đạo, bạch đạo, hay trong khu vực màu xám, chỉ cần là người trong võ lâm ai cũng muốn lấy được một vũ khí tuyệt đỉnh mà tự hào.

Mà trong đồn đại vũ khí này còn mang theo bí tịch võ công, cái này càng làm cho người ta thêm nhỏ dãi ba thước.

Nhưng Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu biết, Huyết Yêu kiểm dùng để treo giải thưởng chẳng qua chỉ là hàng giả mà thôi. Bởi vậy, bọn họ tính toán khi Giang Du tiến hành đại hội tìm chủ cho Huyết Yêu kiểm, trộm về Huyết Yêu kiểm thật.

Tuy Lệ Thú phản đối kế hoạch này—trộm đồ không phải là hành động mà quân tử làm ra, nhưng Tiểu Tiểu đều tự có một đồng nguyên biện của nàng.

Tại thời điểm ba ngày trước khi Giang gia cử hành đại hội, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú vẫn còn kịch liệt tranh luận về chuyện này.

"Thú ca, chàng nghĩ xem!" Tiểu Tiểu tới gần Lệ Thú, ngồi trên đùi hấn, đôi tay nhỏ bé lằng lằng vòng quanh thắt lưng Lệ Thú. Tuy không biết nữ nhân kể sử dụng được hay không, nhưng cứ thử xem đã?" Huyết Yêu kiểm vốn chính là đồ người khác ủy thác yêu cầu Ôn đại ca cùng Ôn đại tẩu áp tải mà!"

Lệ Thú gật đầu.

"Cho nên chẳng qua là chúng tay lấy lại đồ của mình thôi mà!" Tiểu Tiểu dụ hoặc.

Lệ Thú lắc đầu: "Bọn họ cũng là lấy về được bằng thủ đoạn hợp lý."

"Nhưng ban đầu không phải của bọn họ!" Tiểu Tiểu làm tỏ trong lòng Lệ Thú, đôi mắt to quay vài vòng như bánh xe. Cùng ở chung một chỗ với Lệ Thú lúc hiệu quả nhất không phải là lúc nói ra đạo lý to lớn gì — bởi vì so với người khác Lệ Thú nói nhiều hơn, quan trọng là phải bắt được nhược điểm của hắn! "chàng nghĩ đi! Ôn đại ca cùng Ôn đại tẩu chăm sóc thiếp cùng tiểu tử béo như vậy, nếu không phải bọn họ chăm sóc mà nói, thiếp khẳng định không biết lưu lạc ở nơi nào cùng tiểu tử béo rồi!"

Nhược điểm thứ nhất: có ân phải trả.

"Chúng ta có thể dùng thủ đoạn hợp lý lấy lại." Lệ Thú do dự lắc đầu.

Hiện tượng tốt, Đại đầu gỗ do dự .

"Cái chính là Giang Du không muốn lấy ra Huyết Yêu kiếm thật!" Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt, ngón tay vẽ vòng vòng trước ngực Lệ Thú. "Nếu chậm rãi khuyên bảo thì chậm trễ bao nhiêu thời gian! Như vậy chính là không kịp ngăn cản độc được lan tràn ở Giang Nam, thỉnh cầu của trụ trì đại sư sẽ không hoàn thành kịp rồi!"

Nhược điểm thứ hai: một lời nói nặng như cửu đỉnh.

Lệ Thú nhướn mày, trầm mặc không nói.

Được rồi! Tiểu Tiểu nhìn đáng về Lệ Thú, quyết định tung ra sát chiêu lớn cuối cùng!

"Thú ca ~" Tiểu Tiểu vòng hai tay quanh cổ Lệ Thú, trong đôi mắt to lưu chuyển làn sóng tình cảm nồng nàn, nhìn Lệ Thú ngẩn người thẳng tắp.

Tiểu Tiểu tới gần Lệ Thú một chút: "Vi thiếp, thử xem xem, nhé?"

"... Được."

Nhược điểm thứ ba: Yên thị Tiểu Tiểu!

Cái đồ Đại đầu gỗ kia cho dù ý chí có kiên định cỡ nào, đạo đức xếp đầu tiên, Tiểu Tiểu cũng đều có độc môn bí tịch của nàng, tuy rằng ti bỉ một chút, ách, hẳn là chỉ có một chút nhỏ, tuy nhiên Đại đầu gỗ thích ăn hàng này là được rồi!

Tiểu Tiểu VS Lệ Thú, Lệ Thú thua hoàn toàn!

...

...

Đã quyết định muốn trộm ra Huyết Yêu kiếm, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú đều không thể không lo lắng chuyện của Yên gia, đây mới là chuyện khó giải quyết nhất, Tô Hàng hai Châu cách nhau khá gần, cưỡi ngựa nhanh mà nói chỉ cần gần một ngày là có thể tới, ở Tô Châu Yên gia hoàn toàn là dựa vào Giang gia mới cũng không bị người khác thôn tính .

Cho nên, Yên gia tuyệt đối sẽ không làm trái với chỉ thị của Giang gia, hơn nữa nếu để người Yên gia rời khỏi Giang phủ, cũng phải là bọn họ tự nguyện mới được chứ! Chẳng lẽ đánh bọn họ hôn mê rồi khiêng về?

"Nếu không, không cần phải lo cho bọn họ!" Tiểu Tiểu cắn răng một cái, nói ra lời này lại khiến Lệ Thú sùng sốt.

Tiểu Tiểu không phải là cái loại người không để ý đến sống chết của người khác!

"Yên gia vẫn luôn dựa vào Giang gia, đã sớm phụ thuộc vào Giang gia, hơn nữa hai bên còn có quan hệ thông gia, Giang Du sẽ không làm gì họ đâu. Bằng không mặt mũi hắn cũng không dễ nhìn." Tiểu Tiểu càng phân tích càng chắc chắn: "Nhiều nhất là giam lỏng bọn họ, đến lúc đó chúng ta lại đến cứu bọn họ."

Lệ Thú hơi suy nghĩ qua, khẽ gật đầu tính là đồng ý ý kiến của Tiểu Tiểu, nhưng hắn cũng bổ sung thêm: "sau khi Huyết Yêu kiếm tới tay, chúng ta phải ở lại đây, xác định bọn họ không có việc gì rồi mới đi."

Thời gian trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt một cái là qua ba ngày, nhân sĩ vô lâm tụ tập trong Giang phủ càng ngày càng nhiều, nhưng những chuyện đó không liên quan đến Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú, bọn họ còn phải làm chuyện quan trọng hơn.

Mà Giang gia cũng nghênh đón

một nhóm khách không tưởng được.

"Giang Nam vẫn đẹp như vậy..." trang phục màu vàng nhạt, dung mạo cao nhã, cho dù xuất thân từ Tây Vực, Sở Văn Di lại có được sự ôn nhu tài hoa của con gái Giang Nam: "Tam ca, chúng ta bây giờ đi đâu?"

Dạ Ngưng Bảo ở Tây Vực, nên trước đó Sở Văn Xuyên cùng Sở Văn Di ít khi bước ra khỏi phạm vi Tây Vực. Sở Văn Xuyên còn tốt, Sở Lăng từng mang theo hần xông xáo xung quanh một lần, nhưng Sở Văn Di ngay cả Dạ Ngưng Bảo cũng ít khi ra khỏi, lần trước theo Sở Lăng đến Giang Nam chẳng qua chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua, không kịp thưởng thức cái gì đã quay về Tây Vực. Bởi vậy phong cảnh dọc đường đi khiến Sở Văn Di khen ngợi không ngớt.

“Giang gia.” Sở Văn Xuyên thúc ngựa, trước khi lên đường, dựa theo kế hoạch ban đầu của bọn họ là muốn tới Lục gia trước. Nhưng trên đường tình cờ nghe thấy Huyết Yêu kiếm xuất hiện tại Giang gia, bởi vậy bọn họ lập tức thay đổi hành trình, chạy thẳng đến Giang gia.

Trước tiên xem xét tình huống ở Giang gia đã rồi lại đến Lục gia sau.

Đối với ý kiến này Triển Anh Hào cũng tỏ vẻ đồng ý.

Đưa lên danh thiếp, bốn người Sở Văn Xuyên thuận lợi vào Giang phủ, lại ngoài ý muốn thấy một người ở trong đại viện của Giang gia.

Sở Lăng.

Sở Lăng đang ngồi ở trên một cái ghế đá, một mình phẩm trà, nhưng hơi thở quanh người không có thanh nhàn của người phẩm trà, ngược lại có loại phong thái nghiêm nghị không thể xâm phạm.

“Cha!” Sở Văn Xuyên kinh ngạc kêu lên: “Sao cha lại ở đây?”

“Các người sao cũng tới?” Sở Lăng hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh: “Ta bị Huyết Yêu kiếm thu hút mà tới.” Vừa bắt đầu nói, sắc mặt Sở Lăng đã không dễ nhìn: “Triển tiên bối, bây giờ hộp đựng Yêu Tuyệt kiếm đặt ở trong đại sảnh, người nhìn qua một chút đi!”

Triển Anh Hào nghi ngờ liếc Sở Lăng một cái, hần chưa từng thấy sắc mặt Sở Lăng khó coi như vậy bao giờ: “Người làm sao vậy?”

“Người liếc qua một cái sẽ biết.”

Một lát sau Triển Anh Hào trở lại, sắc mặt còn đen hơn Sở Lăng, chột cảm một ly trà trên bàn đổ xuống: “Đáng chết!”

“Cha, Triển gia gia, cuối cùng là thế nào vậy?” Sở Văn Xuyên nhìn không hiểu bọn họ chơi trò bí hiểm gì, chỉ có thể sốt ruột mà hỏi.

“Thanh Huyết Yêu kiếm kia, từ hình dáng của hộp kiếm, nhìn từ kích thước...” Sở Lăng nói đến đây thì lại dừng.

“Cha, người nói tiếp đi! Người đừng làm bọn con sốt ruột như vậy chứ!”

“Là bội kiếm trước kia của tam đệ ta Lê Hi Kiệt!” Sở Lăng nắm chén trà càng ngày càng chặt: “Ta trước kia vẫn không biết bội kiếm của tam thúc con chính là Huyết Yêu kiếm, hần vẫn luôn nói, thanh kiếm đó cùng kiếm pháp của Lê gia có tên giống nhau, đều là Yêu Tuyệt kiếm. Bởi vậy ta chưa từng liên hệ Huyết Yêu kiếm cùng Yêu Tuyệt kiếm với nhau.”

“Nhưng...” Sở Văn Xuyên cùng Yên Thanh Dịch kinh ngạc há hốc mồm: “Vậy những lời đồn đại Huyết Yêu kiếm là chuyện gì? Không phải nói Huyết Yêu kiếm sẽ nhận chủ sao? Sao.... sao có thể?”

Sở Văn Xuyên cùng Yên Thanh Dịch liếc mắt nhìn nhau: “Có phải cha (bá phụ) người nhìn lầm rồi hay không?”

“Không có khả năng!” Triển Anh Hào lắc đầu: “Trước kia Hi Kiệt cũng là dùng vải đỏ bọc hộp kiếm kia lại, trừ thanh kiếm kia lại có thanh kiếm khác cũng cân trình tự phức tạp như vậy à. Bội kiếm của Hi Kiệt thế mà lưu lạc ra bên ngoài, chỉ sợ...”

Triển Anh Hào thở dài, bạn cũ hai mươi mấy năm không gặp, lần đầu nghe thấy tin tức, vậy mà lại là tin thanh kiếm lưu lạc bên ngoài, chỉ sợ dữ nhiều lành ít... người nào gặp phải chuyện này cũng đều nghĩ như vậy.

“Chúng ta đến đoạt lại Huyết Yêu kiếm đi!” Sở Lăng nắm thật chặt tay: “Cho dù Tiểu Thú cũng...” Sở Lăng thở dài, không đành lòng nói ra mấy chữ tàn nhẫn kia: “Còn có Vân Nhi! Đồ của Lê gia, nên trả lại cho Lê gia!”

Kết bạn thì chọn người như Sở Lăng, người trong võ lâm đánh giá thanh danh của Sở Lăng rất cao.

Nhưng Sở Lăng cũng không chỉ có xem trong nghĩa khí mà thôi, là người đứng đầu một bảo, hần nhanh chóng an bài xong việc mà mỗi người phải làm: “Triển tiên bối, đến lúc đâu võ người và ta lên sân đấu!” trong những người này không thể nghi ngờ công lực mạnh nhất là Sở Lăng cùng Triển Anh Hào: “Tiểu Dịch, Văn Xuyên, hai người các con đi tìm hiểu tin tức, Huyết Yêu kiếm đến tốt cùng làm sao mà đến được Giang gia. Văn Di, con viết thư cho vợ chồng Ôn thị, xem đến cuối cùng là ai ủy thác bọn họ vận chuyển Huyết Yêu kiếm!”

“Mặt khác...” trong mắt Sở Lăng xẹt qua một tia tàn nhẫn: “Triển tiên bối, nếu người với ta thất thủ, cũng chỉ có cứng rắn cướp ra một đường thôi!”

“Yên tâm!” Triển Anh Hào vỗ ngực: “Lão tử ra trận, nhất định không thành vấn đề!”

“Chỉ mong...” Sở Lăng nhìn lời dài đang xây dựng: “Như thế đi!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: sai sai ta là ai?

Trong một tiểu viện khác của Giang phủ có mấy đóa hoa mai đang nở kiêu diễm, hoa mai trắng nõn như tuyết chứng tỏ mùa đông đã đến, gió lạnh thổi nhẹ nhàng không lớn nhưng lại lạnh lẽo tận xương tủy, loại thời tiết này tốt nhất là làm tổ trong nhà, đốt bếp lò sưởi, uống ly trà nóng, không thì tìm đàn bà bàn luận đại sự, dù như thế nào không phải ra khỏi cửa là tốt rồi!

Yến Thanh Nam chính là làm vậy ...

Lư hương hoa lệ từ từ bay lên làn khói mỏng lung, tỏa ra hương khí có hiệu quả thôi tình, trên giường khắc hoa lớn từng trận rung động, bếp lò trong phòng dường như sắp tắt nhưng người ở bên trong lại không cảm thấy lạnh một chút nào.

"Thiếu gia..." âm thanh phụ nữ mềm mại, đáng yêu uốn éo làm cho người ta nổi cả da gà, lại có người cứ thích ăn cái dạng này.

Tiếng đàn ông ồ ồ thờ đốc bị người vén ra mái ngói mà theo ra bên ngoài.

Người trên nóc nhà thật kiêu ngạo, kiêu ngạo đến mức nghe lén góc tường vẫn mặc một thân quần áo trắng như tuyết.

"Thiếu gia, người sẽ nạp nô tì chứ?" người phụ nữ hỏi, điều khẩn cầu chỉ là một vị trí tiểu thiếp nho nhỏ.

"Đương nhiên..." Yến Thanh Nam đáp không chút do dự, nhưng trên thực tế đến cả tên người ta hẳn cũng không nhớ được, hẳn chỉ là muốn một lần điếm ngô, mà không phải trói buộc nhiều, loại đàn bà này ở đâu chả có, Yến gia nhìn lên ta chẳng bằng ai mà nhìn xuống lại chẳng ai bằng ta, đối phó với một tì nữ nhỏ nhoi vẫn dư sức. Nhưng Yến Thanh Nam vẫn quyết định kéo dài trước, bằng không trong khoảng thời gian này thiếu đàn bà làm điệu mà nói sẽ rất nhàm chán." Chẳng qua là phải đợi thêm một thời gian ngắn nữa."

Vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm, không có cái loại cảm giác kích thích này, Yến Thanh Nam mới không muốn nhiều đàn bà ghé vào lỗ tai hấn tranh cãi âm ỉ. Trong nhà có vị gọi là hôn thê Lục Y Ninh kia đã đủ khiến hấn đau đầu, người phụ nữ kia đẹp thì đẹp thật, nhưng cao ngạo muốn chết, rõ ràng đều là chuyện sớm muộn mà cứ khẳng khẳng kiên trì phải sau khi thành hôn mới được làm chuyện đại sự này.

Người kia có nước da trắng như tuyết, mái tóc đen như gỗ mun, còn có dáng người cao gầy đầy đặn, không một chỗ nào không quyến rũ hấn, làm hại hấn một hồi không màng cơm nước. Về phần tài hoa cùng năng lực của Lục Y Ninh lại bị Yến Thanh Nam xem nhẹ.

Đàn bà chỉ cần đẹp, đáng người tốt, có thể khiến đàn ông vui vẻ, quan tâm làm gì đến năng lực của cô ta?

Nhưng mục đích bây giờ là phải trấn an người đàn bà trước mắt.

Yến Thanh Nam chớp mắt, viện ra một lý do không đáng tin: "Nàng xem trong khoảng thời gian này Giang gia đang chuẩn bị chọn chủ nhân cho Huyết Yêu kiếm, Yến gia chúng ta là quan hệ thông gia với Giang gia đương nhiên phải bận rộn giúp đỡ rồi, bởi vậy nhất định không có thời gian nạp thiếp, qua đoạn thời gian này rồi nói sau!"

Giang gia cùng Yến gia căn bản không cùng trên một tầng thứ, Giang gia chiếu cố, Yến gia trừ bỏ chọn người bên ngoài ra thì chẳng còn chỗ tác dụng nào.

"Thiếu gia ~" âm thanh người phụ nữ uốn éo khiến người nghe lén khẽ rung mình, người nghe lén còn không ngừng xoa xoa cánh tay mình ý đồ muốn cọ sát hết da gà vừa nổi, đoán chừng có thể thêm chút gia vị cho người đàn ông bên dưới. Người phụ nữ tiếp tục nói: "Chỉ là tìm chủ cho một thanh kiếm mà thôi..."

"Người nói mê sáng cái gì!" Yến Thanh Nam sầm mặt, vẻ nghiêm túc uy nghiêm hơn vừa rồi nhiều—mặc dù người đàn ông nằm trần trụi bên cạnh người phụ nữ không nói tới cái gì uy nghiêm: "chủ nhân Huyết Yêu kiếm đều là hào kiệt vang danh một phương, thậm chí có thể chi phối toàn bộ võ lâm. Lần này đại hội không chỉ là mình chọn chủ cho Huyết Yêu kiếm."

"Không chỉ chọn chủ cho Huyết Yêu kiếm?" người phụ nữ nhìn qua rất hoang mang: "vậy thì là vì cái gì?"

"Không sai! Không chỉ có chọn chủ cho Huyết Yêu kiếm!" trên mặt Yến Thanh Nam hơi kiêu ngạo, giọng nói cũng mạnh mẽ hơn, ở trước loại phụ nữ này khoe khoang bản thân thì thật ngây thơ, nhưng đối với Yến Thanh Nam mà nói, được phụ nữ khích lệ hẳn rất hưởng thụ. Yến Thanh Nam thấp giọng, thần thần bí bí nói với người phụ nữ như đứng rồi: "Muội phu muốn lợi dụng cơ hội lần này để trở thành minh chủ võ lâm."

"A?" Nữ nhân thất thanh.

"Xuyt ——" Yến Thanh Nam lập tức che miệng nữ nhân: "Nhỏ tiếng tiếng chút! Nàng muốn chết à! Kêu lớn tiếng như vậy!"

Vừa nãy người đàn bà kia ở trên giường tiếng kêu cũng lớn như thế, khi đó người cũng không nói nàng, còn bắt người ta kêu lớn hơn chút nữa cơ mà!

Người trên nóc nhà không nhận được trọn trắng mắt, tỏ vẻ cực kỳ khinh bỉ.

"Thiếp..." Nữ nhân thất kinh.

"Quên đi." Yến Thanh Nam phất tay một cái dáng vẻ không kiên nhẫn: "Có thể khiến Huyết Yêu kiểm nhận chủ chính là một loại khẳng định đúng năng lực, đến lúc đó chỉ cần mọi người đề cử, cho dù không có cái lão lừa ngốc của Thiếu Lâm kia đồng ý cũng không ngại, giang hồ cũng không phải triều đình, đôi khi phù hợp với quy định là người có đức, đương nhiên phải là người có võ công cao sức mạnh đến đảm nhiệm." Yến Thanh Nam tưởng tượng sau khi Giang Du trở thành võ lâm minh chủ, Yến gia có thể lấy được nhiều chỗ tốt, bắt đầu nói không ngừng nghỉ.

"... Tóm lại, minh chủ võ lâm không phải muội phu là không thể!"

"Nhưng..." Nữ nhân vẫn rất hiếu kỳ: "Đến lúc đó, Huyết Yêu kiểm vì sao nhất định sẽ nhận Giang lão gia làm chủ vậy?"

"Trước đó muội phu trước đó đã thử qua rồi, còn có thể giả!" Yến Thanh Nam cũng bị Giang Du lừa gạt không rõ chân tướng, lấy đồ giả mà coi như chính phẩm mà tôn sùng: "Tốt lắm, không nói đến những thứ này nữa, chúng ta lại tiếp một lần nữa đi!"

Người nghe lén nửa ngày trên nóc nhà cũng không vì hai người kia dừng nói chuyện mà rời đi, ngược lại lại vén thêm một mảnh mái ngói nữa, đem phạm vi tầm mắt mở rộng, nhưng chỉ mới được hơn một nửa, tựa hồ không hài lòng với đồng cung sống phía dưới cho lắm, kẻ nghe góc tường kia phải mong nghênh ngang mà đi.

...

...

Mùa đông càng gần, trời càng ngày càng lạnh, mà Tiểu Tiểu lại hưng trí bừng bừng lôi kéo Lệ Thú muốn hăng dạy nàng võ công.

Từ khi đến Khô Lô bang, Lệ Thú vẫn luôn dạy Tiểu Tiểu võ công, trừ lúc mới tới Bích Lạc đàn cùng những ngày Lệ Thú trúng độc ở bên ngoài, Lệ Thú như một sư phụ nghiêm khắc nhất mỗi ngày đốc thúc Tiểu Tiểu luyện võ, cho dù mưa to, gió lớn cũng không ngừng một ngày. Mỗi khi Tiểu Tiểu muốn khiếu nại một chút, Lệ Thú sẽ bày ra cái mặt lạnh cho nàng nhìn!

Cho dù Yêu Tuyệt kiếm pháp căn bản không thích hợp cho Tiểu Tiểu sử dụng, nhưng so với cái loại không có tên trên bảng xếp hạng võ công của Yến gia vẫn còn tốt chán, hơn nữa Tiểu Tiểu đã từng tập võ, một chút kiến thức cơ bản tối thiểu Tiểu Tiểu cũng không cần luyện tập thêm.

Mỗi ngày Lệ Thú đều tự mình sửa lại thói quen sai lầm khi dùng kiếm của Tiểu Tiểu, thuận tiện lại phiền não một chút sau này đồ đệ của hắn cuối cùng là muốn gọi nàng sư tỷ hay là sư mẫu.

Võ công của Tiểu Tiểu được Lệ Thú hướng dẫn mà đột nhiên tăng mạnh, tuy rằng không lên tới hàng nhất lưu cao thủ, về sau khả năng này cũng không lớn— Tiểu Tiểu đã sớm bỏ lỡ thời gian tập luyện võ công tốt nhất rồi, nhưng nhị lưu cao thủ vẫn là có thể đánh liều thắng một trận.

Cho nên, mục tiêu của Tiểu Tiểu là nhị lưu cao thủ trong nhất lưu cao thủ! (tức là trong nhóm nhất lưu cũng chia ra hạng 1 và hạng 2, mục tiêu của TT chỉ là mấy bạn hạng hai trong nhóm hạng 1 này thôi)

Những ngày này tựa hồ như lại về tới khoảng thời gian thanh thản, an tường ở Nam Dương. Nhưng Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú đều biết đây chính là bình yên trước cơn bão.

Đại hội tìm chủ cho Huyết Yêu kiếm hùng hực khí thế được cử hành, mà chôn sâu dưới này cũng là âm mưu không cho người khác biết.

Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu chuyển trọng điểm về phía Huyết Yêu kiếm thật, tất nhiên sẽ không chú ý đại hội đang diễn ra, càng không biết đoàn người Sở Lăng cùng Triển Anh Hào tuy chưa kịp đoạt lại Huyết Yêu kiếm nhưng đã qua quan trạm tướng rồi.

Đại hội tiến hành được ngày thứ tư, có lẽ qua hai ngày nữa đại hội sẽ kết thúc, ngày kết thúc cũng là lúc Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú hành động. Nhưng vào ngày này trong phòng Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú xuất hiện một người không hài hòa.

"Không được nhúc nhích! Tất cả đều không được nhúc nhích!" người đến mặc một thân trang phục màu trắng, lại dùng miếng vải đen che mặt.

"Người là ai? Làm cái gì?" Tiểu Tiểu thấy người tới khẽ run một cái, người này thế mà có thể tránh được nhĩ lực của Lệ Thú, lặng lẽ ẩn vào phòng bọn họ, phản công lực này cũng không phải người bình thường có thể có.

Lệ Thú neho mắt lại, cứng đờ nhìn chăm chăm nửa mặt trên bị lộ ra của người vừa tới.

"Đừng hỏi ta là ai..." Người vừa tới đặt tay lên trên bàn, không nhìn thấy một chút động tác nào mà lại làm cái bàn bằng đá tan thành bụi phấn, biểu hiện ra công lực của mình. Người vừa đến chớp mắt: "Nếu không, người đoán thử coi?"

Một câu hỏi lại khiến Tiểu Tiểu tắc nghẹn, làm gì có người nào xông vào phòng người khác còn để cho người khác đoán hắn là ai vậy?

"Ta đoán ngươi là cái kẻ Trống Mái song sát đáng xấu hổ kia!" Trống Mái song sát là một đôi vợ chồng cường đạo trong võ lâm, nam hung ác, nữ thâm loạn.

"Này này này, nha đầu, nhưng ta là một người mà!" người đến không cam lòng phản đối, hắn mặc dù không nói là ngọc thụ lâm phong, nhưng ít nhất nhìn lại quá khứ của hắn xem! Nhớ khi xưa hắn còn trẻ, đầu gì cũng là một trang quân tử tuyệt vời ở trong đời ô trọc mà! (**)

"Loài lưỡng tính chứ sao!" Tiểu Tiểu quăng một cái liếc mắt đầy khinh bỉ.

"Nha đầu, ngươi lại mắng ta là người lưỡng tính!"

"Đúng thì thế nào!" Tiểu Tiểu không chút khách khí.

"Không đúng không đúng, đoán lại!"

"họ tiền đánh bạc không trả, kẻ khốn khiếp còn chiếm mất phụ nữ của người khác?" Tiểu Tiểu lập tức bác bỏ ý kiến của mình: "Không phải, người ‘tốt’ như vậy chắc chắn không phải là ngươi."

"Phốc xích." Người đến không hề nén cười ra tiếng: "Nha đầu, ngươi rất thú vị đấy!"

Mắng ngươi ngươi còn cảm thấy thú vị! Bệnh thần kinh!

Tiểu Tiểu thảm mắng.

"Nhưng mà ngươi làm sao mà chịu được cái kẻ dùng gậy tre đánh cũng không kêu ra được nửa tiếng rầm kia thế?" Người vừa tới giờ tay lên chỉ, vừa vận chỉ hướng Lê Thụ với hàm ý: "nhìn đi, chính là tên kia!"

"Ồ?" Tiểu Tiểu sững sốt, nhìn một chút người vừa tới, lại nhìn một chút Lê Thụ, người hiểu biết Lê Thụ như vậy— "Sur phụ, ngài làm loạn đủ chưa?"

Quả nhiên!

Tiểu Tiểu nhìn lại Lê Thụ, trông thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc nhìn chằm chằm vào sur phụ của mình: "Sur phụ, không phải đệ tử bất kính, Thiên Địa Quân Thân Sư (*), bậc thầy phải làm gương mẫu cho học trò, nếu như không..."

Người vừa đến— Vân Hành khước miệng co rút, xoay người sắp mở cửa phòng ra: "A, ta nhớ ra rồi, ta còn có chút việc, đi trước nhé."

Lê Thụ bị những lời này đánh gãy, không nói lại một bộ "bàn về hại nước hại dân", mà là lập tức hành một đại lễ về phía Vân Hành: "Cung tiễn sur phụ."

Vân Hành nhìn về phía Tiểu Tiểu, trong đôi mắt kia, Tiểu Tiểu dám trăm phần trăm khẳng định là đồng tình!

"A, vậy vì sư đi đây!" Vân Hành tiêu sái khẽ phát tay, muốn thật thông dong rồi khỏi căn phòng nhỏ của Lê Thụ cùng Tiểu Tiểu, trực tiếp rời khỏi Giang phủ.

Ai ngờ, Vân Hành chân trước vừa bước ra một bước, chân sau đã thu ngay về, sau đó "đụng" một tiếng, đóng cửa lại.

"Tiểu Thụ à!" Vân Hành tới gần Lê Thụ, nở nụ cười không có ý tốt: "Thiên Địa Quân Thân Sư, ta là sur phụ con, con có phải nghe ta không?"

"Mặc cho sur phụ phân phó." Lê Thụ sáng khoái trả lời.

"Khụ khụ, khụ khụ khụ," Vân Hành dường như gặp phải chuyện gì khó mở miệng, vẻ mặt không ngừng biến hóa chứng tỏ chủ nhân đang gầy dựa trong lòng, cuối cùng dường như quyết định hạ quyết tâm nào đó, cắn răng một cái Vân Hành nói thẳng ra: "Tiểu Thụ, con giúp ta lừa người bên ngoài đi đi!"

(*) Thiên Địa Quân Thân Sư: Ngũ ân, những điều đạo Nho giáo sùng phụng.

trời đất, ấy gốc của sinh mệnh, hai là tổ tiên, ấy gốc của giống nòi, ba là vua thầy, ấy gốc của sự trị giáo

(**) nguyên văn: 一个翩翩浊世佳公子呢, là bình luận của Thái sử công trong Sử ký Tư Mã Thiên về Bình Nguyên Quân của nước Triệu thời Chiến Quốc

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Vân Hành cùng Dịch Toa

"Vân Hành! Ngươi lăn ra đây cho ta!"

Vân Hành vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến tiếng gầm giận dữ, là tiếng của phụ nữ, nghe thấy âm thanh này, Vân Hành lập tức nhìn quanh bốn phía, khi nhìn thấy tù quần áo thì ánh mắt sáng lên: "Tiểu Thú, vì sư tranh thủ trốn trước đây." Nói xong, Vân Hành liền mở cửa tù quần áo rồi chui vào ngay. Tiểu Tiểu nhìn thấy ngăn người thẳng tắp, đáng vẻ Vân Hành làm sao cũng không giống như đáng vẻ của người làm tắm gương tốt, càng không giống như là có thể dạy dỗ loại đầu gối như Lê Thú này.

Lê Thú mặt không biểu cảm nhìn sư phụ ở bên trong đóng cửa tù quần áo lại, sau đó hắn không nói gì trực tiếp mở cửa đi ra ngoài.

"Viện này là ngươi ở?" người phụ nữ vừa đến khoảng bốn mươi tuổi, một thân trang phục màu đỏ, ánh khí bùng bùng, bên hông đeo một cái roi ngắn, tuy tuổi hơi lớn, nhưng phong vận vẫn còn.

"Dạ, tiền bối." Lê Thú cung kính trả lời, trong tù quần áo trái tim Vân Hành lại run lên, không ngừng cầu nguyện: Tiểu Thú, con cũng đừng rụng xích nhé! Hạnh phúc nửa đời sau của sư phó con có thể bị giữ lại trong tay con đó.

Người phụ nữ chợt nhíu mày: "Vân Hành đâu?"

"Hành tung của sư phụ chỉ sợ không tiện nói cho tiền bối." Lê Thú kính cẩn trả lời, đối phương hùng hổ như vậy hiển nhiên không phải có ý tốt gì, làm đồ đệ tất nhiên có nghĩa vụ giúp sư phụ đỡ những thứ phiền toái này. Nhưng Lê Thú hiển nhiên không chú ý tới khi thời điểm một người phụ nữ hùng hổ đến tìm một người đàn ông trừ trả thù, còn có một khả năng..

"Sư phụ?" Người phụ nữ ngần ngại, nhìn từ trên xuống dưới bộ mặt nghiêm túc của Lê Thú, lắc đầu: "Không có khả năng, không có khả năng, loại người đó sao có thể có đồ đệ như ngươi chứ?"

Ở bên cạnh Tiểu Tiểu đầy đồng cảm gật gù đầu: "Tiền bối, ngài tìm Vân Hành tiền bối là có chuyện gì vậy?"

Người phụ nữ chỉ chớp mắt, nhìn Lê Thú cùng Tiểu Tiểu: "Đứa nhỏ, tên của các con là gì?"

"Con gọi là Lê Thú." Lê Thú lại chỉ Tiểu Tiểu: "Đây là chuyết kinh (một cách gọi vợ), Yến Tiểu Tiểu."

Người phụ nữ mặt mày hớn hở ngay: "Đứa nhỏ, ta tên là Dịch Toa, là sư mẫu tương lai của con."

Lê Thú cùng Tiểu Tiểu ngần ngại, nhìn người phụ nữ trước mắt thế nào cũng không thể liên hệ năng cùng Vân Hành với nhau— Vân Hành rất tiêu sái, không chịu trời buộc, chỉ cần một bầu rượu với một thanh kiếm cũng đủ để lưu lạc thiên hạ, không ai có thể khiến ông ấy chân chính yên ổn lại, mà người phụ nữ trước mắt dễ nhận thấy là một nữ cường nhân thông minh tháo vát cộng thêm hào phóng hung mãnh.

Hai người nhìn như thế nào cũng không giống một đôi.

"Không tin?" Dịch Toa lấy một tờ giấy từ trong người, rung lên trước mặt Lê Thú: "Nhìn xem, đây là hôn ước." Dịch Toa đưa tờ giấy tới trước mặt Lê Thú: "Sư phụ con rõ ràng có hôn ước với ta, giấy trắng mực đen, trên đó còn dấu tay của hấn ấn vào đây! Nhưng cái tên kia thế mà muốn đào hôn! Hôm qua còn chạy đi nhìn lên người khác... Nhìn lên người khác..." sắc mặt Dịch Toa đỏ rực, dù mạnh mẽ như thế nào, nàng cũng chỉ là một người phụ nữ, có mấy lời không nói ra khỏi miệng được: "Làm chuyện phòng the." Dịch Toa ho khụ khụ: "Làm sao, coi thường lão nương à! Loại chuyện này chỉ cần thành thân, lão nương cũng có thể đấy!"

"..."

Lê Thú cùng Tiểu Tiểu đồng thời im lặng, bằng trình độ này mà nói, Vân Hành cùng Dịch Toa không phân cao thấp.

"Tiểu Thú, ta có thể gọi con như vậy chăng?"

Lê Thú khẽ gật đầu, đã là vị hôn thê có hôn ước với Vân Hành chính là sư mẫu tương lai của hấn, tuy sư phụ muốn trốn hôn, nhưng giấy trắng mực đen không cho phép sư phụ chối cãi: "Theo sư mẫu căn dặn."

"Tốt lắm" Dịch Toa vừa lòng gật đầu: "giữa ta cùng Vân Hành là chuyện vợ chồng, Tiểu Thú, con cũng không cần xen vào, giao sư phụ con ra đây!"

Lê Thú không trả lời, lại liếc mắt về phía tù quần áo trong phòng, chuyện của sư phụ cùng sư mẫu không phải là chuyện tiểu bối như hấn có thể xen vào.

Dịch Toa mặt mày hớn hở, "đa tạ, Tiểu Thú!"

"con không dám đương nổi sư mẫu tạ ơn đâu." Lê Thú đứng sang một bên bên cạnh, đứng bên người Tiểu Tiểu, cùng Tiểu Tiểu liếc nhau, đồng thời nhìn thấy ý cười trong mắt đối phương.

Vân Hành thâm rồi!

"Vân Hành!" Dịch Toa lập tức kéo cửa tù quần áo ra, thấy Vân Hành đang liều mạng nấp sau đồng quần áo, tám phần đang hối hận vì sao mình không học qua súc cốt thuật.

"Vân, Hành!" Gầm từng chữ, nghiêng răng nghiêng lợi.

"A! Dịch Toa, nàng cũng ở đây à! Thật khéo, ta đang muốn tìm một chỗ để ngủ trưa, nàng sao đã tới đây rồi?" thấy tránh không được, Vân Hành dứt khoát phui mông đi ra từ trong tủ quần áo, tùy tiện bịa đặt ra lý do.

Dịch Toa tựa tiểu phi tiểu (dường như cười mà không phải cười) nhìn Vân Hành, còn lườm Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu đang đứng ở cửa chuẩn bị xem kịch vui một cái, không thể không nói, Lệ Thú đi theo Tiểu Tiểu học được thói xấu...

"Ngủ trưa, ngủ thẳng tới trong tủ quần áo?" Dịch Toa khinh thường hừ hừ: "Đừng giả ngu, lão nương tìm người tính sổ đây!"

"Ha ha..." Vân Hành lúng túng gãi đầu, mắt nhìn xung quanh, đợi đến khi nhìn thấy Tiểu Tiểu thì ánh mắt sáng lên: "À, là ta giúp bọn chúng đi thăm dò một số chuyện đó."

Dịch Toa nghi ngờ nhìn Vân Hành: "Thật sự?"

"Đương nhiên là thật!" Vân Hành đầy vẻ chính khí: "Ta biết mục đích lần này của Giang gia!"

May mắn hôm qua hần trừ nghe bát quái, còn nghe được không ít tin tức hữu dụng, nhìn đông cung sống chỉ là nhân tiện mà thôi.

"mục đích gì?" Tiểu Tiểu kỳ quái hỏi, đây cũng là nghi hoặc cho tới nay của Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu. Giang Du phí sức như vậy đến cuối cùng muốn làm cái gì?

"Hần muốn lấy kiểm lệnh thiên hạ, mọi người đều biết, truyền thuyết Huyết Yêu kiểm chọn chủ, chỉ cần khiến mọi người cho rằng Huyết Yêu kiểm chọn hần, như vậy sẽ có rất nhiều thế lực tự động đến cửa, không cần tốn hao nhiều khí lực lắm mà có thể tạo ra một mảnh thiên địa riêng. Đến lúc đó, thực lực của Giang gia sẽ được đề cao thật lớn, đối phó môn phái khác tự nhiên sẽ bớt rất nhiều việc." Vân Hành một bên nói ra tính toán của Giang Du, một bên lặng lẽ di chuyển về phía khu vực an toàn—rời xa Dịch Toa.

"Cho dù là người đi thăm dò tin tức tốt lắm, vậy người cũng không thể đào hôn chứ!" Dịch Toa lập tức phát hiện động tác của Vân Hành, một phát bắt được hần: "Tốt lắm, hôm nay chúng ta thành thân là được!"

"Ồi?" mắt Vân Hành trừng lớn, lớn thêm một chút nữa là con người có thể rơi xuống: "Thành thân? Không được không được không được." Vân Hành lắc đầu như trống bỏi: "đó là ta bị người lừa mới ký vào cái loại đồ vật này!"

"Sur phụ." Vẫn luôn ngậm miệng đột nhiên Lệ Thú nói chuyện, sau đó dường như Tiểu Tiểu nghĩ đến cái gì, lui về phía sau hai bước, một mặt còn sợ hãi trong lòng, vừa có chút đồng tình nhìn Vân Hành một cái.

Mà Vân Hành càng thêm hiểu rõ đồ đệ này, Lệ Thú vừa mở miệng, Vân Hành cũng biết hần muốn làm gì...

"Hôn ước rất quan trọng đối với một người phụ nữ, nếu đã ký vào hôn ước, cho dù sur phụ tự nguyện hay không đã xác định đại diện cho một phần trách nhiệm, tội bất hiếu có ba điều trong đó không có con nói dối là tội lớn nhất, sur phụ đã gần năm mươi tuổi, vẫn không có con nói dối, đồ đệ biết sur phụ vì con mà trẻ mất tuổi trẻ đẹp nhất, nhưng giờ có cơ hội sur phụ vẫn nên nhận lấy..."

"Ngừng ngừng ngừng ——" Vân Hành bắt đầu kêu ngừng ngay: "Tiểu Thú, ta là sur phụ của con không sai chứ?"

"Đương nhiên, một ngày làm thầy cả đời làm cha, Lệ Thú vẫn luôn ghi nhớ."

"Vậy con có nên đứng về phía ta hay không, không cần phải tiếp tục cọc hôn ước này!" Vân Hành đáng thương hể hể nhìn đồ đệ.

Lệ Thú lắc đầu không chút do dự: "Duy chỉ có chuyện này không thể. Không phải là đồ nhi không tuân theo chỉ thị của sur phụ, chính là sur phụ cần phải phụ trách với nhà gái."

"Trời ạ!" Vân Hành ôm đầu: "Ta là muốn đi tìm mùa xuân thứ hai, cũng không phải là muốn tìm về mùa đông thứ hai đâu!"

Người phụ nữ cường hãn này nếu lấy về nhà, cuộc sống mỗi ngày của hần sẽ tại tàn khốc như trong ngày đông rồi!

"Đầu tiên, sur phụ, hủy bỏ hôn ước sẽ tạo ra ảnh hưởng vô cùng bất lợi cho nhà gái, khiến trong cuộc sống của nhà gái bị mọi người phi báng."

Vân Hành chột dạ liếc Dịch Toa một cái.

"Sau đó, nhà gái cùng người thân nhà gái sẽ lấy ngại ra mà làm kẻ địch, dốc toàn bộ sức mạnh cả nhà đuổi giết ngại."

Vân Hành khẽ gật đầu đồng ý, Dịch Toa thật sự là người có thể làm ra loại chuyện này.

"Một mình ngại khẳng định không bằng tất cả bạn bè, người thân của đối phương hợp lại, lại bởi vì không thủ hôn ước sẽ làm cho ngại bị bạn bè xa lánh, dù sao người đến ngay cả loại lời hứa quan trọng như hôn ước này cũng không tuân thủ khẳng định không đáng giá thâm giao."

Không thể nào? Vân Hành nghi ngờ nhìn Lệ Thú.

"Đến lúc đó ngại sẽ bơ vơ không nơi nương tựa, nếu không muốn bị người thân của nhà gái bắt được, sẽ phải trốn đông trốn tây, cô độc đến chết, cho

đến khi chết cũng sẽ không có người tha thứ cho ngài."

Thảm như vậy! sắc mặt Vân Hành thay đổi.

"Nếu bị người thân của nhà gái bắt được..." Lệ Thú dừng một chút, lại khiến Vân Hành nuốt nước miếng, mặt Lệ Thú không biểu cảm tiếp tục nói: "Như vậy, nhà gái nhất định sẽ nuốt không trôi cục tức này, đánh ngài bị thương nặng, phé bỏ võ công là chuyện nhỏ."

Đây vẫn là chuyện nhỏ? Vân Hành vụng trộm khẽ nhìn Dịch Toa, lại thấy dáng vẻ đang suy tư của Dịch Toa, không khỏi rung mình một cái.

"Nếu là..." mặt Lệ Thú không biểu cảm liếc một vị trí nào đó của cổ Vân Hành một cái, khiến Vân Hành hoảng sợ, Lệ Thú lắc đầu thờ dài: "Đáng thương cả đời sư phụ anh hùng lại bởi vì gây ra chuyện như vậy mà đến đàn ông cũng không làm được."

Sắc mặt Vân Hành có thể so với đáy nồi rồi, ánh mắt của Dịch Toa lại sáng lên lấp lánh.

Nếu thật sự như vậy, Vân Hành hẳn còn không bằng tìm đầu hủ mà đập đầu chết đi!

"tiểu tử giỏi!" Dịch Toa đánh gãy Lệ Thú đang còn muốn mở miệng nói, chỉ sợ Lệ Thú nói thêm gì nữa, Vân Hành có khi còn biến thành cái dạng gì nữa! Dịch Toa nàng cũng không ác đến loại trình độ đó, nhiều lắm chỉ là bắt lấy rồi bức hôn mà thôi: "Chiều khuyên bảo này quá lợi hại! Khi nào thì con dạy ta với!"

"Sư mẫu cần dặn, Lệ Thú nhất định vâng theo. Nhưng, Lệ Thú cũng chưa khuyên bảo gì sư phụ chưa, vèn vèn chỉ nói cho sư phụ những sự thật có khả năng xảy ra mà thôi."

"À, vậy phiền con cho ta biết phải nói những loại sự thật này như thế nào đi."

Khóe miệng Vân Hành run rẩy nhìn đại đồ đệ một tay mình nuôi nấng chỉ trong nháy mắt mà phản bội, không khỏi dài thờ dài một hơi, lại cảm thấy có người điểm nhẹ sau lưng hắn. Vân Hành quay đầu, thấy người không biết lùi đi từ khi nào, Tiểu Tiểu vừa xuất hiện.

"Đồ tức à! Con sao mà nhìn được cái đại đầu gỗ kia thế?" về mặt Vân Hành sùng bái.

"Thú ca nói đều là đúng chứ sao!" Tiểu Tiểu tròn mắt, đối với cái danh hiệu sư phụ của Lệ Thú, mà một chút cũng không có làm tấm gương tốt cho người khác một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại giống như bạn bè ngang hàng, mà Vân Hành cũng thích loại cảm giác này.

"Đây là cái gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi?" Vân Hành hài hước trêu ghẹo đồ tức của mình: "Tiểu Tiểu, con gọi ta làm gì?"

"Dạ, cái này cho ngài."

"Đây là cái gì?"

"Mi sợi đó! Trong nhà không có đầu hủ cho ngài đập đầu, nên ngài chấp nhận một chút đi! Tuy đây là ngày hôm qua ăn thừa lại, nhưng chắc là có thể dùng để treo cổ đấy."

"..."

Ai, đến quyền lợi dùng đầu hủ đập đầu tự tử hẳn cũng không có sao?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Huyết Yêu kiếm tới tay

Hiện tại rất nhiều nhân sĩ võ lâm đang tập trung ở Giang gia, bởi vậy cho dù dư ra Vân Hành cùng Dịch Toa cũng sẽ không nhận ra, mà Vân Hành cùng Dịch Toa cũng chỉ ở trong viện Giang Du chuẩn bị cho Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu, nói đến cũng kỳ quái, trong khoảng thời gian Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu vào ở Giang gia này, không có nửa người đến quấy rầy, Giang Du cũng không gây phiền toái cho Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu.

Trên đại hội Huyết Yêu kiếm chọn chủ người có tư cách khiến Huyết Yêu kiếm nhận trừ Giang Du còn có Triển Anh Hào cùng Sở Lăng, còn một kiếm khách che mặt không biết tên.

Kiểm khách này dùng một cái mặt nạ bằng sắt che kín toàn bộ khuôn mặt, nhìn không ra tướng mạo ban đầu của hắn.

Nhưng kiếm thuật của hắn lại xuất thần nhập hóa, làm cho người ta sợ hãi than, đến cả Sở Lăng cũng nói nếu hai người bọn họ gặp nhau thắng bại còn là con số 5:5.

Còn về mặt khác — nguyệt hắc phong cao, ban đêm cũng không chỉ có giết người, mà còn là thời tiết tốt để trộm đồ, Huyết Yêu kiếm thật giấu ở trong tiểu lâu Giang Du ở, vị trí cụ thể còn cần đến lúc đó thăm dò tiếp. Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu quyết định hôm nay động thủ — nếu không động thủ thì không còn kịp rồi, mà thêm Vân Hành cùng Dịch Toa tham gia cùng khiến Lệ Thú càng thêm yên tâm, cứ như vậy, an toàn của Tiểu Tiểu cũng không thành vấn đề.

Theo kế hoạch của bọn họ, Vân Hành cùng Dịch Toa canh chừng bên ngoài làm quân tiếp viện, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú tự đi trộm Huyết Yêu kiếm.

Tiểu lâu ba tầng được canh phòng vô cùng nghiêm ngặt, ba tầng ngoài được những cao thủ của Giang gia vây chặt, cứ mười bước là một tốp, không có một khe hở, đến con muỗi cũng không bay vào nổi, càng đừng nói là một người sống sờ sờ ra đấy. Nhưng đại hiệp của chúng ta không phải là người bình thường, còn mạnh hơn con muỗi rất nhiều. Bởi vậy lúc hần nhìn thấy đám hộ vệ kia đến con mắt cũng không nháy một cái.

"Tiểu Thú con thấy không thành vấn đề chứ?" Vân Hành nghi ngờ nhìn Lệ Thú, dù sao lần đầu tiên làm loại chuyện như vậy cũng phải có chút hoảng hốt chứ?

"Vâng. Không thành vấn đề." Lệ Thú vẫn như trước là cái loại thái độ giải quyết việc chung này, đến một lời nói an ủi cũng không có."con nghĩ trong thiên hạ này có lẽ không có chỗ con không đi được."

Rõ ràng là một câu nói hào khí vạn trượng lại khiến Lệ Thú như người chết nói, nghiêm túc như khúc gỗ.

Vân Hành thở dài, đồ đệ của hần khi nào mới có thể thông suốt, hoạt bát như hần vậy!

Lệ Thú kéo tay Tiểu Tiểu, nhìn nàng một cái, đợi sau khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của nàng, khẽ gật đầu, một bóng đen xẹt qua, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu lập tức biến mất ngay trước mặt Vân Hành.

Vân Hành ngẩn ngơ, thì thào lầm bầm: "Đã, đã mạnh như vậy sao? Trách không được có tự tin như vậy."

Thị vệ của Giang gia có thể nói là hết lòng hết sức, một khắc bọn họ cũng không nháy mắt nhìn chằm chằm bốn phía sợ có cái gì đặc biệt, không tốt như lão gia đã dạy.

"Lão Lục." Một thị vệ nhìn chằm chằm về phía trước, dụi dụi mắt.

"Thế nào rồi?" thị vệ được gọi là lão Lục thờ ơ liếc đồng bạn của mình một cái.

"Người vừa mới... không nhìn thấy một bóng đen à?"

"Bóng đen?" Lão Lục nhìn quanh bốn phía, tất cả đều im ắng, đến tiếng gió cũng không có, lão Lục nghi ngờ nhìn đồng bạn: "Tiểu Vương, người con mẹ nó uống rượu nhiều quá rồi, ở đâu ra bóng đen?"

"Phải không?" miệng Tiểu vương chặc chặc, hỏi câu đó xem như đồng ý với lời nói của lão Lục, lại nắm chặt cây thương dài trong tay, bộ dáng đề phòng, cũng không biết đối tượng hần muốn đề phòng đã sớm xẹt qua người hần tiến vào trong tiểu lâu.

Dựa sát vào tường, Lệ Thú chỉ lộ ra một tý đầu, cẩn thận nhìn lại tên thị vệ kia, thấy hần không có hành động khác thường mới thở phào nhẹ nhõm, khẽ gật đầu với Tiểu Tiểu đang khấn trương bên cạnh hần.

Tiểu Tiểu ra dấu cho Lệ Thú bằng một thủ thế — hình như trong lâu các không có ai.

Lệ Thú gật đầu, bọn họ đã sớm biết trong tiểu lâu trừ Giang Du cũng không có một người nào khác, đến ngay cả Tứ tỷ của Tiểu Tiểu cũng không ở trong tòa tiểu lâu này, nhưng lúc này Giang Du đi đâu rồi?

Nhưng bây giờ cũng không phải là lúc nghĩ nhiều.

Thừa dịp bây giờ, chúng ta hành động nhanh lên một chút. Lệ Thú cũng làm ra một dấu tay: Cẩn thận một chút, an toàn đặt hàng đầu.

Tiểu Tiểu gật đầu.

Không có ánh nến, không có cái gì chiếu sáng, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú chỉ có thể mượn ánh trăng cẩn thận triển khai lục soát, mỗi một tấc đất cũng sẽ cẩn thận gõ nhẹ nhàng, xem xem có tiếng vang kỳ lạ nào không, mỗi một kiện trang sức cũng đều vận thử, xem xem có tồn tại cơ quan đặc biệt nào không.

Từ lâu một đến đỉnh lâu, mỗi một tấc mặt đất hai người đều rất nghiêm túc tiến hành lục soát.

Đáng tiếc, cho dù bọn họ nghiêm túc lục lại lần nữa, Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú vẫn không thu hoạch được gì như trước, việc không ngờ này khiến Tiểu Tiểu cảm thấy có chút nhụt chí.

Còn có chỗ nào chưa tìm sao?

Tiểu Tiểu ra dấu tay tạo ra đối thoại không tiếng động.

Lệ Thú ngừng đầu nhìn lên bầu trời, ý tứ thật rõ ràng, mặt trên chúng ta còn chưa tìm!

Nhưng mặt trên chính là nóc nhà mà! Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn Lê Thú.

Lê Thú vươn tay thành động tác mời, từ tín nhiệm cùng thói quen trong quá khứ, Tiểu Tiểu không chút do dự đặt tay lên tay của Lê Thú.

Lê Thú mang theo Tiểu Tiểu lập tức bay lên xà ngang trên nóc nhà, sau đó gõ nhẹ nhàng mỗi một tắc nóc nhà.

Tiểu Tiểu học theo dáng vẻ của Lê Thú, cẩn thận đi trên xà ngang, nàng cũng không giống Lê Thú có một thân kinh công tuyệt cường, nếu ngã xuống mà nói không chết cũng không tàn phế, nhưng khẳng định sẽ bị người phía dưới phát hiện.

"Thùng thùng thùng." Tiểu Tiểu cau mày, mỗi một chỗ gõ đều chỉ nghe được loại âm thanh này, "Thùng thùng thùng "

"Thùng thùng thùng." "cốc — "

Ánh mắt của Tiểu Tiểu co rút lại, lập tức nhìn về phía Lê Thú, Lê Thú rõ ràng cũng nghe được âm thanh bên này của Tiểu Tiểu, trực tiếp lướt trên một thanh xà ngang khác, như một con mèo.

"Cốc cốc." Lê Thú lại gõ cùng một chỗ, rõ ràng không giống như âm thanh của những chỗ khác, Lê Thú cùng Tiểu Tiểu nhìn nhau một cái đồng thời gạt đầu chậm rãi tìm bốn phía chốt có thể mở ra cơ quan ngầm.

Nơi đó...

Mắt Tiểu Tiểu sáng lên, nàng thấy một cái đinh không bị đóng vào. Lấy tài lực cùng nhân lực của Giang gia mà nói là không thể nào phạm phải loại sai lầm cấp thấp như thế này, như vậy chỉ có một khả năng..

Tiểu Tiểu ngưng tụ nội lực trên ngón tay, dồn sức ấn cái đinh kia vào xà ngang.

"Rắc rắc." âm thanh cơ quan chuyển động yếu ớt truyền đến tai hai người, trực tiếp nhìn phía hốc ngầm vừa mới tìm thấy.

Bọc vải bó màu đỏ tươi như máu trong hốc ngầm kích thích ánh mắt Lê Thú cùng Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu không khỏi bặm miệng, muốn nuốt xuống tiếng thét hưng phấn.

Tìm lâu như vậy cuối cùng bọn họ cũng tìm được!

Tiểu Tiểu cẩn thận lấy ra hộp kiếm kia, ôm vào trong ngực, mà Lê Thú nhét hàng nhái bọn họ mang đến vào trong cái hốc ngầm đó. Có thể phỏng chế chỉ là bề ngoài của cái hộp kiếm, Huyết Yêu kiếm thật sự mà nói cũng chưa từng xem qua, tất nhiên không có biện pháp phỏng chế, chỉ có phỏng đoán qua vài lời truyền miệng ít ỏi.

Hai người không kịp nhìn đồ vật bên trong nữa, liền lập tức rời khỏi, Vân Hành cùng Dịch Toa ở bên ngoài tiếp ứng thì chờ đến sát ruột, nếu như còn chờ đợi thêm nữa nói không chừng hai người bọn họ sẽ phải xông vào mất.

"Tiểu tử thôi, con còn tính đi ra!" Vân Hành vội vàng tiến lên xem xét trước mặt Tiểu Tiểu cùng Lê Thú: "Thế nào tất cả thuận lợi chứ, có bị thương hay không?"

Lê Thú trầm mặc lắc đầu.

"Thú ca, chàng làm sao vậy?" Tiểu Tiểu phát hiện Lê Thú không đứng trước tiên, không khỏi hỏi.

"Không có gì, chính là cảm thấy thanh Huyết Yêu kiếm này rất quen thuộc, có loại cảm giác huyết mạch tương liên." Lê Thú nghi hoặc nhìn lại tiểu lâu một cái: "Đi thôi! Mau rời khỏi nơi này đi!"

Mặc kệ thế nào, lấy được Huyết Yêu kiếm là tốt rồi!

...

...

Hơn nửa đêm, Giang Du không ở phòng nghỉ của mình, cũng không ôn tồn ở bên người thê thiếp, như vậy hẳn đi đâu đây?

"Người tới đây làm gì?" Giang Du vừa thấy đối phương đến, đã hùng hổ chất vấn.

"Ta tới làm gì?" Người đàn ông hỏi lại, giọng nói còn mang theo trào phúng nhàn nhạt. Trên mặt người đàn ông không nhìn thấy biểu cảm gì, không phải hân nghiêm túc giống Lê Thú, mà là người đàn ông này đeo một mặt nạ lạnh lẽo, che lại toàn bộ khuôn mặt của hắn.

Là người đàn ông có cơ hội được Huyết Yêu kiếm nhận chủ.

"Người..."

Giang Du vừa nói ra một chữ, đã bị đối phương đánh gãy: "Huyết Yêu kiếm là đồ của ta, lúc ban đầu giao cho vợ chồng kia là kế hoạch của ta, thậm chí đến tay ngươi cũng đều là kế hoạch ban đầu của ta." Người đàn ông che mặt không nhanh không chậm phẩm trà.

Giang Du cả kinh, mồ hôi ướt đầm, thì ra người đàn ông này vẫn bày mưu tính kế đến việc hắn lấy được Huyết Yêu kiếm cũng đều có kế hoạch. Đến tột cùng người này muốn làm gì? Kế hoạch phức tạp như vậy chỉ là khiến Huyết Yêu kiếm di chuyển một vòng bên ngoài rồi trở lại trong tay người đàn ông che mặt này?

"Quên đi, ta chỉ là muốn lấy lại đồ của ta mà thôi. Về phần ngươi muốn làm cái gì, ta không có hứng thú, tóm lại, quan hệ hợp tác của chúng ta dừng lại ở đây!" Người đàn ông khẽ lắc đầu, không muốn để ý đồng bọn lật lọng nữa.

"Mới chút mà đã thôi!" Giang Du phẫn nộ gào thét, hắn đường đường là võ lâm ngũ đại thế gia gia chủ Giang gia làm sao mà bị người khác uy hiếp? "Không có ngươi, ta vẫn có thể nhất thống võ lâm như thường, chẳng qua..." Giang Du cười lạnh một tiếng: "Chỉ sợ ngươi không dễ dàng đi ra khỏi cửa này."

Người đàn ông che mặt liếc Giang Du một cái: "Không dễ dàng?" kiếm khách che mặt buông ly trà, trợn mắt, lập tức phá vỡ hình tượng trầm ổn lạnh lùng của hắn: "Giết chết ngươi quá dễ."

"Xoang——"

Trường kiếm lập tức ra khỏi vỏ, dưới tình huống Giang Du căn bản không kịp phản ứng trực tiếp đặt kiếm trên cổ Giang Du.

"Bây giờ ta còn không muốn giết ngươi, chẳng qua, nếu ta cảm thấy nói cho ngươi còn không dùng được thì lại là vấn đề khác." Kiếm khách che mặt nhìn chăm chăm vào Giang Du, Giang Du lại sợ tới mức không dám nhúc nhích, hắn ở trong chốn võ lâm cũng tính trên là cao thủ nhất lưu, nhưng ở dưới kiếm người đàn ông trước mắt không có chút sức chống cự nào, cảm giác vô lực nồng đậm khiến trái tim Giang Du run rẩy, nhưng dù sao hắn cũng là nhất gia chi chủ (người đứng đầu một nhà), tuy trên tác phong sinh hoạt có vấn đề lớn, nhưng cũng không thiếu phần anh minh quyết đoán, không có quyết đoán mà nói, Giang gia chính là một chỗ thịt béo, mặc người chém giết.

"Ngươi muốn cái gì?"

"Huyết Yêu kiếm bị ngươi giấu ở chỗ nào?" Kiếm khách che mặt hỏi.

"ta để trên mái tiểu lâu." Giang Du thành thật trả lời, trước chành lệch thực lực tuyệt đối, lời nói dối cũng đều vô ích.

Bỗng kiếm khách che mặt thu kiếm vào vỏ, cào cào mái tóc đen nhánh, nhìn lại bên cạnh: "Tiểu Ninh, thế nào rồi?"

Giang Du cả kinh, nhìn về phía che mặt kiếm khách nhìn lại, một người phụ nữ bỗng xuất hiện ở đó, cũng giống như kiếm khách, che mặt.

"Không cần hỏi hắn chuyện của Huyết Yêu kiếm." người phụ nữ được gọi là tiểu Ninh nhìn kiếm khách: "thanh kiếm kia đã đến được tay ngươi nên đến."

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: tà kiếm xuất thế

"Ngươi nói cái gì?" Giang Du nghe thấy lời nói của Tiểu Ninh thì nhảy dựng lên, trên mặt không chút biểu tình: "Ngươi nói Huyết Yêu kiếm hắn là đã đến tay ngươi nên đến?"

"Không sai" người phụ nữ gật mạnh đầu một cái: "Thanh này kiếm vốn không phải thuộc về ngươi!"

Sắc mặt Giang Du lại thay đổi, nhìn người phụ nữ chăm chăm, lại bị một đạo hàn quang vọt vào mắt.

Kiếm của kiếm khách che mặt khẽ rút ra khỏi vỏ, ánh trắng phản xạ vừa lúc chiếu lên trên mặt Giang Du: "Ta nói này, nhìn chăm chăm vào lão bà người khác được xem là rất vô lễ đấy!"

Âm thanh Kiếm khách đầy trêu tức, nhưng lại khiến Giang Du khẽ lui về phía sau nửa bước.

"Hừ." Giang Du vung tay áo, xoay người chạy thẳng ra ngoài bằng cửa sổ, hắn có thể đi tới ngày hôm nay nguyên nhân chính là hắn rất thức thời, người không nên trêu chọc tuyệt đối không đi trêu chọc, thậm chí là có thể làm bất kỳ thủ đoạn mượn sức gì.

Kiếm khách kia, hắn đánh không được, cũng không thể trêu vào.

Kiếm khách che mặt nhìn theo Giang Du rồi đi, lại cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay mình, duy nhất chỉ có lộ ra ánh mắt thế nhưng lại xuất hiện vẻ mặt mê

mang luống cuống.

"Chàng không tới nhìn nó sao?" Tiểu Ninh khoát tay lên vai kiểm khách che mặt: "Xa xa cũng được."

Kiểm khách che mặt do dự một chút, dường như bị cái gì làm bưng bít, kiên định lắc đầu: "Không thể, nó có thể ngăn cản con đường phía trước của ta, không thể!"

Tiểu Ninh thở dài, mang theo tầng tầng khổ sở cùng cảm khái: "Vậy thiếp nói cho chàng một chút chuyện tốt của nó. Thiếp đã nhìn nó vài lần từ xa rồi!"

Kiểm khách không cự tuyệt, mà là ngồi ngay ngắn, hơi nghiêng về phía trước, khát vọng trong ánh mắt thể hiện rõ không sót.

"Tiểu tử kia ban đầu vốn chỉ lớn như vậy..." Tiểu Ninh diễn tả bằng điệu bộ kích thích của đứa trẻ, "Hiện tại á!" Tiểu Ninh kéo tay từ mặt đất lên cao hơn nâng một cái đầu thì dừng lại: "Còn cao hơn cả chàng nha!"

"Tiểu tử kia bây giờ đã cưới vợ rồi! Cô bé đó rất đáng yêu!" Tiểu Ninh thở dài thỏa mãn: "nhìn cái dáng vẻ của tiểu tử kia hẳn là rất thích lão bà của nó!"

Tiểu Ninh lại nhai kể những biến hóa của vị tiểu tử kia, chỉ có vài chuyện như vậy thôi mà nói đi nói lại, dường như vĩnh viễn không nhàm chán, còn kiểm khách che mặt vẫn nghe cho dù là người phụ nữ nói đi nói lại một cảnh hân cũng nghe tận hứng.

Nữ nhân nói đến một mẻ, rót một ly trà cho mình cùng trượng phu.

Kiểm khách che mặt nâng ly trà lên, tháo mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết, cho dù ai nhìn một lần cũng sẽ không quên, nhưng...

Thế nhưng giống với khuôn mặt của Lê Thú như đúc!

Lê Hi Kiệt!

Vậy người phụ nữ kia chính là mẫu thân của Lê Thú Nhiêu Hình Ninh!

Nhiêu Hình Ninh vẫn lặp lại vài chuyện nhỏ của Lê Thú như trước, còn Lê Hi Kiệt nhìn ánh trắng tươi đẹp ngoài cửa sổ, bất đắc dĩ cười khổ.

"Con à, xin lỗi con, phụ thân còn muốn hoàn thành nguyện vọng của mình!"

...

...

Lê Thú nhìn ánh trắng phía chân trời, dừng bước.

"Thú ca, có chuyện gì vậy?" Tiểu Tiểu kỳ quái nhìn Lê Thú.

"Tiểu Thú, nhanh lên một chút!" Vân Hành thúc giục phía trước, còn Dịch Toa cảnh giác nhìn hai bên trái phải.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là cảm thấy có người đang gọi ta." Lê Thú nhìn về phía Tiểu Tiểu: "Đi thôi! Chúng ta phải tăng tốc rồi, chỉ sợ có mấy người không có mắt đuổi theo."

Tiểu Tiểu lo lắng nhìn lại đằng sau, trừ rừng cây âm trầm thì cũng không phát hiện ra cái gì, nhưng Tiểu Tiểu luôn luôn tin tưởng Lê Thú, cho tới bây giờ hẳn không phải là loại người khoát lác này.

Ước chừng sau nửa nén hương, Lê Thú mím môi, nhìn Vân Hành, đồng dạng thấy được nặng nề trong mắt sư phụ, chỗ này bọn họ không quen, tất cả con đường tự nhiên đều là tự mình lần mò, tốc độ tất nhiên giảm vài phần, người phía sau thì càng đuổi càng gần: "Sư phụ, người cùng sư mẫu đi một đường khác: "Lê Thú liếc Tiểu Tiểu một cái: "Mang Tiểu Tiểu cùng đi."

"Không đi!" Tiểu Tiểu nhảy mạnh lên lưng Lê Thú, giống như gấu Koala hai tay hai chân quấn quanh người Lê Thú thật chặt. "Thiếp muốn ở cùng một chỗ với chàng!"

"Đừng làm loạn nữa, Tiểu Tiểu, nàng quên “Nữ Giới” rồi à?" Lê Thú nhún mày, lớn tiếng mắng Tiểu Tiểu.

"Đạo kính thuận của người phụ nữ cũng là lễ lớn ~" Tiểu Tiểu bĩu môi, trừng to mắt nhìn chằm chằm Lê Thú: "Thiếp không tuân thủ “nữ giới” đấy, thế nào?"

"Nàng..." Lê Thú khẽ nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Tiểu, âm thanh lập tức dịu lại, tất cả những lời sắp nói đều nuốt vào bụng. Ánh mắt Tiểu Tiểu giống như ánh mắt hắn nhìn Tiểu Tiểu, hắn nghĩ cảm giác Tiểu Tiểu với hắn hẳn là giống như cảm giác hắn dành cho nàng, chẳng qua là không biết vì sao Tiểu Tiểu không nói, là không rõ đến tột cùng tình cảm với hắn là như thế nào sao? Nhưng hắn cũng rõ khiến Tiểu Tiểu lo lắng như vậy, không bằng để nàng đi cùng hắn vậy.

"Được rồi, nàng đi với ta."

Nói xong câu này, mặt mày Tiểu Tiểu hớn hơ.

Để cho Vân Hành ở bên cạnh không khỏi cảm khái, phụ nữ thật sự là dễ thay đổi.

"Tiểu Thú, một mình con..." Dù sao cũng là đồ đệ của mình, Vân Hành lo lắng nhìn Lệ Thú, còn Tiểu Tiểu bị hấn tự động bỏ qua.

"Không sao đâu, sư phụ." Lệ Thú lắc đầu: "Con biết chừng mực, hơn nữa, võ công của con cũng không yếu."

Vân Hành suy nghĩ một hồi, khẽ gật đầu, liếc Dịch Toa đang thờ hớn hớn một cái, dù sao Dịch Toa đã hơn bốn mươi tuổi, thể lực không theo kịp. Còn hấn cũng cần chiếu cố vị hôn thê của mình. Dù ngoài miệng phản đối thành thân cùng Dịch Toa thế nào, nhưng trong lòng vẫn luôn có mấy phần chờ mong! Nếu không, lấy khinh công của Vân Hành hấn, muốn trốn ra từ hôn ước kia còn không phải dễ dàng?

Sau khi đạt được nhận thức chung, Lệ Thú cùng Vân Hành lập tức tách ra hai hướng rồi đi, mà mục tiêu của đám người kia rõ ràng là Lệ Thú, vào lúc hai người phân biệt thành hai hướng rồi đi, đối phương chỉ có phân ra vài người truy kích Vân Hành, những người còn lại đều đuổi theo Lệ Thú.

Bỗng nhiên, bước chân Lệ Thú dừng lại, Tiểu Tiểu ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn Lệ Thú.

"Sợ không? Tiểu Tiểu." Lệ Thú nhẹ giọng hỏi Tiểu Tiểu.

"chàng nói bậy bạ gì vậy!" Tiểu Tiểu không phục hóp bụng, hình ảnh trà tiêu chuẩn: "Thiếp thế nhưng là đệ tử đầu tiên của Lệ Thú chàng đó ôi chao! Sao có thể sợ?"

Có chàng ở bên cạnh thiếp, thiếp sao có thể sợ?

Trong lòng Tiểu Tiểu yên lặng bổ sung một câu.

Về mặt Lệ Thú kỳ quái nhìn Tiểu Tiểu, nếu danh hiệu đệ tử đầu tiên đổi thành thê tử hoặc là nương tử gì đó, hấn sẽ càng cao hứng:"Tin tưởng ta, ta sẽ bảo vệ nàng, đến đây nhắm mắt lại đi!"

Trường hợp tiếp theo rất máu me thật sự không thích hợp cho Tiểu Tiểu nhìn.

Nghe lời của Lệ Thú, Tiểu Tiểu nhắm mắt lại, bàn tay đang nắm lấy tay Lệ Thú cũng yên lặng thả ra, nàng biết Lệ Thú cũng cần đủ không gian để thi triển võ công.

Mà cái loại trình độ nhị lưu như nàng, vẫn không nên thêm phiền phức cho hấn là tốt rồi.

Chỉ có vài giây, một vòng người áo đen vây xung quanh Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu. Lệ Thú lạnh nhạt nhìn bốn phía xung quanh một lượt, mặt không biểu cảm đứng nơi đó, không phải khiêu khích, nhưng còn có lực rung động hơn cả khiêu khích.

Lệ Thú khẽ cúi đầu, nhìn hộp Huyết Yêu kiếm trong tay, Huyết Yêu kiếm bên trong dường như khát vọng máu nóng đỏ tươi, kêu gào phóng ra năng lượng của mình xuyên qua tầng tầng trời buộc, rung rung kêu gọi hay là dụ dỗ.

Đó là cộng minh cao nhất của kiếm và kiếm khách.

Lệ Thú khẽ nhíu mày, nhưng cũng không lấy ra Huyết Yêu kiếm, đồ của người khác vẫn không nên đụng vào.

Nhưng trong tay của hấn cũng không có kiếm, từ lúc thanh kiếm thứ hai cán phía sau khi hấn và Tiểu Tiểu rơi xuống vách núi lần đó, hấn cũng không còn tiền đề đánh lại một thanh kiếm một lần nữa.

Một đại hiệp nghèo đến loại tình trạng như hấn thật đúng là hiếm thấy.

Đột nhiên, đối phương không nói một lời bắt đầu hành động, lộ tuyến quỷ bí, còn tốc độ khiến người ta kinh ngạc, nhưng đối phương cũng không vội vã công kích, mà không ngừng chuyển động, dường như đang tìm nhược điểm của Lệ Thú, hoặc như là...

Kết một trận pháp kỳ lạ nào đó.

Chỉ có mấy người ít ỏi thể mà phong kín toàn bộ phương hướng Lệ Thú có thể hành động, chỉ cần Lệ Thú khẽ động sẽ gặp phải công kích từ các phía, mà Tiểu Tiểu ở sau hấn nhất định sẽ bị thương!

Tiểu Tiểu đang nhắm mắt khăn trương nuốt nước bọt, kiên cường không tạo phiền toái cho Lệ Thú.

Đột nhiên, một đạo ngân quang như dải lụa xé gió phóng nhanh về phía Tiểu Tiểu!

Vừa rồi cùng...

Vừa rồi cùng với khi bọn họ bị tập kích trong rừng rậm giống nhau như đúc!

Lệ Thú không chút do dự đánh ra một chưởng phong vào phi tiêu kia, phi tiêu từ các phương hướng lại nổi gót mà tới, Lệ Thú sớm đã có phòng bị lập tức đánh ra mấy chưởng về phía mấy cái phi tiêu, thay đổi đường đi của phi tiêu, vài con cá lọt lưới ít ỏi, cũng đều bị Lệ Thú cản lại bằng hộp đựng Huyết Yêu kiếm, mà kia mấy phi tiêu kia vừa vụn làm rách tấm vải đỏ bọc hộp Huyết Yêu kiếm!

Hộp kiếm bằng gỗ hiện ra sau mảnh vải đỏ màu đỏ, hộp kiếm làm bằng gỗ trầm hương mờ mờ tỏa ra mùi hương say lòng người, trên hộp kiếm loang lổ vài vết xước ghi lại kinh nghiệm nhiều lần tranh đoạt thanh Tà kiếm truyền kỳ này. Kỳ lạ là, vết xước trên mặt dù dài như thế nào cũng chỉ còn lại vết mờ, đến ngay cả chuỗi phi tiêu lấy mạng vừa rồi gần như cắt nát tấm vải đỏ, trên hộp kiếm một chút dấu vết cũng không để lại.

Đường vân cổ xưa trên hộp kiếm rõ ràng, không có hoa văn gì lại khiến người ta rung động bởi một loại hơi thở cổ xưa.

Cái hộp kiếm khiến đám người áo đen tạm dừng trong chốc lát, nhưng không đến một giây, loại thời điểm này chỉ cần dừng lại một giây thôi là đủ chết rồi.

Có một kẻ từ trong trận pháp đám người áo đen tạo thành giết ra, mục tiêu lại không phải là Lệ Thú, mà là...

Tiểu Tiểu!

Trong lòng Lệ Thú căng thẳng, cho dù thế nào, không thể để Tiểu Tiểu bị thương một chút nào!

Nhất thời, Huyết Yêu kiếm giống như một loại tìm được chủ nhân chờ đợi đã lâu, tha thiết kêu gọi Lệ Thú, chỉ là một loại cảm giác, nhưng Lệ Thú lại có thể cảm nhận được rõ ràng, đó rõ ràng là một loại thân thiết của huyết nhục tương liên.

Ngay sau đó, hộp kiếm làm bằng gỗ trầm hương rơi xuống, nắp hộp kiếm nắp đã bị mở ra, tia sáng trắng xóa thậm chí còn làm ánh mắt của người áo đen bị thương, người áo đen lại dừng một chút, nhưng lúc này Lệ Thú đã có chuẩn bị trước, lúc này, Lệ Thú lập tức thi triển Vô Nguyệt bước, kiếm quang chợt lóe kết thúc tính mạng của một người áo đen.

Đầu người áo đen như bánh xe lăn sang một bên, gần như cùng thời khắc đó, người áo đen kế tiếp đã không còn tính mạng, máu tươi chảy xuôi ồ ồ trên đất, trong nháy mắt trận hình của đám người áo đen mất hai vị trí, trận hình tán loạn ngay.

Mà mặt Lệ Thú không biểu cảm thêm chút âm trầm khùng bố, nhìn những người áo đen như nhìn người chết, vốn trường kiếm trắng tinh sớm đã trở thành đỏ tươi như máu.

Huyết Yêu kiếm — xuất thế!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Cổ thành

Huyết Yêu kiếm xuất thế!

Bên tai vang lên những tiếng kêu thảm thiết, mặc dù không có âm thanh quen thuộc kia, nhưng Tiểu Tiểu đang nhắm hai mắt hai tay nắm thật chặt như trước, từng giọt mồ hôi lạnh theo cái trán trắng trẻo trượt xuống.

Không biết có khi so với biết càng đáng sợ hơn!

Tiểu Tiểu lặng lẽ mở mắt, vụng trộm nhìn Lệ Thú — một khuôn mặt như tiên giáng trần, trường kiếm quý dị như máu, hiện tại Lệ Thú tựa như tiên nhân đọa ma.

Tiểu Tiểu không khỏi nhớ tới thảm trạng của Tây Xuyên các ở Miêu Cương, chẳng phân biệt được địch ta ai cũng trốn không thoát vận mệnh bị một kiếm mất mạng. Huyết Yêu kiếm là tà kiếm cần chủ, dù loại truyền thuyết quỷ dị khiến Tiểu Tiểu miễn cưỡng nuốt xuống nước miếng, nhưng lo lắng cho Lệ Thú khiến nàng kiên cường bước lên trước một bước, lại một bước, cuối cùng dứt khoát chạy, chạy thẳng tới trước mặt Lệ Thú.

Không thể lại để Thú ca bị thương!

Chỉ có vài bước, Tiểu Tiểu lại cảm thấy áp lực rất lớn, khuôn mặt dữ tợn khi chết của người áo đen phảng phất như tu la lấy mạng, hai mắt vĩnh viễn không nhắm lại nhìn chằm chằm thẳng vào nàng, Tiểu Tiểu chưa bao giờ tiếp xúc gần nhiều người chết như vậy, nàng có chút thở không nổi, đành phải lấy hai tay chống lên đầu gối, há mồm thở hổn hển.

Lưỡi kiếm màu đỏ lại xuất hiện trước mắt Tiểu Tiểu, đồng tử của Tiểu Tiểu co rút lại, chậm rãi ngược mắt...

"Tiểu Tiểu, nàng làm sao vậy?" về mặt Lệ Thú ân cần nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu sững sốt, vẻ mặt vô cùng quen thuộc như vậy, không biến hóa gì, không phát cuồng, không có không nhớ rõ nàng!

Tiểu Tiểu vội vàng nhào vào ngực Lê Thú, hai tay cao thấp như tìm kiếm cái gì: "Thú ca, chàng không sao chứ? Không có việc gì chứ?"

Đường như biết Tiểu Tiểu đang lo lắng cái gì, biểu cảm của Lê Thú dần dần trở nên nhu hòa: "Ta không sao. Toàn bộ đám người kia đã bị giải quyết."

"phù—" Tiểu Tiểu thở một hơi thật dài: "Vậy là tốt rồi."

Tay Lê Thú nhẹ nhàng che lên mắt Tiểu Tiểu, lông mi của Tiểu Tiểu thật dài khiến lòng bàn tay của hắn có chút ngứa ngáy. Nhưng Lê Thú không có thời gian suy nghĩ những thứ này, bởi vì hai tay Tiểu Tiểu ôm lấy hắn khẽ run nhè nhẹ, Lê Thú thở dài, loại chuyện này không nên để Tiểu Tiểu tiếp xúc nhiều là tốt rồi: "Chúng ta rời khỏi nơi này thôi?"

"vâng." Tiểu Tiểu nhẹ nhàng gật đầu.

Theo lý mà nói, lúc này phải nên lục soát thi thể của những người áo đen, lấy được manh mối liên quan, sau đó mới rời khỏi, dù sao dưới sự dạy dỗ của Sở Lăng hiện tại Lê Thú đã không còn là tay mơ mới ra đời kia nữa, một chút kinh nghiệm giang hồ cần thiết hắn vẫn biết.

Nhưng hiện tại Tiểu Tiểu thật là không thích hợp đứng ở trong hoàn cảnh này, trời đất bao la lão bà lớn nhất! lúc này Lê Thú quyết định, dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này, tìm được Vân Hành, giao Tiểu Tiểu ông ấy, sau đó sẽ vòng lại.

Lê Thú nhặt hộp kiếm rơi vãi trên mặt đất lên, chẳng quan tâm đóng Huyết Yêu kiếm trở lại, trực tiếp ôm Tiểu Tiểu đuổi theo hướng Vân Hành rời đi.

Trùng hợp là, Vân Hành cũng vừa giải quyết xong mấy kẻ đuổi theo phía sau hắn, mang theo Dịch Toa đang tìm Lê Thú cùng Tiểu Tiểu, hai nhóm người đúng lúc gặp nhau ở trên đường.

"Ôi chào! Ta nói đồ tức này, làm nũng như vậy không hay đâu nhé!" Vừa nhìn thấy Lê Thú ôm Tiểu Tiểu xuất hiện, câu nói đầu tiên Vân Hành đã đi lên chế nhạo: "Đồ đệ, ta nhìn con tầm ngàm tầm ngàm, đối với phụ nữ rất ra dáng đấy!" câu thứ hai vẫn là chế nhạo.

Nhưng câu thứ hai vừa nói xong, Vân Hành liền biến sắc, giờ một ngón tay chỉ vào Lê Thú: "Tiểu Thú, thanh kiếm này, thanh kiếm này con lấy từ đâu vậy?"

Lúc này Huyết Yêu kiếm giống như dã thú cắn nuốt máu tươi, màu đỏ trên thân kiếm bắt đầu dần dần thối lui từ mũi kiếm, từ thân đỏ vân trắng dần dần biến thành thân trắng vân đỏ.

"Vừa mới trộm được." Lê Thú hơi xấu hổ, trộm cắp quả thực không phải là việc quân tử nên làm. Đại đầu gỗ bảo thủ cho tới bây giờ vẫn không chấp nhận nổi hành vi của mình.

"con không gặp được cha con sao?"

"Cha con?" Lê Thú nhưn mày, xoắn thành một khối mờ không ra.

"Thanh kiếm này, chính là bội kiếm cha con từng dùng Yếu Tuyệt kiếm đó!"

Lê Thú lác đầu: "Không gặp được." Lê Thú nói từ đầu đến đuôi cho Vân Hành quá trình truy tìm Huyết Yêu kiếm, còn Tiểu Tiểu cũng nói ra những chuyện mình biết đến.

Thừa lúc Tiểu Tiểu giải thích, Lê Thú đi một chuyến tới chỗ mới đánh nhau vừa rồi, cẩn thận lục soát một lượt, đen mặt quay về gặp mấy người Tiểu Tiểu.

"Thế nào rồi? Thú ca, có phát hiện cái gì không?" Tiểu Tiểu hỏi. Vân Hành sau khi nghe Tiểu Tiểu giải thích xong thì bắt đầu một trạng thái trầm tư, không biết hắn đang nghĩ gì.

"Cái này." Lê Thú mở ra một bọc ám khí, đặt trước mặt Tiểu Tiểu.

"Cái này? !" Tiểu Tiểu hoảng sợ kêu lên một tiếng, nghi ngờ không thôi nhìn Lê Thú, ám khí kia giống như đúc với cái từng lấy trên người Lê Thú xuống.

Tiểu Tiểu đưa tay muốn cảm ra trước mắt, xem xét cẩn thận hơn một chút.

"Đừng chạm vào!" Lê Thú đưa tay ngăn Tiểu Tiểu: "bên trên có độc."

Tiểu Tiểu lập tức thu tay lại, ánh mắt liếc xéo ám khí: "Giang Du?"

"Chắc là vậy." Lê Thú gật đầu.

"ở phía trước." Vẫn luôn trầm tư đột nhiên Vân Hành lên tiếng: "Ta đã chuẩn bị ngựa ở phía trước."

Dưới ánh trăng, bóng ngựa cường tráng kéo dài, thốt ngựa được buộc trên thân cây, đang cúi đầu nhàn nhã ăn cỏ. Mấy con ngựa đột nhiên cảm thấy trên lưng trầm xuống, không khỏi hí dài một tiếng.

"Tiểu Thú, tiếp theo con muốn làm gì?" Vân Hành vỗ vỗ đầu ngựa, con ngựa lập tức phục tùng không nôn nóng dấy dựa nữa.

Lệ Thú nhìn thoáng qua Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu khẽ gật đầu với hắn, thấy được Tiểu Tiểu đồng ý, Lệ Thú liền nói rõ ràng mục đích của bọn họ cho Vân Hành: "Chúng con muốn đến Thiếu Lâm."

"Như vậy à!" Vân Hành thoáng suy nghĩ, ánh mắt không tự chủ được bay về phía hộp Huyết Yêu kiếm trên lưng Lệ Thú: "Chúng ta tách ra ở đây đi! Ta muốn đi Tây Vực một chuyến, ta có một số việc muốn tìm đại ca của ta, Sở Lăng."

"Vậy nhờ sư phụ giúp đỡ chuyển lời cho vợ chồng Ôn thi." Lệ Thú thỉnh cầu.

"Chuyện gì?"

"Mời bọn họ trong khoảng ba tháng mang theo Lệ Vân trực tiếp đến Cổ Thành của Miêu Cương Cổ vương chờ đợi, đến lúc đó con cùng Tiểu Tiểu sẽ đem Huyết Yêu kiếm thẳng đến Cổ thành." Lệ Thú vừa rồi đã thả lại Huyết Yêu kiếm vào hộp kiếm, ở trong lòng Lệ Thú, cho dù Huyết Yêu kiếm nhận chủ, thì cũng không phải của hắn.

"Đợi chút, đợi chút, đợi chút!" một bàn tay Vân Hành chắn trước mặt Lệ Thú.

Lệ Thú lập tức dừng lại lời đang muốn nói, lời trưởng bối nhất định phải nghe!:"Sư phụ mời người nói."

"Tiểu tử, con không nhầm chứ! Yêu Tuyệt kiếm... Không, Huyết Yêu kiếm là bội kiếm của cha con mà!" Vẻ mặt Vân Hành cổ quái: "Tiểu tử con cứ đưa ra ngoài như vậy?"

"Huyết Yêu kiếm ban đầu vốn là muốn đưa đến chỗ Cổ vương." Lệ Thú mím môi, ánh mắt kiên định chân thật đáng tin: "Con sẽ thỉnh cầu Cổ vương cho con Huyết Yêu kiếm. Nếu không, danh không chính ngôn không thuận."

Vân Hành tròn mắt, bĩu môi một cái:

"Tùy con thôi, tiểu tử con đã lớn như vậy, loại việc nhỏ này hẳn là có thể tự mình xử lý."

Lệ Thú ở trên ngựa khẽ cúi đầu: "Cám ơn sư phụ."

"Được rồi, ta sẽ tiện thể nhắn giúp con, ta có thể sẽ ngây ngốc ở Tây Vực một thời gian ngắn, đến lúc đó tới tìm ta là được rồi."

"Dạ, sư phụ."

Vân Hành nhìn thoáng qua Dịch Toa, hướng về phía Lệ Thú phát phát roi ngựa, hai chân kẹp lại, con ngựa lập tức chạy vọt đi: "Đi!"

"Vân Hành, chàng đợi thiếp với!" Dịch Toa cũng chạy vọt theo.

"Cung tiễn sư phụ sư mẫu."

Đợi đến lúc Vân Hành cùng Dịch Toa biến mất không thấy gì nữa, Lệ Thú mới chuyển sang nhìn Tiểu Tiểu.

"Thú ca, chúng ta cũng nên đi thôi?"

"Ừ."

"Thú ca."

"Ừ?"

"Sau khi chúng ta đến Thiếu Lâm tự xong không cần đi Miêu Cương ngay được không? Thiếp muốn đi dạo chợ một chút nhé!"

"Được."

"Sau đó, lại đi ngắm biển!"

"Được."

"Rời đi leo núi."

"... Được."

"Thuận tiện quay lại Nam Dương thì tốt."

"..."

Bọn họ có phải nên gọi sư phụ trở về hay không, để ông ấy không cần phải tiện thể nhấn ngay?

...

...

Tiểu Tiểu cùng Lê Thú đến Thiếu Lâm tự trước, giao mấy cây phi tiêu cho Trụ trì Thiếu Lâm tự, kể lại rõ ràng hành mạch toàn bộ hành trình của bọn họ cho Trụ trì, Trụ trì phụ trách kiểm tra, đọc trên mấy cây phi tiêu kia cùng đọc Lê Thú trùng giống nhau như đúc, đến đây, hung thủ giết hại vài gia chủ thế gia được khoanh vùng ở Giang gia, nhưng Giang gia dù sao cũng là một trong ngũ đại thế gia, không thể khinh động, bởi vậy bọn họ chỉ có thể âm thầm giám thị.

Sau đó Lê Thú cùng Tiểu Tiểu cáo từ với Trụ trì, đi Miêu Cương, đồng thời được Trụ trì nhờ vả, hỏi thăm Cổ vương về loại độc này.

Sau khi rời khỏi Thiếu Lâm tự, Tiểu Tiểu cùng Lê Thú quả nhiên đi dạo chợ, lại ngắm biển leo núi, tuy không trở lại Nam Dương, nhưng Tiểu Tiểu vẫn rất vừa lòng, nhưng điều này trực tiếp khiến đoạn hành trình sau của bọn họ cực kì gấp gáp.

Tuy nhiên cuối cùng trong vòng ba tháng cũng tới được Cổ thành.

Tuy địa bàn của Cổ vương được gọi là Cổ thành, nhưng lại không chỉ là một địa bàn của một nhân sĩ võ lâm thuần túy, trên thực tế Cổ thành là một nơi người Miêu tập trung sinh sống, Cổ vương là người bảo vệ thành trì này, trong lòng người Miêu có được uy vọng không thể tưởng tượng được.

Màu sắc tươi sáng, quần dài hàng trăm nếp gấp hoạt bát, trang sức bằng bạc tạo hình tinh tế, đi trên đường có thể nghe thấy tiếng vang đĩnh đĩnh đang đang. Thiếu nữ Miêu tộc xinh đẹp thường hay ngâm nga tiếng hát nhẹ nhàng, bầu không khí thoải mái, hơi thở thuần phác, làm cho người ta không tự chủ thả lỏng tinh thần.

Tìm hai người trong một biển người không khác gì tìm một con kiến trong một đàn kiến, Tiểu Tiểu cùng Lê Thú liền không theo thói quen nhập gia tùy tục, vẫn một thân Hán phục như trước đi khắp nơi, bởi vậy, Tiểu Tiểu cùng Lê Thú đi đến nơi nào đều sẽ dẫn tới rất nhiều ánh mắt tò mò.

Ở chỗ này, ngoài dự kiến của Tiểu Tiểu, người Miêu chẳng phải cừu thị người Hán như vậy, ngược lại, còn rất thân thiện, cho dù Tiểu Tiểu cùng Lê Thú đi đến chỗ nào, đều có người Miêu nhiệt tình chào hỏi bọn họ, thậm chí còn có người đưa cho Tiểu Tiểu khăn trùm đầu được làm thủ công tinh xảo.

Nghe nói, đây là vì thế tử của Cổ vương là một cô nương người Hán xinh đẹp thiện lương.

Đến Miêu Cương không đến nửa ngày, Lê Thú cùng Tiểu Tiểu dễ dàng dẫn tới con kiến. . . Không, là vợ chồng Ôn thị.

Mang theo tiểu Lê Vân vợ chồng Ôn thị đã thay trang phục người Miêu, thuận tiện còn mang đến hai bộ cho Lê Thú cùng Tiểu Tiểu.

Lúc bọn họ vừa mới gặp mặt, Lê Vân dường như có cảm ứng với cha mẹ mình, trực tiếp nhếch môi, lộ ra hai hàng răng nhỏ còn chưa mọc hết, vui mừng hướng về Lê Thú cùng Tiểu Tiểu, thuận tiện còn dang hai tay, một lát thì hướng về phía Tiểu Tiểu, một lát thì với Lê Thú, muốn ôm ôm, gấp gáp không thể gấp hơn, sau đó liền chơi xấu ở trong ngực Tiểu Tiểu cùng Lê Thú không trở lại tìm vợ chồng Ôn thị nữa.

“Tiểu tử thôi!” Ôn đại tẩu bóp mặt tiểu tử béo: “Qua sông liền đoạn cầu, vừa nhìn thấy cha mẹ đã quên mẹ nuôi luôn!”

Lê Vân không tìm không phải cười toe toét như cũ, đặc ý ôm cổ Lê Thú, bẹp bẹp hôn nhẹ một chút để lại trên mặt Lê Thú đầy nước miếng, thị uy nhìn Ôn đại tẩu một cái.

Khiến cho sắc mặt nghiêm túc của Lê Thú vô cùng quỷ dị.

Mọi người bỗng nhiên cười phá ra.

“Tiểu Tiểu.”

“Thú ca?”

“Tiểu tử này thực ra rất hiểu thuận với nàng đấy.” (mời xem lại chương 28. gấp lại)

“Hả?”

“Tính cách vô cùng giống nàng.”

“...”

Đại đầu gỗ, thực ra thì chuyện cười của chàng tuyệt đối không buồn cười.

Chương 51: ngoài ý muốn gặp lại

Lúc Vân Hành đem lời nhắn của Lê Thú cho vợ chồng Ôn thị, cũng vui vẻ mang tin tức của Lê Thú về Dạ Ngưng Bảo như vậy, khiến những người ở lại Dạ Ngưng Bảo thờ phào một hơi nhẹ nhõm đồng thời, lại khiến Sở Văn ngạo cùng Sở Văn Vũ ruột gan run sợ, vốn là người phải chết thể mà vẫn bình yên không có chuyện gì?

Nếu bị hấn biết, như vậy cho dù nể tình phụ thân của họ cũng không thể giữ được bọn họ!

Chuyện trên đời thường rất quái lạ, đi nhầm một bước, thường sẽ đi nhầm bước tiếp theo, hai người trẻ tuổi vì quyền lực lại liên lạc một lần nữa với tổ chức thần bí kia, mưu đồ tiêu diệt trở ngại của họ.

Nhưng lần này cũng không thuận lợi, đối phương cự tuyệt yêu cầu của hai người mà không rõ nguyên nhân, hai người trẻ tuổi không thể không dựa vào mưu kế của mình để lấy được đồ muốn có.

...

...

Cổ vương ở trong Cổ thành rất được hoan nghênh, tuy tính cách của Cổ vương hơi lạnh lùng — đó chỉ là hấn không biết bày tỏ mình như thế nào mà thôi, người biết hấn đều biết trên thực tế Cổ vương là một người ôn nhu, mặc dù được gọi là Cổ vương, nhưng cũng tương đối là một nhân vật chính phái. Còn thế tử của hấn cũng là một người phụ nữ ngọt ngào, giống một cành hoa nhài ngọt ngào. Nhưng đôi vợ chồng này không có đứa con nào, điều này khiến người dân Cổ thành hơi tiếc nuối một chút.

Cổ vương ở tòa nhà chính giữa Cổ thành, chỉ cần sau khi hơi nghe ngóng là có thể biết vị trí.

Đoàn người Tiểu Tiểu mang theo Huyết Yêu kiểm đứng ở trước cửa Cổ vương phủ, cùng người trông cửa của Giang gia hoàn toàn khác nhau, người trông cửa của Cổ vương phủ giống như một bác gái lão nhân, trừ một người đi vào thông báo, một người khác vẫn luôn lôi kéo mấy người Lê Thú tán gẫu, hỏi cái này hỏi cái kia, còn cùng bọn họ kể sự tích anh hùng của Cổ Vương nửa ngày, giọng điệu đầy sùng bái.

Đáng tiếc, không để người trông cửa người ta nói tận hứng, đã có người dẫn bọn họ đi vào.

Trong phòng tiếp khách lớn như vậy có một người trung niên tuổi cũng tầm tuổi của Sở Lăng ngồi ở vị trí chủ vị, chậm rãi phẩm trà, dáng vẻ phong dong tao nhã, tràn ngập sức quyến rũ của đàn ông thành thục. Người trung niên mặc phục sức truyền thống của Miêu tộc, chỉ là không dùng khăn trùm đầu, mà là tóc dài tán lác tùy ý ở hai bờ vai.

Cổ vương,

"Là người!" Nhìn thấy người trung niên kia, Tiểu Tiểu giật mình kêu lên tiếng:"Người chính là Cổ vương!"

Lê Thú kỳ quái liếc Tiểu Tiểu một cái. Mà thấy rõ dung mạo của đối phương vợ chồng Ôn thị cũng ngẩn ngơ.

Người này là người trung niên họ muốn giúp đỡ trong quán trà vào cái ngày vợ chồng Ôn thị làm mất Huyết Yêu kiếm, ngày đó người trung niên này còn bị người ta vây đánh. Đối phương hình như tên là...

Tên là Mạc Thượng Hành!

"Là các người?" Cổ vương khẽ nhíu mày, hấn nhớ được đôi vợ chồng tốt bụng kia, còn có Tiểu Tiểu. Đối với Tiểu Tiểu, hấn luôn có một loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

"Sớm biết người là Cổ vương, ngày đó chúng ta đưa thẳng Huyết Yêu kiếm cho người, cần gì phải đi một vòng lớn như vậy?" Tiểu nhỏ giọng nói thầm, nhưng không thoát được lỗ tai của Cổ vương.

Cổ vương mỉm cười, không lên tiếng.

"Cổ vương, chúng ta đưa Huyết Yêu kiếm tới ." Ôn nhận ôm quyền hành lễ với Mạc Thượng Hành.

"Huyết Yêu kiếm?" Mạc Thượng Hành nhướn mày, lấy địa vị của hấn đương nhiên đã từng nghe nói truyền thuyết về Huyết Yêu kiếm, nhưng dù như thế nào, hấn cũng không thể không nghĩ tới vì sao lại có người đưa Huyết Yêu kiếm đến tay hấn, chủ yếu hấn không dùng kiếm mà!: "Là ai bảo các người đưa tới?"

Vợ chồng Ôn Nhận liếc mắt nhìn nhau: "Đối phương mang mặt nạ bằng sắt, chúng ta không biết diện mạo của hấn."

Mạc Thượng Hành càng thêm nghi hoặc, hẳn cũng không biết người che mặt gì cả! Vợ chồng Ôn thị là từ Giang Nam đến, hẳn cùng Giang Nam không có bất kỳ liên quan gì.

"Các người xác định là đưa đồ cho ta sao?"

"Xác định."

Mạc Thượng Hành đứng lên: "bây giờ các người nghỉ ngơi một hồi ở đây đi! Ta cũng không sử dụng kiếm, cũng không biết người che mặt kia." Vợ chồng Ôn thị vừa định bác bỏ, Mạc Thượng Hành lại bổ sung thêm một câu: "Thanh kiếm này ta nhận lấy trước, nếu các người phát hiện đưa nhầm người, thì tới tìm ta, Thượng Hành nhất định trả lại."

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: đoán

Tiểu Tiểu huých khuỷu tay vào Lệ Thú, Lệ Thú cúi đầu xuống nghỉ ngơi nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu bĩu bĩu môi hướng Huyết Yêu kiếm, Lệ Thú lại khẽ lắc đầu, nếu xác định là kiếm của Mạc Thượng Hành vậy hẳn dù phải trả ra một giá lớn cũng lấy ra từ chỗ Mạc Thượng Hành, nhưng bây giờ đến Mạc Thượng Hành cũng không xác định được lai lịch của thanh kiếm này, hẳn làm sao có thể vì việc riêng của mình mà đẩy Mạc Thượng Hành vào chỗ bất nghĩa đây?

Tiểu Tiểu tròn mắt, vỗ ngực một cái, ra vẻ biểu cảm "dễ ta lo cho". Lệ Thú nghỉ ngơi nhìn Tiểu Tiểu nhưng không ngăn cản.

"Cô vương tiền bối, cái này..." Tiểu Tiểu thấy Cô vương nhìn về phía nàng, bàn tay nhỏ bé đặt trên Huyết Yêu kiếm ở trên bàn: "Đã không phải của ngài, ngài có thể cho Thú ca mượn trước được không? Nếu thật sự có người đến lấy chúng ta sẽ đưa trở lại." Tiểu Tiểu thấy ánh mắt nghi ngờ của Mạc Thượng Hành, lập tức bổ sung thêm một câu: "thanh kiếm kia Thú ca có thể sử dụng đó!"

Mạc Thượng Hành nhìn Tiểu Tiểu, một lúc lâu cũng không nói gì, ánh mắt kia khiến Tiểu Tiểu có chút sợ hãi.

Ngay tại lúc Tiểu Tiểu cho rằng Mạc Thượng Hành sẽ không đồng ý, Mạc Thượng Hành thế mà chậm rãi đã mở miệng: "Cô nương, chúng ta có phải đã từng gặp nhau ở đâu hay không?"

"Chính là lần đó ở quán trà mà!" Tiểu Tiểu kỳ quái nhìn Mạc Thượng Hành.

Cô vương lắc đầu: "Không, không chỉ một lần kia, trước kia khẳng định ta đã từng gặp cô rồi."

Tiểu Tiểu tròn trừng mắt: "Rất xin lỗi, tôi không nhớ rõ đã từng gặp ngài."

Mạc Thượng Hành nở một nụ cười hiền lành, khẽ vỗ hộp kiếm, dùng sức vỗ, dùng lực vừa đủ chụp thẳng lên trên hộp kiếm, roi thẳng vào trong lòng Tiểu Tiểu: "Nếu cô nương đã mở miệng, trước hết gửi thanh kiếm này ở chỗ cô đi!"

"Ách..." Tiểu Tiểu nghỉ ngơi nhìn nhìn hộp kiếm trong lòng, lại nhìn Mạc Thượng Hành, khẽ gật đầu: "Đa tạ tiền bối!"

...

...

Nhận lời mời của Mạc Thượng Hành, đoàn người Lệ Thú ở tạm phủ đệ của hắn, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu đang nghĩ đến chuyện trở lại Nam Dương. Tiểu Lệ Văn cũng bận rộn đang từ Minh vương bắt động (trạng Phật không động) tiến hóa thành động vật bò sát, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu mỗi người đứng một bên, Tiểu Tiểu cảm thấy bối rối dù con trai mình, Lệ Thú chỉ là cảm giác tâm ngán ngán nhìn Lệ Văn qua lại.

"Con trai, đến bên nương này!" tiếng trống bỏi vang bùm bùm hấp dẫn sự chú ý của Lệ Văn, Lệ Văn lập tức dùng cả tay lẫn chân bò qua, đi được một nửa chắc là mệt mỏi, trực tiếp ngồi luôn xuống đất vươn hai tay đòi ôm ôm.

Lệ Thú cau mày nhìn Lệ Văn, không biết đang nghĩ gì.

"Thú ca, chúng ta khi nào thì quay lại Nam Dương vậy!" Tiểu Tiểu vẫn dụ dỗ Lệ Văn như trước, không quan tâm đến yêu cầu của Lệ Văn, bây giờ trẻ con cần đi nhiều mới tốt.

"Mạc tiền bối cũng không nói gì cho chúng ta rời đi." Lệ Thú thả điểm tâm vào bên cạnh tiểu tử béo, vắn về phần còn lại trên tay. "Chúng ta không thể phụ ý tốt của trưởng bối."

"À!" Tiểu Tiểu trả lời một từ đơn độc, chuyện quay trở lại Nam Dương cũng không vội gì. "Vậy tiểu tử này chàng định làm gì bây giờ?" Tiểu Tiểu dùng trống bỏi trong tay chỉ chỉ Lệ Vân đang ngồi gặm dổi dưới đất. Tiểu tử này vì giờ tay cả nửa ngày mà không ai để ý mà ngồi bủm hờn dổi!

"Nên dạy toàn bộ cho nó." Lệ Thú ôm tiểu tử béo: "Hơn nữa, nên sớm đặt nền móng. Chờ tiếp thêm một tháng nữa, ta sẽ dùng nội lực giúp nó ôn dưỡng kinh mạch. Chờ nó đủ năm tuổi, là có thể dạy cho nó một ít tư thế cơ bản."

"Năm tuổi?" Tiểu Tiểu giật mình: "Có phải quá sớm hay không?" Để một đứa trẻ năm tuổi khổ luyện võ công không khỏi quá tàn nhẫn.

"Không còn sớm nữa đâu." Lệ Thú nhẹ nhàng kéo quần áo của Lệ Vân xuống: "lúc ta năm tuổi đã có thể gánh vác cơ bản Yêu Tuyệt kiếm phổ rồi."

Nghe thấy vậy Tiểu Tiểu thương hại nhìn thoáng qua con trai mình: con trai, không phải là nương nần tâm đâu, là khí thế của cha con quá cường đại! con tự cầu phúc cho mình đi!

Còn đang cười a a Lệ Vân dường như còn chưa ý thức được vận mệnh tương lai bi thảm của mình, vẫn hưng phấn vung vẩy hai tay bé xíu trèo lên đầu Lệ Thú.

Lệ Thú lại đưa tay túm tiểu tử béo xuống dưới, ôm vào ngực: "Ta nghĩ, Mạc tiền bối sợ dĩ có thể giữ chúng ta ở đây, có thể là bởi vì ông ấy không có con..."

Tiểu Tiểu bừng tỉnh, khẽ gật đầu: "Vậy chúng ta ở lâu thêm vài ngày là được rồi!"

Trong khoảng thời gian này, mỗi ngày Mạc Thượng Hành đều đến thăm bọn họ, không nói chuyện ngạo lữ ta gạt của các bang phái lớn, không nói chuyện gió tanh mưa máu của giang hồ, chỉ nói chút việc nhà, tâm sự vài chuyện nhỏ linh tinh, thuận tiện bỗng Lệ Vân, luôn mang đến cho tiểu tử béo các loại đồ ăn ngon chơi đùa thật vui vẻ, giống như một gia gia cưng chiều cháu trai nhà mình vậy.

Tính ra, nếu Mạc Thượng Hành có con mà nói hẵn cũng tầm tầm tuổi bọn họ nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Nơi khởi nguồn hạnh phúc

Lệ Thú cùng vợ chồng Ôn thị dừng lại ở Cổ thành ven ven gần hai tháng, lại chưa bao giờ gặp được thê tử của Mạc Thượng Hành, khiến Tiểu Tiểu tiếc nuối một chút, Tiểu Tiểu vẫn luôn muốn gặp người phụ nữ được mọi người khen ngợi kia.

Nhưng bọn họ đã ở Cổ thành quá lâu rồi, tiếp tục ở nữa thì mừng năm mới ở đây mất!

"Các người phải đi?" Mạc Thượng Hành thấy Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu chào từ biệt thì hơi sững sốt, rũ mắt xuống không biết đang nghĩ cái gì.

"Phải, Mạc tiền bối, chúng ta đã làm phiền quá lâu rồi, đại bá của ta muốn chúng ta trở lại Dạ Ngưng Bảo mừng năm mới." Lệ Thú thành thật nói ra mục đích của bọn họ. Sợ Lăng sau khi biết Lệ Thú bình an vô sự còn lấy được Huyết Yêu kiểm thật, liền trở về Dạ Ngưng Bảo, thuận tiện còn viết một bức thư cho Lệ Thú, nói ra hi vọng của hắn.

"Không thể mừng năm mới ở đây sao?" Mạc Thượng Hành nhíu mày, thanh âm khẽ đề cao, dường như là nói cho người nào đó nghe.

"Nhưng..." Lệ Thú có chút khó xử, trưởng giả ban thường không thể từ chối, hành động Mạc Thượng Hành mời bọn họ mừng năm mới đủ để chứng minh ông ấy coi trọng bọn họ.

Mạc Thượng Hành nặng nề thờ dài một hơi: "Trước khi các người đi, ta muốn cho các người gặp một người..." Mạc Thượng Hành chuyển mắt về phía Tiểu Tiểu: "Có thể được chứ? Tiểu Tiểu."

Đang dỗ tiểu tử béo Tiểu Tiểu hơi sững sốt, chuyện này liên quan gì đến nàng? Cho dù nghi hoặc, Tiểu Tiểu vẫn không muốn cự tuyệt thỉnh cầu của một vị tiền bối đã chiếu cố bọn họ rất nhiều, bởi vậy Tiểu Tiểu khẽ gật gật đầu.

Tiểu Tiểu gật đầu lại khiến Mạc Thượng Hành thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, cất giọng nói: "Bội Nghi, đi ra ngoài gặp con bé đi!"

Sau một lúc lâu không có động tĩnh, còn Tiểu Tiểu lại đột nhiên thay đổi sắc mặt.

"Bội Nghi! Phải đối mặt với chuyện mình đã làm sai!" âm thanh Mạc Thượng Hành thay đổi cực kỳ nghiêm khắc.

Trong nội thất truyền ra tiếng khóc lóc âm ỷ, mà vẫn không có người đi ra như trước.

"Không gặp !" Vừa nghe thấy tiếng khóc, Tiểu Tiểu lập tức sợ hãi kêu thất thanh: "Ài ta cũng không muốn gặp! Thú ca!" Tiểu Tiểu khẽ kéo tay áo của Lê Thú, về mặt khăn cầu: "Thú ca, dẫn thiếp ra khỏi đây ngay bây giờ nhé, dẫn thiếp đi, được không? Được không?"

Trong mắt Tiểu Tiểu chứa đầy nước mắt, nhưng vẫn cứng rắn cắn răng không để nước mắt rơi xuống: "Thú ca, thiếp muốn rời đi."

Không chút do dự, Lê Thú kéo Tiểu Tiểu qua, đến lễ tiết cáo từ cũng không có, trực tiếp ôm Tiểu Tiểu phi thân rời khỏi phủ đệ của Mạc Thượng Hành.

Nhìn bóng lưng Lê Thú cùng Tiểu Tiểu rời đi, Mạc Thượng Hành thở dài thật sâu, trên mặt đầy vẻ đau lòng, tiếng khóc trong nội thất càng lớn hơn, mà vợ chồng Ôn thị ngồi bên cạnh hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra không khỏi xấu hổ đứng dậy.

"Rất xin lỗi." Mạc Thượng Hành thở dài, vốn hần muốn thời điểm thích hợp để Bội Nghi gặp mặt Tiểu Tiểu, nhưng Lê Thú cùng Tiểu Tiểu lại chào từ biệt, khiến hần không có thời gian chờ đợi."Các người ở lại đây thêm vài ngày nữa nhé? Tuy hi vọng rất xa vời, nhưng bọn họ còn có thể trở lại."

Vợ chồng Ôn thị liếc nhau, hướng Mạc Thượng Hành ôm quyền: "Văn bối xin nghe theo." Dứt lời, vợ chồng Ôn thị liền xoay người rời đại sảnh, để lại không gian cho đôi vợ chồng còn có một số chuyện chưa giải quyết.

Lê Thú ôm Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu thì ôm Lê Văn, một nhà ba người trực tiếp ra khỏi phủ đệ của Cổ vương, hạ xuống trong Cổ thành.

Lê Thú không hỏi nguyên nhân Tiểu Tiểu đột nhiên rời đi, hần cũng không cần thiết, đối với Lê Thú mà nói, chỉ cần Tiểu Tiểu yêu cầu cũng đủ trở thành lý do hần làm bất cứ chuyện gì.

"đi lung tung một chút nhé!" Lê Thú nhận tiểu tử bé từ trên tay Tiểu Tiểu, một tay ôm bé, tay kia thì nắm bàn tay Tiểu Tiểu, trước mặt mọi người, lại khiến Tiểu Tiểu hơi ngượng ngùng.

Hai người cứ tùy ý đi trên đường như vậy, mang theo con nhỏ của riêng mình, lại có loại hơi thở yên tĩnh tường hòa mà ngọt ngào như trước kia.

Trước một quầy hàng nhỏ nhỏ, Lê Thú cảm lấy một đôi vòng tay bằng bạc, một lớn một nhỏ, vừa vặn cho Tiểu Tiểu cùng tiểu tử béo, tiền của một chuyến áp tiêu kia còn lại không ít cũng đủ mua được đôi vòng tay này, hơn nữa Tiểu Tiểu có công phụ ép giá gần như vô địch, nói không chừng còn có thể dư ra một chút.

Tiểu Tiểu nhìn vẻ mặt Lê Thú nghiêm túc ôm đứa trẻ, còn chọn đồ phụ nữ mới có thể mua, với cái vẻ mặt này cộng thêm việc đang làm, nhìn thế nào cũng thấy buồn cười.

Mà tiểu Lê Văn thế nhưng cũng học theo cái bản mặt của phụ thân lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, nước miếng chảy xuống theo khóe miệng lại phá hủy phần nghiêm túc này, rõ ràng đáng vẻ nghiêm túc không thích hợp với tiểu Lê Văn, chỉ được một lát tiểu Lê Văn đã phá công, bắt đầu như con khi con không ngừng giãy dụa.

Một lớn một nhỏ này, chính là nơi khởi nguồn hạnh phúc của nàng.

Mà tất cả điều này đều là người đàn ông nghiêm túc nhưng ôn hòa trước mắt cho nàng, cho dù nghiêm túc lại không thú vị, nhưng cũng là người đàn ông đáng để ý lại nhất.

Tiểu Tiểu nắm thật chặt tay Lê Thú, dường như thêm tự tin cho mình, hít sâu một hơi.

"Thú ca, Bội Nghi, là tên mẫu thân của thiếp."

"Thú ca, Bội Nghi, là tên mẫu thân của thiếp."

Nghe thấy Tiểu Tiểu nói vậy, nhưng động tác Lê Thú chọn lựa vòng tay cũng không dừng lại, mà là vẻ tỉnh ngộ khẽ gật đầu: "Nàng đã nói mẫu thân nàng ở Miêu Cương." Lê Thú không dấu vết nhìn lướt qua Tiểu Tiểu: "Nàng không muốn gặp bà ấy sao?"

Tiểu Tiểu cắn môi dưới, chân mày nhíu thật chặt, vẻ mặt thay đổi liên tục: "Thiếp... Thiếp không biết..."

Lê Thú xoa đầu Tiểu Tiểu, đặt vòng tay bằng bạc vừa chọn được vào tay Tiểu Tiểu: "Không sao cả, từ từ suy tính, ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng."

"Thú ca..." Tiểu Tiểu cảm động nhìn Lê Thú, mẫu thân khi nàng còn bé dứt khoát kiên quyết theo người đàn ông Miêu kia rời đi, từ bỏ nàng, phụ thân, huynh đệ tỷ muội cũng từ bỏ nàng, tuy Tiểu Tiểu vẫn lạc quan vui vẻ mà vượt qua mỗi ngày phong phú như trước, nhưng tận đáy lòng vẫn tràn ngập bất an bị vứt bỏ, dù sao thì bây giờ đã không sao rồi, chỉ cần có người đàn ông ngóc tên là Lê Thú nguyện ý theo bên nàng thì không sao hết!

"Tiểu Tiểu, cho dù như thế nào bà ấy vẫn là mẫu thân của nàng." Lê Thú thử nói với Tiểu Tiểu, hần biết mẫu thân Tiểu Tiểu làm Tiểu Tiểu bị tổn thương, nói thật, trong lòng Lê Thú cũng trách cứ mẫu thân Tiểu Tiểu, trách cứ nàng thế mà từ bỏ Tiểu Tiểu, hoàn toàn không có trách nhiệm của người làm mẹ, càng trách cứ nàng khiến thời thơ ấu của Tiểu Tiểu không vui vẻ. Phát hiện mình thế mà có loại suy nghĩ đại nghịch bất đạo này, Lê Thú lập tức lắc đầu, dường như muốn vứt bỏ cái suy nghĩ này ra khỏi đầu, con cái không chê cha mẹ, cho dù như thế nào mẫu thân của Tiểu Tiểu chính là mẫu thân của hần, hần không được trách cứ nàng.

Nhưng có đôi khi càng muốn loại bỏ loại suy nghĩ nào đó, loại suy nghĩ này càng vững chắc.

Lệ Thú hít sâu một hơi thật dài, quyết định chôn sâu loại suy nghĩ đại nghịch bất đạo này dưới đáy lòng: "Tiểu Tiểu, ta mang nàng tới phủ đệ của Cổ vương nhé!"

Tiểu Tiểu nghi ngờ nhìn Lệ Thú, không rõ ý của hắn.

"Sư phụ nói với ta, nếu muốn biết suy nghĩ của người khác biện pháp tốt nhất là nghe lén ở sau lưng hắn."

"Chàng là nói..." Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Lệ Thú: "Chàng muốn mang thiếp đi nghe lén?"

Mặt Lệ Thú mặt lập tức đỏ, loại chuyện này trước kia hắn chưa từng làm, cũng chưa từng nghĩ tới sẽ làm.

"Thú ca!" trên mặt Tiểu Tiểu hiếm khi nghiêm túc: "Nghe lén là hành vi không tốt đấy!" Cuối cùng cũng đến lượt nàng sắm vai người dạy dỗ rồi!

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Lệ Thú xuất hiện một tia thẹn thùng, lại nói ra một câu khiến Tiểu Tiểu sững sờ.

"Bởi vậy chúng ta bây giờ phải đi làm chuyện xấu thôi!"

"..."

...

...

Vô Nguyệt cước là tuyệt thế khinh công có một không hai trong thiên hạ tất nhiên có chỗ độc đáo riêng, im hơi lặng tiếng, nhẹ tựa lông hồng, tiêu sái tung bay theo gió.

Dựa vào loại tuyệt thế khinh công này, Lệ Thú tuyệt đối không lo lắng bị người khác phát hiện, bởi vậy liền mang theo Tiểu Tiểu cùng mỗi tiểu tử không có người chăm sóc không thể không mang theo tới phủ đệ của Cổ vương.

Ở đây gần hai tháng Lệ Thú ngựa quen đường cũ tìm được chỗ Cổ vương ở, tiếng thờ dài bên trong truyền ra như có như không.

"Bội Nghi, nàng đừng khóc nữa." Mạc Thượng Hành thờ dài: "Ngày đó nếu nàng có thể đi ra mà nói, nói không chừng có thể gặp được Tiểu Tiểu."

Trả lời Mạc Thượng Hành là tiếng nỉ non như trước.

Trên nóc nhà Lệ Thú lặng lẽ nhắc lên một góc mái ngói, tuy không làm lớn mật lại thuần thực như Vân Hành, nhưng tóm lại vẫn không bị Mạc Thượng Hành phát hiện, Cổ vương giới cổ chứ không sờ trường về võ công khác.

Mạc Thượng Hành thờ dài một tiếng một dài: "Ta Mạc Thượng Hành anh minh một đời, cũng không nghĩ đời này người phải xin lỗi nhất lại chính là con gái của mình."

Nghe được câu nói này, Tiểu Tiểu với Lệ Thú đều sững sờ.

"Phải... Thật xin lỗi." Một tiếng phụ nữ kèm theo tiếng khóc nức nở truyền đến: "Ta nên sớm nói cho chàng biết."

Mạc Thượng Hành lại thờ dài: "Chúng ta vẫn luôn không có con cái, đại khái chính là ông trời trừng phạt chúng ta đi!"

Tiếng phụ nữ khóc hơi ngừng lại, dường như rơi vào mả chướng nỉ non không ngừng: "Nên phải là mang con bé đi, nên phải là mang con bé đi."

"Nói cái gì cũng chậm rồi. Chuyện này nên phải trách ta." Mạc Thượng Hành lắc đầu, mang trên mặt nồng đậm áy náy.

Người phụ nữ khẽ ngẩng đầu nhìn Mạc Thượng Hành: "Không, tình huống lúc đó chàng chỉ có thể mang đi một người! Nên phải là trách thiếp, nếu lúc đó thiếp không rời khỏi Tiểu Tiểu mà nói..." người phụ nữ ngừng lại, tiếp tục khóc.

Mạc Thượng Hành vươn tay lau khô nước mắt cho người phụ nữ.

"Nếu có thể gặp lại Tiểu Tiểu, để cho chúng ta bồi thường gấp bội nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Người thích hợp nhất

Trên nóc nhà Tiểu Tiểu cắn chặt môi dưới, sắc mặt quý dị không nói một lời.

Cuối cùng là chuyện gì xảy ra vậy?

Phụ thân nàng không phải là Giang Nam Yên Doanh sao?

Sao có thể là Cổ vương? Hơn nữa nàng rõ ràng cùng lục tỷ Yên Thanh Như có chút giống nhau mà!

“Sắp mừng năm mới rồi, thiếp đã làm cho Tiểu Tiểu một bộ quần áo mới...” Người phụ nữ đột nhiên đứng lên, cẩn thận từng li từng tí mở ra một cái hòm lớn, trong đó chứa đầy quần áo của con gái, từ nhỏ đến lớn, như là ghi lại quá trình trưởng thành của một thiếu nữ. “Còn có, có trang phục không hợp với Tiểu Tiểu, đưa cho con bé sửa lại.” Tiểu Tiểu sinh hoạt trong Cổ vương phủ, Bội Nghi rõ ràng đã vụng trộm đi gặp Tiểu Tiểu.

Người phụ nữ trải từng bộ quần áo lên giường, mỗi một bộ quần áo đều bảo quản rất tốt, trừ bỏ một chút dấu vết của năm tháng, tất cả quần áo đều dùng đường may tinh mịn nhất khâu lại, nữ hồng giới hơn của Tiểu Tiểu không biết bao nhiêu lần. Rõ ràng tất cả quần áo đều làm cho Tiểu Tiểu.

Rất nhiều người sau khi làm chuyện sai lầm mới nghĩ đến chuyện bồi thường lại, nhưng không có nghĩ tới tổn thương một khi tạo thành, miệng vết thương vĩnh viễn không có biện pháp khép lại.

Mạc Thượng Hành lắc đầu thở dài, mỗi một năm mới Bội Nghi đều sẽ như vậy, hẳn cũng tùy nàng vậy, nếu không phải có lòng tin một ngày có thể gặp lại Tiểu Tiểu chống đỡ, chi sợ Bội Nghi đã sớm sụp đổ rồi. Có lẽ phân tán lực chú ý của nàng lực mới là phương pháp tốt nhất: “Nếu là không có việc gì thì cũng làm cho con rể cùng ngoại tôn một bộ đi!”

Công việc trên tay Bội Nghi khẽ ngừng: “Ừ, sẽ làm.” Con rể cùng ngoại tôn, hai người quan trọng này không biết khi nào mới có thể gặp được, Bội Nghi nhờ ánh nến, cẩn thận khâu từng đường may thật tốt, không biết con gái mình có thể mặc bộ quần áo này hay không.

Bên trong không còn có một chút tiếng vang nào nữa.

Trên nóc nhà, Lệ Thú vẫn luôn chú ý tới vẻ mặt của Tiểu Tiểu, sau một lúc lâu, Tiểu Tiểu mặt không biểu cảm cài lại mái tóc: “Thú ca, chúng ta đi thôi!”

Không hỏi nhiều, Lệ Thú khẽ gật đầu, mang theo Tiểu Tiểu nhảy hai ba cái thì ra phủ đệ của Cổ vương.

Đến khách sạn, Tiểu Tiểu dường như chuyện gì cũng chưa xảy ra, cho tiểu từ béo ăn, dỗ bé ngủ, sau đó lúc Lệ Thú đọc sách lại làm nữ hồng.

Nhưng là hôm nay, thời gian Lệ Thú đọc sách rõ ràng giảm đi rất nhiều, chỉ có một lát, Lệ Thú đã buông sách xuống, để mảnh vải bố mà Tiểu Tiểu đã cầm một lúc lâu mà không động một mũi kim nào sang một bên. Còn mình thì ngồi vào bên cạnh Tiểu Tiểu: “Khóc đi! Nếu đánh thức Vân Nhi, ta đi dỗ nó.”

Một câu nói của Lệ Thú, khiến nước mắt Tiểu Tiểu nhịn từ rất lâu lập tức trào ra.

“Vi sao chứ! Lúc bà ấy vứt bỏ thiếp không nghĩ tới hối hận sao?” Tiểu Tiểu như tìm được chỗ phát tiết, dường như thì thảo tự nói, hoặc như là tìm kiếm đáp án, không ngừng nói hết với Lệ Thú: “Phụ thân thiếp rõ ràng là Yên Doanh! sao có thể là Cổ vương?”

“Thiếp chán ghét bọn họ! Chán ghét!” Tiểu Tiểu ngang tay lau nước mắt, nước mũi bồi trên tay áo của mình có chút bẩn, bởi vậy, Tiểu Tiểu không chút khách khí cầm vạt áo của Lệ Thú lên.

Tựa như rất lâu trước kia lần đầu tiên Tiểu Tiểu khóc lớn trước mặt Lệ Thú, Tiểu Tiểu khóc không ngừng, còn nói không ngừng, Lệ Thú phụ trách cho nàng mượn bả vai, cái gì cũng không nói như trước, bàn tay vỗ về lưng Tiểu Tiểu xem như an ủi không bằng ngôn ngữ.

Loại an ủi này đối với bất kỳ cô bé nào mà nói cũng vô ích, nhưng thích hợp nhất với cách ở chung của Tiểu Tiểu và Lệ Thú.

Kiên cường như Tiểu Tiểu căn bản không cần thiết an ủi như đồng tình, nàng chỉ cần là một hậu thuẫn có thể dựa vào, một người có thể bao dung để nàng tùy ý làm bậy mà thôi.

Lệ Thú chính là người thích hợp nhất kia!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Định ý từ Dạ Ngưng Bảo

“Thú ca.” Tiểu Tiểu ngẩng đầu, dường như hạ quyết định nào đó: “Chúng ta về Dạ Ngưng Bảo thôi!”

Tiểu Tiểu còn không biết làm sao đối mặt với

Tiểu Tiểu còn không biết làm sao đối mặt với cha mẹ mà hoàn toàn xa lạ với nàng.

"Được." Một từ đơn giản chính là câu trả lời của Lê Thú, Lê Thú suy nghĩ một chút, cảm thấy chỉ trả lời thế từ một từ không phải là hành động của một trượng phu tốt, bởi vậy lại bổ thêm một câu nhạt nhẽo: "Chúng ta bây giờ đi thu dọn hành lý?"

Phốc xích.

Nhìn Lê Thú trầm tư suy nghĩ nửa ngày lại chỉ nặn ra được một câu nói như vậy, Tiểu Tiểu lại bật cười, nàng quả nhiên gả cho một trượng phu tốt nhất đây!

Cách một ngày, Tiểu Tiểu cùng Lê Thú chuẩn bị tốt những thứ cần trên đường đi, thừa dịp ban đêm ném lại một bức thư từ biệt cho vợ chồng Ôn thị đang ở tạm phủ đệ của Cổ Vương, sau đó rời khỏi tòa thành trấn mà có quan hệ thiên ti vạn lữ với bọn họ.

Dọc theo đường đi, Tiểu Tiểu cùng Lê Thú không nhanh không chậm đi một chút thì dừng lại, thương thức phong cảnh ven đường, trước giờ Lê Thú ở trên núi chỉ tiếp xúc với sách vở và sự phụ táт nhiên có phần hướng về cảnh đẹp tự nhiên non xanh nước biếc, mà trời sinh Tiểu Tiểu tính tình hoạt bát cũng thích du sơn ngoạn thủy. Về phần tiểu tử Lê Vân này bất cứ lúc nào cũng có thể tự mình vui đùa rất tốt.

Nhưng hai người cuối cùng trước lễ mừng năm mới cũng tới được Dạ Ngưng Bảo.

Lúc này nghênh đón bọn họ...

"Lê Thú! Cái đồ tiểu tử thối này!" Lại là một đám người như mây lão ngoan đồng.

Những lão nhân này đều cầm vũ khí cùng nhau tấn công Lê Thú, thế công sắc bén khiến Tiểu Tiểu trợn mắt há hốc mồm cho rằng bọn họ bước vào địa bàn của kẻ địch.

Giây tiếp theo, trong tay Tiểu Tiểu thừa ra một cục thịt nhỏ đang cười a a, sau đó lại trợn mắt há hốc mồm nhìn Lê Thú dùng nội lực bức lui đám lão nhân kia, nhưng không làm bọn họ bị thương.

"A, hồn tiểu tử này lại học được đánh trả rồi!" Một lão nhân phẫn nộ nói, biểu cảm trên mặt lại cười ha hả.

"Cho tiểu tử thối này một chút giáo huấn!"

"Đứng! Cho hắn một chút giáo huấn!"

Một đám lão nhân nhảm nhảm kêu gào.

Một lão nhân không hề báo trước bỏ một chưởng vào Lê Thú: "Cho ngươi không biết tung tích!"

Lê Thú khẽ nghiêng người thoải mái tránh được.

"Cho ngươi bình yên không có chuyện gì mà không thông báo một tiếng!" Một kiếm đã đâm đến.

Lê Thú nhẹ nhàng vỗ ra một chưởng, đẩy mũi kiếm ra.

"Cho ngươi không trở lại!" Một Lưu Tinh Chùy đập tới.

Lê Thú vẫn không nhúc nhích, Lưu Tinh Chùy kia trực tiếp nện ở chỗ cách trước mũi chân của hắn không tới một tấc.

"Cho ngươi để chúng ta lo lắng!" Các lão nhân cùng nhau đánh úp về phía Lê Thú.

Những lão nhân này dùng phương thức độc đáo của mình biểu đạt quan tâm với Lê Thú.

Thân hình Lê Thú hơi động một chút, biến mất không thấy, giây tiếp theo lại xuất hiện tại chỗ, giống như chưa từng động tới chỗ nào, nhưng lần này trên tay hắn lại xuất hiện một đồng vũ khí đủ loại.

Mà đám lão nhân kia vẫn ngây ngốc đứng ở tư thế tấn công, tựa như tất cả đều bị điểm huyết.

Lê Thú liếc mắt về phía Lê Vân đang hưng phấn xem bọn đánh nhau một cái: "Con ta ở trong này đấy! Đừng có dạy hư trẻ nhỏ."

Nghe thấy những lời nói này của Lê Thú, tất cả huyết đạo của mấy lão nhân đều được mở ra, đồng loạt nhìn về phía viên thịt nhỏ trong lòng Tiểu Tiểu, lại dùng ánh mắt xem xét đánh giá Tiểu Tiểu - bọn họ cũng bị Sở Văn Di thuyết phục.

Tiểu Tiểu thấy bọn họ không hô "Đánh" nữa, lập tức tiến lên hai bước, hành lễ với mấy lão nhân: "Tiền bối khỏe, con tên là Yến Tiểu Tiểu, là thê tử của Lê Thú, xin các vị tiền bối chiếu cố nhiều hơn."

Mấy lão nhân có chút xấu hổ, cô bé trước mắt cung kính có hơn với bọn họ, mà bọn họ lại muốn thành người phá nhân duyên của người ta, để Lê Thú cưới người khác. Bọn họ nhận lễ này của Tiểu Tiểu chỉ có ngượng thôi.

"Tiểu tử này đáng yêu quá!" Một lão nhân muốn vòng qua đề tài này, chuyển hướng về phía tiểu tử béo: "Có thể để cho ta ôm bé chứ?"

Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua Lê Thú, Lê Thú gật đầu, mà tiểu tử béo dị cực kỳ phối hợp vương hai tay về phía lão nhân.

Nhìn mấy lão nhân vui vẻ đồ tiểu tử béo, mà tiểu tử kia luôn lấy lòng ôm người này, ôm người kia, thỉnh thoảng vụng trộm nắm râu mấy lão nhân, lão nhân này tuy bị đau nhưng vẫn vui tươi hơn hờ ôm tiểu tử như trước.

Lê Thú nhướng lông mày, Tiểu Tiểu khe khẽ thở dài, đôi vợ chồng trẻ này cũng nhìn ra mấy lão nhân cứng nhắc chuyển đề tài này.

"Có ta ở đây." Không hiểu đạo lý đối nhân xử thế Lê Thú cũng nhận ra các lão nhân có địch ý với Tiểu Tiểu, tuy không biết vì sao, nhưng hẳn phải bảo hộ Tiểu Tiểu.

Có hẳn ở đây, tất cả đều giao cho hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: bồi thường

Từ khi nhận thấy được các lão nhân không thân thiện với Tiểu Tiểu, Lê Thú yêu cầu Tiểu Tiểu nhất định phải ở bên cạnh hẳn.

Tiểu Tiểu cùng Lê Thú luôn xuất hiện cùng một chỗ, khiến Sở Văn Di mất đi cơ hội ở cùng một chỗ với Lê Thú có chút ảo não, nhưng nghĩ đến nhiều thúc bá ở Dạ Ngưng Bảo sẽ nói tốt cho nàng, tâm tình của Sở Văn Di không khỏi lại tốt lên.

"Tứ đệ, cuối cùng đệ đã trở lại!" Vừa mới theo Sở Lăng trở lại Dạ Ngưng Bảo Sở Văn Xuyên đã hưng phấn chạy tới, vỗ vỗ vai Lê Thú, "liếc mắt đưa tình" một hồi.

"Tỷ, tỷ phu!" Yến Thanh Dịch cũng cùng chạy theo tới.

Mà Tiểu Tiểu vừa thấy Yến Thanh Dịch đến vẻ mặt nhất thời có chút cổ quái, nàng ở Cổ thành đã biết nàng là con gái của Mạc Thượng Hành cùng Bội Nghi, nói cách khác nàng cùng Yến Thanh Dịch không có một chút quan hệ nào, nhìn người vẫn chiếu cố nàng vô điều kiện, hi vọng có thể mạnh mẽ đề bảo hộ nàng, thậm chí người đệ đệ vì nàng mà từ bỏ Yến gia, trong lòng Tiểu Tiểu tràn đầy áy náy, nếu hẳn biết hẳn liệu mạng như vậy để bảo hộ tỷ tỷ thể nhưng cùng hẳn một chút quan hệ huyết thống cũng đều không có...

Tiểu Tiểu lắc đầu, nếu nói nàng từng đã cảm thấy Yến Doanh tuyệt tình, Yến gia vô nghĩa mà nói, như vậy bây giờ nàng lại cảm thấy áy náy, Yến gia nuôi lớn nàng người cùng Yến gia một chút quan hệ cũng đều không có nhiều năm như vậy, lại cho nàng thân phận Yến gia thất tiểu thư, nhưng nàng lại bỏ trốn.

Khoản sổ sách này, dù tính như thế nào, cũng tính không rõ.

"Tỷ." Thấy Tiểu Tiểu không hề để ý đến hẳn, ra ngoài lịch lãm gần hai năm, Yến Thanh Dịch thành thực hơn rất nhiều lại làm động tác của một đứa trẻ, Yến Thanh Dịch lôi kéo tay áo Tiểu Tiểu — tựa như hồi nhỏ Yến Thanh Dịch muốn Tiểu Tiểu chơi cùng hẳn.

"Tiểu Dịch..." Tiểu Tiểu ôm một tia hi vọng cuối cùng hỏi Yến Thanh Dịch một vấn đề: "Tiểu Dịch, trong đa số tỷ muội ta cùng Lục tỷ giống nhau nhất, đệ có biết vì sao không?" lục tỷ của Tiểu Tiểu là Yến Thanh Như.

"Tỷ, Tỷ sao tự nhiên nhớ mà hỏi vấn đề này thế?" Yến Thanh Dịch kỳ quái nhìn Tiểu Tiểu: "Tỷ không biết ngũ di nương và tứ di nương là tỷ muội ruột sao?" Ngũ di nương là mẫu thân của Tiểu Tiểu, còn tứ di nương là mẫu thân của Yến Thanh Như."A! Đúng rồi, Ngũ di nương không ở bên cạnh tỷ! Tứ di nương lại đối xử không tốt với tỷ, tất nhiên sẽ không nói cho tỷ chuyện này rồi." Yến Thanh Dịch cẩn thận quan sát Tiểu Tiểu một chút: "Lại nói tiếp, tỷ, dáng vẻ của tỷ với Lục tỷ trừ giống nhau một số chỗ, uhm, chắc đó là giống ngũ di nương, chỗ khác..." Yến Thanh Dịch dừng một chút: "Không phải giống lắm..."

"Tiểu Dịch!" Lê Thú chau mày, cắt đứt lời bình của Yến Thanh Dịch.

“Không phải giống cha lắm sao?” Tiểu Tiểu thờ dài, nói tiếp lời Yến Thanh Dịch.

Yến Thanh Dịch nhìn Tiểu Tiểu một chút, lại nhìn Lê Thú một chút, chần chờ khẽ gật đầu.

Một tia hi vọng cuối cùng cũng tan biến.

Tiểu Tiểu thờ dài, mở miệng, lại khép lại, nàng không biết nên mở miệng nói cho Yến Thanh Dịch nàng không phải là tỷ tỷ của hắn thế nào.

“Tiểu Dịch, ra quyền cho ta nhìn một chút.” Đột nhiên Lê Thú giữ tay Tiểu Tiểu, chuyển hướng đề tài đúng lúc: “Ồ?” Yến Thanh Dịch nghi ngờ nhìn Lê Thú, cách Lê Thú chuyển hướng đề tài thật sự là rất miến cưỡng.

“Ra quyền.”

“Dạ!” Yến Thanh Dịch rung mình, ra quyền quyết đoán, một quyền đơn giản hoàn toàn không đẹp để gì, trong khoảng thời gian này Yến Thanh Dịch thỉnh giáo Sở Văn Xuyên không ít về mặt võ công, tự nhiên cũng trưởng thành không ít.

Nhưng Lê Thú không cần kiểm tra nhiều nhứ mày một chút, duỗi tay ra, liền dễ dàng bắt được cổ tay Yến Thanh Dịch, gạt sang một bên, bỏ một dao tói, đến chỗ cách cổ Yến Thanh Dịch không đến nửa tấc thì dừng lại.

“Tiểu Dịch.” Lê Thú đứng lên, nhìn Yến Thanh Dịch: “Muốn mạnh hơn không?”

“Sao?” Yến Thanh Dịch lập tức mở to hai mắt, không thể tin nhìn Lê Thú: “Tỷ phu, huynh sẵn lòng dạy cho đệ?”

Lê Thú không chút do dự gật đầu.

Tiểu Tiểu lại cảm động nhìn Lê Thú, nàng biết hắn đang bồi thường giúp nàng.

“Á!” Yến Thanh Dịch hưng phấn nhảy dựng lên: “Quá tuyệt vời!” Làm một người giang hồ, Yến Thanh Dịch tất nhiên cũng mong muốn võ công cao cường, nhưng là, võ nghệ của Yến gia thật sự chẳng ra sao cả.

“Đừng vui mừng quá sớm.” Lê Thú nhàn nhạt đánh gãy hưng phấn của Yến Thanh Dịch: “Ta sẽ huấn luyện đệ, đệ phải tự lĩnh ngộ cho mình.”

“Huấn luyện?” Yến Thanh Dịch ngây người một chút, mê mẩn nhìn Lê Thú, lại nhìn Tiểu Tiểu xin giúp đỡ.

“Ta nói rồi kiếm pháp của Lê gia không thích hợp cho đệ luyện, bởi vậy ta sẽ không dạy đệ Yêu Tuyệt kiếm pháp.” Thái độ giải quyết việc chung của Lê Thú khiến Yến Thanh Dịch cũng nghiêm túc hẳn lên, nhưng nghe thấy câu đó, Yến Thanh Dịch vẫn không khỏi tiếc nuối một chút. Nhìn thấy tiếc nuối của Yến Thanh Dịch, Lê Thú kiên nhẫn giải thích cho hắn: “Tiểu Dịch, đệ phải hiểu rằng trên đời này chẳng phải kiếm pháp càng cao siêu thì càng lợi hại, chỉ có kiếm pháp thích hợp với mình nhất mới là kiếm pháp tốt nhất. Cái này giống như có người sức lực mạnh thì thích hợp dùng rìu, có người linh hoạt thì thích hợp dùng thương là một đạo lý.”

Yến Thanh Dịch cái hiểu cái không khẽ gật đầu, Sở Văn Xuyên vỗ vỗ vai Yến Thanh Dịch, dựng lên một ngón cái với hắn, lấy công lực của Sở Văn Xuyên tất nhiên cũng có thể hiểu điều này, ý của hắn bảo Yến Thanh Dịch nghe lời Lê Thú nói.

“Bởi vậy, ta sẽ áp dụng cách thích hợp cho đệ để đệ lĩnh ngộ được kiếm pháp thích hợp nhất với mình.” Lê Thú ngồi xuống giải thích câu cuối cùng cho hắn.

Nghe thấy thế, Sở Văn Xuyên không thể tin nổi mở to mắt, giống như Lê Thú có tám tay dài, sáu chân.

“Tứ đệ, đệ nói là... đệ nói là...” Sở Văn Xuyên chỉ Yến Thanh Dịch: “Đệ có thể để cho hắn lĩnh ngộ kiếm pháp thích hợp nhất với hắn? Để hắn tự nghĩ ra một bộ kiếm pháp?”

Loại chuyện này làm sao có thể? Sở Văn Xuyên có chút không thể tin được, tất cả kiếm pháp, thương pháp...v.v.. các loại võ công, đều được chép lại thành bí tịch, sau đó lựa chọn người thích hợp tiến hành truyền thừa mà thôi, hễ là người có thể tạo ra bí tịch võ công không người nào không phải là một đời tông sư.

Vậy người có thể dẫn dắt người khác sáng tạo một bộ kiếm pháp lại là cái gì?

Sở Văn Xuyên nhìn chằm chằm Lê Thú.

Nhưng, Lê Thú lại gật đầu kiên định.

Cái gọi là võ công, đều là trăm thông đổ về một, một thức cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm “Trời đất có tình, Yêu Tuyệt không thức” tập trung võ công đỉnh cao của thiên hạ, không có chiêu thức chính là chiêu thức tốt nhất!

Chỉ cần hiểu được điểm này, khiến Yến Thanh Dịch tạo ra tốc độ nhanh nhất với các loại công kích, phản ứng theo bản năng nhất, tự nhiên như vậy sẽ hình thành một bộ kiếm pháp của hắn!

Nhìn thấy Sở Văn Xuyên kinh ngạc, Yến Thanh Dịch lại bắt đầu hưng phấn, cho tới bây giờ Lê Thú đều không phải là người nói mạnh mẽ, tính cách nghiêm túc và ngoan cố của hắn đã đi sâu vào lòng người từ lâu.

“Tỷ phu, huynh nói đi! Muốn đệ làm thế nào?” Yến Thanh Dịch vỗ ngực cam đoan: “Đệ nhất định sẽ làm được !”

“Từ giờ trở đi, đem ta trở thành kẻ địch.”

“Ồi chào?”

Không để ý tới người khác kinh ngạc, Lê Thú tiếp tục nói: “cảnh giác công kích của ta mọi lúc mọi nơi, ta cũng sẽ để Tam ca hỗ trợ.” Sở Văn Xuyên chỉ chỉ mũi mình, liên quan gì đến hắn chứ? Lê Thú tiếp tục: “Đương nhiên, bất cứ lúc nào cũng có thể công kích ta.”

“Bất cứ lúc nào cũng có thể công kích huynh?”

“Bất cứ lúc nào.”

“Đến ngay cả lúc huynh và tỷ tỷ đang làm chuyện ân ái cũng có thể chứ?”

“...”

Sẽ không trùng hợp như vậy... chứ?

...

“Cám ơn chàng, Thú ca.” Đuổi Yến Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên đi, Tiểu Tiểu nhỏ giọng nói với Lê Thú, vì bồi thường Yến gia giúp nàng, Lê Thú đã hết lòng hết sức như thế.

“Nàng là thê tử của ta.” Lê Thú nghiêm túc nói với Tiểu Tiểu: “Chuyện của nàng là chuyện của ta.”

“Thú ca, chàng đã từng nói, chàng muốn nghĩ mấy vấn đề, chàng đã nghĩ ra đáp án chưa?” đột nhiên Tiểu Tiểu cảm thấy mấy vấn đề kia có lẽ chính là đáp án nàng muốn.

Lê Thú trầm mặc một lúc lâu, ngay khi Tiểu Tiểu có chút thất vọng, Lê Thú trả lời nàng: “... Không có.”

Chỉ là mấy vấn đề đơn thuần hắn đã nghĩ lâu như vậy cũng không nghĩ ra được nguyên do gì.

Vì sao hắn sẽ bắt chấp làm bất cứ chuyện gì vì Tiểu Tiểu? Thậm chí còn áp tính mạng của mình lên?

Vì chuyện này, thậm chí Lê Thú ở trong phủ đệ của Cổ vương đã xem xét rất nhiều sách, lại không tìm được một tia đầu mối.

Đại đầu gỗ dù sao cũng là đại đầu gỗ, loại chuyện này sao có thể tìm được trong sách chứ?

Có điều là, Lê Thú lại kiên trì vấn đề này muốn tự mình tìm được đáp án, đến Tiểu Tiểu cũng không thể hỏi.

“Khi nào nghĩ ra ta sẽ nói với nàng đầu tiên.”

“À!” Tiểu Tiểu không cam lòng sờ mũi, phụ nữ đều có một loại bệnh chung, chính là vô cùng hiếu kỳ.

“Tiểu tử Lê Thú! Tiểu tử Lê Thú!” Ngoài cửa vang lên một tiếng nói to, Triển Anh Hào một đường chạy tới, phía sau còn có Sở Lăng vẻ mặt đầy bất đắc dĩ đi theo, hai người đều phong trần mặt mũi: “Ha ha, tiểu tử tốt, cuối cùng cũng lấy Huyết Yêu kiểm trở lại!”

“Triển gia gia, đại bá.” Lê Thú kính cẩn hành lễ, còn kèm theo Tiểu Tiểu.

Bước vào trong phòng Triển Anh Hào lập tức cảnh giác nhìn Tiểu Tiểu, ngược lại, Sở Lăng rất thân thiện với Tiểu Tiểu.

“Tiểu Tiểu tới đây!” Sở Lăng cười tùm tùm nhìn Tiểu Tiểu, cầm một hộp điểm tâm trong tay: “Nhìn đây! Đại bá mang đồ ăn ngon cho con nè! Hoa quế cao của Hàng Châu đây.” Sở Lăng đắc ý ngửa đầu, bộ dáng kia tuyệt đối không giống một bá chủ xưng bá một phương, ngược lại giống như đứa trẻ đòi phần thưởng, có loại hương vị của cha hiền: “hai tiểu tử thói Văn Xuyên cùng Tiểu Dịch kia muốn ăn đồ cho ta phải giấu đi, mang đến cho một mình con thôi đây!” Vừa nói Sở Lăng liền nhét hộp điểm tâm vào tay Tiểu Tiểu: “Con ăn trước đi, thừa lại thì cho đám tiểu tử thói kia là được rồi!”

Thái độ của Sở Lăng khiến Triển Anh Hào có chút kinh ngạc, cho dù Sở Văn Di, Sở Lăng cũng không từng cưng chiều như thế.

Từ lúc nhìn thấy Tiểu Tiểu lần đầu tiên, Sở Lăng liền thích cô bé đáng yêu này, tính cách hoạt bát lại ngoài ý muốn sẵn sàng cẩn thận, suy nghĩ cho người khác, cứng cỏi quật cường, cô gái như vậy đại khái sẽ không có ai không thích! Đến ngay cả cái vị đại đầu gỗ cũng yêu thương cô bé không phải sao?

Tiểu Tiểu buồn cười nháy mắt với Sở Lăng: “Vậy chúng ta lên chia hết đi! Không nói cho bọn họ!”

Tuy nói như vậy, Tiểu Tiểu vẫn lấy ra hai khối nhỏ đặt vào trong đĩa điểm tâm bên cạnh, những cái khác gói kỹ lại, đặt qua một bên, rõ ràng là muốn đưa

cho những người khác.

Nhưng cho dù Lê Thú nhìn thấy động tác của Tiểu Tiểu, tính cách của đại đầu gối khiến hắn rất kỹ lưỡng, lời nói của Tiểu Tiểu hắn tuyệt đối không đồng ý.

“Tiểu Tiểu.”

“Thú ca?”

“Huynh hữu đệ cung (*), ta nghĩ nàng hắn là đã nghe bốn chữ này.”

Nhìn đi! Lại bắt đầu rồi!

Tiểu Tiểu lặng lẽ tròn mắt, nghe Lê Thú thao thao bất tuyệt khoe miệng Sở Lăng không khỏi run rẩy, sắc mặt quý dị, mà Triền Anh Hào không biết Lê Thú có loại tật xấu này không rõ chân tướng nhìn Lê Thú cùng Tiểu Tiểu, nhưng vừa rồi động tác và sự dí dỏm của Tiểu Tiểu lại khiến hắn có một chút hảo cảm

“Phải, thiếp đã từng nghe.” Tiểu Tiểu nhu thuận trả lời.

“Bởi vậy, phải thân thiện đối đãi với từng huynh đệ.”

“Dạ, Thú ca, phiền chàng có thể lấy giúp thiếp mấy cái chén trên tủ được không? Nơi đó cao quá thiếp không với tới.”

Lê Thú nghe lời đưa tay nhẹ nhàng cầm chồng ly trà xuống.

“Nếu không, huynh đệ sẽ không hòa thuận, sinh ra thâm kịch anh em trong nhà cãi cọ nhau.”

“Thiếp đã biết, Thú ca.” Tiểu Tiểu đặt một cái chén vào tay Lê Thú: “Giúp thiếp cầm xuống, Thú ca.”

Lê Thú tiếp được cái chén tiếp tục nói, từ gia đình không ổn, đến quốc gia diệt vong...

Mà Tiểu Tiểu một bên nghe Lê Thú nói, thỉnh thoảng trả lời hai câu, một bên để Lê Thú làm giúp một số việc.

Người bị dạy dỗ sai người dạy dỗ làm một số việc, người dạy dỗ lại ngoan ngoãn làm mấy việc này, đây đại khái là chuyện buồn cười nhất!

Mà Triền Anh Hào giống như đa số người khác lần đầu tiên nghe thấy Lê Thú thao thao bất tuyệt, không khỏi tròn mắt há mồm: “Này... Tiểu từ này, có thể nói như vậy sao!” Nếu đội cái mũ làm quốc gia diệt vong lên đầu hắn... Triền Anh Hào không khỏi sợ run cả người.

“Trên đời này chỉ sợ chỉ có một người phụ nữ là Tiểu Tiểu là có thể chịu được tính cách của Lê Thú thôi.” Sở Lăng khẳng định.

(*) Huynh hữu đệ cung: huynh hữu ái đệ cung kính, có nghĩa làm anh phải yêu thương em, làm em phải kính trọng anh

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: không giống Lê Thú Lê Vân

“Trên cái này thế giới chỉ sợ chỉ có một người phụ nữ Tiểu Tiểu này là có thể chịu được tính cách của Lê Thú.” Sở Lăng khẳng định nói.

“Nhưng là...” Triền Anh Hào nhìn Sở Lăng: “Văn Di...”

“Văn Di căn bản không hiểu Tiểu Thú.” Là người cầm quyền đương nhiệm của Dạ Ngưng Bảo, tất cả động tác của Sở Văn Di tự nhiên không thể gạt được người phụ thân là hắn, nhưng hắn không muốn ngăn cản Văn Di mà tạo thành ngăn cách giữa cha và con gái, đáng thương tâm lòng cha mẹ trong thiên hạ, đến cùng hắn chỉ là một người phụ thân bình thường mà thôi: “Tiểu Thú là cần một người có thể giặt quần áo cho hắn, nấu cơm cho hắn, người thê tử có thể bao dung tính cách nhát nhẽo của hắn, mà không phải là một người thê tử chỉ biết hưởng thụ võ công của hắn mà mang đến vinh quang cho mình.” Sở Lăng thở dài: “Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng Văn Di thật sự là loại người sau.”

Triển Anh Hào trầm mặc một lúc lâu, không biết đang nghĩ cái gì, Sở Văn Di là hán nhân lớn lên, đối với tính cách của Sở Văn Di hán tự nhiên hiểu biết: “Ta muốn giúp Văn Di thử xem một chút, dù sao, Tiểu Thú rất nghe trường bối nói.” Hơn nữa, cô bé tên Tiểu Tiểu kia còn không có được hán tán thành (vô duyên, chuyện vợ chồng người ta ai cần lão tán thành chứ. Xì)

Sở Lăng chăm chú nhìn Triển Anh Hào một lúc lâu: “Quên đi, Triển tiền bối, người đã nghĩ như vậy ta cũng không ngăn cản người. Nhưng xin người có chừng có mực, Tiểu Thú là một người cố chấp.”

Ngay lập tức, giữa hai người hình thành một loại yên tĩnh quý dị, nhưng đột nhiên Tiểu Tiểu lại xuất hiện trước mặt hai người, trên mặt mang theo nụ cười hoan hỷ: “Hai vị tiền bối, mời dùng trà.”

“Tiểu Tiểu, nàng hiểu chưa?” lúc Lệ Thú nói ra câu này liền đại biểu cho hán sự thực giáo dục dài lê thê của hán đã kết thúc. Mở đầu của Lệ Thú không có bất kì dấu hiệu gì, nhưng cuối cùng nhất định là “Nàng hiểu chưa” làm lời kết thúc.

“Hiểu rồi, hiểu rồi!” Tiểu Tiểu lập tức gật đầu, sợ chậm một bước sẽ lại có một hồi sự thật giáo dục, có thể chịu được không có nghĩa là thích, Tiểu Tiểu thông minh rất cho Lệ Thú một ly trà: “Ăn không nói ngũ không nói, Thú ca, chàng uống nhanh lên!”

Lệ Thú im lặng không nói gì nhận ly trà, biết điều chậm rãi uống trà.

Sau đó Tiểu Tiểu cũng không chút khách khí bắt đầu lai nhai với Lệ Thú: “Thú ca, thật sự không phải thiếp thích oán trách, tuy đạo lý chàng nói đều là chính xác, nhưng hậu quả khẳng định không có nghiêm trọng như vậy chứ! Những ảnh hưởng nhỏ kia có khả năng tồn tại, nhưng trách nhiệm mất nước diệt chủng lớn như vậy đặt ở trên người thiếp là có chút quá nặng rồi!”

Lệ Thú uống xong ly trà, vừa định mở miệng, Tiểu Tiểu lập tức lại rót cho hán một chén, Lệ Thú miễn cưỡng đem lời vừa đến trên khóe miệng nuốt trở về.

“Còn có, đôi khi, này — chuyện nhỏ như vậy, ” Tiểu Tiểu so với sự lớn nhỏ của mề vung: “Chàng cũng có thể kéo ra sân xét hỏi rồi chém , loại năng lực này thật khiến người ta bội phục! Nhưng chàng có thể không cần kéo đến mặt trên này hay không? Đầu thiếp cũng không đủ chém mất!”

Lai nhai dong dài, lai nhai dong dài...

Lệ Thú uống trọn bốn ly trà.

Cuối cùng...

“Thú ca, chàng hiểu chưa?” Cuối cùng cũng đến phiên Yến Tiểu Tiểu nàng nói những lời này!

Lệ Thú không nói một tiếng lấy ấm trà từ trong tay Tiểu Tiểu, rót một ly trà, đẩy tới trước mặt Tiểu Tiểu...

Tiểu Tiểu nháy mắt, phốc xích bật cười một tiếng: “Xem ra Thú ca chàng hiểu rõ rồi đấy!”

“...” Triển Anh Hào tròn mắt há mồm, ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Tiểu Tiểu, nha đầu kia khả năng đúng là thích hợp nhất với Lệ Thú.

“Khụ!” Sở Lăng ở bên cạnh nặng nề ho một tiếng, nhắc nhở hai người còn có hai ngọn nến lớn ở đây!

Tựa hồ ý thức được mình xem nhẹ trường bối, Lệ Thú có chút thẹn thùng, lập tức kính cẩn rót cho hai người ly trà.

“...” Sở Lăng có chút không biết nói gì, theo động tác vừa thấy của hai người, uống trà hình như có ý là “Câm miệng”?

Nhưng là, Lệ Thú rõ ràng không ý thức được đến chỗ ấy, vẫn kính cẩn đứng trước mặt Sở Lăng như trước, đợi Sở Lăng nói mục đích chuyến đi này của hán.

“Nghe nói con lấy lại được Huyết Yêu kiếm rồi?”

Lệ Thú lắc đầu: “Chỉ là mượn tạm.” Lệ Thú nói ra từ đầu chí cuối chuyến đi Cổ thành này, chẳng qua là ở giữa bỏ bớt đi thân thể của Tiểu Tiểu.

Nghe Lệ Thú tự thuật xong, Sở Lăng không khỏi tròn mắt, ngốc tiểu tử này thế nhưng còn tưởng rằng Huyết Yêu kiếm là tạm mượn, Cổ vương đã coi trọng cho hán như vậy, chính là đưa cho hán Huyết Yêu kiếm đấy!

Không, không phải nói là đưa, mà là còn cho hán, Huyết Yêu kiếm vốn là vật của Lệ Hi Kiệt, hiện tại lại nhận Lệ Thú làm chủ, đương nhiên là trả lại cho Lệ Thú rồi!

“Mạc Thượng Hành này cũng là có chút ý tứ, ” Triển Anh Hào vuốt cằm, khi hán rời khỏi giang hồ thì Mạc Thượng Hành vẫn còn một mao đầu tiểu quý mới ra giang hồ.

“Giang gia cùng Yến gia bên đó thì sao?” Lệ Thú hỏi.

“Yến gia không có chuyện gì.” Sở Lăng trả lời trước tiên, lúc này khẳng định Tiểu Tiểu quan tâm tới chuyện của Yến gia: “Về phần Giang gia, trên tràng đại hội kia, vốn có thể tạo thành uy hiếp với ta cùng Triển tiền bối chỉ có một kiếm khách che mặt thực lực rất mạnh, nhưng giữa chừng thì hán lại rời

khỏi.” Sở Lăng lắc đầu, tựa hồ dường như tiếc nuối vì không được giao thủ với anh hùng hào kiệt lần này: “vốn ta cùng Triển tiên bối nắm chắc có thể thắng được trận đấu này, nhưng sau này Dạ Ngưng Bảo truyền đến tin tức con bình an vô sự, chúng ta đã trở lại.” Sở Lăng dừng lại một chút, nhướn mi: “Nhưng gần đây nhất Dạ Ngưng Bảo thu được tin tức, trừ bỏ hai người chúng ta còn có người kiếm khách che mặt kia là ba người giữa đường rời khỏi, vài người khác có thể tạo thành uy hiếp với Giang Du. . . Đều không giải thích được mà trúng độc.”

Đồng tử Lệ Thú co rụt lại: “độc gì vậy?”

“Không biết, nghe nói một thời gian ngắn không giải được.” Sở Lăng thờ dãi, “Trụ trì Thiếu Lâm dường như đã chuẩn bị tới Giang gia.”

Thiếu Lâm cùng Dạ Ngưng Bảo ở một số phương diện đều rất tương tự, hai kẻ đều là thuộc trạng thái nửa lánh đời, đều có công hiến tương đối đến bình yên của Trung Nguyên hoặc võ lâm Tây Vực, đều là ông vua không ngai của một phương võ lâm.

“Nhưng Giang gia cũng mượn Huyết Yêu kiếm giả để tập trung lại không ít người, chỉ sợ chờ khi Trụ trì Thiếu Lâm tới Giang gia Giang Du đã chinh hợp thế lực này rồi!” Triển Anh Hào nói tiếp Sở Lăng.

Sở Lăng đứng lên, vỗ vỗ vai Lệ Thú: “Đừng nghĩ những thứ này, chuyện của võ lâm Trung Nguyên không liên qua nhiều lắm tới chúng ta, bây giờ đi mua hàng tết, chuẩn bị mừng năm mới thôi!” Sở Lăng nhìn một vòng: “Nói lại, tiểu tử béo đâu rồi?”

Nghe vậy, trên mặt Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu đồng thời xuất hiện một loại thần sắc quý dị: “Hắn là ở trên tay Dược vương. . .”

Dược vương là sư huynh của mẫu thân Lệ Thú Nhiều Hình Ninh, tuy là sư huynh, nhưng ông ấy lớn hơn Nhiều Hình Ninh những hai mươi tuổi, từng giống như phụ thân chăm sóc Nhiều Hình Ninh, Dược vương có trời sinh hẳn cảm cùng yêu thích với y dược, nhưng khác Nhiều Hình Ninh, Dược vương yêu thích thiên về độc dược, học y chẳng qua là vì nghiên cứu độc dược mà học thêm.

Nhưng là có thể là bởi vì chuyên nghiên cứu về độc dược, tính cách của Dược vương đều theo hướng âm trầm độc ác, toàn bộ Dạ Ngưng Bảo cũng chỉ đối tốt với một mình Nhiều Hình Ninh, đến ngay cả Lệ Hi Kiệt lão đều nhìn không vừa mắt, từ sau khi Nhiều Hình Ninh mất tích tính cách âm trầm càng thêm rõ ràng, là người ở chung tề nhất ở Dạ Ngưng Bảo.

“Đáng chết!” Sở Lăng không khỏi mắng một tiếng: “Cái kia lão gia hỏa kia cũng đừng cho tiểu tử mập ăn phải cái đồ gì kì quái đấy!”

“Hả? Người có con?” Triển Anh Hào hừ một chút đứng lên, vẻ mặt sốt ruột, “Không được, tại sao có thể rơi vào trong tay lão độc vật vậy? Mau đoạt lại con của người đưa về.”

Hai người lo lắng lại khiến sắc mặt Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú càng thêm kỳ lạ.

“Hai người các người sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt quý dị của hai người, Sở Lăng dè xuống lo lắng, dần lòng hỏi thăm.

Hai người không nói một tiếng mở một ngăn kéo ra, bên trong chai chai lọ lọ trang bị đầy các loại dược phẩm, trên mỗi cái bình nhỏ còn dán chữ, nhỏ từ đầu đầu nóng sốt, lớn đến thuốc trị thương thuốc độc, cái gì cần có cũng đều có, mọi thứ đầy đủ hết.

“Cái này!” Triển Anh Hào kinh ngạc cầm một bình nhỏ: “đến cái này lão độc vật cũng chịu cho đưa tới đây?”

“Ồ? Đây là Lục Độc đan!” Sở Lăng cũng rất kinh ngạc.

Lục Độc đan là tác phẩm đặc ý nhất của cả đời Dược vương, dùng ba loại chí âm chi độc trong thiên hạ, ba loại chí dương chi độc hòa thành một thể, tên là Lục Độc, nhưng trên thực tế lại không phải là một loại độc dược, mà là một loại thuốc giải độc. Trước thuốc giải độc còn phải thêm một chú giải—có thể giải được trăm độc.

“Tiểu tử béo mang về.” Tiểu Tiểu giải thích. Lúc đó, Lệ Vân được người ôm trở về, trong ngực còn ôm thật chặt những cái chai chai lọ lọ này.

Ban đầu hai người bọn họ còn tưởng là tự Lệ Vân lấy, còn trả lại cho Dược vương, nhưng bị Dược vương mắng quay về.

“Lão tử cho Vân Nhi đồ, các người quản cái gì!”

Đây là câu nói chuẩn của Dược vương.

Sau đó, Dược vương quảng cho Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú một người một cái bình nhỏ: “Vân Nhi ở lại với ta hai ngày! Lúc mừng năm mới đưa về cho các người!” Sau đó đuổi hai người đi ra.

“Chính là như vậy.” Tiểu Tiểu thờ dãi, nàng cũng rất nhớ tiểu tử béo.

“Bình nhỏ gì?” Triển Anh Hào tò mò, những thứ từ trong tay Dược vương đi ra đều là ngàn vàng khó cầu.

“Đây.” Lệ Thú chọn một cái chai từ trong ngăn kéo ra, đổ thuốc từ bên trong ra tay.

Một viên thuốc màu vàng quay tròn dừng trong lòng bàn tay Lệ Thú.

Vừa thấy viên thuốc này, Sở Lăng cùng Triển Anh Hào cái gì cũng không muốn nói, rõ ràng tuy rằng thái độ của Dược vương với Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu

không tốt nhưng rõ ràng đã tán thành đôi vợ chồng này.

Bởi vì...

Toại Hòa đan.

Thiên hạ chỉ có năm viên, trừ Miêu Cương cổ độc bên ngoài, bách độc bất xâm.

“Không nói tới tiểu tử béo nữa.” Sở Lăng phát tay: “Vẫn là nói mua hàng tết gì đi!”

...

...

Tiểu Tiểu dùng vái vốc Sở Lăng cho bọn họ làm mấy bộ quần áo, Lệ Thú một bộ, tiểu tử béo một bộ, chính nàng cũng làm một bộ.

Nhưng là, lúc trước ngày trừ tịch một ngày Tiểu Tiểu nhìn thấy tiểu tử béo, nhất thời cảm thấy quần áo mình làm rõ ràng nhỏ...

Tiểu tử béo rõ ràng cao hơn rất nhiều so với đứa nhỏ cùng tuổi.

Mà người xung quanh đều tròn mắt há mồm xem biểu diễn “hai anh em tốt” một già một trẻ ở tiền đình.

Trẻ không cần phải nói, chính là tiểu Lệ Vân, mà già dĩ nhiên là Dược vương.

Tay nhỏ bé mập mạp của tiểu tử béo không tự nhiên móc ra một muống cháo gạo trực tiếp đưa đến bên miệng Dược vương, mà Dược vương thế nhưng dùng một cái muống khác từ trong cùng một bát móc ra một muống đưa đến bên miệng Lệ Vân, đồng thời ăn hết đồ tiểu tử béo móc cho hắn.

Tiểu tử béo cười ha ha ngây ngô, Dược vương cũng ha ha ngây ngô cười theo.

“...” Mọi người không biết nói gì.

Sau đó, tiểu gia hòa vừa mới từ loài bò sát lại tiến hóa thành đôi chân đứng thẳng bắt đầu giờ muống chạy loạn khắp phòng, Dược vương cũng tươi cười hớn hở đi theo.

Đây thật sự là Dược vương sao? Sẽ không phải là người khác hoá trang thành chứ?

“Xin hỏi, bọn họ lớn bao nhiêu?” Tiểu Tiểu không xác định hỏi Sở Lăng bên cạnh.

“Một tuổi.”

“Cùng con ta lớn như nhau thôi thôi!” Tiểu Tiểu đồng ý gật gật đầu.

Cái vị già kia một chút cũng không nhìn thấy thân là Dược vương hung ác nham hiểm, ngược lại phản lão hoàn đồng bàn về cùng tuổi với tiểu tử béo — một tuổi!

Đại khái là đã chạy mệt, Lệ Vân quay đầu, giờ một tay muốn Dược vương ôm ôm, sau đó Dược vương y mệnh ôm lấy Lệ Vân. Tiểu tử béo thấy mẫu thân đứng ở ngoài cửa, lập tức túm râu Dược vương, chỉ chỉ Tiểu Tiểu ở cửa, giống như một đại tướng quan chỉ huy thiên quân vạn mã. Tuy còn chưa biết nói, nhưng về mặt Lệ Vân ngoài ý muốn rất phong phú, cũng có thể biểu đạt chính xác ý tứ của mình.

Chỗ này khẳng định không giống Lệ Thú.

“tiểu tử Lệ Thú này, khi còn nhỏ về mặt cũng rất phong phú.” Đã đến tiền đình từ lâu Vân Hành mím môi uống trà cảm khái, từ sau khi đến Dạ Ngưng Bảo gặp Sở Lăng hắn cũng không rời đi.

Nghe thấy Vân Hành nói như vậy, cả nhà đều tò mò nhìn hắn, tính cách nghiêm túc của Lệ Thú ai có mắt cũng đều thấy, chẳng lẽ hồi nhỏ không giống như vậy?

“Hồi nhỏ, hắn sẽ trừng mắt, sẽ khóc — tuy khóc như mèo kêu, còn có thể nhìn chăm chăm động tác của người khác...” Vân Hành thở dài, phảng phất có tiếc nuối rất lớn: “Đáng vẻ hiện tại này a, cũng chỉ có một loại về mặt không biểu cảm này thôi.”

Được rồi! Xem ra chính xác Lệ Vân không giống Lệ Thú.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Năm mới

"Nha nha!" Lệ Vân vươn tay về phía Tiểu Tiểu, miệng phát ra âm thanh bập bẹ.

Được vương không tình nguyện đưa Lệ Vân cho Tiểu Tiểu, miệng còn than thở: "Tiểu Vân Nhi, đi theo ta không tốt sao?"

Lệ Vân lập tức an ủi ôm ôm Được vương, tỏ vẻ mình không phải là trứng thối vong ân phụ nghĩa, khiến cho mặt mày Được vương lập tức hơn hờ.

Nhưng khi quay đầu Được vương lập tức liền thay đổi thái độ, mặt mày vốn đang vui vẻ lập tức trầm xuống: "Ngươi chính là nương của Vân Nhi?" Được vương hoàn toàn đã quên mất mình từng gặp Tiểu Tiểu, với hắn mà nói trừ vài người hắn quan tâm ngoài ra không có ai cần hắn phải nhớ, có hơi sức nhớ kỹ những người này còn không bằng nghiên cứu được liệu nhiều một chút.

"Ách..." Tiểu Tiểu lại rất nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Theo ta được biết tiểu tử này không phải là nhật về được, Thú ca cũng không có người phụ nữ khác, bởi vậy, ta nghĩ hắn là như vậy không sai đâu."

"Phốc!" Vân Hành trực tiếp phun ra một ngụm nước. Khóe miệng khẽ nhếch, cái tên đại đầu gỗ Lệ Thú kia làm sao có thể có một thể tử dở hơi như vậy thế?

"Sur phụ, nước là phải uống vào, xin người không nên nhỏ ra, nếu không sẽ dạy hư Vân Nhi!" Tiểu Tiểu giữ chặt Lệ Vân đang liều mạng muốn lấy cốc nước của Vân Hành, Được vương lại trực tiếp đưa cái cốc nước đến trong tay Lệ Vân, tiểu tử béo lập tức học theo bộ dáng Vân Hành, hớp một ngụm rồi phun ra ngoài, hoàn toàn trùng hợp phun vào người Vân Hành. Tiểu Tiểu bĩu môi một cái: "Nhìn đi, giống như vậy đấy!"

Không để ý tới vẻ mặt đau khổ của Vân Hành, Được vương tán dương xoa đầu tiểu tử béo: "Tiểu Vân Nhi thật thông minh!"

"..." Mọi người im lặng, cung chiêu cũng không đến mức này chứ?

"Cha Vân Nhi đâu?" Được vương lườm Tiểu Tiểu một cái, gương mặt lạnh lùng như cũ, nhất thời toàn bộ không khí trong phòng đều lạnh xuống.

"Thú ca hắn là đang bàn chuyện với Đại bá."

"Mỗi ngày đều đưa Vân Nhi đến chỗ ta một chuyến, còn phải trong một tháng liền." Được vương ra lệnh.

"Ồ?" Không đợi Tiểu Tiểu hiểu rõ sao lại thế này, Được vương đã nhất phát tay áo rời khỏi tiền sảnh: "Sur phụ, người có hiểu rõ là chuyện gì xảy ra không?"

"Tiểu Tiểu nha đầu." Một lão nãi nãi chống quai trượng giải thích cho Tiểu Tiểu: "Đây là phúc khí của Tiểu Vân Nhi đó! Được vương hắn là làm thuốc tẩm cho Vân Nhi, thuốc tẩm này chỉ cần một lần là cần ngàn vàng, có thể cường thân kiện thể, thậm chí là gia tăng nội lực, lấy yêu thích của Được vương với Vân Nhi ít nhất có thể gia tăng thêm hai mươi năm nội lực cho bé. Đây là chuyện bao nhiêu người giang hồ cầu đều cầu không được đó!"

"..." Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc, cầm hai cánh tay tiểu tử béo, giọng tiểu tử béo lên: "Tiểu tử thôi, nói như vậy con còn lợi hại hơn cả nương?"

Năm nay Tiểu Tiểu mới mười chín tuổi, ở đâu ra hai mươi năm nội lực chứ?

Tính cả mười tháng trong bụng mẹ?

Lệ Vân bắt đầu cười khanh khách, Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt: "Đi! Về sau nếu con không nghe lời, ta tìm cha con tới thu thập con!"

"Ha ha! Về sau nói không chừng đến cả Lệ Thú cũng không thu thập được tiểu tử này ý chứ!" Vân Hành vẫn mặc một thân quần áo bị tiểu tử béo phun nước lên, tuyệt đối không để ý chút nào: "Lấy trình độ được hoan nghênh của tiểu tử này ở Dạ Ngưng Bảo, không chừng có bao nhiêu người sẵn sàng dạy hắn võ công đấy!"

"Yên tâm!" Tiểu Tiểu không chút để ý phát tay: "Thú ca chỉ cần mở miệng là có thể khiến tiểu tử này đập đầu vào đậu hủ rồi!"

"Cũng phải." Vân Hành đồng ý gật đầu, xem ra hắn cũng phải chịu độc hại nặng nề từ Lệ Thú: "Sớm biết như thế sẽ không cho hắn xem nhiều sách như vậy."

"Sur phụ." Đột nhiên một giọng nam khiến Vân Hành run rẩy một cái.

"Tiểu Thú con đã trở lại?" Vân Hành cười đánh trống lảng, duỗi đầu nhìn lại phía sau Lệ Thú: "Đại ca đâu rồi?"

"Đại bá..." Lệ Thú chau mày lên, không đợi hắn nói xong, một hồi kiếm phong sắc bén từ phía sau Lệ Thú đánh úp lại, Lệ Thú lưu loát tránh thoát.

"Hả, lại bị tránh được." Yến Thanh Dịch không cam lòng chu miệng, trong khoảng thời gian này Yến Thanh Dịch trải qua tuyệt đối không thoải mái, mỗi ngày không phải Lệ Thú công kích thì chính là Sở Văn Xuyên đánh lén, sau này mấy lão ngoan đồng nhảm chán kia vậy mà cũng gia nhập vào, mấy lão nhân này chọn thời gian lại cực kỳ thiếu đạo đức, không phải là lúc hắn đang đi nhà cầu, thì chính là lúc hắn đang tắm rửa, khiến hắn không thể không

trần trường tay không tắc sặc cùng bọn họ đánh nhau, bây giờ toàn bộ thị nữ của Dạ Ngưng Bảo đều đi vòng qua sân của hắn.

"Kiếm không đủ nhanh, thanh âm quá lớn." Vân Hành đánh giá:"Tiểu tử, ngươi còn có con đường rất dài phải đi nha!"

"Dạ." Yên Thanh Dịch không tình nguyện kéo dài thanh âm, rõ ràng là còn vì đánh lén không thành công mà tiếc nuối.

"Thú ca." Tiểu Tiểu thả tiểu tử béo vào trong lòng Lê Thú, tiểu tử này gần đây nặng hơn rất nhiều, ôm lâu một chút là mỏi nhừ tay.

"Ừ?"

"Chúng ta còn chưa có mua song cửa sổ (giấy cắt hoa dán trên cửa sổ) đâu! Bây giờ đi mua đi!"

"Được."

"Còn có, pháo trúc cùng pháo hoa, mua nhiều một chút được không?"

"Được."

Hai người một bên vừa nói vừa đi ra ngoài.

Mà Vân Hành có chút buồn bực nhìn bóng lưng hai người, vấn đề của hắn ư?

...

...

Tết âm lịch, là ngày hội truyền thống nhất của Hoa Hạ, đêm trừ tịch càng là một ngày rất quan trọng trong đó, đón giao thừa, pháo trúc, pháo hoa, bữa cơm đoàn viên, tạo thành tâm quan trọng của đêm trừ tịch, bữa cơm đoàn viên của Dạ Ngưng Bảo thật đồ sộ, không chỉ có người trong bảo, còn có cả cao nhân ẩn cư ở các thôn xóm xung quanh.

Trên trăm bàn ngay ngắn chiếm hết cả sân Dạ Ngưng Bảo.

Tính cách của Lê Hi Kiệt khi đó rất hoạt bát, bởi vậy cùng hắn kết giao bằng hữu có rất nhiều người không biết điều, điều này càng làm cho bữa cơm tất niên của Dạ Ngưng Bảo cực kỳ náo nhiệt, mọi người còn đặt riêng quy định không cho dùng nội lực bức rượu ra, bằng không người người ngàn chén không say còn có ý nghĩa gì chứ?

Nhưng mỗi lúc vui vẻ tựa hồ đều sẽ có người quấy rầy.

Chẳng hạn như Lê Thú và Tiểu Tiểu ngồi cùng bàn với Sở Văn Di, ánh mắt nàng tựa hồ ở lên án Lê Thú chẳng quan tâm tới nàng, u oán mà sầu não.

Nhưng Lê Thú dường như còn chưa hiểu ra, vẫn một lòng chiếu cố Tiểu Tiểu, về phần Lê Vân, đã sớm bị Dược vương ôm đi.

"Thú ca, không cần tôm nữa!" Tiểu Tiểu dờ khóc dờ cười nhìn đồng tôm đã bóc vỏ trong bát, nàng chẳng qua là lột một con tôm cho hắn, lại nói một câu tôm này ăn rất ngon, kết quả hắn liền lột một bát cho nàng.

"Vậy nàng nghĩ muốn cái gì?" Lê Thú không hiểu hỏi, là nàng nói ăn ngon mà!

Cách Đại đầu gỗ lấy lòng người đều chất phác như vậy.

"Thú ca, tự chàng ăn là tốt rồi!" Tiểu Tiểu phát tay: "Không cần phải để ý đến thiếp."

Lê Thú nhướn mi, suy ngẫm một lúc lâu, một lòng muốn làm một trạng phu tốt mà hắn vẫn luôn tìm kiếm, nhưng khi nhìn thấy Sở Lăng, Vân Hành còn có Sở Văn Xuyên Yên Thanh Dịch dùng ánh mắt chế nhạo nhìn hắn, vẫn có chút đỏ mặt.

Sở Văn Xuyên càng khoa trương bắt chước Lê Thú, tùy tiện gấp một vài thứ thả vào trong bát Yên Thanh Dịch bên cạnh: "Tiểu Tiểu, ăn nhiều một chút nha!"

Yên Thanh Dịch lập tức hiểu ý, dùng một vẻ mặt sùng bái mà ánh mắt lại cảm động nhìn Sở Văn Xuyên, bóp cổ họng bắt chước giọng nữ: "Thú ca ~~" thanh âm như một con đường nhiều khúc cua, có thể trực tiếp cua thẳng vào nhà câu luôn: "Chàng thật tốt ~~"

"Yên — Thanh — Dịch —" Tiểu Tiểu trừng dè dè nhà mình, Sở Văn Xuyên là Tam ca, khó mà nói cái gì, nhưng đối phó Yên Thanh Dịch nàng vẫn là có thể!

"Ách..." Yên Thanh Dịch nhìn thấy ánh mắt Tiểu Tiểu như muốn phun ra lửa, lập tức cười đánh trống lảng: "A, kia cái gì, ta đến bàn bên cạnh nhìn thử, mời ly rượu đây!"

Dứt lời, Yên Thanh Dịch đã không thấy bóng người.

"Hừ!" Tiểu Tiểu khinh thường hừ hừ: "Chạy thật nhanh!"

Cùng bàn Sở Văn Ngao cùng Sở Văn Vũ yên lặng không nói gì ăn cơm, mà Sở Văn Di thì vẫn nhìn chăm chăm vào Lệ Thú, đem tất cả thu vào trong mắt Sở Lăng không khỏi âm thầm thờ dài, từ nhỏ Sở Văn Xuyên cùng hai vị huynh trưởng quan hệ cũng không tốt, nhưng cùng Lệ Thú rất hợp ý, Sở Văn Ngao cùng Sở Văn Vũ cùng Lệ Thú quan hệ càng là lạnh như băng. Nhưng để cho người lo lắng vẫn là Sở Văn Di...

Bên cạnh Triển Anh Hào cũng đem tình trạng của Sở Văn Di thu vào trong mắt, cô bé hần nhìn từ nhỏ đến lớn này từ trước đến giờ đều kiêu ngạo, không nghĩ tới thế nhưng lại bị tình làm khổ sở. Chợt, Triển Anh Hào nắm chặt nắm tay, như là đã định quyết tâm nào đó, chuyện này hần muốn kéo lại không thể kéo dài nữa rồi!

Từ trước đến giờ không uống rượu lúc này Lệ Thú lại bị người chuốc rất nhiều rượu, hơn nữa không thể dùng tới nội lực, Lệ Thú tất nhiên là say...

Nhưng có người say sẽ ngủ, có người say sẽ nói nhiều, nhưng hình như rất ít người say sẽ giống như Lệ Thú vậy — "Tiểu Thú, lại một ly nữa!" Lại một người đến mời rượu.

"Ta uống nhiều quá rồi." Lệ Thú nhàn nhạt liếc người vừa tới một cái, vẫn rót cho mình một ly rượu uống một hơi cạn sạch.

"Tốt!" Người mời rượu hô một tiếng ủng hộ, dẫn tới những người bên cạnh nhìn chăm chú.

Lại đi một mình tới, đầu lưỡi dường như là bị rượu là cho tê dại rồi, nói chuyện có chút cứng nhắc: "Tiểu Thú, lại... Lại tiếp một ly."

Lần này, Lệ Thú nhìn chăm chăm người đến, đọc nhãn rõ từng chữ cực kỳ rõ ràng nói: "Ta uống say rồi." Lại uống một ly rượu xuống.

"Từ lượng tốt!"

Tiểu Tiểu lo lắng nhìn Lệ Thú, nàng nhận thấy được Lệ Thú không thích hợp, nếu bình thường Lệ Thú sẽ không uống nhiều rượu như vậy rồi, giống như bây giờ vừa nói mình say, vừa một hơi hết một ly rượu?

"Thú ca." Tiểu Tiểu túm túm tay áo Lệ Thú.

"Tiểu Tiểu." về mặt Lệ Thú nghiêm túc: "Ta uống say rồi."

"Thiếp biết." đột nhiên Tiểu Tiểu cảm thấy đáng vẻ của Lệ Thú có chút đáng yêu, tuy rằng hần vẫn là cái bộ dạng đầu muối không tiêu kia.

"Ta muốn đi ngủ."

"Thiếp đưa chàng trở về phòng." Tiểu Tiểu kéo tay Lệ Thú.

"Nhưng là còn muốn đón giao thừa." Lệ Thú đột nhiên nghĩ đến một vấn đề: "Còn muốn đốt pháo, còn muốn cho... Ngộ..." Lệ Thú đầu đầu xoa xoa huyệt thái dương, quên mất còn phải làm cái gì, hơn nữa vừa nói vừa đếm ngón tay: "À! Còn muốn cho bọn Văn Nhi tiền mừng tuổi, sủi cảo cũng chưa có ăn..."

Tiểu Tiểu chợt ngừng đầu, nhìn Lệ Thú: "Thú ca, chàng uống say?"

Không chút do dự, Lệ Thú gật gật đầu: "Ta uống say."

"Nhưng là, làm gì có người nào uống say giống như chàng vậy chuyện gì cũng đều rõ ràng?"

"Nhưng là ta uống say rồi." Lệ Thú cố chấp kiên trì: "Đầu còn đau, còn muốn đi ngủ." Lệ Thú giờ tỉnh trẻ con nói xong: "Nhưng ta còn muốn đón giao thừa, muốn đốt pháo, muốn cho Văn Nhi tiền mừng tuổi, còn muốn ăn sủi cảo!"

"Được rồi được rồi!" Tiểu Tiểu nhận mệnh đầu hàng, đại hiệp quả nhiên không giống với người thường, đến uống say như vậy mà vẫn còn khuôn phép!" Chàng đã muốn làm nhiều việc như vậy, chúng ta phải đi phòng bếp lấy canh già rượu, sau đó sẽ không cần lại uống rượu nữa."

Lệ Thú lập tức nghe lời gật gật đầu.

Đột nhiên, Tiểu Tiểu cảm thấy "đàn ông tựa như trẻ nhỏ" thật là chân lý không thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Sở Văn Di quyết tuyệt

Lễ mừng năm mới ngắn ngủi qua đi rất nhanh, nhưng Tiểu Tiểu cùng Lê Thú vẫn ở lại Dạ Ngưng Bảo, không có đi Nam Dương.

Không vì cái gì khác chỉ là vì Được vương phối được cho Lê Văn. Mà ánh mắt Triển Anh Hào nhìn về phía Lê Thú cùng Tiểu Tiểu thì càng ngày càng lạ.

Một ngày cuối tháng giêng, Tiểu Tiểu cùng Lê Thú mang theo Lê Văn đang phơi nắng.

Nói là phơi nắng, không bằng nói là cùng Lê Văn chạy như điên khắp nơi—trẻ nhỏ là như vậy, còn chưa có học đi, đã muốn chạy.

“Tiểu Thú, ” đột nhiên, Triển Anh Hào xuất hiện trước mặt Lê Thú: “Ta có chút chuyện muốn nói cùng con.”

Lê Thú nhìn Triển Anh Hào một chút, lập tức nhướn mi: “Ồ trong này không thể sao?” Bất cứ chuyện gì hắn cũng không muốn tránh né Tiểu Tiểu.

Triển Anh Hào nhướn mi, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu tràn ngập ý xin lỗi, nhưng tiếp theo trong nháy mắt lại lập tức khôi phục kiên định: “Ồ bên ngoài.” Giọng Triển Anh Hào không cho từ chối.

Lê Thú do dự một chút, nhưng thói quen lâu dài nghe theo lời trưởng bối khiến hắn khẽ gật đầu: “Ta đi ra ngoài một chút, rồi quay lại ngay.” Những lời này là nói với Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu gật đầu, nhưng khi Lê Thú đi rồi, Tiểu Tiểu không khỏi khẽ thở dài, Tiểu Tiểu từ trong ánh mắt Triển Anh Hào đọc được mùi vị không cho từ chối, Triển Anh Hào ấy vậy càng khiến Tiểu Tiểu hiểu rõ ông ấy muốn nói cái gì.

Nhưng là...

Tiểu Tiểu không thêm đề ý nở nụ cười, nếu như nói trên cái này thế giới người nàng tin tưởng nhất ngoài Lê Thú cùng Yến Thanh Dịch thì chẳng còn ai. Yến Thanh Dịch là người đệ đệ trong thời gian nàng khó khăn nhất cho nàng ấm áp cùng tình thân, mà Lê Thú...

Là người đàn ông nàng yêu nhất.

Đại đầu gỗ kia cho dù như thế nào cũng sẽ không phản bội nàng!

Lê Thú đi theo Triển Anh Hào ra khỏi phạm vi của Dạ Ngưng Bảo, thẳng đến thôn xóm bên ngoài Dạ Ngưng Bảo, nhưng vừa đi vào cái thôn này Lê Thú liền cảm thấy chuyện quỷ dị không ngờ. Đại đa số người của cả thôn dường như đều tập trung ở trước mặt hắn, mà Sở Văn Di thì đứng giữa đám người kia!

Cho dù chậm hiểu Lê Thú cũng sẽ không thể nhìn không ra tình trạng trước mắt, Lê Thú nheo mắt lại nguy hiểm, muốn che giấu lửa giận trong mắt, phát giận với trưởng bối là hành vi thiên lý không tha.

“Tiểu Thú, con bây giờ chỉ có một con trai nhi!” Triển Anh Hào đột nhiên mở miệng.

“Phải.”

“Lê gia từ trước đến giờ nhân khẩu ít ỏi, bất hiếu có ba điều không có con nối dõi là lớn nhất, con chẳng lẽ không muốn khai chi tán diệp cho Lê gia sao?” Triển Anh Hào có ý hướng dẫn từng bước khiến tự Lê Thú đưa ra yêu cầu cưới Sở Văn Di.

“Không cần.” Không phải không muốn, mà là không cần, quyết đoán cùng cực tuyệt trong đó mặc cho dù ai cũng đều nghe ra.

Triển Anh Hào cứng lại: “Nhưng một đứa con thật là quá ít đấy!”

“Cha ta cũng chỉ có ta một đứa con, Lê gia từ trước đến giờ đều đòi đòi đơn truyền.” Lê Thú cố gắng hết sức để âm thanh của mình thả ra ổn định, áp chế nội lực trong thân thể mình, để thứ thứ hai đếm ngược của Yêu Tuyệt kiếm sẽ không dễ dàng phóng thích.

Lão nhân bên cạnh Triển Anh Hào khẽ chau mày: “Tiểu Thú, Văn Di dù sao cũng là con gái của Đại bá người, người chẳng lẽ không thể tiếp nhận nàng sao?”

Lão nhân vào thẳng chủ đề khiến Lê Thú khẽ ngước mắt: “Đại bá, biết chuyện này không?”

“Sở Lăng...” Lão nhân dừng một chút, quyết định ăn ngay nói thật: “Không biết.”

Ánh mắt Lê Thú khẽ ám áp lại một ít: “Đại bá đã không đồng ý, lại nói gì đến tiếp nhận? Hơn nữa ta đã có Tiểu Tiểu rồi.”

“Không sao cả, Văn Di hẳn là bằng lòng vị trí bình thường.” Không biết là ai nói một câu.

“Cho dù là thấp cũng không quan trọng.” Sở Văn Di sâu kín nói thêm một câu.

“Ta không đồng ý.” Lê Thú không chút do dự cự tuyệt: “người Lê gia không bỏ vợ, không nạp thiếp.” Lê Thú nói lại gia quy của Lê gia: “Ngũ muội, lấy

điều kiện của muội rõ ràng có thể gả cho người càng ưu tú hơn, Lệ Thú không có tài cán gì, cái gì cũng không thể cho muội. Làm thiếp cho người không phải là chính đạo.” Dù sao cũng là con gái của Đại bá Lệ Thú vẫn cho Sở Văn Di mặt mũi .

“Ta không cần.” Sở Văn Di kiên định nói.

“Ta để ý!” âm điệu Lệ Thú khẽ đề cao, bộ mặt ngàn năm không thay đổi xuất hiện một chút tức giận:”Đời này ta chỉ biết có một thê tử là Tiểu Tiểu!”

“Tiểu Thú. . .” Triển Anh Hào nghiêm mặt: “Đến lời trưởng bối nói người cũng không nghe sao?”

Về mặt Lệ Thú lập tức căng thẳng, nhưng giọng nói vẫn kiên định: “Chuyện gì ta cũng có thể nhượng bộ, chỉ có chuyện của Tiểu Tiểu là không thể!”

“Nhưng là Văn Di thật sự rất đáng thương!”

“Chỉ có Tiểu Tiểu ta tuyệt đối sẽ không nhượng bộ!” Lệ Thú kiên định lặp lại.

“Văn Di là thật lòng yêu người mà!”

“Văn Di là chúng ta nhìn nàng lớn lên, chúng ta thật sự không đành lòng nhìn nàng khổ sở như vậy!”

Trong đám người truyền ra bảy miệng tám lời nghị luận, mà Sở Văn Di liền nhu thuận đứng ở bên cạnh, nước mắt rom rớm như sắp khóc nhìn Lệ Thú.

Sau một lúc lâu Lệ Thú không hề có động tĩnh, chẳng qua là vẫn luôn cúi đầu, im lặng không nói gì, nhưng là một cổ hơi thở băng hàn lại lấy Lệ Thú làm trung tâm chậm rãi lan rộng ra ngoài, cho dù những người này đã từng là nhân sĩ võ lâm danh chấn một phương cũng cảm thấy sợ hãi, dần dần âm thanh của mọi người hạ xuống, Lệ Thú chậm rãi nâng mắt lên, chậm rãi nhìn quét một vòng, trong mắt lạnh như băng không che giấu chút nào: “Cũng là vì nàng yêu ta cho nên ta phải tiếp nhận nàng sao?”

Mọi người nhất thời cứng lại, sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Lệ Thú cũng không để ý sắc mặt mọi người khó coi, thế nhưng dùng giọng điệu trào phúng khó gặp nói chuyện với trưởng bối: “Hay là nói cũng bởi vì Sở Văn Di là các người nhìn lớn lên, bởi vậy nàng muốn cái gì đều có thể, hạnh phúc của ta cùng Tiểu Tiểu cũng không quan trọng?” Lúc này, Lệ Thú không gọi Sở Văn Di là Ngũ muội, mà gọi thẳng tên.

“...” Triển Anh Hào không có cách nào phản bác, hấn làm như vậy chính xác rất ích kỷ.

“Hoặc là nói, chỉ cần có các người làm chỗ dựa là có thể vô pháp vô thiên, cái gì cũng không cần quan tâm?”

Lệ Thú lại tức giận.

Lại vì Tiểu Tiểu.

Trừ khi “Giáo dục” người, vẫn luôn trầm mặc ít lời Lệ Thú thế nhưng nói ra nhiều lời như vậy, hơn nữa bút bẻ một đám người á khẩu không trả lời được:”Tiểu Tiểu là thê tử của ta, chỉ có Tiểu Tiểu ta tuyệt đối sẽ không nhượng bộ!” về mặt Lệ Thú chậm lại một chút, chỉ là vì nhắc tới Tiểu Tiểu.

“Vì sao?” Không biết là ai đột nhiên đặt câu hỏi.

“Bởi vì. . .” trên mặt Lệ Thú xuất hiện nụ cười mọi người chưa từng thấy, làm người ta hoa mắt chóng mặt.

“Nàng chính là ta.”

Nhìn về mặt của Lệ Thú, Triển Anh Hào nhượng bộ, người đàn ông có loại vẻ mặt này tuyệt đối sẽ không ruộng bỏ người mình yêu. Đàn ông của Lệ gia, cho dù là loại hoạt bát bướng bỉnh như Lệ Hi Kiệt, hoặc là loại nghiêm túc nghiêm cẩn như Lệ Thú, đều là người tuyệt đối si tình. Người như thế cho dù là thê tử của bọn họ ruộng bỏ bọn họ, tấm lòng của bọn họ vẫn như cũ không thay đổi.

Có lẽ ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi.

Một người đàn ông sẵn sàng vì một người phụ nữ mà sống, vì một người phụ nữ mà chết, lại làm sao có thể yêu được người phụ nữ khác?

Cho dù Sở Văn Di có gả cho hắn cũng sẽ không hạnh phúc như cũ. Nếu là thật sự vì tốt cho Văn Di, không bằng để nàng tìm được một người đàn ông yêu nàng che chở nàng, bảo hộ nàng.

Triển Anh Hào áy náy nhìn Sở Văn Di, vừa thấy áy náy của Triển Anh Hào Sở Văn Di lập tức hiểu rõ hậu thuẫn cuối cùng của nàng đã không còn.

“Tứ ca.” Sở Văn Di bình tĩnh mở miệng: “Nếu, huynh gặp muội trước, muội sẽ có thể thay thế được vị trí của Tiểu Tiểu sao?” Sở Văn Di làm nỗ lực cuối cùng.

“Tiểu Tiểu chính là Tiểu Tiểu.” Lệ Thú trả lời như chặt đinh chém sắt:”Không có người có thể thay thế nàng!”

Sở Văn Di cứng lại, người đàn ông như vậy chính là đơn thuần yêu một người, yêu tính cách người kia, yêu từng tính khí nhỏ nhặt của người kia, yêu toàn

bộ con của người kia, người khác làm sao mà thay thế được?

Lệ Thú tiếp tục nói xong, hần cần triệt để cắt đứt tâm tư của Sở Văn Di, bằng không chính là hại nàng, không nói như vậy thực xin lỗi Sở Lăng, đến ngay cả lương tâm của hần cũng không qua được: “Tiểu Tiểu là duy nhất! Nàng hiểu ta tất cả, có thể vì ta học tập bất kỳ cái gì, học nấu cơm, học nữ hồng, khi cuối mùa thu có thể ở trong nước sông mà giặt quần áo cho ta, tuyệt đối không để ý rét lạnh.” Những ngày đồng cam cộng khổ kia, tuy rằng vất vả, nhưng tràn ngập ấm áp, nghe Lệ Thú tự thuật, mọi người cũng khẽ động dung: “Nàng có thể cùng ta làm bất cứ chuyện gì,” dừng một chút, Lệ Thú lại nở nụ cười: “Người có nghĩ đến ta cũng muốn ném thử hương vị của kẹo hồ lô không?”

“...”

Điểm này ai cũng sẽ không thể nghĩ đến chứ? Ai có thể nghĩ đến nghiêm túc nghiêm cẩn như Lệ Thú vậy mà sẽ thích cái loại đồ chỉ có trẻ nhỏ và phụ nữ thích kia?

Lệ khí trên người Lệ Thú dần dần thối lui, thay vào đó là một loại hơi thở ấm áp: “Tiểu Tiểu nghĩ tới. Hơn nữa, khi ta bị thương, Tiểu Tiểu thà chết cũng không đồng ý vứt bỏ ta, thậm chí nhảy xuống vực cùng ta.” Lệ Thú thỏa mãn thở dài: “Lại mạnh mẽ công ta ra khỏi phiền rùng rậm rộng lớn, người có thể tưởng tượng sao? Nàng nhỏ như vậy lại kiên cường mang theo ta, tìm thầy thuốc, tránh né người đuổi giết.”

Sống chết cùng nhau.

Chỉ sợ chỉ có bốn chữ này mới có thể hình dung đoạn tình cảm này.

“Tứ ca...” Sở Văn Di thở dài: “Tứ tẩu, thật sự rất hạnh phúc.”

Sở Văn Di cũng nhượng bộ rồi, bởi vì về mặt ấm áp cùng hồi ức hạnh phúc của Lệ Thú, Triển Anh Hào nghĩ đến Sở Văn Di tất nhiên cũng nghĩ đến, lại nghe được người ít nói như Lệ Thú lại thuộc như lòng bàn tay kể chuyện xưa của hần cùng với Tiểu Tiểu, bởi vậy nàng gọi Tiểu Tiểu là Tứ tẩu.

“Người sẽ tìm được hạnh phúc của mình.” Mục đích của hần đạt tới — để Sở Văn Di biết khó mà lui.

Sở Văn Di mỉm cười, đoạn tình cảm không thuộc về nàng nên phải buông ra rồi.

...

...

Cách một ngày, Sở Văn Di xuất hiện trong phòng của Sở Lăng.

“Văn Di, con thật sự phải làm như vậy sao?” Sở Lăng nhìn về mặt kiên định của con gái.

“Vâng, cha, không trách Tứ ca, đây là quyết định của chính con.” Sở Văn Di nói không chút do dự: “Hai ngày nay con vẫn luôn suy nghĩ, vì sao phải chấp nhất với Tứ ca như vậy, thậm chí lợi dụng cả trường bối ở Dạ Ngưng Bảo bức bách huynh ấy.” Sở Văn Di tự giễu cười: “Bởi vì con gái vẫn chưa từng thực sự ý thức được mình là con gái của cha...” Sở Lăng há mồm muốn nói cái gì, lại bị Sở Văn Di ngăn cản: “Cha, người trước tiên hãy nghe con nói hết, cha là người giang hồ, mà con gái tất nhiên cũng nhiễm phải thói quen của người giang hồ, khát vọng tự do, không câu nệ tiểu tiết, cho nên con gái phải theo đuổi Tứ ca; nhưng ở bên ngoài, con gái lại kiên trì ôm ấp tình cảm như một thiếu nữ khuê các bình thường, kiên trì thói quen không ra khỏi cửa lớn không bước cửa nhỏ, cái này cũng là quá đối trá rồi, cũng bởi vậy, người con gái từng gặp quả thật là quá ít, Tứ ca anh tuấn khí chất ôn hòa theo mà nói là người được chọn tốt nhất, nhưng con gái mê luyện cũng chỉ là như vậy, mà không phải là tính cách chân thật của Tứ ca.”

Nhắc tới tính cách chân thật của Lệ Thú, Sở Lăng không khỏi cười khẽ một tiếng, cùng bề ngoài tuấn mỹ mê hoặc người của hần không hợp, Lệ Thú chính là một Đại đầu gối!

“Lúc này, từ trên người Tứ ca cùng Tứ, con gái mới hiểu rõ thực sự yêu một người thực ra là phải yêu tất cả của người kia.” Sở Văn Di kiên định nói: “Bởi vậy, con gái muốn ra ngoài cho biết một chút, đến tốt cùng trong thiên hạ có những nhân tài nào thích hợp với con gái!”

“Ở Dạ Ngưng Bảo cha cũng có thể giúp con tìm mà!” Sở Lăng có chút luyến tiếc con gái duy nhất đi ra ngoài xông xáo giang hồ.

“Nhưng là, con gái còn muốn giống như con gái giang hồ giấu danh lam thắng cảnh khắp nơi...” Sở Văn Di không hổ là con gái của Sở Lăng, khi nói đến đây trên người tự nhiên phóng ra một cỗ anh khí hào hùng, nhưng đảo mắt, Sở Văn Di lại gục đầu xuống, làm vẻ e thẹn của con gái: “Hơn nữa, con gái muốn là loại tình yêu như Tứ ca cùng Tứ tẩu.” Từ khi được nhìn thấy trong trời đất còn có thể tồn tại loại tình yêu sống chết cùng nhau, loại tình yêu bình thường này làm sao mà lọt vào mắt Sở Văn Di chứ?

Bình thân mới là hạnh phúc...

Sở Lăng muốn nói ra những lời này, lại từ trong miệng mà nuốt trở vào, có lẽ khi Văn Di gặp phải chân mệnh thiên tử của mình sẽ phát sinh thay đổi, hần cần gì phải phá hủy một giấc mộng của một thiếu nữ chứ?

“Như vậy à!” Sở Lăng trầm ngâm.

“Cha, người yên tâm, vài năm nay võ công của con gái một chút cũng không tụt lùi đâu!” Sở Văn Di kiêu ngạo nói.

Sở Lăng nở nụ cười: “Phóng tay mà làm đi! Con đúng là con gái của Sở Lăng ta đây!”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Thiếu Lâm tự xin giúp đỡ

Sở Văn Di muốn rời khỏi Dạ Ngưng Bảo, dùng cảm truy tìm hạnh phúc của mình, Sở Văn Di lúc này mới thực sự thể hiện ra nàng là nữ nhân giang hồ tính cách hào sảng tiêu sái không kềm chế được, vì Sở Văn Di thể hiện trên bữa tiệc, lấy Triền Anh Hào cầm đầu đám lão nhân kia dường như là có chút thẹn với Sở Văn Di, kết quả Sở Văn Di rất không văn nhã trọn trùng mắt, sau đó lại rất văn nhã nói một đồng chí, hồ, giả, đã, khiến đầu óc đám lão nhân kia trở nên choáng váng. Nhưng các lão nhân xác định một chuyện thật sự — Văn Di quả thật thoát ra khỏi phần tình cảm trẻ con mà khôn đốn kia rồi!

“Tứ tẩu.” Trên bữa tiệc, Sở Văn Di nâng chén hướng Tiểu Tiểu: “Trước kia đắc tội rồi, Văn Di ở đây xin lỗi với tẩu!”

Tiểu Tiểu cười cười, chợt xuất hiện vẻ mặt mê hoặc: “trước kia ngươi từng đắc tội với ta sao? Ta nghĩ mãi mà không nhớ rõ đâu!”

Sở Văn Di cũng cười: “Đa tạ, tứ tẩu!” vẻ mặt Sở Văn Di đột nhiên có chút thẹn thùng: “Tứ tẩu, cái kia... Ta có thể ôm Vân Nhi không?”

Tiểu Tiểu buông tay, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Vây ngươi đi mà tìm Dược vương, thật là, rõ ràng là con trai ta ôi! Bây giờ muốn ôm một chút còn phải cùng người khác tranh.” Vẻ mặt Tiểu Tiểu tức giận: “Không chỉ là Dược vương, còn có những người khác, bao gồm cả Đại bá!”

“...” Sở Văn Di không biết nói gì. Cũng không thể để nàng đến cùng đám lão nhân kia thậm chí là lão cha nàng tranh đoạt chứ?

Tiểu Tiểu lặng lẽ hướng Sở Văn Di vẫy tay: “Văn Di, có thể gọi ngươi như vậy chứ!”

“Đương nhiên có thể!” Sở Văn Di trả lời không chút do dự.

Tiểu Tiểu vụng trộm nhìn một vòng chung quanh, nhỏ giọng nói với Sở Văn Di: “Thực ra nếu muốn cướp Vân Nhi về, cũng không tính là khó, để Thú ca đi trộm về!”

Trộm về?

Sở Văn Di nghi ngờ nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu lập tức đứng lý hợp tình ưỡn ngực: “Bằng không thì thế nào? tiểu tử béo kia căn bản không thể về tới tay ta được!”

“Tứ ca... đồng ý sao?” Sở Văn Di có chút nghi ngờ.

“Khụ khụ,” Tiểu Tiểu ho nhẹ hai tiếng: “Chuyện này lừa... Không không, không phải gạt, là nói cho Thú ca một chuyện thật.”

Âm thanh Tiểu Tiểu càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, mà vẻ mặt Sở Văn Di sùng bái nhìn Tiểu Tiểu, xung quanh một đám lão nhân chuẩn bị nghe lớn thì càng ngày càng sốt ruột, bởi vì bọn họ đã sớm dựng thẳng lỗ tai nhưng một chút cũng nghe không thấy Tiểu Tiểu đang nói cái gì.

“Là như vậy đây!” Cuối cùng Tiểu Tiểu hạ xuống lời kết thúc.

Nhóm lão nhân bắt đầu dĩ thu hồi lỗ tai, đến tột cùng là chuyện thật gì có thể chỉ thị cái đại đầu gối kia đi trộm đồ?

Thật là làm cho người ta tò mò quá!

...

...

Sở Văn Di rời khỏi, một mình một người, mang theo tương lai vô cùng muốn hướng tới.

Mà Lê Thú cùng Tiểu Tiểu còn chưa có tiến hành kế hoạch trở về Nam Dương của bọn họ, Sở Văn Di đã rời khỏi Dạ Ngưng Bảo, nếu như là bọn họ cũng rời đi, mọi người ở Dạ Ngưng Bảo không khỏi sẽ càng thương tâm hơn, có tiểu tử béo ngọt miệng lại thích lấy lòng người khác ở, các lão nhân ít nhất không đến mức tịch mịch.

Bởi vậy cho dù đã qua tháng giêng, lại qua Đoan Ngọ, bọn họ vẫn không rời đi — mỗi khi bọn họ có dấu hiệu muốn rời đi, đám lão nhân kia sẽ giả bộ thành một bộ mặt đáng thương hề hề, luôn không có cách nào với trường bối Lê Thú lập tức chịu thua, kế hoạch trở lại Nam Dương bị hoãn lại không kỳ hạn.

Nhưng khi sắp vào tháng bảy, một việc phát sinh khiến Lê Thú không thể không mang theo Tiểu Tiểu cùng tiểu tử béo đã có thể nói rời khỏi.

Một ngày này giống như quá khứ, Lê Thú dạy Tiểu Tiểu võ công, tiểu tử béo không biết lại chạy đi đâu gạt người rồi.

Cuối tháng sáu mặt trời rất gay gắt, nhưng Tiểu Tiểu vẫn kiên cường kiên trì như vậy, nếu là nàng không thay đổi mạnh lên mà nói chẳng phải là Lê Thú vẫn phải bảo vệ nàng? Nếu như Lê Thú lại bị thương thì làm sao bây giờ?

Không nói tới hỗ trợ nhưng tối thiểu không phải trở thành trói buộc!

Tiểu Tiểu thậm chí đã đi xin Dược vương, hiểu biết đặc tính các loại thuốc cùng độc còn có một ít phương pháp cấp cứu, võ công của nàng đã học chậm, nhưng là y dược chỉ cần chịu cố gắng hơn nữa thêm một chút thiên phú nhất định, là có thể lấy được thành tựu rất khá rồi!

“Tiểu Thú, Tiểu Tiểu, luyện võ à!” Triền Anh Hào đi vào, nhìn bốn phía xung quanh, rất rõ ràng là tìm kiếm mỡ tiểu quý.

“Triền gia gia.” Lê Thú cùng Tiểu Tiểu thu lại tư thế.

“Triền gia gia, người tìm hồn tiểu tử kia à!” Tiểu Tiểu lật mặt xem thường: “Nó không biết lại chạy tới nơi nào lừa đường ăn rồi. Triền gia gia, chính người cũng không phải không có tăng tôn, tại sao cũng muốn đoạt Tiểu Vân Nhi vậy!”

Triền Anh Hào xòe hai tay ra: “Không có biện pháp, ai bảo tiểu tử béo kia ngọt miệng như vậy chứ?”

Hiện tại Lê Vân đã có thể bỏ biệt danh tiểu tử béo đi rồi, nhưng xuất phát từ thói quen của cả nhà vẫn gọi “tiểu tử Béo” “tiểu tử Béo”. Chắc là ăn nhiều đường lắm, miệng Lê Vân miệng so với ai cũng ngọt, trái một câu “Tăng tổ phụ, người thật tốt!” Phải một câu “Tăng tổ phụ, Vân Nhi thích nhất người!”, đồ Triền Anh Hào không biết đông nam tây bắc, chẳng qua cái đầu chuyển qua nơi khác, cũng nói như vậy, Lê Vân lại sẽ lặp lại lần nữa với người khác, chẳng qua là thay đổi xưng hô mà thôi.

Lê Vân lợi hại nhất phải nói đến thiên phú biểu diễn của bé, bất cứ người nào bé cũng có thể bắt chước giống như đúc, thậm chí có một ngày bé bắt chước Lê Thú nghiêm mặt, đó rõ ràng là phiên bản thu nhỏ của Lê Thú!

Nhưng, khuôn mặt tươi cười có chút đáng yêu mà anh tuấn không giống Lê Thú quanh năm suốt tháng chỉ có một kiểu biểu cảm, Lê Vân luôn luôn biết lợi dụng vẻ đáng yêu thân thiện của mình, nếu là không đạt được mục đích lập tức bày ra bộ biểu cảm đáng thương hề hề cho người ta xem, mọi người vừa thấy vẻ mặt này của bé liền lập tức mềm lòng.

Bởi vậy, tất cả mọi người ở Dạ Ngưng Bảo đều bị Lê Vân dụ dỗ xoay quanh, mỗi lần Lê Thú muốn giáo dục con mình một chút, đều sẽ bị một đám người đánh hội đồng.

Làm thật không rõ ràng lắm, tiểu tử béo kia đến cùng là con ai!

“À, đúng rồi!” Thấy Lê Vân không có ở đây, Triền Anh Hào lập tức nhớ tới vấn đề chính: “Có người tìm các nguoi.”

Tiểu Tiểu cùng Lê Thú liếc nhau: “Tìm chúng ta?”

Trừ người Dạ Ngưng Bảo, bọn họ cũng không biết người nào mà!

“Phải, tìm các nguoi.” Triền Anh Hào khẳng định: “Chẳng qua, không phải là người Tây Vực, xem ra hẳn là người ở chùa chiền nào đó ở Trung Nguyên.”

Chùa chiền?

Thiếu Lâm tự!

Nhưng Thiếu Lâm tự tìm bọn họ làm cái gì?

Không chút do dự, Lê Thú cùng Tiểu Tiểu cáo từ với Triền Anh Hào, vội vàng tới đại sảnh.

Trong tiền sảnh, mấy tăng lữ có dáng người cường tráng đang nói chuyện cùng Sở Lăng, nhưng này về mặt mấy tăng lữ này lại rất nghiêm túc, thậm chí khi nói chuyện cũng mang vẻ lo lắng.

“Đại bá.” Lê Thú cùng Tiểu Tiểu lên tiếng chào hỏi Sở Lăng.

“Tiểu Thú cùng Tiểu Tiểu đến rồi!” Sở Lăng cười tiếp đón hai người, phía sau ghế của hắn thỉnh thoảng còn lộ ra một cái đầu nhỏ, rất rõ ràng Lê Vân đang ở chỗ Sở Lăng. “Vừa vặn, các con ở trong này bàn bạc trước, ta mang theo tiểu tử béo đi chỗ khác chơi.” Nói xong, Sở Lăng liền mang theo Lê Vân rời khỏi tiền sảnh.

Sở Lăng từng muốn giao Dạ Ngưng Bảo cho Lê Thú, nhưng Lê Thú lại kiên trì không chịu, bởi vậy chủ sự của Dạ Ngưng Bảo vẫn là Sở Lăng. Mọi người tới chơi tất nhiên phải thông qua Sở Lăng. Cũng bởi vì cái dạng này, Sở Văn ngạo cùng Sở Văn Vũ cũng kéo dài nhằm vào bước chân của Lê Thú.

“Các vị đại sư, xin hỏi tới tìm Lê Thú là có chuyện gì?” Lê Thú hỏi thẳng vào vấn đề.

Mấy tăng lữ liếc nhau, người cầm đầu lập tức mở miệng, chuyện của bọn họ rất cấp bách: “Lệ thí chủ, Thiếu Lâm muốn thỉnh cầu ngài trợ giúp.”

“Thiếu Lâm có đại ân với vợ chồng chúng ta.” Lệ Thủ lập tức nhủ mảy: “Chưa nói tới thỉnh cầu gì, xin cứ việc phân phó.”

“Chúng ta muốn mời Lệ thí chủ cùng chúng ta tới Thiếu Lâm, bảo vệ Thiếu Lâm!”

Tăng lữ dẫn đầu nói ra thỉnh cầu như chém đinh chặt sắt làm người ta kinh ngạc.

Trăm năm Thiếu Lâm làm sao có lúc cần người khác viện trợ đến bảo vệ?

Vũ tăng Thiếu Lâm tuy rằng sẽ không giết người, nhưng vũ lực của họ cũng không có gì nghi ngờ, đa số người có võ công cao cường trên đời hơn một nửa tập trung ở Thiếu Lâm.

Nếu như nói Dạ Ngưng Bảo là vì đa số nhân sĩ võ lâm thoái ẩn cùng định cư mà tích lũy thành lực lượng không thể bỏ qua, như vậy Thiếu Lâm chính là tinh hoa mấy trăm năm truyền thừa!

“Hai ngày trước, có một người tấn công lên Thiếu Lâm...” Tăng lữ giải thích.

“Chờ một chút, đại sư.” Tiểu Tiểu cắt đứt lời nói của đối phương: “Người nói sai rồi sao? Hẳn là một nhóm người chứ? Làm sao có thể là một người?”

“Chính là một người!” Tăng lữ nhấn mạnh: “Nếu như nói là một người mà nói cũng không hẳn đúng, theo sau hẳn chỉ có một người, nhưng người kia căn bản là không có ra tay!”

Nghe vậy, Tiểu Tiểu khó khăn nuốt một ngụm nước miếng. Một mình một người tấn công lên Thiếu Lâm, người như thế không phải là rất ngông cuồng kiêu ngạo thì chính là điên rồi.

Nhưng là, từ Thiếu Lâm đến xin giúp đỡ, người này vừa không phải là cuồng ngạo cũng không phải điên rồi, mà là chân thực có cái loại tiền vốn này!

Nếu vậy võ công của người kia cao ra sao! Trên giang hồ thế nhưng không biết tại sao xuất hiện một người như vậy...

“Đối phương là người như thế nào?” Lệ Thủ hỏi.

Tăng lữ lắc đầu: “Không biết, đối phương dùng một cái mặt nạ sắt che mặt, hai người đều là như thế. Hơn nữa, vũ tăng của Thiếu Lâm đa phần đều trúng độc.”

“Độc gì? Trụ trì đại sư không có biện pháp giải sao?” Tiểu Tiểu nhớ được rõ ràng, độc trên người Lệ Thủ chính là được Trụ trì đại sư giải.

“Cổ độc!”

Sắc mặt Tiểu Tiểu đột nhiên biến đổi.

“Nếu là một loại cổ độc, lấy uy vọng của Trụ trì chúng ta, vẫn có thể tìm người đến giải, nhưng vấn đề là, theo chúng ta biết, loại này độc khắp thiên hạ chỉ có Cổ vương biết, cũng chỉ có Cổ vương là có thể giải.”

Tiểu Tiểu khẽ lui về phía sau nửa bước, Cổ vương...

Đó là phụ thân ruột của nàng!

“Nói cách khác...” sắc mặt Tiểu Tiểu trắng bệch: “Các người bây giờ hoài nghi Cổ vương?”

“Tuy rằng không có chứng cứ chân thực, nhưng Cổ vương chính xác...” Tăng lữ thấy sắc mặt của Tiểu Tiểu, nhất thời đem lời đến đầu lưỡi ngừng lại.

Lệ Thủ nắm tay Tiểu Tiểu: “Nếu là cổ độc mà nói, xin thứ cho Lệ Thủ cũng không hiểu y thuật.”

“Không, không phải là như vậy, sau khi hai người bị mặt kia đảo loạn Thiếu Lâm rồi rời khỏi, bây giờ Thiếu Lâm gặp phải vấn đề khi khắp nơi công kích.” Tăng lữ giải thích: “Trung nguyên trừ Thiếu Lâm bên ngoài còn có lục đại môn phái, còn có ngũ đại thế gia, đều vây công Thiếu Lâm, ép Thiếu Lâm giao ra bí bảo cùng bí tịch võ công của Thiếu Lâm, bây giờ Thiếu Lâm chỉ có cầu viện xung quanh, mới có thể giữ được căn cơ của Thiếu Lâm”

Cho dù là bang phái lớn như Thiếu Lâm vậy, khi thời điểm gặp phải tai họa, bang phái khác chỉ biết bỏ đá xuống giếng, mà không phải là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

“Lệ Thủ không thể chối từ!” nhận người giọt nước trả người cả dòng suối, cho dù biết Thiếu Lâm tự không an toàn, hẳn vẫn thẳng tiến không lùi, nhưng là Tiểu Tiểu còn có...

Lệ Thủ ngẩng đầu lên, nhìn phía xà nhà, lại thấy sư phụ hẳn còn có người vừa mới trở thành sư mẫu của hắn Dịch Toa mang theo tiểu tử béo ngời xồm trên xà nhà, quang minh chính đại hành động “đầu trộm đuôi cướp”.

Tiểu gia hỏa bướng bỉnh kia hẳn cũng không thể yên tâm mà!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: ba phương tề tụ

“Thiếp đi cùng chàng!” Tiểu Tiểu có một loại kiên định như trước kia.

“Con! Con!” tiểu tử Béo lập tức giơ tay: “Con muốn đi cùng cha mẹ!” Dạ Ngưng Bảo bé đã chơi chán từ lâu, đã sớm nghĩ đến đi chỗ khác chơi rồi.

“Đệ cũng phải đi!” Đột nhiên một thanh âm xen vào, vốn núp từ một nơi bí mật gần đó Yến Thanh Dịch đột nhiên xuất hiện, dọa mấy tăng lữ nhảy dựng, trải qua huấn luyện độc đáo của Lê Thú, võ công của hắn cùng phương pháp ẩn nấp được đề cao rất lớn: “Đầu cùng tỷ phu căn bản là không thể tăng lên kinh nghiệm thực chiến, tỷ phu cho tới bây giờ chưa bao giờ hạ sát chiêu!”

“Vậy ta cũng đi cùng là được rồi.” trước của tiền thính xuất hiện một bóng dáng, nghiêng mình tựa vào cửa: “Thiếu Lâm là ân nhân cứu Tử đệ! Mặt khác, nếu Thiếu Lâm xảy ra chuyện, toàn bộ võ lâm đều sẽ không an bình.”

Thời gian dài trước nay, Tây Vực, Miêu Cương, Trung Nguyên, ba địa phương lớn của võ lâm vẫn bình an vô sự, ở Trung Nguyên có Thiếu Lâm trấn giữ, Tây Vực có Dạ Ngưng Bảo chế ước, Miêu Cương có Cổ vương thống soái, ba địa phương vẫn duy trì tương đối an ổn, mà sự kiện lần này vậy mà đề cập đến Thiếu Lâm cùng Cổ vương, hai phương thế lực này nếu một phương khuynh đảo, võ lâm thiên hạ nhất định sẽ rung chuyển.

“Ta cũng...” Văn Hành vừa muốn mở miệng.

“Nhị thúc.” Người ngoài cửa tiến vào, là Sở Văn Xuyên: “Thúc không thể đi, đám tiểu bối chúng ta đi có thể dùng cần quấy hoặc là báo ân để giải thích, nhưng nếu là thúc đi, sẽ liên quan tới cả Dạ Ngưng Bảo. Đến lúc đó không chỉ có chúng ta sẽ bị hoài nghi có ý đồ làm chủ Trung Nguyên, mà lọt vào công kích của cả Trung Nguyên, đến ngay cả Thiếu Lâm cũng sẽ bị chụp cho cái mũ câu kết với Tây Vực, hiện tại lục đại môn phái, ngũ đại thế gia, sẽ có cơ chính thức quang minh chính đại tấn công Thiếu Lâm.”

“Tử đệ, mang theo Tiểu Tiểu cùng Văn Nhi đi!” Sở Văn Xuyên tiếp tục giải thích: “Như vậy còn có thể nói là trùng hợp đi ngang qua, phải sạch quan hệ của chúng ta với Dạ Ngưng Bảo.”

Lê Thú trầm tư một chút: “Nhưng là, an toàn của Tiểu Tiểu cùng Văn Nhi...”

“Yên tâm, Thú ca!” Tiểu Tiểu vỗ ngực, ra vẻ “Thiếp làm việc, chàng yên tâm”, “Thiếp học với Dược vương thời gian dài như vậy, đã có thể dùng rất nhiều loại độc, ngoài ra, chàng lại dạy thiếp võ công, cho dù đánh không lại, thiếp vẫn có thể chạy thoát! Hơn nữa, kẻ địch nếu sử dụng độc mà nói, thiếp cũng có thể thử giải mà!”

“Hơn nữa...” Tiểu Tiểu vụng trộm nhìn thoáng qua Lê Vân: “Thiếp còn có phương pháp khác.”

“Phương pháp gì?” Lê Thú nhướn mi hỏi, hẳn phải xác định an toàn của Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu cười hắc hắc, kéo Lê Vân qua, ngồi xổm xuống, thanh âm Tiểu Tiểu cùng Lê Vân nói những cái gì, đến Lê Thú cũng không nghe thấy, chẳng qua là nhìn thấy ánh mắt Lê Vân càng ngày càng sáng, sau đó về mặt kiên định gật đầu một cái, vỗ ngực, làm động tác giống Tiểu Tiểu như đúc, giọng nói còn vương mùi sữa: “Không thành vấn đề, con bao tất!”

“Tiểu Văn Nhi, nương tin tưởng con!” Một lớn một nhỏ cứ như vậy đạt thành giao dịch không muốn người biết, nhưng người bên cạnh nhìn thấy hai người cười gian, không khỏi khẽ rùng mình — lại có người cũng bị lừa!

Quả nhiên có mẹ như vậy tất có con như thế!

Tuy không biết Tiểu Tiểu cùng Lê Vân nói cái gì, nhưng vào ngày thứ hai, lúc đó ở đây mọi người sẽ biết đại khái — kho thuốc của Dược vương bị lấy sạch rồi!

Khủng bố nhất là kho thuốc bị lấy sạch mà Dược vương còn vui tươi hơn hờ...

Diễn hình là bị người bán còn giúp đếm tiền, Dược vương khi nào thì trở nên dễ nói chuyện như vậy?

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Lê Vân nói một câu — “Ông ngoại à! Về sau người dạy con dùng độc như thế nào được không, Văn Nhi cảm thấy người rất lợi hại!”

Cứ như vậy, vì về sau có thể truyền y bát cho Lê Vân, Dược vương không chút do dự giao hết tất cả dược vật của mình cho Lê Vân.

Nhưng Lê Vân không biết bởi vì một câu nói này, Lê Thủ liền buộc hần bá Dược vương làm sư phụ, còn nói một đồng lớn đạo lý lớn “không người nào đã hứa rồi không làm” cho hần, vì sợ bị cha ruột trực tiếp đưa lên đoạn đầu đài, hần đành phải chạy tới bá sư, trực tiếp khiến cho về sau hần chơi đùa giảm bớt nhiều.

Đương nhiên, đây là nói sau.

Khi Sở Lăng nghe nói là một kiếm khách che mặt tấn công Thiếu Lâm, trước tiên hần liền nghĩ tới kiếm khách xuất kiếm lưu loát trong trận đấu ở Giang phủ kia, giống nhau đều mang theo mặt nạ sắt, giống nhau phía sau cũng đi theo một người.

Sẽ là cùng một người chứ?

Từ trong đáy lòng Sở Lăng không hy vọng là người kia, bởi vì kiếm khách kia cho hần một loại cảm giác quen thuộc không hiểu, nhưng hần vẫn nói ý nghĩ trong lòng mình cho Lê Thủ cùng mấy tăng lữ.

“Là người Giang gia?” Vài tăng lữ hoài nghi.

“Không rõ lắm...” Sở Lăng lắc đầu, kiếm khách kia chỉ cùng hần từng có vài lần duyên phận, hai bên thậm chí đến nói cũng không nói qua mấy câu.

“Đa tạ Sở thí chủ, chuyện này chúng ta sẽ bẩm báo cho Trụ trì, mời ngài ấy quyết định.”

Sau đó, ngày tiếp theo Lê Vân lừa gạt Dược vương lấy các loại độc dược, đoàn người Lê Thủ đã chuẩn bị tốt hành lý, xuất phát!

...

...

Cùng lúc đó, Cổ vương cũng nhận được tin tức biến cố về Thiếu Lâm.

“Hành ca.” Bội Nghi lo lắng nhìn Mạc Thượng Hành: “Chàng thật sự muốn đi sao?”

“Không đi thì có thể như thế nào?” Mạc Thượng Hành cười lạnh, ném lá thư đầy tin tức sang một bên: “Rõ ràng có người không muốn Miêu Cương yên ổn, nếu ta không đi, tội danh này coi như là ngồi thật rồi. Đến lúc đó công kích gì cũng đều là danh chính ngôn thuận, Miêu Cương sẽ không cần nghĩ tới có ngày an bình nữa! Chuyện này chỉ có ta mới có thể giải quyết, hơn nữa ta chỉ có thể đi một người!” Mạc Thượng Hành gục đầu xuống: “Thực xin lỗi, để nằng lại một mình.”

Bội Nghi cắn môi dưới, giữ chặt Mạc Thượng Hành: “Thiếp cùng chàng đi.”

“Nằng!” Mạc Thượng Hành cả kinh.

“Thiếp đã mất đi Tiểu Tiểu, không thể lại mất đi chàng nữa!” hai mắt Bội Nghi rung rung, lại kiên định nhìn Mạc Thượng Hành, ở phương diện này Tiểu Tiểu cùng Bội Nghi rất giống nhau.

Mạc Thượng Hành khẽ thở dài một cái, đem đầu Bội Nghi đặt ở trước ngực mình: “Yên tâm, nằng sẽ không mất đi Tiểu Tiểu, ta sẽ làm tất cả biện pháp để con bé nhận tổ quy tông.”

“Vậy còn chàng?” Bội Nghi ngẩng đầu: “Thiếp cũng không thể mất đi chàng đâu!”

“Sẽ không!” Ánh mắt Mạc Thượng Hành hiện lên một cỗ quyết tuyệt: “Bội Nghi, cùng ta đi Trung Nguyên nhé!”

“Vâng!”

...

...

Nhóm người Lê Thủ lấy tốc độ nhanh nhất lên đường, bởi vì chuyện của Thiếu Lâm cấp bách, nếu là khẽ chậm một chút mà khiến Thiếu Lâm gặp tai nạn, Lê Thủ tuyệt đối sẽ không an tâm cả đời.

Đến ngay cả Tiểu Tiểu và Lê Vân cũng không có oán giận, trên thực tế bé cũng không có gì mà oán giận, dọc trên đường đi bé đều được cha mình ôm, căn bản không có xóc nảy gì, tuy có lúc nhàm chán, nhưng đối với Lê Vân chưa thấy qua thế giới bên ngoài tất cả đều rất mới mẻ, chỉ là nhìn phong cảnh trên đường cũng khiến cho bé đủ hưng phấn rồi.

Bọn họ chạy thục mạng lên đường mà vẫn mắt vền vẹn một tháng.

Từ một đường nhỏ đám người Lê Thủ tránh thoát khỏi thám báo phân tán xung quanh, lặng yên đi lên Thiếu Lâm.

“Lệ thí chủ. Thiếu Lâm trụ trì vẫn là đáng vẻ hiền lành như cũ, nhưng mi gian lại nhiễm lên một tầng u sầu, tuy rằng người xuất gia không quan tâm tới cái chết, danh lợi, nhưng số người ở Thiếu Lâm cao thấp rất đông đảo, nếu không thể bảo vệ thì...”

Sẽ máu chảy thành sông.

“Trụ trì đại sư.” Đối với ân nhân cứu mạng, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu đều rất cảm kích.

“Mấy vị này là...” Trụ trì nhìn về phía hai người phía sau Sở Văn Xuyên cùng Yên Thanh Dịch.

“Ta là tam ca kết bái của Lệ Thú Sở Văn Xuyên, hần là đệ đệ của Tiểu Tiểu Yên Thanh Dịch.” Không đợi Lệ Thú mở miệng giới thiệu, Sở Văn Xuyên lập tức nói tiếp, cũng không lộ ra mình có quan hệ với Dạ Ngưng Bảo: “Đệ đệ cùng đệ muội ta trước đây nhờ ngài chăm sóc.”

“Vậy phiền Sở thí chủ cùng Yên thí chủ rồi.”

“Trụ trì, tình huống bây giờ như thế nào?” Một tăng nhân dẫn Lệ Thú tới Thiếu Lâm hỏi Trụ trì.

“Aiz —” trụ trì lắc đầu thở dài: “Người vây quanh Thiếu Lâm tập trung càng ngày càng nhiều, mỗi một phương thế lực đều muốn có được điển tịch võ công của Thiếu Lâm, cho dù Thiếu Lâm cho một phương kia, những phương khác khẳng định sẽ quần công, nếu là phân chia tất cả điển tịch, chỉ sợ tất cả mọi người sẽ không bỏ qua, vậy Thiếu Lâm chính là đầu sỏ khơi mào đấu tranh của võ lâm Trung Nguyên rồi.”

Đây là chuyện đại sư Trụ trì lo lắng nhất, không phải là hần không đồng ý giao điển tịch ra, cái loại đồ này sống không mang tới chết không thể mang theo, vẫn là tính mạng của đông đảo tăng lữ ở Thiếu Lâm càng quan trọng hơn, tóm lại, Thiếu Lâm gặp phải một tình cảnh khó cả đôi đường.

“Vậy cổ độc của các sư huynh đệ...”

Nghe sự kiện đấy, sắc mặt Trụ trì khê thả lỏng: “Đã được giải.” Trụ trì mỉm cười: “Người tấn công Thiếu Lâm không phải là Cổ vương.” Sở Văn Xuyên cùng Cổ vương có thể nghĩ đến, Trụ trì Thiếu Lâm tất nhiên cũng có thể nghĩ đến.

“Trụ trì?” Tăng nhân nghi ngờ hỏi.

“Bởi vì Cổ vương cùng với thế tử đã tự mình đến giải cổ độc cho đệ tử Thiếu Lâm ta.”

Nghe vậy, biểu cảm của Tiểu Tiểu trở nên khê mất tự nhiên, ở trên đường nàng cũng ý thức được nếu không phải Cổ vương hạ cổ độc, như vậy Cổ vương sẽ nhất định đến Thiếu Lâm làm sáng tỏ. Như vậy nàng không thể không đối mặt với phụ thân thân sinh của mình, một người phụ thân vứt bỏ nàng chỉ có mang mẫu thân nàng đi.

Nhưng là, chuyện đã tới trước mắt nhưng nàng vẫn cảm thấy khó có thể đối mặt, còn có, mẫu thân nàng cũng tới rồi.

“Tỷ, tỷ làm sao vậy?” sắc mặt Tiểu Tiểu biến đổi quá nhanh, Yên Thanh Dịch lập tức phát hiện.

Tiểu Tiểu nhìn về phía Lệ Thú xin giúp đỡ, nàng sợ sau khi Yên Thanh Dịch biết sự thật có thể vứt bỏ nàng mà đi, bọn họ dù sao cũng không phải tỷ đệ ruột!

Lệ Thú nhú mày, giao tiểu tử béo cho Sở Văn Xuyên ôm, mà mình thì kiên định đứng phía sau Tiểu Tiểu: “Vẫn là nói hết cho Tiểu Dịch đi! Hần có thể tiếp nhận.”

Tiểu Tiểu cắn môi dưới, cực kỳ do dự, nhưng xuất phát từ tín nhiệm với Lệ Thú, Tiểu Tiểu rất nhanh hạ quyết tâm: “Tiểu Dịch, chúng ta vĩnh viễn sẽ là tỷ đệ, đúng không?”

“Đương nhiên rồi! Cái này còn phải nói sao? Tỷ là tỷ tỷ đệ thích nhất mà!” Yên Thanh Dịch nghi hoặc nhìn Tiểu Tiểu: “Tỷ, đến cùng tỷ muốn nói với đệ cái gì?” Yên Thanh Dịch buồn cười liếc mắt: “Sẽ không phải giống như trong kịch nam chứ, nói chúng ta không phải là tỷ đệ ruột sao!”

Tiểu Tiểu mở to hai mắt, nhìn chằm chằm vào vẻ mặt của Yên Thanh Dịch: “Nếu ta nói chúng ta chính xác không phải là tỷ đệ ruột thì sao?”

Lúc này đến phiên mặt Yên Thanh Dịch biến sắc: “Tỷ, tỷ... tỷ đến tột cùng đang nói cái gì vậy!” Cho dù võ công tăng lên bao nhiêu, hần chung quy cũng chỉ là một thiếu niên mười tám tuổi, nhất thời có chút hoảng loạn: “Chúng ta làm sao có thể không phải là tỷ đệ ruột chứ!”

Tiểu Tiểu nhẫn nại giải thích từ đầu tới cuối cho Yên Thanh Dịch, bao gồm cùng Cổ vương gặp nhau, ở nóc trên nóc nhà nghe được sự thật.

Còn có Yên Thanh Dịch nói, Tiểu Tiểu tuyệt đối không giống Yên Doanh.

Càng nghe, Yên Thanh Dịch càng hoảng loạn, còn thêm một loại không biết làm sao.

“Tiểu Dịch, đệ hiểu chưa? Chúng ta không phải là tỷ đệ ruột.” Tiểu Tiểu thở dài, thấy Yên Thanh Dịch hoảng loạn, tâm nàng cũng trầm xuống, cố nén nước mắt trong mắt, muốn nói ra lời từ biệt cùng Yên Thanh Dịch mà nói, nếu Yên Thanh Dịch muốn rời khỏi mà nói, nàng sẽ để Lệ Thú đưa hần xuống núi, nhưng cho dù như thế nào Yên Thanh Dịch vĩnh viễn là đệ đệ nàng yêu thương nhất: “Tiểu Dịch, đệ...”

Vừa thấy Tiểu Tiểu mở miệng, Yên Thanh Dịch lập tức càng thêm luống cuống tay chân, bỗng nhiên, Yên Thanh Dịch cầm tay Tiểu Tiểu, nhìn gấp như

muốn khóc ra: “Tỷ, tỷ đừng không cần đệ...”

Nghe câu đó, Tiểu Tiểu lập tức ngậy ngấn cả người: “Tiểu Dịch...”

“Tỷ, đệ không muốn rời khỏi tỷ...” Yên Thanh Dịch giống như một đệ đệ ý lại vào tỷ tỷ, nắm chặt lấy tay Tiểu Tiểu, sợ một khi buông tay, Tiểu Tiểu sẽ rời đi bỏ lại hân: “Từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ có tỷ tỷ quan tâm đệ nhất, cha cũng chỉ có thể dạy đệ võ công, nếu có một chút không như ý sẽ mắng đệ, mà nương luôn luôn đem đệ trở thành công cụ tranh thủ tình cảm của cha, huynh đệ tỷ muội khác đều chỉ biết bắt nạt đệ, cũng chỉ có tỷ mới quan tâm đệ có vui vẻ hay không, khi sinh bệnh tỷ sẽ sắc thuốc cho đệ, khi rảnh rồi sẽ mang đệ đi chơi... Toàn bộ Yên gia cũng chỉ có tỷ mới giống người thân của đệ. Tỷ, tỷ đừng không cần đệ, được không?”

“Tiểu Dịch...” Tiểu Tiểu cảm động ôm cô đệ đệ nghẹn ngào: “Tỷ tỷ cũng không muốn rời khỏi đệ đâu! Tỷ tỷ sợ sau khi đệ biết chúng ta không phải là tỷ đệ ruột sẽ rời khỏi ta...” Hai mắt chứa đầy nước mắt không hề không chế chảy xuống: “Tỷ sợ...”

Nàng sợ đã từng là ám áp duy nhất bỏ nàng mà đi, tuy bây giờ nàng có Lệ Thú, có Lệ Vân, nhưng Yên Thanh Dịch cũng là một tồn tại không thể thay thế.

Nhưng Yên Thanh Dịch làm sao không phải nghĩ như vậy?

Cho nhau ám áp, quan tâm lẫn nhau, nâng đỡ lẫn nhau thoát ra khỏi giam cầm quan hệ huyết thống, chỉ có thể thật lòng mới có thể nhận được tình thân chân chính, quan hệ huyết thống có lẽ chẳng phải quan trọng như vậy.

Lệ Thú nhìn tỷ đệ đang ôm nhau khóc, lộ ra nụ cười khó gặp.

Nhưng là lúc này...

“Tiểu Tiểu!” Một tiếng gọi vui mừng khiến Tiểu Tiểu cùng Yên Thanh Dịch đồng thời ngẩng đầu, nhìn về chỗ phát ra âm thanh.

“Ngũ di nương!” Yên Thanh Dịch thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: cha cùng con gái

"Ngũ di nương!" Yên Thanh Dịch thốt ra.

Tuy rằng khi Bội Nghi rời đi Yên Thanh Dịch vẫn còn nhỏ, nhưng vẫn nhớ mang máng bộ dáng của nàng, hơn nữa mẫu thân của Yên Thanh Như cùng Bội Nghi là tỷ muội ruột lớn lên giống nhau như vậy?

Nhưng xưng hô này vừa ra khỏi miệng, Yên Thanh Dịch đã lập tức hối hận, người ta đã không còn là thê tử của phụ thân nữa!

"Tiểu Dịch?" Bội Nghi không xác định mở miệng.

"Ách... Là con..." Yên Thanh Dịch không biết nên gọi Bội Nghi như thế nào, bởi vậy chỉ là hàm hàm hồ hồ miễn cưỡng mà qua.

"Tiểu Tiểu." ánh mắt Bội Nghi chuyển hướng Tiểu Tiểu, mang một chút hương vị cầu xin, hi vọng Tiểu Tiểu có thể trò chuyện cùng nàng, cho dù là chỉ nói một câu cũng tốt.

Tiểu Tiểu đã ngậy ngấn cả người.

Quên không được, thật sự quên không được, cho dù mười mấy năm không gặp vẫn có thể nhớ rõ ràng được dung nhan của mẫu thân như trước. Trong mười mấy năm này, Tiểu Tiểu vẫn luôn chờ đợi mẫu thân có thể tới đón nàng.

Nhưng là không có, khi nàng bị mấy tỷ muội chửi rủa không có, khi nàng sinh bệnh, lúc cần tình thương của người mẹ nhất cũng không có, khi nàng bị ép hôn, lúc khổ nhất cũng không có...

Người mẫu thân luôn vắng mặt trong sinh mệnh nàng này, nàng nên đối mặt như thế nào?

Tiểu Tiểu không tự chủ được lui về phía sau một bước.

Chỉ là một bước nhỏ, lại khiến Bội Nghi rất thất vọng.

"Tiểu Tiểu..." Bội Nghi cắn môi dưới: "Nếu như con nguyện ý để chúng ta bồi thường mà nói, để cho người khác nhấn cho chúng ta một tin nhắn thời được không?"

Tiểu Tiểu không trả lời, chỉ là vẫn luôn cúi đầu, không trả lời.

Bội Nghi không khỏi thở dài, sau đó yên lặng bỏ đi.

Sau khi thấy Bội Nghi rời đi, Tiểu Tiểu kéo Lệ Thù: "Thù ca..."

"Không sao đâu." Lệ Thù an ủi chặn Tiểu Tiểu lại: "Từ từ sẽ đến. Lúc trước là bọn họ không đúng, nàng không biết nên xử lý như thế nào là rất bình thường."

Tuy rằng lúc này không giống với hán cùng Tiểu Tiểu thương lượng trước "cố gắng tiếp nhận Cổ vương cùng Bội Nghi", nhưng Lệ Thù biết Tiểu Tiểu đã cố gắng hết sức rồi.

Nhưng là...

"Này, Tiểu Dịch." Sở Văn Xuyên huých khuỷu tay vào Yến Thanh Dịch.

"Hả?"

"Đó là tỷ phụ đệ sao?"

"Chắc vậy... đúng đi!" Yến Thanh Dịch lẩm bẩm một mình dường như trả lời.

Dựa theo phong cách lâu dài trong quá khứ của Lệ Thù: "Con cái không chê cha mẹ", cho dù có bao nhiêu ủy khuất đều ngẹn xuống, không cần biết người đúng hay sai, tóm lại trường bối liên là không có chỗ nào không đúng. Nhưng lúc này đây, Lệ Thù vậy mà thay đổi quan niệm từ trước đến nay của hán, nói với Tiểu Tiểu là cha mẹ không đúng.

Điều này làm người ta không thể hiểu nổi!

Chẳng lẽ vô lâm muốn nhất thống rồi sao?

"Không phải dịch dung chứ?" Sở Văn Xuyên lại hỏi.

"Chắc là... Không phải đâu?" Yến Thanh Dịch vẫn chần chờ như trước.

"Nếu không..." Sở Văn Xuyên liếc xéo Yến Thanh Dịch, nhỏ giọng dò xét: "Hai ta thử một chút xem?"

"Thử như thế nào?"

"Xem ta đây!" Sở Văn Xuyên vỗ ngực.

Nói xong, Sở Văn Xuyên tiến lên hai bước, vừa vịn đứng cùng chỗ với Tiểu Tiểu cùng Lệ Thù: "Tiểu Tiểu, bọn họ đã không tốt với muội, không cần phải để ý đến bọn họ!" Sở Văn Xuyên tuy là nói chuyện với Tiểu Tiểu, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Lệ Thù: "Cho dù bọn họ là cha mẹ muội, nhưng không có hoàn thành trách nhiệm của cha mẹ, cha mẹ như vậy không cần cũng không sao..."

"Tam ca." lời nói của Sở Văn Xuyên còn chưa rơi xuống mặt đất, Lệ Thù liền lập tức đem lời nói tiếp: "Cái gọi là tam cương ngũ thường, đạo giữa vua và thần, bốn phận của vợ chồng, bốn phận cha con, hai điểm khác tạm thời không nói đến, cũng chỉ cần nói đến điểm bốn phận cha con này, làm người con gái không thể trách móc cha mẹ nặng nề, phải biết rằng..."

Nước sông bắt đầu cuộn cuộn tràn ra...

Nhưng lúc này đây Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch không có cất bước bỏ chạy, mà là đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Người này, Lệ Thù khẳng định không phải là giả mạo!

...

...

Bởi vì có nữ quyến, bởi vậy Trụ trì Thiếu Lâm sắp xếp đoàn người Tiểu Tiểu ở trong phòng khách phía sau núi, nhưng Thiếu Lâm tự phòng khách luôn ít, cho nên Lệ Thù cùng Tiểu Tiểu vậy mà thành hàng xóm cùng Cổ vương.

Dàn xếp tử tế xong cho đoàn người Lệ Thù đã vào đêm.

Vào lúc ban đêm, sau Lệ Thù dỗ Tiểu Tiểu cùng tiểu tử béo ngủ, một thân một mình phóng ra, trực tiếp dừng ở trong viện của Cổ vương.

"Cốc cốc cốc"

Lệ Thú gõ ba cái lên cửa đúng quy củ.

"Ai?" Trong phòng truyền đến tiếng Cổ vương.

"Là ta, Lệ Thú."

Nghe thấy là tiếng Lệ Thú, Cổ vương lập tức mở cửa, sau đó nhìn lại phía sau Lệ Thú, nhưng không thấy ai, đành phải cười khò khè nghiêng người, để Lệ Thú tiến vào trong phòng: "Tiểu Thú, ngươi là tự tới một mình?"

"Vâng."

Mạc Thượng Hành thở dài, chỉ ghé dựa bên cạnh Lệ Thú: "Tiểu Thú, ngồi đi!"

"Hành ca, ai đến vậy?" Bội Nghi từ bình phong sau chậm rãi đi ra, nhìn thấy Lệ Thú vẻ mặt lập tức hưng phấn: "Tiểu Thú, Tiểu Tiểu đâu? Tiểu Tiểu đi cùng không?"

Lệ Thú còn chưa có ngồi xuống đã nhìn thấy Bội Nghi đi đến, lập tức hành lễ, "Mạc phu nhân, Lệ Thú là đi một mình tới. Tiểu Tiểu đã ngủ rồi."

"Mạc phu nhân..." Nghe xưng hô này Bội Nghi thất thần một chút, "Mạc phu nhân" tuy rằng cung kính, nhưng thiếu đi thân tình, theo lý mà nói, con rể mình thế nào cũng phải gọi mình một tiếng nhạc mẫu.

"Tiểu Thú, muốn như vậy ngươi tới đây làm cái gì?" Mạc Thượng Hành cười khò, thái độ của Lệ Thú ở mức độ nào đó tỏ rõ thái độ của Tiểu Tiểu, nếu là bị con gái mình gọi là "Cổ vương" hoặc là "Hành tiên bối", khiến hắn làm sao mà chịu nổi đây?

"Văn bối đến đây là vì Tiểu Tiểu." Lệ Thú cung kính trả lời.

"Tiểu Tiểu?" Điều này đối với cha mẹ đã từng phạm vào sai lầm này ánh mắt lập tức sáng lên, cõi lòng đầy hi vọng nhìn Lệ Thú.

"Vâng." Lệ Thú khẽ gật đầu: "Văn bối muốn nói suy nghĩ của Tiểu Tiểu cho hai vị tiên bối, văn bối cũng hi vọng Tiểu Tiểu có thể có được sự quan tâm của mẫu thân cùng phụ thân."

"Nhưng là, chúng ta đã bỏ lỡ quá trình trưởng thành quan trọng nhất của Tiểu Tiểu." Cổ vương cười khò lắc đầu, lúc này Cổ vương không còn là một đời kiêu hùng xưng bá Miêu Cung, chỉ là một người phụ thân khát vọng nhận được sự tha thứ của con gái mà thôi.

"Quá khứ đã bỏ lỡ, chẳng lẽ tương lai ngài còn muốn tiếp tục lỡ mất sao?" Lệ Thú nhướn mi, vẻ mặt không đồng ý, vừa gặp phải chuyện của Tiểu Tiểu hắn liền không có biện pháp dùng phương pháp xử lý bình thường hoàn toàn duy trì tôn kính với trưởng bối: "Nếu không có nỗ lực, ngài làm sao mà biết Tiểu Tiểu sẽ không tha thứ cho các người?" Nghe vậy Cổ vương cúi đầu xuống lâm vào trầm tư. "Thật ra, Tiểu Tiểu cũng muốn thử tiếp nhận hai vị." Lệ Thú một câu nói xóa bỏ băn khoăn của vợ chồng Cổ vương: "Nhưng là, ngài cũng phải cho Tiểu Tiểu thời gian, cho nàng cơ hội. Nếu là ngài đến quan tâm cũng keo kiệt không bỏ ra thì Tiểu Tiểu làm sao có thể cùng các người quen thuộc lên được?"

"Chúng ta..." thân mình Bội Nghi khẽ nghiêng về phía trước, vội vàng nhìn Lệ Thú: "Nên làm như thế nào?"

"Ta không biết." Lệ Thú trả lời rất trực tiếp. Trừ bỏ đạo lý lớn, luôn chỉ nói ra một chữ báo hắn nói một phen như trước đã là không dễ, để hắn nghĩ ra biện pháp giải quyết, còn không bằng báo heo mẹ lên cây còn dễ dàng hơn.

"Nhưng là..." Bội Nghi há miệng, nhưng không nói tiếp.

"Bội Nghi." Cổ vương cắt đứt Bội Nghi hỏi tiếp: "Loại chuyện này không thể dựa vào người khác, chỉ có tự chúng ta nỗ lực mới có thể thể hiện được tâm ý của chúng ta! Tiểu Tiểu là đứa nhỏ thông minh, con bé sẽ biết suy nghĩ của chúng ta."

Bội Nghi thoáng suy xét, đồng ý gật đầu.

"Cổ vương tiên bối." Lệ Thú tiếp tục nói xong: "Còn có một chút."

"Tiểu Thú ngươi nói thẳng ra đi." Cổ vương rất là cảm kích với con rể này.

"Ta hi vọng các người không nên bức bách Tiểu Tiểu quá mức."

"Này..." Cổ vương không hiểu.

Lệ Thú lập tức giải thích: "Nếu chuyện này các người làm quá nhanh, Tiểu Tiểu sẽ không biết làm sao cũng sẽ rất khổ sở, ta không hy vọng như vậy."

Mạc Thượng Hành liếc mắt nhìn Lệ Thú một cái thật sâu: "Tiểu Thú, ngươi làm như vậy là vì cái gì?"

"Vì Tiểu Tiểu." Lệ Thú trả lời không chút do dự.

Nghe vậy, Mạc Thượng Hành an tâm rồi, con gái mình gả cho một người chồng tin cậy ổn thỏa như vậy là phúc khí của con bé.

Nhưng trong lòng Mạc Thượng Hành còn có một thắc mắc: "Tiểu Thú, nếu ngươi là ta, ngươi sẽ làm như thế nào?"

Lệ Thú nhũn mày, không hiểu ý của Mạc Thượng Hành.

"Ta muốn nói, nếu năm đó ngươi ở vị trí của ta, mà Tiểu Tiểu ở vị trí của Bội Nghi ngươi sẽ làm như thế nào, đến cùng là ổn thỏa mang theo một mình Tiểu Tiểu rồi đi, hay là mạo hiểm thật lớn mang theo con gái cùng Tiểu Tiểu rồi đi cùng nhau?" Đây luôn là thắc mắc trong lòng Mạc Thượng Hành, hắn luôn suy nghĩ đến tốt cùng hắn làm chỗ nào không đúng.

"Ta không phải là ngài." Lệ Thú sạch sẽ lưu loát đáp: "ngay từ đầu, ta sẽ không để người phụ nữ của mình gả cho người khác."

Đúng vậy! bên mỗi Cổ vương giờ lên một nụ cười khổ, ngay từ đầu hắn đã sai lầm rồi, bảo vệ người phụ nữ của mình mới là việc người đàn ông phải làm. Giống Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cũng từng có hôn ước khác với Giang gia Giang Du, nhưng là lại ngoài ý muốn gặp được Lệ Thú, sau khi Lệ Thú cưới Tiểu Tiểu, cho dù như thế nào đều liều mạng bảo vệ Tiểu Tiểu, thậm chí là địch với một trong Trung Nguyên ngũ đại thế gia Giang gia, đây là loại khí phách cỡ nào!

Cảnh ngộ tương tự, nguy cơ của Lệ Thú thậm chí càng gian nguy hơn hẳn nhiều, hắn giống với Lệ Thú lại làm ra kết cục hoàn toàn khác nhau, hắn bị thống khổ cùng tự trách tra tấn gần hai mươi năm, mà Lệ Thú lại cùng Tiểu Tiểu hạnh phúc với nhau.

Nếu như năm đó hắn có thể có dũng khí bảo vệ Bội Nghi không gả cho Yến Doanh, có lẽ bây giờ sẽ có loại tình trạng khác đi!

Nhưng trên đời này làm sao có thể có thuốc hồi hận để uống, bởi vậy, Cổ vương chỉ có thể dùng sự quan tâm thật sự để bù lại cho Tiểu Tiểu hai mươi năm thiếu vắng tình thương của cha.

Thấy Cổ vương cùng Bội Nghi lâm vào trầm tư, Lệ Thú đứng lên, lui về phía sau hai bước, khom người chào với Cổ vương cùng Bội Nghi: "Cổ vương tiền bối, Mạc phu nhân, vãn bối cáo lui."

"Tiểu Thú." Cổ vương gọi Lệ Thú lại.

"Tiền bối?"

"Về sau không cần gọi ta là Cổ vương, cũng không cần gọi Bội Nghi là Mạc phu nhân."

"..." Lệ Thú nghi hoặc.

"Gọi chúng ta là nhạc phụ cùng nhạc mẫu đi!"

"Vâng, nhạc phụ đại nhân."

Mà ở trong góc tối chỗ viện Cổ vương ở, hai bóng người lặng yên theo Lệ Thú rồi đi, loáng thoáng có thể nghe thấy hai người nói chuyện.

"Tỷ, thực ra con người Cổ vương cũng rất tốt, hơn nữa tỷ phu cũng nỗ lực như vậy, nếu tỷ không cảm kích chẳng phải là không xứng với một mảnh tâm ý của tỷ phu sao?"

"Ừ."

"Nói như vậy nghĩa là tỷ đồng ý rồi?"

"Ta sẽ thử xem."

"Thử xem? Tỷ, không phải ta nói tỷ, Cổ vương cũng là cao thủ dùng cổ ôi! Không phải là thế lực của đệ, cha cùng Cổ vương căn bản không có cách nào so sánh! Võ công không bằng Cổ vương, thế lực không bằng Cổ vương, quan tâm tỷ cũng không bằng Cổ vương ôi! Chờ Cổ vương dạy tỷ dùng cổ, nói không chừng tỷ còn có thể dạy đệ hai tay đấy!"

"Rống! Đây mới là mục đích thực sự của đệ đi!"

"Nào có!" Loại chuyện này đánh chết cũng không thể thừa nhận.

"Còn dám nói không có! Thôi Tiểu Dịch, đi mau! Bằng không như thế này sẽ bị Thú ca phát hiện không thấy ta rồi!"

"Phải phải phải, trời đất bao la lão tỷ là lớn nhất! Tiểu đệ bây giờ đi ngay!"

Nhảy trên mái hiên cô gái thỏa mãn thờ dài, một trượng phu nguyện ý cho rằng chuyện của thế tử là chuyện của hắn phải làm, nàng còn có thể yêu cầu cái gì?

Cho dù như thế nào, cảm ơn chàng, Thú ca!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Từng bước cải thiện quan hệ

Thiếu Lâm tự bị người vây khốn, trên cơ bản cách một đoạn thời gian sẽ có người tới khuyên Trụ trì Thiếu Lâm buông tha cho điển tịch Thiếu Lâm, lấy một cái cơ đường đường chính chính — vì tiền bộ của võ lâm Trung Nguyên, nhưng việc làm thì như hắc đạo. Tuy vũ tăng của Thiếu Lâm đã được giải cô độc, nhưng vẫn còn rất suy yếu, phải tĩnh dưỡng một khoảng thời gian rất dài, nhưng Thiếu Lâm không có nhiều thời gian có thể chờ bọn họ như vậy, duy nhất có thể dựa vào chính là Trụ trì Thiếu Lâm dựa vào tình cảm qua lại mời đến các lộ hiệp khách.

Theo thời gian vây khốn tăng lên, bang phái võ lâm dưới chân núi Thiếu Lâm dần dần tăng lên nhiều, hai đường hắc bạch đạo của võ lâm Trung Nguyên dường như xưa tan đi hiềm khích trước đây, chung sống hoà bình.

So với lợi ích trước mắt thì những hiềm khích trước đây nhỏ bé không đáng kể.

Nhưng đồng minh trong lúc này cũng chẳng phải vững chắc như thép, Ngũ đại thế gia, Lục đại môn phái có các xung đột, nhưng trong Ngũ đại thế gia lại mơ hồ lấy Giang gia cầm đầu, bởi vì Giang gia mượn oai của Huyết Yêu kiếm, trong khoảng thời gian này dung hợp không ít gia tộc nhỏ. Bởi vậy tác dụng của Yến gia cũng càng ngày càng nhỏ.

"Đáng chết! Đáng chết!" Yến Thanh Nam đi đi lại lại trong lều trại, không ngừng mắng.

"Tiểu Nam." Yến Doanh cau mày mở miệng: "đến tột cùng là như thế nào?" Yến Thanh Dịch rời đi, Yến Doanh cũng không để trong lòng, chẳng qua thiếu một đứa con mà thôi, khiến hắn lo lắng là địa vị của Yến gia.

Bây giờ người dựa vào Giang gia càng ngày càng nhiều, thế lực Yến gia tương đối mà nói thì có vẻ khá nhỏ yếu, mà gần đây Lục gia từ đất Thục đến sống nhờ ở Yến gia vậy mà mơ hồ có dấu hiệu mạnh hơn Yến gia, điều này khiến cho Yến Doanh làm sao mà chịu được?

"Lục Y Ninh vậy mà muốn giải trừ hôn ước với con!" Yến Thanh Nam phẫn nộ gào thét.

"Nàng muốn..." Bên cạnh Yến Thanh Như khẽ nheo mắt lại: "Giải trừ hôn ước?"

"Không sai, vừa rồi nàng vậy mà muốn trả lại vật đính hôn là Dạ minh châu cho ta!"

"Vậy ngươi có nhận không?" Yến Doanh hỏi vô cùng vội vàng. Nhà trai bị người từ hôn cho dù là như thế nào cũng không thể để người ta tiếp nhận được.

"Đương nhiên không có!" Yến Thanh Nam phủ định: "bị người từ hôn như vậy, ta còn làm sao sống yên ở võ lâm được chứ?"

Nghe vậy, Yến Doanh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng là Yến Thanh Như lại như có đấm chiêu: "bọn họ đã muốn từ hôn sao ta không hủy bỏ luôn đi."

"Cái gì!" Yến Thanh Nam không thể hiểu nổi nhìn Yến Thanh Như: "Ngươi đang nói mê sáng gì vậy!"

"Đại ca, ngươi trước hãy nghe ta nói hết đã." Yến Thanh Như trấn an Yến Thanh Nam: "Đã muốn từ hôn mà nói, như vậy quyền chủ động sẽ nắm giữ ở trong tay Yến gia, là ngươi không cần người đàn bà kia, mà không phải là người đàn bà kia chướng mắt ngươi."

"Nhưng là..." Nghĩ đến tuyệt thế dung mạo của Lục Y Ninh, Yến Thanh Nam có chút giãy dụa, hắn luyến tiếc buông tha!

"Đến lúc đó chỉ cần nói ra người đàn bà kia có hành vi không đoan chính..." Yến Thanh Như cười lạnh một tiếng: "Ta xem còn ai dám cưới người đàn bà kia! Hơn nữa..." Yến Thanh Như nhìn về phía phụ thân: "Bây giờ toàn bộ Lục gia đều do người đàn bà kia chống đỡ, không thể không thừa nhận người đàn bà này có chút thủ đoạn, nhưng nếu là không có dung mạo khuynh thế kia còn cái gì để nâng cao ngạo, lại có người đàn ông nào nguyện ý tiếp nhận nàng? Chẳng qua chỉ là kỹ nữ cao cấp mà thôi, chơi đùa còn chưa tính, chẳng lẽ còn thật sự muốn trợ giúp tăng lên thực lực của Lục gia? Những người đàn ông kia cũng không phải là thằng ngu!" Làm như vậy một lần hành động mà có được nhiều lợi ích: "Đại ca, đến lúc đó bọn họ sẽ cầu đến Yến gia, người đàn bà kia còn không phải sẽ lại về tay huynh?"

Yến Thanh Như nhìn đại ca mình, khinh thường trong mắt chợt lóe qua.

"Được!" Yến Thanh Nam gật đầu một cái: "Cha, chúng ta làm như vậy ngay đi!"

...

...

Khác với bầu không khí ngời lửa ta gạt bên ngoài, không khí trong Thiếu Lâm tự bây giờ có chút thoải mái, không phải nói là bọn Lê Thú không để người bên ngoài trong lòng, mà là bọn họ thật sự không có gì có thể giúp được với chỗ bận rộn đó, điều bọn họ cần làm chỉ có chờ, chờ người bên ngoài dùng tới vũ lực.

"Vân Nhi, Tiểu Thú." Bội Nghi từ rất xa vẫy tay với Lê Vân, đứng ở bên cạnh Lê Vân Lê Thú vỗ vỗ đầu Lê Vân, dắt tay Lê Vân, dắt theo bé đi đến trước mặt Bội Nghi.

"Vân Nhi, gọi bà ngoại." Lê Thú nghiêm nhiên là một bộ dáng cha hiền, tuy rằng vị cha hiền này mặt không biểu cảm.

Bà ngoại? Lê Vân nghiêng đầu đánh giá Bội Nghi từ trên xuống dưới: "Cha, bà ngoại là cái gì?"

"Bà ngoại là mẹ của mẫu thân con."

Lê Vân nhìn phụ thân một chút, lại nhìn Bội Nghi một chút, âm thanh còn vương mùi sữa gọi: "Bà ngoại khỏe! Cháu gọi là Lê Vân, năm nay hai tuổi."

"Tốt Tốt," Lê Vân gọi một tiếng bà ngoại, khiến hai mắt Bội Nghi rung rung: "Vân Nhi, tới đây, bà ngoại làm đồ ăn ngon cho con." Nói xong đưa một giỏ điểm tâm cho Lê Vân, nhưng Lê Vân lại bĩu môi, hướng về phía Lê Thú bĩu bĩu môi: "Còn có lão cha ở chỗ này, phải thông qua cha trước", Lê Vân tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng chuyện gì cũng rất rõ ràng, đối với những người khác có thể bướng bỉnh làm nũng, đối với nương thậm chí có thể đấu võ mồm đùa, nhưng đến lão cha nhà mình này, là Rồng thì cũng phải lượn, là Hổ thì cũng phải nằm!

Không nói cậu Tiểu Dịch nói với bé muốn học cái loại công phu bay tới bay lui này phải tìm lão cha, lão cha dạy dỗ dài dòng bé không chịu nổi, bé còn nhỏ, còn muốn sống lâu vài năm nữa!

Bội Nghi lập tức hiểu rõ ý của Lê Vân, nhìn về phía Lê Thú.

"Tiểu Thú..." Bội Nghi khát vọng nhìn về phía Lê Thú.

"Vân Nhi, nhận lấy đi!" Lê Thú nắm thật bàn tay nhỏ bé của Lê Vân.

"Vâng!" Lê Vân vui vẻ nhận cái giỏ đầy điểm tâm, lập tức mở giỏ ra, tùy tiện cầm lấy mấy cái, giơ lên cao cao: "Cha, ăn!" Tuy rằng bướng bỉnh, nhưng Lê Vân cũng là một đứa trẻ ngoan.

"Vân Nhi ăn trước đi!" Lê Thú buông tay Lê Vân ra: "Đi chơi đi, đừng chạy xa."

"Vâng!" Nghe vậy, Lê Vân lập tức kéo điểm tâm lão đảo rời khỏi, có thứ tốt còn muốn cùng nương chia sẻ đó! Đúng rồi, còn có cậu Tiểu Dịch cùng Văn Xuyên bá bá nữa! "Bà ngoại, Vân Nhi đi trước nha!" Lần đầu gặp mặt bà ngoại, Lê Vân vẫn không có khái niệm gì, nhưng vẫn là lễ phép cáo biệt Bội Nghi, điều này không thể không nói tới công lao của Lê Thú.

"Đi chơi đi!" Bội Nghi hòa ái phát tay với Lê Vân.

"Nhạc mẫu," thấy Lê Vân đi xa, Lê Thú bắt đầu đặt câu hỏi: "Không biết lúc này, nhạc mẫu tìm đến Lê Thú là có chuyện gì?"

"Vân Nhi thật sự là một đứa trẻ ngoan..." Bội Nghi dường như không nghe thấy câu hỏi của Lê Thú, vẫn nhìn bóng lưng của Lê Vân: "Không có chuyện gì, chỉ là muốn đến gặp Vân Nhi thôi."

Có ngoại tôn, nhưng cũng không thể hưởng thụ lạc thú ngâm kẹo đùa cháu, Bội Nghi thấy rất đáng tiếc.

"Ngài có thể thường xuyên đến gặp Vân Nhi, nhạc phụ cũng có thể đến thường xuyên, nhưng xin đừng cưng chiều Vân Nhi quá."

"Cám ơn con, cám ơn con Tiểu Thú." Lê Thú trả lời cứng nhắc lại khiến Bội Nghi cảm động vạn phần, hướng Lê Thú hành lễ.

"Nhạc mẫu xin đừng nói như vậy, đây là việc Lê Thú phải làm." Lê Thú lập tức lui nửa bước sang bên cạnh, không chịu nhận lễ của Bội Nghi.

"Tiểu Thú..." Bội Nghi chần chờ một chút, sau đó đưa một cái bọc cho Lê Thú: "Có thể giúp ta giao bọc đồ này cho Tiểu Tiểu không?"

Lê Thú do dự một chút, không nhận ngay: "Ngài muốn ta nói cái gì sao?"

"Không có gì không có gì," Bội Nghi lập tức phủ nhận: "Chỉ cần để con bé nhận là được rồi."

Lê Thú vươn hai tay nhận lấy cái bọc đồ Bội Nghi đưa cho hắn: "Ta sẽ chuyển cho Tiểu Tiểu."

"Thú ca!" Người chưa tới tiếng đã tới rồi, người đến là Tiểu Tiểu: "hỗn tiểu từ kia đâu rồi!"

Trong nháy mắt Bội Nghi có chút hoảng loạn, không biết nên đi nên ở lại, nàng muốn gặp Tiểu Tiểu một lần, lại sợ bởi vậy mà khiến Tiểu Tiểu khó xử.

Nhưng là, không đợi Bội Nghi quyết định nên đi hay ở lại, Tiểu Tiểu cũng đã đến, "Thú ca..." Thanh âm im bật dừng lại, Tiểu Tiểu nhìn Bội Nghi: "Cái kia..." ánh mắt Tiểu Tiểu bắn khoăn nhìn xung quanh, thật sự không biết nên nói cái gì, đành phải cười đánh trống lảng: "Người tới rồi!"

Từ ngày nhìn thấy Lê Thụ vì chuyện của nàng mà tự mình đi tìm Cổ vương, Tiểu Tiểu liền quyết định muốn cố gắng lớn nhất đón nhận cha mẹ hoàn toàn mới này, ai cũng không biết tương lai có thể xảy ra chuyện gì, nếu là không nắm chắc tốt hiện tại, tương lai hối hận cũng không kịp.

Nhưng bây giờ để Tiểu Tiểu gọi ra hai chữ "Cha" "Nương" thật là có chút khó khăn.

Vẫn là từ từ đến đi!

Nhưng chỉ ba chữ này, Bội Nghi lại kích động không biết làm gì cho phải, liều mạng gật đầu: "Đến rồi, đến rồi."

Tiểu Tiểu do dự một chút, khẽ cắn môi: "Muốn ở lại cùng nhau ăn cơm chiều hay không?" Tuy rằng nàng nấu ăn không tốt lắm, nhưng cũng coi như là có thể ăn, cái kia..." Tiểu Tiểu dừng một chút: "Ông ấy cũng có thể đến."

Tuy Tiểu Tiểu không nói rõ, nhưng Bội Nghi biết ông ấy chính là chỉ Cổ vương.

Bội Nghi lập tức gật đầu.

Nhất thời, xung quanh yên tĩnh tới, không khí có chút lạnh.

"Tiểu Tiểu, nàng tìm Vân Nhi làm cái gì?" Lê Thụ chậm rãi mở miệng.

"Hỗn tiểu tử kia!" Nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Tiểu Tiểu lập tức tức giận: "Nó vậy mà nuôi một đám chuột ở trong nhà!" Tiểu Tiểu lên án: "Cái này cũng không có gì, nuôi thì nuôi thôi, nhưng là tiểu tử kia vậy mà cạo sạch hết lông của đám chuột! Còn để hết lông chuột lên trên giường Tam ca!" Tiểu Tiểu tức giận xoay xoay nắm đấm: "Khiến Tam ca đánh chết cũng không ở lại trong phòng hán, cứng rắn muốn ở cùng Tiểu Dịch."

Nghe Tiểu Tiểu lên án, Lê Thụ nhướn mi: "Ta sẽ dạy dỗ tiểu tử kia."

Nghe vậy Tiểu Tiểu lập tức gật đầu: "Loại chuyện này liền giao cho Thú ca!" mục tiêu của nàng là trở thành một người mẹ hiền, cái loại việc dạy dỗ này vẫn là nên giao cho người nghiêm túc như Lê Thụ là được rồi!

Tiểu Tiểu gian trá cười trộm, tiểu tử thôi, con tự cầu nhiều phúc đi! Ai bảo con ngày hôm qua không chịu tặng miếng điểm tâm cuối cùng cho nương?

... Cái này gọi là làm quan báo tư thù?

Bội Nghi ở bên cạnh nhìn biểu cảm khoan khoái của Tiểu Tiểu, trong lòng cực kỳ vui mừng, ít nhất Tiểu Tiểu hạnh phúc, con trai bướng bỉnh lại hiểu thuận, đề đề quan tâm ý lại nàng, huynh trưởng sôi nổi lại ôn trọng, còn có...

Trượng phu của nàng toàn tâm toàn ý trân trọng.

Dường như Bội Nghi đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Cái đó, tối hôm nay chúng ta thật sự có thể tới sao?"

"Vâng." Tiểu Tiểu gật đầu.

"Ta bây giờ phải đi nói cho Thượng Hành..." Đường như sợ Tiểu Tiểu đổi ý, Bội Nghi lập tức đi vòng qua, một đường chậm chậm chạy ra khỏi nơi Tiểu Tiểu cùng Lê Thụ ở.

"Tiểu Tiểu."

"Thú ca?"

"Không cần miễn cưỡng chính mình."

Lại là vì nàng, Lê Thụ lại đẩy lùi nguyên tắc của mình.

"Không miễn cưỡng đâu!" Tiểu Tiểu nở nụ cười, kéo tay Lê Thụ: "Đây là cái gì?" Tiểu Tiểu tìm kiếm đầu mối, nhìn đồ trong tay Lê Thụ.

"Nhạc mẫu đưa cho nàng." Lê Thụ thử gọi Bội Nghi là "Nhạc mẫu", thấy Tiểu Tiểu không có phản bác, liền đưa cái bọc đồ kia cho Tiểu Tiểu: "Mở ra nhìn xem đi!"

Tiểu Tiểu nhận lấy bọc đồ, tò mò mở ra, bên trong có một số đồ chơi nhỏ, đại khái là đồ chơi cho đứa nhỏ khoảng ba bốn tuổi.

"Đây là cho mình hay là cho tiểu tử béo vậy!" Tiểu Tiểu không khỏi ảm áp cười ra tiếng, tuy rằng nói như vậy, nhưng Tiểu Tiểu vẫn ôm món đồ chơi kia vào trong ngực, lúc mẫu thân rời khỏi nàng, Tiểu Tiểu vừa vặn là ba tuổi, Cổ vương cùng Bội Nghi hi vọng bồi thường thời thơ ấu mất đi của Tiểu Tiểu.

"Tốt lắm, chúng ta nghĩ lại tối hôm nay chúng ta nên làm đồ ăn gì đi! Chẳng qua trước đó, phải đi tìm hỗn tiểu tử kia tính tính sổ đã!"

Đáng thương Lê Văn sắp phải chịu một hồi lễ rửa tội bằng nước miếng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Lục gia làm phản

Buổi tối ngày hôm đó, Cổ vương cùng Bội Nghi cời lòng đầy vui sướng đến ăn chung cùng Tiểu Tiểu Lê Thú, trên bàn còn có hai "nhân tạp nhân đẳng" (chỉ người không có việc gì)—Yến Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên. Về phần tiểu tử béo còn lại là không tìm không phổi cười hề hề, hoàn toàn không để lời lão cha dạy bảo ở trong lòng, nhưng bé hiểu được một việc, cho dù như thế nào cũng không thể chọc lão nương! Bằng không lão cha sẽ ra tay giết bé!

"Tiểu Tiểu..." Cổ vương có chút câu nệ ngồi một bên, nhìn Tiểu Tiểu vội trước vội sau bung lên từng món ăn, mà Bội Nghi đã đến phòng bếp giúp đỡ Tiểu Tiểu, quan hệ mẹ con tuy rằng chưa nói tới mức vô cùng thân thiết, nhưng cũng không còn xa lạ: "Không cần vội đâu, đồ ăn đủ rồi."

"Đủ?" Tiểu Tiểu nhìn lướt qua ước chừng, gật gật đầu, vỗ một cái tát vào đầu tiểu tử béo: "Hỗn tiểu tử, không cho ăn vụng."

"Ông ngoại! Người xem nướng khi dễ con!" tiểu tử béo lập tức cáo trạng.

"Khi dễ con đấy, thì sao?" Tiểu Tiểu dương dương tự đắc hất cằm khiêu khích.

"..." tiểu tử béo rất ủy khuất, nhưng là, bé lẻ mắt trộm dò xét Lê Thú, thấy Lê Thú mặt không biểu cảm theo dõi bé, bày tỏ "ngươi nếu dám già mồm, sẽ chờ lên đoạn đầu đài đi", Lê Văn rụt cổ, bé còn nhỏ nhưng rất rộng lượng, không để ý tới đôi vợ chồng cấu kết với nhau làm việc xấu này!

"Vân Nhi, đến chỗ ông ngoại này." Cổ vương dờ khóc dờ cười vươn tay ôm lấy tiểu tử béo, hai mẹ con Tiểu Tiểu cùng Lê Văn tuyệt đối không giống như mẹ con, một lớn một nhỏ mà trông như là bằng hữu.

"Nhạc phụ." Sói trượng phu mở miệng: "Nhạc nẫu còn chưa đi tới, Vân Nhi đã ăn vụng đồ là không hợp lễ."

Sói trượng phu vừa nói đến từ "Lễ", không chỉ có là Lê Văn có chút nao núng chui vào trong lòng Cổ vương, đến ngay cả Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch đều muốn nhấc chân bỏ chạy, bọn họ là muốn đến đây ăn cơm thôi, không phải muốn đến để bị chìm nước!

"Đúng rồi!" Bái thê từ đánh gãy lời nói của Sói trượng phu: "Thú ca, Thiếu Lâm gần đây có chuyện gì hay không?"

"Không có." Sói trượng phu lắc đầu: "Thiếu Lâm gần đây rất bình yên."

Bái thê từ thành công ngăn cản thảm họa nước lũ phát sinh tại Thiếu Lâm!

Lúc này, Bội Nghi bung một món ăn cuối cùng lên đây, vẻ mặt tươi cười: "Nhanh ăn đi! Đây là món cuối cùng rồi."

Dứt lời, mọi người bắt đầu động đũa.

"Dì, đồ người làm ăn ngon hơn nhiều so với tỷ làm!" miệng Yến Thanh Dịch ăn đầy thức ăn, mơ hồ nói không rõ, ăn nhiều đồ ăn Tiểu Tiểu làm loại mùi vị nào cũng không có, Yến Thanh Dịch vô cùng nhớ mấy món thanh sắc hương vị đều đủ cả.

"Tiểu Dịch thôi! Đệ nói cái gì!" Tiểu Tiểu trừng mắt, một ánh mắt như phi tiêu găm chính giữa trái tim của Yến Thanh Dịch.

"Không có gì!" Kê thức thời trang tuần kiệt, Yến Thanh Dịch lập tức sửa miệng: "Tỷ, tỷ làm cũng không tệ, chỉ là là nên ngọt thì lại mặn, nên mặn thì lại nhạt, nên nhạt thì lại cay..."

Ánh mắt Tiểu Tiểu càng ngày càng không tốt, tiếng Yến Thanh Dịch càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thẳng đến khi không còn tiếng gì nữa.

"Ha ha, tỷ, coi như đệ cái gì cũng chưa nói..." Yến Thanh Dịch gãi gãi cái ót, đánh lảng cười ha ha.

"Đã nói đệ tự làm mình mất mặt rồi." Sở Văn Xuyên ở một bên hừ hừ, rất không lễ phép dùng chiếc đũa chỉ chỉ Lê Thú đang ăn cái gì đó: "Đệ xem Tứ đệ còn không phải ăn rất vui vẻ?"

Yến Thanh Dịch khinh thường trừng mắt: "Cho dù lão tỷ cho tỷ phu ăn cải trắng, tỷ phu cũng sẽ cảm thấy đó là cải trắng ăn ngon nhất trên đời này, nhưng là đệ không thích ăn cải trắng của lão tỷ đâu!" Nói xong còn trình trọng gật gật đầu chuyện lạ này: "Nói cách khác, đệ cùng tỷ phu khẩu vị không giống nhau, về sau vẫn là để tỷ phu đến ăn đồ ăn của lão tỷ đi!"

"Đó là đệ không biết thưởng thức!" Tiểu Tiểu giận dữ đem tất cả món ăn mình làm gấp vào trong bát Yến Thanh Dịch: "Hôm nay bảo đệ thưởng thức cho từ tế một chút!"

Ngồi ở bên cạnh Cỗ vương cùng Bội Nghi vui cười hớn hở nhìn Tiểu Tiểu, thường thường gấp cho Tiểu Tiểu món ăn — Bội Nghi làm, Tiểu Tiểu làm đồ ăn chính xác tựa như chính nàng nói, có thể ăn, không hơn. Đồng thời, hai người còn muốn chăm sóc tiểu tử béo nữa.

"Nếu không, Di, người dạy lão tỷ làm đồ ăn như thế nào đi?" Yên Thanh Dịch dường như vô tình mở miệng: "Lão tỷ lại làm đồ ăn nữa thì vị giác tuyệt đối sẽ có vấn đề mất."

"Tiểu Dịch..." Bội Nghi cảm kích nhìn Yên Thanh Dịch, dạy con gái việc bếp núc là trách nhiệm của mẫu thân, Yên Thanh Dịch giúp nàng thực hiện trách nhiệm cùng tiếc nuôi chưa đạt được.

"Tỷ, tỷ phải học tập thật tốt đấy!" về mặt Yên Thanh Dịch bày tỏ "đề xem trọng tỷ đó", vỗ vỗ bả vai lão tỷ nhà mình.

Tiểu Tiểu nhìn Yên Thanh Dịch một chút, lại nhìn Lê Thú một chút, cuối cùng lại chuyển ánh mắt về tới trên người Bội Nghi, sau đó khẽ gật đầu: "Còn có nữ hồng nữa!" Tiểu Tiểu chỉ Lê Vân: "Lê gia là đời đời đơn truyền, cũng chỉ có duy nhất một đứa trẻ là tiểu tử béo, không có cách nào cho Mạc gia một đứa trẻ làm con thừa tự, nếu như hai người nói muốn, ta cùng Thú ca có thể thu dưỡng một đứa trẻ, thuận tiện cho tiểu tử béo một người bạn chơi cùng."

"Nếu là có điều kiện mà nói, có thể thu dưỡng từ thân tộc bên kia của nhạc phụ." Lê Thú chậm rãi buông bát đĩa, tỏ vẻ đồng ý với lời nói của Tiểu Tiểu.

"A?" đôi mắt Lê Vân sáng lên: "Vân Nhi sẽ có muội muội sao?"

"Làm sao con lại biết là muội muội?" Tiểu Tiểu liếc tiểu tử béo.

"Vân Nhi không muốn đệ đệ! Vân Nhi muốn một muội muội xinh đẹp!"

"Được được được." Cỗ vương cười không khép được miệng, Tiểu Tiểu đã nghĩ tới điểm này liền đại biểu rằng nàng đã dần dần chấp nhận bọn họ cũng lo lắng cho bọn họ.

Nhưng là, "Làm việc tốt thường gian nan" những lời này cho dù áp dụng trên việc gì đều có xác minh.

Ngay tại lúc Cỗ vương muốn nói cho Lê Vân hẳn nhất định thu dưỡng một tiểu muội muội cho bé, một hồi đập cửa đánh gãy bữa ăn chung ấm áp.

"Lê thí chủ, Hành thí chủ, các người có ở đây không?" Một tiểu sa ni vội vàng gõ cửa.

Về mặt Lê Thú nghiêm túc lại, lắc mình một cái liền tới thẳng cửa chính: "Ở trong này, sao vậy?"

"Đám người kia... đám người vây khốn Thiếu Lâm kia tấn công lên đây!"

Nghe vậy tất cả mọi người đều ngẩn ra, tin tức tới rất đột ngột, tuy rằng đã chuẩn bị tốt từ lâu, biết một hồi đại chiến sẽ không thể tránh được, nhưng không có ai nghĩ đến sẽ là bây giờ.

"Chúng ta phải đi ngay." Mạc Thượng Hành không hổ là bá chủ một phương, lấy tốc độ nhanh nhất phân công công việc cho mọi người: "Tiểu Thú, người ta còn có Văn Xuyên bây giờ đi ngay, Tiểu Dịch, người thu xếp tốt cho tỷ tỷ người còn có Vân Nhi, Bội Nghi, nàng giúp đỡ Tiểu Dịch."

"Để Tiểu Dịch đi theo chúng ta." Đột nhiên Lê Thú lên tiếng, trong mọi người hẳn hiểu biết nhất năng lực cùng trưởng thành của Yên Thanh Dịch, Yên Thanh Dịch đã sớm phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi, nếu chỉ là để hắn bảo vệ gia quyến thì rất ủy khuất cho hắn, hơn nữa Yên Thanh Dịch cần chiến đấu để chứng minh thực lực của hắn. Lê Thú lại nhìn về phía Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, nhạc mẫu cùng Vân Nhi thì xin nhờ nàng rồi!"

"Yên tâm đi!" Tiểu Tiểu cười vỗ ngực: "Thiếp cũng là đệ tử đầu tiên của chàng đó!" Lê Thú dạy nàng võ công cộng với chỗ độc được cướp đoạt được của Dược vương cũng đủ để cho bọn họ tự bảo vệ mình rồi. Lê Thú tuy lo lắng cho Tiểu Tiểu, nhưng hắn càng tin tưởng Tiểu Tiểu hơn!

"Yên tâm đi, cha sư phụ, con sẽ chăm sóc tốt cho nương sư tỷ!" Lê Vân mang vẻ mặt nghiêm túc.

Cha sư phụ? Nương sư tỷ?

Đây là cái xưng hô gì chứ!

Tiểu Tiểu nhất thời dở khóc dở cười.

Hắn đã nói xưng hô này tuyệt đối là loạn mà! Lê Thú thở dài.

Nhưng không có nhiều thời gian như vậy cho bọn họ so đo mấy thứ này, Lê Thú xoa đầu tiểu tử béo: "Vân Nhi phải nghe lời của nương con đấy."

"Vâng! Cha!" Lê Vân thể hiện khí khái của tiểu nam tử hán: "Con sẽ bảo vệ nương cùng bà ngoại!"

"Đi thôi!" Lê Thú vẫy vẫy tay với Yên Thanh Dịch, sau đó đi theo Cỗ vương cùng tới cửa trước của Thiếu Lâm tự.

Mấy người dùng tốc độ nhanh nhất chạy thẳng tới cửa chính của Thiếu Lâm tự, thì thấy một đám người hùng hổ đang giằng co cùng vũ tăng của Thiếu Lâm.

Làm người đứng đầu chính là được võ lâm chú ý gần đây — Giang gia. Mà Yến gia rõ ràng lấy thân phận phụ thuộc của Giang gia đứng ở phía sau Giang Du.

"Trụ trì đại sư." Giang Du mang ý cười tiến lên hai bước, quạt giấy trong tay còn phe phẩy một chút: "điên tích võ công sống không mang đến chết cũng không thể mang theo, ngài chấp nhất với cái loại đồ vật này cũng không phải là một cao tăng xuất gia đắc đạo nên làm."

"A di đà phật!" Trụ trì hô một tiếng phật hiệu, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời: "Võ công điên tích vốn là thuộc về Thiếu Lâm, mà không là sở hữu cá nhân của lão nạp, xin thứ cho lão nạp không thể tuân theo."

Giang Du khẽ nheo mắt lại: "Trụ trì đại sư cố ý như thế?"

"Giang thí chủ cần gì phải bức bách tới như vậy?" Trụ trì hỏi lại: "Theo lão nạp biết, Giang gia nhất định cũng có võ công trấn gia."

Võ công của Giang gia như thế nào cũng kém truyền thừa mấy trăm năm của Thiếu Lâm chứ! Hơn nữa Giang gia tuy rằng mượn oai của Huyết Yêu kiếm giả thu phục đa số thế gia nhỏ, trở thành đứng đầu ngũ đại thế gia, nhưng đây chẳng phải kể lâu dài, sớm muộn gì cũng sẽ bị người phát hiện sơ hở.

Chỉ có lấy được võ công của Thiếu Lâm, mới có thể thực sự ổn định được địa vị bây giờ của Giang gia.

Trụ trì thấy thần sắc nguy hiểm của Giang Du, không khỏi thờ dãi, một đoạn thời gian trước Giang gia sử dụng độc nhằm vào vài bang chủ bang phái khác hay không, chuyện của gia chủ thế gia còn không thể kết luận tùy tiện, Thiếu Lâm liền đưa ra chuyện này, nhưng là chuyện này không thể giải quyết, không cần nói đến duy trì võ lâm Trung Nguyên an ổn, đến ngay cả Thiếu Lâm có tự bảo vệ được mình hay không cũng là vấn đề.

Có lẽ, Giang Du phát hiện ra Thiếu Lâm đã hoài nghi hẳn cho nên mới đưa ra sách lược này?

"Trụ trì đại sư." Bỗng nhiên, đoàn người Lệ Thú xuất hiện bên người Trụ trì Thiếu Lâm.

"Lệ thí chủ." Thấy Lệ Thú đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hẳn, Trụ trì một chút kinh hách cũng đều không có.

Mà đứng ở trận doanh Giang Du Lục Y Ninh ánh mắt lại khẽ động, hôm nay Yến Thanh Nam người đàn ông kia đã từ hôn với nàng, thông minh như nàng, đã biết đại khái kế hoạch của Yến gia, nhưng không có bất kỳ biện pháp nào chống lại.

Lục gia là vì ca ca Lục Y Ninh đắc tội với đại hắc bang đứng đầu Miêu Cương — Khô Lâu bang mới không thể không dòi Thục, mà ca ca Lục Y Ninh cũng bởi vậy mà chết, trách nhiệm nặng nề của Lục gia bắt buộc dĩ gánh trên vai nàng. Miêu Cương đã không thể trở về được, Tây Vực lại không có bất cứ quan hệ nào, lúc trước tìm đến nương tựa Yến gia là lựa chọn bất đắc dĩ.

Làm một người phụ nữ, nàng quản lý một nhà an ổn đã là không dễ, lại còn muốn đối mặt với đủ loại chỉ trích cùng chèn ép của người bên ngoài, võ công cũng không mạnh nàng chỉ có thể tìm một chỗ dựa vững chắc cho mình, sau đó chờ đợi, chờ đợi tương lai Lục gia có được người có võ công có thể một mình đảm đương một phía, không hơn.

Đây là võ lâm, cho dù như thế nào đều phải có một người võ nghệ có thể áp đảo quần hùng, tất cả các thế lực khác đều chỉ là phụ thuộc mà thôi.

Khi Yến gia xúi giục, có lẽ sẽ không có người ủng hộ Lục gia, mà căn cơ của Lục gia ở Giang Nam chưa ổn định, nếu mất đi những người đó ủng hộ, Trung Nguyên căn bản không có nơi nào cho Lục gia sống yên ổn.

Như vậy nàng có thể lựa chọn dựa vào chỉ có...

Lệ Thú.

Người đàn ông có võ công cao cường không thể tưởng tượng được kia.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Yến Thanh Dịch trưởng thành - t

Tác giả: Bách lý Tiểu Tiểu

Edit: Trạch Mỗ

"Người cũng tới rồi?" Giang Du khẽ hí mắt, Huyết Yêu kiểm thật ở trên tay người này.

Ánh mắt Lê Thú chậm rãi đảo qua mọi người, cuối cùng đem ánh mắt đặt tới trên người Giang Du, hàm dưới đột nhiên căng thẳng, bàn về lời lẽ sắc bén sâu sắc, đến ngay cả tiểu Lê Văn đều hơn cả Lê Thú, bởi vậy Lê Thú căn bản không biết trả lời thế nào với câu hỏi của người có địch ý với hắn.

Lê Thú khẽ gật đầu, xem như trả lời Giang Du.

Nhưng là Giang Du lại cứng lại, vốn tưởng rằng Lê Thú sẽ chối gay gắt, nhưng không nghĩ tới Lê Thú vậy mà chỉ khẽ gật đầu cho xong việc, điều này khiến cho lời nói tiếp theo của hắn phải nói thế nào đây? Làm sao mà đem kiếm thật trên người Lê Thú thành Huyết Yêu kiếm giả đây?

"Đây không phải là Yên gia thất công tử sao?" Lục Y Ninh giống như kinh ngạc lắm lắm một tiếng, nhưng âm thanh cũng đủ để những người xung quanh nghe thấy rõ ràng lời nàng, khi ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Yên Doanh, Lục Y Ninh khẽ gọi lên khoe miệng, lộ ra nụ cười trào phúng.

"Cha, đại ca..." Yên Thanh Dịch thấy được phụ thân cùng đại ca mình, ánh mắt Yên Doanh phức tạp còn có đại ca đối địch khiến hắn có chút khổ sở.

Yên Doanh cắn răng một cái, không để ý đến Yên Thanh Dịch gọi, lại càng lui về về phía hai bước né tránh nghi ngờ, mà Yên Thanh Nam lại hừ lạnh một tiếng: "Người đã rời khỏi Yên gia rồi."

Yên Thanh Dịch cứng lại, ánh mắt lại không tập trung trên người Yên Doanh nữa, chẳng qua là âm thanh thật thấp hỏi: "Vậy... nương ta đâu?"

Yên Thanh Nam vừa định mở miệng, lại bị Yên Doanh cản xuống: "Đó là chuyện của Yên gia chúng ta."

"Vị công tử này đã không phải là người Yên gia, kính nhờ không cần quan tâm chuyện của Yên gia." Giang Du nhàn nhạt mở miệng, Yên gia trung thành ủng hộ Giang gia nhất, cái gọi là ngàn vàng khó mua được ngựa tốt, Giang gia phải bảo vệ Yên gia.

Không đợi phản ứng của Yên Thanh Dịch, Giang Du tiếp tục cùng Trụ trì Thiếu Lâm nói chuyện: "Trụ trì đại sư, nếu là người không đồng ý, chúng ta cũng chỉ dùng cách của chúng ta để làm việc thôi."

Ý uy hiếp trong câu nói trên cũng quá rõ rồi.

"Cách làm của các người là công khai cướp đoạt sao?" Mạc Thượng Hành khinh thường hừ lạnh, nhướn mi, tầm mắt chậm rãi đảo qua đám người đối diện, đối phương đông người hơn bọn hắn nhiều, cho dù trong nhóm của hắn có mấy người có thể chế trụ thủ lĩnh của đối phương, kiến đông cần chết voi, loại chuyện này hắn không khỏi không lo lắng.

Vì sợ bị người nhận ra hắn là Cổ vương, lần này Mạc Thượng Hành thay đổi riêng một thân Hán phục, búi tóc chải thành dáng vẻ người Trung Nguyên. Cổ vương lại vẫn không có một chút liên quan đến Trung Nguyên, bởi vậy có thể nhận ra hắn đã ít nay lại càng ít hơn.

"Vị tiền sinh này," Giang Du mỉm cười: "Giang Du chẳng qua là dựa theo quy củ giang hồ đến, làm sao lại có thể nói là công khai cướp đoạt?"

Lúc này Yên Doanh tiến đến bên người Giang Du, thì thầm vài câu với hắn, còn chỉ chỉ về phía Sở Văn Xuyên.

Ánh mắt Giang Du híp lại thành đường nhỏ, ý cười bên môi cũng càng ngày càng rõ ràng: "Nhưng là Trụ trì đại sư, đây là chuyện của Trung Nguyên chúng ta, vì sao còn muốn mời người từ Tây Vực Dạ Ngưng Bảo đến vậy?"

Lời này vừa dứt, khí thế một phương Giang Du phần chấn hắn lên.

"Thiếu Lâm cầu kết Tây Vực!"

"Thiếu Lâm đưa kẻ thù bên ngoài vào!"

Trong lúc nhất thời tình cảm quần chúng xúc động, Sở Văn Xuyên cười lạnh một tiếng, điều hắn từng lo không phải không có lý, con mắt xéo nhìn thoáng qua Giang Du: "Sở mỗi lần này tiến đến chỉ vì báo ân, cùng Dạ Ngưng Bảo không quan hệ. Tiểu bối báo ân các vị trưởng bối sẽ không can thiệp chứ?"

Tiếng mọi người thấp dần xuống, lấy thân phận của bọn họ không thể chỉ trích một tiểu bối một cách quá mức được.

Giang Du khẽ hí mắt, dùng ánh mắt ra hiệu với một tráng hán (người đàn ông cường tráng) đầu trọc cao lớn bên cạnh, nhận được chỉ thị tráng hán sò sò đầu, tiến lên phía trước bước một bước, chỉ búa cực lớn về phía mọi người bên Thiếu Lâm: "Hãy bớt nói nhảm đi, có bản lĩnh thì bước tới đây khoa chân múa tay với ta!"

Nhìn thấy người đi ra Trụ trì Thiếu Lâm khẽ nhủ mảy, mà Yên Thanh Dịch thì kinh hô một tiếng: "Cuồng phủ Tạ Huyền," mấy người không phải là người Tây Vực thì chính là người Miêu Cuồng, tất nhiên không biết hiệp khách của Trung Nguyên, Yên Thanh Dịch tất nhiên như vậy mà đảm nhiệm công tác giới thiệu: "Lấy búa lớn cực nặng làm vũ khí, thậm chí có thể dâng lên con lốc."

"Tiểu Dịch." Đột nhiên Lê Thú mở miệng.

"Tỷ phụ?"

"Đệ đi đối phó hắn!" "Ồ?" Yên Thanh Dịch không thể tin nổi mở to mắt, dùng ngón tay chỉ vào mũi mình: "Đệ đi?"

"Đệ đi." Ngừ khí của Lê Thú chân thành đáng tin.

"Nhưng là..." Yên Thanh Dịch chần chờ nhìn về phía tráng hán ít nhất cao hơn hẳn hai cái đầu — thực ra chính hắn cũng đã rất cao rồi.

"Yên tâm đi! Không thành vấn đề." Sở Văn Xuyên cũng phụ họa, đối với quá trình trưởng thành của Yên Thanh Dịch hắn cũng nhìn trong mắt, tựa như lời nói trước kia của Lê Thú, Yên Thanh Dịch đúng là tự thành một trường phái riêng của mình.

"Được!" Yên Thanh Dịch cắn răng một cái, khẽ gật đầu, hắn tin tưởng tỷ phu cùng Sở tam ca sẽ không hại hắn.

Yên Thanh Dịch lấy nhuyển kiếm cuốn bên hông xuống, ánh mắt kiên định từng bước từng bước đi đến trước mặt Tạ Huyền, ngửa đầu nhìn tráng hán trước mặt: "Tại hạ Yên Thanh Dịch xin chỉ giáo nhiều hơn."

Tạ Huyền không khỏi cười nhạo, tiểu quý này ở trên giang hồ một chút danh tiếng cũng đều không có, trước đó cũng chỉ biết hắn là đứa con trai thứ bảy của Yên gia, người Yên gia hắn chỉ cần một ngón tay là có thể đối phó.

Yên Doanh hít sâu một ngụm khí lạnh, võ công Yên Thanh Dịch mạnh yếu hắn biết từ lâu, làm sao có thể đánh thắng được Cuồng phủ Tạ Huyền?

Tạ Huyền ngay cả lời nói khách sáo cơ bản cũng bỏ bớt, trực tiếp dùng một cách trực tiếp nhất làm lời dạo đầu — một búa bổ thẳng về phía Yên Thanh Dịch.

Nhưng là ngay tại khi búa sắp chém tới Yên Thanh Dịch, mục tiêu của Tạ Huyền đột nhiên biến mất!

khi Lê Thú, Sở Văn Xuyên cùng đồng đảng nhân sĩ thoát ảm vô lâm đánh lén không ngờ tới, tất cả công kích Yên Thanh Dịch đều sẽ phản ứng theo bản năng nhất!

Đó là một loại ý thức xâm nhập tận cốt tủy.

Ngay sau đó, Yên Thanh Dịch trực tiếp xuất hiện phía sau Tạ Huyền nhuyển kiếm mất thấy sẽ quán lên cổ Tạ Huyền.

"Cheng—"

Tiếng kim loại va chạm trong nháy mắt vang lên.

Tạ Huyền chẳng phải là người chỉ có hư danh, sau khi ý thức được Yên Thanh Dịch biến mất, cứng rắn dùng công kích của búa lớn lại, lập tức xoay người đánh về phía Yên Thanh Dịch.

Nhuyển kiếm cùng búa lớn lực lượng tương đương va chạm gây ra tiếng vang ben nhộn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lê Vân phấn đấu

"Bà ngoại!" Lê Vân vụng trộm lộ đầu, nỗ lực để không bị lão cha nhà mình phát hiện: "Chúng ta cũng đi ra ngoài đánh nhau được không?"

"Không được lên tiếng." Bội Nghi có chút khản trương vỗ vỗ đầu tiểu tử béo.

"Nhưng là..." Lê Vân bĩu bĩu môi: "Phụ thân bọn họ dường như chơi rất vui vẻ mà!"

Bội Nghi lập tức dờ khóc dờ cười, quả nhiên là vật cực tất phản, bởi vậy Lê Thú là cái loại người về đến nhà là nghiêm túc này vậy mà có con trai nghịch ngợm như vậy.

Bội Nghi không chịu nổi mỡ tiểu tử cầu xin liền mang theo hắn đi ra.

Lê Thú lúc này vây quanh Tiểu Tiểu, cho dù muốn tấn công người kia, Tiểu Tiểu đi lên một bước, Lê Thú liền tiến lên phía một bước, khiến Tiểu Tiểu muốn tìm một đối thủ cũng đều không có, Lê Thú cũng khản trương muốn chết, nhưng là xem ở trong mắt tiểu Lê Vân thì vô cùng thú vị.

"Tiểu thư, người xem!" Lục Thâm chỉ tiểu Lê Vân đang núp.

Khuôn mặt tương tự như vậy, khiến cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra quan hệ giữa Lê Vân cùng Lê Thú.

"Đó là..." Lục Y Ninh nhướn mi, nhìn Lê Thú phía xa hoàn toàn không biết con mình đã chạy ra, còn có Tiểu Tiểu dưới sự bảo vệ của Lê Thú(*) : "con của Lê công tử?"

"Hắn là vậy..." Lục Thâm thờ dài nhìn biểu cảm của Lục Y Ninh thiên biến vạn hóa — tiểu thư từ sau khi tiếp quản Lục gia liền thay đổi, trở nên tâm ngoan thủ lạt, không từ thủ đoạn, hẳn bây giờ chỉ có thể kỳ vọng Lục Y Ninh còn không có đánh mất lương tri tối thiểu nhất.

Lục Y Ninh cắn răng một cái: "Lục Thâm!"

"Tiểu thư." Thấy vẻ mặt của Lục Y Ninh, Lục Thâm đại khái đã hiểu ý tưởng của tiểu thư.

"Người dẫn người, dẫn người Yến gia tới chỗ nó!" Lục Y Ninh giơ tay chỉ Lê Vân: "Chúng ta không nên ra tay, phải để người Yến gia đến..."

"Tiểu thư!" Lục Thâm quát khê, đánh gãy lời Lục Y Ninh, kể sách này không chỉ làm Lê Thú tuyệt tự, càng sẽ khiến Lê Thú cùng Tiểu Tiểu sinh ra ngăn cách — Lục gia vẫn cho rằng Tiểu Tiểu là con gái của Yến Doanh. Còn có Yến Thanh Dịch, thiếu niên trưởng thành lên kia cũng sẽ cùng Lê Thú quyết liệt. Đến lúc đó Lục gia tất nhiên có thể mượn lần này mà trèo lên, nhưng một đứa trẻ vô tội xiết bao?

"Làm gì?" Bị đánh gãy Lục Y Ninh không vui nhìn Lục Thâm, Lục Thâm chỉ là hộ vệ của Lục gia mà thôi.

"Tiểu thư, người..." Lục Thâm nhìn chằm chằm Lục Y Ninh: "Người thay đổi. Đứa trẻ kia mới bao nhiêu tuổi? Hai tuổi hay là ba tuổi? Người tại sao..." Lục Y Ninh trở nên như vậy khiến hắn từ nhỏ lớn lên ở Lục gia cũng không nhận ra.

"Nếu là không bằng cách này, Lục gia lại làm sao mà tiếp tục sinh tồn đây!" Lục Y Ninh chất vấn. Hồn chiến đã bắt đầu, nhưng Lục gia vẫn chưa động chút nào.

"Cho dù phương pháp gì đều có thể!" Lục Thâm nhìn chằm chằm Lục Y Ninh: "Lão gia nếu còn trên đời mà nói, cho dù để Lục gia bị giết hết cũng sẽ không dùng loại phương pháp thấp hèn này!" Lục Thâm liền ôm quyền: "Tiểu thư, xin thứ cho Lục Thâm khó có thể tuân theo."

"Người!" Lục Y Ninh trừng Lục Thâm.

"Tỷ tỷ, ta cũng cảm thấy làm hại một đứa trẻ như vậy là không tốt." Một thanh âm yếu ớt gọi lại Lục Y Ninh, là muội muội ruột của Lục Y Ninh, Lục Y Tĩnh. Một bé gái xinh đẹp ngọt ngào sợ hãi nhìn tỷ tỷ.

"Tiểu Tĩnh!" Lục Y Ninh quát.

Lục Y Tĩnh co rụt cổ lại, dùng thanh âm như muỗi thì thào: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi."

Lục Y Ninh thở dài: "Quên đi, Lục Thâm, người đi tìm người bảo vệ đứa trẻ kia đi!" Cho dù không dùng được phương pháp kia, nhưng nhất định phải để ấn tượng với nàng trong lòng Lê Thú gia tăng lên.

"Vâng, tiểu thư!" Lục Thâm ôm quyền lĩnh mệnh.

Nhưng là, không đợi Lục Thâm tới trước mặt Lê Vân, còn có người phát hiện tung tích tiểu Lê Vân: "Bắt lấy tiểu quý kia!"

Bỗng nhiên nghe thấy câu đó, Lê Thú, Tiểu Tiểu, Yến Thanh Dịch, Sở Văn Xuyên còn có Cổ vương, đều thay đổi sắc mặt, trong trận hỗn chiến ở đây, có thể được gọi là tiểu quý chỉ có một tiểu tử là Lê Vân thôi!

Mấy người dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết xong đối thủ trước mắt, cùng nhau chạy về phía Lê Vân, nhưng là cho dù hướng nào cũng đều có người ngăn bọn họ lại.

Thấy hướng bọn họ xông tới bên người, tiểu Lê Vân một mặt hưng phấn: "Bà ngoại, nhìn đi! Có người tới rồi!"

Trên đời này thực sự có người xem náo nhiệt mà không sợ chuyện lớn!

Bội Nghi dờ khóc dờ cười, cũng không khản trương, sau khi biết Được vương cho Lê Vân cái gì, Bội Nghi mới dám mang theo Lê Vân đi ra.

"Cheng—"

Không đợi Lê Vân ném ra độc dược, đã có người ngăn ở phía trước bé.

Lục Thâm, một người một ngựa đứng ở trước mặt Lê Vân.

"Người Lục gia?" Đối thủ của Lục Thâm là người có đôi mắt tam giác làm người ta chán ghét.

"Đây là chuyện của võ lâm, các người kéo đến một đứa trẻ làm cái gì?" Lục Thâm không trả lời, chỉ là hỏi lại.

"Người thấy rõ ràng!" mắt tam giác có chút không kiên nhẫn: "Đứa trẻ này rõ ràng là con trai của người kia!" Nói xong chỉ Lê Thú, mà lúc này Lê Thú tuy rằng một tay lôi kéo Tiểu Tiểu nhưng kiểm trên tay phải lại không chút do dự bỏ thẳng về phía đối thủ của hắn, mà người bị kiểm chạm vào sẽ lập tức bị mất mạng, lúc này Huyết Yêu kiểm còn chưa có ra khỏi vỏ."Chi cần bắt được nó, người kia cũng đừng tưởng làm hại tới người của chúng ta!"

"Nếu muốn làm hại nó, trước hết đánh bại ta đã!" Lục Thâm nắm chặt kiếm trong tay.

"Ngươi cho là ngươi rất mạnh sao?" mắt tam giác khẽ nheo mắt lại, mắt thấy người này muốn ra tay.

"Đại thúc, ngươi là ai vậy? Ta biết ngươi sao?" Tiểu Lệ Vân nắm tay Bội Nghi đi đến bên chân Lục Thâm, khẽ kéo quần áo Lục Thâm.

Lục Thâm cúi đầu nhìn tiểu Lệ Vân biểu cảm nhất thời trở nên rất kỳ quái — đứa trẻ này làm sao lại chạy đến đây rồi?

Tiểu Lệ Vân thấy Lục Thâm nửa ngày mà không trả lời bé, liền nhún nhún vai, nhìn về phía mắt tam giác: "Ngươi muốn bắt ta sao?"

"..." Mắt tam giác không biết nói gì, vấn đề này bảo hắn trả lời thế nào? Người giang hồ cũng muốn nói đến mặt mũi, bắt một đứa trẻ như vậy thật sự là thắng mà không dùng đến võ.

Lệ Vân thấy không có người trả lời, lập tức khinh thường trợn mắt: "Thế nào vấn đề đơn giản như vậy ngươi cũng không hiểu? Ta cũng hiểu mà! Chỉ cần đáp phải hoặc không là được rồi!"

"... phải." mắt tam giác gian nan trả lời.

"Vây..." Lệ Vân tiến lên phía trước hai bước, dang hai tay hướng mắt tam giác: "Muốn ôm ôm!"

Có âm mưu...

Đây là phản ứng đầu tiên của mắt tam giác.

Nhưng là...

Trên người đứa trẻ này một chút vũ khí cũng đều không có, vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ như vậy...

Lục Thâm sững sốt, đến tột cùng sao lại thế này?

Đầu óc con trai của Lệ công tử có vấn đề? Hay là có âm mưu?

Mắt tam giác lại là nửa ngày không có phản ứng.

"Ta nói này, đầu ngươi có phải có vấn đề hay không!" Tiểu Lệ Vân thẳng thắn chỉ trích: "Người ta nói chuyện ngươi cũng không hiểu!"

Khẳng định có vấn đề!

Mắt tam giác lại khẳng định, chính là không biết là dùng phương pháp gì.

"Quên đi." Tiểu Lệ Vân phát tay, như là đuổi ruồi bọ: "Không đồng ý ôm ôm coi như xong." Tiểu tử béo quay về phía bà ngoại, dang hai tay trưng tự như thế: "Bà ngoại, ôm ôm!"

Bội Nghi buồn cười ôm lấy Lệ Vân, mắt tam giác cùng Lục Thâm lại thấy choáng váng...

Dường như không có âm mưu gì...

Mắt tam giác tức giận một trận, vậy mà bị một đứa trẻ đùa giỡn!

"Bà ngoại, chúng ta đi về phía trước hai bước được không?" Tiểu tử béo làm nũng.

Bội Nghi lập tức đi về phía trước hai bước rồi đến gần rồi mắt tam giác.

Sau đó...

Tiểu tử béo giờ tay, nhất thời một đám bột phấn đánh úp về phía mắt tam giác, sau khi tung bột phấn ra tiểu tử béo mới hô lên: "Xem chiêu!"

Nhóc này, người ta đều là trước khi ra chiêu mới kêu: "Xem chiêu", thế nào cái này đến lượt ngươi lại thay đổi trình tự vậy?

Cái này như ngươi gọi là đánh lên...

Sở Văn Xuyên ở gần tiểu tử béo nhất đuổi đến đầu tiên không khỏi oán thán.

"Đáng chết!" Mắt tam giác lập tức lui về phía sau, nhưng là nhưng không tránh thoát được tiểu tử béo đột nhiên tập kích.

Bột phấn rơi ở trên người, cho dù là người phía sau mắt tam giác chỉ dính vào một chút cũng bắt đầu kêu lên thảm thiết, càng không cần nói đến mắt tam giác đứng mũi chịu sào.

Người bị bột phấn dính vào lấy tay liều mạng đánh vào đầu mình, trông như tự ngược, dùng móng tay cào thân mình vẽ ra từng đường máu, những người này một bên tự mình hại mình, một bên kêu lên bén nhọn, trong lúc nhất thời khu vực xung quanh Lệ Vân vậy mà thành khu an toàn nhất trong trận hỗn chiến.

"Đây là... Cái gì?" Lục Thâm nuốt nước miếng, trong lòng không khỏi dâng lên một cỗ may mắn, may mắn mình không thành kẻ địch với tiểu gia hỏa này.

"Đầu heo nhảy nhót." Lệ Vân có chút đắc ý dương dương tự hất cằm: "Được vương gia gia cho ta, ta đặt tên đó!"

Sở Văn Xuyên đồng ý gật đầu, những người này đúng là đủ ngu ngốc rồi, vậy mà gặp phải một hỗn tiểu tử như vậy.

Nhưng là nhảy nhót?

Hắn là gào thét đi!

Vào lúc Lục Thâm ra tay cứu Lệ Vân, Lục Y Ninh quyết đoán dẫn đường cho người Lục gia gia nhập chiến đoàn, trực tiếp tấn công đồng lõa ban đầu, toàn bộ đảo hướng Thiếu Lâm, đồng thời dựa vào phía Thiếu Lâm. Lúc bất ngờ không kịp phòng bị, ngũ đại thế gia cùng lục đại môn phái tổn thất thảm trọng.

Lục gia toàn bộ phản bội!

"Vân Nhi, không có việc gì chứ!" Yến Thanh Dịch cũng đến bên người Lệ Vân.

Không đợi Lệ Vân trả lời, Sở Văn Xuyên lập tức mở miệng: "Xem tình huống bây giờ thì biết tiểu tử này không có việc gì!" Sở Văn Xuyên nghi ngờ nhìn Lệ Vân: "Chỉ là, ta hiện tại hoài nghi, tiểu tử này thật sự là con trai của Tứ đệ sao?" Sở Văn Xuyên vỗ vỗ đầu Lệ Vân: "Tính cách cũng khác nhau nhiều quá đi?"

"Tam bá!" Lệ Vân tròn trĩnh mắt, chỉ chỉ Lệ Thú đã quay trở lại chiến trường — Lệ Thú nhìn thấy con mình không có chuyện gì liền lập tức quay trở lại chiến trường, trợ giúp vũ tăng Thiếu Lâm đang ở thế yếu: "Các người nên đi hỗ trợ thôi? Muốn ở đây nhàn hạ sao?"

"Phải phải phải, bây giờ đi, bây giờ đi, sợ con rồi, tiểu tử thôi." Sở Văn Xuyên lắc lắc đầu về mặt bất đắc dĩ.

"Bội Nghi." Cổ vương cũng đi vòng vèo trở về, nhưng dùng nội lực khuếch đại âm thanh hô lên với Bội Nghi: "Chiều cổ tốt Vân Nhi!"

Nghe thấy tiếng Cổ vương, Lệ Vân lập tức hô: "Ông ngoại! phải cô lên nha! Để nương biết người rất lợi hại đó!"

Tiếng la của Lệ Vân biến mất ở trong tiếng gào thét của cuộc hỗn chiến, Mạc Thượng Hành không nghe thấy, nhưng Bội Nghi đang ôm Lệ Vân lại nghe được rõ ràng.

Lệ Vân tuy rằng nghịch ngợm, nhưng bé lại quan tâm người nhà như vậy, hiểu thuận như vậy.

...

Trong chiến trường Lệ Thú mang theo Tiểu Tiểu, từng chút đi về phía trước, bảo vệ Tiểu Tiểu ít nhất trong vòng ba trượng xung quanh không có kẻ địch nào.

"Thú ca, để thiếp thử xem! Thiếp cũng là đại đệ tử của chàng đó!" Tiểu Tiểu thấy đến ngay cả tiểu tử Lệ Vân cũng có đối thủ, nhưng là nàng đến cả người còn chưa đụng được.

"Không được!" Lệ Thú trả lời cũng là sạch sẽ lưu loát.

Tiểu Tiểu bĩu môi, quyết định không lại tranh luận cùng Lệ Thú, bây giờ cũng là thời khắc chiến đấu máu chót, nàng giúp hắn nhìn hướng đi của kẻ địch cũng tốt rồi!

Nhưng là, ngay tại lúc Tiểu Tiểu quyết tâm buông tha, một việc ngoài ý muốn vậy mà đột nhiên xuất hiện — bị người vây công Trụ trì Thiếu Lâm đột nhiên học máu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Lệ Thú nhập ma

"Trụ trì đại sư!" Nhìn thấy Trụ trì Thiếu Lâm tự đột nhiên học máu, lập tức vũ tăng Thiếu Lâm hô to, vốn là trận hình chỉnh tề nhất thời có chút tán loạn.

"Thú ca!" Tiểu Tiểu kinh ngạc chỉ vào Trụ trì Thiếu Lâm tự đang lao đảo như sắp ngã, trên bộ râu mép hoa râu đầy vết máu, Trụ trì Thiếu Lâm đang cứng rắn chống đỡ.

Trên mặt Lê Thú xuất hiện vẻ mặt khê dầy dựa, hấn không thể bỏ lại Tiểu Tiểu, nhưng Trụ trì Thiếu Lâm hấn cũng nhất định phải cứu.....

"Thú ca!" tiếng Tiểu Tiểu lần này không cho cự tuyệt: "Tôi bảo vệ Trụ trì đi!"

"Tin tưởng thiệp!"

Lê Thú nhìn Tiểu Tiểu một cái thật sâu, đột nhiên đưa tay xoa đầu Tiểu Tiểu: "Bảo vệ mình cho tốt!"

"Nhất định rồi!" Tiểu Tiểu đưa ra ngón út, dùng cách trẻ con định ra giao hẹn để ước định với Lê Thú.

Lê Thú cũng đưa ngón út ra, móc lại với Tiểu Tiểu: "Ta tin tưởng nàng!"

Trụ cột của hôn nhân là lòng tin, trung thành cùng thỏa hiệp, nếu nói đến lòng tin, chính là bất cứ khi nào, cũng phải duy trì lòng tin tuyệt đối với đối phương.

Dứt lời, Lê Thú đặt kiếm trong tay mình vào tay Tiểu Tiểu: "Dùng kiếm của ta đi!"

Ta vĩnh viễn ở cùng nàng!

Lê Thú không nói ra loại lời nói ôn nhu này mà nói nhưng đúng là hấn nghĩ như vậy.

Tiểu Tiểu nhận kiếm, giơ ngón tay cái lên với Lê Thú: "Mau đi đi! thiệp can lại giúp chàng những thứ lâu la này!"

Nói xong, Tiểu Tiểu xoay người, trực tiếp đối mặt với biển người chen chúc!

Mà Lê Thú dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Trụ trì Thiếu Lâm, thường là những kẻ muốn chắn trước mặt hấn đều bị Tiểu Tiểu can lại!

"Muốn đánh nhau quấy rầy Thú ca? Phải qua được cửa của ta trước đã!"

Nhị lưu cao thủ trong nhất lưu cao thủ, Tiểu Tiểu đã đạt tới mục tiêu này từ lâu!

Thậm chí còn bước gần một bước tới hàng ngũ cao thủ nhất lưu rồi!

Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm đám người trước mặt, từ từ cách Lê Thú càng ngày càng xa, mà Tiểu Tiểu dần dần bị đám người vây quanh, hai người cứ như vậy bị dòng người ngăn cách....

Đại đầu gối, Tiểu Tiểu cũng có thể giúp chàng đây!

Tiểu Tiểu dùng kiếm của Lê Thú bày ra một tư thế quý dị, hoa lệ mà xinh đẹp, thức thứ nhất của Yêu Tuyệt kiếm.

Một chiêu này Lê Thú dùng mang theo nồng đậm khí dương cương, nhưng Tiểu Tiểu đánh ra lại mềm mại mà mị hoặc như vậy, giống như múa kiếm.

Xinh đẹp mà ngoan tuyệt, đó chính là thuyết minh tốt nhất về Yêu Tuyệt kiếm.

Tiểu Tiểu tiến hành một cuộc biểu diễn hoa lệ, từ nhỏ sống ở Yên gia cũng là một võ lâm thế gia nàng tất nhiên cũng không e ngại giết người, dường như không biết mệt mỏi, Tiểu Tiểu vận dụng từng chiêu Lê Thú dạy cho linh hoạt như của mình.

Hơn nữa, không chỉ có tiểu tử béo bên kia được Được Vương cho độc dược, bên này nàng cũng có!

Chẳng qua là ít hơn một chút, không tới phút cuối cùng tốt nhất không nên dùng.

Tiểu Tiểu dùng hết toàn lực hấp dẫn kẻ địch giúp Lê Thú, cũng không biết thường trên giang hồ mình thương dễ tránh, một người lạnh lẽo thổi mũi tên nhắm vào Tiểu Tiểu.

"Tiểu Tiểu!" Thấy Tiểu Tiểu đơn độc một mình Mạc Thượng Hành cố gắng tách ra để tới gần Tiểu Tiểu, khi thấy ông tên nhắm về phía Tiểu Tiểu, con người không khỏi co rút lại, kinh hô, dưới chân cũng đẩy nhanh tốc độ.

Thấy Cổ vương tới gần, đối phương không chút do dự thổi ra mũi tên.

Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng hô của Cổ vương lập tức xoay người, cũng thấy mũi tên thổi kia chạy thẳng đến giữa miệng nàng.

Cổ vương nhảy lên giữa không trung, xông thẳng tới bên cạnh Tiểu Tiểu.

"Ông..." Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Mạc Thượng Hành che trước người nàng, thấy vết thương trên vai trái của ông ấy, hai tay khê run rẩy.

"Không có chuyện gì đâu". Mạc Thượng Hành phát tay một cái: "chẳng qua là vai chỉ bị thương một chút thôi, không có gì đáng ngại".

"Nhưng là..." ánh mắt Tiểu Tiểu lập tức bị mũi tên kia hấp dẫn, mặt liền biến sắc, lập tức lấy từ trong túi ra một viên đan dược - Lục Độc đan, Lục Độc đan giải được trăm độc!: "Ăn đi! Mau!".

Thấy vẻ mặt khẩn trương của Tiểu Tiểu, Cổ vương không chút do dự nuốt vào đan dược Tiểu Tiểu đưa.

Sau khi Cổ vương nuốt đan dược vào, Tiểu Tiểu không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Bản thân tên thối cũng không có uy lực gì, nhưng trên tên thối thường có độc, đây mới là chỗ trí mạng, Mạc Thượng Hành nghĩ tới điều này nên không chút do dự đỡ cho Tiểu Tiểu.

Mà đi theo Dược vương học tập qua về độc dược Tiểu Tiểu đại khái nhận ra trên tên thối có độc, thường màu sắc càng đậm lệ độc càng kinh khủng, mà độc trên cây tên thối này ước chừng bảy loại!

Giống như màu cầu vồng, nói rõ uy lực của loại độc này.

Thất thái đoạt mệnh, do bảy thứ độc dược luyện thành, bảy thứ độc này chỉ cần thay đổi thứ tự thêm vào, giải dược luyện chế cũng không giống nhau, chỉ cần một canh giờ, dược hiệu phát tác, người sẽ lập tức bị mất mạng.

Biện pháp giải độc tốt nhất là dùng Lục Độc đan giải được trăm loại độc.

May là, Lệ Vân lấy được Lục Độc đan từ chỗ Dược vương....

"Có thể cùng nhau chiến đấu không?" Tiểu Tiểu xoay người, sau khi Tiểu Tiểu giải Thất thái đoạt mệnh thương tổn do mũi tên thối tạo thành đối với Cổ vương căn bản không đáng nhắc tới. "...Cha."

Nếu mà một người cho nàng toàn bộ tình thương của người cha mà vẫn không thể trở thành phụ thân của nàng, vậy còn ai có thể có tư cách đây?

"Tiểu Tiểu..." Cổ vương đột nhiên mở to hai mắt, có chút kích động không biết phải làm sao: "Cảm ơn con, rất cảm ơn con!".

"Cha, phải là con cảm ơn ngài!" Tiểu Tiểu mỉm cười, kêu được tiếng thứ nhất, về sau gọi nữa cũng không khó khăn.

"Ha ha". Mạc Thượng Hành cười khúc khích rất không hợp với hình tượng của hắn: "Tiểu Tiểu..."

"Dạ!"

"Chúng ta cùng chiến đấu đi!"

"Tốt!"

Vừa nói, Tiểu Tiểu lưng tựa lưng với cổ vương mặt hướng hai phía.

Con gái...

Cha....

Sau lưng ta (con) liền giao cho con (người) đi!

....

.....

Lệ Thú dùng tốc độ nhanh nhất phóng về phía Trụ trì Thiếu Lâm, mặc dù đã có Tiểu Tiểu giúp hắn nhưng vẫn còn rất nhiều người chặn hắn.

Bỗng nhiên một bóng dáng xuất hiện trước mặt Lệ Thú, thân kiếm trong tay màu đỏ tươi, hoa văn kỳ diệu, giống như đức Huyết Yêu kiếm sau khi uống no máu.

Giang Du!

Lệ Thú nheo mắt lại.

Giang Du cười lạnh, ở Giang Phủ, Lệ Thú từng cùng hắn đấu qua chừng lực, khi đó hai người còn sán sán như nhau, nhưng Giang Du hắn am hiểu là kiếm pháp!

Cho dù là chiếm được Huyết Yêu kiếm thật cũng không có kiếm pháp tương ứng mà dùng!

Ngoài ra, từ khi bắt đầu đã không thấy tung tích của Huyết Yêu kiếm, nói không chừng người này còn chưa có thu phục được Huyết Yêu kiếm.

Nhưng cái suy nghĩ này một giây sau đã bị phá bỏ.

"Tránh ra!" Lệ Thú gầm nhẹ, tình huống của Trụ trì Thiếu Lâm không cho phép bất kỳ trì hoãn gì nữa.

"Đánh bại ta trước đã". Giang Du không nhanh không chậm, bây giờ người phải gấp gáp là Lệ Thú, mà không phải hắn.

"Choeng!"

Lần này, Lệ Thú không chút khách khí, trong nháy mắt biến mất trước mắt mọi người, rồi sau đó một tiếng đao kiếm va chạm, xuyên qua màng nhĩ của mọi người.

Trường kiếm như dải lụa trắng cùng kiếm màu đỏ tươi trong nháy mắt chạm vào nhau.

Hai thanh Huyết Yêu kiếm!

Một thanh chưa uống máu, thuần khiết như tuyết.

Một thanh khá đỏ tươi đáng sợ, không biết cướp đi bao nhiêu tính mạng!

Nhưng là....

Đến tốt cùng xảy ra chuyện gì?

Trên đời không phải chỉ có một thanh Huyết Yêu kiếm thôi sao?

Ngay cả người bên phe Giang Du cũng có chút dao động.

"Tránh ra!" Lệ Thú quát lên một lần nữa.

Sắc mặt Giang Du hơi biến, vẫn chắn ở trước mặt Lệ Thú như trước, Giang gia đã ở thế cưỡi ngựa khó xuống, ai ngờ tới, người nắm giữ Huyết Yêu kiếm thật vậy mà giúp đỡ Thiếu Lâm? Nhưng nếu bây giờ thối lui, Giang gia đừng nói đến vị trí Ngũ đại thế gia, đến ngay cả có thể đặt chân trên giang hồ hay không cũng còn chưa biết.

Người vây xung quanh Trụ trì Thiếu Lâm càng ngày càng nhiều, phần đông tăng lữ cũng bị người ngăn cản, nói cách khác, đã bao vây tầng tầng rồi, chỉ có một mình Trụ trì Thiếu Lâm khó khăn chống đỡ.

"Tránh ra!" Lệ Thú cúi đầu, lại diễn ra lần nữa, khí lạnh trên người dần dần tỏa ra, mà ánh mắt Lệ Thú vậy mà trở nên bình tĩnh dường như ao tù nước đọng, không có chút tình cảm nào, giống như vòng xoáy, hút lấy linh hồn con người.

Ánh mắt kia, vẻ mặt kia, tựa như diệt thế Tu La xông ra từ mười tám tầng địa ngục.

Ma quỷ không có máu, tuyệt tình diệt dục.

Thứ thứ hai đếm ngược của Yêu tuyệt kiếm.

Lúc này, Huyết Yêu kiếm, còn có vật đính ước của Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu - Tà Ngọc kiếm vậy mà mượn thứ thứ hai đếm ngược của Yêu Tuyệt kiếm thì triển hô ứng lẫn nhau.

Lệ Thú chậm rãi ngừng đầu lần nữa, lại cười rồi, nhưng không phải nụ cười nhu hòa ấm áp cùng quyến luyến như với Tiểu Tiểu, mà là...

Nụ cười tràn đầy tà nịnh cùng điên cuồng!

Nụ cười máu tanh nhất thời hóa thành một loại thực chất khuếch tán ra xung quanh.

"Thú ca..." Đang trong chiến đoàn Tiểu Tiểu đột nhiên cảm thấy một trận bất an, Tà ngọc kiếm trên cổ cũng nóng lên!

"Chết tiệt!" Cảm thấy bất an Tiểu Tiểu lập tức gia tăng thể công, hô lên với Mạc Thượng Hành: "Cha, con đi xem Thú ca một chút!"

Vừa nói xong, không đợi Mạc Thượng Hành trả lời, một thân một mình xông thẳng vào đám người, chạy thẳng tới hướng đi của Lệ Thú.

"Tiểu Tiểu, không nên đi tới!" Cổ vương hướng về phía Tiểu Tiểu rồi đi la lớn, nhưng không kịp ngăn cản hành động của Tiểu Tiểu.

"Đừng cản Tiểu Tiểu!" Sở Văn Xuyên nghe thấy Mạc Thượng Hành dùng nội lực kêu gọi, lập tức dùng cách như vậy nói lại: "Chỉ có nàng mới có thể giúp Tử đệ!"

"Thú ca!" Tiểu Tiểu vừa chạy về phía Lệ Thú, vừa gọi, mong Lệ Thú có thể nghe được tiếng gọi của nàng: "Đại đầu gối!"

Nhưng là, Lệ Thú vừa vội vàng choáng váng đầu óc lại thêm chút tẩu hỏa nhập ma, căn bản không nghe được Tiểu Tiểu gọi, hắn chỉ là lập tức giờ Huyết Yêu kiếm lên, mũi kiếm nhắm thẳng vào Giang Du, nở nụ cười ha ha, hoàn toàn không giống với tính cách bình thường của hắn, dường như biến thành một người khác.

Sau đó, Lệ Thú bắt đầu giết những người xung quanh, bình thường chỉ một kiếm mà mất mạng, hành động không hợp này khiến cho kẻ địch không phải chịu nhiều thống khổ, còn lần giết hại này hết sức tàn nhẫn, một kiếm chém người thành hai đoạn, một kiếm khoét ra trái tim của kẻ địch, thậm chí còn dừng lại thưởng thức vẻ mặt thống khổ của người nửa chết nửa sống. Nếu như may mắn chạy trốn, vậy Lệ Thú cũng không đuổi theo, nhưng thường là tới gần hắn không một người nào mà bị một kiếm mất mạng, phần lớn chỉ có thể sống qua một hồi, vẫn không tha cho hi vọng sống sót như cũ. Lệ Thú dường như rất hưởng thụ niềm vui thú ngược đãi này.

Người nửa sống nửa chết kéo thân thể tàn tạ, bò sát tới những người bên cạnh cầu cứu.

"Cứu...cứu ta...!"

"Ai tới cứu...cứu ta!"

"Không muốn chết...!"

Người bị thương kéo thân thể tàn tạ không chịu nổi tới người bên cạnh mà chẳng phân biệt địch ta. Trong đó có một người vừa vịn túm được ống quần Tiểu Tiểu, khiến cho Tiểu Tiểu lập tức chú ý tới trong vòng năm trượng bốn phía xung quanh căn bản không thấy ai ngoài Lệ Thú.

"Thú ca!"

Tiểu Tiểu gọi một tiếng.

Nhất thời, dường như thân thể Lệ Thú cứng lại, sau đó chậm rãi xoay người, nhìn về phía Tiểu Tiểu. Nhưng lần này, vẻ mặt Lệ Thú không có mềm lại giống như bình thường, ngược lại vẫn tà nịnh như cũ, tàn nhẫn nhìn Tiểu Tiểu.

Về mặt hung ác nham hiểm khiến cho Tiểu Tiểu không nhận ra.

"Đại đầu gỗ....." Tiểu Tiểu bất an nhìn Lệ Thú, vẫn không lui bước.

Lệ Thú đi về phía trước một bước, lại bị một người bị mình chém bị thương muốn tìm người cầu cứu chặn đường, mặt không chút thay đổi, Lệ Thú một cước đá bay kẻ chặn đường.

Lại một bước, máu bắn lên tung tóe.

Lại một bước nữa, Lệ Thú đứng ở trước mặt Tiểu Tiểu, mặt vẫn không có biểu tình.

Tiểu Tiểu khăn trương nuốt một ngụm nước miếng: "Thú ca...."

Lệ Thú khẽ hí mắt, chậm rãi giờ Huyết Yêu kiếm lên, chỉ vào chóp mũi Tiểu Tiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: sám hối

Lệ Thú khẽ hí mắt, chậm rãi nâng Huyết Yêu kiếm lên, chỉ về phía chóp mũi Tiểu Tiểu.

"Đại đầu gỗ?" Tiểu Tiểu không thể tin nhìn thanh kiếm đã trở thành màu đỏ trước mắt, Tà Ngọc kiếm trên cổ vẫn nóng lên như trước, nhưng Tiểu Tiểu lại sợ hãi đến phát run.

Nàng sợ Lệ Thú là người ôn hòa như chú mèo già cứ như vậy mà biến thành một thị huyết cuồng ma, nàng sợ Lệ Thú là người sẽ lái nhai giảng giải đạo đức luân lý kia sẽ mất đi tất cả lý trí, nàng sợ Lệ Thú là người nghiêm túc quy củ kia không bao giờ nỡ nhớ được nàng nữa, nàng sợ...

Lại cũng không ai có thể nói với nàng một câu: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Lệ Thú đang mất đi lý trí khễ neo mắt lại, dường như không hiểu vì sao có người nhìn thấy hắn sẽ không chạy, nhưng là loại nghi hoặc này rất nhanh đã bị tàn khốc thay thế.

Tiểu Tiểu nhìn thấy biến hóa của Lệ Thú, cắn răng một cái, loại thời điểm này không cho phép nàng có một chút do dự gì!

Trước khi Lệ Thú có động tác tiếp theo, Tiểu Tiểu chợt khễ nhảy lên, dùng bả vai trực tiếp chống lại mũi kiếm của Huyết Yêu kiếm, trong lúc nhất thời, máu văng khắp nơi.

Dòng máu màu đỏ nóng bỏng bắn lên mặt Lệ Thú, đồng tử người đàn ông tựa như tu la kia co rút lại một trận.

Còn Tiểu Tiểu vẫn không có dừng lại bước chân, bước thẳng về phía trước hai bước, Huyết Yêu kiếm hoàn toàn đâm xuyên qua bả vai Tiểu Tiểu, mãi cho tới khi đâm tới tận chuôi kiếm.

Như bị điện giật, Lệ Thú chợt buông Huyết Yêu kiếm ra, nhưng Tiểu Tiểu lại giữ chặt Lệ Thú đang muốn trốn tránh.

Đây là phương pháp duy nhất có thể tới gần Lệ Thú!

"Trở về đi, Thú ca!" Tiểu Tiểu khẩn cầu, mất đi máu tươi khiến sắc mặt nàng trắng bệch.

Toàn thân Lệ Thú đang nhập ma run lên.

"Thú ca..." Tiểu Tiểu giữ chặt Lệ Thú không hề buông lỏng, thân hình bé nhỏ bộc phát ra lực lượng kinh người: "Thú ca..."

Theo mỗi một tiếng kêu gọi của Tiểu Tiểu, ánh mắt Lệ Thú xuất hiện một tia độ ấm, không lại giống như dã thú thấy người là cắn nuốt, đang muốn thoát ra khỏi tay Tiểu Tiểu cũng dần dần ngừng lại.

"Người cho là người tẩu hỏa nhập ma dễ dàng khôi phục thần trí như vậy sao?" Đột nhiên một thanh âm xông tới, nụ cười tàn nhẫn khiến mọi người cảm thấy người này so với Lệ Thú càng thêm khủng bố, Lệ Thú là phá hoại không có ý thức, mà người này cũng là gian trá có lý trí!

Giang Du!

Người này vậy mà tránh được đợt công kích như gió dật sóng dữ của Lệ Thú!

Tuy rằng quần áo bị phá nát, thân hình chật vật, nhưng hắn vẫn còn sống!

Nhìn thấy Giang Du đột nhiên xuất hiện, Tiểu Tiểu cả kinh, Lệ Thú nhân cơ hội này thoát khỏi trói buộc của Tiểu Tiểu, thần trí đã hơi khôi phục vậy mà lại biến mất, tay không tác sát chạy về phía Giang Du!

Giang Du cười điên cuồng, nghênh đón, Lệ Thú không có vũ khí chỗ nào là đối thủ của hắn?

Nhưng ngoài dự kiến của Giang Du, Lệ Thú nhập ma dường như càng trở nên dũng mãnh hơn.

Trong tay không kiếm cũng không đao, nhưng là Lệ Thú lại chém mạnh bằng bàn tay, lập tức một cổ kiếm khí mạnh mẽ đánh về phía Giang Du, mặt đất bằng phẳng lập tức rách ra một lỗ thủng dữ tợn.

Giang Du cả kinh lập tức né tránh công kích của Lệ Thú.

"Đây là..." Giang Du không thể tin nhìn chằm chằm lỗ thủng kia nói, vốn đang khí thế bị quét bay sạch sẽ.

Nơi đó!

Giang Du đột nhiên phát hiện đứng Tiểu Tiểu đứng ở trong sân, lập tức thay đổi phương hướng, chạy thẳng về phía Tiểu Tiểu đang bị thương.

Tiểu Tiểu thấy Giang Du công kích, nhưng miệng vết thương tạo thành do Huyết Yêu kiếm dường như không có cách nào khép lại máu tươi vẫn chảy xuôi ồ ồ, Tiểu Tiểu bây giờ đến khí lực chạy trốn cũng không có.

"Thú ca..." Tiểu Tiểu chợt rút ra Huyết Yêu kiếm, dùng hết khí lực hô lên câu cuối cùng: "Gã cho chàng cuộc đời này Tiểu Tiểu không hối hận!"

"Tiểu Tiểu..." Lệ Thú thì thào.

Giang Du nhanh, Lệ Thú còn nhanh hơn, ngay tại lúc Giang Du sắp đụng tới Tiểu Tiểu, Lệ Thú đột nhiên đứng trước Tiểu Tiểu, vỗ một chưởng đánh úp về phía Giang Du.

Bất ngờ không kịp đề phòng, Giang Du bị một chưởng này chấn động khí huyết cuộn cuộn, liên tục rút lui về phía sau.

"Tiểu Tiểu..." Dường như vẫn chỉ là thì thào một mình, Lệ Thú chậm rãi xoay người lại, trông mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu, vuron tay lấy lại Huyết Yêu kiếm đang cầm trên tay Tiểu Tiểu — Huyết Yêu kiếm đã nhận chủ, nếu là đi theo bên người Tiểu Tiểu sẽ làm hại tới nàng.

Nhưng là, ánh mắt Lê Thú vẫn không có thần sắc thanh minh như trước.

"Thú ca." Tiểu Tiểu ôm miệng vết thương trên vai, giống như một đứa trẻ khao khát nhẹ nhàng nắm lấy tay Lê Thú: "Thiếp ở đây..."

Một câu "Thiếp ở đây" đánh nát tất cả lo lắng, trên mặt Lê Thú dần dần khôi phục thần thái vốn có, ôn hòa mà lại nghiêm túc, "Tiểu Tiểu..." Bỗng nhiên, Lê Thú ôm chặt lấy Tiểu Tiểu: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Tiểu Tiểu, thực xin lỗi..." Lê Thú không ngừng lặp lại cùng một câu nói, duy nhất tiếng xin lỗi, Lê Thú nói năng kém cỏi dùng nội lực của mình giúp Tiểu Tiểu chặn lại huyết đạo, khiến máu tươi chảy xuôi trên miệng vết thương do Huyết Yêu kiếm dần dần ngừng lại.

"Thú ca..." Tiểu Tiểu ở trong lòng Lê Thú an tâm cười: "Tiểu Tiểu không có việc gì."

"Thực xin lỗi." Lê Thú khẽ hôn nhẹ lên trán Tiểu Tiểu, ngẩng đầu thấy Giang Du vẫn đứng ở trước mặt hắn, điều chỉnh hơi thở.

Lê Thú khẽ nhắm mắt nhìn Giang Du.

"Thế nào, nghĩ bây giờ muốn mạng của ta?" Giang Du cười lạnh như không sao cả, lại không tự chủ được lộ ra hơi thở sợ hãi.

"Tiểu Tiểu." Lê Thú không để ý đến Giang Du ngược lại bế Tiểu Tiểu lên.

"Thú ca." Tiểu Tiểu suy yếu trả lời, tuy rằng mất rất nhiều máu, nhưng cũng không tổn thương tới chỗ yếu hại, bởi vậy Tiểu Tiểu trừ bỏ suy yếu bên ngoài, cũng không có thương tổn gì lớn.

"Nàng có thể kiên trì một chút không?"

Tiểu Tiểu gật đầu: "Yên tâm đi, thiếp không yếu ớt như vậy đâu!"

Lê Thú nở nụ cười, lúc này đây là ám áp mà thoải mái, hắn ngay từ đầu đã biết Tiểu Tiểu là người phụ nữ kiên cường mà độc lập, Tà Ngọc kiếm trên cổ Lê Thú cũng bắt đầu nóng rực, cùng Tà Ngọc kiếm trên cổ Tiểu Tiểu tản mát ra nhiệt độ giống nhau.

Thiên hạ có tình.

Đây mới là phương pháp không chế Huyết Yêu kiếm.

Ma quỷ không máu làm cho người ta sợ hãi, thiên hạ có tình lại là lực lượng khó kháng cự nhất.

Lê Thú ôm Tiểu Tiểu chậm rãi đi về phía Giang Du, biểu cảm trên mặt nhu hòa vậy mà khiến cho Giang Du cũng thả lỏng cảnh giác.

"Ngươi muốn cái gì?" Giang Du đánh bạo hỏi Lê Thú.

"Muốn mạng của ngươi." Lê Thú lần đầu tiên nói ra lời nói tàn nhẫn như thế, lúc nhìn về phía Giang Du vậy mà lại khôi phục cái loại trạng thái khủng bố này.

Hai loại trạng thái cực đoan lại để Lê Thú chuyển hoá thông thuận như vậy.

Lê Thú đã có thể nắm trong tay kiếm chiêu của Yêu Tuyệt kiếm hoàn mỹ.

Tất cả, đơn giản chỉ là vì Tiểu Tiểu.

"Trụ trì Thiếu Lâm!" Giang Du dường như có bất lực cứu mạng cuối cùng: "Các ngươi không muốn cứu Trụ trì Thiếu Lâm sao?"

"Chỉ cần giết chết ngươi, Giang gia lấy ngươi làm đầu sẽ lui bước, thế gia khác cùng môn phái như rắn mất đầu, cuộc bao vây Thiếu Lâm tự nhiên được giải." Không bao gồm nôn nóng Lê Thú bình tĩnh phân tích.

"Nhưng Trụ trì Thiếu Lâm bị trúng độc!" Giang Du nhắm mắt lại nhìn Lê Thú, nắm chặt kiếm trong tay, một lời không hợp liền vung tay.

"Ta có thể giải!" đột nhiên Tiểu Tiểu xen mồm: "Dạ Ngưng Bảo có Dược vương." Tiểu Tiểu trào phúng nhìn Giang Du, chính là tên trướng thối này làm hại Lê Thú nhập ma!"Dược vương là ai, ngươi cũng sẽ không biết chứ?"

Giang Du cứng lại, người dùng độc dược xuất thần nhập hóa như Dược Vương, hắn làm sao mà không biết chứ?

Hơn nữa Dược vương còn từng nghiên cứu chế tạo ra khiến cả võ lâm khiếp sợ, Lục độc đan có thể giải trăm độc?

Lê Thú một tay ôm Tiểu Tiểu, một tay cầm Huyết Yêu kiếm, khẽ đạp về phía trước một bước, nhưng là ngay tại lúc hắn đi ra ngoài tới chỗ xung yếu, lại chợt lui về phía sau.

Trước mắt chợt lóe ánh sáng bạc.

Một lưỡi dao sắc bén từ trong thân thể Giang Du xuyên ra khỏi cơ thể, chính giữa trái tim.

Một kiếm khách che mặt đứng phía sau Giang Du, chuôi kiếm này...

Thuộc về hắn.

Mặt nạ bằng sắt, thân pháp quỷ dị khó lường đến Lệ Thú cũng không phát hiện ra, còn có...

Đi theo sau hắn là một người phụ nữ cũng đeo mặt nạ sắt.

Lệ Thú ôm Tiểu Tiểu lui mạnh về phía sau.

Đó là người đàn ông tấn công Thiếu Lâm!

"Người..." Giang Du khẽ quay đầu, thấy là người đàn ông mang mặt nạ sắt không dám tin mở miệng: "Vi... Cái gì?"

"Chó không thể cắn người cần đến để làm gì?" Nhìn không thấy biểu cảm của người đàn ông dưới mặt nạ, nhưng lời nói lãnh khốc lại khiến Tiểu Tiểu rùng mình.

Lệ Thú cảm thấy Tiểu Tiểu sợ hãi, nắm thật chặt tay Tiểu Tiểu.

"Người là ai?" Lệ Thú trầm giọng hỏi.

"Ta?" Người đàn ông dường như cảm thấy buồn cười lắc đầu: "Bây giờ còn không thể để người biết, chẳng qua, hắn là nhanh thôi."

"Là người tấn công Thiếu Lâm? Vì sao?" Lệ Thú tiếp tục hỏi, câu hỏi thứ nhất bằng giọng điệu khẳng định.

"Vì sao?" Người đàn ông lẩm bẩm một mình: "Ai mà biết được?" Ánh mắt người đàn ông dưới mặt nạ nhìn chằm chằm vào Lệ Thú, thỉnh thoảng nhìn Tiểu Tiểu trong lòng Lệ Thú: "Người hạnh phúc sao?"

Lệ Thú không có trả lời, chỉ là nhìn Tiểu Tiểu, tuy rằng vẫn là một bộ dáng nghiêm túc chết, nhưng ấm áp trong mắt cũng không thể bỏ qua.

Khi tình yêu dung hợp với tình thân, trở thành tình cảm không thể xóa nhòa.

Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu chính là cảm giác như vậy.

Trong nháy mắt, người đàn ông liền hiểu rõ đáp án.

"Người không cha không nương sao?" Người đàn ông tiếp tục hỏi, vấn đề lại nhảy ra cực kỳ lưu loát.

"Ta có cha nương!" Lệ Thú phản bác.

Người đàn ông khinh thường hừ lạnh: "Không chăm sóc người cha mẹ cần đến để làm gì?"

Nghe vậy, Lệ Thú lập tức nghiêm mặt, lại là vẻ mặt nghiêm túc: "Chuyện này không liên quan đến người, hơn nữa, cha mẹ trước khi đi giao ta cho sư phụ chiếu cố, nếu không phải có cái việc gì bất đắc dĩ, bọn họ lại làm sao có thể giao ta cho sư phụ?"

Người đàn ông lập tức điên cuồng cười rộ lên: "Tốt lắm, tốt lắm! Tiểu quý, người phải nỗ lực, liều mạng luyện võ, liều mạng mạnh lên, lần sau gặp mặt, người nhất định phải nghĩ biện pháp giết chết ta! Bằng không ta sẽ giết người cùng những người bên cạnh người, hiểu chưa?"

Nói xong, người đàn ông như có ý nhìn về phía Tiểu Tiểu.

Lệ Thú kéo căng hàm dưới: "Ta sẽ không để cho người làm hại Tiểu Tiểu!"

"Nhưng cũng không phải do người, người phải biết, lấy năng lực bây giờ của người căn bản không có khả năng đánh bại ta."

"Ta sẽ không thua!"

"Ta rất chờ mong." Người đàn ông vẫy tay với người phụ nữ đi theo sau hắn: "Chúng ta cần phải đi!"

Không nhìn mọi người như hồ rình mồi xung quanh, người đàn ông liền tiêu sái như vậy mang theo người phụ nữ nghênh ngang rời đi.

Trong lúc đó chưa từng có một người có gan ngăn cản bọn họ.

Bởi vì, trên người người đàn ông mang hơi thở khủng bố còn kinh khủng hơn cả Lệ Thú vừa rồi.

"Thực xin lỗi, Tiểu Thú, thực xin lỗi!" Trong miệng người đàn ông đã rời khỏi không ngừng thì thào: "Cám ơn con, Tiểu Thú, cám ơn con đã tha thứ."

Người phụ nữ nhẹ nhàng khoát tay ngọc tình tế lên vai người đàn ông: "Muốn khóc, thì khóc ra đi!"

Người đàn ông yên lặng một chút, đột nhiên ôm lấy người phụ nữ, tiếng khóc nức nở nhẹ nhàng truyền vào tai người phụ nữ.

Nước mắt đàn ông không dễ rơi, chẳng qua là chưa tới chỗ thương tâm.

"Chàng thấy con trai Tiểu Thú không?" Người phụ nữ nhe nhẹ vồ về lưng người đàn ông, âm thanh mềm mại khiến người đàn ông trầm tĩnh lại.

"Ừ."

"Rất giống chàng nha!"

"Ừ."

Người phụ nữ nhẹ nhàng gỡ mặt nạ trên mặt người đàn ông xuống.

Một khuôn mặt phủ kín nước mắt lộ ra, cùng khuôn mặt Lê Thú giống nhau như đúc.

Lê Hi Kiệt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Thiếu Lâm chi nguy, giải

Nếu nói trên cái thế giới này cái gì truyền đi nhanh nhất, như vậy nhất định là tin tức.

Tin Giang Du bị một người bịt mặt giết chết nhất thời tựa như con bão thổi quét qua toàn bộ chiến trường, trong nháy mắt toàn bộ chiến trường hiện ra một loại yên tĩnh quý dị.

Giang Du đã chết?

"Làm sao có thể?" Yến Doanh không thể tin mờ to hai mắt.

Giang Du đã chết, Yến gia làm sao bây giờ?

"Trước lui lại!"

"Tiếp tục tiến công!"

Hai loại mệnh lệnh hoàn toàn bất đồng từ trên chiến trường truyền đến. Ngũ đại thế gia cùng Lục đại môn phái hình thành hai dòng nước lũ khác nhau, vậy mà sinh ra va chạm quý dị, áp lực lên Thiếu Lâm chợt giảm.

Lúc này, Trụ trì Thiếu Lâm đang trúng độc đã được vũ tăng Thiếu Lâm cứu ra, mà Lê Thú thì mang theo Tiểu Tiểu trực tiếp rời khỏi chiến trường: "Tam ca! Tiểu Dịch! Nhạc phụ! Nơi này giao cho các người!" Lê Thú dùng nội lực khuếch đại thanh âm.

"Nhạc phụ?" Lục Y Ninh nhướn mi, nhìn về phía Mạc Thượng Hành, nhạc phụ của Lê Thú không phải là Yến Doanh sao?

"Lục Thâm" Lục Y Ninh khẽ gọi.

"Tiểu thư." Rời khỏi tiểu tử béo Lục Thâm đi theo sát bên người Lục Y Ninh, Lục Y Ninh tuy là một phụ nữ, nhưng lại trấn định thờ ơ lạnh nhạt với biến hóa trong chiến trường, lúc này Lục gia đã hoàn toàn nghiêng về Thiếu Lâm, Lục Y Ninh liền đứng ở bên trong trận doanh của Thiếu Lâm.

"Người đi điều tra thêm người đàn ông kia cùng Yến Tiểu Tiểu có quan hệ gì." Lục Y Ninh phân phó.

"Nhưng là..." Lục Thâm nhất thời có chút khó xử.

"Như thế nào?" Đối với sự chần chừ của Lục Thâm, Lục Y Ninh khẽ cảm thấy không vui.

"Lấy thực lực của Lục gia không biết có thể điều tra được hay không."

Lục Y Ninh khẽ thở dài, nàng tất nhiên cũng biết thực lực của Lục gia: "Hết sức đi!"

"Dạ, tiểu thư."

Lục Y Ninh nhìn Lục Thâm rồi đi, tay nắm thật chặt lại, không thể để Lục gia suy tàn tiếp!

Nàng nhìn muội muội ở nàng phía sau có chút nhát gan co rúm cũng lại ôn nhu được lòng người, việc của nàng chính là tìm được một người cường đại có đầy đủ lực lượng; mà muội muội nàng, nàng sẽ tìm một người có thể ở rể cho con bé, người đàn ông cũng yêu con bé!

Muội muội quá mức nhát gan yếu đuối nếu không thể tìm được một nơi quy túc tốt nhất định sẽ thống khổ cả đời.

Nàng không cho phép loại chuyện này xảy ra! Để cho nàng thay thế phụ huynh đã qua đời tạo ra một vùng trời đất có thể tránh gió che mưa cho người muội muội chọc người thương yêu này!

Bên kia, ba người Cổ vương đã bắt đầu dọn dẹp chiến trường, thân thủ ba người nhanh nhẹn hướng ba phương mở rộng chiến quả, vì tránh cho bị cắn ngược, ba người cũng không có truy kích mà bắt đầu lui người, mà những lực lượng kia chủ yếu dựa vào nơi hiểm yếu chống lại người.

Trong đó, bao gồm Yên gia.

Nhưng là, Sở Văn Xuyên cùng Mạc Thượng Hành ăn ý tránh được tất cả người Yên gia, không có làm hại đến một sợi lông của bọn họ.

Sở Văn Xuyên là vì Tiểu Tiểu cùng Yên Thanh Dịch, mà Cổ vương là vì áy náy.

Cho đến khi gặp được Yên Doanh, Sở Văn Xuyên khẽ nhíu mày, thét một tiếng dài lên trời, trực tiếp dẫn Yên Thanh Dịch tới, đợi sau khi Yên Thanh Dịch tới, Sở Văn Xuyên vỗ vỗ bả vai Yên Thanh Dịch, xoay người tiếp tục hoạt động truy quét của hắn.

"Cha." Ánh mắt Yên Thanh Dịch phức tạp nhìn Yên Doanh.

Vốn chỉ có bầu trời có chút u ám dần dần tiến tới cả vùng đất, bóng râm dày đặc giống như khói mù quét không sạch.

"Tiểu Dịch." Yên Doanh thở dài.

"Vì sao?" Một câu nói không đầu không đuôi, rất ít có người có thể hiểu, nhưng Yên Doanh cũng hiểu được.

Yên Doanh nhìn đứa con trai đã trưởng thành đủ để xưng bá một phương, khoe miệng hơi gọn lên: "Bởi vì, ta là gia chủ Yên gia."

Bởi vì hắn là gia chủ Yên gia, bởi vậy muốn duy trì truyền thừa của Yên gia; bởi vì hắn là gia chủ Yên gia, bởi vậy hắn phải lợi dụng tất cả lực lượng có thể lợi dụng được!

"Nhưng người đã dùng phương pháp sai lầm!" Yên Thanh Dịch chỉ trích sắc bén: "Chúng ta đều là con cái của người, người vì sao không muốn bỏ ra cho dù chỉ là một chút yêu thương? Vì sao!"

Sau một lúc lâu, Yên Doanh không nói gì, loại chuyện này vốn đã khó giải thích, giải thích chính là sẽ bị cho là nói dối.

"Người đi đi!" Yên Thanh Dịch lắc đầu, nghiêng người, để lộ ra một con đường: "Sau khi tìm được Đại ca cùng Lục tỷ con sẽ đưa bọn họ ra khỏi chiến trường."

Yên Doanh cười khổ, nhưng cũng không nói gì thêm, lập tức đi qua người Yên Thanh Dịch, hắn biết, trải qua lần này có lẽ chính là vĩnh biệt.

"Cha." Yên Thanh Dịch gọi Yên Doanh, Yên Doanh ngừng bước chân, nhưng không có xoay người.

"Thất tỷ..." Yên Thanh Dịch chần chờ nói ra thân thế của Tiểu Tiểu, vì người kia vẫn luôn thương hắn, tỷ tỷ không có huyết thống mà lại càng gần gũi hơn: "Không phải là con gái của ngài."

Nhưng là, Yên Doanh lại giống như không có chút nào ngoài ý muốn, chẳng qua là khẽ gật đầu: "Ta biết."

Cha... ông ấy... biết?

Đúng vậy! Từ khi còn rất nhỏ hắn đã ý thức được Tiểu Tiểu cùng Yên Doanh một chút cũng không giống, cha lại làm sao mà không biết chứ?

"Ngài là... biết đến khi nào?"

"Khi Ngủ đi nương con mang thai."

Đồng tử Yên Thanh Dịch hơi co rút lại.

Yên Doanh tự giễu cong khóe môi, cúi đầu dùng âm thanh ai cũng không nghe thấy được nói một câu: "Ta chưa từng có chạm qua Bội Nghi!"

Bởi vậy, trong cùng lứa Yên Thanh Dịch này chỉ có Tiểu Tiểu không phải là chữ lót "Thanh", cũng chỉ có Tiểu Tiểu không được học võ công của Yên gia.

Bởi vì Yến Doanh ngay từ đầu đã biết Tiểu Tiểu không phải là con gái của hắn, tên đơn giản cùng võ công cũng bị tránh né, chỉ là vì trách nhiệm của tộc trưởng Yến gia...

Vào lúc Yến Thanh Dịch vẫn còn khiếp sợ, Yến Doanh vung tay áo rời đi.

"Cha!" bỗng nhiên Yến Thanh Dịch quỳ xuống hướng phương hướng Yến Doanh rời đi, cái trán đập bang bang trên mặt đất: "Cảm ơn ơn dưỡng dục của ngài!"

Yến Doanh dừng một chút, khóe miệng khẽ cong lên, lại cái gì cũng không nói với Yến Thanh Dịch, đi nhanh rời khỏi chiến trường: "Tất cả Yến gia, lui lại!"

Người đàn ông hiền tất cả tình cảm cho việc duy trì Yến gia, cuối cùng cũng nhận được một đứa con tán thành!

...

...

Lệ Thú mang theo Tiểu Tiểu rút khỏi chiến trường, nhưng là hắn lại gặp phiền toái...

"Không được!" Lệ Thú lắc đầu.

"Thú ca ~" Tiểu Tiểu làm nũng lắc lắc cánh tay Lệ Thú, vết thương trên vai nàng đã được xử lý tốt, hơn nữa còn có thuốc trị thương của Dược vương, bởi vậy bây giờ Tiểu Tiểu lại khỏe như rồng như hổ.

"Không được, không được!" Lệ Thú liều mạng lắc đầu.

"Thiếp muốn đây!" Tiểu Tiểu chu miệng lên.

Lần này, Lệ Thú dứt khoát không trả lời, chỉ là liều mạng lắc đầu.

Tiểu Tiểu tròn trừng mắt: "Tiểu tử béo kia cũng không có trở về, vì sao thiếp phải rời chiến trường?"

Ánh mắt Lệ Thú khẽ âm đạm: "Thực xin lỗi, là lỗi của ta."

Tiểu Tiểu kéo khóe miệng, chết tiệt, nàng tại sao lại quên mất Lệ Thú là cái đại đầu gỗ ngoan cố chứ?

Chẳng qua, Đại đầu gỗ, loại chuyện này chàng có chấp làm cái gì? Thật sự không phải là lỗi của chàng mà!

"Quên đi, quên đi." Tiểu Tiểu có chút chịu không nổi một Lệ Thú nghiêm túc sám hối cùng bi thương, lập tức lắc lắc đầu: "Thiếp không đi chiến trường nữa là được."

Đây có tính là Đại đầu gỗ thắng một ván không?

Nhưng là, Tiểu Tiểu chớp mắt: "Thú ca, chàng mang tiểu tử béo về đi! Tiểu quý kia ở trên chiến trường thiếp rất lo lắng!"

Không thể để bản thân tiểu tử kia vui đùa vui vẻ như vậy!

Người làm nương vô lại nhất thiên hạ cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi...

Lệ Thú khẽ chau mày, nhìn về phía tiểu tử Béo đang vùng vẫy khắp nơi.

Một đám người chạy phía trước, tiểu tử béo vui vẻ đuổi theo phía sau, Bội Nghi ở phía sau tiểu tử béo trông nom bé.

"Heo đàn nhảy nhót", "Rùa lùi về xác", "Đầu đất ôm ôm", các loại tên kỳ quái từ trong miệng tiểu tử béo thoát ra, rõ ràng là độc dược rất tàn nhẫn lại ở chỗ Lệ Vân liên tục ngập cảm giác vui vẻ.

Tóm lại, tiểu tử béo đùa rất vui vẻ. chiến trường chỗ Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú cách bé quá xa, Lệ Vân tuyệt đối không biết biến cố của Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú.

"Ừ, ta sẽ mang nó về." Lệ Thú cảm thấy cần thiết phải dạy cho tiểu tử béo một chút như thế nào là "nhân từ", "Nhưng nàng không thể chạy loạn khắp nơi."

"Yên tâm!" Tiểu Tiểu cười hi hi giờ ba ngón tay lên: "Thiếp thề, nếu chạy loạn khắp nơi mà nói, thiếp liền viết ngược lại họ của mình!"

Nàng đến cùng là họ Yến hay là họ Mạc đây?

Chẳng qua, hai cái họ ngày viết ngược thì cũng thay đổi gì chứ? (ở đây là ngược trái phải chứ không phải ngược trên dưới)

Lệ Thú thờ dài.

"Không vừa lòng?" Tiểu Tiểu trầm tư một chút: "Nếu không viết ngược lại tất cả tên của thiếp!" Nói xong, còn làm như đứng rồi gật gật đầu: "Quyết định như vậy đi, Thú ca, mau đi đi!"

Đến hơi sức thờ dài Lệ Thú cũng không có, chỉ đành phải dặn lại một lần: "Không nên chạy loạn."

Sau đó liền chạy về phía tiểu tử béo.

Đột nhiên Lệ Thú xuất hiện trên đường tiểu tử béo đang chạy.

"Pằng." Lệ Vân một chút cũng không dừng lại, đụng thẳng vào chân Lệ Thú.

Lệ Vân dẹp miệng, xoa mông, mắt nước mắt lưng tròng tròn mắt: "Ai vậy!"

"Ta!" Lệ Thú bày ra uy nghiêm của phụ thân.

"Người là..." ai vậy! Lệ Vân còn chưa có nói ra khỏi miệng, liền thấy bộ mặt lạnh của lão cha nhà mình, đứng ở trước mặt mình. Lập tức, tiểu tử béo dùng một bàn tay bần nhem nhuốc vuốt cái ót của mình, cười ha ha: "Cha ~"

Tiểu tử béo lập tức giả bộ ngoan ngoãn.

"Vân Nhi, cha dạy con thế nào?" Lệ Thú ôm lấy Lệ Vân, nghiêm khắc hỏi.

Tiểu tử béo trộm dò xét liếc lão cha nhà mình một cái: "Ngài nói trên phương diện nào?"

"Cung kính mà vô lễ thì nhục nhằn, thận trọng mà vô lễ thì sợ hãi, đừng cảm mà vô lễ sẽ bị loạn, thẳng mà vô lễ thì xoắn." Lệ Thú nhìn thoáng qua tiểu tử béo trong lòng, chỉ thấy khuôn mặt ủy khuất của tiểu tử béo.

Lệ Thú lại không kiêng nể về mặt của con trai mình, tiểu tử này sắp bị này trường bồi chiều hư rồi, nếu không giáo dục một chút sẽ không được?

Đồng thời chờ Cổ vương đến bảo vệ Bội Nghi, Lệ Thú quyết định dùng thời gian này giáo dục con trai mình.

"Cái gọi là 'Đừng mà vô lễ sẽ bị loạn' ý là người chỉ biết là đừng cảm mà không hiểu lễ sẽ lỗ măng chuốc họa." Lệ Thú bắt đầu bài dạy của hắn, chẳng qua bây giờ là với con mình.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lệ Vân càng ngày càng khổ, hắn cũng không có bản lĩnh như lão nương nhà mình.

Bỗng nhiên, ánh mắt Lệ Vân sáng lên, liều mạng nháy mắt với bà ngoại.

Bội Nghi buồn cười lắc đầu, sau đó tiến lên một bước: "Tiểu Thú."

"Nếu là chuốc họa..." Lệ Thú đang muốn tiếp tục nói tiếp, nhưng lại nghe thấy Bội Nghi gọi: "Nhạc mẫu?"

"Tiểu Tiểu đâu?"

Lệ Thú cứng lại, về mặt nhất thời xấu hổ: "Tiểu Tiểu... Bị thương." Lệ Thú quên mất giáo dục con mình: "Là lỗi của con."

Lệ Thú kể kỹ càng chuyện hắn tẩu hỏa nhập ma cho Bội Nghi nghe, Lệ Thú vẫn có trí nhớ đối việc việc mình đã làm cái gì.

"Nương đâu? Nương không có việc gì chứ?" Lệ Vân vội vàng hỏi.

Lệ Thú dừng một chút, lại nghĩ tới Tiểu Tiểu vừa mới vui vẻ làm nũng, lập tức khẳng định gật gật đầu: "Không có chuyện gì."

Tiểu Lệ Vân lập tức thờ phào nhẹ nhõm, chớp mắt: "Lão cha, không phải là con nói người, cái gọi là: ôn lương cung kiệm như rồng, nếu là ngài có thể duy trì loại tâm tính tốt này còn có thể xảy ra loại chuyện này sao?"

Lải nhải dài dòng, lải nhải dài dòng, từ một chút việc nhỏ, Lệ Vân nhất thời lòi đến trời nam đất bắc...

Lệ Vân đọc lại tất cả những lời Lệ Thú nói với bé trước kia!

Đây là cha nào con nấy?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Đêm mưa gió

"Tiểu Thú!" Không mất quá nhiều thời gian, Mạc Thượng Hành đã đi tới trước mặt Lê Thú: "Người đi chiếu cố cho Tiểu Tiểu đi!"

Tiểu Lê Vân còn chưa hết ý miệng vẫn còn chặc chặc, nhìn ông ngoại một chút, nhìn lại lão cha mặt không biểu cảm, làm ra tổng kết cuối cùng: "Cha, người hiểu chưa?"

"..."

Cái này đến câu kết cũng đều là giống nhau!

Lê Thú ôm tiểu tử Béo, lướt qua đám đông mọi người trong võ lâm trên không trung, mà thấy Lê Vân rời đi, nhân sĩ võ lâm trung Nguyên nhất thời thờ phào nhẹ nhõm. Vừa thấy Tiểu Tiểu, tiểu Lê Vân lập tức ruồng bỏ lão cha quăng mình về phía lão nương mình ôm ấp.

"Nương! Vân Nhi rất là lợi hại!"

"Phải phải phải." Tiểu Tiểu vuốt đầu Lê Vân: "Là con lợi hại nhất!"

"Nương, hai ta lưu lạc giang hồ đi!" Lê Vân được thừa nhận hào khí ngút trời: "Vân Nhi có thể bảo vệ nương. Không cần mang theo cha! Nếu không kẻ địch đều bị cha cướp mất!"

Nhưng Lê Vân vừa dứt lời, thân thể nho nhỏ liền bay vút lên không trung, từ trong lòng Tiểu Tiểu rơi thẳng tới trên tay Lê Thú: "Vân Nhi."

"Cha?" Tiểu Lê Vân còn chưa có nhận thấy được tai họa sắp đến.

"Vốn kế hoạch của ta là khi con năm tuổi thì bắt đầu dạy con võ công, nhưng là bây giờ ta cảm thấy con so với mấy đứa trẻ cùng tuổi còn thông minh hơn, cũng hoạt bát hơn." Mặt Lê Thú không biểu cảm nhìn con trai mình.

"Bởi vậy?" Lê Vân nuốt nuốt nước miếng.

"Bởi vậy ta quyết định qua nửa tháng nữa, liền bắt đầu dạy con võ công."

"..." Lê Vân sững sốt một chút, sau đó bắt đầu liều mạng giãy dụa: "Nương! Cứu mạng! Nương! Vân Nhi không cần học võ! Vân Nhi muốn cùng nương lưu lạc giang hồ!"

Đáng tiếc, lão nương nhà mình chỉ lo cười trộm, mà hấn lại cùng lão cha không phải cùng một thứ bậc, bởi vậy giãy dụa không có hiệu quả.

"Cha ~" Hai mắt Lê Vân mở lên thật to, bắt đầu giả bộ đáng yêu: "Người ta còn nhỏ. Có thể không cần đi học võ sớm như vậy hay không?"

Lê Thú trầm mặc một chút, ngay tại khi Lê Vân cho rằng có thể có hi vọng, câu nói đầu tiên của Lê Thú đánh thẳng bẻ vào địa ngục: "Ta còn nhớ, con đã từng nói với Dục vương, thích đọc được, mà Dục vương tiền bối cũng đồng ý dạy con rồi." Lê Thú khẽ gật đầu, làm ra kết luận cuối cùng: "Con cũng muốn bái ông ấy làm thầy, phải biết rằng không ai hứa mà không làm, Vân Nhi, chuyện đã đồng ý người khác thì phải làm cho thật tốt. Hôm nay ta sẽ liệt ra thời gian sắp xếp cho con, nửa tháng sau ta bắt đầu dạy con võ công, mà Dục vương tiền bối bên kia thì chờ sau khi trở lại Dạ Ngưng Bảo, bắt đầu học tập thì tốt rồi!"

"Nhưng là, cha..."

"Ừ?" tròng mắt Lê Thú nhìn về phía tiểu tử Béo: "Có vấn đề gì sao?"

"Có!"

"Vấn đề gì?"

"Con có thể rời nhà trốn đi không?"

"..."

Ai đã dạy hỗn tiểu tử này vậy?

Cùng với Giang Du chết đi, liên minh ngũ đại thế gia cùng lục đại môn phái Trung Nguyên lập tức tan rã, không có một người nào lãnh đạo đủ để phục chúng, liên minh này giống như là năm bè bảy mảng.

Rất nhanh, đám người Sở Văn Xuyên đã trở lại, Bội Nghi tất nhiên tiếp quản tiểu tử béo về mặt đau khổ, mặt khác, Tiểu Tiểu có rất nhiều chuyện muốn

cùng cha mẹ mình nói, bởi vậy ba đời tổ tông này liền trực tiếp đi vào bên trong Thiếu Lâm tự.

"Tứ đệ, đệ đối xử với tiểu tử Béo có phải rất nghiêm khắc hay không?" Sở Văn Xuyên thấy vẻ mặt tiểu tử Béo buồn bực không khỏi nói thay bé: "Nó năm nay mới được mấy tuổi chứ!"

"Nó muốn đi lưu lạc giang hồ." Thanh âm Lê Thú bình bình kể lại lời nói của tiểu tử Béo.

"Phải phải phải, nhưng là, tầm tuổi bé có đứa trẻ giang hồ nào không nói qua như vậy chứ?" Sở Văn Xuyên nhún vai, lơ đãng.

"Đệ chưa từng nói qua." Lê Thú phản bác: "Trước khi không có sự đồng ý của sư phụ, Đệ cho tới bây giờ đều chưa từng nhắc tới chuyện này."

"Đó là đệ không bình thường!" Sở Văn Xuyên lật mắt xem thường. Cá tính cổ hủ kia của Lê Thú thật sự là rất không bình thường.

"Đệ rất bình thường." Lê Thú kéo hàm dưới, tuy là phản bác, nhưng Lê Thú giọng điệu vẫn bình thản khiến cho người ta muốn chém hấn một đao: "Nếu là không được trưởng bối đồng ý mà có loại suy nghĩ này này thậm chí là hành động, vậy kẻ đó là lỗ mãng."

"Được rồi!" Nhìn thấy Lê Thú có ý giảng giải lý lẽ, Sở Lăng lập tức nhấc tay đầu hàng: "Nhưng là không thể bởi vì câu này mà dạy tiểu tử Béo võ công chứ! Luyện võ rất vất vả, để bé chơi thêm hai năm nữa!"

"Nó nói muốn cùng Tiểu Tiểu đi lưu lạc giang hồ."

"Sau đó?"

"Hơn nữa vậy mà không mang theo đệ."

"..."

"Quan trọng nhất là, Vân Nhi cũng dám mang Tiểu Tiểu đi."

Đây mới là chỗ mấu chốt nhỉ? Bởi vì Lê Vân muốn bắt cóc Tiểu Tiểu...

Khóe miệng Sở Văn Xuyên run rẩy nhìn Lê Thú mặt không biểu cảm, giọng nói bình thản lên án Lê Vân, dường như là hấn dạy Lê Vân võ công sớm như vậy không phải vì thù riêng mà là vì công nghĩa...

Vân Nhi, không phải là Tam bá không giúp con, thật sự là...

Đàn ông đang ghen hấn không thể trêu vào!

...

...

Cùng với ngũ đại thế gia cùng lục đại môn phái suy tàn, khiến cho mối nguy của Thiếu Lâm đột nhiên được giải trừ, tràng chiến đấu long trời lở đất kia, một trận mưa to đêm hôm đó, liền cuốn đi tất cả dấu vết, Thiếu Lâm lại khôi phục an tường như dĩ vãng, chỉ có những kiến trúc bị tàn phá này kể lại tình hình chiến đấu của hôm đó.

Độc của Trụ trì Thiếu Lâm đối với Tiểu Tiểu mà nói chẳng phải là khó khăn gì, đến cả lục độc đan cũng chưa dùng tới, Tiểu Tiểu đã giải được rồi.

Mà sau đó, đoàn người Tiểu Tiểu, Lê Thú cũng muốn đi về, nhưng trên vấn đề này lại xuất hiện những ý kiến khác nhau.

Cổ vương cùng Tiểu Tiểu vừa nhận nhau, từ đáy lòng Cổ vương là hi vọng Tiểu Tiểu có thể về Cổ thành cùng hấn, nhưng Tiểu Tiểu đã gả cho Lê Thú, tất nhiên muốn theo Lê Thú trở lại Dạ Ngưng Bảo.

"Nếu không, chúng ta viết phong thư cho cha, nhờ người gửi về Dạ Ngưng Bảo?" Sở Văn Xuyên đề nghị, hấn cũng muốn đến tham quan Cổ thành trong truyền thuyết.

"Ừ ừ, biện pháp này không tệ nha!" Yên Thanh Dịch cũng gật đầu đồng ý, Yên Thanh Dịch cũng không có nói chuyện Yên Doanh sớm đã biết thân thế của Tiểu Tiểu cho Tiểu Tiểu, nói ra thì thế nào? Chỉ tăng thêm phiền não thôi, hấn sẽ thay thế tỷ tỷ trả lại ân tình cho Yên gia. Trải qua lần chiến đấu này, Yên Thanh Dịch trưởng thành rất nhiều, tuy rằng vẫn hay cười đùa cợt nhả.

Hai người đều là loại người nghĩ đến cái thì thi lập tức làm ngay, nói xong, không đợi Cổ vương trả lời, liền lập tức đặt bút viết, tiếp theo thư đã bị đưa ra ngoài.

Cứ như vậy, hai ba câu nói liền định ra hành trình của vài người, bất đồng lập tức biến mất.

Tiểu tử béo vẫn rầu rĩ không vui khi nghe thấy hành trình này lập tức thở phào nhẹ nhõm— không cần học độc dược! Tuy chỉ là tạm thời, nhưng có thể kéo một chút thời gian rồi!

"Vân Nhi muốn muội muội!" Lê Vân lại nhớ tới chủ đề trong bữa cơm chiều ngày đại chiến đó.

"Được được được." Bội Nghi đưa tiểu tử Bé một quả đào, vẻ mặt cười khanh khách, từ sau khi Tiểu Tiểu gọi nàng là nương, vẻ mặt của nàng luôn là như vậy.

"Sau đó, Vân Nhi muốn dạy nàng tập võ!" Lê Vân một mặt đắc ý, thật giống như hiện tại bé là một cao thủ có tuyệt thế võ

công.

"Thú ca." Nhìn Lê Vân, Tiểu Tiểu túm túm tay áo Lê Thú: "Yêu Tuyết kiếm... thích hợp với Tiểu Vân Nhi sao?" Vẻ mặt tàn khốc khi Lê Thú nhập ma khi kia Tiểu Tiểu nghĩ đến mà sợ: "Nếu Vân Nhi..."

Lê Thú nhướng mi, cùng nhìn Lê Vân đang cắn quả đào: "Trước khi nó lĩnh ngộ một thức cuối cùng của Yêu Tuyết kiếm, ta sẽ không truyền Yêu Tuyết kiếm cho nó."

Tiểu Tiểu khẽ gật đầu, tính là đồng ý lời nói của Lê Thú.

"Nói trở lại, công công tách một thức cuối cùng của Yêu Tuyết kiếm phổ ra có phải sợ chàng tẩu hỏa nhập ma hay không?" Huyết Yêu kiếm vốn chính là phối hợp Yêu Tuyết kiếm pháp mà sinh, chỉ có lĩnh ngộ tất cả hai thức cuối cùng của Yêu Tuyết kiếm mới có thể khiến Huyết Yêu kiếm nhận chủ, đây là Tiểu Tiểu cùng Lê Thú ra kết luận.

Yêu Tuyết kiếm pháp cùng Huyết Yêu kiếm, giống như là hai cái tuần hoàn hô ứng lẫn nhau, Yêu Tuyết kiếm đại thành, Huyết Yêu kiếm nhận chủ, Huyết Yêu kiếm nhận chủ có thể sẽ làm chủ nhân nhập ma, mà lại chỉ có một thức cuối cùng của Yêu Tuyết kiếm mới có thể chân chính khống chế Huyết Yêu kiếm.

"Chắc là vậy." Lê Thú gật đầu.

"Quên đi! Không nghĩ nữa." Tiểu Tiểu phát tay, không muốn tiếp tục đề tài này, "Lần này đi Cổ thành lại khiến hành trình về Nam Dương của chúng ta chậm lại."

"Ừ." Lê Thú trả lời độc nhất một chữ.

"Không biết Vân Nhi có thể sẽ thích cái loại cuộc sống này hay không." Tiểu Tiểu tựa vào trong lòng Lê Thú, hương thụ ấm áp một lát.

"Nó sẽ quen thôi." Lê Thú nói không chắc chắn. Tính cách Lê Vân cách hần một trời một vực, tính cách sinh động mà hướng ngoại, ở một chỗ trong thời gian quá dài cũng sẽ bị chán.

"Nếu chịu không nổi mà nói, để tiểu tử kia rời nhà trốn đi là được!"

Được rồi, Lê Thú bắt đầu nhìn Tiểu Tiểu, hần đã tìm được đầu sở khiến Lê Vân học được "rời nhà trốn đi" rồi.

...

...

Vào đêm, trên trời lại rơi xuống những hạt mưa nhỏ tí tít tách, bùm bùm quấy nhiễu giấc mộng yên lành của con người.

Biết rõ ngày thứ hai sẽ phải lên đường, nhưng chẳng biết tại sao, Sở Văn Xuyên lại không có cách nào đi vào giấc ngủ, dứt khoát phủ thêm áo khoác đi dạo trong Thiếu Lâm tự. Mặc dù mưa rơi xuống, nhưng nội lực phảng phất hình thành một cái ô, một giọt mưa cũng không dừng ở trên người hần.

"Tiểu ca, người cũng thật là nhân hạ thoải mái."

Đột nhiên một tiếng phụ nữ truyền tới tai Sở Văn Xuyên.

Sở Văn Xuyên bỗng nhiên ngừng đầu - hần một chút cũng không phát hiện đôi phương tới gần.

"Là người!" Sở Văn Xuyên lập tức vung ra trường thương. Vốn là người sắp lãng quên, vậy mà xuất hiện trước mặt hần một lần nữa, hơn nữa người này là địch chứ không phải là bạn.

Cô gái này là người ngăn cản hần cùng Yến Thanh Dịch khi Lê Thú bị thương nặng. Nếu là hần nhớ không nhầm mà nói, cái cô gái này là một sát thủ. (rõ hơn Chương 38, khụ khụ, được rồi ta thừa nhận đoạn văn này có chút xa)

Còn đùa giỡn hần!

Cô gái này vẫn là một thân trang phục màu đen, quần áo bị mưa làm ẩm ướt ôm trọn quanh đáng người hoàn mỹ.

"U, tiểu ca, đừng khẩn trương như vậy." Cô gái đột nhiên tiến đến trước mặt Sở Văn Xuyên, lấy tay đẩy mũi thương của Sở Văn Xuyên ra. Cái chuôi này về phía Sở Văn Xuyên.

Sở Văn Xuyên lui về phía sau hai bước, vẫn duy trì khoảng cách an toàn với cô gái này, hẳn không nhận thấy được địch ý từ trên người cô gái này, nhưng hẳn vẫn duy trì cảnh giác như trước.

"Nữ nhân, ngươi có mục đích gì?" Sở Văn Xuyên hỏi.

"Tiểu ca, ngươi vừa rồi không lễ phép." Đôi môi đỏ mọng của cô gái cong lên, dường như làm nũng với Sở Văn Xuyên nói: "Người ta có tên mà." Nói xong, cô gái thử tới gần Sở Văn Xuyên, nhưng Sở Văn Xuyên không chút nào thả lỏng tiếp tục lui ra phía sau, cô gái không sao cả nhún nhún vai, không tới gần nữa: "Ta gọi Nhạc Khê. Tiểu ca, vậy ngươi?"

Tên của cô gái này không phù hợp một chút nào với hình tượng của mình.

"Không liên quan đến ngươi." Sở Văn Xuyên mất lạnh nhìn nàng.

"Không nói ta cũng biết. Sở Văn Xuyên, phải chứ!" Nhạc Khê đắc ý hất cằm, không để ý tới Sở Văn Xuyên kinh ngạc: "Thực ra, ta lần này đến không có chuyện gì khác, chỉ là muốn cùng ngươi nói một chút về kiếm khách che mặt tấn công Thiếu Lâm."

"Ngươi làm sao mà biết chuyện của hẳn?" Sở Văn Xuyên neho mắt lại, nguy hiểm nhìn Nhạc Khê.

Nhạc Khê cười tủm tỉm khẽ nhếch đôi môi đỏ mọng, đột nhiên tới gần Sở Văn Xuyên, tốc độ nhanh khiến đồng tử Sở Văn Xuyên cũng không kịp co rút lại, tốc độ của nàng thậm chí cũng không chậm hơn so với Vân Hành, mà Sở Văn Xuyên lại không am hiểu tốc độ.

Nhạc Khê nhẹ nhàng mở miệng bên tai Sở Văn Xuyên - "Bởi vì ta là thủ hạ của hẳn!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Nhạc Khê cùng Sở Văn Xuyên

"Bởi vì ta là thủ hạ của hẳn!"

Sở Văn Xuyên ngẩn ra, không thể tin nổi nhìn Nhạc Khê: "Ngươi nói..."

"Ta là cái thủ hạ của kiếm khách che mặt kia." Nhạc Khê buồn cười nhìn Sở Văn Xuyên.

"Ngươi là có ý gì?" Sở Văn Xuyên lui về phía sau một bước, liếc xéo Nhạc Khê, loại giọng điệu kỳ quái này khiến Sở Văn Xuyên không thể không hoài nghi.

Nhạc Khê nhún vai một cái: "Ai biết được!" Nhạc Khê cười hi hi nhìn Sở Văn Xuyên: "Thế nào, đến cùng muốn nghe hay không?"

Sở Văn Xuyên trầm ngâm một chút, thu hồi Hồng Anh thương, nhìn thẳng Nhạc Khê, ý uy hiếp biểu hiện rõ: "Ngươi nói trước đi, tin hay không tùy ta."

"Ta nói này, tiểu ca." Nhạc Khê mất hứng chống nạnh, mở to mắt căm tức trừng Sở Văn Xuyên, điều này khiến Nhạc Khê vốn đã xinh đẹp lại tăng thêm vài phần đáng yêu: "Ta đây chính là đưa tin tức cho ngươi đó! Ngươi cứ như vậy mà qua quýt với ta?"

"Ngươi muốn cái gì?" Sở Văn Xuyên nhíu mày.

Nhạc Khê gọi lên khoe miệng: "Ngươi nghe trước đã, cảm thấy tin tức của ta có ích mà nói..." Nhạc Khê búng tay, dụ hoặc nháy mắt mấy cái: "Lại trả cho ta thù lao là được." Nhạc Khê chớp mắt: "Ta nghĩ lấy chữ tín của tiểu ca ngươi hẳn là sẽ không xù nọ ta chứ?"

Sở Văn Xuyên do dự một chút, đối với người đột nhiên xuất hiện này, thậm chí còn từng là kẻ địch, hẳn có thể tin tưởng sao? Mặt khác hẳn còn có một loại lo lắng...

"Cái người bịt mặt kia... sẽ bởi vậy mà trách phạt ngươi chứ?"

"Tiểu ca ngươi là đang lo lắng cho ta sao? Nhạc Khê rất cảm động!" Nhạc Khê nghịch ngợm nháy mắt mấy cái: "Yên tâm, không có việc gì đâu." Móng tay sơn toàn màu đỏ khẽ chạm vào Sở Văn Xuyên: "Chẳng qua, ta chỉ nói cho một mình tiểu ca thôi nha!"

"Được." Cuối cùng, Sở Văn Xuyên khẽ gật đầu tính là đồng ý yêu cầu của Nhạc Khê, hẳn đã nghĩ đến, cô gái này đã dám đến đây một mình, hẳn là sẽ không đưa ra yêu cầu quá phận đâu.

"Lão đại của chúng ta, muốn cùng nghĩa đệ kia của tiểu ca chiến một trận." Nhạc Khê nhìn ngón tay thon dài của mình, nhưng dư quang không có rời khỏi Sở Văn Xuyên.

"Vì sao?" Sở Văn Xuyên nghi hoặc nhìn Nhạc Khê, Lê Thú cùng Tiểu Tiểu cũng không có nói tin tức người bịt mặt cho bọn họ.

"Ta làm sao mà biết!" Nhạc Khê trợn trừng mắt: "Ta chỉ biết là, trên đời này có cơ hội đánh bại lão đại của chúng ta chỉ có nghĩa đệ của tiểu ca thôi." Đột nhiên Nhạc Khê thở dài một tiếng: "Lão đại của chúng ta... vẫn luôn chờ đợi ai đó có thể đủ khả năng giết hắn."

"..." Đồng tử Sở Văn Xuyên co rụt lại, không hiểu vì sao lại có người có loại suy nghĩ gì này.

Không để ý đến Sở Văn Xuyên hoang mang, Nhạc Khê tiếp tục nói: "Còn nhớ rõ lần ám sát đó nhằm vào nghĩa đệ người chứ?"

Sở Văn Xuyên gật gù đầu, một lần kia Lê Thú thậm chí gặp phải tử vong, có ai có thể quên?

"Sau khi hạ mệnh lệnh lần đó, lão đại của chúng ta tức giận phá hủy khắp cánh rừng." Nhạc Khê đùa nghịch thắt lưng bên hông nàng, không đếm xỉa gì nói: "Rõ ràng hắn rất lo lắng cho nghĩa đệ người."

Sở Văn Xuyên nhíu mi càng chặt, từ trong miêu tả của Nhạc Khê hắn nhận thấy kiếm khách che mặt kia là một người rất mâu thuẫn, rõ ràng muốn giết Lê Thú lại lo lắng cho hắn.

"Ồ?" Nhạc Khê nháy mắt mấy cái, dường như nhìn thấy chuyện gì ngạc nhiên: "Trên người người không bị ướt một chút nào!"

Sở Văn Xuyên lão đảo một cái, kém chút thì ngã ngửa, bọn họ khi nào thì chuyện đề tài rồi?

"Tiếp theo đâu?" Ý đồ của Sở Văn Xuyên muốn quay lại đề tài.

"Tiếp theo?" Nhạc Khê đáng yêu nháy mắt mấy cái: "Không có! Ta chỉ biết như vậy thôi. Muốn biết toàn bộ cũng chỉ có thể đi hỏi một người bịt mặt khác đi theo bên cạnh lão đại."

Những tin tức này cũng quá ít!

Sở Văn Xuyên thờ dài, nhưng cái này đại khái đã là cực hạn mà cô gái này có thể lộ ra.

"Này, tiểu ca, nói vì sao toàn thân người không ướt một chút nào đi!" Nhạc Khê nháy nháy mắt.

"Dùng nội lực hộ thể."

Sở Văn Xuyên học tập cách nói chuyện của Lê Thú lời ít mà ý nhiều, nhưng là Nhạc Khê lại không chút để ý: "Như vậy à! Tiểu ca, ta có thể lấy được thù lao của ta chứ?"

Sở Văn Xuyên có chút theo không kịp tiết tấu nói chuyện của Nhạc Khê, hơi tạm dừng một chút: "Người muốn cái gì?"

Nhạc Khê khẽ gọi lên khoe miệng, bỗng tới gần Sở Văn Xuyên: "Muốn cái này."

Nói xong, Nhạc Khê nhẹ nhàng hôn lên môi của Sở Văn Xuyên một chút.

Nhất thời, mặt Sở Văn Xuyên còn đỏ hơn cả tôm chín: "Người... Người... Người..."

Sở Văn Xuyên ngoài "Người" nửa ngày cũng không nặn ra cái gì khác. Tuy rằng hắn cùng tuổi với Lê Thú, thậm chí còn lớn hơn Lê Thú mấy tháng, nhưng hắn đối với phụ nữ một chút cũng không hiểu!

"Thế nào muốn ta phụ trách với người sao?" Nhạc Khê mỉa hoặc khẽ chau mày: "Chẳng qua bây giờ không được, qua một khoảng thời gian nữa đi! Phải bảo vệ tốt trình tiết chờ ta đó!" Nhạc Khê trêu tức xoa xoa mặt Sở Văn Xuyên, sau đó trước khi Sở Văn Xuyên có chút phản ứng liền lập tức rời đi, vẫy tay với Sở Văn Xuyên: "Hẹn gặp lại, tiểu ca!"

"Chết tiệt!"

Đây là lần thứ hai hắn bị người đùa giỡn ...

Có lẽ, đây là trước lạ sau quen?

...

...

Sáng sớm hôm sau, Sở Văn Xuyên liền kể rõ ràng rành mạch chuyện cô gái hắn gặp đêm qua cho mọi người biết, ở giữa bỏ bớt đi hành vi ngả ngớn của cô gái kia.

"Ta nói, vì sao cô gái gọi là Nhạc Khê kia chỉ nói việc này với Tam ca thôi?" Yến Thanh Dịch bát quái nhìn Sở Văn Xuyên.

Không hề có kinh nghiệm với phụ nữ Sở Văn Xuyên lập tức đỏ mặt, hần vẫn chậm rãi mà nói vậy mà có chút lắp bắp: "Ta... Cái kia... cô gái..."

"Hiểu rồi hiểu rồi." Không đợi Sở Văn Xuyên nói ra lý do gì, Tiểu Tiểu liền phát tay, lộ ra biểu cảm ái muội giống Yến Thanh Dịch — thật không hổ là tỷ đệ: "Tam ca, chúng ta ủng hộ huynh nha! Thân thể cô bé kia khẳng định rất đau khổ, bởi vậy mới không thể không làm thủ hạ của người bị mất. Tam ca, huynh phải đối xử với người ta thật tốt đấy!"

"..." Muội hiểu cái gì ?

"Tam ca." Lệ Thú mở miệng, ánh mắt Sở Văn Xuyên lập tức dời về phía hần, hi vọng có thể nghe được một ít lời nói đúng đắn từ trong miệng Lệ Thú: "Huynh phải nắm chắc thật tốt."

"..."

Từ đệ, đệ học xấu...

"Nói lại, vậy cô bé kia đâu?" Tiểu Tiểu nhìn quanh bốn phía: "Tại sao không mời nàng tiến vào?"

"Nàng đi rồi, nói để ta chờ nàng..."

Nói xong câu đó, ánh mắt ái muội lập tức chuyển đến, Sở Văn Xuyên hận không thể tát cho mình hai cái tát.

Ô ô ô, lần này là nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

Ăn xong điểm tâm, đám người Lệ Thú liền chào từ biệt với Trụ trì Thiếu Lâm, lại ngoài ý muốn thấy một người mà trong khoảng thời gian này bị bọn họ xem nhẹ.

Lục Y Ninh.

Lục Y Ninh xinh đẹp đứng ở trước cửa Thiếu Lâm tự, bên cạnh là đoàn xe của Lục gia, rõ ràng cũng đã sớm thu thập xong hành lý.

"Lệ công tử." Lục Y Ninh dịu dàng mở miệng: "Lục gia vì trả ơn cứu mạng của Lệ công tử, đã thành kẻ địch của toàn bộ võ lâm Trung Nguyên..." Lục Y Ninh cúi người: "Bây giờ Lục gia đã cùng đường, xin Lệ công tử cứu lấy cao thấp bảy mươi lăm nhân khẩu của Lục gia."

Lệ Thú nhướng mi, người phụ nữ trước mắt rõ ràng không phải là cái hạng người lương thiện gì, nhưng Lục gia bọn họ vì giúp Lệ Thú giúp một tay mà đắc tội với cả võ lâm Trung Nguyên cũng là sự thật.

Hần có thể không quan sao?

Yến Thanh Dịch huyếch khuỷu tay vào Lệ Thú, chỉ chỉ vào mũi mình, nháy mắt ra hiệu với Lệ Thú: "Tỷ phu, giao cho đệ đi!"

Nhìn thấy tín hiệu Yến Thanh Dịch truyền đến, Lệ Thú lập tức gật đầu, lui về phía sau hai bước khiến Yến Thanh Dịch đối diện với Lục Y Ninh.

"Lục tiểu thư." Yến Thanh Dịch mở miệng.

"Thất đệ." Lục Y Ninh.

"Đừng, ngài đừng gọi ta như vậy, ta nhớ được không nhầm mà nói người hần là đã hủy bỏ hôn ước với đại ca của ta rồi?"

Lục Y Ninh tuyệt đối không tức giận, ngược lại mỉm cười: "Yến thất thiếu."

"Nếu ta nhớ không lầm mà nói, Lục gia vốn là ở Thục?"

"Phải."

"Vậy là tốt rồi." Yến Thanh Dịch giơ tay chỉ về phía Mạc Thượng Hành: "Đất Thục mặc dù là giải đất tiếp giáp giữa Miêu Cương với Trung Nguyên, nhưng lực ảnh hưởng của Cổ vương vẫn là có thể tới nơi đó." Yến Thanh Dịch khẽ nhếch miệng: "Đã quên nói một câu, Cổ vương là cha của tỷ ta."

Lục Y Ninh cứng lại, âm thầm rủ rẫm, che giấu hung ác nham hiểm bên trong. Yến Thanh Dịch nói lời này cũng là hi vọng để Lục gia trở về đất Thục, nhưng cũng khiến Lục Y Ninh không có biện pháp tới gần Lệ Thú, muốn tới gần Lệ Thú tất nhiên sẽ đắc tội với Tiểu Tiểu, mà đắc tội Tiểu Tiểu sẽ đắc tội với Cổ vương...

Nói vậy Lục gia liền căn bản không có khả năng sống yên ở Miêu Cương, đắc tội Khô Lâu bang bọn họ còn có thể an toàn rời khỏi Thục, nhưng đắc tội Cổ vương mà nói Lục gia đến chết như thế nào cũng không biết!

"Y Ninh đã biết." Lục Y Ninh lại ngược mắt, đã khôi phục khí chất của tiểu thư khuê các. Nhưng là trong lòng lại vẫn không có buông tha cho, Cổ vương chỉ có thể để cho bọn họ trở về đất Thục, nhưng không thể khiến Lục gia lớn mạnh đứng lên! "Lục gia nguyện ý trở về Miêu Cương."

Yến Thanh Dịch nhìn biểu cảm của Lục Y Ninh, biết Lục Y Ninh chỉ là tạm thời lui bước, nhưng là...

Yến Thanh Dịch nhìn Tiểu Tiểu, tỷ tỷ rất vất vả mới có được hạnh phúc làm sao có để người khác tới phá hỏng chứ?

Chỉ sợ chỉ có một chút cũng không thể!

Đội Lục Y Ninh đi lên xe ngựa Lục gia, tiểu tử béo kéo kéo nương mình: "Nương, con muốn cưỡi chung một con ngựa với cậu!"

Không đợi Tiểu Tiểu có phản ứng, tiểu tử béo liền tránh thoát khỏi tay của Tiểu Tiểu đang nắm tay bé, chạy thẳng đến dưới chân Yến Thanh Dịch, "Pằng" một cánh tay nhỏ bé trực tiếp đánh vào đùi Yến Thanh Dịch.

Yến Thanh Dịch cúi đầu, nhìn Lê Vân nho nhỏ: "Tiểu tử béo, làm sao vậy?" Nói xong ôm lấy Lê Vân lên ngựa hẳn đang cười.

"Con nói này, cậu, người phụ nữ kia có phải muốn đánh chủ ý lên cha con phải không?" Lê Vân nheo mắt lại, có loại hương vị gian trá.

"Tiểu quý, con làm sao mà biết được?" Yến Thanh Dịch có chút kinh dị, tiểu gia hóa nhỏ như vậy làm sao mà biết loại chuyện này?

Lê Vân khinh thường trợn trừng mắt: "Ánh mắt người phụ nữ kia nhìn cha con như con nhìn thấy kẹo..."

Đây là cái so sánh ngu xuẩn gì vậy?

Yến Thanh Dịch nhìn xuống xúc động khinh bỉ tiểu tử béo, chỉ trợn trừng mắt tỏ vẻ mình không ủng hộ.

"Nói chính sự đi!" Lê Vân khó có được đáng vẻ nghiêm trang, lời nói nghiêm túc chỉ trích Yến Thanh Dịch: "Đây chính là quan hệ đến hạnh phúc của cha mẹ con còn có con nữa!"

"..." Con vừa rồi cũng không trợn mắt xem thường? Yến Thanh Dịch nhìn nữa.

"Nếu không, hai ta như vậy..." Lê Vân kéo kéo cổ áo Yến Thanh Dịch cổ áo tiến đến bên cạnh lỗ tai Yến Thanh Dịch, nói nhỏ, nói nhỏ, không biết đang nói cái gì.

Nhưng biểu cảm trên mặt Yến Thanh Dịch càng ngày càng quái dị, rõ ràng là một vẻ mặt tươi cười lại pha lẫn một chút may mắn, đồng thời còn có chút sợ hãi.

May mắn hẳn là cậu của hồn tiểu tử này!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Lễ hội đốt đuốc

diễn ra vào ngày 24 tháng 6 âm lịch, trong lễ hội có các trò chơi như: chơi trâu, đua ngựa..., người ta đốt đuốc suốt đêm, ra đồng diệt sâu bọ, đồng thời uống rượu, nhảy múaTác giả: Bách Lý Tiểu Tiểu

Edit: Trạch Mỗ

"Đường Thục khó, khó như lên trời." Đất Thục tuy rằng được xưng là giàu có và đông đúc, nhưng lại bế tắc, đường nhỏ uốn lượn gấp gành thậm chí chỉ có một chiếc xe ngựa cũng rất khó đi.

Hành trình trải qua gần ba tháng, đoàn người Lê Thú cuối cùng cũng tới đất Thục, quá trình vào đất Thục quả là khiến Cỗ vương đổ một thân mồ hôi, bởi vì trên đường này, một khi gặp được mai phục cũng đừng nghĩ chạy thoát khỏi châu trời. Chẳng ai biết người bị mặt kia có lại hạ lệnh tập kích Lê Thú nữa hay không? Nhưng sự thật chứng minh, lần này Cỗ vương xem như lo lắng vô ích, dọc theo đường đi tuy rằng hành trình thông thả nhưng bình an vô sự.

Bọn họ càng là may mắn vừa đúng gặp phải lễ hội đốt đuốc của Di tộc, phố lớn ngõ nhỏ thấm đầy hương rượu nồng đậm, nhà nào cũng mặc vào bộ đồ mới tốt nhất đi lại phố lớn ngõ nhỏ, sinh lễ Tế tự nồng đậm mùi thịt khiến cho người ta phải nuốt nước miếng.

Sinh lễ: vật tế thần như bò, dê, heo..

dân tộc Di: Dân tộc thiểu số Trung Quốc, phân bố chủ yếu ở vùng Tứ Xuyên, Vân Nam, Quý Châu và QuảngTây

Lễ hội đốt đuốc liên tục ba ngày náo nhiệt càng ngày càng nhiều, vừa thấy sự kiện như vậy, tiểu Lệ Vân cùng Tiểu Tiểu tất nhiên không chịu rời đi.

"Cha, dẫn người ta đi tham gia lễ hội đốt đuốc đi!" Thích tham gia náo nhiệt Lệ Vân túm tay áo Lệ Thù, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, vẻ mặt tha thiết.

"Thù ca, chúng ta đi tham gia lễ hội đốt đuốc đi!" Tiểu Tiểu túm ở một tay áo khác của Lệ Thù, biểu cảm không khác gì tiểu Lệ Vân.

Quả nhiên mẹ nào tất có con đó, Tiểu Tiểu lúc này cùng một số tuổi với Lệ Vân — ba tuổi!

"Được." Lệ Thù gật đầu, không chút do dự đồng ý. Sau đó Lệ Thù nhìn về phía Cổ vương, trung cầu ý kiến của ông ấy.

Cổ vương trầm ngâm một chút: "Đã muốn tham gia, vậy ở lại đây vài ngày đi!" Cổ vương nhìn về phía Lục Y Ninh đang chỉ huy đoàn xe: "Ta dẫn bọn họ quay trở lại chỗ ở ban đầu." Để Lục gia sống yên ổn ở Miêu Cương loại chuyện này Yến Thanh Dịch nói ra không có tác dụng gì, chỉ có Cổ vương tự thân xuất mã mới được.

Lệ Thù gật gù: "Phiền toái nhạc phụ." Nói xong Lệ Thù lấy ra một phong thư từ trong người: "Đây là thư con viết cho Khô Lâu bang, giao phong thư này cho bọn họ, bọn họ hẳn là sẽ bán cho con vài phần mặt mũi." Lục gia là vì đắc tội với Khô Lâu bang mà rời khỏi Thục, như vậy biện pháp giải quyết tốt nhất chính là rút củi dưới đáy nồi quét sạch uy hiếp từ phía Khô Lâu bang.

Nhưng khi cầm lấy thư, Cổ vương lại hơi sững sốt: "Con quen biết người Khô Lâu bang?"

"Tỷ phụ đã từng đã giúp Khô Lâu bang trở lại Bích Lạc đàn." Yến Thanh Dịch ở một bên đang bị kích động nhìn cảnh tượng cảnh tượng đột nhiên xen lẫn.

Lệ Vân nhìn xem cái này nhìn ngắm cái kia, đột nhiên kéo Yến Thanh Dịch: "Cậu, người phụ nữ kia có phải sẽ rời khỏi hay không?"

"Ừm, chắc vậy."

"Ồi?" Lệ Vân trừng lớn mắt, kế hoạch của bé còn chưa thực hiện đâu! Cứ như vậy tiện nghi cho người phụ nữ kia rồi? Không đợi Lệ Vân mở miệng cảm thán, một đôi tình lữ trẻ tuổi Di tộc đi qua bên người họ, tiểu Lệ Vân lập tức bị quần áo hoa lệ kia hấp dẫn.

Người phụ nữ kia làm sao quan trọng bằng vui chơi?

"Nương..." Lệ Vân kéo kéo Tiểu Tiểu, ngoắc ngoắc tay với Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu cúi người xuống, đưa lỗ tai tới trước mặt tiểu tử béo.

Lệ Vân nói cái gì đó với Tiểu Tiểu, ánh mắt Tiểu Tiểu sáng lên, sau đó kéo tiểu tử béo bỏ chạy, trực tiếp bỏ lại một câu: "Chúng ta sẽ trở lại ngay!"

Đề lại mấy người đàn ông tròn mắt há mồm nhìn một lớn một nhỏ chạy trốn thật nhanh.

"Tứ đệ, đệ không nên dạy cho đệ muội khinh công."

Lệ Thù vô cùng đồng ý gật đầu.

Chỉ chớp lát sau, lúc tiến vào khách sạn Lệ Thù liền cảm thấy có người vỗ vai hắn một cái, nhưng sau khi Lệ Thù quay đầu lại sững sốt, bởi vì đó là một thiếu nữ Di tộc.

Sắc thái rực rỡ điểm lệ thêu dệt lên áo, váy dài chấm đất, bao quanh là thất lư cùng khăn choàng, còn có khăn lụa quấn đầu.

Mà đi theo bên người nàng còn đi theo một bé trai Di tộc không lớn.

Hai người cười khanh khách nhìn Lệ Thù, nhưng đợi nửa ngày một chút phản ứng Lệ Thù cũng keo kiệt cho cho bọn họ.

Thiếu nữ cùng bé trai ngáp một cái.

Bé trai chọc chọc cô gái bên cạnh: "Con nói này nương, người nói cha tới khi nào mới phản ứng?"

Cô gái nhún vai: "Tiểu Vân Nhi, phải biết rằng đại hiệp thường hay không phải là người bình thường có thể lý giải."

"Vậy à." Bé trai bưng bình đại ngộ gật đầu: "Vẫn là nương lợi hại!"

"Chính thế!" Tiểu Tiểu không chút khách khí nhận lời khen ngợi.

"Tiểu Tiểu?" Lệ Thù gọi tên cô gái.

Lệ Thù không phải không nhận ra Tiểu Tiểu, hẳn cũng không phải một người để ý bề ngoài, nhưng là, bây giờ hắn đã có chút kinh ngạc. Tiểu Tiểu là con gái của Cổ vương cùng Bội Nghi, mà Cổ vương là người Miêu tộc, dáng vẻ của Tiểu Tiểu tất nhiên mang theo đặc thù của thiếu nữ dân tộc thiểu số, lúc này thêm một thân váy dài màu sắc rực rỡ, tăng thêm vài phần xinh đẹp.

dân tộc Mèo: dân tộc thiểu số của Trung Quốc, phân bố ở các khu vực Quý Châu, Hồ Nam, Vân Nam, Quảng Tây, Tứ Xuyên, Quảng Đông, Hồ Bắc

"Thú ca, không phải là chàng không nhận ra thiếp chứ?" Tiểu Tiểu nheo mắt lại đầy uy hiếp.

Lệ Thú tuy rằng không hiểu phong tình, nhưng hẳn không phải là thằng ngu, nhìn thấy vẻ mặt của Tiểu Tiểu lập tức lắc đầu: "Không phải, không phải, chính là..." Mặt Lệ Thú hơi chuyển hồng.

"Chính là cái gì?" Tiểu Tiểu nhảy cảm bắt được mặt Lệ Thú đỏ ửng, trong lòng có chút mừng thầm.

"Nàng..." Mặt Lệ Thú càng ngày càng đỏ, như là con cua bị nấu chín: "Nàng..." Ánh mắt Lệ Thú nhìn ra chỗ khác: "Quần áo của nàng lấy ở đâu vậy?"

"..."

"..."

Mắt Tiểu Tiểu tròn trũng cùng Lệ Thú mắt to tròn đôi mắt nhỏ, hai người cứ đối diện như vậy, ai cũng không nói chuyện.

Quên đi, Tiểu Tiểu tròn trũng mắt, đại đầu gối đúng là là đại đầu gối, muốn nghe được lời khen ngợi từ trong miệng hắn so với giết hắn còn khó hơn!

Tiểu Lệ Vân ở một bên cũng tròn trũng mắt, trèo lên ghế, đứng ở trên bàn, rất khí phách vỗ vỗ bả vai lão cha mình: "Lão cha, người thật không biết nói, loại thời điểm này nên nói, nương tử, nàng rất phiêu..."

"Vân Nhi." Lệ Thú lé mắt nhìn thoáng qua bàn tay nhỏ bé vẫn ở trên vai mình, trên mặt lập tức viết lên "ta muốn thuyết giáo", năm chữ to này, khiến Lệ Vân sợ tới mức đầu co rút lại, bàn tay nhỏ bé lập tức thu lại.

"Coi như con chưa nói, coi như con chưa nói." Lệ Vân lập tức làm phản, một ngón tay nhỏ bé chỉ ra bên ngoài: "Cha, người xem mặt trời đã ngã về tây rồi! Chúng ta đi ra ngoài đi! Nương còn mang theo quần áo tới đây cho mọi người đó!"

Vật phải chéo chặt khoắc bên ngoài là áo dài đen, quần dài rộng nhiều nếp gấp, Mạc Thượng Hành cùng Bội Nghi còn tốt một chút, nhưng bộ quần áo ban đầu vốn rất đẹp bị Sở Văn Xuyên, Yến Thanh Dịch còn có Lệ Thú, mấy người Hán điển hình này mặc lập tức chẳng ra cái vẻ gì.

Mặc kệ Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch xấu hổ cùng Lệ Thú mặt không biểu cảm, Tiểu Tiểu lập tức kéo cánh tay của Lệ Thú lên, một ngón tay chỉ cửa lớn của khách sạn: "Xuất phát!"

Cao trào ngày đầu tiên của lễ hội đốt đuốc tập trung vào buổi tối, khi mặt trời ngã về tây, cả nhà già trẻ đều sẽ tập trung trước chuồng dê, kiểm lại đàn dê, đồng thời vung mì xào yến mạch vào đàn dê, mong ước đàn dê sinh sản thuận lợi. Sau đó mỗi nhà còn phải giết một con gà, bói toán hung cát cho năm sau, hơn nữa còn quay gà tề tổ.

Sau khi màn đêm chậm rãi buông xuống, nghi thức náo nhiệt nhất đã tới rồi!

Trong miệng trưởng giả trong nhà niệm bài kinh cây đuốc, dùng cây đuốc tiếp lửa trong lò sưởi, chiếu sáng lên từng góc trong nhà, sau đó giao cây đuốc cho bọn trẻ.

Cuối cùng toàn bộ cây đuốc trong thôn trại tập cùng nhau tạo thành một đồng lửa khổng lồ, mọi người vây quanh lửa trại xướng làn điệu "tề hòa thần", "Đá lửa là mẹ, lưỡi liềm sắt là cha, cây đu là sinh mệnh, thần Lửa nhân từ. Dâng lên ly rượu ngon đây, dâng lên tế phẩm phong phú. Khẩn cầu nhân khẩu thịnh vượng, khẩn cầu ngũ súc hưng thịnh. Phúc đến! Phúc đến! Phúc đến! Phúc đến!"

Tiểu Tiểu cũng mang theo tiểu tử béo cao hết sức phấn khởi cùng người Di tộc cùng nhau xướng ca — tuy rằng hai người bọn họ căn bản không hiểu người ta xướng cái gì.

Sau khi xướng ca xong, người Di tộc liền bắt đầu quay chung quanh đồng lửa cháy hừng hực, bắt đầu vừa múa vừa hát, trẻ nhỏ chơi trò trốn tìm, trò "Điều hâu bắt gà con" cùng "Hồ ly che cục đá".

"Con muốn đi chơi điều hâu bắt gà con!" Tiểu tử béo lôi kéo Cổ vương cùng Bội Nghi chạy mất.

"Chúng ta cũng đi!" Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch lập tức đuổi kịp.

"Ồ? Vậy còn chúng ta?" Tiểu Tiểu nhìn Lệ Thú: "Chúng ta chỉ giữong mắt nhìn bọn họ?"

"Chúng ta..." Lệ Thú không có nhìn Tiểu Tiểu mà là nhìn ngọn lửa cháy bùng bùng, khuôn mặt anh tuân ứng đỏ — nhìn không ra là mặt đỏ hay là bị lửa ánh đỏ: "Đi khiêu vũ đi!"

Tiểu Tiểu hơi sững sốt, đại đầu gối vậy mà cũng sẽ có ý nghĩ đầy tình ý như vậy!

"Không muốn sao? Vậy..." Thấy Tiểu Tiểu không có phản ứng, Lệ Thú hơi trầm ngâm.

"Muốn đến chết!" Tiểu Tiểu lập tức mở miệng, không cho Lệ Thú cơ hội đổi ý, lập tức lôi kéo Lệ Thú chạy đến đồng lửa bên cạnh, tham gia vào đội ngũ khiêu vũ người Di tộc.

Hai người hoàn đều không biết vũ đạo của người Di tộc, nhưng không chút để ý — chỉ cần vui vẻ là được rồi!

Tiểu Tiểu nhìn tiểu tử béo chơi sường diên bên kia, còn có vợ chồng Cổ vương chiếu cố bé, Yến Thanh Dịch cùng Sở Văn Xuyên không biết thế nào đã thông đồng uống rượu cùng một đám người Di tộc, còn có, Tiểu Tiểu khẽ ngửa đầu...

Đại đầu gỗ khiêu vũ cùng nàng.

Nàng khẳng định mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thiên hạ!

...

...

Người phụ nữ hạnh phúc nhất thiên hạ là nàng sắp bị chen chúc thành bánh rồi!

Ngày đầu tiên của Lễ hội đốt đuốc tuy rằng náo nhiệt, nhưng các loại hoạt động lại tập trung vào ngày thứ hai.

Chơi trâu, chơi dê, chơi gà, đua ngựa, đấu vật... , hấp dẫn không chỉ là người Di tộc, phóng mắt nhìn chỗ nào cũng toàn người là người, muốn đi lên phía trước một bước còn khó khăn hơn cả đánh trận, đám người Tiểu Tiểu đành phải theo dòng người không ngừng về phía trước. (cái này làm ta nhớ lần đi xem bắn pháo hoa ở công viên Thống Nhất, lúc về qua ngã tư Kim Liên cũng toàn người là người như vậy))

"Chơi dê!" Tiểu Tiểu hưng phấn thét chói tai: "Ta chưa thấy chơi dê bao giờ! Thú ca, chúng ta đi xem đi!" Nói xong, Tiểu Tiểu liền kéo theo Lê Thú loại bỏ muôn vàn khó khăn trong dòng người chen chúc, mà những người khác đành phải liêu mình bởi quân tử... Không, đi theo bởi hai người phụ nữ.

Khi bọn hắn rất vất vả mới tới được chỗ chơi dê nhưng lại phát hiện tình huống người chen chúc xô đẩy như vậy căn bản không xem được cái gì, nhưng là, Sở Văn Xuyên lại ngoài ý muốn gặp được một người hắn quá quen thuộc.

"Văn Di!" Sở Văn Xuyên kinh ngạc hô lên khiến cho mọi người chú ý, đồng thời ở trường chơi dê bên kia, một nam một nữ đồng thời ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Văn Xuyên.

"Tam ca?" Cô gái thanh lệ ngẩng đầu, tìm kiếm Sở Văn Xuyên xung quanh.

"Văn Di!" Nhìn thấy Sở Văn Di Tiểu Tiểu lập tức vỗ tay: "Văn Di, nơi này!" Tiểu Tiểu vỗ tay lập tức hấp dẫn sự chú ý của Sở Văn Di.

"Tứ tẩu!" Sở Văn Di cũng lập tức vỗ tay, ý bảo nàng nhìn thấy bọn họ rồi. Sở Văn Di không chút nào tị hiềm kéo tay người đàn ông phía sau nàng, mà người đàn ông khoan thai đi theo sau nàng.

Trải qua bao gian khổ, loại bỏ muôn vàn khó khăn, hai đội ngũ thành công gặp nhau!

"Tam ca, Tứ ca, Tứ tẩu!" sau khi Sở Văn Di rời Dạ Ngưng Bảo thay đổi văn tĩnh thanh lịch ngày xưa, tư thế oai hùng hiên ngang giống một nữ nhân giang hồ điển hình: "A! Tiểu tử béo kia cũng lớn như vậy rồi!"

Về mặt tiểu tử béo nghi hoặc nhìn Sở Văn Di, lúc Sở Văn Di rời Dạ Ngưng Bảo, bé còn chưa ghi nhớ được.

"Gọi cô cô." Tiểu Tiểu ôm lấy tiểu tử béo.

"Cô cô." Lập tức Lê Vân mặt mày hớn hở bắt đầu lấy lòng cô cô mới biết này.

"Hai vị này là cha mẹ của ta." Tiểu Tiểu chỉ về phía Cổ vương cùng Bội Nghi, giới thiệu cho Sở Văn Di, trong mắt Sở Văn Di nghi hoặc chột lóe qua, nhưng không có đặt câu hỏi, mà Tiểu Tiểu lại nhìn về phía anh chàng phía sau Sở Văn Di, người đàn ông kia một thân nho sam, chính khí đầy người, lại quá mức khoan thai, rõ ràng không giống như một người tập võ, mà trông như một người đọc sách.

"Vị này là..." Tiểu Tiểu đặt câu hỏi.

"Tiểu sinh Quý Nho Hiếu, gặp qua các vị."

"..."

Đột nhiên Tiểu Tiểu quyết định tuyệt đối không thể để Lê Thú tiếp xúc nhiều cùng người kia, bằng không trình độ "giáo dục người" của Lê Thú lại tiến thêm một bước thì biết làm thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Tà giáo

"Khụ khụ," Sở Văn Di khụ khụ, bĩu môi: "Ta nói này Trạng nguyên công, chúng ta đều là người giang hồ, phiền người không cần ra vẻ nho nhã được không?"

Quý Nho Hiếu nhìn thoáng qua Sở Văn Di, mở miệng lại không nói gì thêm — Sở Văn Di còn lợi hại hơn cả hắn! Hắn là nói lý, mà Sở Văn Di là động thủ.

"Đã gặp phải ở đây, Tam ca, huynh liền đi cùng chúng ta được không?" Sở Văn Di cảnh giác nhìn bốn phía, tận lực đè thấp thanh âm: "Có người muốn giết Trạng nguyên công."

Sở Văn Xuyên rùng mình, sắc mặt lập tức nghiêm nghị: "Ai?"

"Trạng nguyên công là Tuần án ngự sử, trước đó hắn phá hủy một phân đà của tà giáo, bởi vậy..." Sở Văn Di nhún vai, về mặt "huynh đệ chứ", "Nếu không phải là vừa đúng lúc muội gặp được, nói không chừng cái kia tên đã sớm biến thành một đồng xương khô rồi." Mắt Sở Văn Di tròn trắng: "Muội bảo hắn hồi kinh, nhưng cái kia tên lại nói cái gì mà không thể phụ hoàng ân... Có làm hay không! Đến cùng là mạng của hắn quan trọng hay là hoàng ân quan trọng?"

"Tiểu muội, muội thích hắn?" Sở Văn Xuyên nhìn một thân nho nhã của Quý Nho Hiếu.

Sở Văn Di lo lắng một chút: "Muội cũng... Không xác định." Lúc trước nàng cho rằng mình thích Lê Thú, nhưng sau khi bị Lê Thú từ chối vậy mà nàng chẳng có chút cảm giác nào... Bởi vậy hiện tại nàng cũng không xác định được tình cảm của mình.

"Không sao cả, từ từ sẽ đến." Sở Văn Xuyên xoa xoa đầu Sở Văn Di.

"Hắn đã gặp được nguy hiểm, chúng ta đương nhiên không thể ngồi yên không quan tâm đến!" Tiểu Tiểu đột nhiên lên tiếng, dọa Sở Văn Xuyên cùng Sở Văn Di nhảy dựng. Hai người bỗng nhiên quay đầu, lại nhìn thấy xung quanh hai người bọn họ vây một vòng người, trừ Lê Thú cùng Quý Nho Hiếu — hai người kia cảm thấy nghe lời người khác nói chuyện thật sự là hành vi không tốt.

Tiểu tử béo mở to đôi mắt nhìn chằm chằm Sở Văn Xuyên cùng Sở Văn Di, về mặt hưng phấn lắc lắc cánh tay ông ngoại bà ngoại: "Vân Nhi muốn đi! Vân Nhi muốn đi!" Chống lại Tà giáo là việc náo nhiệt như vậy làm sao có thể thiếu bé?

Về mặt của Cổ vương và Bội Nghi cười khổ lắc đầu, nhưng đối với yêu cầu của tiểu gia hỏa này hai người cho tới bây giờ đều không có biện pháp từ chối: "Được được được."

"Thú ca! Chúng ta đi cùng Văn Di bọn họ trước nhé! Sau đó lại đến Cổ thành!" Tiểu Tiểu hô lên với Lê Thú.

"Thực ra chúng ta có thể cùng đi Cổ thành, dù sao Nho Hiếu có thể đi đâu cũng được." Sở Văn Di thoáng suy xét, thuận tiện định ra kế hoạch hành trình cho vị Tuần án ngự sử kia.

"Thú ca, hành trình không thay đổi!" Tiểu Tiểu lại bắt đầu hô, không có cách nào, lễ hội đốt đuốc thật sự rất đông người, không hô lên mà nói Lê Thú căn bản không nghe được.

"Quý Nho Hiếu kia sẽ đồng ý sao? Bằng không chúng ta tham gia lễ hội đốt đuốc trước đã, chờ sau khi cùng Quý Nho Hiếu thương lượng thì quyết định." Sở Văn Xuyên lên tiếng.

"Thú ca! Hành trình lại chờ quyết định!"

"Không sao cả..."

"... Ngừng!" Tiểu Tiểu giơ tay lên: "Có thể không cần lại sửa lại hay không, gọi đến gọi đi như vậy rất phiền toái!"

"..." Ai bảo người gọi?

Hạng mục chọi dê, chọi trâu của lễ hội đốt đuốc tương đối hấp dẫn mọi người, Tiểu Tiểu lại càng cố động Lê Thú đi tham gia đấu vật, tất nhiên đành được thắng lợi.

Nhưng khi Tiểu Tiểu lại cố động Lê Thú tham gia trận đấu bắn tên bọn họ lại xám xịt chạy trốn — Lê Thú thiếu chút nữa thì bắn tên vào người ta...

Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch cười nhạo không chút lưu tình khiến Tiểu Tiểu phái ra trợ thủ đặc lực — Lê gia Tiểu Vân, quấy đến Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch đứng ngồi không yên...

Thăng đến buổi tối, đám đông dần dần tản đi, đoàn người Lê Thú cũng về tới khách sạn, Sở Văn Di cũng cùng Quý Nho Hiếu chuyển đến cùng khách sạn với mọi người.

Mấy người dường như bí mật tụ tập với nhau, ở giữa còn mang theo một tiểu gia hỏa.

Về phần Mạc Thuởng Hành cùng Bội Nghi bởi vì sáng mai phải lên đường đưa Lục gia về chỗ ở ban đầu, bởi vậy đã đi ngủ sớm rồi.

"Nho Hiếu, người đắc tội là cái loại tổ chức tà giáo gì?" Sở Văn Xuyên lớn tuổi nhất, kinh nghiệm giang hồ nhiều nhất lên tiếng.

Quý Nho Hiếu trầm tư một chút: "Cái tổ chức kia dụ dỗ người dân bình thường nhập giáo, lấy khẩu hiệu "Tà ma hiện thế, thần quang trở về". Về phần mục đích dụ dỗ người dân bình thường là vì..." Quý Nho Hiếu nhướn mi: "Thứ độc."

"Thứ độc?" Tiểu Tiểu kinh ngạc nhìn Quý Nho Hiếu: "Bọn họ làm độc được làm cái gì?"

"Không biết." Quý Nho Hiếu thở dài.

"Nhưng là..." Yên Thanh Dịch nhìn trái nhìn phải, trừ mấy người bọn họ không có người ngoài nào: "Nho Hiếu ca, người đứng là tuần án ngự sử sao? Ngự sử không phải là tiền hô hậu ủng, phía sau còn đi theo một đám lớn người lính tinh lộn xộn, còn gươm báng gỗ chiêng, quét sạch đường đuổi người sao?"

"Nho Hiếu đã là tuần án ngự sử, triều đình lên tiếng, muốn điều tra được tình huống chân thực nhất của dân gian, còn có đạo đức của quan viên, sẽ phải xâm nhập dân gian, trang bị nhẹ nhàng lên đường, miễn cho nhiều dân lại cản trở người tài."

"Bởi vậy người liền như vậy vui vẻ một mình chạy đi?" Về mặt Yên Thanh Dịch không thể nào hiểu nổi, ít nhất cũng phải dẫn theo vài thân binh lính tinh chứ!

"Không sai!" Quý Nho Hiếu trịnh trọng gật đầu: "Ta không thích người khác hắt hủ, càng không thích phô trương, cần gì phải làm mấy thứ không thực tế đó? Như vậy chẳng phải phụ lòng chờ mong của thánh thượng?"

"..." Yên Thanh Dịch nhìn Quý Nho Hiếu một chút, lại nhìn Lê Thú một chút, đột nhiên cảm thấy hai người này có loại hơi thở giống nhau, hi vọng Quý Nho Hiếu sẽ không "giáo dục người" giống Lê Thú!

"Có tin tức của Tà giáo kia không?" Lê Thú kéo đề tài trở về.

"Tổ chức này lấy dấu hiệu là một thanh kiếm màu đỏ." Quý Nho Hiếu dùng một chút: "Tổ chức này... tên là Huyết Yêu."

"..." Mọi người cả kinh, đồng loạt nhìn về phía Lê Thú.

"Sao vậy?" Quý Nho Hiếu không rõ chân tướng hỏi.

Lê Thú chỉ bội kiếm treo bên hông: "Thanh kiếm này giống vậy..."

"Tên là Huyết Yêu."

Quý Nho Hiếu giật mình: "Có thể cho ta mượn đánh giá không?"

Lê Thú lắc đầu: "Chuôi kiếm này rời khỏi tay ta sẽ lâm bị thương người khác." Nói xong, Lê Thú khẽ rút kiếm ra khỏi vỏ, thân kiếm trắng như tuyết, hoa văn đỏ tươi chiếu vào trong mắt Quý Nho Hiếu.

"Chuôi kiếm này là màu trắng mà!" Quý Nho Hiếu không hiểu.

"Sau khi giết người sẽ biến thành màu đỏ." Lê Thú trả lời có chút âm trầm: "Mà hoa văn trên mặt, sẽ biến thành màu trắng."

"Là giống nhau như đúc." Quý Nho Hiếu quan sát kỹ lưỡng Huyết Yêu kiếm của Lê Thú, gật đầu xác định: "Trừ màu sắc bên ngoài bây giờ không giống, cái khác đều giống nhau." Quý Nho Hiếu ngẩng đầu nhìn về phía Lê Thú: "Lê Thú, người có biết chủ nhân trước của thanh kiếm này là ai không?"

Lê Thú trầm mặc một chút, sau một lúc lâu không nói gì, ngay khi Quý Nho Hiếu cho rằng sẽ không nhận được đáp án, Lê Thú đột nhiên mở miệng: "Cha ta."

Xung quanh một mảnh yên tĩnh, đến ngay cả tiểu Lê Vân cũng an tĩnh lại.

Sau một lúc lâu, đột nhiên Tiểu Tiểu mở miệng: "Công công ta đã biến mất hai mươi bảy năm rồi, thanh kiếm này từng bị người khác cầm đi cũng không chừng!" Tiểu Tiểu nhìn chằm chằm Lê Thú, quan sát phản ứng của hắn: "Hơn nữa, Thú ca cũng không phải lấy được thanh kiếm này từ trong tay công công."

Nghe thấy lời nói của Tiểu Tiểu, vẻ mặt của Lê Thú khẽ thả lỏng.

"Trừ cái này Trạng nguyên công người còn biết những gì?" Sở Văn Di đúng lúc chuyển đổi đề tài.

"Không có." Quý Nho Hiếu lắc đầu: "Khi ta kiểm tra phân đà của bọn họ, bọn họ dùng một mũi lửa thiêu rụi hết tất cả thông tin, đến ngay cả những người chúng ta bắt được cũng tự sát toàn bộ. Trừ hình thanh kiếm này khắc trên vách đá còn có hai chữ Huyết Yêu ở ngoài thì không còn lại gì cả."

"Không có địa điểm phân đà khác?"

"Không có."

"Không có tên giáo chủ hoặc danh hiệu?"

"Không có."

"Nói cách khác, trừ bỏ có người muốn đuổi giết người, còn có phân đà đã bị hủy thì tin tức gì cũng không có?"

"Không có."

"Vậy chúng ta còn điều tra cái rắm!"

"..."

...

...

Cho dù bọn họ có muốn điều tra cái rắm hay không, Tiểu Tiểu và Lệ Thú đều quyết định phải đi theo Quý Nho Hiếu và Sở Văn Di, không riêng gì vì an toàn của Quý Nho Hiếu, càng là vì xác định Lệ Hi Kiệt có liên quan đến chuyện này hay không.

Nhưng đối với Tiểu Tiểu và tiểu tử béo bây giờ mà nói, chuyện gì cũng không quan trọng bằng lễ hội đốt đuốc. Một ngày cuối cùng của Lễ hội đốt đuốc, người Di tộc trong thôn trại giờ cây đuốc lên, hình thành một con rồng lửa đồ sộ, đi trước chỉ định địa điểm đặt lửa, mấy người Tiểu Tiểu cũng giờ đuốc lên cao đi theo người Di tộc cùng nhau đặt lửa, thuận tiện tham gia vũ hội đường như cuồng hoan, Sở Văn Xuyên cùng Yến Thanh Dịch hai người có tính cách hoạt bát này thậm chí còn thi nhau xem ai đến địa điểm đặt lửa trước.

Mấy người trẻ tuổi vui đùa tận hứng, cho đến khi rất muộn mới trở lại khách sạn, Cổ vương bởi vì Tiểu Tiểu không thể theo chân bọn họ cùng về Cổ thành nên mang theo người Lục gia rời đi trước, trước khi đi còn dặn riêng Tiểu Tiểu nhất định không thể quên phải đến Cổ thành ở một khoảng thời gian.

Ban đêm đất Thục có chút lạnh, Tiểu Tiểu và Lệ Thú đi dạo trong sân sau vắng lạnh của khách sạn, tiểu tử béo đã được bọn họ dỗ ngủ, sân của khách sạn không có hồ xanh bóng mát gì cả, chỉ là đình viện bùn đất rất bình thường, thậm chí còn có vài cái chuồng gà chiếm lấy góc sân. Nhưng trong hoàn cảnh này vậy mà Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu lại thanh thản khiến cho người ta cảm thấy bọn họ dường như tản bộ trong rừng.

"Thú ca." Tiểu Tiểu nhẹ nhàng gọi tên Lệ Thú, thanh âm bình tĩnh ôn hòa cùng tính cách sinh động bình thường của nàng có chút không hợp.

"Ừm?" Lệ Thú bước cùng Tiểu Tiểu, đi từng bước từng bước.

"Lo lắng chuyện của công công sao?"

"Ừ." Lệ Thú thành thật thừa nhận.

Tiểu Tiểu vỗ vỗ vai Lệ Thú, an ủi hân: "Công công ông ấy có được danh hào chính trực vang danh ở Tây Vực như vậy, sẽ không giống người làm ra chuyện này đâu."

"Ừ." Lệ Thú gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

"Thú ca, chúng ta đi tìm đến chân tướng đi!" Tiểu Tiểu chợt nhào lên lưng Lệ Thú, Lệ Thú thuận thế cồng Tiểu Tiểu lên, giống như rất nhiều lần trong quá khứ, cồng Tiểu Tiểu đi tản bộ...

"Ừ." Lệ Thú phát huy triệt để phong cách nói chuyện ngắn gọn, Tiểu Tiểu tức giận tròn mắt.

"Thú ca."

"Ừ?" Lại là một chữ.

"Chàng không thể ‘tặng’ thêm cho thiếp mấy chữ sao? Thiếp đã lãng phí nhiều nước miếng như vậy!" Đầu Tiểu Tiểu tìm tới trước mặt Lệ Thú: "Không cần dùng một chữ mà đuổi thiếp đi, được không?" Tiểu Tiểu chỉ trích không chút khách khí: "Còn đều là cùng một chữ đó! Chàng cho là một chữ ‘ừ’ liền có thể nói rõ ràng tất cả sao? Thiếp muốn là hỏi chàng chàng là nam hay là nữ, chàng cũng trả lời thiếp bằng một chữ ‘ừ’ sao?"

"Ta cho rằng..." Lệ Thú chậm rãi nói, liếc mắt nhìn Tiểu Tiểu: "Vấn đề này nàng phải biết chứ."

"Ồ?"

"Bằng không Văn Nhi là từ đâu đến?"

"..."

Đại đầu gối, chàng vẫn trả lời một chữ “ừ” đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: số mệnh

Sau khi lễ hội đốt đuốc kết thúc, đám người Lệ Thu tiếp tục đi về phía Tây, thấy dáng vẻ Quý Nho Hiếu và Lệ Thu ở trên đường trò chuyện với nhau rất vui vẻ, sợ tới mức Tiểu Tiểu, Lệ Vân, Yên Thanh Dịch còn có Sở Văn Di vội vàng ở bên cạnh nói xen vào.

"Trạng nguyên công, tiếp theo người định đi đâu vậy?" Sở Văn Di xen vào một cách tự nhiên.

Quý Nho Hiếu thoáng trầm ngâm: "Tới gần Tây Tạng."

Tây Tạng 西藏 xứ Tây Tạng, giáp giới với Ấn Độ 印度.

"Ồ, đó không phải là rất xa sao?" Yên Thanh Dịch kinh ngạc nhìn Quý Nho Hiếu: "Hơn nữa nơi đó còn là địa bàn Lạt Ma truyền kinh phật đó!"

Kinh Phật. Có ba kho là Kinh Tạng 經藏, Luật Tạng 律藏 và Luận Tạng 論藏.

Lạt -ma; thầy tu ở Tây Tạng (cách gọi tôn kính các nhà sư theo đạo Lạt-ma ở Tây Tạng, Trung Quốc)

"Không sai." Quý Nho Hiếu gật đầu: "Trên đường có lẽ còn có thể đi qua vài thành trấn, chúng ta cũng sẽ tra án ở nơi đó."

Tra án?

Vừa nghe thấy từ mẩu chốt này, ánh mắt Lệ Vân cùng Tiểu Tiểu lập tức lóe sáng.

"Vì sao thúc không phải là mặt đen?" Lệ Vân mở miệng liền hỏi.

"Mặt đen?" Quý Nho Hiếu không hiểu nhìn tiểu Lệ Vân, hần vẫn luôn là người ôn hòa và nhẫn nại, hơn nữa còn là đối với một đứa trẻ?

"Đúng vậy! Hồ đầu trăm đầu? Ngự miêu đầu? Vương Triều Mã Hán đâu?" Một vấn đề tiếp một vấn đề khiến tất cả mọi người hiểu rõ tiểu tử béo đến tột cùng là đang hỏi cái gì, hần nói đến Bao Chứng thời Tống!

"Tiểu Vân Nhi, con thật là ngốc đó!" Tiểu Tiểu vỗ vỗ đầu Lệ Vân.

Lệ Vân không phục nhìn về phía lão nương nhà mình: "Tất cả mọi người đều khen con thông minh đó!"

"Con nói đều là trong kịch nam gì đó, Bao Chứng tuy rằng tồn tại, nhưng Vương Triều Mã Hán đã có thể không nhất định." Tiểu Tiểu một bên gật đầu khẳng định, một bên tìm Lệ Thu ủng hộ: "Chàng nói đúng không, Thúc ca?"

Lệ Thu gật đầu, Tiểu Tiểu lập tức đắc ý hất cằm, thị uy với tiểu tử béo.

"Vậy theo nương nên hỏi thế nào?" Lệ Vân vẫn là không chịu nhận thua.

Tiểu Tiểu trầm ngâm: "Người có phái thù hạ đi điều tra cẩn thận hay không? Có đại nội mật thám âm thầm bảo vệ hay không? Còn có thượng phương bảo kiếm đâu?"

"..."

Hai mẹ con này thực sự là kẻ tám lạng người nửa cân!

Nói cái gì đều là trong kịch nam thôi!

Đại khái là nhìn không được rồi, Lệ Thu chậm rãi mở miệng: "Tiểu Tiểu, Vân Nhi."

Lại là cái loại ngữ điệu quen thuộc này, Tiểu Tiểu cùng Lệ Vân đều là người cơ trí, mỗi lần nói loại ngữ điệu này, Lệ Thu đều sẽ bắt đầu công tác giáo dục của hần.

Con mà không có cha dạy là không được, hần cũng không muốn tạo thành loại sai lầm này!

Vậy dạy dỗ Tiểu Tiểu lại tính là cái gì đây?

"Thú ca."

"Cha."

Hai người ừ rừ trộm dò xét Lê Thú, đã không thể trốn, như vậy cũng chỉ có thể chịu! Dù sao bọn họ cũng đều quen rồi.

Nhưng là, đại hiệp, chiều này của ngươi thật sự là rất nguy hiểm, quy mô sát thương lớn mà chẳng phân biệt được địch ta!

"Mặt trời hôm nay thật chói mắt!" Yên Thanh Dịch nhìn mưa phùn bay lất phất lớn tiếng cảm khái.

Mặt trời?

Đến ánh nắng cũng không có, mặt trời ở đâu ra?

Lê Thú nghi ngờ nhìn Yên Thanh Dịch, Tiểu Tiểu vụng trộm dựng lên một ngón tay cái với Yên Thanh Dịch — "Tiểu Dịch, làm tốt lắm!"

"Tiểu Tiểu?" Đột nhiên Lê Thú quay đầu lại thấy ngón tay chưa kịp thu hồi của Tiểu Tiểu.

"Thú ca." Tiểu Tiểu lập tức bày ra biểu cảm "thiếp cái gì cũng không làm, chàng nhìn thấy đều là ảo giác", ánh mắt đảo loạn xung quanh, lập tức một tòa thành trì cứu nằng: "Thú ca! Chàng xem chúng ta nhìn thấy thành trì nha!"

"Cảm thành" hai chữ to hành thảo cuồng ngạo không kèm chế được khắc trên cửa thành. ("Chú: Tiểu Tiểu không có tra được ở Thực cuối cùng có thành trì gì, liền tự đặt một cái tên.") Tường thành cổ kính loang lổ ghi lại dấu ấn lịch sử, nguy nga sừng sững đập đất che chở cư dân trong thành.

Nhưng gặp phải những binh sĩ mặc trang phục giáp sắt kia chẳng phải điều tốt đẹp gì.

"Đứng lại!" Một binh sĩ ngăn Lê Thú đang muốn vào thành lại: "Thuế đầu người mỗi người một lượng!"

Lê Thú trầm mặc không nói nhìn binh sĩ kia, nhưng là, ánh mắt tất nhiên không phải là khách khí, bởi vì binh sĩ kia chính là nhìn Tiểu Tiểu và Sở Văn Di từ trên xuống dưới.

Lê Thú cảm giác được Quý Nho Hiếu cũng cảm giác được, bởi vậy hắn đứng ở trước mặt Sở Văn Di, nhìn thấy hành động của Quý Nho Hiếu, Sở Văn Xuyên khẽ gạt đầu, trong mắt xẹt qua một tia tán thưởng.

Mà Tiểu Tiểu còn lại là dứt khoát đặt tay lên thanh kiếm bên hông, cho đến khi Lê Thú túm nàng lại.

Tầm mắt bị người ngăn cản, binh sĩ tất nhiên không vui, nhưng giây tiếp theo đầu hắn liền bắt đầu run rẩy.

Lê Thú đang nhìn hắn, ánh mắt vô tình lạnh như băng khiến máu ở chân hắn đông cứng, binh sĩ muốn nhìn về bốn phía xin giúp đỡ, nhưng là lại không động được, người xung quanh dường như cũng không phát hiện ra, không có một người nào nhìn về phía hắn.

"Này!" Cùng lúc đó một người đàn ông khắp người toàn mùi rượu đi tới, từ trên trang phục trông như là người gác cổng thành ở đây. Lúc nhìn thấy Sở Văn Di ánh mắt sáng lên: "Cô nương này đáng về không tệ!"

"Ban ngày ban mặt, các ngươi chẳng lẽ không có vương pháp sao?" Quý Nho Hiếu lớn tiếng trách mắng.

"Vương pháp?" Gác cổng thành nắc một cái, miệng đầy mùi rượu khiến Lê Thú khẽ nhủ mày. "Ở đây ông lớn nhất, ông chính là vương pháp!"

Nghe thấy câu nói của đại Trạng nguyên, tất cả mọi người trong đó bao gồm Sở Văn Di và tiểu Lê Vân đều bắt đầu dĩ nhiên, lấy thói quen của người giang hồ bọn họ mà nói, người như thế liền đập thẳng một chưởng đánh bay đi là tốt rồi.

Đột nhiên Tiểu Tiểu nhào tới trên lưng Lê Thú, Lê Thú tập mãi thành thói quen công Tiểu Tiểu lên, nhưng Tiểu Tiểu lại lấy tay chuyển đầu Lê Thú về phía người gác cổng thành.

Đề hắn đông cứng chết thẳng cha gác cổng thành kia là tốt rồi!

Quả nhiên, ánh mắt Lê Thú dời một cái, kẻ gác cổng thành kia liền ngậm miệng không nói.

Tiểu Tiểu giơ tay lên quơ quơ trước mặt Lê Thú: "Thú ca, quá giỏi rồi, chàng lại nhìn tiếp đi, có thể bọn họ sẽ quên cả hô hấp đấy."

Nghe vậy, Lê Thú nghe lời về mặt chậm lại, lại vẫn trên lưng Tiểu Tiểu, Lê Vân cũng đi theo tham gia náo nhiệt, nhảy thẳng vào trong lòng Lê Thú, trong lúc bắt chợt Lê Thú thậm chí có cảm giác mình nuôi hai đứa bé...

"Chúng ta có thể đi vào sao?" Mặc dù lưng công một người phụ nữ, tay ôm đứa trẻ đại hiệp thật sự là không có uy nghiêm gì, nhưng về mặt Lê Thú vẫn nghiêm túc khiến cho người ta hoài nghi có thể gỡ được băng xuống từ trên khuôn mặt của hắn.

Ngày hè nắng chói chang thật đúng là hàng giải nhiệt cao cấp.

"Có thể có thể có thể, đương nhiên có thể!" Kê gác cổng thành lập tức gạt đầu, lập tức nghiêng người, mắt nhìn thẳng.

Quý Nho Hiếu mở miệng, lại khép lại, một kẻ gác cổng thành không có khả năng sẽ lớn mật thu thuế đầu người khách xù như vậy — cao hơn mười lần so với các thành trấn khác! Càng không thể quang minh chính đại đùa giỡn phụ nữ giữa ban ngày ban mặt như vậy được.

Điều tra cẩn thận mới có thể tra ra được sự thật chân thật nhất! Quý Nho Hiếu âm thầm hạ quyết tâm.

"Đại Trạng nguyên..." Sở Văn Di kéo kéo ống tay áo của Quý Nho Hiếu, chỉ về phía một mặt tường: "Người xem cái kia..."

Trên vách tường không có cái gì cả...

Ngay tại lúc mọi người muốn chất vấn, Sở Văn Di tiếp tục nói: "Bốn góc mặt tường này."

Trên bốn góc mặt tường này thấp thoáng hiện ra vãn lạc màu đỏ sậm, không chút do dự, Quý Nho Hiếu lấy ra một tờ giấy, đem giấy Tuyên Thành dán trên vách tường, tiện tay nhặt một viên đá, in lại đôi ấn, thấy thế, mấy người khác cũng lập tức bắt đầu hỗ trợ.

Rất nhanh, bốn tờ giấy được tập hợp lại một chỗ, một thanh thanh kiếm có hoa văn được in trên giấy, hơn nữa vốn là được xác nhận hoa văn màu đỏ sậm — Huyết Yêu kiếm!

Mấy người nhìn nhau, đồng thời thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương, ban đầu vốn tưởng rằng sẽ mất rất nhiều công sức mới có thể tìm được tổ chức này, nhưng không nghĩ tới vậy mà tìm được nhanh như vậy!

"Như vậy, có được không? Tiểu Thủ còn chưa có trưởng thành đến loại trình độ này!" Ở một chỗ cách mấy người Lê Thủ không xa, Nhiều Hình Ninh lặng lẽ đứng phía sau Lê Hi Kiệt, vẻ mặt lo lắng.

Lúc này đây Lê Hi Kiệt và Nhiều Hình Ninh không đeo mặt nạ lạnh như băng kia.

"Ta biết nó chưa trưởng thành đến cái loại trình độ này, nhưng là ta không chờ nổi lâu như vậy, chỉ có thể dùng cách này dẫn nó tới." Lê Hi Kiệt nhìn hai tay mình: "Trên tay ta càng ngày càng nhiều tính mạng người vô tội, ta không biết lúc nào thì sẽ hoàn toàn mất hết lý trí. Ta thậm chí không biết lúc nào sẽ có thể làm bị thương nàng..." Lê Hi Kiệt kiên định nắm tay: "Mỗi thế hệ người Lê gia đến cuối đời đều sẽ lựa chọn quy ẩn." Lê Hi Kiệt cười khò: "Nhưng là có ai biết vận mệnh bọn họ sau khi quy ẩn?"

Nhiều Hình Ninh thở dài, vận mệnh người Lê gia, Lê Hi Kiệt đã nói qua cho nàng, khi nàng gả cho hắn thì đã biết, năm đó, Lê Hi Kiệt nói rất rõ ràng với nàng.

Những người Lê gia quy ẩn này đều vây mình ở sơn cốc không người nào biết, tất cả đều là chết đói, không có ngoại lệ.

Nhưng là, nàng vẫn chấp nhất gả cho Lê Hi Kiệt! Đơn giản là nàng tin tưởng, Lê Hi Kiệt có thể loại bỏ vận mệnh cuối cùng của người Lê gia!

Yêu tuyệt kiếm pháp gia truyền của Lê gia quá mức bá đạo, ngoan tuyệt, gần như tồn tại vô địch.

Nhưng trên đời này làm gì tồn tại cái gì hoàn mỹ, Yêu Tuyệt kiếm tuy rằng vô địch thiên hạ, nhưng tạo thành thương tổn đối với người sử dụng, mỗi một lần dùng, tuổi thọ của người Lê gia sẽ giảm bớt.

Vì vậy người Lê gia trải qua nỗ lực một thế hệ lại một thế hệ, phối hợp Tà Ngọc thoát thai cùng dùng máu tươi người Lê gia rèn luyện Huyết Yêu kiếm, không ngừng cải tiến Yêu Tuyệt kiếm, tuy rằng nội công tâm pháp của Yêu Tuyệt kiếm sẽ khiến Lê gia vĩnh viễn chỉ có một con nối dòng, nhưng còn tốt hơn bị cắt giảm tuổi thọ như trước kia!

Không nghĩ tới, mặc dù có cải tiến, nhưng bóng ma của Yêu Tuyệt kiếm vẫn thủy chung đi theo bọn họ.

Huyết Yêu kiếm phối hợp Tà Ngọc thoát thai, khi Yêu Tuyệt kiếm đại thành vậy mà sinh ra trạng thái nhập ma. Cái loại trạng thái nhập ma này thật giống như lốc xoáy, làm cho người ta càng hăm càng sâu, thời gian nhập ma cũng càng ngày càng dài, càng ngày càng không xác định, cho đến khi hoàn toàn mất lý trí.

Thậm chí tự sát với bọn họ mà nói cũng là hy vọng xa vời, một khi có hành động, tiến vào trạng thái nhập ma, tất cả hành vi đều sẽ dừng lại.

Bởi vậy một mình đi vào sơn cốc không người, là cách duy nhất kết thúc tính mạng của bọn họ.

Lê Hi Kiệt ở vào trạng thái như vậy, không biết lúc nào thì hoàn toàn mất đi chính mình, không biết lúc nào sẽ xuống tay với người bên cạnh, càng không biết hắn có phải cũng giống như các bậc cha chú cô độc chết đi trong núi sâu. Cho dù người Lê gia phóng khoáng cỡ nào, kiên cường cỡ nào, nhưng khi đối mặt với loại số mệnh này, người Lê gia chỉ có thể vô lực mà nhận kết quả đáng buồn như vậy.

Khi Lê Hi Kiệt lần đầu tiên phát hiện hắn sắp sửa bước trên con đường số mệnh của người Lê gia, hắn liền bắt đầu tìm cách, đưa Lê Thủ đến chỗ hai vị nghĩa huynh chăm sóc, nếu như Lê Thủ không có biện pháp lĩnh ngộ một chiêu cuối cùng, thậm chí căn bản không tìm được một chiêu cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm, hắn liền yên theo vận mệnh, nói tất cả cho Lê Thủ, để sau khi Lê Thủ kế thừa sự nghiệp của hắn, tự tìm một sơn cốc tới đó chết một mình.

Nhưng bây giờ Lệ Thú lại cho hấn hi vọng!

Một hi vọng giúp người Lệ gia vĩnh viễn thoát khỏi loại vận mệnh đáng buồn này!

Tuy rằng, Lệ Thú khi đối mặt với Giang Du cũng từng nhập ma, nhưng là hấn cũng là tự tình tảo lại! Hơn nữa hấn nhập ma trễ hơn người Lệ gia!

Từ đó về sau, Lệ Thú không còn tiến vào trạng thái nhập ma nữa.

Lệ Thú là hi vọng duy nhất của hấn!

Lệ Hi Kiệt nhìn trạng thái của Lệ Thú sau lưng công một người, phía trước ôm một người bất giác mỉm cười.

"Con trai, chúc phúc con."

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Cẩm thành kỳ lạ

Lệ Thú đột nhiên quay đầu, nhưng cái gì cũng không phát hiện ra.

"Thú ca, làm sao vậy?" Tiểu Tiểu trên lưng Lệ Thú hỏi.

"Không có gì." Lệ Thú vẫn nhìn chăm chăm chỗ Lệ Hi Kiệt biến mất, chậm rãi quay đầu: "Chẳng qua là cảm thấy có người nhìn chúng ta mà thôi."

"Áo giác đi!" Tiểu Tiểu nhún nhún vai, vỗ vỗ Lệ Thú.

"Có thể vậy."

"Vây đi thôi!"

Nói xong, Lệ Thú mang theo hai đứa trẻ đi to đầu nhanh đuổi kịp bước chân của mọi người, thuận tiện ngắm nhìn phong cảnh Cẩm thành.

Đất Thục sản xuất nhiều đồ thêu, Thục tú thậm chí còn được liệt vào một trong tứ đại danh tú của Trung Quốc, Cẩm thành tất nhiên có một bức tranh thêu một chữ "Cẩm" rực rỡ muôn màu, màu sắc diễm lệ mà mới lạ, Tiểu Tiểu và Yến Thanh Dịch tuy rằng đến từ nơi cũng sản xuất hàng thêu như Giang Nam, nhưng vẫn bị loại phong cách khác nhau này của Thục tú hấp dẫn.

Nhưng là, không biết vì sao, Cẩm thành tuy rằng náo nhiệt lại thấp thoáng quần quanh tĩnh mịch, người ở bên trong lại như là chim sợ cành cong. Tuy cửa hàng vẫn làm ăn buôn bán, nhưng bên trong tiểu nhị cùng chương quầy đều cách bọn họ rất xa.

Cuối cùng bọn họ cũng tìm được một khách sạn ngủ lại.

"Xin hỏi chương quầy ..." Một thân nho sam của Quý Nho Hiếu dường như là người ôn hòa nhất cũng không có lực sát thương nhất trong đoàn người, nhưng vừa nghe thấy Quý Nho Hiếu mở miệng, chương quầy kia vậy mà run rẩy một cái, trực tiếp lui về phía sau ba bước.

Tiểu Tiểu từ trên lưng Lệ Thú nhảy xuống sử dụng một ánh mắt cho tiểu Lệ Vân, Lệ Vân trịnh trọng gật đầu, nện bước chân đi tới bên cạnh chương quầy, chụp thẳng một cái tát lên đầu chương quầy, chương quầy khách sạn trực tiếp nhảy dựng lên, Tiểu Tiểu trừng Lệ Vân một cái, dường như trách bé dọa người, Lệ Vân nghịch ngợm le lưỡi.

Nhưng sau khi chương quầy kia nhìn thấy chỉ là một đứa trẻ không lớn thì trầm tĩnh lại: "Tiểu gia hòa, sao vậy?"

"Chúng ta muốn ở trọ..." Lệ Vân chỉ chỉ nhóm người lớn bên kia.

Chương quầy khách nhìn mọi người, lại nhìn Lệ Vân một chút, Lệ Vân lập tức bày ra vẻ đáng yêu nhất, hồn nhiên nhất, vô tội nhất cho chương quầy xem.

Chương quầy thở phào nhẹ nhõm: "Thật có lỗi, các vị khách quan, gần đây nhất Cẩm thành thật sự là không yên ổn. Bởi vậy..." Chương quầy không có nói tiếp, mà là dùng một tiếng thở dài để biểu đạt sự bất đắc dĩ của mình.

"Có chuyện gì vậy?" Quý Nho Hiếu nhướn mi, hỏi, Cẩm thành tuy rằng xa xôi nhưng vẫn nằm dưới Vương trị, đã là dưới vương trị, như vậy tuần án ngự sử là hấn này sẽ không thể ngồi yên không để ý đến.

"Gần đây nhất..." Chương quỳ vừa mở miệng, liền thấy một đội binh lính xông vào khách sạn không lớn, lập tức ra hiệu chó có lên tiếng.

"Là bọn họ?" Một tướng quân mặc một thân áo giáp dường như cũng là một nhân vật, nhìn mọi người trong khách điểm, hỏi người gác cổng thành bên cạnh.

"Phải!" Người gác cổng thành nhìn trộm Lê Thú một cái, phát hiện hắn không cũng phải loại cái loại về mặt lãnh khốc như vừa nãy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lá gan cũng lớn lên: "Là bọn họ! Vào thành không giao thuế đầu người, còn muốn đánh người!"

Nhìn người gác cổng thành ngoài mặt mạnh trong yếu, Tiểu Tiểu bĩu môi một cái, người như thế dễ đối phó nhất!

Lập tức Tiểu Tiểu dùng vẻ mặt tươi cười đi đến trước mặt tướng quân kia, khinh miệt lườm người gác cổng thành một cái: "Chúng ta có giao thuế đầu người, chẳng qua là dựa theo tiêu chuẩn của những thành trấn khác."

Lời nói của Tiểu Tiểu lập tức khiến tướng quân kia phát hỏa: "Người nói cái gì..."

Không đợi tướng quân nói xong, Tiểu Tiểu khẽ rút ra bội kiếm bên hông, quang mang phản xạ vừa vịn chiếu vào trong mắt tướng quân.

"Người! Ta là mệnh quan triều đình!" Tướng quân lui về phía sau một bước.

"Ta biết." về mặt Tiểu Tiểu lúc này vẫn tươi cười, giống như cô gái nhỏ không hiểu sự đời, nhưng loại tươi cười này ở trong mắt tướng quân lại có phần khủng bố: "Nhưng chúng ta là người giang hồ." Tiểu Tiểu nhún vai, đáng yêu nháy mắt mấy cái: "Người có biết, người giang hồ từ trước đến giờ đều là khoái ý ân cừ, không thêm đề ý đến vương pháp."

Thân mình tướng quân kia cứng lại, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Tiểu Tiểu dường như không phát hiện, tiếp tục nói: "Hơn nữa, hai người bên kia..." Tiểu Tiểu chỉ về phía Sở Văn Xuyên cùng Sở Văn Di: "Con gái của bảo chủ Dạ Ngưng Bảo, vị này, tướng công ta..." Tiểu Tiểu kéo Lê Thú lại: "Con trai của Tây Vực vương." Tiểu Tiểu liếc về phía tướng quân: "Tây Vực vương người cũng không biết chứ? Không biết mà nói ta sẽ giải thích cho người nghe, chính là toàn bộ võ lâm Tây Vực đều nghe theo cha hắn!" Tiểu Tiểu nháy mắt mấy cái, chỉ nói ra một nửa sự thật, về phần chuyện Lê Hi Kiệt đã mất tích từ lâu...

Trước hết không cần đề ý nó đi!

Triều đình chưa bao giờ xem nhẹ sức mạnh của võ lâm, tuy nước giếng không phạm nước sông với võ lâm, nhưng một ít thế lực lớn vẫn hiểu biết một chút, mặc dù hiểu biết có thể không cận kề lắm, thậm chí có số tình huống mới nhất đều không rõ ràng, nhưng tóm lại vẫn là biết đến.

Tướng quân tất nhiên cũng nghe qua chuyện của Dạ Ngưng Bảo cùng Tây Vực vương.

"Được rồi, Tây Vực cũng hơi xa, có lẽ quân không được đến người."

Nghe thấy lời nói này của Tiểu Tiểu, ánh mắt tướng quân sáng lên, đúng vậy, Dạ Ngưng Bảo cùng Tây Vực vương đều là người Tây Vực bên kia, cũng không có khả năng đánh đến Thục xa như vậy chứ?

Nhưng là, câu tiếp theo của Tiểu Tiểu trực tiếp nghiền nát giấc mộng của hắn: "Nhưng Cổ vương có thể quản đến người thôi?" Tiểu Tiểu chỉ chỉ cái mũi của mình: "Tiểu nữ tử bất tài, vừa khéo đúng là con gái của Cổ vương."

Cái loại này sao có thể vừa khéo?

Tướng quân khóc không ra nước mắt, Cổ vương uy nhiếp toàn bộ Miêu Cương, mà đất Thục mặc dù ở giữa Trung Nguyên và Miêu Cương bị hai chỗ kia tranh giành cướp đoạt, nhưng Cẩm thành khá gần Miêu Cương! Hơn nữa trong tranh đoạt gần đây rõ ràng thấy là Cổ vương đang chiếm thượng phong.

"Bên kia là đệ đệ của ta." Tiểu Tiểu hást cầm chỉ hương Yến Thanh Dịch, thuận tiện ôm lấy tiểu tử béo, tiểu tử béo lập tức toét miệng cười ra nụ cười đáng giận giống như đực Tiểu Tiểu: "Con ta, cháu ngoại duy nhất của Cổ vương, cháu trai duy nhất của Tây Vực vương."

Cuối cùng Tiểu Tiểu bày ra sát chiêu lớn nhất: "Người nói xem, triều đình là sẽ vì người mà đắc tội hai thế lực Miêu Cương cùng Tây Vực, hay là dàn xếp cho yên ổn, người chết cũng vô ích?"

Tướng quân ngậm miệng. Loại chuyện này rất rõ ràng có được hay không?

Mà mấy người Sở Văn Xuyên liếc nhau, cuối cùng tìm được ngọn nguồn của tiểu tử thói bướng bỉnh đáng giận Lê Văn kia rồi!

Không đánh mà hàng kẻ địch! Quả nhiên lợi hại!

Tướng quân vung tay lên với những người xung quanh, muốn lui lại, mắt còn trừng người gác cổng thành một cái.

"Chờ một chút." Tiểu Tiểu chậm rãi mở miệng, tướng quân giật mình một cái, chậm rãi quay đầu nhìn Tiểu Tiểu. "Tòa thành này đến tột cùng sao lại thế này?" Tiểu Tiểu hỏi.

Tướng quân nghe thấy vấn đề này sắc mặt lập tức trắng bệch, trong miệng lẩm bẩm nói: "Không thể nói, không thể quản, sẽ chết, sẽ chết!"

"Người nếu không nói, bây giờ sẽ chết ngay." Sở Văn Xuyên tiếp tục sử dụng kẻ sách của

Tiểu Tiểu, tiếp tục uy hiếp.

Tướng quân nuốt một ngụm nước miếng: "Cấm thành sản xuất nhiều Thục tú..."

"Cái này chúng ta biết, nói trọng điểm!" Tiểu Tiểu tròn trừng mắt.

"Chuyện này phải nói từ Thục tú..."

Thục tú, lấy vải xa tanh, tơ tằm nhiều màu làm nguyên liệu, trang phục thổ cẩm thêu đầy màu rực rỡ, đường thêu phối hợp tú họa (tranh thêu), thêu hai mặt khéo léo tinh tế tỉ mỉ, ít nhất trên trăm loại châm pháp, là tinh hoa của Thục tú.

Cấm thành này là một thành nhỏ xa xôi, vẫn luôn lấy Thục tú làm nổi tiếng, một vài tác phẩm có tính thương thức đỉnh cao khiến cho hấp dẫn rất nhiều người.

Ngày đó giống như bao ngày bình thường, nam cấy cấy nữ dệt vải, người già phơi nắng dưới cây hòe già, mà trẻ con chơi đùa bên cạnh.

Ngày đó một đội thương nhân chọn mua Thục tú đến, đội thương nhân kia có nhu cầu mua một lượng rất lớn khiến cả Cấm thành sôi trào.

Nhưng chính là một ngày này, mặt trời xuống sau núi rồi vậy mà người trong thành vẫn không trở lại toàn bộ biến mất!

Biến mất theo còn có đám thương nhân kia!

Những người cùng bọn họ ra khỏi thành không nói nguyên do, tất cả cho rằng bọn họ về muộn, bị chặn ở ngoài cổng thành, cũng không hỏi lại nữa.

Nhưng là, những người đó cuối cùng vẫn chưa từng xuất hiện lại!

Huyện lệnh cũng phái người tìm kiếm, nhưng những người đi tìm vậy mà cũng biến mất không thấy.

Từ đó về sau, người trong thành ra khỏi thành mà nói tất cả đều kết thành đội, chuyện này cũng không xảy ra nữa.

Cho đến nửa tháng sau!

Có người vậy mà biến mất trong nhà mình! Biến mất không có căn cứ, không có một chút tung tích, hơn nữa biến mất còn không chỉ là một người! Mà là có hơn mười người cùng biến mất vào một buổi tối.

Chuyện quỷ dị xảy ra liên tiếp, bên trong dân chúng là loáng thoáng đồn đại có quỷ hồn quấy phá, hơn nữa nói ra rất sinh động, chỉ còn kém chút tận mắt thấy quỷ thôi!

Mà Huyện lệnh lại vào lúc này nói ra sự kiện lần này là do người làm, hơn nữa đã có một ít manh mối, chính là vụ án của nhóm thương nhân kia gây ra, sau mười ngày nữa sẽ cho dân chúng một cái công đạo!

Ba ngày sau, một nhà Huyện lệnh vậy mà tất cả đều biến mất!

Không chỉ có Huyện lệnh, còn có vợ con của Huyện lệnh, còn có song thân phụ mẫu lớn tuổi tất cả đều biến mất! Mà tôi tớ nhà Huyện lệnh không có ngoại lệ tất cả đều nói Huyện lệnh ngày đó đúng là đã về tới Huyện lệnh phủ.

Huyện lệnh biến mất lập tức tạo thành khủng hoảng cho cả thành, có thể chuyển ra khỏi Cấm thành liền tuyệt đối không ở lại.

"Huyện lệnh đã biến mất còn có huyện thừa!" Quý Nho Hiếu lớn tiếng nói: "Tại sao lại có thể để cho chuyện thối nát đến như vậy!"

Quý Nho Hiếu tuy chỉ là văn nhân nhưng khí thế trên người cũng không yếu tí nào, bằng không hẳn chỉ lẻ loi một mình làm sao có thể làm nhiều vụ án mà người khác không làm được như vậy? Lật đổ nhiều tham quan như vậy? Bởi vậy, câu hỏi của hắn khiến tướng quân rụt cổ: "Huyện thừa đã sớm chạy."

"Vậy tại sao không báo cho triều đình?" Quý Nho Hiếu nhướn mi.

"Báo, chuyện Huyện lệnh mất tích cũng đã báo cáo cho triều đình, nhưng vẫn không có hồi âm."

Thân mình Quý Nho Hiếu cứng lại, một chương nặng nề đập lên bàn: "Đáng giận!" Cũng không biết hắn đang nói hiệu suất của triều đình, hay là đám ác nhân này: "Cho nên người liên mượn cơ hội này khi nam bá nữ hoành hành nhón nhơ?" Quý Nho Hiếu khẽ neho mắt lại, loại tiểu nhân thừa dịp làm loạn cũng đáng giận như vậy.

"Tiểu nhân..." Tướng quân liếc mắt trộm dò xét Quý Nho Hiếu một cái, người này vừa rồi Tiểu Tiểu cũng không giới thiệu hắn, hơn nữa Quý Nho Hiếu cũng không giống như là người giang hồ: "Xin hỏi đại nhân, ngài là..."

"Tuần án ngự sử, Quý Nho Hiếu!" Quý Nho Hiếu ném cho tướng quân một cái lệnh bài, khiến tướng quân hít sâu một hơi.

Nếu nói thân phận đám người Tiểu Tiểu khiến tướng quân kiêng kị, như vậy Quý Nho Hiếu chính là khiến hắn sợ hãi, bởi vì Quý Nho Hiếu là người của triều đình!

Vốn ban đầu Quý Nho Hiếu muốn điều tra cẩn thận, nhưng tình hình của Cẩm thành khiến hắn không thể không ném ra thân phận, tiếp nhận quản lý cả một thành nhỏ, hơn nữa sự tình bây giờ rõ ràng có liên quan tới tà giáo hắn đang điều tra?

"Tiểu nhân... Tiểu nhân...." Tướng quân này rõ ràng là người chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nghe thấy thân phận của Quý Nho Hiếu lập tức quỳ xuống, nhưng là lại kêu không ra lời oan uổng - bởi vì Quý Nho Hiếu nói đúng sự thực, hắn còn đứng phải trong tay Quý Nho Hiếu.

Quý Nho Hiếu khẽ thở dài, người như vậy trăm bề không đủ để dập tắt phần nộ của dân chúng, nhưng hắn còn cần người này hướng dẫn mới có thể chương quản toàn bộ thành nhỏ này.

Nhưng là, ngay tại lúc Quý Nho Hiếu còn đang thở dài - dị biến đột ngột nổi lên!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Suýt chết

Ngay tại lúc Quý Nho Hiếu còn đang thở dài— dị biến đột ngột nổi lên!

Trong nháy mắt một bóng đen chạy thẳng về phía Quý Nho Hiếu, bóng dáng kia nhanh như một cơn gió, đến bóng dáng cũng không kịp nhìn thấy, Quý Nho Hiếu suy cho cùng cũng chỉ là một người đọc sách, phản ứng tất nhiên là kém hơn nhiều so với những người mỗi ngày sống trong ân oán giang hồ như bọn họ rồi, bởi vậy, Quý Nho Hiếu không kịp phản ứng, thậm chí còn không kịp làm ra hành động nào, đã bị bóng đen kia đâm trúng trái tim!

Trong nháy mắt tiếp theo, bóng đen liền trực tiếp rút ra khỏi khách sạn, Lê Thú không chút do dự đuổi theo, còn Sở Văn Xuyên cũng đuổi theo sau đó.

"Tiểu Dịch, đệ ở lại bảo vệ Tiểu Tiểu cùng Văn Di!" Sở Văn Xuyên bỏ lại một câu, khiến Yến Thanh Dịch rung mình, lập tức đề phòng quan sát bốn phía xung quanh, sợ còn có người chưa bỏ đi.

"Nho Hiếu!" Sở Văn Di ôm lấy Quý Nho Hiếu, để hắn nằm ở trong lòng nàng, "Nho Hiếu..." Sở Văn Di luống cuống mờ mịt nhìn chúi thủ trên ngực Quý Nho Hiếu, một dao kia trúng ngay giữa chỗ hiểm, nàng thậm chí không biết có nên giúp Quý Nho Hiếu rút ra chuôi dao này ra hay không — nếu sau khi rút ra mà vẫn không cầm được máu thì làm sao bây giờ? Nếu không rút ra mà vết thương càng sâu thêm thì làm sao bây giờ?

"Nhanh đi tìm đại phu!" Tiểu Tiểu rống giận với bạn tướng quân vẫn còn đang sững sờ, tướng quân lập tức ngã sấp ngã ngựa chạy ra khỏi khách sạn, mà Tiểu Tiểu quyết đoán bắt mạch cho Quý Nho Hiếu: "Còn có mạch đập." Nhưng mạch tượng mỏng manh khó có thể cảm giác, Tiểu Tiểu cắn răng một cái, nhìn Sở Văn Di: "Chờ đại phu đến chỉ sợ không còn kịp rồi, Văn Di, nếu muội tin tưởng ta, để cho ta thử xem!"

Sở Văn Di ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt mà trống rỗng khiến Tiểu Tiểu giật mình, ánh mắt trống rỗng như vậy rõ ràng là đã mất đi lý trí rồi! Tiểu Tiểu dùng sức lắc Sở Văn Di một cái: "Văn Di, hắn còn có thể cứu!"

Sở Văn Di ánh mắt dần dần tụ lại: "Có thể cứu chữa?"

"Đúng vậy!" Tiểu Tiểu gật đầu, cho dù như thế nào cũng phải thử một lần, thà có hi vọng còn hơn là không có chút hi vọng nào: "Nhưng nếu muội không lấy lại tinh thần, hắn liền khó cứu rồi! Để ta thử xem, ta từng học một thời gian ngắn với Dược Vương."

Tuy Tiểu Tiểu chỉ học được chút da lông, nhưng còn hơn là đau khổ chờ đợi, Tiểu Tiểu cũng là được Dược vương tự mình truyền thụ, danh vọng của Dược vương cũng không phải chỉ là nói suông thôi đâu!

Sở Văn Di lập tức gật đầu: "Muội phải làm cái gì?"

"Đi nấu nước!" Tiểu Tiểu chỉ huy: "Tiểu Dịch, đệ đi lấy cái hòm thuốc của Văn Nhi đến đây!" Tiểu Tiểu quay sang chương quầy khách sạn: "Chương quầy, người đi đâu tìm về đây một cây nến, còn có chùi thủ!"

"Được!" Chương quầy khách sạn vừa mới nghe được thân phận của Quý Nho Hiếu, giờ phút này cũng không chút do dự chạy về phía sân sau.

Tiểu Tiểu nhướn mi nhìn vết thương đang chảy máu ồ ồ của Quý Nho Hiếu hít một hơi thật sâu — Tiểu Tiểu, người nhất định phải cứu được hắn đấy!

...

...

Bên kia, Lê Thú và Sở Văn Xuyên đuổi theo bóng đen kia, nhưng tốc độ của bóng đen kia rõ ràng không kém gì Lê Thú và Sở Văn Xuyên, hơn nữa dường như bóng đen kia rất quen thuộc địa hình ở đây, bảy lần chuyển tám lần ở một ngã ba đã mất dấu dưới mí mắt của Lê Thú cùng Sở Văn Xuyên!

Sau đó Lê Thú cùng Sở Văn Xuyên dừng lại, liếc mắt nhìn nhau.

"Tứ đệ, đệ đi về phía Tây, ta đi phía Đông." Sở Văn Xuyên chỉ thị: "Nếu tìm không thấy thì về thẳng khách sạn Cẩm thành."

Lê Thú gật đầu, tranh thủ từng giây từng phút đuổi theo về phía Tây, trong cùng thời khắc đó Sở Văn Xuyên chạy về phía Đông.

Hai người không chú ý tới trên một cây lớn bên cạnh ngã ba mà bọn họ vừa tách ra, một người áo đen bịt mặt dựa trên chạc cây. Nhờ tán cây dày đặc mà ẩn dấu bóng dáng mình.

Bóng đen khẽ thở dài, nhìn hai người tách ra, lại nhìn về phía đông, một môi ngồi xuống, nâng tay tháo xuống miếng vải đen che mặt, một khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra: "Thực xin lỗi, tiểu ca..."

Nhạc Khê.

Nhạc Khê từ trên cây nhảy xuống, khẽ thở dài, nhìn về phía Sở Văn Xuyên rồi đi, rồi lại chạy về phía Cẩm thành.

Nhạc Khê lặng lẽ lên vào Cẩm thành, cẩn thận tới gần khách sạn kia, lặng lẽ nhìn mọi người đang luống cuống tay chân, mặt không chút thay đổi rồi khỏi khách sạn — một dao đâm thẳng vào trái tim như vậy không ai có thể trốn thoát khỏi vận mệnh tử vong.

Nhạc Khê nhìn bóng dáng bận rộn của Sở Văn Di — đó chắc là muội muội của tiểu ca?

Có lẽ từ nay về sau nàng không thể đến gần tiểu ca được nữa.

Tên tuần án ngự sử kia phá vỡ một phân đàn của bọn họ, không giết thì không đủ để trấn áp đám người có ý xấu!

Nhạc Khê rời khỏi khách sạn, không phát hiện ra bên môi Tiểu Tiểu gợi lên ý cười.

"Thành công!" Tiểu Tiểu cao hứng hét lên, hoàn toàn không chú ý tới một bóng người vừa trở lại khách sạn, rồi lại đi trở ra.

"Thành công sao?" Sở Văn Di không xác định hỏi, đầu đầy mồ hôi, vừa rồi nàng đun nước nóng hoàn toàn bằng nội lực — như vậy mới nhanh hơn.

"Ừm," Tiểu Tiểu gật đầu: "Tuy đã tạm thời bảo vệ được tính mạng, nhưng có thể sống sót hay không phải dựa vào chính hấn." Tiểu Tiểu lau tay sạch sẽ: "Vết thương dẫn đến những bệnh trạng khác bình thường còn đáng sợ hơn."

"Sao có thể..." Sở Văn Di thì thào: "chẳng hạn như cái gì?"

"Chẳng hạn như phát sốt, nôn mửa... vân vân." Tiểu Tiểu trả lời thẳng thắn: "Tuy chỗ tiểu tử béo có một ít thuốc, nhưng quan trọng nhất vẫn là ý chí muốn sống của hấn."

Sở Văn Di lo lắng liếc Quý Nho Hiếu một cái, hấn là một người đọc sách yếu đuối — hơn nữa bây giờ còn đang bị thương, có thể chống đỡ qua nỗi tình trạng nguy hiểm này sao?

Tiểu Tiểu vỗ vỗ vai Sở Văn Di: "Trước tiên đừng lo lắng, đại nạn không chết tất có hậu phúc, Nho Hiếu hấn đã có thể tránh được một kiếp này, đã nói lên hấn nhất định có thể sống sót." Dường như Tiểu Tiểu muốn lòng tin của Sở Văn Di tăng lên, ra sức gật đầu: "Ai có thể nghĩ đến trái tim của Nho Hiếu gần bên trái hơn so với người bình thường? Một dao kia suýt chút nữa là đâm vào tim vậy mà hấn còn chưa chết, vậy thì sợ gì?"

Sở Văn Di kiên định gật đầu: "Tứ tẩu, tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?"

"Trước phong tỏa tin tức Nho Hiếu còn sống đã." Tiểu Tiểu suy nghĩ sâu xa, mấy năm gần đây đi theo Lê Thú lịch lãm khắp nơi cũng không phải là không tốt: "Tiếp đó, sẽ mang theo Nho Hiếu tới Cổ thành!" Tiểu Tiểu quả quyết nói: "Như vậy ít nhất cha ta có thể bảo vệ hấn! Người bình thường muốn trà trộn vào Cổ thành cũng không dễ dàng như vậy!"

Sở Văn Di nghe Tiểu Tiểu nói xong, nhướn mi: "Nho Hiếu... Có thể chịu đựng được những thứ bệnh kia sao?"

"Có thể!" Tiểu Tiểu khẳng định, nói xong mềm giọng lại, nắm vai Sở Văn Di nói: "Văn Di, cho hấn một chút tin tưởng cũng chính là cho mình hi vọng. Không nên buông tha như vậy, nhé?"

Sở Văn Di hít sâu một hơi, gật đầu: "Tứ tẩu, năm đó khi Tứ ca bị thương tẩu cũng chăm sóc huynh ấy, tin tưởng huynh ấy như vậy sao?"

"Chính xác!" Tiểu Tiểu không chút do dự gật đầu: "Một trong những trụ cột của hôn nhân là tin tưởng!"

Ngay khi Tiểu Tiểu chuẩn bị để Yên Thanh Dịch chuyển Quý Nho Hiếu đến phòng khách của khách sạn, Lê Thú cùng Sở Văn Xuyên đã trở lại.

"Sao rồi? Thú ca, sao rồi? Bắt được người không?" Tiểu Tiểu vội hỏi.

Lệ Thú cùng Sở Văn Xuyên đồng thời nhìn thoáng qua Sở Văn Di, lắc đầu xin lỗi, đừng nói bắt được người, đến người bọn họ còn không tìm được.

"Không sao đâu, Tam ca, Tứ ca." Bỗng nhiên, Sở Văn Di ưỡn thẳng lưng, kiên cường nhìn Lệ Thú cùng Sở Văn Xuyên: "Quan trọng bây giờ là đại Trạng nguyên không có chuyện gì." Sở Văn Di cắn răng: "Về phần người làm Nho Hiếu bị thương kia..."

"Ta sẽ khiến hắn chết rất khó coi!"

Sở Văn Di phát ra lời thề.

...

...

Không giống trông khua chiêng như khi họ đến, bọn họ ra đi trong im ắng, đến cả tiểu Lệ Văn cũng không tranh cãi ầm ĩ, về phần sự kiện dân cư Cẩm thành mất tích, cần phải đợi đến sau khi xác định Quý Nho Hiếu an toàn rồi mới quay trở lại.

Người ở Cẩm thành biết Quý Nho Hiếu chưa chết chỉ có chừng quây khách sạn, nhưng là thông qua một hồi đe dọa dụ dỗ, chừng quây khách sạn khẳng định không dám nói ra, về phần tướng quân không có tiết tháo kia, khi hắn mang theo đại phu chạy tới, Tiểu Tiểu đã chữa xong cho Quý Nho Hiếu, nhưng không nói cho hắn sự thực Quý Nho Hiếu còn sống.

Mặc dù bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi Cẩm thành, dùng tốc độ nhanh nhất tới Cổ thành.

Nhưng hành trình của bọn họ tuyệt đối không thể nhanh được, bởi vì — "Chờ một chút!" Trong xe ngựa đang chạy thong thả truyền đến tiếng kêu của Sở Văn Di: "Miệng vết thương của Nho Hiếu lại bắt đầu chảy ra máu rồi!"

Quả nhiên sau đó bọn họ không thể không dừng xe ngựa lại, để Sở Văn Di băng bó lại cho Quý Nho Hiếu, Sở Văn Di gần đây cũng học tập y thuật từ chỗ Tiểu Tiểu.

Lệ Thú, Sở Văn Xuyên, Yên Thanh Dịch đề phòng bốn phía phòng ngừa có người đến gần.

Còn Tiểu Tiểu giúp Sở Văn Di chọn thuốc cầm máu, cầm máu cho Quý Nho Hiếu. Tiểu tử béo ngồi ngoan ngoãn bên cạnh, không nghịch ngợm gây sự, thông minh như bé tất nhiên biết nặng nhẹ, đang lúc này tốt nhất không nên nghịch ngợm.

Mỗi khi miệng vết thương của Quý Nho Hiếu vỡ ra, mấy người không thể không đi chậm lại, thậm chí hạ trại ở chỗ tương đối an toàn.

Lệ Thú, Sở Văn Xuyên cùng Yên Thanh Dịch thay phiên nhau gác đêm.

Nhưng chờ đến khi Lệ Thú gác đêm, Tiểu Tiểu lại đặt mộng ngồi bên cạnh hắn.

"Tiểu Tiểu."

"Thú ca?"

"Nàng vất vả rồi." Lệ Thú thành khẩn cảm ơn.

"Không sao đâu, không sao đâu!" Tiểu Tiểu phát tay, không chút để ý: "Đó cũng là muội phu tương lai của chúng ta mà!"

"Không, không phải là chuyện này." Lệ Thú lắc đầu phủ nhận: "Mặc dù chuyện này cũng phải cảm ơn nàng."

"Vậy là..." Tiểu Tiểu không hiểu nhìn Lệ Thú.

"Năm đó khi ta bị thương nàng cũng chăm sóc cho ta như vậy đi?" Lệ Thú mềm giọng, hát cảm, ý chỉ lều trại chỗ Sở Văn Di cùng Quý Nho Hiếu: "Nàng thậm chí còn vất vả hơn Văn Di nhiều."

Khi đó Tiểu Tiểu, không nhìn thấy ánh rạng đông tương lai, thậm chí lẻ loi một mình đối mặt với đủ loại khó khăn, một thân một mình kéo Lệ Thú cao lớn hơn nàng rất nhiều gian nan đi về phía trước. Nếu không phải may mắn gặp được Trụ trì Thiếu Lâm, chỉ sợ bọn họ đều sẽ chết trong lần ám sát đó.

Mà bây giờ Sở Văn Di ít nhất còn có bọn họ trợ giúp, có sự ủng hộ của bọn họ, thậm chí còn có chỗ lánh nạn.

Tiểu Tiểu bĩu môi: "Cái này thì có gì mà cảm ơn, chàng cũng là tướng công của thiếp đó!" Tiểu Tiểu hào khí vỗ vai Lệ Thú: "Nói cảm ơn cái gì chứ, cũng quá khách khí rồi!" Tiểu Tiểu tạm dừng một chút, thờ dãi dường như muốn nói: "Chàng chính là thiếp đó!"

Lệ Thú không nói tiếp nữa, mà ôm lấy Tiểu Tiểu, che đi gió lạnh cho nàng.

"Nhưng bây giờ, thiếp lo lắng hơn là Ngủ muội phu có thể sống sót hay không." Tiểu Tiểu hạ giọng, sợ Sở Văn Di nghe thấy, đừng nhìn nàng hô khẩu hiệu rung trời ở trước mặt Sở Văn Di, nhưng trong lòng nàng một chút cơ sở cũng không có.

Nàng cũng không phải là Dược vương là loại nhân vật có thể đoạt mạng từ trong tay Diêm Vương này!

Lệ Thú nhìn bóng dáng lay động trong lều trại, Sở Văn Di vẫn đang ngồi bên người Quý Nho Hiếu chăm sóc hẳn: "Mặc cho số phận đi!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Dược vương đến

Nghe thấy Lệ Thú nói đến bốn chữ "Mặc cho số phận" khiến Tiểu Tiểu không khỏi trầm mặc.

Bốn chữ này tuy nói ra rất thoải mái, nhưng lại tràn ngập chua xót cùng bất đắc dĩ. Đến cả vận mệnh của mình cũng không thể nắm trong tay thì đây là loại bi ai cỡ nào chứ?

"Mặc cho số phận?" Sau một lúc lâu, Tiểu Tiểu chọc chọc Lệ Thú: "Thú ca, chàng cũng bi quan như vậy à!" Tiểu Tiểu nhìn về phía lều trại của Quý Nho Hiếu cùng Sở Văn Di: "Có lẽ hai người kia còn kiên cường hơn chúng ta tưởng."

Lệ Thú nhướng mi: "Tiểu Tiểu, còn nhớ rõ trước kia ta đã nói với nàng ta đang suy nghĩ một vài vấn đề không?"

Tiểu Tiểu gật đầu: "Nhớ dược, chàng có đáp án rồi sao?" Tiểu Tiểu hỏi, nhưng có một chút mong đợi mỗi đầu gối này tìm ra đáp án rồi, cũng đã qua vài năm? Đại đầu gối đến vấn đề hẳn đang nghĩ là gì cũng không nói cho nàng!

"Không có đáp án."

Quả nhiên!

Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt.

"Nhưng..." Lệ Thú do dự một chút: "Sau khi Nho Hiếu bị thương, ta đột nhiên cảm thấy bây giờ phải nói cho nàng biết vấn đề ta đang suy nghĩ, bằng không nếu như gặp phải bất trắc gì, không có cơ hội nói ra, sẽ rất đáng tiếc..."

"Chàng sẽ không gặp phải bất trắc gì!" Tiểu Tiểu hung tợn trừng Lệ Thú, giống như nếu Lệ Thú nói ra một câu sẽ gặp phải bất trắc gì đó, Tiểu Tiểu sẽ cắn hẳn một cái, chẳng qua Tiểu Tiểu lại đảo mắt tò vò tò mò: "Là vấn đề gì vậy?"

"Vì sao ta lại dờ ăm sát cho nàng, vì sao ta không muốn nàng chịu một chút thương tổn nào, vì sao ta muốn nàng vĩnh viễn không rời khỏi bên người ta, vì sao nàng lại trở thành tín niệm một thức cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm của ta, vì sao nàng có thể sẵn sàng cùng ta đi đến hoàng tuyền..."

Mỗi một câu vì sao của Lệ Thú, nụ cười trên mặt Tiểu Tiểu lại mở rộng thêm vài phần, cho đến khi mở hết cỡ, mặc dù trong lúc Quý Nho Hiếu bị thương mà vui vẻ như vậy là không tốt, nhưng chẳng qua là nàng nhận không được!

"Thú ca."

"Ừm?"

Tiểu Tiểu vỗ vai Lệ Thú, dựng thẳng một ngón tay cái về phía hẳn: "Có tiền đồ!"

Lệ Thú chột nhứ mày: "Nàng hiểu vì sao?"

Tiểu Tiểu cười hi hi nhưng không trả lời. Loại chuyện này vẫn để cho Đại đầu gối suy nghĩ ra mới tốt! Nhưng ...

Mới đến bây giờ thôi Lệ Thú đã suy nghĩ gần ba năm rồi ...

Đời này hẳn có thể suy nghĩ ra sao?

...

...

Vào ngày thứ mười bốn họ gấp rút lên đường, vết thương của Quý Nho Hiếu đột nhiên chuyển biến xấu, đến ngay cả thuốc cầm máu của Dược vương

cũng không có hiệu quả.

Tiểu Tiểu suy nghĩ một lát: "Tam ca, huynh lập tức mang theo tiểu tử béo trở về Dạ Ngưng Bảo."

"Hà?" Sở Văn Xuyên không hiểu.

"Dùng tốc độ nhanh nhất đưa Dược vương đến Cổ thành!" Với tính tình của Dược Vương chỉ có Lệ Vân mới có thể tác động tới ông ấy, "Nhớ kỹ trong vòng mười lăm ngày phải đưa được Dược Vương tới." Trước đó bọn họ không đi tìm Dược vương, thật ra là vì khoảng cách quá xa, hơn nữa bọn họ ở ngoài sáng, kẻ địch ở trong tối, tùy tiện tách ra rất dễ bị tiêu diệt từng bộ phận.

"Mười lăm ngày?" Sở Văn Xuyên hít một ngụm khí lạnh: "Này..."

"Mười lăm ngày!" Tiểu Tiểu đánh gãy chân chờ của Sở Văn Xuyên: "Muội nhiều nhất chỉ có thể kiên trì để cho Nho Hiếu sống thêm mười lăm ngày..."

Sở Văn Xuyên rùng mình: "Ta đã biết, bây giờ ta đi ngay!"

Lệ Vân nghe thấy lời nói của Tiểu Tiểu, tự giác mở ra hai tay để Sở Văn Xuyên ôm lấy.

Đến hành lý cũng không chuẩn bị, Văn Nhi cùng Sở Văn Xuyên liền dần dần mất hút.

"Vậy chúng ta..." Yên Thanh Dịch lo lắng nhìn thoáng qua mặt Quý Nho Hiếu không còn chút máu, bây giờ căn bản không thể di chuyển Quý Nho Hiếu: "Làm sao bây giờ?"

"Tới Cổ thành!" Tiểu Tiểu quyết đoán nói: "Chúng ta không cần xe ngựa! Thú ca, chàng tới công Nho Hiếu."

Lệ Thú lập tức gật đầu. Với kinh công của hắn mà nói, có thể bình ổn công Quý Nho Hiếu không lắc lư: "Văn Di..." Tiểu Tiểu chần chờ một chút, câu nói tiếp theo nàng muốn nói quả thật là có chút tàn nhẫn với Sở Văn Di.

"Tứ tẩu, tẩu nói đi!" Sở Văn Di kiên định nhìn Tiểu Tiểu: "Cho dù như thế nào muội đều tiếp nhận được." Cô gái đã từng nhận tất cả sủng ái này khi du lịch giang hồ, sau khi trải qua chuyện này đã trở nên dũng cảm mà kiên cường hơn.

"Muội hẳn là biết khoảng cách từ Tây Vực đến Miêu Cương." Tiểu Tiểu dừng một chút: "Nếu Dược vương không thể tới kịp, Nho Hiếu hẳn phải chết không thể nghi ngờ."

Sở Văn Di mở miệng, lại khép lại, gật đầu: "Muội hiểu." Sở Văn Di gọi lên khoe miệng: "Muội sẽ để hắn sống được cho tới khi Dược vương tới!"

Tiểu Tiểu nhẹ nhàng thở ra. "Vậy trước tiên chúng ta xử lý lại vết thương của hắn đã, sau đó chúng ta tới Cổ thành!"

Ngày kế tiếp, mấy người vừa cẩn thận vừa lo lắng chạy tới Cổ thành, dưới sự trợ giúp của Cổ vương, bọn họ đã dần xếp ổn thỏa cho Quý Nho Hiếu, còn mời đại phu trong Cổ thành chữa bệnh cho Quý Nho Hiếu, nhưng Quý Nho Hiếu vẫn càng ngày càng suy yếu.

Nhưng đám người Tiểu Tiểu lại không có biện pháp, cái có thể làm chỉ có thể yên lặng cầu nguyện.

Dược vương có thể chạy tới kịp thời không?

Dược vương chạy đến kịp thời! Thậm chí còn sớm hơn một ngày!

Đi cùng còn có Sở Lăng.

Chẳng qua bọn họ chỉ mang trở lại tiểu tử béo.

Dược vương đặt tiểu tử béo xuống đất, không nói một lời lạnh mặt đi vào phòng Quý Nho Hiếu, đuổi tất cả đại phu bên trong và Sở Văn Di ra.

"Tam ca đâu?" Tiểu Tiểu nhìn quanh bốn phía.

"Tiểu tử kia phải vắt chân lên cổ mà chạy, đang thờ gấp ở phía sau đó!" Sở Lăng chỉ về phía sau.

Tiểu tử béo cười hi hi ôm lấy chân Tiểu Tiểu: "Tam bá từ Miêu Cương chạy tới Dạ Ngưng Bảo, chỉ dùng có sáu ngày, đều phải vắt chân lên cổ mà chạy." Về mặt Lệ Vân hưng phấn: "Nương, nói cho người biết, Tam bá chạy cực nhanh, chơi cực đã luôn!"

"..."

Tiểu tử thối, con đây là diễn hình vui sướng khi người gặp họa!

Dược vương ở trong phòng Quý Nho Hiếu vền vẹn một ngày một đêm, một ngày một đêm này tất cả mọi người đều ở bên ngoài không ai rời đi, trừ tiểu tử béo bị Dược vương mang vào phòng Quý Nho Hiếu làm trợ thủ hỗ trợ.

Đợi đến khi Dược vương ôm tiểu tử béo đang ngủ ra khỏi phòng, Sở Văn Di là người đầu tiên chạy tới bên cạnh Dược vương: "Dược vương tiền bối,

sao rồi? Nho Hiếu hần sao rồi?"

"Không có việc gì." Dược vương nói xong lời ít mà ý nhiều, thanh âm trầm xuống thật thấp, sợ làm ồn tới tiểu gia hỏa trong lòng: "Chẳng qua là trong vòng hai năm không thể làm việc gì nặng."

Sở Văn Di liên tục gật đầu, còn kém chút nữa thì cầm bút ghi lại lời Dược Vương.

Dược vương nói xong, không để ý mọi người ở đây, liền trực tiếp mang theo tiểu tử béo rời khỏi.

Mà Sở Văn Di thoáng chân chờ một chút, liền rào bước tiến vào trong phòng Quý Nho Hiếu, lúc này Quý Nho Hiếu im lặng nằm ở trên giường không có động tĩnh, hoàn toàn không có vẻ mặt thông khổ như trước, trông như đang ngủ say.

Sở Văn Di không xác định đưa tay tới trước mũi Quý Nho Hiếu, sau khi cảm thấy khê hô hấp, Sở Văn Di lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm — hần còn sống! Còn hô hấp!

Sở Văn Di thu tay, yên lặng ngồi ở bên cạnh Quý Nho Hiếu.

Mấy người đứng ngoài cửa đều dừng bước chân, lặng lẽ rời khỏi phòng, khoảng thời gian này vẫn để lại cho Văn Di đi!

"Tiểu Thủ, Tiểu Tiểu, Tiểu Dịch." Sở Lăng mở miệng, sau khi giải quyết vấn đề an nguy cho Quý Nho Hiếu, hần không thể không lo lắng đến tột cùng người Sở Văn Di yêu thương là một người như thế nào.

"Rất tốt." Lệ Thủ trả lời rất có phong cách của hần, chỉ hai chữ đơn giản đã tổng kết được tất cả.

"Đúng vậy." Yên Thanh Dịch thật sự không biết nên đánh giá thế nào.

Ngay từ đầu Sở Lăng đã không trông cậy vào hai người kia có thể cho ra ý kiến gì, tuy gọi tên ba người, nhưng trên thực tế chỉ trông cậy vào Tiểu Tiểu thôi.

"Quý Nho Hiếu, hình như là Trạng nguyên năm nay, là người rất ôn nhu, hơn nữa không khó nhận ra hần là một vị quan tốt." Tiểu Tiểu nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Đối xử với Văn Di cũng rất không tệ, con nghe Văn Di nói, sau khi bọn họ gặp nhau tất cả hành trình đều nghe theo Văn Di sắp xếp. Khi Văn Di gặp phải nguy hiểm hần cũng che phía trước, tuy hần chẳng có chút võ công nào."

Nghe thấy đánh giá tương đối đáng tin của Tiểu Tiểu, Sở Lăng yên tâm rồi.

"Nhưng bây giờ đáng lo lắng là vấn đề an toàn của Quý Nho Hiếu, hần đặc tội một tổ chức tà giáo." Tiểu Tiểu kể lại tường tận những việc bọn họ trải qua trong khoảng thời gian này cho Sở Lăng nghe.

"Cái này không có vấn đề gì." Sở Lăng thoáng suy xét: "Có thể cho người của Dạ Ngưng Bảo âm thầm bảo vệ bọn họ. Nhưng là, tổ chức tà giáo kia..." Sở Lăng nhìn về phía Lệ Thủ, lại lắc đầu — làm sao có thể là cha Lệ Thủ thành lập ra chứ! "Trước hết làm thế nào! Ta đi viết thư cho bọn họ!"

Sở Lăng ngẩng đầu lại đột nhiên thấy một người, lập tức nhướn mi.

Lục Y Ninh.

Cái cô gái này hần cũng gặp qua, tính toán trong mắt cô gái này có thể tránh được nhiều người, nhưng không thoát được người từng lăn lộn giang hồ nhiều năm như hần, cô gái này khẳng định khó đối phó.

Nhưng lúc này đây Lục Y Ninh cũng chẳng phải đến một mình, bên người nàng còn đi theo một thiếu nữ khuôn mặt có chút tương tự, nhưng thiếu nữ kia lại có vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên, hoàn toàn khác với Lục Y Ninh — Lục Y Tĩnh.

Sao phụ thân có thể đưa Lục gia tới Cổ thành?

Tiểu Tiểu không hiểu.

"Sở bảo chủ, Lệ công tử, Yên công tử, Mạc cô nương..." Lục Y Ninh chào hỏi từng người.

Nhưng xưng hô này với Tiểu Tiểu không thích hợp lắm.

"Tiểu Tiểu là thê tử của ta, phiên ngoại gọi nàng là Lệ phu nhân." Lệ Thủ lui về phía sau nửa bước, hần có một loại chán ghét đặc biệt với Lục Y Ninh, tuy Lệ Thủ rất nghiêm túc ngoan cố, nhưng không thể không thừa nhận hần là một người ôn nhu, khiến hần chán ghét một người thật sự là rất khó.

Lục Y Ninh mỉm cười nhưng không có thay đổi xưng hô, mục đích rất rõ ràng như vậy.

"Tỷ tỷ," Lục Y Tĩnh kéo kéo tay áo Lục Y Ninh: "Mạc cô nương gả cho Lệ công tử nên gọi nàng là Lệ phu nhân..." Tiểu cô nương gục đầu xuống: "Đây không phải là tỷ day muội sao?"

Lục Y Ninh cứng lại, bắt đầu nhìn muội muội này, nàng dâng hiến tất cả những thứ mình có cho Lục gia không phải vì muội muội duy nhất này sao?

Chẳng qua, nàng bây giờ hoài nghi có phải nàng bảo hộ muội muội quá tốt hay không, khiến muội muội này không hiểu một chút đạo lý đối nhân xử thế nào.(ai mới không hiểu??)

"Phụt." Khóe miệng Yến Thanh Dịch run rẩy, thật sự không nhịn xuống, liền trực tiếp bật cười: "Thật có lỗi, thật có lỗi, không nhịn được."

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên mặt Yến Thanh Dịch chẳng có chút xú ý tứ muốn xin lỗi nào cả.

"Người..." Tiểu cô nương nhìn Yến Thanh Dịch: "Người đang chê cười tiểu Tĩnh sao?" Lục Y Tĩnh rung rung nước mắt trực khóc.

Yến Thanh Dịch cứng lại, xấu hổ gãi gãi đầu, mặc kệ nói như thế nào, Lục Y Tĩnh chính là một tiểu cô nương có chút đơn thuần, bây giờ lại là vẻ mặt như muốn khóc: "Không có, không có! Không cười người." Yến Thanh Dịch lập tức phủ nhận: "Ta... Ta..." ánh mắt Yến Thanh Dịch loạn chuyển xung quanh: "Ta chỉ vì có thứ bay vào mũi, bởi vậy mới cười thôi."

"Thật vậy chăng?" Mắt Lục Y Tĩnh ngập nước tròn xoe nhìn Yến Thanh Dịch.

Trong nháy mắt, Yến Thanh Dịch vậy mà nhìn ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Lưu Ly

Lục Y Tĩnh thấy Yến Thanh Dịch còn đang ngẩn ngơ liền kéo kéo tay áo của hắn: "Người đến cùng có phải đang cười ta hay không?" Lục Y Tĩnh không vui chu miệng.

"Không... Không cười người." Mặt Yến Thanh Dịch hơi đỏ, hắn vậy mà nhìn chăm chăm ngắm cô nương nhà người ta cả nửa ngày, hơn nữa cô nương này lại là muội muội của Lục Y Ninh. Yến Thanh Dịch nhìn trộm tỷ tỷ mình một chút, phát hiện Tiểu Tiểu vậy mà nhìn hắn chế nhạo, liền lập tức dời ánh mắt, một vẻ có tật giật mình.

"Vậy là tốt rồi." Lục Y Tĩnh thở phào nhẹ nhõm: "Ta gọi là Lục Y Tĩnh, vậy còn người?"

"Yến Thanh Dịch."

Tiểu cô nương ngoắc ngoắc ngón tay với Yến Thanh Dịch, Yến Thanh Dịch không tự chủ được cúi người: "Không khí giữa những người đó trong lúc này rất kỳ quái..." Lục Y Tĩnh chỉ những người chung quanh — tính cả tỷ tỷ của nàng: "Ta có thể chơi cùng người không?"

"Vì sao?" Yến Thanh Dịch không hiểu: "Vì sao lại là chơi cùng ta?"

"Bởi vì người nhìn qua rất trẻ con giống ta đó!" Tiểu cô nương đứng lý hợp tình nói.

"Hả?" Yến Thanh Dịch không thể tin nổi mở to mắt, trẻ con? Hắn?

Có lẽ lúc hắn vừa cùng tỷ phu tiến vào giang hồ thì hắn còn rất trẻ con, nhưng bây giờ?

Hắn tự thấy mình không tệ nha!

"Không sai!" Lục Y Tĩnh nghiêm trang gật đầu, lại lần nữa xác định cảm thấy hài lòng với hắn vì hắn không nghe nhầm. Cái từ trẻ con này chính là chụp trên đầu hắn!

"Sao ta lại trẻ con?" Yến Thanh Dịch không vui hỏi.

"Vừa rồi khi nói chuyện cùng ta mỗi một vấn đề cũng mất một hồi lâu mới phản ứng!" Tiểu cô nương đứng lý hợp tình nói, khiến Yến Thanh Dịch chột dạ rụt đầu: "Hon nữa, nhìn qua người nhiều nhất chỉ mới mười chín tuổi, tuyệt đối sẽ không quá hai mươi tuổi!" Tiểu cô nương khẳng định gật đầu: "Người chưa quá hai mươi đều là trẻ con!"

Xin nhò, tuổi cùng trẻ con hay không trẻ con không có liên quan được không? Người như nàng phòng chừng đến tám mươi vẫn ngây thơ ngốc nghếch như vậy!

Yến Thanh Dịch dở khóc dở cười co rút khóe miệng, thuận tiện còn tròn trĩnh mắt.

Tiểu Tiểu thấy Yến Thanh Dịch cam chịu không khỏi âm thầm trộm vui vẻ, túm túm tay áo Lệ Thú, cho Lệ Thú một ánh mắt.

Lệ Thú mờ mịt nhìn Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu đau đầu trợn trừng mắt, quyết định tự mình ra trận: "Lục cô nương," Tiểu Tiểu hướng về phía Lục Y Ninh đang nhìn muội muội mình nói. "Tĩnh cô nương trước hết cứ ở lại chỗ này đi! Nàng hình như rất thích Tiểu Dịch không phải sao?"

Lục Y Ninh thoáng suy xét, lo lắng nhìn muội muội, muội muội nàng thật sự là rất đơn thuần ngốc nghếch, rất dễ dàng bị mắc mưu lừa gạt. Nàng có thể yên tâm giao muội muội cho người khác sao?

"Các vị, muốn đến chỗ ở tạm của chúng ta ngồi một lát hay không?" Lục Y Ninh mở miệng.

Tiểu Tiểu chần chờ một chút, nhìn về phía Lệ Thú.

"Không cần." Lệ Thú lạnh nhạt mở miệng.

"Là ta đường đột rồi." Lục Y Ninh khẽ cười, cho mình một bậc thang: "Các vị dường như lâu rồi chưa nghỉ ngơi." Lục Y Ninh nhìn thoáng qua Lục Y Tĩnh đang cười rất vui vẻ, khẽ phúc thân: "Tiểu Tĩnh trước hết tiễn các vị chiều cố rồi." Nói xong, Lục Y Ninh liền ưỡn thẳng lưng kiêu ngạo đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của nàng, Tiểu Tiểu không khỏi thờ dài, bản tính cô gái này dường như không xấu, chẳng qua là dùng phương pháp sai thôi.

"Đừng tới gần nàng!" Đột nhiên Lệ Thú mở miệng: "Tiểu Tiểu, dù sao thì cũng đừng tới gần nàng!"

"Vì sao?" Tiểu Tiểu ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt Lệ Thú nghiêm túc, kỳ quái hỏi: "Người có thể lo lắng cho muội muội như vậy dường như không xấu mà!"

"Tin tưởng ta." Lệ Thú nghiêm túc nhìn Tiểu Tiểu: "Người phụ nữ kia có thể dễ dàng đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, trừ với muội muội nàng ta mới có thể hi sinh tất cả, bao gồm cả nàng ta, nếu nàng ta dùng phương pháp đúng đắn, nhưng là..."

"Nàng ta luôn luôn dùng thủ đoạn hèn hạ!" Tiểu Tiểu nói tiếp lời Lệ Thú, phản bội đối phương từng có hôn ước với nàng là Yến gia, phản bội đối phương từng là đồng minh... năng lực xem xét thời thế của Lục Y Ninh rất giỏi, nhưng như thế này thì không khỏi quá mức hèn hạ rồi.

Tiểu Tiểu thấy Lệ Thú nghiêm túc như vậy, liền toét ra một nụ cười an ủi: "Yên tâm đi, Thú ca! Thiếp sẽ cách xa nàng ta!"

Lệ Thú lo lắng liếc Tiểu Tiểu một cái, nhưng một cái liếc mắt này lại khiến Tiểu Tiểu xù lông lên, Tiểu Tiểu chọc vào ngực Lệ Thú không chút khách khí: "Thú ca, biểu cảm kia của chàng là gì hả? Không tin được thiếp?"

Lệ Thú lui về phía sau một bước: "Không có."

Tiểu Tiểu cũng đuổi theo một bước, ngón tay tiếp tục chọc chọc chọc: "Chàng có!"

"Không có."

"Chàng có!"

"Được rồi! Ta có."

"Thiếp chỉ biết chàng không tin được thiếp!" Tiểu Tiểu lập tức bỏ nhào lên trên người Lệ Thú: "Phạt chàng dẫn thiếp bay một vòng! Phải dùng tốc độ nhanh nhất nha! Bằng không tiểu tử béo sẽ lại khoe khoang với thiếp, nó đã từng thử nghiệm qua tốc độ sáu ngày bay đến Tây Vực đó!"

"..."

Cũng biết phụ nữ là không thể thuyết phục!

"Tiểu Vân Nhi!" Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu bay được một nửa liền nhìn thấy Lệ Vân đang ôm một bé sơ sinh và Bội Nhi đang chăm sóc hai tiểu quý. Tiểu nha đầu không lớn, còn đang nằm trong tã lót.

"Nương!" Lệ Vân giao bé sơ sinh cho bà ngoại, đột nhiên nhào vào trong lòng Tiểu Tiểu: "Nói cho nương biết, muội muội rất đàn nha! Muội ý không biết nói!"

"Tiểu tử thối, hồi con bằng tuổi ấy cũng không biết nói!" Tiểu Tiểu quăng cho tiểu tử béo một cái xem thường, tò mò nhìn về phía bé sơ sinh trong lòng Bội Nhi: "Đây là đứa nhỏ nương nhận nuôi sao?"

"Ừm." Bội Nhi đưa đứa bé tới trong lòng Tiểu Tiểu: "Tiểu nha đầu này là trong gia tộc bang chi của phụ thân con, cha mẹ ruột đều qua đời sớm, chúng ta liền nhận nuôi bé. Tên là Mạc Lưu Ly."

"Lưu Ly?" Tiểu Tiểu gật đầu: "Tên rất êm tai tên đó!" Tiểu Tiểu dường như hiến vật quý nhét Lưu Ly vào trong lòng Lệ Thú: "Thú ca, chàng xem! Chúng ta cũng có con gái nè!"

Lệ Thú luống cuống tay chân đón lấy tiểu nha đầu, cẩn thận từng li từng tí vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Lưu Ly: "Ta nên... Làm sao bây giờ?" Tuy đã từng nuôi Lệ Vân, nhưng người trước mắt là một tiểu nha đầu!

"Nương! Đó là muội muội con đó!" Tiểu tử béo kháng nghị: "Con muốn bế nữa!"

"Hỗn tiểu tử, con làm bé ngã thì làm sao bây giờ!" Tiểu Tiểu vỗ vỗ đầu Lê Vân.

"Nhưng nương nhìn xem cha cũng không biết làm gì kia! Vì sao cha có thể ôm mà con không thể?"

"Bởi vì đó là cha con!"

"Cha thì như thế nào?" Lê Vân bắt mắt tròn trũng mắt: "Con còn là ca ca đó!"

"Đương nhiên là cha tương đối vĩ đại! Cha con có thể nuôi con, dạy con võ công!"

"Nhưng cho tới bây giờ cha chưa từng mua đồ chơi cho con, cũng chưa từng mua kẹo!" Lê Vân than thở.

Tiểu Tiểu lập tức đáp lại: "Bởi vì vị cha đại hiệp kia của con cho tới bây giờ cũng chưa từng có tiền! Nhưng bởi vì con đánh không lại hắn, cũng nói không lại hắn, bởi vậy, con phải nghe hắn! Nếu không, hắn sẽ cho con 'hiểu một chút đạo lý'." Dừng một chút, Tiểu Tiểu lại bổ sung một câu: "Đương nhiên, nương càng vĩ đại! Bởi vì nương của con có thể sai khiến cha của con!" Tiểu Tiểu kiêu ngạo ưỡn ngực.

"Rống! Nương người chơi xấu!" Mỗ tiểu quý sắc bén chỉ ra.

"Ta chính là chơi xấu đó, có giỏi thì cắn ta đi!" Tiểu Tiểu khiêu khích.

"..." Tiểu quý chính là tiểu quý, nghe nói như thế, Lê Vân lập tức bắt mắt chu miệng, bĩu môi thì thầm "Chờ con có con rồi, cũng không cho hai người ôm tý nào! Đúng! Sinh thêm một đứa con gái! Con muốn giấu hết bọn chúng đi!"

"Xin lỗi nha." Tiểu Tiểu nhếch mép: "Chỉ biết Lê gia các con chỉ có một con trai thôi." Tiểu Tiểu ra vẻ tiếc nuối buông tay, một bên lắc lắc ngón tay, một bên gần từng chữ nói: "Đến một nửa đứa con gái cũng không có!"

Mỗ tiểu quý chỉ chớp mắt, nhìn về phía Bội Nghi, vẻ mặt giao hoạt: "Bà ngoại, con nói với người, nương nàng cực kỳ mất mặt! Lân ở Thiếu Lâm tự đó..."

Tiểu Tiểu biến sắc: "Tiểu tử thôi, con dám nói!"

"Có cái gì không dám? Lân đó nhé, nương con nàng đem... Ô ô ô..."

Tiểu Tiểu bịt miệng của mỗ tiểu quý lắm lời một cái, nhân tiện còn bịt kín cả mũi.

"Ô ô ô! Ô ô ô ô ô!"

Cứu mạng a! Muru sát con trai ruột!

"Ô ô! Ô ô ô!"

Bà ngoại! Cứu mạng!

Thật đáng tiếc, Bội Nghi chỉ ở bên cạnh ngắm nhìn hai mẹ con chơi đùa, hoàn toàn không có ý muốn nhúng tay vào.

Cũng biết là bà ngoại về phe nương mà!

"Ô ô!"

Lão cha!

"Cô bé còn cười với ta, còn cầm lấy tay ta... Ta nên làm cái gì bây giờ?" Lê Thú ôm Lư Ly thì thầm tự nói.

Được rồi! Có con gái, con trai có thể ném qua tường rồi.

Nói như vậy...

Vì tự cứu lấy mình, cũng chỉ có thể ra tuyệt chiêu thôi! Ánh mắt Lê Vân trở nên rất kiên định.

"Ê... Ô ô ô ô!"

Mẫu thân đại nhân, xin người buông tha con đi!

Đây là... Tuyệt chiêu?

Có lẽ tiếng kêu của Lê Vân quá mức thê lương, có lẽ Tiểu Tiểu còn không muốn muru sát con trai ruột, tóm lại, Tiểu Tiểu hung tợn trừng mỗ tiểu hỗn đản

một cái rồi buông bé ra.

Lệ Vân nhẹ nhàng thở ra, càng thêm hiểu thật sâu đạo lý mẫu thân nhà mình không dễ chọc.

Bởi vậy, Lệ Vân chỉ có thể giương mắt ra mà nhìn muội muội mình mà chảy nước miếng, chẳng qua là không đến lượt ôm thôi.

Chẳng qua tiểu quý tâm tuổi bé thường rất dễ dòi đi lực chú ý, ngay khi Yến Thanh Dịch mang theo Lục Y Tĩnh vào đôi mắt sắc bén của Lệ Vân lập tức bắt được bóng dáng Lục Y Tĩnh.

"Cậu!" Lệ Vân lập tức chạy đến trước mặt Yến Thanh Dịch, mở hai tay ra.

Yến Thanh Dịch hiểu rõ ôm Lệ Vân vào trong ngực, Lệ Vân nhìn thẳng vào Lục Y Tĩnh, khẽ nheo mắt lại: "Cậu, nàng ta là ai vậy?" Lệ Vân rất không lễ phép vươn ngón tay ra chỉ Lục Y Tĩnh.

"Ta?" Lục Y Tĩnh cũng vươn ngón tay ra chỉ vào mình: "Ta gọi là Lục Y Tĩnh."

Tiểu Lệ Vân khẽ chau mày: "Lục Y Tĩnh? Người cùng Lục Y Ninh có quan hệ gì?"

"Đó là tỷ tỷ của ta." Lục Y Tĩnh không hề cảnh giác trả lời Lệ Vân.

Lập tức Lệ Vân dời ánh mắt về phía Yến Thanh Dịch: "Cậu, tại sao Lục gia lại chuyển đến Cổ thành? Tại sao cậu lại có quan hệ với nàng ta?" Đồng thời, ánh mắt Lệ Vân còn có một ý tư hàm xúc khác: "Kế hoạch của chúng ta còn như cũ không?"

Yến Thanh Dịch chần chờ một chút, gật đầu: "Vì sao có thể chuyển đến Cổ thành... Cậu cũng không rõ lắm. Tiểu Tĩnh là một cô nương tốt, thật... Ách..." Yến Thanh Dịch có chút bí từ, cũng không thể nói trước mặt cô nương người ta là cô nương này ngốc nghếch chứ? "Rất hồn nhiên." Yến Thanh Dịch cứng rắn nuốt vào lời không tốt này, chỉ đành nặn ra mấy chữ như vậy. Yến Thanh Dịch nhìn thoáng qua Lục Y Tĩnh, đồng thời lại bắt đầu đi thờ dài, đặt cô nương này cùng Lệ Vân, đoán chừng cô nương này cũng không đâu lại được nhóc tiểu quý ba tuổi.

"Về phần kế hoạch của con..." Trong lòng Yến Thanh Dịch còn chút sợ hãi nhìn tiểu Lệ Vân: "Như cũ, chẳng qua không nên liên lụy đến những người khác..."

"Yên tâm!" Lệ Vân vỗ ngực cam đoan: "Con làm việc, người yên tâm!" Tiểu Lệ Vân hừ lạnh hai tiếng: "Lần trước buông tha ả ta, lần này lại đâm đầu vào, cũng chớ có trách con đấy!"

Yên tâm? Yến Thanh Dịch bĩu môi, không thể yên tâm nhất chính là tiểu quý này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Quý Nho Hiếu tỉnh lại

Cổ vương sở dĩ mang Lục gia về Cổ thành, là vì chỗ ở ban đầu của Lục gia xuất hiện tình trạng quý dị giống như ở Cẩm thành, mà căn cơ của Lục gia còn chưa ổn định nếu vội vàng tiến vào, tất nhiên sẽ tan xương nát thịt.

Dưới sự thỉnh cầu của Lục Y Ninh, hơn nửa trước đó Lục Y Ninh từng trợ giúp Thiếu Lâm tự, Mạc Thượng Hành quyết định đưa bọn họ tới địa bàn của mình - Cổ thành, Mạc Thượng Hành suy nghĩ, thà rằng ở Cổ thành, Lục Y dù có định trở mình nhưng cũng không dậy nổi ngọn sóng gì.

Chẳng qua, gần đây Lục gia ở Cổ thành hiển nhiên cũng không an tĩnh, bởi vì bọn họ phát hiện mình luôn không giải thích nổi đánh mất đồ, chẳng hạn như, quần áo, trang sức..., đương nhiên mấy cái đó cũng không tính là cái gì, nhưng nếu đến cả tóc cũng bị đánh mất...

Vậy cũng không khỏi thật đáng sợ!

Nếu như người cảm thấy vừa ngủ dậy đã phát hiện mình trông như đã xuất gia quy y trên đầu chẳng còn sót lại sợi tóc nào...

Thật sự là một loại tra tấn từ thân thể đến tinh thần.

Nhưng có người cũng sẽ nói, không có tóc coi như còn tốt, nếu là thành nhân vật chính trong đồng cung, thì càng khiến cho người ta muốn thất cổ mà.

"Vân Nhi!" Đột nhiên Yến Thanh Dịch chạy vào phòng Tiểu Tiểu và Lệ Thú, mà trong phòng, Lệ Thú đang kiểm tra kiểm quyết của Lệ Vân, còn Tiểu

Vân Nhi thì trả lời dứt quãng.

Thấy Yến Thanh Dịch xông vào, Lệ Vân lập tức như nhận được đại xá, "Cậu!" Nói xong, thoáng cái đã từ trên ghế nhảy xuống, ôm lấy chân Yến Thanh Dịch.

"Tỷ, tỷ phu, tiểu tử này cho đệ mượn dùng một chút trước nhé." Nói xong, Yến Thanh Dịch xách tiểu tử béo lên đi ra ngoài.

Lệ Thú khẽ sùng sốt, gật đầu: "Cứ trả nó về như vậy là được."

"Biết rồi, tỷ phu!" Nói xong, Yến Thanh Dịch đã xách tiểu tử béo ra ngoài cửa.

"Thú ca." Tiểu Tiểu thấy tiểu tử béo cùng Yến Thanh Dịch rời đi, liền mở miệng gọi Lệ Thú.

"Ừm?"

"Tiểu Vân Nhi gần đây có phải có chút mệt mỏi hay không?" Tiểu Tiểu lo lắng nhìn Lệ Vân: "Nó phải học tập kiếm phổ, còn phải đi theo Dược vương tiên bối học tập dược lý, sau đó vừa phải đọc những cuốn sách chàng muốn nó đọc, vừa phải rút ra thời gian chơi cùng Lư Ly... Nó vẫn còn nhỏ, nếu không, giảm số lượng cho nó một chút đi!" Tuy cũng hay bắt nạt Lệ Vân, nhưng Tiểu Tiểu dù sao vẫn là mẹ ruột của tiểu tử béo, ngẫu nhiên lương tâm bộc phát, còn có thể tranh thủ một ít phúc lợi cho tiểu tử béo.

"Không cần." Lệ Thú nhắc ly trà bên cạnh nhấp một ngụm, nhìn Tiểu Tiểu: "Nàng cho là gần đây Lục gia gà chó không yên là ai giờ trò quỷ?"

"Hả?" Tiểu Tiểu kinh ngạc kinh hô ra tiếng: "Là tiểu tử kia sao? Thiếp còn tưởng rằng là Tiểu Dịch hoặc Tam ca chứ!"

"Là tiểu tử kia," Lệ Thú gật đầu: "Tuy Tam ca cũng có hỗ trợ, nhưng đều chủ ý của tiểu quý kia."

"Hỗn tiểu tử!" Tiểu Tiểu hung tợn mắng: "Nên tăng thêm lượng học tập cho nó!" Lương tâm ngẫu nhiên mới xuất hiện trong nháy mắt đã lui trở về, Tiểu Tiểu lại bắt đầu hăm dọa mẹ tiểu quý.

"Ta cũng nghĩ như vậy." Lệ Thú đồng ý gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với ý tưởng cùng chung với thê tử mình.

"Nó rất không hiểu thuận!" Một câu nói của Tiểu Tiểu khiến Lệ Thú sùng sốt một chút, khi nào thì tiểu tử béo bướng bỉnh và không hiểu thuận thì có liên quan rồi?

"Chơi đùa thích như vậy mà không mang theo thiếp đi!" Tiểu Tiểu thở phì phì chỉ trích.

"..." Thu hồi câu nói trước, ý tưởng của thê tử cùng ý tưởng của hần một chút cũng không liên quan!

Cùng lúc đó, trong một góc tối ở Cổ vương phủ, Yến Thanh Dịch hung tợn nhìn tiểu Lệ Vân: "Tiểu tử thôi, ta không phải đã nói không nên liên lụy tới người vô tội sao?"

"Con cũng không có làm hại đến Tiểu Tĩnh cô cô!" Tiểu tử béo tròn trắng mắt, khinh thường loại tình cảm đến ngay cả kẻ ngốc cũng cảm thấy được.

"Nhưng còn những người khác? Những người đó không có sai lầm gì!"

"Bọn họ là đồng lõa! Nếu không có bọn họ, người phụ nữ kia có thể kiêu ngạo như vậy sao?" Tiểu tử béo cây ngay không sợ chết cãi lại: "Nhất là Lục Thâm kia, biết rất rõ ràng người phụ nữ kia muốn làm gì lại tuyệt đối không ngăn cản!"

Yến Thanh Dịch do dự một chút, ấn tượng của hần với Lục Thâm cũng coi như không tệ, nhưng hần không biết nên giải thích với tiểu tử béo như thế nào: "Lục Thâm kia..."

"Con biết!" Lệ Vân không chút khách khí cắt ngang lời cậu mình đang nói: "Hần thích Lục Y Ninh chứ gì!"

"Con biết?" Yến Thanh Dịch kinh ngạc, vậy hần vừa rồi do dự là vô ích?

"Đương nhiên biết!" Lệ Vân hất cằm: "Ánh mắt hần nhìn Lục Y Ninh cùng một loại với ánh mắt cha con nhìn nương con!" Tiểu tử béo làm ra vẻ thân mình run lấy bấy: "Ghê tởm chết con rồi!"

"Vậy con còn chinh hần!"

Trong khoảng thời gian này Lục Thâm kia mới gọi là thám, tuy cũng không bị cạo đầu, cũng không bị vẽ thành đồng cung, nhưng là trong khoảng thời gian này mỗi ngày hần đều sẽ không thể hiểu nổi bị hất nước bắn vào cả người — phải biết rằng bây giờ cũng là cuối mùa thu, sau đó muốn đi tắm rửa lại khó hiểu phát hiện tất cả củi lửa đều không thấy, bởi vậy, hoặc là hần phải tắm bằng nước lạnh cả đời khó quên, hoặc là cũng chỉ có thể mang mùi thời thoắt chạy khắp nơi.

Nhưng đến bị ai hần chinh Lục Thâm cũng không biết!

Không ai có thể nghĩ ngờ đến trên đầu mẹ tiểu quý giao hoạt, dù sao bé mới ba tuổi.

"Ai bảo hán bắt chấp người phụ nữ kia tốt xấu!" Lệ Vân nghi ngờ nhìn Yến Thanh Dịch: "Cậu, không là Tiểu Tinh cô cô bảo cậu tới tìm con nói giúp chứ?"

Mặt Yến Thanh Dịch khề đỏ lên: "Không có, chẳng qua..."

"Chẳng qua nàng nói với cậu nàng rất lo lắng chuyện xảy ra với Lục gia, bởi vậy cậu mới tới tìm con sao?" Lệ Vân khinh thường hừ hừ: "Cậu, người cũng không thể trọng sắc khinh cháu ngoại trai!"

"..." Yến Thanh Dịch á khẩu không trả lời được.

Lệ Vân vỗ vỗ bả vai cậu, ra vẻ tiểu đại nhân: "Quên đi, cậu, con bán cho người một phần thẻ điện, bước tiếp theo chỉ nhắm vào một người Lục Y Ninh là được rồi!"

"..." Hán thật sự không biết nên nói cái gì.

Ngay khi Yến Thanh Dịch á khẩu không trả lời được đối diện với Lệ Vân, Sở Văn Di vội vội vàng vàng xông vào viện của Tiểu Tiểu cùng Lệ Thù: "Tứ tẩu! Tứ ca!"

"Văn Di tỷ, Tỷ vội như thế làm gì?" Yến Thanh Dịch không hiểu, theo lý mà nói, Dục vương đã trị cho Quý Nho Hiếu, Sở Văn Di không nên khẩn trương như vậy chứ ... Chẳng lẽ Quý Nho Hiếu bị thương lại: "Nho Hiếu ca như thế nào? Chẳng lẽ..."

"Đại Trọng nguyên..." Sở Văn Di có chút nghẹn ngào.

Thật sự đã xảy ra chuyện!

Tiểu Lệ Vân thấy thế, lập tức mở miệng: "Con đi tìm Dục vương gia gia!"

"Không cần không cần!" Sở Văn Di lập tức ngăn cản tiểu Lệ Vân: "Đại Trọng nguyên không có việc gì, hán, hán đã tỉnh!"

"Ngũ cô cô." Tiểu Lệ Vân tròn mắt: "Người cũng phải nói rõ ràng chứ! Khiến cho con lo lắng đề phòng!"

"Văn Di sao vậy?" Nghe thấy tiếng kêu la của Sở Văn Di Tiểu Tiểu cùng Lệ Thù đi ra từ trong phòng, nhìn ba người bên ngoài.

"Đại Trọng nguyên hán đã tỉnh!" Trong giọng nói của Sở Văn Di bộc lộ ra vẻ khoan khoái.

Tiểu Tiểu sững sốt: "Vậy mau đi thăm hán một chút thôi! Nhìn xem mạch tượng có bình thường hay không!"

Nói xong, liền đi cùng Sở Văn Di đến phòng Quý Nho Hiếu, còn Lệ Thù vẫn ngoan ngoãn đi theo sau.

"Con đi gọi Tam bá, đại gia gia, ông ngoại cùng bà ngoại!" Lệ Vân chớp mắt.

"Con đi gọi Dục vương tiền bối đi!" Lệ Thù lập tức dừng lại, nhìn Lệ Vân: "Chờ học xong những thứ Dục vương tiền bối dạy cho con, ta còn muốn kiểm tra Yêu Tuyệt kiếm kiếm phổ con học ra sao."

Tiểu tử béo lập tức chu miệng: "Dạ biết."

Yến Thanh Dịch vui sướng khi người gặp họa lên cười: "Vậy đệ đi báo cho những người này đi!"

Lệ Thù gật đầu: "Tiểu Dịch, vậy nhờ đệ, thuận tiện đưa tiểu tử này đến chỗ Dục vương tiền bối đi!"

Nói xong, Lệ Thù liền xoay người rời đi, còn Yến Thanh Dịch khiêu khích nhìn Lệ Vân: "Đi thôi! Tiểu quý!"

...

...

"Không được, phải đi ngay!" Quý Nho Hiếu giẫy dụa ngồi dậy, Sở Văn Di lập tức đặt một tấm đệm ra sau lưng cho hán dựa. "Người dân Cẩm thành không chờ được lâu như vậy!"

Vấn đề thứ nhất Quý Nho Hiếu vừa tỉnh lại chẳng phải cuối cùng hán hôn mê bao lâu hoặc là đến cùng người ám sát hán có bắt được hay không, mà là chuyện ở Cẩm thành có được giải quyết hay không.

Lúc nghe đến sự kiện Cẩm thành không có tiến triển gì mà bọn họ đã trốn ra ngoài, mồ ngực sử tuần án không biết sống chết lại kiên trì muốn chạy tới Cẩm thành.

"Người không có nghe thấy Tứ tẩu nói sao?" Sở Văn Di tròn trừng mắt: "Bây giờ người còn chưa thể đi chuyển!"

"Nhưng dân chúng Cẩm thành càng cần sự trợ giúp hơn ta!"

"Người không thể động!" Sở Văn Di kiên trì.

"Ta muốn đi Cẩm thành!" Hai người cứ như vậy căng lên.

"Nếu không... Ta cùng Thú ca thay các người đi Cẩm thành nhé!" Tiểu Tiểu đột nhiên nói chen vào, nhìn về phía Lệ Thú, nàng quá hiểu hắn, tuy rằng cho tới bây giờ Lệ Thú cũng chưa nói qua, nhưng nàng biết Lệ Thú muốn điều tra rõ Huyết Yêu tà giáo có phải do phụ thân hắn thành lập hay không.

Như thật sự là Lệ Hi Kiệt thành lập...

Như vậy phương pháp giải quyết tốt nhất chính là trước khi triều đình biết rõ nguyên nhân nhúng tay vào, sẽ đem Lệ Hi Kiệt về!

Bởi vậy, Tiểu Tiểu đi Cẩm thành chẳng phải do đại khí vì an toàn của dân chúng, mà là vì... Lệ Thú.

Lệ Thú đột nhiên nắm thật chặt tay Tiểu Tiểu, hắn cảm nhận được tâm ý của nàng.

"Ta và các người cùng đi!" Đột nhiên Sở Văn Xuyên cùng Sở Lăng đi đến. Cùng đến còn có Mạc Thượng Hành cùng Bội Nghi.

"Không được!" Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu trăn miêng một lời, hai người liếc nhau, Lệ Thú gật đầu với Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu bắt đầu giải thích với Sở Văn Xuyên: "Lần này muội cùng Thú ca cần bí mật lên vào, không thể mang theo nhiều người, hơn nữa, Văn Di cùng Nho Hiếu cần mọi người bảo vệ!"

Lần này Lệ Thú không ngăn cản Tiểu Tiểu đi cùng hắn, dù sao cho dù hắn nói, Tiểu Tiểu cũng không nghe!

"Lần này chúng ta để Văn Nhi ở lại Cổ thành." Lệ Thú thoáng suy xét, nói xong quyết định cuối cùng của hắn: "Nhạc phụ nhạc mẫu, vậy phiền hai người chiếu cố nó rồi!"

Bội Nghi gật đầu, còn Mạc Thượng Hành do dự một chút: "Ta đi theo các con."

"Nhạc phụ, Cổ thành cần người tọa trấn." Lệ Thú nhìn về phía phương hướng Lục gia ở lại.

Mạc Thượng Hành rùng mình, nhướng mi, gật đầu.

"Chờ sau khi vết thương của Nho Hiếu hoàn toàn tốt lên, các người lại tới Cẩm thành tìm chúng ta là được rồi." Lệ Thú nói ra kết luận cuối cùng.

"Lệ Thú, như vậy an nguy của Cẩm thành xin nhờ người rồi!" hai tay Quý Nho Hiếu ôm quyền, dùng người phương thức hành lễ của người giang hồ, nói lời cảm tạ với Lệ Thú.

"Ta chẳng qua là..." Lệ Thú vẫn là vẻ mặt nghiêm túc kia, nhưng Tiểu Tiểu lại có thể cảm thấy được hắn đang lo lắng: "Làm chuyện ta nên làm mà thôi."

Hôm đó, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu thu thập hành lý xong, chuẩn bị lên đường, mà lần này Sở Lăng có kinh nghiệm từ bài học lần trước Lệ Thú bị tập kích, giao cho Tiểu Tiểu đầy đủ tài vật bọn họ cần khi đi xa, về phần Lệ Thú...

Xin lỗi nhé, vẫn là một tấm thân nghèo rớt mùng tơi mà thôi.

Ngày thứ hai, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu bước chân trên con đường tới Cẩm thành.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Chiến! Lệ Hi Kiệt và Lệ Thú

Lần này số người trên đường đi Cẩm thành không đông như lần trước, chỉ có hai người Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú, đến ngay cả tiểu tử béo cực kỳ nghịch ngợm cũng không mang theo. Về phần Lưu Ly còn nằm trong tã lót, thì trực tiếp giao cho Bội Nghi chăm sóc là tốt rồi.

Nhưng là, nếu như nói trên đường đi lần này không đủ náo nhiệt, vậy mười phần sai rồi, phải biết rằng ba người phụ nữ là một sân khấu, một người phụ nữ như thế nào cũng có thể diễn xuất một phần ba!

Nhưng mà lần này, Tiểu Tiểu nhớ kỹ bài học trong quá khứ, cho tới bây giờ đều không cho Lệ Thú có cơ hội mở miệng dạy dỗ người.

Tuy rằng trên đường vẫn náo nhiệt như vậy, nhưng hành trình lại không chậm trễ một chút nào, không mất bao nhiêu thời gian, Tiểu Tiểu cùng Lê Thú đã đến Cẩm thành.

"Trước hết không nên vào thành." Lê Thú ngăn Tiểu Tiểu, khẽ nheo mắt lại, tay phải đã đặt lên trên vỏ kiếm.

Tiểu Tiểu không trả lời, chỉ dừng lại rồi hít thở, bởi vì bây giờ Cẩm thành càng quý dị hơn lần trước bọn họ tới.

Vốn phải là thành nhỏ có khói bếp lượn lờ nhưng giờ không có nửa sợi khói bếp nào, cửa thành đóng chặt, toàn bộ thành trấn dường như là bị tước đoạt mất sinh mệnh, trở thành một tòa thành chết.

"Nơi này..." Tiểu Tiểu sợ hãi lui về phía sau Lê Thú: "Còn có người ở không?"

Lê Thú không trả lời, sau một lúc lâu, Huyết Yêu kiểm bỗng nhiên ra khỏi vò: "Tiểu Tiểu."

"Thú ca?"

"Chúng ta... Trước tiên không nên đi vào." Tòa thành này rất quý dị, Lê Thú không xác định có thể mang Tiểu Tiểu đi ra được hay không.

"Cũng đã đến đây, sao có thể dễ dàng lùi bước chứ?" Tiểu Tiểu cho Lê Thú một ánh mắt kiên định, thuận bước một bước lên phía trước.

"Cẩn thận!" Đột nhiên sắc mặt Lê Thú biến đổi, kéo mạnh Tiểu Tiểu về.

Bất ngờ không kịp phòng bị, Tiểu Tiểu một đập vào ngực Lê Thú một chút, mà sắc mặt Lê Thú cực kỳ khó coi nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu toét miệng cười: "Thiếp không sao..."

Nghe thấy vậy, Lê Thú thở phào nhẹ nhõm, nheo mắt lại nguy hiểm, nhìn nửa đoạn phi tiêu bị ghim trong đất. Phần đuôi của phi tiêu buộc một mảnh vải màu trắng, phiêu đảng trong gió.

"Đi theo ta." Lê Thú do dự một chút, dứt khoát ôm lấy Tiểu Tiểu.

Như thế này, cũng không cần đi theo!

Lê Thú vươn tay, rút cái phi tiêu kia ra, quan sát tỉ mỉ cái phi tiêu kia một chút, phi tiêu lóe ra ánh kim loại sáng bóng, Lê Thú không hiểu nhướng mi, trên phi tiêu không có độc, theo lý mà nói, nếu như muốn tính mạng của bọn họ, trên cái phi tiêu này sẽ phải có độc.

"Thú ca." Cuộn tròn ở trong lòng Lê Thú Tiểu Tiểu kéo kéo tay áo của Lê Thú.

"Ừm?"

Tiểu Tiểu chỉ mảnh vải màu trắng: "Trên đó có chữ viết."

Nghe thấy vậy, Lê Thú lập tức gỡ mảnh vải xuống, nền màu trắng, chữ màu đen, dù tợn mà khủng bố — "Không nên lại tới đây!"

Lê Thú nhìn về phía vị trí phi tiêu bắn ra, nơi đó vẫn không hề có động tĩnh, là cơ quan, hay là người kia còn chưa đi?

Lập tức Lê Thú mang theo Tiểu Tiểu đến thẳng vị trí bắn ra phi tiêu, nhưng là lại một người cũng không có, cũng không có cơ quan...

Nói cách khác là người làm?

Như vậy khinh công của người kia khẳng định cao không tưởng tượng nổi!

"Thú ca," Tiểu Tiểu nhẹ giọng gọi, dường như là sợ quấy rầy Lê Thú: "Sao rồi?"

Lê Thú lắc đầu: "Không lạc quan. Chúng ta vào thành trước." Lê Thú tung mình như một đạo ánh sáng, bay thẳng qua tường thành, đi vào bên trong Cẩm thành.

Mà người cảnh cáo bọn họ lại ở phía sau yên lặng quan sát bọn họ.

"Dì, như vậy thật sự có được không?" Nhạc Khê nhìn về phía người bên cạnh. "Thật sự muốn cho bọn họ đi vào sao?"

Người kia đeo một cái mặt nạ được làm bằng sắt, nhìn từ trên thân hình cùng quần áo rất rõ ràng là một người phụ nữ — Nhiều Ninh Hinh.

"Ta cũng không có cách nào..." Nhiều Ninh Hinh thở dài: "Bệnh trạng của Hi Kiệt càng ngày càng rõ rệt, lúc này đây, vậy mà muốn đồ thành..." Nhiều Ninh Hinh dừng một chút: "Chỉ có Tiểu Thú mới có thể ngăn cản chàng!"

"Vậy ngại vì sao..."

Nhạc Khê không hiểu hỏi, lại bị Nhiều Ninh Hình cắt ngang: "Vì sao muốn ngăn cản Tiểu Thú?" Nhiều Ninh Hình hỏi lại.

Thấy Nhạc Khê gật đầu, Nhiều Ninh Hình cười khò: "Làm một mẫu thân, ta không muốn để Tiểu Thú gặp phải nguy hiểm!"

Ở chỗ khác, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu tiến vào Cẩm thành, phát hiện những nhà nào có người đều khóa chặt cửa, thỉnh thoảng có một đôi mắt hoảng sợ nhìn ra ngoài từ cửa sổ, nhưng là lại lập tức biến mất.

Dưới bầu không khí này, Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu không thể không cẩn thận từng li từng tí đi tiếp, nhưng chưa đi được mấy bước, lại phát hiện một đội ngũ, đội ngũ này người nào cũng mặc áo đen, rõ ràng trên người có võ công, Lệ Thú lui về phía sau một bước, một bước này vừa đúng kéo ra khoảng cách giữa hai tập người, tiện cho Lệ Thú dễ dàng tấn công và phòng thủ.

Đồng tử thủ lĩnh đội áo đen kia khẽ co rút lại, quan sát Lệ Thú từ trên xuống dưới, khi nhìn thấy Huyết Yêu kiếm trong tay Lệ Thú càng hút một ngụm khí lạnh, lập tức phân phó người phía sau hắn: "Phát tín hiệu! Gọi người kia tới đây!"

Nghe thấy phân phó của thủ lĩnh, thủ hạ không chút do dự đâm một cây Xuyên Vân tiễn, âm thanh chói tai vang lên trong nháy mắt, một đạo sương khói đỏ tươi phóng lên cao.

Lệ Thú nhìn bọn họ phóng ra Xuyên Vân tiễn, nhưng không có động tác gì, hắn muốn gặp là đầu lĩnh của bọn họ — người kia sẽ là phụ thân của hắn sao?

Sau khi phóng ra Xuyên Vân tiễn, đội người áo đen kia ă ý kết thành một trận nhỏ, chặn lại tất cả đường lui của Lệ Thú.

Ngay vừa lúc đội người áo đen kia kết xong trận, một đạo bóng dáng tựa như tia chớp màu đen phóng thẳng lên trời, một đường chạy về phía bọn họ, chùng vài lần hô hấp, đạo bóng dáng kia cũng đã đi tới giữa bọn họ, hoàn toàn vừa vặn đối mặt cùng Lệ Thú.

Mà thân thể Tiểu Tiểu không tự chủ được phát run, khí thế của người đàn ông kia quá mức khủng bố.

Dưới mặt nạ màu bạc lộ ra một đôi mắt lãnh khốc vô tình, như là u hồn sứ giả của địa ngục, khủng bố hơn cả khi Lệ Thú thi triển thức thứ hai đếm ngược từ dưới lên của Yêu Tuyệt kiếm. Một thân trang phục màu đen, giống như một con quạ toàn thân màu đen, chỉ là dùng một tư thái tùy ý đứng ở nơi đó, đã có áp đảo hết thảy khí thế.

Lệ Thú nhếch môi, mang theo Tiểu Tiểu lui về phía sau hai bước, ý đồ tránh thoát mũi nhọn của người đàn ông kia, nhưng là, người đàn ông kia rõ ràng nửa phần cũng không nhúc nhích, nhưng áp lực lại như hình với bóng đi theo bọn họ.

"Là ngươi." Sau một lúc lâu Lệ Thú nặn ra một câu: "Ngươi chính là Huyết Yêu giáo ..."

"Là ta!" Người đàn ông cắt ngang lời nói của Lệ Thú, ngả ngón nhún nhún vai, "Rất kinh ngạc sao? Hắn là không thể nào? Ta nhớ được ta rõ ràng đã nhắc nhở ngươi rồi. Ngươi phải nghĩ biện pháp giết ta..." Người đàn ông hạ giọng: "Bằng không, ta sẽ giết ngươi!"

Người đàn ông quét một vòng đám thủ hạ cầm như hến: "Các ngươi lui xuống trước đi."

"Dạ!" Đám người áo đen như lấy được đại xá lập tức thối lui.

Còn Lệ Thú gật đầu với Tiểu Tiểu, ý bảo nàng lui xuống trước, Tiểu Tiểu nghe lời lui đến một bên, loại chiến đấu cấp bậc này, nàng chỉ tổ làm vướng chân vướng tay thôi.

Cứ như vậy, ở trên đường cái lớn nhất rộng nhất của Cẩm Thành, hai cha con đầy tài hoa này sắp triển khai một cuộc đại chiến kinh thiên động địa!

Hai người chiếm cứ một phương, giằng co ai cũng không nhường ai, khí thế hai bên liên tiếp kéo lên, đến ngay cả gió cũng dường như dừng lại.

Ở một bên Tiểu Tiểu như ngừng thở, nhìn qua nhìn lại hai người, tư thế lúc đầu của hai người kia quả thực giống nhau như đúc, trong lòng Tiểu Tiểu đã biết được đáp án chuyển đi này của bọn họ, một đáp án bọn họ không mong muốn tiếp nhận nhất, hơn nữa còn là để cho bọn họ hiểu rõ bằng cách cách tàn khốc nhất.

Có lẽ Thú ca cũng đã biết được đáp án rồi...

Để cho người luôn tuân theo đạo đức luân lý như Lệ Thú dưới loại tình huống người chết ta sống đối mặt với cha của mình là chuyện tàn khốc cỡ nào đây?

Tiểu Tiểu khẽ thở dài.

Mà âm thanh thở dài rất nhỏ giống như là đốt lên loại tín hiệu nào đó, hai người đang giằng co đồng thời ra tay, trực tiếp vung kiếm chạy về phía đối phương. Chợt, kiếm cùng kiếm chạm vào nhau phát ra tiếng vang chói tai mà sắc bén, kiếm trong tay Lệ Hi Kiệt chẳng qua chỉ là một thanh kiếm bình thường, lại không phân cao thấp với Huyết Yêu kiếm trong tay Lệ Thú.

Chợt Lệ Thú lui về phía sau, ý đồ kéo dài khoảng cách, còn Lệ Hi Kiệt một bước không rời theo sát sau đó.

Đây có lẽ là trận chiến nguy hiểm nhất từ khi Lê Thú hành tẩu giang hồ tới nay, kiếm của Lê Hi Kiệt quá nhanh, quá ngoan lệ, quá trí mạng, mỗi một lần công kích đều đánh thẳng vào chỗ hiểm.

“Cheng —” Lê Hi Kiệt đánh một kiếm xuống phía dưới, Lê Thú không chút do dự đón đỡ, hai thanh kiếm phẩm chất khác nhau khá xa nhưng ma sát với nhau tạo ra tia lửa chói mắt.

Thậm chí là Lê Hi Kiệt còn hơn một bậc.

Gan bàn tay phải của Lê Thú nắm Huyết Yêu kiếm cháy ra máu tươi tí tách, khe thở gấp, lui về phía sau mấy bước.

Dưới mặt nạ, khuôn mặt lãnh khốc vô tình của Lê Hi Kiệt chau mày: “Ngươi không dùng hết toàn lực.” Đây là một câu khẳng định.

“Ngươi cũng không có.” Lê Thú đứng thẳng người, nhìn thẳng Lê Hi Kiệt, bình tĩnh trả lời, mà tay phải hắn khẽ run tựa hồ để lộ võ công của hắn cũng không cao cường như Lê Hi Kiệt.

“Ta không dùng hết toàn lực là vì ngươi không đáng giá.” Lê Hi Kiệt lười biếng duỗi thắt lưng, vắn cổ: “Nếu không muốn chết thì lấy ra chút thực lực, bằng không...” Kiếm của Lê Hi Kiệt chọt chỉ về phía Tiểu Tiểu: “Sau khi ngươi chết, người tiếp theo chính là nàng!”

Trong nháy mắt hàm dưới của Lê Thú kéo căng: “Không cho ngươi động đến nàng!”

“Ngươi nói không cho phép cũng chưa chắc? Lấy ra chút thực lực đi! Bằng không...” Lê Hi Kiệt nắm thật chặt kiếm trong tay. “Kiếm tiếp theo, cũng chính là tử kỳ của ngươi rồi!”

Lê Thú bước về phía trước một bước, bày ra một tư thế kỳ lạ, mà Lê Hi Kiệt vẫn tùy ý đứng ở đó, dường như không thấy được, nhưng mà chính cái thái độ tùy ý này lại làm tăng thêm vài phần áp lực.

Lúc này đây, cũng không giằng co thêm lần nữa, Lê Hi Kiệt dẫn đầu động thủ trước, Lê Thú lấy ra tốc độ nhanh nhất, năng lực cao nhất đối kháng cùng Lê Hi Kiệt.

Còn Lê Hi Kiệt vẫn gặp chiêu phá chiêu tùy ý ứng đối, còn có công kích càng thêm tùy ý, lại thường thường khiến Lê Thú trở tay không kịp.

Dưới mặt nạ đột nhiên Lê Hi Kiệt gọi lên một nụ cười quỷ dị: “Đủ rồi, ta chơi đùa đã rồi!”

Ngay tại lúc Lê Thú vừa mới ngăn cản được một chiêu kiếm của Lê Hi Kiệt, tay kia của Lê Hi Kiệt chọt rút ra một thanh chủy thủ, bất ngờ đâm về phía Lê Thú!

“Thú ca!” Tiểu Tiểu sợ hãi thét chói tai.

“Đừng tới đây!” Lê Thú gầm nhẹ, nhưng lại cứng rắn ngừng lại bước chân của Tiểu Tiểu.

Lê Hi Kiệt như không có gì đáng kể nhìn Lê Thú đang ôm bả vai: “Quá đáng tiếc, một kiếm kia rõ ràng là đâm về phía trái tim.”

Lê Thú không trả lời, trên mặt lại lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Rất kỳ quái vì sao vận công không được sao?” Thanh âm Lê Hi Kiệt giống như là đang quan tâm dạy một hậu bối, nhưng là loại này quan tâm lại không tới được đáy mắt.

Lê Thú vẫn không nói gì, mà là kéo dần khoảng cách giữa hai người.

Mà khi nghe thấy Lê Thú không có cách nào vận công, Tiểu Tiểu giật mình, người võ lâm không có cách nào vận công, khác gì một người bình thường chứ?

Tiểu Tiểu nhìn bốn phía xung quanh một vòng, chọn ra một tuyến đường, lặng lẽ di chuyển về phía Lê Thú.

Lê Hi Kiệt thờ ơ nhìn động tác mờ ám của Tiểu Tiểu, nhưng không có ngăn cản, mà là nói tiếp vấn đề của mình.

“Bởi vì, ta đã chặn lại năm Đại huyết của ngươi.” Lê Hi Kiệt mỉm cười nói ra lời nói tàn nhẫn: “Trừ ta ra, không ai có thể giải khai.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Biến đổi lớn

Không có cách nào vận công Lệ Thú neho mất lại, khí thể cũng không rơi xuống hạ phong, một tia không lùi bước đối đầu trực tiếp với Lệ Hi Kiệt. Nếu là lúc này có một tia khiếp đảm, hẳn sẽ phải thua không thể nghi ngờ, nhưng rõ ràng hiện tại hẳn cũng đã lâm vào tuyệt cảnh.

"Muốn để lại di ngôn gì không?" Lệ Hi Kiệt liếc Tiểu Tiểu đang cẩn thận tới gần bọn họ một cái, ánh mắt lại nhìn về phía Lệ Thú, ngữ điệu ngả ngớn mà không kèm chế được: "Nếu không nhanh lên một chút, tiểu nha đầu kia có thể cũng tới rồi."

Mặt Lệ Thú không chút thay đổi nhìn Lệ Hi Kiệt, bỗng rút chủy thủ trên vai ra, máu tươi lập tức ồ ồ chảy xuống từ trên vai: "Ông đến cùng có phải ..." Cha ta... nhưng Lệ Thú không có hỏi ra miệng, đáp án rõ ràng như vậy, Yêu Tuyệt kiếm chiêu giống nhau, hiểu biết lộ tuyến vận hành nội lực của Yêu Tuyệt kiếm như vậy, trừ phụ thân hẳn còn có thể là ai?

Nhưng là, phụ thân hẳn, một thế hệ anh hùng, tại sao có thể làm ra chuyện như vậy? Tại sao có thể chia mũi dao về phía hẳn?

Cùng với biết đáp án thật sự còn không bằng giả bộ hồ đồ.

"Chàng ấy sẽ không chết, cũng sẽ không có di ngôn!" Tiểu Tiểu kiên định đứng ở bên người Lệ Thú, nhìn Lệ Hi Kiệt, nàng không công kích bừa, người đến Lệ Thú cũng đánh không lại nàng làm sao có thể thắng?

"Tiểu nha đầu, ngươi cứ khẳng định như vậy?" Lệ Hi Kiệt liếc xéo Tiểu Tiểu, ánh mắt lạnh như băng khiến Tiểu Tiểu khẽ run rẩy một cái.

"Khẳng định!" Ánh mắt của Tiểu Tiểu kiên định.

"Dựa vào cái gì?"

"Chỉ bằng ông còn có ý thức ban đầu của mình!" Tiểu Tiểu vươn tay mở ra, một cái khóa trường mệnh khéo léo xuất hiện trên tay Tiểu Tiểu.

Vậy mà nhìn thấy cái khóa này Lệ Hi Kiệt lại lui về phía sau nửa bước, dường như là nhận lấy một cái gì đó đáng sợ.

"Xem đi, ông còn nhớ rõ!" Tiểu Tiểu thấy Lệ Hi Kiệt lui bước: "Cho dù đã nhập ma, ông vẫn còn nhớ rõ thể nhi của ông! Cái khóa trường mệnh này, là ông để lại cho Thú ca."

Cái khóa trường mệnh này là Vân Hành nhờ Sở Lăng mang tới cho bọn họ, vào lúc thích hợp nhất đã cứu Lệ Thú cùng Tiểu Tiểu.

Lệ Hi Kiệt lao đảo lui liên tiếp hai bước, đầu cúi thật thấp, rốt cuộc nhìn không thấy được ánh mắt của hẳn. Nhưng bỗng nhiên Lệ Thú lại biến sắc, kéo Tiểu Tiểu về, chạy thẳng tới một hướng khác — bây giờ đến khinh công căn bản nhất hẳn cũng không thi triển được.

Mà Lệ Hi Kiệt dường như bị kích thích, hai mắt ửng đỏ, hung tợn nhìn chằm chằm Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú, vội chạy thẳng tới trước mặt Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú.

Một thanh kiếm chỉ thẳng về phía hai người.

Lệ Hi Kiệt gỡ mặt nạ trên mặt xuống, khuôn mặt xinh đẹp mà thành thực đầy gãy dựa nhìn hai người.

Lệ Thú nhìn Lệ Hi Kiệt, đây là lần đầu tiên hai người chính thức mặt đối mặt. Lệ Thú che trước Tiểu Tiểu, nhìn chằm chằm phụ thân mình.

Sau một lúc lâu, kiếm trong tay Lệ Hi Kiệt không có di động chút nào, bỗng nhiên, Lệ Hi Kiệt xuất hiện thần sắc thống khổ, một tiếng thét dài phóng lên cao, Lệ Hi Kiệt ôm đầu, thống khổ khẽ cuộn thân mình lại.

"Tiểu Thú..."

"... Rất xin lỗi."

"Đi mau..."

Lời nói đứt quãng của Lệ Hi Kiệt, lại khiến Lệ Thú chần chờ đến gần một bước rồi một bước.

Chợt, một đạo kiếm khí quét tới, chém thẳng vào bụng Lệ Thú, miệng vết thương rất sâu, khiến Lệ Thú nửa quỵ ngã trên mặt đất.

"Thú ca!" Tiểu Tiểu giật mình, lập tức đỡ lấy Lệ Thú lưng lay sắp đổ, "Thú ca..."

Nhưng Lệ Thú lại đem lực chú ý tập trung ở trên người Lệ Hi Kiệt, không chút để ý tới thương thế của mình.

Lệ Hi Kiệt lại thét dài một tiếng, vang vọng toàn bộ Cẩm thành. Bỗng Lệ Hi Kiệt ngẩng đầu, lãnh khốc trong ánh mắt khiến cho người ta kinh hãi: "Giết người!"

Nói xong, Lệ Hi Kiệt chạy một bước dài về phía Lệ Thú, mà lần này, động tác của hẳn tựa hồ không còn linh hoạt như trước.

"Cheng — "

Hai thanh kiếm cùng đánh vào một chỗ, một người phụ nữ đứng ở trước mặt Lê Thú và Tiểu Tiểu, Nhiều Hình Ninh, Nhiều Hình Ninh cố hết sức ngăn cản công kích của Lê Hi Kiệt, lui về phía sau nửa bước: "Tiểu Khê, mang theo hai người bọn họ đi đi!"

"Dì, người..." Lúc này Nhạc Khê đứng bên cạnh Lê Thú và Tiểu Tiểu.

"Đi theo hai người bọn họ đi, không cản trở lại!" Nhiều Hình Ninh hô.

Lê Hi Kiệt lui về phía sau một bước, dường như không hề có lý trí, chuyển mục tiêu công kích lên trên người Nhiều Hình Ninh.

Mà Nhiều Hình Ninh thừa dịp này, lấy xuống mặt nạ trên mặt, nhìn về phía Lê Thú, về mặt hòa ái đầy ánh sáng của tình mẹ: "Tiểu Thú..."

"Nuông..." Lê Thú nhìn Nhiều Hình Ninh, người phụ nữ xinh đẹp cùng ôn nhu như vậy là mẫu thân của hắn.

Nhiều Hình Ninh xoay người, giằng co cùng Lê Hi Kiệt: "Ta không sao đâu. Tiểu Khê, mang theo bọn họ đi!"

"Không được!" Lê Thú lập tức phản đối, lưng la lung lay đứng lên, "Ta muốn ở lại..."

Không đợi Lê Thú nói xong, Nhạc Khê ra tay dễ dàng, trực tiếp điểm huyệt ngũ của Lê Thú, Lê Thú không có nội lực, lại bị thương nên lập tức ngất đi.

"Chúng ta đi cùng nhau nhé!" Tiểu Tiểu hô lên với Nhiều Hình Ninh.

"Chàng sẽ không xuống tay với ta đâu." Tiểu Tiểu không nhìn thấy biểu cảm của Nhiều Hình Ninh, nhưng có thể cảm thấy sự chắc chắn của Nhiều Hình Ninh.

"Phải đuổi tới kịp đó! Bà bà."

"Nhất định!" Nhiều Hình Ninh đáp lời, đợi sau khi mấy người đi rồi, Nhiều Hình Ninh thấy khí thế trên người Lê Hi Kiệt không ngừng tăng cao, nhẹ nhàng thấp giọng lầm bầm một câu: "Tiểu Tiểu... Tiểu Thú ta liền nhờ cậy vào con thôi!"

Nhiều Hình Ninh chậm rãi nhắm mắt lại, khoe môi gọi lên nụ cười tuyệt mỹ — Hi Kiệt, có thể gả cho chàng thật hạnh phúc.

Huyết quang..

Văng khắp nơi.

...

...

Trận chiến kinh thiên động địa, lại làm người ta tuyệt vọng kia đi qua được nửa tháng, vết thương của Lê Thú cũng hơi khép lại, nhưng Lê Thú lại giống như mất đi cái gì luôn ngồi lẳng lẳng một mình, cái gì cũng không làm.

Trong quá khứ, Lê Thú mặc dù cũng trầm mặc, vẻ mặt cũng nghiêm túc, nhưng sẽ không ngồi lẳng lẳng một mình như vậy.

Nội lực của hắn vẫn không có cách nào vận hành, mỗi khi gặp phải chỗ huyệt đạo bị Lê Hi Kiệt phong bế, nội lực đã ngưng kết sẽ tán loạn.

"Thú ca..." Tiểu Tiểu từ sau lưng Lê Thú đưa tay nhẹ nhàng khoát lên vai hắn.

"Tiểu Tiểu."

"Thực xin lỗi." Nếu nàng có thể kiên trì mang theo Nhiều Hình Ninh đi cùng, có lẽ...

"Không liên quan đến nàng." Lê Thú yên lặng ôm lấy Tiểu Tiểu, để nàng ngồi ở trên đùi hắn, một tiếng thở dài nào nề truyền vào tai Tiểu Tiểu: "Là ta sơ ý, ta đã cho là ta đã đủ mạnh, cũng đủ để bảo vệ người bên cạnh, nhưng là, ta lại thua thảm như vậy, thua nhiều như vậy."

"Thú ca, chàng..."

"Không cần an ủi ta, ta biết cái ta cần là gì." Lê Thú đánh gãy lời nói của Tiểu Tiểu: "Ta dùng nửa tháng để thương tâm, để khổ sở, nhưng là, nàng từng nhắc ta, tương lai còn rất dài, nếu như sa vào quá khứ như thế, vậy rất bi ai..."

Tiểu Tiểu yên lặng nghe, lúc này cái Lê Thú cần là nói ra hết.

"Nếu ta có thể trở nên mạnh hơn thì tốt rồi!" Ánh mắt Lê Thú trở nên kiên định: "Đủ mạnh để ngăn phụ thân lại, không để ông ấy nhập ma nữa."

Tình huống lần này của Lê Hi Kiệt không giống với tình huống lúc trước của Lê Thú, sau khi Lê Thú nhập ma hoàn toàn không có ý thức của mình, còn

lại chỉ là trí nhớ sau đó mà thôi.

Mà Lê Hi Kiệt lại là sau khi nhập ma sau hoàn toàn hình thành ý thức của mình, dường như biến thành một người khác.

"Chàng muốn làm gì?" Tiểu Tiểu không hiểu nhìn Lê Thú.

"Trở lại Cổ thành!" Lê Thú quyết đoán: "Đi tìm Đại bá và Được vương tiền bối!"

Tiểu Tiểu vron hai tay vòng quanh cổ Lê Thú: "Thú ca, cho dù chàng ở nơi nào, thiếp đều đi với chàng."

"Cám ơn nàng, Tiểu Tiểu." Lê Thú khẽ nở nụ cười, ấm áp mà bình thản.

Nhạc Khê nấp ở ngoài cửa, thấy vẻ mặt hạnh phúc của hai người thì khẽ thở dài, một khi trở lại Cổ thành sẽ nhìn thấy Sở Văn Xuyên nhỉ?

Như vậy nàng nên đối mặt như thế nào?

Người nàng giết là muội phu của hấn!

Sau khi tinh thần của Lê Thú tốt hơn, ba người liền bước trên con đường trở về Cổ thành, bọn họ còn phải ngăn cản Quý Nho Hiếu sắp lên đường.

Mà, trong lúc đó Nhạc Khê cũng không đến gần Lê Thú cùng Tiểu Tiểu, luôn yên lặng đi theo phía sau Tiểu Tiểu cùng Lê Thú.

Trải qua gần hai tháng hành tẩu, mấy người Lê Thú cuối cùng cũng về tới Cổ thành, mà một bước bọn họ tiến vào cổng chính của Cổ thành, Nhạc Khê liền ngăn cả người — nàng thấy được Quý Nho Hiếu đang tản bộ cùng Sở Văn Di.

Tên kia còn sống? Nàng không dám trúng trái tim sao?

Nhưng cái này cũng khiến Nhạc Khê thờ phào nhẹ nhõm.

Ít nhất nàng không phải khó có thể đối mặt với Sở Văn Xuyên rồi.

"Tứ ca, tứ tẩu? Tại sao các người đã trở lại?" Sở Văn Di tò mò nhìn Lê Thú cùng Tiểu Tiểu, còn có Nhạc Khê phía sau bọn họ.

"Trước hết không nên đi Cẩm thành." Lê Thú không trả lời vấn đề của Sở Văn Di, ngược lại nói với Quý Nho Hiếu: "Nơi đó bây giờ không phải là chỗ người có thể đến."

"Vì sao?" Quý Nho Hiếu không hiểu hỏi.

"Người cảm thấy một nơi mà thiếu chút khiến hấn chết ở đó, người có thể đi sao?" Nhạc Khê nhàn nhạt mở miệng, liếc Lê Thú một cái.

"Chết ở... Nơi đó." Sở Văn Di ngăn cả người, trong mắt nàng, võ công của Lê Thú gần như vô địch thiên hạ, đến ngay cả những tiền bối đã thành danh giang hồ từ lâu cũng không nhất định có thể đánh thắng được hấn: "Cao thủ ở Cẩm thành rất nhiều à?"

Lê Thú trầm mặc, mà Tiểu Tiểu nắm lấy tay Lê Thú, khẽ gật đầu với hấn, bọn họ cần mọi người ủng hộ mới có thể có cơ hội trong thời gian ngắn nhất đánh bại Lê Hi Kiệt.

"Không nhiều lắm, chỉ có một." Lê Thú trả lời.

"Một người? !" Sở Văn Di cảm thấy không thể tin nổi: "Là ai?"

"Cha ta."

Một mảnh trầm mặc quý dị nhất thời bắt đầu lan tràn ở trong sân.

Phụ thân của Lê Thú vậy mà thiếu chút nữa thì giết hấn?

"Vi... Vì sao?"

Lê Thú tiếp tục trầm mặc, sau một lúc lâu: "Gọi Đại bá, Tam ca còn có nhạc phụ bọn họ cùng đến đây đi!"

Không bao lâu, mấy người đã đến cùng nhau, khi Sở Văn Xuyên nhìn thấy Nhạc Khê, hấn kinh ngạc vron tay rất không lễ phép chỉ về phía Nhạc Khê: "Người... Người tại sao lại ở đây!"

"Ta vì sao không thể ở đây?" Nhạc Khê nhún vai một cái, cười khanh khách nhìn Sở Văn Xuyên, Quý Nho Hiếu đã không có chuyện gì, như vậy hãy để cho bí mật kia chết trong lòng nàng đi!" "Tiểu ca, người thật đúng là vong ân phụ nghĩa, ta đã nói qua muốn người chờ ta mà!"

"..." khóa miệng Sở Văn Xuyên khẽ co giật, quá mức kinh hãi thế tục, không thềm đề ý tới Nhạc Khê nữa.

"Vị này là..." Sở Lăng tò mò nhìn Nhạc Khê.

"Là người bên cạnh nương con." Lê Thú giải thích cho Sở Lăng: "Lần này đi Cẩm thành, chính là nàng cứu chúng con ra."

Nghe thấy vậy, Sở Lăng cảm kích nhìn về phía Nhạc Khê, hướng nàng ôm quyền.

Kế tiếp, Lê Thú nói kỹ lại một lần hành trình lần này của hắn cùng Tiểu Tiểu ở Cẩm thành, mà hắn càng nói, sắc mặt mọi người càng khó coi.

"Con là nói... Cha con, nhập ma rồi?" Sở Lăng nuốt nước miếng: "Giống như lần đó con ở Thiếu Lâm tự?"

Lê Thú gật đầu: "Càng nghiêm trọng hơn nữa là con không đánh lại ông ấy."

Sở Lăng trầm mặc, Lê Thú đã luyện thành một chiêu cuối cùng của Yêu Tuyệt kiếm ngay cả hắn cũng không đánh lại, mà Lê Hi Kiệt càng hơn một bậc, như vậy phần thắng của hắn là không đáng nói.

"Nương con... Chắc là không sao đâu." Sở Lăng không xác định an ủi, một người nhập ma thì có tình nghĩa gì đáng nói?.

Lê Thú chỉ là trầm mặc, không có trả lời, hắn cũng không biết đáp lại như thế nào.

"Võ công của con cũng bị phong bế?" Cổ vương đặt tay lên trên cổ tay của Lê Thú, tuy không có y thuật lợi hại như Dược vương, nhưng Cổ vương cũng là người am hiểu y thuật, hơn nữa càng quen thuộc với kinh lạc hơn.

Nhưng là, Cổ vương vận mấy càng ngày càng chặt, cuối cùng bắt đắc dĩ lắc đầu: "Ta không có biện pháp."

Lê Thú thu tay, một chút biểu cảm để ý cũng không có: "Không sao cả."

Từ một tuyệt thế cao thủ trở thành một người bình bình thường thường, đây là loại chênh lệch nào chứ? Nhưng là Lê Thú hết lần này tới lần khác nhẹ nhàng băng quơ như vậy, Tiểu Tiểu cũng là một vẻ mặt không thêm để ý.

"Nhưng là..."

"Cha." Tiểu Tiểu mở miệng: "Khi con với Thú ca quen nhau chàng cũng không sử dụng võ công đó! Hơn nữa, nói không chừng qua vài ngày nữa sẽ tự mình giải huyết nữa!"

"Ừm." Lê Thú gật đầu đồng ý: "Tin tưởng con, con sẽ ngăn cản cha con!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Nguy cơ của Dạ Ngưng Bảo

Sau khi trở lại Cẩm thành, Lê Thú cũng không vội vàng khôi phục công lực, mà là lấy gia quy Lê gia đã bao đời nay của bọn họ từ chỗ Tiểu Tiểu, mỗi một điều đều đọc tỉ mỉ, nhưng càng đọc, Lê Thú càng kinh hãi, mỗi một thể hệ Lê gia, tựa hồ đều hạ quyết tâm hẳn phải chết, còn có không ngờ được đều là những người tiêu sái không kém chế được, ở trong gia quy Lê gia cho dù là phát biểu đứng đắn nghiêm túc, hoặc kỳ quái dường như oán trách, mỗi một người Lê gia đều ghi lại tên cùng tuổi của mình xuống đây, mỗi một người tuổi cũng không lớn, chỉ có tầm trên dưới bốn mươi, đúng tuổi tráng niên.

Lê Thú nhìn mãi một tờ cuối cùng, thờ dài muốn gấp sách lại. Ánh nền màu da cam, khiến hắn cảm thấy có chút mỏi mắt.

"Thú ca!" Tiểu Tiểu bỗng dè lại tay Lê Thú đang muốn gấp sách lại: "Chàng xem nơi này." Tay kia của Tiểu Tiểu thì chỉ về phía một trang giấy trống không.

"Nơi này..." Lê Thú cẩn thận nhìn trang giấy trống không, trang giấy có nếp nhăn hơi mất tự nhiên, hình như có chữ viết gì đó.

"Hình như là ám hiệu!" Tiểu Tiểu bắt đầu hưng phấn đứng lên: "Thú ca! Chúng ta dùng lừa hơ đi!" Lần đầu tiên gặp được loại vật này Tiểu Tiểu hưng phấn lấy ngón nền qua.

"Tiểu Tiểu." Lê Thú giữ chặt Tiểu Tiểu, có thói quen cẩn thận nên Lê Thú không muốn mạo hiểm: "Vạn nhất cháy hỏng thì làm sao bây giờ?"

"Vậy lại nghĩ cách khác, không thử thì làm sao mà biết đáp án?" Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt.

"Chúng ta có thể tìm người đến xem." Lê Thú kéo tay Tiểu Tiểu về, muốn gấp lại gia quy.

"Ba!" Tiểu Tiểu lại dè xuống, ngăn cản động tác của Lê Thú: "Chúng ta cẩn thận một chút là được rồi!"

Lệ Thú không đáp lời, mà là lại dịch chuyển tay của Tiểu Tiểu ra, lại gấp sách.

"Đại đầu gỗ!" Tiểu Tiểu bỗng nhào vào trên người Lệ Thú, Lệ Thú phát hiện gần đây Tiểu Tiểu càng ngày càng giống mỗ tiểu quý, luôn nhào vào trên người hân như thói quen: "Thử một chút cũng không rơi mất tý thịt nào! Người ta rất tò mò mà!"

Lệ Thú tiếp tục lắc đầu.

"Này này này, đại đầu gỗ, chàng hơi quá đáng đó!" Tiểu Tiểu kháng nghị.

"Tiểu Tiểu." Cuối cùng Lệ Thú cũng mở miệng, nhưng Tiểu Tiểu nghe thấy ngữ điệu quen thuộc kia khóe miệng lại co rút — đại đầu gỗ lại muốn thao thao bất tuyệt rồi!

"Thiếp còn có việc!" Chợt Tiểu Tiểu nhảy xuống từ trên người Lệ Thú: "Nói không chừng tiểu tử béo không tìm thấy được thiếp sẽ khóc đó!" Lệ Vân sẽ khóc? Đi lừa quý đi?

Thấy tốc độ biến mất trong nháy mắt của Tiểu Tiểu, Lệ Thú ngây ngẩn cả người.

Hắn chẳng qua là muốn nói để cho nàng thử xem mà thôi!

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?

Lệ Thú nhìn Tiểu Tiểu chạy trốn, liền cất kỹ gia quy nhà mình, chọn một quyển sách khác, lẳng lặng chờ Tiểu Tiểu trở về.

Cái bóng kéo dài dưới ánh nến, Tiểu Tiểu thò đầu từ bên ngoài nhìn vào, lại rón ra rón rén đi đến. Lệ Thú liếc nàng một cái, ánh mắt lại trở lại trên sách.

"Thú ca." Tiểu Tiểu nịnh nọt tiến đến phía sau Lệ Thú, đâm lưng cho hắn.

"Ừm?" Ánh mắt của Lệ Thú vẫn nhìn vào sách không rời.

"Chàng để thiếp thử xem đi!" Tiểu Tiểu lập tức giơ ba ngón tay lên, đặt tới cạnh đầu làm động tác thề: "Thiếp thề, nhất định sẽ không làm hỏng gia quy đâu!"

"Ban đầu, ta cũng muốn để nàng hơ lửa thử xem." Lệ Thú chậm rãi lật một trang sách.

"Thú ca! Chàng đúng là tốt nhất!" Tiểu Tiểu lập tức hoan hô, thậm chí tiến đến hôn một cái lên mặt Lệ Thú.

"Nhưng là..." Thật đáng tiếc mỹ nhân kế không có hiệu quả, Lệ Thú không bị ảnh hưởng một chút nào, chậm rãi mở miệng.

"... Nhưng là?" thấy Lệ Thú kéo dài Tiểu Tiểu hết sức im lặng — đến tốt cùng là tên khốn nào dạy Lệ Thú chiêu này? Nhưng Tiểu Tiểu suy nghĩ một hồi lâu, cuối cùng xác định hình như tên khốn kia chính là nàng.

"Vừa rồi nàng chạy mất, xem ra là nàng không đồng ý, bởi vậy, coi như thôi."

"..."

Nhưng giọng điệu vừa rồi của Đại đầu gỗ rõ ràng là muốn dạy dỗ người mà!

Chẳng qua, người có kế Trương Lương, ta có thang treo tường. Bàn về võ công, có lẽ mười Tiểu Tiểu cũng đấu không lại một Lệ Thú, nhưng nếu như bàn về mưu trí, mười Lệ Thú cũng đấu không lại một Tiểu Tiểu.

Hơn nữa, ai bảo nhược điểm lớn nhất của Lệ Thú chính là Tiểu Tiểu?

Bởi vậy, cuối cùng Tiểu Tiểu vẫn lấy được gia quy Lệ gia, cẩn thận hơ trang giấy trên lửa, dần dần trên sách xuất hiện chữ viết phóng đãng không kèm chế được — giang hồ đồn quả nhiên không giả!

Nhưng là, chữ viết phía trên càng ngày càng nhiều, không giống chỉ có ngắn gọn một câu trong gia quy như quá khứ, mà là một bức thư rất dài, kí tên càng khiến Tiểu Tiểu cùng Lệ Thú chấn động.

Lệ Hi Kiệt, ghi lại hai mươi bốn tuổi, tháng năm năm Giáp Tý.

Một năm kia, Lệ Thú vừa mới sinh ra.

Đây là một bức thư viết cho Lệ Thú.

Trong thư ghi lại kỹ càng vận mệnh người Lệ gia, giải thích vì sao thời điểm người Lệ gia viết xuống gia quy đều còn trẻ như vậy.

Trong thư cũng viết xuống bất đắc dĩ cùng kỳ vọng của Lệ Hi Kiệt, giao con của mình vào trong tay người khác như thế nào không phải là một loại gần

như bất đắc dĩ xót xa?

Lệ Hi Kiệt hi vọng giúp được người Lệ gia thoát khỏi loại vận mệnh cực kỳ đáng buồn này, chẳng qua, nhìn từ tình huống bây giờ, dường như Lệ Hi Kiệt đã thất bại rồi.

Trong thư càng viết rõ những yêu thương cùng mong đợi với Lệ Thú.

"Nếu như ta không có cách nào hoàn thành chuyện này, Tiểu Thú, Lệ gia phải dựa vào con rồi!"

Điều duy nhất làm người ta không hiểu được là Lệ Hi Kiệt ghi lại kỹ càng cách dùng cùng hiệu quả của La mạc trận, còn có lý giải La mạc trận của ông ta.

Lệ Thú khép lại gia quy, đẩy tới trước mặt Tiểu Tiểu, chậm rãi nhắm mắt lại, khi mở đã là một mảnh kiên định.

Bây giờ hẳn đã có thể xác định được con đường của mình rồi!

Hắn dường như đã có thể thoát khỏi trạng thái nhập ma này, nhưng lại làm thế nào để trợ giúp Lệ gia chứ?

Lệ Thú tự hỏi, mà Tiểu Tiểu cũng không tranh cãi âm ỉ, lẳng lặng ngồi bên cạnh Lệ Thú, lật xem gia quy Lệ gia, thử tìm lại trên trang trống không có thêm manh mối gì không, thật đáng tiếc, lần này cái gì cũng không có.

Sau một hồi lâu Lệ Thú không nhúc nhích, còn Tiểu Tiểu thì đang ngủ, nằm ở trên đùi Lệ Thú, không còn vẻ buồn bã như thường ngày, yên tĩnh bình thản.

Lệ Thú hạ mắt nhìn Tiểu Tiểu yên tĩnh mỉm cười, để phiền não qua một bên, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Tiểu, đặt lên trên giường, nằm bên cạnh nàng.

Chỉ cần có nàng, sẽ một đường đi tới!

...

...

Sau khi Lệ Thú tìm được thư của Lệ Hi Kiệt, liền bắt đầu bắt tay vào khôi phục công lực, không có vũ lực làm chống đỡ, tất cả đều là chỉ biết nói mà không biết làm.

Muốn gỡ bỏ kinh mạch đơn giản có hai loại phương pháp, một loại là từ người khác ngưng tụ nội lực đúng bệnh hốt thuốc giải huyết đạo.

Một loại khác đó là tự mình giải huyết đạo.

Lệ Thú lựa chọn là loại thứ hai, bởi vì nội lực của mỗi người ở Cổ thành có thể so sánh với Lệ Hi Kiệt, tất nhiên cũng không giải được cách điểm huyết của Lệ Hi Kiệt.

Nhưng là, mỗi khi Lệ Thú ngưng tụ được một chút nội lực, chỉ cần vận hành, sẽ dần dần tán loạn, việc này dường như thành một việc vĩnh viễn không có bờ bến.

Tổng quát mà nói, Cổ thành che giấu tất cả gió lốc che giấu dưới yên tĩnh tường hòa, mỗi người đều biết sự yên tĩnh ngán ngùi này không dễ cỡ nào.

Nhưng là một ngày trung tuần tháng mười hai, Cổ thành cũng không còn cách làm làm bộ như yên bình được nữa.

Con trai thứ của Sở Lăng Sở Văn Vũ đến.

Còn mang đến một tin xấu không thể xấu hơn được nữa.

Dạ Ngưng Bảo bị người đánh chiếm!

"Con nói cái gì!" Ba một tiếng Sở Lăng đập bàn: "Sao Dạ Ngưng Bảo có thể bị người đánh chiếm?"

Kinh sợ cùng nghi hoặc cùng nhau bùng nổ, vẫn luôn hòa ái rất có phong thái trưởng giả nhưng bây giờ vẻ mặt của Sở Lăng lại có chút vặn vẹo.

"Là... Là một người đàn ông đeo mặt nạ!" Sở Văn Vũ mở miệng: "Toàn bộ thủ hạ của hắn đều là hạng người có võ công cao cường, mà người của Dạ Ngưng Bảo..."

Sở Lăng phát tay ý bảo hắn không cần nói thêm gì nữa, người đàn ông mang mặt nạ rõ ràng là Lệ Hi Kiệt, người trong Dạ Ngưng Bảo tuy có võ công cao cường nhưng dù sao đều đã già rồi, làm sao có thể là đối thủ của Lệ Hi Kiệt?

"Người của Dạ Ngưng Bảo sao rồi?" Sở Lăng hỏi vấn đề đáng quan tâm nhất.

"Nhị thúc và đại ca, dẫn theo phần lớn người Dạ Ngưng Bảo trốn đi, nhưng là..." Sở Văn Vũ chần chờ, lại nói tiếp: "Người Dạ Ngưng Bảo bồi dưỡng

chết trận, còn có một phần không rõ tung tích." Sở Văn Vũ thở dài: "Còn có một số tiền bối cũng không rõ tung tích, bao gồm... Triển Anh Hào tiền bối."

"..."

Một hồi yên tĩnh không tiếng động, người quen thuộc đột nhiên hành tung không rõ, hiển nhiên là dữ nhiều lành ít.

Một hồi lâu Lê Thú cũng không biết nói gì, bởi vì chuyện của Lê gia, đã liên tiếp hại chết nhiều người như vậy, tranh đoạt Huyết Yêu kiếm, vây công Thiếu Lâm tự, thảm án ở Cẩm thành, mẫu thân qua đời, Dạ Ngưng Bảo bị tập kích, bây giờ, đến ngay cả người vẫn luôn chiếu cố bọn họ là Triển Anh Hào tiền bối cũng không rõ tung tích...

Lê Thú cảm thấy xin lỗi kiểu gì cũng đều yếu ớt vô lực.

"Người đàn ông tấn công Dạ Ngưng Bảo tựa hồ đang tìm người nào đó..." Đường như Sở Văn Vũ nghĩ đến cái gì đột nhiên mở miệng.

"Tìm người? Vì sao?" Mọi người kinh ngạc mở to mắt.

"Hắn dường như tìm..." Sở Văn Vũ liếc ra phía ngoài cửa, ngoài cửa là Dược vương đang ôm Lê Văn đi dạo: "Tìm Dược vương."

"Dược vương?"

"Ừm." Sở Văn Vũ khẳng định gật đầu: "Trong miệng người kia liên tục lẩm bẩm: nhất định phải tìm được Dược vương, nhất định phải cứu nàng..."

Bỗng Lê Thú ngẩng đầu, chợt bắt lấy ba vai của Sở Văn Vũ: "Người nói ông ta muốn cứu ai?"

Tuy Lê Thú đã mất đi võ công, nhưng sức mạnh không thể khinh thường, nắm cho đến khi Sở Văn Vũ nhếch miệng: "Ta cũng không biết hắn muốn cứu ai, hình như... Là một người phụ nữ." Tuy chán ghét Lê Thú, nhưng lại ngại mặt mũi của Sở Lăng, Sở Văn Vũ vẫn thành thật trả lời.

Về mặt của Lê Thú bỗng nhiên thả lỏng, dường như nhận được xác định một việc còn chưa chắc chắn.

Mẫu thân của hắn còn chưa chết! Người mẫu thân cười ôn nhu với hắn, liều mạng bảo vệ hắn còn chưa chết!

Lê Thú thở phào nhẹ nhõm thật sâu.

Tiểu Tiểu khoát tay lên vai Lê Thú, mỉm cười với hắn.

Bên kia tâm tình Sở Lăng lại tuyệt đối không vì nhận được tin tức Nhiều Hình Ninh không chết mà thả lỏng, bởi vì hiện tại hắn là thống soái của Dạ Ngưng Bảo, hắn phải đoạt lại Dạ Ngưng Bảo!

Mà hắn phải đối mặt cũng là huynh đệ kết nghĩa của hắn.

"Văn Xuyên."

"Vâng, cha!" Sở Văn Xuyên lưu loát đáp lời.

"Con lặng lẽ đưa Dược vương tới Cẩm thành, sau khi chữa khỏi cho Hình Ninh rồi trở lại." Sở Lăng hạ mệnh lệnh.

"Được!" Tuy hắn cũng đang lo lắng cho Dạ Ngưng Bảo, nhưng Nhiều Hình Ninh bên kia tuyệt đối không thể chậm trễ, nếu như chậm vài bước có thể, Nhiều Hình Ninh sẽ chết mất.

"Ta với ngươi cùng đi!" Bỗng Nhạc Khê từ ngoài cửa đi vào: "Ta rất quen thuộc Cẩm thành!"

Sở Văn Xuyên thoáng suy xét, liền gật đầu: "Được!" Tuy Nhạc Khê chỉ là phụ nữ, nhưng thân thủ mạnh mẽ lại chân thật đáng tin.

Sở Lăng cũng gật đầu: "Còn ta bây giờ sẽ tới chỗ người Dạ Ngưng Bảo ẩn thân, Văn Vũ, con nghỉ ngơi hai ngày, hai ngày sau lập tức tranh thủ trở về!"

"Con rõ rồi, cha!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: câu kết

"Cha, con với cha cùng về Dạ Ngưng Bảo!" Vẫn không được tính vào bỗng Sở Văn Di mở miệng.

"Văn Di!" Sở Lăng nhú mày, nhìn thoáng qua Quý Nho Hiếu vẫn nhúc: "Con ở đây đi."

"Không cần để ý tới ta." Quý Nho Hiếu mỉm cười, liếc mắt nhìn nhau với Sở Văn Di: "Ta ở lại đây, chờ tiểu Di." Đây là biện pháp giải quyết tốt nhất, Quý Nho Hiếu tay trái gà không chặt cho dù đi theo cũng chỉ vướng víu thôi: "Ta sẽ chờ nàng trở về."

Hai người đã trải qua khảo nghiệm sinh tử, tình cảm dường như đã xác định ổn định rồi, nhưng nhân vật như vậy nói chuyện, thấy thế nào cũng không thích hợp, một đấng mày râu lại đi nói với một cô gái nhỏ sắp lao ra tiền tuyến: "Ta chờ nàng trở về" ... Hình như bị ngược nhỉ?

Nhưng là, không ai đi tính toán những thứ chi li này, sau ngày định ra hành trình, người ở Cổ thành liền chia thành ba đường, một đường lấy Sở Lăng cầm đầu đi thẳng tới chỗ Sở Văn Vũ nói, chỗ mọi người Dạ Ngưng Bảo đang ở. Một đường lấy Dục vương cầm đầu, đi thẳng đến Cẩm thành. Một đường cuối cùng, cũng chính là Lệ Thụ và Tiểu Tiểu, còn mỗ tiểu quý ở lại Cổ thành.

"Thú ca, bọn họ sẽ không có chuyện gì chứ?" Tiểu Tiểu và Lệ Thụ tiến bước Dục vương, nhìn bóng lưng dần xa của bọn họ. Lần này, Dục vương vừa nghe nói là muốn trị thương cho Nhiều Hình Ninh, lập tức lên đường, đến Tiểu Vân Nhi cũng chưa dừng tới.

"Ừm." Lệ Thụ gật đầu: "Cha ta ở Tây Vực, Cẩm thành không làm khó được Tam ca, Dục vương còn có Tiểu Dịch, hơn nữa bọn họ còn mang theo Nhạc Khê?"

Tiểu Tiểu khẽ thờ phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi."

"Đáng lo là một đường kia của Đại bá." Lệ Thụ nhướng mi: "Vạn nhất nếu gặp..."

Lệ Thụ không nói tiếp, nhưng Tiểu Tiểu lại có thể nắm chắc được suy nghĩ của hắn, nếu như gặp Lệ Hi Kiệt, lấy tính cách của Sở Lăng, tất nhiên sẽ hạ thủ lưu tình, không thể phát huy toàn lực, mà trạng thái bây giờ của Lệ Hi Kiệt là mất hết tính người, đến thê nhi của mình cũng xuống tay được.

Như vậy Sở Lăng nhất định...

"Thú ca." Tiểu Tiểu nhìn thoáng qua Sở Văn Vũ đang duy trì một khoảng cách với họ: "Chàng phải cẩn thận hẩn."

"Nhị ca?" Lệ Thụ không hiểu, đó là huynh đệ kết nghĩa của hẩn mà!

"Chàng xem ánh mắt của hẩn..." Sở Văn Vũ nhìn về phía Lệ Thụ và Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu lập tức tiến lên trước một bước, che phía trước Lệ Thụ: "Rất không thích hợp."

Lệ Thụ ngẩng đầu nhìn về phía Sở Văn Vũ, gật đầu: "Ta hiểu rồi." Lời của Tiểu Tiểu từ trước đến giờ Lệ Thụ đều tin tưởng vô điều kiện.

"Chúng ta đi thôi!" Tiểu Tiểu vội cách ly Lệ Thụ khỏi tầm mắt của Sở Văn Vũ, bây giờ Lệ Thụ không có võ công, căn bản không có khả năng địch lại Sở Văn Vũ.

Sở Văn Vũ vẫn quan sát Lệ Thụ, cho đến tận khi hẩn biến mất không thấy.

Chính là người này xuất hiện đã cướp đi sự chú ý của phụ thân, thậm chí còn muốn trở thành bảo chủ kế tiếp của Dạ Ngưng Bảo!

Sở Văn Vũ cho rằng xung quanh đã không có người, bởi vậy ánh mắt của hẩn không thêm che giấu, lại không nghĩ rằng, ánh mắt của hẩn đã rơi vào trong mắt của Lục Y Ninh.

Lục Y Ninh khẽ gọi lên nụ cười xảo trá.

Nếu Lệ Thụ đã mất đi võ công rồi, vậy tìm một cánh cửa đột phá khác thôi!

Đêm hôm đó, Lục Y Ninh gõ cửa phòng Sở Văn Vũ.

"Ngươi là..." Sở Văn Vũ khẽ chớp mắt.

"Lục Y Ninh." Lục Y Ninh mỉm cười, khuynh quốc khuynh thành, khiến Sở Văn Vũ mê mẩn. Nhìn thấy vẻ mặt của Sở Văn Vũ, Lục Y Ninh lập tức cúi đầu xuống, giấu đi nụ cười của ả.

Sở Văn Vũ bừng tỉnh, tuy rằng thích dung mạo của Lục Y Ninh, nhưng một chút đề phòng tới thiểu hẩn cũng không thiếu: "Lục gia Đại tiểu thư? Ngươi đến tìm ta làm gì?"

"Không mời ta vào sao?" Lục Y Ninh tiến lên nửa bước, bước chân yếu ớt chứng tỏ võ công của nàng cũng không cao lắm.

Cô ả này thật sự rất thông minh, dùng khoảng cách nửa bước để buông lỏng cảnh giác của Sở Văn Vũ.

"Mời vào." Sở Văn Vũ khẽ nghiêng người, để ra một con đường cho Lục Y Ninh.

Lục Y Ninh không e dè đi vào ngay phòng của Sở Văn Vũ, tùy ý tìm một chỗ, ngồi xuống.

"Người đến tìm ta có chuyện gì?" Sở Văn Vũ vung vạt áo, ngồi đối diện với Lục Y Ninh.

"Người rất chán ghét Lê Thú?" Lục Y Ninh hỏi thẳng vào vấn đề.

Sở Văn Vũ giật mình, bỗng từ trên ghế đứng lên, thậm chí còn làm đổ cả cái ghế, lập tức hai người trong lúc đó nhắc lên một hồi yên tĩnh, chỉ có tiếng lộn trên mặt đất của cái ghế tròn.

Sau một lúc lâu, Sở Văn Vũ mới chậm rãi mở miệng: "Sao người biết?" Sở Văn Vũ đưa tay dò tới bên hông, chỗ đó treo trường thương của hắn.

"Ta có thể giúp người." Lục Y Ninh không trực tiếp trả lời Sở Văn Vũ, đáng vẻ không chút sợ hãi nào, không thêm để ý tới động tác của Sở Văn Vũ.

"Giúp ta?" Sở Văn Vũ nhú mày.

"Giúp người loại bỏ Lê Thú." Trong mắt Lục Y Ninh xẹt qua một tia ngoan lệ làm lòng người sợ hãi, thậm chí khiến người có kiến thức rộng rãi như Sở Văn Vũ cũng cảm thấy sợ hãi.

Tia ngoan lệ kia chỉ chọt lóe lên rồi biến mất, đảo mắt Lục Y Ninh vẫn là đáng vẻ của một tiểu thư khuê các đoan trang điềm tĩnh.

Tận đáy lòng Sở Văn Vũ sợ run cả người, lập tức hạ một quyết định — cô gái này chỉ có thể lợi dụng, không thể thân thiết. Nhưng Sở Văn Vũ chỉ là liếc Lục Y Ninh một cái: "Hắn là Tứ đệ kết nghĩa của ta, tại sao ta muốn giết hắn?"

Lục Y Ninh khẽ cười, đáng vẻ đã tính sẵn trong lòng khiến Sở Văn Vũ khẽ nhú mày: "Tại sao muốn giết chết hắn..." Lục Y Ninh lắc đầu: "Ta không cần thiết phải biết, ta chỉ cần biết là người hận hắn, muốn giết hắn, cái này cũng có thể! Hơn nữa..." Lục Y Ninh nhìn thẳng vào Sở Văn Vũ: "Nguyên nhân thật sự phải hỏi chính người rồi!"

Sở Văn Vũ xiết chặt tay.

Phụ nữ thông minh có rất nhiều, chẳng hạn như Tiểu Tiểu, hoặc như Nhạc Khê, hoặc như Nhiêu Hinh Ninh... Nhưng các nàng đều dùng sự thông minh của mình để "làm sao bảo vệ được người thân bên cạnh mình", mà Lục Y Ninh lại lấy sự thông minh của mình mưu hại người khác để lấy được lợi ích trên hết.

"Người cần gì?" Sở Văn Vũ thanh tĩnh lại, thiên hạ không có bữa ăn nào là không phải trả tiền, cái ấy hắn đương nhiên rõ ràng: "Hừ, người sẽ không phải nói với ta người không cần trả giá gì chứ?"

"Ta muốn người cưới ta!" Lục Y Ninh vẫn theo tác phong gọn gàng dứt khoát như trước, có thể nói lời của nàng vậy mà khiến Sở Văn Vũ rơi vào trầm tư.

"Người muốn..." Sở Văn Vũ ngẩng đầu: "Lợi dụng sức mạnh của Dạ Ngưng Bảo giúp Lục gia lớn mạnh?"

"Không sai!"

Nghe thấy vậy, Sở Văn Vũ ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, nếu là đối phương không hề có toan tính, như vậy ngược lại hắn không yên lòng, nếu đối phương có vương bận như vậy là có thể lợi dụng.

Về phần thê từ bây giờ của hắn...

Bỏ là được rồi.

"Bây giờ Dạ Ngưng Bảo đã bị người khác đánh chiếm rồi."

"Nhưng chủ lực của Dạ Ngưng Bảo cũng không có chuyện gì không phải sao? Chỉ cần có người ở, vậy tìm một chỗ làm căn cứ, xây dựng lại Dạ Ngưng Bảo cũng không khó khăn." Lục Y Ninh suy tính rất cẩn kẽ.

"Người phải nghĩ kỹ, cho dù loại bỏ Lê Thú, Dạ Ngưng Bảo cũng chưa chắc có thể là của ta." Sở Văn Vũ thờ dò xét.

Lục Y Ninh vẫn mang theo đáng vẻ của tiểu thư khuê các: "Ta sẽ giúp người."

Sở Văn Vũ nở nụ cười ngay, loại quyền lực này sẽ làm cho con người ta điên cuồng, đến ngay cả tình cảm huynh đệ cũng có thể vứt bỏ, trong ba huynh đệ Sở gia, Sở Văn Xuyên không có một chút hứng thú nào với Dạ Ngưng Bảo, ngược lại đại ca chính là uy hiếp của hắn.

"Được! Ta đồng ý." Sở Văn Vũ không do dự nữa, có một người phụ nữ thông minh xinh đẹp như vậy làm thê tử, còn có thể trợ giúp hắn đoạt được Dạ Ngưng Bảo, loại chuyện này hắn sao có thể ở do dự?

"Người muốn giết chết Lê Thú như thế nào?" Sở Văn Vũ hỏi.

"Người có biết võ công của Lê Thú bị người ta phong bế ..."

Hai người bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, âm mưu số một nhắm vào Lệ Thú sắp tiến hành.

Nhưng Sở Văn Vũ cũng không nghĩ tới, cái Lục Y Ninh muốn không chỉ là sự trợ giúp của Dạ Ngưng Bảo...

À ta muốn là toàn bộ Dạ Ngưng Bảo!

Một bóng đen trên nóc phòng của Sở Văn Vũ ra ám hiệu về phía xa, nhảy vài bước, rồi khỏi nóc phòng của Sở Văn Vũ.

...

...

"Người nói là, Lục Y Ninh và Sở Văn Vũ liên hợp, muốn giết chết Tiểu Thú?"

"Phải! Lục Y Ninh không biết thám thính từ chỗ nào chuyện cô gia bị mất võ công, chuẩn bị ra tay với cô gia."

Bóng đen kia là thủ hạ của Cổ vương. Bóng đen khom người trước mặt Cổ vương, báo cáo kết quả giám thị với Cổ vương.

Sở Văn Vũ cho rằng mình che giấu tốt lắm, nhưng không có cách nào giấu diếm được Cổ vương lẫn lộn bao năm trong chốn giang hồ, nếu như bị một hậu bối che giấu, hẳn cũng đừng nghĩ tới xưng bá ở Miêu Cương lâu như vậy.

Sở Lăng là do Sở Văn Vũ là con trai hắn, mới không chú ý.

Từ sau khi Lục Y Ninh theo hắn đến Cổ thành, hắn vẫn luôn phái người giám thị nhất cử nhất động của Lục gia, một người phụ nữ tàn nhẫn mơ ước con rể của hắn như vậy, hắn cũng không dám buông lỏng cảnh giác.

Còn Sở Văn Vũ là từ ngày hắn đến đã sắp xếp người giám thị rồi.

Bất kỳ người nào muốn phá hỏng hạnh phúc của con gái hắn, Cổ vương hẳn cũng sẽ dành cho kẻ đó một bài học nghiêm khắc nhất!

Nhưng là lần này...

Cổ vương cầm lấy ly trà bên cạnh, nhấp một ngụm nhỏ, Lục Y Ninh thì không sao cả, rắc rối ở chỗ Sở Văn Vũ, hắn là con trai của bảo chủ Dạ Ngưng Bảo, trước hết không nói tới thế lực ngang nhau, lại nói hắn là con trai của Sở Lăng, Nhị ca của Sở Văn Xuyên...

Cái này tương đối phiền toái.

Sở Lăng là Đại bá chăm sóc Lệ Thú và Tiểu Tiểu có thừa, coi Tiểu Tiểu như con gái ruột — điều này khiến cho Cổ vương vô cùng cảm kích; Sở Văn Xuyên lại càng bảo vệ Lệ Thú và Tiểu Tiểu khắp nơi, bốn ba xung quanh cùng hai người. Cảm thụ của hai người đó hẳn không thể không lo lắng.

"Người đi xuống trước đi! Tiếp tục giám thị, không được buông lỏng." Mạc Thượng Hành phát tay, ra lệnh.

"Vâng!" Bóng đen chột lóe, lại biến mất.

Mạc Thượng Hành thở một tiếng thật dài, trong mắt xẹt qua một tia kiên quyết: "Trước tiên lấy được chứng cứ đã, giao Sở Văn Vũ còn sống cho hai người kia đi! Cái khác..." Mạc Thượng Hành nhìn ánh trăng treo trên cành cây ngoài cửa sổ: "Vẫn là lấy Tiểu Tiểu và Lệ Thú làm trọng đi!"

...

...

Bên này nguy cơ trùng trùng, bên kia Lệ Thú và Tiểu Tiểu cũng là mùi thuốc súng nồng nặc. Đúng ra mà nói, chỉ có mùi thuốc súng nồng nặc từ Tiểu Tiểu, Lệ Thú vẫn là đáng vẻ như người chết kia. Lệ Vân thì ở bên cạnh xem kịch vui.

"Đại đầu gối! Đồng ý đi!"

Lệ Thú lắc đầu, đang đọc một quyển sách, đến ngẩng đầu cũng không thèm.

"Đồng ý ~" Tiểu Tiểu lắc lắc cánh tay của Lệ Thú, một tiếng kéo thẳng tới Tây Vực rồi.

Lệ Thú tiếp tục lắc đầu, giải cứu cánh tay từ trong tay Tiểu Tiểu, xoay một vòng, né tránh công kích của Tiểu Tiểu, quay lưng về phía Tiểu Tiểu.

"Chàng có đồng ý hay không! Nói!" Hai tay Tiểu Tiểu chống nạnh, như hình ám trà. Làm nũng không có hiệu quả, Tiểu Tiểu trực tiếp đe dọa.

Rất đáng tiếc, sức miễn dịch của đại hiệp rất cao, Lệ Thú tiếp tục lắc đầu, vẫn hết sức chăm chú đọc sách.

"Chàng nếu không đồng ý, thiếp liền tự đi!" Tiểu Tiểu tức giận gào thét.

Lệ Thú ngẩng đầu, lần này, đổi thành mùi thuốc súng nồng đậm từ hán!

"Không cho!"

"Chàng nói không cho phép cũng không được!" Tiểu Tiểu hất đầu.

Đến cuối cùng là đi đâu?

"Ta suy nghĩ thêm một chút." Lệ Thú trầm mặc sau một hồi lâu, gấp sách lại: "Ngày mai nói lại cho nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: đại đầu gỗ bất đắc dĩ

Sáng sớm hôm sau, Lệ Thú phát hiện Tiểu Tiểu đã không thấy đâu rồi, dường như đã sớm biết kết quả sẽ là như vậy, Lệ Thú thờ dài một tiếng, không nhanh không chậm khoác thêm áo khoác, đi thẳng tới sân nhỏ.

Đã thấy hai bóng người lén lút lặng lẽ chuẩn bị xong một cái bao lớn rồi.

Lệ Thú im lặng không nói gì nghiêng người tựa vào khung cửa, xem đôi mẫu tử hình như muốn rời nhà trốn đi chuẩn bị làm cái gì.

"Còn cha con? Phải mang cha con đi kiểu gì đây?" Tiểu Tiểu hỏi tiểu tử béo.

Thì ra là đang thương lượng đóng gói hán như thế nào.

Đôi mẫu tử này hình như còn chưa phát hiện Lệ Thú đã đến, vẫn nghiên cứu thảo luận hăng hái bưng bưng làm sao để mang hán đi trong khi hán không hề nhận thấy.

Cuối cùng loại thủ đoạn ti bi như dùng mộng hán được cũng được lấy ra.

"Nếu không, không cần mang theo cha nữa! Nương, chỉ chúng ta tự đi thôi!" Cuối cùng Tiểu Lệ Vân đề nghị.

Nghe tới chỗ này, Lệ Thú khẽ nheo mắt lại, hình như tiểu tử này gần đây rất rảnh rỗi rồi!

"Khụ." Lệ Thú ho nhẹ một tiếng hấp dẫn sự chú ý của Tiểu Tiểu và Lệ Vân.

"Thú ca!"

"Cha!"

Lập tức Tiểu Tiểu và Lệ Vân nở nụ cười nịnh nọt, thân mình thoáng di chuyển một cái, vừa vịn che lại bao lớn bọn họ vừa thu thập xong.

Lệ Thú khẽ nhú mày: "Ta vừa rồi đứng ở chỗ này."

Câu nói đầu tiên của Lệ Thú đánh thẳng hai mẫu tử này xuống địa ngục, Tiểu Tiểu và Lệ Vân đồng thời gục đầu xuống, vẻ mặt "ta sai lầm rồi, ta nhận sai".

"Thú ca ~" Ánh mắt Tiểu Tiểu đảo quanh một vòng, trực tiếp đứng ở trước mặt Lệ Thú: "Cho bọn thiếp đi đi! Rất tốt cho thân thể!"

Lệ Thú khẽ thờ dài: "Ta cân nhắc rất lâu..."

Ánh mắt Tiểu Tiểu sáng lên.

"Không được!" Thái độ của Lệ Thú kiên quyết.

"Không phải chỉ là đi ngâm ôn tuyền thôi sao! Sao lại không đồng ý!" Tiểu Tiểu không vui chu miệng. Mùa đông mà được ngâm mình trong ôn tuyền là một việc cỡ nào hạnh phúc chứ!

Mà Lệ Thú liều mạng lắc đầu, đùa! Ngâm trong ôn tuyền đó! Nếu chỉ có hán và Tiểu Tiểu thì hoàn hảo, nhưng nếu thêm một tiểu tử béo nữa...

Lệ Thú liếc xéo Lệ Vân một cái, cho dù là con mình cũng không được!

"Nhưng là, quá đáng tiếc mà! Trên núi cạnh Cổ thành có ôn tuyền đó!" Tiểu Tiểu tức nuối thở dài: "Nghe nói có rất nhiều ao nước nhỏ đó!"

Nghe câu đấy, bỗng Lệ Thú mở miệng: "Lư Ly đâu?" Tiểu tử béo vẫn thích gần gũi với muội muội mới có của mình.

"Tiểu muội bị ông ngoại mang đi dưỡng cổ mẫu rồi." Lệ Vân giờ tay trả lời vấn đề của Lệ Thú. Nếu muốn gần bó với cổ phải lấy thân thể của mình ôn dưỡng cổ mẫu, nhưng lại phải bắt đầu từ nhỏ, thân thể của tiểu Lệ Vân cũng không thích hợp dưỡng cổ, bởi vậy, Cổ vương cũng không có cái gì có thể giao cho bé.

"Vậy chờ nhạc phụ dưỡng cổ cho Lư Ly xong, sau đó chúng ta đi cùng nhạc mẫu!" Lệ Thú rừ mắt xuống, đến lúc đó giao tiểu tử béo cho nhạc phụ nhạc mẫu là được rồi.

Lệ Thú mỉm cười một chút.

Đại đầu gỗ quả nhiên học xấu!

Cổ vương nghe thấy kế hoạch của Tiểu Tiểu và Lệ Thú gần như là đồng ý không chút do dự, để cho bọn họ cách xa Lục Y Ninh và Sở Văn Vũ một chút mới tốt. Mặc Thượng Hành cũng không nói cho bọn họ về chuyện giữa Lục Y Ninh và Sở Văn Vũ, hẳn không hy vọng trong khi gặp phải Lệ Hi Kiệt khi còn khiến bọn họ phải phân tâm quan chuyện của hai kẻ kia.

Phương diện nguy hiểm này để hẳn đỡ cho bọn họ đi!

Đây là trách nhiệm của phụ thân mà hẳn phải làm!

Ngày đó Mặc Thượng Hành để cho Bội Nghi thu thập đồ đạc xong, hai người mang theo tiểu Lư Ly và tiểu Lệ Vân, trực tiếp đi cùng Lệ Thú và Tiểu Tiểu tới ôn tuyền trên núi. Về phần vết thương của Quý Nho Hiếu còn chưa thể dính nước, liền ném thẳng hẳn ở lại Cổ vương phủ.

Lệ Thú dứt khoát quăng Lệ Vân cho Mặc Thượng Hành, cùng Tiểu Tiểu vui vui về về hưởng thụ thể giới hai người thôi.

Mặc Thượng Hành nhìn hai đứa nhỏ còn chưa trưởng thành, hít sâu một hơi, hơi nước dày đặc trong ôn tuyền khiến hẳn có loại cảm giác bất an.

Hắn không phải là còn xem nhẹ cái gì chứ?

Lần lên đường này của bọn họ hoàn toàn giữ bí mật, trừ hẳn và Bội Nghi thì không có biết biết lần lên đường này.

"Vân Nhi." Mặc Thượng Hành đón Lệ Vân đang chạy loạn khắp nơi.

"Ông ngoại." Lệ Vân thoáng cái đã nhảy vào trong nước, làm một trận bọt nước văng lên tung tóe. Tiểu tử béo lập tức cười ha ha.

"Vân Nhi." Mặc Thượng Hành thoải mái lau nước trên mặt: "Con có nói cùng người khác chuyện chúng ta muốn ra ngoài không?"

"Không có." Lệ Vân lập tức lắc đầu, Lệ Vân tuy còn nhỏ nhưng rất thông minh cho tới bây giờ đều không thể xem như một đứa trẻ: "Lục Y Ninh kia còn có nhị ca kết nghĩa của cha con kia còn như hồ rình mồi ở bên cạnh theo dõi cha con, bây giờ cha con lại không sử dụng được võ công..." Tiểu Lệ Vân tròn trĩnh mắt: "Con mới không ngốc như vậy, đi rải tin này khắp nơi đâu!"

Mặc Thượng Hành nhướn mi, cuối cùng là hẳn xem nhẹ cái gì?

Bên kia, Lệ Thú tề ngắt cầm xem một quyển la mạc trận pháp, trong thư của Lệ Hi Kiệt cho hẳn giới thiệu cận kề tuyệt học còn lại của Lệ gia ngoài Yêu Tuyệt kiếm này. Còn Tiểu Tiểu ngồi bên bờ ao, hai chân lay động trong nước, tò mò nhìn về mặt nghiêm túc của Lệ Thú, trước đó sao không thấy hẳn cố gắng như vậy?

"Thú ca, chàng không đi ngâm ôn tuyền sao?" Tiểu Tiểu kỳ quái nhìn Lệ Thú.

"Chờ một chút." Mặt Lệ Thú khề đỏ lên.

Hai người thành thân nhiều năm như vậy, Tiểu Tiểu làm sao không biết suy nghĩ của Lệ Thú? Chỉ cần một biểu cảm của Lệ Thú, hơi biến hóa một chút, Tiểu Tiểu có thể đoán đại khái suy nghĩ của hẳn.

"Thú ca." Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt: "Tiểu Vân Nhi cũng bốn tuổi rồi, chàng thẹn thùng cái gì?"

Lúc này dường như hai nhân vật trao đổi cho nhau, Lệ Thú mới là phụ nữ, mà Tiểu Tiểu là đàn ông...

"Không có gì..." Lệ Thú ho nhẹ hai tiếng che giấu xấu hổ của mình.

Ánh mắt Tiểu Tiểu đảo quanh một vòng, khoe miệng gọi lên một nụ cười xấu xa, chột nhảy đến bên cạnh Lệ Thú, trực tiếp rút la mạc trận quyết từ trong tay của hẳn ra, sau đó bỗng lôi kéo, đẩy thẳng Lệ Thú vào trong nước, nàng cũng rơi xuống cùng.

"Tiểu Tiểu..." Về mặt Lệ Thù bắt đắ dĩ nhìn Tiểu Tiểu, tóc dài xõa ra tùy ý tăn ra, lay động trong nước, Tiểu Tiểu nhìn có chút ngắ ngờ, nàng vẫn biết Lệ Thù rất đẹp mắt, nhưng là lúc nào cũng đập vào mắt nên cũng không cảm thấy nhiều, mỹ nhắ tắ khó có được, mỹ nam tắ cũng tương tự như thế.

Tiểu tiểu chớp mắt, ôi cồ Lệ Thù, trực tiếp hôn xuống — quả nhiên, quắ tiểu tử béo và Luru Ly cho cha mẹ là lựa chọn chính xác nhất!

Cứ như vậy, mỗ đại đầu gồ bị Tiểu Tiểu ăn sạch!

"Thú ca!" Tiểu Tiểu quắ một bộ quần áo cho Lệ Thù, khoe miệng Lệ Thù run rẩy dĩ lên mặt, về mặt bắt đắ dĩ nhìn Tiểu Tiểu.

"Thú ca, chàng đừng quén rũ thiếp!" Tiểu Tiểu thờ dài: "Thiếp sẽ không nhậ được đâu."

"..." Lệ Thù cố gắng bày ra một vẻ mặt nghiêm túc, nhưng với loại trạng thái này bây giờ của hắ thật sự là khó nói được cái gì nghiêm túc, bởi vậy chỉ có tiếp tục bắt đắ dĩ.

Đột nhiên, Lệ Thù nhướn mi, lỗ tai khẽ nhúc nhích: "Tiểu Tiểu, nàng có nghe thấy tiếng gì hay không? " Trước kia Lệ Thù có thể không cần hỏi vấn đề này, nhưng bây giờ Lệ Thù cũng không thể xác định.

"Tiếng gì?" Tiểu Tiểu nghi hoặc, cẩn thận nghe động tĩnh xung quanh: "Không..."

Lỗ tai của Lệ Thù vừa khẽ động, sắc mặt chợt biến đổi: "Cẩn thận!" Nói xong nhào về phía Tiểu Tiểu đẩy nàng xuống đất.

Lập tức, ba mũi tên trực tiếp đâm vào vị trí Tiểu Tiểu vừa mới đứng.

Phản ứng thứ nhất của Tiểu Tiểu lại rất không biết điều — may mắn nàng và Thú ca đã xong việc ...

"Ai?" Lệ Thù bày ra một bộ mặt nghiêm túc, nhìn chỗ phát ra mũi tên, tuy không có cách nào dùng được nội lực, nhưng nhãn lực của hắ vẫn còn, mũi tên kia rõ ràng không mang theo nội lực gì, thậm chí độ mạnh yếu cũng không đủ, Tiểu Tiểu cũng ứng phó được, nhưng là ai biết có người nào khác hay không?

Bỗng từ trên cây nhảy xuống một đứa trẻ, giương một cái cung nhỏ chỉ vào bọn họ.

Tiểu Tiểu và Lệ Thù đồng thời thờ phào nhẹ nhõm, một bé trai như vậy thật sự không có khả năng là người của một thế lực khác.

Chắ qua, đây cũng là vấn đề Mạc Thượng Hành xem nhẹ...

Thế lực gì hắ đều có dự phòng, nhưng duy nhất một loại người không có thế lực hắ khó lòng phòng bị, nhưng người như vậy đồng dạng cũng có thể làm hại tới Lệ Thù và Tiểu Tiểu!

Nếu như vừa rồi Lệ Thù sơ suất, nói không chừng, Lệ Thù và Tiểu Tiểu cũng đã bị thương.

"Đứa nhỏ, ngươi..." Bé trai này đại khái chỉ khoảng tám tuổi, tuổi này hoàn toàn khơi dậy bản năng mẫu tính của Tiểu Tiểu.

"Không nên tới!" Cung tên trong tay bé trai có chút run rẩy: "Ta sẽ bắn tên !" Bé trai mím môi, gắt gao nhìn chằm chằm hai người.

"Được được được, ta không tới, không tới!" Tiểu Tiểu thỏa mái thỏa hiệp: "Chắ qua, ngươi dù sao cũng phải cho chúng ta biết vì sao ngươi muốn giương cung vào chúng ta chứ?"

"Ta muốn cứu người trong thôn của chúng ta..." Bé trai có chút bất lực nhìn Lệ Thù và Tiểu Tiểu: "Chúng ta cần có sự giúp đỡ của Cồ vương."

Tiểu Tiểu và Lệ Thù liếc mắt nhìn nhau đều thấy được sự khó hiểu trong mắt đối phương.

"Ngươi muốn Cồ vương giúp đỡ thì liên quan gì tới chúng ta?" Tiểu Tiểu hỏi thẳng.

Bé trai chắ qua chỉ mới tám tuổi, dưới áp lực tinh thần và thân thể mệt nhọc, đã sớm khiến bé không chịu nổi gánh nặng, nghe thấy có người hỏi hắ, bé trai vậy mà oa một tiếng khóc lên, cây cung trong tay cũng thả xuống dưới: "Ta muốn cứu bọn họ, ta muốn cứu bọn họ! Nhưng cũng không thấy bọn họ... Không thấy rồi..."

Khi nghe thấy ba chữ "không thấy rồi", sắc mặt của Tiểu Tiểu và Lệ Thù thay đổi, một địa điểm đồng thời hiện lên trong đầu bọn họ.

Cầm thành!

"Đứa nhỏ, ngươi nói từ đầu. Nói không chừng chúng ta có thể giúp ngươi." Tiểu Tiểu lặ lẽ tới gần bé trai, ngồi xổm trước mặt bé.

"Ngươi có thể giúp ta?" Bé trai kỳ quái nhìn Tiểu Tiểu, lắc đầu: "Thôn trưởng của thôn chúng ta từng dĩ nói qua, Cồ vương là người lợi hại nhất Miêu Cương, bởi vậy chỉ có ông ấy mới có thể giúp chúng ta!" Bé trai có chút cố chấp.

Đối phó người ngoan cố, Tiểu Tiểu tự có biện pháp — tổng kết ra từ trên người Lệ Thù, thì phải là dùng sự kiên trì của bọn họ dẫn đường cho họ! "Đứa nhỏ, ngươi có biết ta là ai không?"

"Ngươi là người Cổ vương ghét nhất!" Bé trai nói chắc chắn: "Nhưng là, ngươi là người tốt..." Bé trai có chút mê hoặc: "Vì sao Cổ vương phải ghét người?"

Gi? Cổ vương ghét nàng? Cha nàng ghét nàng?

"Ngươi nghe ai nói vậy?" Tiểu Tiểu có chút dờ khóc dờ cười nhìn bé trai.

Nam hài thoảng suy tư, dùng tay đo ra một chiều cao: "Đại khái cao hơn tỷ tỷ ngươi nhiều như vậy, một tỷ tỷ rất rất xinh đẹp nói, chỉ cần giết được ngươi, là có thể khiến Cổ vương giúp ta rồi!"

Bé trai bắt đầu tự thuật lại kỹ càng tướng mạo của cô gái kia.

Mà trong lòng Tiểu Tiểu và Lệ Thu đều giật mình.

Lục Y Ninh!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: việc vui sắp đến

Lệ Thu và Tiểu Tiểu nghe xong bé trai đáp lời, khẽ nhủ mày, để một đứa trẻ như vậy tới giết Tiểu Tiểu không khỏi có chút kỳ quái.

"Tiểu Tiểu! Tiểu Thu!"

"Cha! Nương!" Tiểu tử béo và Cổ vương không có cách nào yên tâm nên cùng nhau tìm đến chỗ hai người.

"Cha! Tiểu Vân Nhi, chúng ta ở trong này!" Tiểu Tiểu gọi, không bao lâu Cổ vương đã ôm tiểu tử béo đi tới trước mặt Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu nhìn trái nhìn phải: "Nương và Lư Ly đâu?"

"Các nàng ở trong một cái ao khác." Mạc Thượng Hành nhìn bé trai đang khóc rồi tỉnh rồi mủi mủi: "Đứa bé này..."

"Quá mất mặt..." Tiểu Vân Nhi nhăn mặt nhăn mũi nhìn bé trai còn cao hơn bé rất nhiều kia: "Đã lớn như vậy rồi, còn khóc nhè."

"Vân Nhi!" Lệ Thu nghe thấy lời nói của Lệ Vân sắc mặt lập tức nghiêm lại: "Không rõ nguyên nhân mà đã tùy ý cười nhạo người khác là hành vi không đúng, nếu cười nhạo người khác..."

Sắc mặt ba người ở đây đều đồng thời biến đổi, tất xấu của Lệ Thu bọn họ đã lĩnh giáo qua rất nhiều lần, tuy giọng của hắn rất êm tai, nhưng loại trách nhiệm mất nước diệt chủng bọn họ thật sự là gánh không nổi!

"Thu ca," Tiểu Tiểu ho nhẹ một tiếng, liếc bé trai một cái: "Chúng ta còn có chuyện chưa làm xong đây!"

"Dạy dỗ Vân Nhi cũng rất quan trọng." Lệ Thu kiên trì: "Con cái không nên nết là do cha mẹ không dạy dỗ, ta không hy vọng sau này Vân Nhi trưởng thành sẽ là một đứa trẻ thích cười nhạo người khác."

"Con biết sai lầm rồi!" Lệ Vân lập tức nói chen vào: "Nếu như cười nhạo người khác sẽ làm cho người ta ghi hận, sau đó bị người ta trả thù, nhà tan cửa nát, hai bên tranh đấu không ngừng, chiến tranh không ngừng, nước không giống nước."

"Con biết là tốt rồi." Lệ Thu gật đầu, vỗ vỗ đầu Lệ Vân: "Nhưng biết rõ mà vẫn phạm phải càng là chuyện không đúng."

"..."

Lần này, Tiểu Tiểu và Lệ Vân hết cách rồi, bởi vậy, Tiểu Tiểu cho Lệ Vân một ánh mắt tự cầu nhiều phúc rồi kéo Mạc Thượng Hành qua một bên, nói chuyện bé trai kia cho ông — những lúc như thế này cho dù là con mình cũng không có cách cứu!

Dưới ánh mắt ai oán của Lệ Vân, Tiểu Tiểu kể xong chuyện của bé trai kia cho Mạc Thượng Hành.

Còn Mạc Thượng Hành vận mảy mảy càng chặt.

Một chiều mượn dao giết người được lắm!

Một khi Tiểu Tiểu và Lê Thú bước ra khỏi Cổ thành sẽ bị những người không có thế lực này theo dõi...

Cổ vương tin tưởng, theo dõi Tiểu Tiểu và Lê Thú không chỉ riêng một mình bé trai này.

Cho dù những người này không thể giết chết Tiểu Tiểu và Lê Thú, nhưng cũng có thể tạo thành phiền toái cho bọn họ, chỉ cần khẽ loi lỏng, có lẽ, chính là lúc Lê Thú và Tiểu Tiểu toi mạng. Hơn nữa, thủ đoạn của Lục Y Ninh khẳng định không chỉ như thế này.

Nhưng vì sao lại muốn giết Tiểu Tiểu?

Mục tiêu của ả không phải là Lê Thú sao?

Cổ vương thoáng suy xét, cuối cùng quyết định đưa tin tức hần lấy được từ chỗ Lục Y Ninh nói cho Lê Thú Tiểu Tiểu, những lúc như thế này chỉ có thể dựa vào chính sự đề phòng của họ thôi.

"Nàng giết ta là muốn khơi mào chiến tranh giữa Cổ thành và Dạ Ngưng Bảo..." Tiểu Tiểu nghiêm túc hần lên: "Người phụ nữ kia trước kia ở Yên gia cũng từng làm như vậy... Khơi mào tranh đấu giữa Yên gia và những kẻ khác, để Lục gia ở trong đó đoạt được lợi ích."

Lúc này Lê Thú cũng tới, còn dẫn theo Lê Văn về mặt ừ rừ — cho dù là ai vừa bị một trận dạy dỗ như vậy cũng sẽ như thế đi?

"Chỉ cần làm bị thương đến nàng, nhạc phụ sẽ tìm tới ta... Mà đại bá khẳng định sẽ bảo vệ ta..." Lê Thú nói tiếp lời Tiểu Tiểu.

"Đến lúc đó, Cổ thành và Dạ Ngưng Bảo, sẽ đánh thành một đoàn, mà Cổ thành và Dạ Ngưng Bảo đúng là đại biểu cho Miêu Cương và Tây Vực, đến lúc đó nếu như cuốn cả Miêu Cương và Tây Vực vào..." Tiểu Tiểu có ý chụp một cái vào vai Lê Thú, gần từng chữ nói: "Mới thực sự là suốt ngày chiến tranh khói lửa, nước không giống nước..."

Lê Thú khẽ sùng sốt, dường như ý thức được, Tiểu Tiểu bây giờ đang nói hần: "Ta chỉ là đang nói một sự thật..."

Tiểu Tiểu tròn trừng mắt: "Được được được, chàng lại nói một sự thật..."

Đời này của Đại đầu gối là không cứu nổi rồi!

...

...

Đã biết một chút ý định của Lục Y Ninh, Lê Thú và Tiểu Tiểu quyết định quay lại Cổ thành, Cổ vương và Bội Nghi cũng đi theo bọn họ trở về, tiện tay mang theo bé trai vừa mới quen biết kia.

"Nơi này là..." Bé trai kinh ngạc nhìn Cổ thành hùng vĩ đồ sộ.

"Nơi này là Cổ thành đấy!" Tiểu Tiểu vỗ vỗ đầu bé trai.

"Cổ vương.. Là ở đây?" Bé trai ngẩng đầu nhìn Tiểu Tiểu.

Tiểu Tiểu giương cằm, ý bảo bé trai nhìn về phía Mạc Thượng Hành: "Ông ấy chính là Cổ vương."

"Nhưng là..." Bé trai kỳ quái nhìn Tiểu Tiểu, lại nhìn Cổ vương một chút: "Ông ấy không phải là cha người sao?"

Tiểu Tiểu nhếch miệng một cái: "Bởi vậy ta đã nói không có khả năng Cổ vương chán ghét ta!"

Bé trai trầm mặc, cúi đầu thật thấp, len lén liếc xéo Tiểu Tiểu một cái, thanh âm nho nhỏ nói: "Thực xin lỗi..."

"Không sao cả." Tiểu Tiểu xoa xoa đầu bé trai: "Lăng Diệp, nhà người ở đâu?"

Lăng Diệp là tên của bé trai.

"Nhà của ta ở một thôn trang nhỏ cạnh Lôi sơn..." Nhắc tới chuyện thương tâm, trong mắt bé trai lập tức chứa đầy nước mắt: "Người trong thôn trang liên tiếp biến mất không thấy, đến ngay cả phụ mẫu ta cũng không thấy, mọi người... mọi người đều nói là chúng ta đắc tội thần, bởi vậy mới giáng xuống tai họa..." Lăng Diệp nức nở, lấy ra từ trong ngực một thứ trông như tảng đá: "Nhưng khi cha mẹ ta mất tích ta lại phát hiện cái này..." Nói xong, Lăng Diệp đem đưa tảng đá cho Tiểu Tiểu.

Nhìn thấy tảng đá kia, trái tim Tiểu Tiểu lại nhảy lên, bởi vì hình vẽ trên mặt là hình Huyết Yêu kiếm.

Cổ vương cũng vận may lại, Lôi sơn là thánh địa trong lòng người Miêu, hần vốn là người Miêu, Lê Hi Kiệt đã đến gần thánh địa của bọn họ như vậy rồi, hần nên ứng đối như thế nào đây? Nhất là đối phương còn là thông gia của hần...

"Cổ vương đại nhân, ngài nguyện ý giúp chúng ta sao?" Lăng Diệp nước mắt lưng tròng nhìn Cổ vương.

"Cái này..." Mạc Thượng Hành có chút mâu thuẫn.

"Nhạc phụ, chuyện này giao cho con đi!" Mặt Lê Thú không chút thay đổi nói với Mạc Thượng Hành, làm cho người ta nhìn không rõ suy nghĩ của hắn: "Chờ sau khi võ công của con khôi phục, con sẽ đến Lô sơn. Bây giờ con đã có chút đầu mối, tin tưởng chỉ cần một thời gian ngắn nữa là có thể khôi phục võ công rồi."

"Không." Cổ vương nhìn Lê Thú: "Ta muốn đi trước, Lô sơn quá mức quan trọng với người Miêu."

Lê Thú mở miệng, nhưng không nói gì thêm, bây giờ hình như hắn đã không còn lập trường để cầu xin Mạc Thượng Hành buông tha cho phụ thân hắn.

"Chẳng qua, nếu gặp được thông gia mà nói, ta sẽ tránh mũi nhọn của ông ta..." Mạc Thượng Hành mỉm cười, tùy tiện tìm lý do: "Ta chỉ sợ trường về cổ, đòn đá độc đầu khẳng định không phải là đối thủ của ông ấy."

"Cám ơn ngài." Lê Thú vừa về đến Cổ vương phủ, Lê Thú và Tiểu Tiểu đã bị người của Cổ vương bao quanh ba tầng trong ba tầng ngoài bảo vệ rồi, Tiểu Tiểu trời sinh tính tình hoạt bát mà không thể không nhả nài cuộc sống đi theo sau một hàng người dài.

Nàng lại không trông nho! (ý TT là hàng người như chùm nho lúc lắc ấy)

Còn Lê Thú lại coi như những người đó căn bản không tồn tại, quy luật sống hàng ngày giống như một lão nhân tuổi đã xế chiều, Tiểu Tiểu nhìn vẫn nói thâm trong lòng: sao ta lại có thể yêu thương một người nhạt nhẽo đến bực như vậy chứ?

Nhưng Tiểu Tiểu cũng không quấy rầy Lê Thú, bởi vì Lê Thú đang nghiên cứu la mạc trận, nghiên cứu càng sâu La mạc trận, hắn phát hiện năm đại huyết bị Lê Hi Kiệt điểm ẩn ẩn như là một loại trận pháp của la mạc từng trận pháp...

Cho dù là vì tự do, vì phía sau không cần phải đi theo một chuỗi nho dài... Không, người, Tiểu Tiểu cũng sẽ không quấy rầy Lê Thú nữa.

Hơn nữa, Lê Thú cũng là muốn tự mình giải quyết vấn đề Lê Hi Kiệt.

Nhưng biết thì biết, nhưng muốn giải quyết lại cần một số ngày, trừ lúc bài trừ Lạc mạc trận ở Bích Lạc đàn của Khô Lâu bang, Lê Thú còn phải mất một chút thời gian, hơn nữa là la mạc trận lần này hiện còn đang trong cơ thể Lê Thú?

Một chút sơ sẩy thôi cũng có thể không ổn rồi.

Vào ngày thứ ba Lăng Diệp tới, Cổ vương liền cùng bé đi Lô sơn trước, mà nguyên nhân khiến Cổ vương yên tâm để Lê Thú và Tiểu Tiểu ở lại Cổ thành rất đơn giản — đoàn người Dược vương đã trở lại!

Dược vương chạy đi tìm tiểu tử béo trước tiên. Về phần chuyện khác thì hắn giao cho Sở Văn Xuyên và Yên Thanh Dịch đi nói rõ ràng.

"Thấm thẫm không có chuyện gì, chỉ cần tĩnh dưỡng một hồi thì tốt rồi." Sở Văn Xuyên rất hiểu lo lắng của Lê Thú, hắn thậm chí chưa kịp chào hỏi mọi người, vừa mở miệng đã nói những lời này.

Lê Thú thờ phào nhẹ nhõm đồng thời cảm kích nhìn Sở Văn Xuyên một cái. Còn Sở Văn Xuyên lại tròn trừng mắt, ý nghĩa kia rất rõ ràng — huynh đệ trong lúc này nói nhiều như vậy làm gì?

"Tỷ phu," Yên Thanh Dịch lấy một tờ giấy từ trong người, đưa cho Lê Thú: "Đây là bá mẫu viết đưa cho huynh... bác ấy nói huynh xem có thể hiểu."

Lê Thú nhận lấy tờ giấy, đọc kỹ càng, bỗng vẽ mặt khiếp sợ, bên trên vẽ một lộ tuyến vận công, hoàn toàn là năm đại huyết bị Lê Hi Kiệt phong bế...

Lê Thú bắt đầu vội nhìn chăm chăm tờ giấy này, xét duyệt từng lần một, thậm chí còn lấy ra la mạc trận trận quyết đến đối chiếu.

Cái này dĩ nhiên là phương pháp bài trừ năm huyết đạo kia của Lê Hi Kiệt!

Chỉ cần xông theo trình tự huyết đạo mà Nhiều Hình Ninh đưa cho, có thể khiến hắn khôi phục võ công!

"Tỷ phu..." Yên Thanh Dịch tiến đến bên cạnh Lê Thú, tò mò nhìn tờ giấy kia, hắn đã nghiên cứu rất lâu cũng không hiểu được: "Cái này cuối cùng là cái gì?" Hắn biết Lê Thú và Nhiều Hình Ninh tuy là mẫu tử, nhưng chỉ có gặp mặt một lần kia. Chẳng lẽ Lê Thú có thể xem hiểu tờ giấy kia?

Đây là cái gọi là sự ẩn ý của mẫu tử?

Lê Thú gấp lại tờ giấy kia gọn gàng, vô cùng cẩn thận cất vào trong người: "Đây là phương pháp khôi phục võ công!"

"Nói như vậy, tỷ phu, huynh có thể sử dụng võ công rồi?" Yên Thanh Dịch kinh hi hoan hô.

"Còn chưa thể, cần tích góp nội lực từng tí một tới để phá tan huyết đạo." Lê Thú giải thích cho Yên Thanh Dịch. "Nhưng chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian thôi." Hắn có dự cảm, chỉ cần hắn có thể phá tan năm đại huyết này, nội lực của hắn sẽ được tăng lên rất lớn.

"Tam ca..." Tiểu Tiểu vẫn lẳng lặng ở bên cạnh không mở miệng bỗng gọi Sở Văn Xuyên, trong lúc đó ánh mắt quanh quẩn ở chỗ Nhạc Khê và Sở Văn Xuyên: "Huynh và Nhạc Khê có phải hay không..."

Tiểu Tiểu còn chưa nói xong, mà lại cho một ánh mắt, biểu cảm "huynh hiểu được".

Tuy Lệ Thú khôi phục võ công là một chuyện tốt, nhưng lại là ý nghĩa Lệ Thú sắp sửa gặp phải nguy hiểm lớn hơn nữa...

Nếu không phải hoàn cảnh ở chỗ họ quá mức nguy hiểm, nàng tình nguyện cùng Lệ Thú làm một đôi vợ chồng bình bình thường thường, tựa như những ngày bọn họ ở Nam Dương.

Bởi vậy, Tiểu Tiểu cảm thấy chuyện kia không có cách nào có thể quan trọng bằng bát quái về Sở Văn Xuyên và Nhạc Khê.

Lời còn chưa nói hết thường càng có hiệu quả hơn, mặt của Sở Văn Xuyên và Nhạc Khê đồng thời ửng đỏ.

Cái ửng đỏ này, ánh mắt Tiểu Tiểu lập tức sáng lên, xem ra bọn họ muốn làm việc vui rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Cụt tay

Nhìn vẻ mặt xấu hổ hai người, ánh mắt Tiểu Tiểu càng ngày càng sáng, khóe miệng gọi lên một nụ cười xấu xa, nói nhỏ bên tai Lệ Thú câu gì đó, sau đó chột kéo Nhạc Khê, cất bước bỏ chạy.

Thấy những người khác trợn mắt há mồm, Lệ Thú co quắp khóe miệng, khẽ thở dài một tiếng — quên đi, tùy nàng vậy!

Nhưng là, Sở Văn Xuyên lại không biết một tiếng thở dài này của Lệ Thú cũng là khúc nhạc dạo cho chuỗi ngày cực khổ của hắn và Lệ Thú...

"Tiểu Dịch ca..."

Ở Cổ thành gọi Yến Thanh Dịch là Tiểu Dịch ca chỉ có một người.

Lục Y Tĩnh.

Tiểu Dịch ca...

Nở một nụ cười...

Lục Y Tĩnh trong lúc vô ý luôn khiến Yến Thanh Dịch bị trêu chọc...

Về mặt Yến Thanh Dịch bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Lục Y Tĩnh, Lục Y Tĩnh nước mắt lưng tròng nhìn Yến Thanh Dịch, chạy thẳng đến trước mặt Yến Thanh Dịch, lấy quần áo của hắn làm khăn tay — lau nước mắt cộng thêm lau nước mũi...

"Người ta... Người ta rất nhớ huynh... Nhưng mà tỷ tỷ không đồng ý cho muội đi tìm huynh." Lục Y Tĩnh thút tha thút thít nói.

Lần này đến lượt Sở Văn Xuyên trêu tức nhìn Yến Thanh Dịch rồi!

"Tiểu Dịch..." Sở Văn Xuyên ôm cổ Yến Thanh Dịch, ra vẻ hai huynh đệ tốt, nhẹ nhàng nói một câu bên tai Yến Thanh Dịch: "Có từng suy nghĩ muốn thành thân cùng ngày với ta hay không?"

"Tam ca." Yến Thanh Dịch chưa mở miệng, Lệ Thú đã bắt đầu nói chuyện: "Cái gọi là trưởng ấu có thứ tự, nếu như huynh không thành thân, Tiểu Dịch làm sao có thể thành thân? Trước kia khi đệ cưới Tiểu Tiểu cũng chưa kết bái với huynh, bởi vậy, đệ là một ngoại lệ, nhưng Tiểu Dịch tốt nhất là..."

"Chờ một chút!" Sở Văn Xuyên lập tức cắt đứt Lệ Thú, miễn cho Trường Giang lại lù lút lần nữa: "Ta sai lầm rồi, Tiểu Dịch sau khi ta thành thân một trăm ngày mới có thể thành thân!"

Vẫn là Sở Văn Xuyên thông minh nhất, trực tiếp nhận sai, quả thật là dứt khoát!

Lệ Thú gật đầu đồng ý: "Ừm, vậy Tiểu Dịch sau khi Tam ca thành thân được trăm ngày thì cũng thành thân luôn đi!"

Chờ một chút...

Yến Thanh Dịch ngây ngẩn cả người.

Hắn khi nào thì nói muốn thành thân?

Khi ba người còn đang thương lượng về hôn kỳ, Tiểu Tiểu đang tò mò hỏi Nhạc Khê chuyện nàng ấy và Sở Văn Xuyên, Tiểu Tiểu nghe Nhạc Khê kể lại, chột vồ bàn: "Thật là quá đáng! Sao có thể như vậy chứ!"

Nhạc Khê kể lại tóm tắt hết những bộ phận quan trọng, nhảy thẳng đến chỗ Sở Văn Xuyên thổ lộ với nàng ấy, sao có thể như vậy chứ?

Như vậy căn bản bát quái gì nàng cũng không lấy được!

Nhưng là, Nhạc Khê lại hiểu lầm rồi, cho rằng Tiểu Tiểu là nói tới quá trình Sở Văn Xuyên thổ lộ với nàng..

Chuyện rằng, Sở Văn Xuyên nói đúng một câu với Nhạc Khê: "Dù sao cũng không ai dám lấy người, người gả cho ta đi!"

Sau đó...

Sau đó Nhạc Khê đáp ứng..

Đây là cái màn cầu hôn vớ vẩn gì chứ?

"Tiểu Tiểu, sao người lại gả cho Lê Thú?" Nhạc Khê rất hiếu kỳ.

Nghe thấy vấn đề này, Tiểu Tiểu thay bằng vẻ mặt mảy ử mảy ẻ trong nháy mắt — tuyệt đối là giả vờ giả vịt: "Bị bắt ..."

"Hả?" Lúc này đến lượt Nhạc Khê tò mò, mặc kệ cỡ phụ nữ tài giỏi cỡ nào đều tuyệt đối có thiên tính bát quái.

Hai người phụ nữ bèn bắt đầu xì xào xì xầm, ai ngờ hai người phụ nữ này càng nói càng tức giận, càng nói càng bất bình — lý do nhà mình thành thân sao lại thảm hại như thế chứ?

Sau đó, Tiểu Tiểu và Nhạc Khê đạt thành nhất trí, về sau hai người các nàng ở cùng một chỗ, để đám đàn ông kia đi gặp quỷ thôi!

Cuộc sống chung quy cũng phải tìm chút phiền toái, nếu không làm sao có được tình thú?

Bởi vậy hôm đó, Lê Thú không vào được phòng, bị nhốt bên ngoài sân, sau khi tiểu tử béo trêu tức vẫy tay nói lời từ biệt với hắn, sắc mặt Lê Thú luôn không biểu cảm trở nên cực kỳ đặc sắc, chẳng qua, thật đáng tiếc, Tiểu Tiểu căn bản không nhìn thấy...

Vào lúc ban đêm, Sở Văn Xuyên mở cửa phòng ra, liền thấy Lê Thú một thân một mình ngồi uống rượu trong phòng hắn.

"Tứ đệ, sao vậy?" Sở Văn Xuyên ngồi đối diện Lê Thú: "Phụ thân đệ bên kia xảy ra vấn đề gì à?" Trừ lý do này Sở Văn Xuyên thật sự không nghĩ ra lý do khác nữa.

"Đệ không vào được phòng ..." Lê Thú mặt không thay đổi uống tiếp một ly rượu: "Bởi vậy đệ muốn ở lại chỗ này của huynh." Ánh mắt Lê Thú liếc xéo qua: "Có vấn đề gì sao?"

"Hả? Đệ cãi nhau với Tiểu Tiểu sao?" Sở Văn Xuyên hết sức kinh ngạc, phải biết rằng, thời gian dài như vậy tới nay, hắn chưa từng thấy Tiểu Tiểu và Lê Thú cãi nhau..

"Không có." Lê Thú lắc đầu.

"Vậy chính là đệ chọc phải muội ấy chỗ nào rồi." Sở Văn Xuyên không chút khách khí cầm theo bầu rượu bên cạnh Lê Thú, rót cho mình một ly rượu: "Loại sinh vật như phụ nữ này là phải dỗ dành, đệ xem đệ ngày nào về mặt cũng không cảm xúc, tính cách nghiêm túc lại nhạt nhẽo, thấy được một chút chuyện sai thì bắt đầu thao thao bất tuyệt." Sở Văn Xuyên vỗ vỗ vai Lê Thú: "Bất kỳ một người phụ nữ nào đều không chịu nổi tính cách của đệ! Tiểu Tiểu có thể nhịn lâu như vậy cũng rất lợi hại rồi!"

"Đệ có cười với nàng." Lê Thú phản bác.

"Chỉ là cười cười có mà dùng cái rắm ý!" Sở Văn Xuyên phun ra một câu nói tục: "Phụ nữ nhất định phải nói cho nàng một ít lời dễ nghe, đệ xem ta đối với Nhạc Khê chính là vậy, mỗi ngày đều dỗ dành nàng vui vui vẻ vẻ, nàng nhất định sẽ không rời khỏi ta ..." Sở Văn Xuyên ý thức được hình như có cái gì không đúng: "O? Nhạc Khê đâu rồi?"

"Ở cùng Tiểu Tiểu rồi."

"..."

"Nàng ấy cũng quyết định ở riêng với huynh."

"..."

"Bằng không huynh cho là vì sao đệ phải tới chỗ huynh?"

"..."

Tứ đệ, đệ là tới để tìm tâm lý cân bằng sao?

...

...

Chuyện kể rằng, hai ba ngày sau khi Lê Thú và Tiểu Tiểu "Ở riêng", Lê Thú liền bắt đầu thử dùng nội lực xông phá huyết đạo bị tắc, mà mục tiêu luyện công của hắn rõ ràng chính là cửa chính của viện Tiểu Tiểu đang ở...

Còn Tiểu Tiểu thì ghé vào trên tường nhìn Lê Thú đập cửa chính, thuận tiện cho Lê Thú cố gắng lên...

Cái loại ở riêng của bọn họ thật là đủ quái dị..

Nửa tháng sau, cánh cửa yếu ớt kia cuối cùng cũng bị Lê Thú dùng một chương phá vỡ. Lúc này trong năm huyết đạo Lê Thú đã xông phá được ba điểm, nội lực tuy không được như thời kỳ toàn thịnh của hắn, nhưng không kém là mấy.

Đúng như Lê Thú đoán trước, nội lực của hắn đúng là có thể tăng lên!

Như vậy thời điểm đối mặt với phụ thân hắn cũng thêm vài phần nắm chắc.

"Thú ca!" Tiểu Tiểu bỗng nhảy vào trong lòng Lê Thú: "Rất nhớ chàng nha!"

"..." Một câu nói này của Tiểu Tiểu khiến trong nháy mắt tất cả những lời Lê Thú muốn nói đều nghẹn trở về, Lê Thú nhận mệnh ôm Tiểu Tiểu, nghe nàng nói chuyện.

"Về sau không cho nhốt ta ở bên ngoài viện!" Ngàn vạn lời muốn nói cuối cùng hóa thành một câu nói như vậy.

Tiểu Tiểu lặng lẽ dựng thẳng một ngón cái về phía Nhạc Khê đi theo phía sau, tỏ vẻ thành công qua cửa! "Được được được, lần sau thiếp cũng không nhốt được chàng mà! Một chương của chàng có thể phá nát cánh cửa rồi."

Lê Thú gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với Tiểu Tiểu, nhắc chân bước về phía bên trong.

"Thú ca." Đột nhiên Tiểu Tiểu gọi một tiếng.

"Lại sao vậy?"

"Trước khi chàng đi vào trong có phải nên sửa lại cửa chính của chúng ta hay không?"

"... được."

"Giờ chúng ta đổi thành cửa sắt nhé!"

"..."

Tiểu Tiểu, người quả nhiên còn đang suy nghĩ nhốt Lê Thú ở bên ngoài...

Ngay tại lúc Lê Thú im lặng không nói gì còn Sở Văn Xuyên dùng vẻ mặt tươi cười hài hước đối diện với Nhạc Khê, bỗng Yến Thanh Dịch dùng vẻ mặt nghiêm túc xuất hiện trước mặt bọn họ: "Sở tam ca, tỷ phụ."

Yến Thanh Dịch có chút ngập ngừng: "Văn Di tỷ đã trở lại."

Nhìn vẻ mặt của Yến Thanh Dịch, trong lòng mọi người đều đồng thời hiện lên một dự cảm xấu.

"Cha ta đâu!" Sở Văn Xuyên nắm chặt lấy bả vai của Yến Thanh Dịch: "Cha ta đâu!"

"Tính mạng không ngại, chẳng qua là..." Yến Thanh Dịch mím môi: "Sở bá phụ ông ấy... Bị chặt đứt một cánh tay, bị... Bị..." Yến Thanh Dịch trộm dò xét liếc Lê Thú một cái: "Lê bá phụ..." Yến Thanh Dịch không nói thêm gì nữa.

Sở Văn Xuyên thờ phào nhẹ nhõm đồng thời bắt đầu lo lắng, Sở Lăng đường đường một đấng anh hào đội trời đạp đất như vậy có thể chấp nhận nổi nổi thống khổ bị mất đi một cánh tay hay không? Mất đi một cánh tay trên diện rộng có nghĩa võ công bị tụt lùi, càng đáng nói là tình huống như vậy lại do huynh đệ kết nghĩa ông ấy nhớ mãi không quên gây ra?

"Sư phụ ta đâu?" Lê Thú mở miệng hỏi.

"Đệ cũng không rõ lắm," Yên Thanh Dịch trả lời: "Cụ thể phải hỏi Văn Di tỳ."

Mấy người liếc mắt nhìn nhau, bỗng đồng thời đứng dậy, chạy thẳng đến tiền sảnh tìm Sở Văn Di, mà Yên Thanh Dịch lại có chút kinh ngạc nhìn động tác của Lê Thú: "Tỳ phụ, võ công của huynh đã khôi phục được toàn bộ rồi?"

Sở Văn Di ngồi trên ghế tựa ở tiền sảnh, đôi mắt xinh đẹp tràn ngập tơ máu đỏ tươi, rõ ràng là kết quả của việc đi đường suốt đêm, Quý Nho Hiếu thì rót cho nàng một ly trà đặc.

Nhìn thấy mọi người tiến vào, không có hàn huyên, Sở Văn Di lập tức tiến vào chủ đề chính.

"Dạ Ngưng Bảo không có chuyện gì, đại đa số mọi người đều bình an, chỉ có một ít người mất tích hoặc là bị thương, khi ông ta tấn công Dạ Ngưng Bảo dường như thu được tin tức gì liền lui lại."

Là tin tức vết thương của Nhiêu Hinh Ninh đã được chữa trị.

Khi nhắc tới Lê Hi Kiệt, Sở Văn Di chỉ dùng từ "ông ta" để thay thế.

"Cha người vì che chở cho mọi người rút lui mà mất đi một cánh tay, nhưng cha nói, không cần lo lắng cho cha." Sở Văn Di quay về phía Lê Thú, rõ ràng, câu nói sau là muốn nói cho Lê Thú: "Cha muội nói, cho dù như thế nào Hi Kiệt vẫn là huynh đệ của người! Huynh đệ là phải tha thứ tất cả sai lầm của nhau, hơn nữa, Lê Hi Kiệt cũng không phải tự nguyện." Dừng một chút, Sở Văn Di nói tiếp: "Các tiền bối Dạ Ngưng Bảo cũng hi vọng Lê Hi Kiệt sớm trở lại bên cạnh bọn họ."

Sở Văn Di dường như nhớ ra cái gì, chợt bắt đầu nở nụ cười: "Vân Hành tiền bối tuy rằng bị thương nặng, nhưng có thể chữa tốt, không có nguy hiểm đến tính mạng, trước khi ông ấy hôn mê, nhờ muội nhất định phải mang về cho huynh một câu nói."

"Câu gì?"

Sở Văn Di ho nhẹ hai tiếng, cố gắng thay đổi âm thanh thô hơn: "Hỗn tiểu tử, con nếu không tát cho cha con một cái cho tỉnh lại, ta liền đánh mông con!"

"..."

Quả nhiên là lời nói của Vân Hành.

Nhưng nghe được mấy lời chẳng ra cái gì này, Lê Thú lại yên tâm, thân nhân bằng hữu của phụ thân không buông bỏ ông ấy!

"Triển Anh Hào tiền bối có tin tức không?" Sở Văn Xuyên nhớ tới lúc trước khi Lê Hi Kiệt công chiếm Dạ Ngưng Bảo, tin tức Triển Anh Hào mất tích.

Sở Văn Di mím môi, lắc đầu: "Không có. Nhưng không phát hiện bất kỳ quần áo nào của tiền bối, cũng không phát hiện vũ khí của ông ấy. Bởi vậy, Triển tiền bối chắc là không có chuyện..." Những lời này, Sở Văn Di có chút lo lắng nên không nói hết. "Đúng rồi!" Sở Văn Di bỗng như có mi nhìn quanh bốn phía: "Nhị ca đâu? Huynh ấy tới Dạ Ngưng Bảo à?"

Sở Văn Xuyên bỗng vỗ mạnh lên bàn, dọa Sở Văn Di nhảy dựng: "Không cần để ý tới hần! Hần gần đây ở chung một chỗ với Lục Y Ninh kia." Trong mắt của Sở Văn Xuyên xẹt qua một tia sát khí: "Còn Lục Y Ninh kia vậy mà muốn giết chết Tứ đệ!" Lăng Diệp trước khi rời đi cùng Cổ vương, lấy những lời đã nói với Lê Thú và Tiểu Tiểu, nói lại một lần nữa cho Sở Văn Xuyên, lấy trí thông minh của Sở Văn Xuyên tất nhiên có thể nghĩ ra một tầng này, chỉ có như vậy, Cổ vương mới có thể yên tâm đi Lôi sơn, bảo hần tới bảo vệ Tiểu Tiểu và Lê Thú.

"Nhưng là..." Sở Văn Di dường như muốn giải thích thay Sở Văn Vũ: "Nhị ca cũng không nhất định muốn giết Tứ ca mà!"

"Nếu như Tứ đệ chết người được lợi trước là ai?" Sở Văn Xuyên hỏi vặn.

Sở Văn Di cứng lại: "Đại ca và... Nhị ca, còn có huynh." Sở Văn Di ngập ngừng: "Nếu mà nói huynh muốn giết Tứ ca thì có rất nhiều cơ hội. Nhưng là... người được lợi đầu tiên là Đại ca mà! Dạ Ngưng Bảo sẽ do Đại ca kế thừa!"

"Nếu như Đại ca cũng chết?"

Sở Văn Di hít một ngụm khí lạnh, chuyện nhà mình nhà mình biết, Đại ca và Nhị ca làm việc đều có phong cách giống nhau — không từ thủ đoạn.

"Nếu như Lục Y Ninh làm được chuyện này, sẽ không ai hoài nghi đến trên người hần, mà hần chỉ cần dùng chút thủ đoạn lạng lẹ bảo vệ Lục Y Ninh là được. Toàn bộ Dạ Ngưng Bảo đều là của hần rồi, ai có thể ngăn cản hần?" Khóe miệng Sở Văn Xuyên gợi lên một nụ cười lạnh: "Nhị ca muốn bỏ rơi nhị tẩu, để cưới Lục Y Ninh."

Sở Văn Di trầm mặc, vì sao cùng cha mẹ, con trai con gái lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Chương 87: Trư tiên sinh thân mến

Tuy rằng nguy cơ của Dạ Ngưng Bảo đã vượt qua, nhưng là, công tác gây dựng lại lại vừa mới bắt đầu, phá hỏng vĩnh viễn đều nhanh hơn xây dựng. Bởi vậy, huynh muội Sở Văn Xuyên dẫn theo Quý Nho Hiếu phải rời khỏi Cổ thành trở lại Dạ Ngưng Bảo, võ công bây giờ của Lê Thú đã không lo tự vệ. Sở Văn Vũ bị huynh muội Sở Văn Xuyên cứng rắn kéo ra khỏi Cổ thành. Lê Thú và Tiểu Tiểu còn có Yến Thanh Dịch đều ở lại Cổ thành, chờ Mạc Thượng Hành và Lăng Diệp trở về.

Nhưng là, trong lúc Mạc Thượng Hành rời khỏi trừ một bức thư báo cho họ không cần phải lo lắng, thì không còn có tin tức.

"Thú ca." Trong một vườn hoa nhỏ ở Cổ vương phủ, Lê Thú nằm ở trên mặt cỏ phơi nắng, Tiểu Tiểu nằm ở trên bụng hân — nơi đó thoải mái nhất. Lê Văn ở bên cạnh dạy tiểu Lưu Ly học đi, hai tiểu gia hòa ngời một bước ta một bước, chơi đùa không còn biết trời đất gì nữa, mà khi tiểu Lưu Ly té ngã, Lê Văn còn có thể ở bên cạnh bế cổ vũ bé nỗ lực đứng lên. Không thể không thừa nhận, Lê Văn tuyệt đối là là ca ca tốt. Còn Yến Thanh Dịch dẫn theo Lục Y Tĩnh ở bên cạnh làm quản lý phụ trách hai tiểu gia hỏa.

Người một nhà này hưởng thụ thời gian nhàn nhã hòa thuận vui vẻ.

"Ừm?" Lê Thú nhắm mắt lại, dường như nói mê sảng trả lời tiếng gọi của Tiểu Tiểu.

"Chàng nói Lôi sơn bên kia cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

"Không biết." Lê Thú khẽ mở mắt ra, rũ mắt nhìn về phía Tiểu Tiểu: "Nàng lo lắng cho nhạc phụ?"

"Ừ."

"Vậy chúng ta đi tìm ông ấy đi!" Lo lắng của Tiểu Tiểu từ trước đến giờ Lê Thú đều sẽ tìm cơ hội để giải quyết.

Tiểu Tiểu khẽ trở mình, nhưng vẫn đặt cằm trên bụng Lê Thú như trước, dùng ngón tay chọc chọc xương sườn của Lê Thú: "Nhưng cha lại nói là không muốn cho chúng ta đi tìm ông ấy! Chúng ta phải tin tưởng ông ấy!" Nếu như tùy tiện đi tìm Mạc Thượng Hành như vậy, chỉ làm cho ông ấy thêm phiền toái thôi.

"Vậy chúng ta chờ nhạc phụ là được." Lê Thú hô hấp khiến đầu của Tiểu Tiểu khẽ chuyển động.

"Tỷ! Tỷ phụ!" Bỗng Yến Thanh Dịch nổi giận dưng dưng nhảy đến trước mặt Tiểu Tiểu và Lê Thú, vừa vặn ngăn lại hết ánh mặt trời.

"Đừng nhúc nhích!" Bỗng Tiểu Tiểu kêu lên còn lớn tiếng hơn cả Yến Thanh Dịch, dọa Yến Thanh Dịch nhảy dựng, "Giúp tỷ tỷ chắn nắng một lát, mặt trời chói mắt quá!"

"..." Yến Thanh Dịch dùng bộ mặt ủy khuất nhìn Lê Thú, Lê Thú thấy có chút ghê tởm — biểu cảm kia tựa như biểu cảm khi Tiểu Tiểu làm nũng với hân — bỗng xuất hiện trên người một thanh niên trưởng thành như vậy, thật là khiến hân có chút không thích ứng. "Tỷ phụ..." Được rồi, đến âm thanh cũng giống rồi.

"Hử?" Lê Thú vẫn duy trì phong cách có thể nói một chữ tuyệt đối không nói chữ thứ hai.

"Huynh đi mà xem Lê Văn nhà huynh, nó dẫn Lưu Ly học hư theo rồi!" Yến Thanh Dịch kéo quần áo một cái, trên trang phục màu xanh trắng loang loang lỗ lỗ mấy vết bùn, cả người dính nước bùn trông như ngày mưa bị Mercedes - Benz chạy nhanh bắn tung tóe lên. "Hai tiểu quý ném bùn vào đệ!"

Lê Thú không có chuyển chỗ, bởi vì Tiểu Tiểu vẫn còn trên bụng hân: "Tiểu Dịch, hình như đệ theo ta học võ công còn sớm hơn Văn Nhi."

"Hả?" Yến Thanh Dịch không hiểu, vì sao lại nhắc tới chuyện này.

"Đệ đến hai đứa trẻ cũng đánh không lại, không biết là rất mất mặt sao?"

"..."

Một câu nói trong nháy mắt miểu sát Yến Thanh Dịch, Yến Thanh Dịch lập tức lắc đầu phủ nhận: "Đệ chẳng qua là không muốn ra tay với hai tiểu quý kia mà thôi, bằng không nếu người khác nói đệ ỷ lớn bắt nạt nhỏ thì làm sao bây giờ?"

"Đó là do chúng nó tự tìm, chẳng trách gì đệ." Lê Thú nhàn nhạt nói.

Lời còn chưa dứt, Yến Thanh Dịch xoay người rời đi: "Xem đệ thu thập hai tiểu quý thối kia như thế nào đây!"

"Thú ca, chàng không thèm để ý trường ấu có thứ tự sao?" Nhìn Yến Thanh Dịch khí thế như cầu vồng đâm thẳng về phía hai tiểu quý, Tiểu Tiểu nghi hoặc hỏi.

Lệ Thú lại nhắm mắt lại: "Đề ý."

"Vây vì sao chàng..."

"Ta cần một lý do dạy dỗ từ tể Vân Nhi và Tiểu Dịch một chút, không phải sao?"

"..."

Thú ca, chàng đây là đào hồ cho người nhảy vào đi!

"Tiểu Tiểu, Tiểu Thú, Tiểu Dịch!" Tiếng Bội Nghi truyền đến: "Muốn uống nước ô mai không?"

"Muốn uống!" Tiểu Tiểu bỗng bật dậy từ trên đất, giơ một bàn tay lên cao, mũi chân điểm nhẹ một chút, trực tiếp thi triển khinh công chạy vội tới phương hướng truyền đến của tiếng Bội Nghi, lúc Lệ Thú chậm rãi ngồi dậy, một chén nước ô mai lạnh lẽo nhét thẳng vào trong tay của hắn: "Thú ca, cho chàng!"

"Nương! Con cũng muốn!" Bỗng tiểu Lệ Vân bản hễ hễ lên đến trước mặt Tiểu Tiểu, theo phía sau còn có tiểu Lưu Ly cũng bản hễ hễ như vậy, còn Yến Thanh Dịch bên cạnh bản hễ hễ giống thế.

Ban đầu, Yến Thanh Dịch còn có thể sử dụng khinh công trốn qua trốn lại, nhưng đến sau này, ba người tựa như một đám trẻ nghịch ngợm, hoàn toàn không sử dụng võ công, ném thẳng bừa vào nhau!

"Không cho!" Tiểu Tiểu quyết đoán cự tuyệt, còn thúc giục Lệ Thú: "Thú ca, chàng uống nhanh lên!"

"Nương ~" Lệ Vân làm nũng.

"Tiểu Vân Nhi." Tiểu Tiểu nhìn Lệ Vân từ trên xuống dưới: "Con biết loại động vật nào thích ở trong bùn lầy lộn khiến mình bản hễ hễ không?"

"Trư."

"Vây con giống con gì?"

"Trư."

"Bối vậy ta mới không cho con uống nước ô mai đó!" Tiểu Tiểu cười xấu xa nhún vai.

"Nhưng là, nương, nếu như nói con là trư, ngài chính là trư mẹ, mà lão cha, chính là kia chỉ trư cha, sau đó Lưu Ly là trư nhỏ, mà cậu là trư lớn..." Lệ Vân lần lượt kể lể: "Vì sao chỉ có ba con trư chúng con không thể uống?"

"Bối vì ta và cha con biến thành người rồi." Tiểu Tiểu đứng lý hợp tình đẩy trở về, "Như vậy, trư tiên sinh thân mến, có thể tắm rửa sạch sẽ cho con và muội muội con hay không, sau khi biến thành người rồi trở lại đòi ta đồ uống của loài người nhé?"

"..."

Lệ Thú bên cạnh cực kỳ im lặng — vì sao hắn cũng phải làm trư?

Không đợi trư tiên sinh dẫn theo muội muội đi tắm rửa sạch sẽ toàn thân, Bội Nghi đã mang theo nha hoàn đưa tới thừa lại mấy bát nước ô mai, Lệ Vân hoan hô một tiếng bùng nước ô mai bỏ chạy đến một bên uống vui vẻ cùng muội muội, mà Bội Nghi chẳng qua là bắt đắc dĩ nhìn hai con khi bừa nhỏ cầm chén khiến cho dính đầy bùn vào chén.

Yến Thanh Dịch cũng nhân lúc không có ai chú ý liền nhót lấy một chén, chạy qua một bên chậm rãi nhắm nháp.

"Nương, ngài quá nuông chiều Tiểu Vân Nhi rồi!" Tiểu Tiểu bắt đắc dĩ nhìn Bội Nghi.

"Là con quá bắt nạt Vân Nhi thì có." Bội Nghi nói một câu công bằng: "Chưa từng thấy nương nào thích bắt nạt con mình như con."

Tiểu Tiểu nhún vai một cái: "Không phải lo, như vậy năng lực kháng đòn của Tiểu Vân Nhi sẽ tăng lên."

Nương vô lại nhất thiên hạ cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Bội Nghi mỉm cười, lấy ra một bức thư đưa cho Tiểu Tiểu: "Cha con gọi thư."

Nhìn dáng vẻ Bội Nghi bình tĩnh tường hòa, Tiểu Tiểu rất an tâm, nếu như Mạc Thượng Hành xảy ra chuyện gì, lo lắng nhất tuyệt đối là Bội Nghi.

"Cha con đến chỗ nào rồi?" Tiểu Tiểu mở bức thư ra, tới bên cạnh Lê Thú, cùng hần xem một chỗ.

"Ông ấy đã lên đường quay trở về, cha con nói, chuyện kia chính xác có liên quan đến Huyết Yêu tà giáo, nhưng tất cả mọi người đều đã bỏ chạy rồi, mà thôn dân kia lại bị giữ lại ở chỗ đó, ông ấy đã đưa những người còn sống trở về thôn xóm." Bội Nghi nói đại khái nội dung cho Tiểu Tiểu, ở Miêu Cương, thế lực của Cổ vương đủ để chống lại bất luận kẻ nào, hơn nữa còn là Huyết Yêu tà giáo căn cơ chưa ổn định?

"Cha con nghe được chuyện Dạ Ngưng Bảo rồi, ông ấy nói, để các con về Dạ Ngưng Bảo trước, không cần chờ ông ấy, chẳng qua phải để người bảo vệ tốt các con." Bội Nghi nhìn về phía Tiểu Tiểu ngồi tùy ý phía sau Lê Thú. "Chẳng qua, ta nghĩ Tiểu Thú con bây giờ đã không cần người đến bảo vệ nhỉ?"

Lê Thú trịnh trọng gật đầu: "Con đã xông phá huyết đạo xung quanh, chỉ còn một chỗ cuối cùng, sau khi xông phá tất cả huyết đạo, con nghĩ ít nhất con có thể đánh được mấy chục hiệp với cha con." Cho tới bây giờ Lê Thú đều không nói mạnh mẽ, bởi vậy lời của hần mọi người đều tin tưởng. "Chẳng qua, con nghĩ, lần đó khi chiến đấu với cha con, cha con cũng không sử dụng hết toàn lực, nếu như cha con sử dụng toàn lực..." Lê Thú lắc đầu: "Thắng bại đã phân."

Tiểu Tiểu chợt nhíu lấy ống tay áo của Lê Thú: "Thú ca, nếu như đánh không lại, chúng ta liền lập tức chạy trốn nhé!" Lần trước, Lê Hi Kiệt thiếu một chút thì đã giết chết Lê Thú, để lại cho Tiểu Tiểu một bóng ma thật sự là quá lớn.

"Ừm." Chạy trốn ở trong chốn vô lâm tuyệt đối sẽ không có danh tiếng tốt gì, thà rằng chết đứng, cũng không sống quỳ, những lời này ở trong chốn vô lâm càng là lời lẽ chí lý.

Nhưng là, đối với Lê Thú mà nói, danh tiếng linh tinh gì đó tuyệt đối không quan trọng, hần vốn là người không màng danh lợi.

Nghe vậy, Tiểu Tiểu thở phào nhẹ nhõm: "Cám ơn chàng, Thú ca."

Lê Thú xoa đầu Tiểu Tiểu đầu, an ủi nàng.

Thấy đáng về hạnh phúc của con gái, Bội Nghi không khỏi lại cảm khái, Tiểu Tiểu thật sự là gả cho trượng phu tốt. Lê Thú tuy rằng trầm tính một chút... Được rồi, là rất trầm tính, nhưng hần cũng có thể đứng ở trên góc độ của Tiểu Tiểu suy nghĩ cho con bé, khi Tiểu Tiểu cần hần nhất, cũng có thể kịp thời xuất hiện bên cạnh con bé...

Tiểu Tiểu như vậy may mắn biết bao!

...

...

Sau khi đồng ý yêu cầu của Bội Nghi, hôm đó, Tiểu Tiểu và Lê Thú lại bắt đầu thu thập bọc hành lý, sáng sớm hôm sau, trừ Bội Nghi thì không thông báo cho bất kì kẻ nào, liền dẫn theo Yên Thanh Dịch và Lê Văn còn có Lưu Ly, tiến về phía Dạ Ngưng Bảo, tuyên bố với bên ngoài là Lê Thú muốn bế quan, bởi vậy bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, dùng cái này để tránh quỷ kế của Lục Y Ninh.

Vốn bọn họ không muốn mang theo tiểu Lưu Ly còn quá nhỏ bên ba khắp nơi, nhưng trước khi chia tay Lê Văn và Lưu Ly trình diễn một hồi kịch huynh muội tình thâm. Hai đứa trẻ khóc long trời lở đất, sụp trời nứt đất, trời đất biến sắc...

Tóm lại, kết quả cuối cùng, là bọn họ dẫn theo tiểu Lưu Ly cùng đi rồi.

Trên đường tiến về Dạ Ngưng Bảo, tiểu Lưu Ly luôn luôn dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lê Văn, bởi vì Lê Văn đang nói thao thao bất tuyệt phong thổ trên đường đi — hoàn toàn những lời mảy người Sở Văn Xuyên giảng cho bé trước đây. Tiểu Lê Văn không chút khách khí lấy công lao này làm của riêng, lấy đến để tranh thủ sự sùng bái của muội muội.

Trong lúc tiểu Lê Văn còn đang phô bày khinh công cũng chẳng phải là lợi hại của bé cho tiểu Lưu Ly, mang theo tiểu Lưu Ly thoảng cái đã bay được một đoạn, thấy vẻ mặt hưng phấn của muội muội, Lê Văn vẫn luôn nghịch ngợm gây sự không chịu tập võ quyết định phải nỗ lực học tập võ công để đổi lấy càng nhiều sùng bái của muội muội!

Cái này tạo thành kết quả trực tiếp nhất, chính là Lê Văn và Lưu Ly trở thành xưng bá Tây Vực và Miêu Cương thuận tiện thành hai tiểu ma vương gieo họa khắp Trung Nguyên, làm hại Tiểu Tiểu và Lê Thú đều bị mắng — ai bảo bọn họ bồi dưỡng ra được hai cái tai họa? Đương nhiên, Tiểu Tiểu đối với việc này rất đặc chí, còn Lê Thú thì đau đầu không thôi.

Đây là nói sau.

Dọc theo đường đi, Lê Văn và Lưu Ly khiến một nhóm bọn họ tăng thêm không ít sức sống, sau khi trải qua thời gian dài bên ba, đoàn người Lê Thú cuối cùng cũng đến Dạ Ngưng Bảo.

Nhìn vách tường đã bị phá hỏng, nhà dân .v.v đồ đạc, Lê Thú hít sâu một hơi, mím chặt môi, cha nợ con trả, sự vô tâm của phụ thân hần do hần đến gánh vác!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: huynh đệ

"Tứ đệ!" Sở Văn Xuyên thấy Lê Thú lập tức tới trước mặt hắn, vẫy tay với hắn, hai ba cái đã đến trước mặt Lê Thú: "Tứ đệ, Cổ vương tiền bối trở lại Cổ thành an toàn rồi!"

"Còn chưa có." Lê Thú lắc đầu: "Nhưng nhạc phụ gửi thư cho bọn đệ, nói ông ấy vẫn bình an vô sự, bảo bọn đệ tới Dạ Ngưng Bảo trước."

"Đến vừa đúng lúc!" Sở Văn Xuyên tùy ý chỉ một đồng bó củi: "Chuyển bó củi này, còn có vật liệu đá, lên trên xe ngựa, sau đó lại đưa đến Dạ Ngưng Bảo." Sở Văn Xuyên không chút khách khí chỉ huy, trong quá trình xây dựng lại Dạ Ngưng Bảo, không cần biết võ công cao cường cỡ nào tất cả đều phải làm công việc thể lực!" Về phần cha ta, ông ấy đang rất bận rộn, ở đây một lát ta khác dẫn bọn đệ đi gặp ông ấy."

"Vậy còn chúng con?" Tiểu Lê Văn ưỡn ngực một cái, trong tay còn nắm Lưu Ly cũng đang bắt chước bé ưỡn ngực, ý bảo Sở Văn Xuyên: đừng thấy bọn bé nhỏ, nhưng cũng là có thể giúp đỡ!

"Các con?" Sở Văn Xuyên nhìn hai tiểu gia hỏa: "Các con qua bên kia đào hầm!" Tiểu Lê Văn thấy cách đó không xa có một đám trẻ con chỉ lớn hơn bé một chút đang cố gắng đào một cái hố không lớn, khinh thường trợn mắt một cái, nhưng vẫn là nhận mệnh mang theo tiểu Lưu Ly đi tới. Mà Sở Văn Xuyên ở phía sau lại hô với bé một câu, "Tiểu tử thôi, đừng bắt nạt người khác đấy!"

"Biết rồi!" Lê Văn không thêm đề ý phát tay một cái, liền trực tiếp đứng ở trung tâm đám trẻ con kia đại đao kim mã*, không biết nói gì với đám trẻ con kia, sau đó vung tay lên, một cái hố không khác cái hố nhiều lắm với đám trẻ con đào cả nửa ngày kia xuất hiện bên cạnh, Lê Văn lập tức xuất hiện về mặt đầy đắc ý — trong phần đông những người cùng thế hệ, bé tập võ tuổi này thật sự là quá sớm, một đứa trẻ khoảng tám tuổi mới bắt đầu tập võ, mà bé từ nhỏ đã được Lê Thú ôn dưỡng kinh mạch, hơn nữa Được vương tắm được, cho dù chính bé cũng không cố gắng, cũng đủ để ngạo thị trong đám người cùng thế hệ, hơn nữa bây giờ vì trưng bày đáng về “ta là lợi hại nhất thiên hạ” trước mặt mọi người, Lê Văn cũng bắt đầu cố gắng?

*đại đao kim mã: hình dung những người hào sảng, khí thế lớn hoặc cách nói chuyện thẳng thắn, sắc bén, không nề tình.

Vì thế, Lê Văn lại không biết nói những cái gì, đám trẻ con kia lập tức dường như bắt đầu lấy tiểu Lê Văn làm đầu... Trong lúc vô tình, Lê Văn đã bắt đầu thu phục lòng người thế hệ tiếp theo của Dạ Ngưng Bảo, chuẩn bị đầy đủ nhân thủ cho con đường gieo họa khắp Tây Vực của bé...

"Văn Nhi một chút cũng không giống đệ." Sở Văn Xuyên cảm khái với Lê Thú.

Sau một lúc lâu không có người trả lời, Sở Văn Xuyên nhìn xung quanh: "Hả? Người đâu?"

"Tỷ phụ đi làm việc rồi." Yên Thanh Dịch chỉ chỉ cách đó không xa Lê Thú đang chuyển đồ. "Tỷ tỷ đi giúp huynh ấy rồi."

"..."

Tứ đệ, đệ cũng yên tâm con đệ thật.

"Tiểu Tiểu, giúp ta lấy một bộ quần áo." Đã phải làm công việc thể lực, thì nhất định phải mài mòn quần áo, thói quen tiết kiệm nên Lê Thú lập tức quyết định đổi quần áo thành trang phục vải gai bình thường, tùy tiện hướng về phía người chung quanh muốn một bộ quần áo, cũng chẳng kiêng dè Tiểu Tiểu, trực tiếp cầm quần áo ra thay.

"Thú ca, chàng lại quén rũ thiếp!" Tiểu Tiểu lập tức chỉ trích, nhưng vẫn là thuận tay cầm quần áo vừa thay cho Lê Thú.

Tay Lê Thú đang xắn tay áo nhất thời dừng một chút, dờ khóc dờ cười nhìn Tiểu Tiểu: "Tiểu Tiểu, chúng ta ở bên nhau đã hơn năm năm rồi."

"Vậy thì thế nào!" Tiểu Tiểu đem quần áo của Lê Thú đã gấp xong, đặt lại trong bọc đồ: "Chàng chẳng qua mới hai mươi tám, thiếp mới hai mươi hai, chẳng lẽ bây giờ chàng đã già đi?" Tiểu Tiểu nhún mày như khiêu khích, còn nhìn về phía bên dưới của Lê Thú... "Thiếp nhớ được ngày hôm qua..."

"Khụ khụ..." Khuôn mặt Lê Thú lại đỏ bừng, lập tức đánh gãy lời Tiểu Tiểu, để phòng nàng cái gì cũng nói ra ngoài, da mặt thê từ càng ngày càng dày, đời này của hắn đúng là không so nổi! "Chúng ta phải làm việc rồi, Dạ Ngưng Bảo đang phải xây dựng lại ..."

Lập tức Tiểu Tiểu mặt mày hớn hở, đã nói mười đại đầu gối cũng không so nổi với nàng rồi!

"Tam ca, Tiểu Khê đâu?" Tiểu Tiểu nhìn Sở Văn Xuyên đã tới hỗ trợ, tìm kiếm bóng dáng của Nhạc Khê.

"Khụ." Ánh mắt Sở Văn Xuyên nhìn về phía khác: "Chúng ta... Chúng ta muốn thành hôn, bởi vậy Nhạc Khê đang ..."

"À!" Tiểu Tiểu hiểu rõ gât gât đầu, ra về người từng trải: "Đang làm giá y sao? Hơn nữa còn không thể cùng huynh gặp mặt."

"Ta có thể lên đi gặp mà!" Sở Văn Xuyên nhỏ giọng lẩm bẩm.

"Tam ca." Lê Thú thoáng cái đặt tảng đá lên xe: "Huynh phải biết rằng..."

"Ách... Ta chỉ là tùy tiện nói như vậy thôi." Sở Văn Xuyên lập tức đánh gãy cái sự thao thao bất tuyệt của Lê Thú, nếu để Lê Thú phát tác ra ngoài vậy hẳn chỉ có thể thảm rồi, "Nghe một chút coi như xong, ta nào dám đi chứ? Nếu để nương ta biết còn không đánh gãy chân ta?"

Lê Thú gật đầu: "Nhưng là Tam ca, về sau loại chuyện này phải cẩn thận, bằng không..."

Thảm rồi! Hẳn đến cùng vẫn không thoát được rồi!

Chẳng qua chỉ là muốn lên gặp vị hôn thê của hắn một lần mà đến nỗi thảm như vậy chứ?

...

...

Buổi tối khi Lê Thú và Tiểu Tiểu tới, bọn họ đã nhìn thấy Sở Lăng.

Người trung niên cụt tay đang sáng khoái uống rượu với người xung quanh, không thấy một tia mắt mát vì mất đi cánh tay phải.

Sở Lăng thấy Lê Thú lập tức chào hắn: "Tiểu Thú!" Thấy Lê Thú đã đến, những người đang uống rượu cùng Sở Lăng biết hai người kia nhất định có rất nhiều lời muốn nói, liền cáo từ rồi đi.

"Đại bá..." Lê Thú đi đến trước mặt Sở Lăng, quỳ một chân trên đất, vùi đầu cúi xuống thật thấp, hắn đang giúp Lê Hi Kiệt xin lỗi Sở Lăng.

"Aiz!" Sở Lăng vung tay lên, nâng Lê Thú lên, vỗ vỗ vai của hắn, thấy Lê Vân đi theo phía sau Lê Thú: "Vân Nhi."

"Đại gia gia!" Lê Vân dẫn Lư Ly chạy như điên đến bên cạnh Sở Lăng, hai tiểu gia hỏa giang hai tay muốn ôm ôm — Lư Ly là học theo Lê Vân, khi Lê Vân thấy Sở Lăng chỉ có một cánh tay lập tức thay đổi phương hướng, để cho Sở Lăng ôm Lư Ly, còn bé chạy đến phía sau Sở Lăng bò tới trên lưng Sở Lăng.

"Lư Ly, Vân Nhi." Sở Lăng cười hi hi đùa hai tiểu gia hỏa: "Vân Nhi, đại gia gia hỏi con, nếu Lư Ly khi ở trạng thái không có ý thức làm con bị thương, con sẽ trách Lư Ly sao?"

Tiểu Lê Vân khề sừng sốt: "Ngài là nói Lư Ly khi đang ngủ luôn đánh người sao?" Lê Vân lập tức lắc đầu: "Đương nhiên sẽ không trách muội ấy, muội ấy cũng là muội muội của con đó! Nương nói, muội muội chính là dùng để yêu thương!"

Sở Lăng an ủi cười cười: "Tiểu Thú con xem Vân Nhi đều hiểu rõ đó!" Thấy Lê Thú còn chưa tiêu tan, Sở Lăng liền tiếp tục nói: "Tiểu Thú, nếu là Văn Xuyên ở trạng thái không có ý thức làm con bị thương, con sẽ trách nó sao?"

"Tam ca sẽ không làm hại con." Lê Thú kiên định nói.

"Ta là nói nếu."

"Cho dù là nếu như, Tam ca cũng sẽ không thể làm hại con."

Sở Lăng đau đầu muốn xoa xoa huyệt thái dương, nhưng là một cánh tay duy nhất còn bị Lư Ly chiếm lấy rồi, loại nhu cầu này chỉ có thể từ bỏ. Bởi vậy Sở Lăng thay đổi cách nói: "Nếu, Văn Xuyên bị người ta hạ nhục, tấn công con, làm con bị thương, con sẽ trách nó sao?"

"Tam ca đánh không lại con, bởi vậy huynh ấy sẽ không làm con bị thương được."

"..." Sở Lăng bất đắc dĩ.

Tiểu Tiểu tròn trừng mắt, mở đại đầu gối luôn ở thời điểm không đúng lúc phát huy sự cố chấp của hắn: "Thú ca, Tam ca bị người hạ nhục, thừa dịp khi chàng không chú ý, khiến chàng bị thương, chàng sẽ trách huynh ấy sao?"

Sở Văn Xuyên cũng thật bất đắc dĩ, làm gì mà cứ lấy hắn làm ví dụ? Không phải là còn có Yến Thanh Dịch sao?

Mà đứng ở bên cạnh Sở Văn Xuyên Yến Thanh Dịch cho hắn một lời giải thích bằng ánh mắt — đệ là cậu em vợ, không phải là huynh đệ.

"Sẽ không." Không chút do dự, Lê Thú trả lời.

Tiểu Tiểu ý bảo Sở Lăng — còn lại giao cho bá!

Sở Lăng lập tức hiểu ý: "Thì đúng vậy rồi, tình cảm huynh đệ của ta và cha còn không hề kém tình cảm của con và Văn Xuyên, cha con bởi vì nhập mã mà khiến ta bị thương, ta chỉ biết lo lắng cho hắn, sao lại có thể trách hắn chứ?"

Lệ Thú trầm mặc một hồi: "Cám ơn ngài, đại bá."

Sở Lăng lại vỗ vỗ vai Lệ Thú: "Vậy cho ta mượn hai tiểu gia hỏa này chơi hai ngày!" Nói xong, dường như sợ người khác tranh với ông ta, Sở Lăng lập tức mang theo hai tiểu gia hỏa chạy trốn.

Sự thật chứng minh, quyết định của Sở Lăng là chính xác, thời gian không bao lâu, Vân Hành cũng dẫn theo Dịch Toa chạy đến trước mặt Lệ Thú: "Tiểu Thú! Tiểu Thú! Vân Nhi đâu? Nghe nói các con lại nhận nuôi một tiểu cô nương? Ở đâu rồi? Cho ta mượn chơi đùa!"

Vân Hành tới trước mặt Lệ Thú, chìa tay ra, trông như muốn đòi một vật nhỏ nào đó.

Con trai và con gái của hắn cũng không phải đồ chơi!

"Su phụ." Lệ Thú hành lễ với Vân Hành.

"Đừng nhiều chuyện như vậy!" Vân Hành tròn trừng mắt: "Vân Nhi đâu? Con gái con đâu?"

"Ở chỗ đại bá."

"Đã tới chậm một bước!" Vân Hành kêu rên, quay đầu nhìn về phía Dịch Toa: "Chúng ta đi trộm hai đứa bé kia ra đây đi!"

Nói xong, Vân Hành liền cùng Dịch Toa về mặt hưng phấn chạy tới hậu viện, chạy thẳng về phía chỗ Sở Lăng ở tạm — loại thời điểm này, tình cảm huynh đệ cứ bỏ xuống trước đã, hai tiểu quý quan trọng hơn!

"Tứ ca!" Tựa như đèn kéo quân, mọi người một người tiếp một người đến tìm Lệ Thú, thật đáng tiếc, phần lớn không phải vì gặp hắn, mà là vì mỗi tiểu tử siêu cấp biết lấy lòng người, Sở Văn Di lôi kéo Quý Nho Hiếu cũng chạy tới: "Vân Nhi và Lư Ly đâu? Muội mua cho hai đứa nó hai bộ quần áo, để bọn chúng mặc xem có vừa người hay không!"

"Ở chỗ đại bá." Lệ Thú trả lời cứng nhắc.

"À! Vậy muội đi tìm bọn nó đây!" Sở Văn Di lập tức lôi kéo Quý Nho Hiếu rời đi, nhưng lại nghĩ tới cái gì, dừng bước chân: "Đúng rồi, nhị ca gần đây dường như đã quyết định muốn bỏ rơi nhị tẩu rồi, gần đây nói chuyện này với cha mẹ, nhưng cha mẹ không đồng ý. Nhưng nhị ca đang để cho nhị tẩu tự mình xin từ."

Sau đó, Sở Văn Di liền kéo Quý Nho Hiếu chạy mất.

"Tứ đệ." Sở Văn Xuyên do dự mà nhìn Lệ Thú: "Chúng ta không nói chuyện nhị ca cho cha..." Sở Văn Xuyên không xác định nhìn Lệ Thú, không biết giải thích thế nào cho hắn, bọn họ không giao Nhị ca là một người đang uy hiếp tính mạng của hắn cho Sở Lăng xử lý.

"Đệ hiểu." Lệ Thú khẽ gật đầu với Sở Văn Xuyên: "Hắn dù sao là nhị ca của chúng ta, tự chúng ta giải quyết là tốt nhất, không muốn khiến đại bá phải khổ sở."

"Cám ơn đệ, Tứ đệ." Sở Văn Xuyên thở dài, hắn và hai ca ca ruột thịt có chút ngăn cách, lại cực kỳ hợp ý với huynh đệ kết bái, hắn không chỉ một lần từng suy nghĩ nếu như Lệ Thú là đệ đệ ruột của hắn thì tốt biết mấy.

"Chúng ta là huynh đệ."

Không có huyết thống lại có thể bởi vì thật sự quan tâm đến nhau mà thành huynh đệ!

Sở Văn Xuyên cảm lấy bình rượu còn thừa của Sở Lăng, rót cho Lệ Thú một chén, lại rót một chén cho Yến Thanh Dịch: "Để huynh đệ chúng ta ngắm lại xem xử lý chuyện này như thế nào đi!"

"Đệ đi theo dõi." Yến Thanh Dịch không chút khách khí ôm công việc bề dưới.

"Vậy ta đi bảo vệ đại ca." Sở Văn Xuyên trầm ngâm một lát: "Còn có thể an bài người chặn đứng tất cả thông tin của nhị ca, sẽ không để cho hắn phát hiện."

Lệ Thú há hốc mồm, nhướn mi, "Vậy còn đệ?" Hình như tất cả công việc đều bị hai người bọn họ ôm hết rồi.

"Đệ trông nom kỹ tiểu tử béo nhà đệ!"

Nhiệm vụ này vĩ đại nhất!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Triển Anh Hào trở về

Công việc mấy người nhắm vào Sở Văn Vũ triển khai đâu vào đấy, mỗi một bức thư gửi cho Lục Y Ninh đều bị Sở Văn Xuyên chặn lại, sau đó thay đổi lại một chút rồi gửi cho Lục Y Ninh. Thư hồi âm của Lục Y Ninh cũng tương tự như thế, từ trong thư, bọn họ biết được kế hoạch của Lục Y Ninh là khi Lệ Thú đánh nhau với giáo chủ Huyết Yêu giáo thì ám toán hắn!

Nhìn khi nhìn thấy bức thư này, Sở Văn Xuyên thiếu chút nữa thì xé tan nó ra, nhưng bị Yến Thanh Dịch ngăn cản, nhưng mà lại phiền toái cho mấy ly trà vô tội bị tan xương nát thịt.

Nhị ca hắn thật không ngờ không lấy đại cục làm trọng! Một lòng chỉ nghĩ đến mình!

"Lục Y Ninh hình như còn không biết giáo chủ Huyết Yêu giáo chính là phụ thân của đệ đi?" Khi Sở Văn Xuyên tràn đầy cõi lòng xin lỗi nói ra sự thật với Lệ Thú, Lệ Thú bỗng mở miệng hỏi.

"Không biết." Sở Văn Xuyên lắc đầu: "Nội dung Nhị ca nói cho ả biết đều bị chúng ta loại bỏ."

Lệ Thú gật đầu, ánh mắt dần dần hép lại: "Đệ hiểu được, cứ để cho bọn họ phóng ngửa tới đi!"

"Nhưng là, Tứ đệ..." Sở Văn Xuyên ngập ngừng. Nguyên Lệ Hi Kiệt đã đủ cường hãn nếu như thêm Lục gia và Sở Văn Vũ... Lệ Thú có thể đánh thắng được sao?

"Không phải còn có huynh và Tiểu Dịch sao?" Lệ Thú vỗ vỗ Sở Văn Xuyên: "Loại chuyện này không quan trọng, đệ sẽ phòng bị, nói cách khác, chúng ta gần đây có thể nghỉ ngơi một khoảng thời gian ngắn rồi."

"Không." Sở Văn Xuyên phủ định đề nghị của Lệ Thú: "Ta vẫn còn phải giám thị bọn họ. Cho đến khi tìm được chứng cứ có thể khiến cho bọn họ phải nhận tội."

Lệ Thú gật đầu, không có ngăn cản Sở Văn Xuyên.

"Cha! Cha!"

Có thể ở trong nhà này hô to gọi nhỏ tìm cha, chỉ có tiểu Lệ Vân thôi, Sở Văn Xuyên và Yến Thanh Dịch cũng còn chưa thành thân đâu, lấy đâu ra con nhỏ?

"Vân Nhi?" Lệ Thú kéo căng mặt, nhìn Lệ Vân ôm Lư Ly vui vẻ chạy vào: "Hô to gọi nhỏ còn ra thể thống gì, nếu là quấy nhiễu đến..."

"Cha! Không có nhiều thời gian cho cha chụp cái tội lớn mất nước diệt chủng lên đầu con đâu!" Lệ Vân không chút khách khí đánh gãy lời dạy của Lệ Thú: "Chuyện bây giờ còn quan trọng hơn cả thiên hạ đại loạn!"

Lông mày Lệ Thú càng vặn chặt: "Chuyện gì?"

"Triển gia gia, Triển gia gia, ông ấy đã trở lại! Chẳng qua là bị thương rất nặng!"

Vừa dứt lời, ba người trước mắt Lệ Vân tất cả đều đã không thấy bóng dáng. Mà tiểu Lệ Vân nhìn mấy người hùng hùng hổ hổ nhún vai một cái: "Lư Ly, muội phải nhớ kỹ, lời của người lớn đều là nhằm vào trẻ con thôi, chính bọn họ cũng không nghe theo đâu."

"Vậy chúng ta cũng có thể không nghe theo sao?"

"Trước mặt bọn họ phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu bọn họ không ở đó mà nói, thì thích thế nào liền thế đó!"

"Vâng, Lư Ly đã biết!"

Bởi vậy mới nói, giáo dục phải từ trẻ nhỏ dạy lên.

Khi ba người Lệ Thú chạy tới, Dục vương đang chăm cứu cho Triển Anh Hào, châm bạc dài hơn tấc lập tức đâm xuống huyệt vị, mà trên đầu ngón tay của Triển Anh Hào lập tức chảy ra mười tia máu đen, tỏa ra mùi hôi tanh, khóe miệng Triển Anh Hào ứa máu, máu đen đối lập với bộ râu hoa râm, trông thấy có vẻ rợn người, vốn Triển Anh Hào khỏe mạnh quắc thước lúc này trông như là già đi hơn mười tuổi.

Ba người vừa tiến vào trong phòng đã bị cản lại Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu vươn một ngón tay dựng thẳng trên môi, ý bảo ba người chớ có lên tiếng, ba người lập tức khép lại miệng còn đang muốn hỏi, thành thành thật thật đứng ở bên cạnh chờ Dục vương chăm cứu xong.

Triển Anh Hào nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt, một chút cũng không thấy oai hùng trước kia, khiến ba người Lệ Thú vô cùng lo lắng, đây là lão nhân vẫn luôn quan tâm bọn họ từ tận đáy lòng.

Sờ Lăng cũng đã tới sớm hơn bọn họ một bước canh giữ ở một bên.

Sau một lúc lâu, Dược vương nhỏ hét chấm trên người Triển Anh Hào, vỗ một chưởng lên người Triển Anh Hào, Triển Anh Hào phun ra một búng máu, pha trộn màu đỏ tươi.

"Tốt lắm." Dược vương mặt không biểu cảm thu châm lại, cắm lại châm bạc vào trong bao vải: "Vân Nhi và Lưu Ly đâu?" Giải độc cho Triển Anh Hào xong, Dược vương nhớ tới "chuyện chính", "Thú tiểu tử, trong người nha đầu Lưu Ly kia có cổ mẫu, ta không có cách nào dạy cô bé, chẳng qua, Vân Nhi phải để nó ngoan ngoãn theo ta học y! Về phần Yêu Tuyệt kiếm của Lê gia các người tự người tìm thời gian mà dạy cho nó."

"Vâng, Dược vương tiền bối." Lê Thú nghe lời khom lưng, lời trưởng hần luôn nghe theo.

Nhìn thấy biểu hiện nghe lời của Lê Thú, Dược vương khẽ gật đầu, không muốn để ý mấy người này nữa, đi thẳng ra ngoài — vẫn là Lê Vân và Lưu Ly quan trọng hơn.

Ngay lúc Dược vương đi ra, Triển Anh Hào chậm rãi mở mắt, tuy rằng sắc mặt vẫn khó coi, nhưng ánh mắt lại tinh táo.

"Tiểu Thú..." Câu đầu tiên Triển Anh Hào mở miệng chính là gọi Lê Thú: "Nhanh, phải nhanh ngăn cản cha con..." Một trận ho khan kịch liệt, khiến sắc mặt Triển Anh Hào càng thêm khó coi.

"Triển gia gia..." Lê Thú đỡ lấy Triển Anh Hào: "Trước hết cứ nghỉ ngơi một chút đi!"

"Hồn tiểu tử! Đến đến lúc này rồi nào có thời gian nghỉ ngơi!" Triển Anh Hào đánh một cái lên vai Lê Thú, tuy thân thể không được tốt lắm, nhưng Triển Anh Hào nói chuyện vẫn âm vang có lực, tỉnh tỉnh vẫn dữ dằn: "Thành thật nghe ta nói xong đã!"

"Vâng." Lê Thú lại nghe lời trả lời.

"Trong khoảng thời gian này ta vẫn lén theo dõi cha con, Hi Kiệt hần đang nghiên cứu một loại độc dược..." Triển Anh Hào chỉ đồng máu đen hần vừa chảy ra: "Chính là ta trúng loại này, vừa rồi Dược vương cũng nói, hần nghiên cứu một thời gian ngắn cũng không phối trí ra được giải dược như thế nào, chỉ có thể dùng cách châm cứu để giải độc. Nhưng là..."

Triển Anh Hào bỗng thay đổi đề tài: "Con có biết gần đây có rất nhiều người trong thành trấn đều mất tích không?"

"Rất nhiều?" Lê Thú không hiểu nhướn mi: "Con chỉ biết là Cẩm thành và phụ cận Lôi sơn Miêu Cương có người mất tích khó hiểu."

"Đây chẳng qua chỉ là lượt thứ hai thôi," Triển Anh Hào thở dài: "Những người mất tích này tất cả đều bị bắt để thử nghiệm thuốc... Bây giờ loại độc dược này đã trở nên không màu không vị, có thể tán trong không khí, nếu không phải cuối cùng có phản ứng, ta phát hiện kịp thời, chạy về Dạ Ngưng Bảo, nói không chừng ta cũng đã chết ở trên đường..."

Nghe câu đó mọi người bỗng biến sắc, không màu không vị, thả trong không khí, khiến cao thủ như Triển Anh Hào cũng không phát hiện được độc dược, một khi bị quăng vào căn cứ địa của võ lâm...

Hậu quả khó có thể lường nổi...

Nhưng là, chuyện này vẫn còn chưa xong.

"Con còn nhớ rõ trụ trì Thiếu Lâm ủy thác con điều tra sự kiện trúng độc lan rộng ở Trung Nguyên không?" Triển Anh Hào tiếp tục.

Lê Thú gật đầu, mà Tiểu Tiểu còn lại là vẻ mặt kinh nghi: "Ngài là nói... đó cũng là... Cũng là... Công công gây nên?"

Triển Anh Hào im lặng tàn khóc. Sau một lúc lâu lại bỏ thêm một câu: "Loại độc dược đó chính là hình thức ban đầu của độc dược bây giờ."

"Nhưng là, Thú ca cũng từng trúng phải loại độc này mà, còn đã từng bị người mai phục." Tiểu Tiểu giải thích thay Lê Hi Kiệt: "Khi đó công công hần là vẫn còn lý trí chứ?"

"Khi đó Lê Thúc ông ấy đã không còn bao nhiêu ý thức của mình rồi." Bổng Nhạc Khê mở miệng: "Sau khi hạ mệnh lệnh kia, Lê Thúc cũng rất hối hận, nhưng chuyện đã xảy ra rồi."

Đối với thân phận Nhạc Khê mọi người đều biết rõ ràng, bởi vậy đối với lời nói của nàng không ai nghi ngờ.

"Vì chờ Lê công tử trưởng thành, Lê Thúc đợi suốt hai mươi mấy năm, liều mạng đấu tranh cùng ý chí của mình." Nhạc Khê cười khổ: "Lê công tử, người có thể cứu cha người chỉ có người."

Lê Thú nắm chặt hai tay, không nói gì, nhưng ánh mắt lại kiên định không thể thay đổi.

Trong lòng hần rất rõ ràng, la mạc trận, có lẽ chính là mấu chốt phá giải vận mệnh đáng buồn của Lê gia!

Lê Hi Kiệt nghiên cứu cả nửa đời người cũng chưa nghiên cứu ra cái gì hần có biện pháp phá giải sao?

...

...

Nhận được tin tức của Lệ Hi Kiệt, mọi người ở Dạ Ngưng Bảo bắt đầu tiến vào trạng thái khẩn trương, mạng lưới tình báo bao trùm Tây Vực bắt đầu vận chuyển, điều này càng tiện cho Sở Văn Xuyên che giấu chuyện hấn chặn lại thư từ của Sở Văn Vũ. Đồng thời, Tiểu Tiểu và Lệ Thú chia ra gửi cho Cổ vương và Trụ trì Thiếu Lâm một bức thư, nhờ bọn họ giúp đỡ quan sát hướng đi của Huyết Yêu tà giáo.

Cổ vương và Trụ trì Thiếu Lâm lập tức đồng ý, cứ như vậy, tổ chức đứng đầu tam đại địa vực của võ lâm lần đầu chính thức đoàn kết nhất trí.

Lệ Thú thì chuyên tâm nghiên cứu gợi ý của Lệ Hi Kiệt cho hấn — la mạc trần.

Căn phòng yên tĩnh chỉ có một mình Lệ Thú, Tiểu Tiểu đang chơi cùng hai tiểu quý ở trong sân. Ánh nắng rơi vãi mỏng mỏng manh manh vào phòng, chiếu ra tro bụi đang bay múa, tôn lên sự yên tĩnh cùng tường hòa. Một quyển la mạc trần quyết được Lệ Thú lật xem vài lần, nhưng hấn cũng không nhìn ra một chút manh mối nào.

Mà hấn đã suy xét, vì sao trừ lần đó hấn nhập ma ở ngoài Thiếu Lâm tự, hấn cũng không có mất đi lý trí giống như người Lệ gia trong quá khứ?

Hình như bên người hấn cũng không có la mạc trần mà!

Hấn khi đó...

Đồng tử Lệ Thú co rụt lại, chợt xông ra khỏi phòng: "Tiểu Tiểu."

"Thú ca!" Nghe thấy tiếng gọi của Lệ Thú, Tiểu Tiểu chợt quay đầu, Lệ Vân vất vả lắm mới làm xong được công trình bằng cát bị nàng không cẩn thận đá nát, Lệ Vân đau lòng nhếch miệng, còn tiểu Lưu Ly lập tức học theo cái kiểu một cước đá nát công trình cát bé đang đắp, cũng từ đó phát hiện ra không ít thích thú — ba tuổi thấy già*, Lưu Ly quả nhiên từ nhỏ đã có thiên phú phá hoại.

Ba tuổi thấy già: tức là từ lúc ba tuổi đã nhìn ra được tính cách định hình cho tương lai rồi.

Tiểu Tiểu tùy ý vỗ vỗ tay, phui hạt cát trên tay, đứng lên, đi đến trước mặt Lệ Thú: "Thú ca, sao vậy?"

"Nàng có mang Tà Ngọc Kiếm trên người không?"

"Đương nhiên." Tiểu Tiểu tháo xuống Tà Ngọc kiếm đang đeo trên cổ, giao vào tay Lệ Thú: "Thú ca, phát hiện cái gì rồi?" "Còn chưa xác định, ta chỉ là muốn thử một chút..." Lệ Thú nắm thật chặt Tà Ngọc kiếm trong tay, Lệ Thú xoa xoa đầu Tiểu Tiểu: "Vất vả cho nàng rồi."

Tiểu Tiểu xoay người Lệ Thú lại, đẩy hấn vào phòng: "Mau nghiên cứu La mạc trần của chàng đi! Đến lúc đó cứu công công bà bà trở về, thiếp có thể thoái ản giang hồ rồi!"

"Được." Lệ Thú rào bước tiến vào phòng. Mà Tiểu Tiểu “phanh” một tiếng đóng sầm cửa lại, thiếu một chút nữa thì đập vào mặt hấn.

Lệ Thú sờ sờ cái mũi mình, mỉm cười, lại ngồi lại xuống ghế tựa, lấy ra Tà Ngọc kiếm hấn đeo trên cổ, hai thanh Tà Ngọc kiếm chậm rãi tiến đến cùng một chỗ, thử ở trên các góc độ, khi mũi hai thanh Tà Ngọc kiếm chống vào nhau, Lệ Thú khẽ nhủ mảy, đây là trận pháp có khả năng nhất, tương tự với trận pháp Lệ Hi Kiệt phong bế huyết đạo của hấn, nhưng khác nhau ở chỗ, từng trận pháp có thể bởi vì tài liệu chế tác khác nhau, và vị trí khác nhau mà sinh ra hiệu quả khác nhau, mà la mạc trần trước mắt đúng là có khả năng nhất rồi, nhưng là...

Nó lại thiếu hụt cái gì, không thể thành một trận pháp hoàn chỉnh.

Lệ Thú nhìn Tà Ngọc kiếm một lớn một nhỏ tự bổ sung trận pháp còn lại, dần dần vẽ mặt của Lệ Thú trầm tĩnh lại, hấn bổ sung ra thứ khuyết thiếu của trận pháp, hấn rất quen thuộc. Ánh mắt Lệ Thú lại chuyển về phía thanh kiếm hấn để trong góc phòng — tà kiếm Huyết Yêu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: TRẬN CHIẾN CUỐI CÙNG

Lệ Thú cầm lấy Huyết Yêu kiếm đang ở trong góc phòng, chợt rút ra, quan sát tỉ mỉ chi tiết hoa văn trên mặt, ở giữa đầu Huyết Yêu kiếm phát hiện hoa văn hoàn toàn giống như đồ án hấn tu bổ.

Lệ Thú chồng hai thanh Tà Ngọc kiếm lên hộp Huyết Yêu kiếm, không ngoài dự đoán của hắn, quả nhiên hình thành một trận pháp hoàn chỉnh. Nhưng chân mây của hắn vẫn không thả lỏng, trận pháp này vì sao có thể khắc chế tác dụng phụ của Yêu Tuyệt kiếm?

Nếu như chỉ cần một trận quyết như vậy, tổ tiên Lệ gia tạo ra Huyết Yêu kiếm và Tà Ngọc kiếm sao lại không ghi lại phương pháp khắc chế tác dụng phụ của Yêu Tuyệt kiếm?

Sao người Lệ gia có thể đời đời bị vây chết ở trong núi?

Thậm chí người chế tạo Huyết Yêu kiếm và Tà Ngọc kiếm đều là một người.

Cuối cùng, vẫn là...

Thiếu cái gì.

Lệ Thú thở dài, quả nhiên chuyện này không giải quyết dễ dàng như vậy.

Lệ Thú nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn một lớn hai nhỏ đang chơi đùa trong đồng cát, tâm tình của hắn lại tốt lên.

Sinh mệnh của hắn phải gánh nhiều thứ lắm, nếu như thua trận, sẽ thua hết tất cả.

Hắn không thua nổi, vì con trai, vì con gái, vì mẫu thân, cũng vì phụ thân.

Còn vì người không oán không hối theo hắn một đường...

Nàng.

Nhìn hai tiểu quỷ quệt một vết bùn lên mặt nàng, mà nàng không chút để ý cười ha ha, tựa như một đứa trẻ, Lệ Thú nở nụ cười ấm áp.

Con đường tương lai con rất dài, bọn họ sẽ cùng nhau đi tiếp.

“Thú ca!” Tiểu Tiểu vỗ tay với Lệ Thú đang ngồi trong cửa sổ: “Nghỉ ra được rồi à?” Lệ Thú cũng vỗ tay với Tiểu Tiểu, vẻ mặt tươi cười lại lác đác.

“Vậy nghỉ ngơi một chút đi!” Tiểu Tiểu hai ba bước đã chạy đến bên cạnh cửa sổ, ghé vào trên cửa sổ nhìn Lệ Thú trong phòng, chỉ lộ ra một cái đầu, mà bên cạnh hai tiểu quỷ cũng học theo dáng vẻ ghé vào trên cửa sổ.

Ba cái đầu, ba đôi mắt to đen lúng liếng, đồng loạt nhìn Lệ Thú. Lệ Thú bất giác mỉm cười.

“Nurong, dẫn theo cha thì chơi không vui.” Lệ Vân vẫn nhìn Lệ Thú, nhưng lời nói lại khiến Lệ Thú có chút tức giận. “Cha toàn nói đạo lý lớn.”

“Nhưng là...” Lư Ly lại nói chuyện thay Lệ Thú: “Phụ thân có thể bay bay, bay bay xa hơn ca ca, cao hơn ca ca!”

“Ca ca về sau cũng có thể bay bay rất xa, đến lúc đó ca ca mang Lư Ly bay bay!” Lệ Vân cảm thấy lão cha cướp mất nổi bật của mình, lập tức cho muối muối thấy năng lực của mình. “Muội xem phụ thân lớn như vậy, mà ca ca còn nhỏ như vậy, bởi vậy, bây giờ phụ thân bay bay lợi hại hơn ca ca, về sau thì không nhất định rồi!” Ý nhỏ khoe nhỏ, cũng là thủ đoạn sống của Tiểu Lệ Vân.

“Vân Nhi.”

“Cha...” Nếu như nói Lệ Vân có thể tiếp nhận “giáo dục kiểu sự thật” của Lệ Thú, nhưng mỗi lần Lệ Thú vừa mở miệng, Lệ Vân sẽ chạy trốn, nhưng nếu như nói không sợ, bé lại luôn cố tình trêu chọc lão cha nhà mình.

“Không người nào đã hứa mà không làm, con nếu nói muốn dẫn Lư Ly bay thì sẽ phải luyện khinh công cho tốt.” Lệ Thú chậm rãi nói, “Nhưng là... con gần đây có chút không chăm chỉ rồi.” Lệ Thú nhìn chằm chằm Lệ Vân: “Ta có phải có thể tăng thêm cường độ huấn luyện cho con phải không?”

“...”

Lệ Vân lập tức nhìn về phía Tiểu Tiểu dường như xin giúp đỡ, Tiểu Tiểu lập tức liên tục xua tay — đừng tìm ta, ta chỉ phụ trách xem trò vui thôi!

Nhưng trong lòng Tiểu Tiểu lại lén vui mừng: xứng đáng! Ai bảo con còn trêu chọc cha con?

“Phụ thân, người ta muốn bay bay!” Lư Ly giơ hai tay nhảy lên, ý đồ dời đi lực chú ý của Lệ Thú để cứu vớt ca ca.

Lệ Vân lập tức lệ nóng doanh trong, thời khắc máu chốt vẫn là dựa vào muối muối mà!

Lệ Thú nhảy ra từ cửa sổ, ôm lấy Lư Ly, vừa định thi triển khinh công, lại phát hiện góc áo mình bị túm chặt.

“Tiểu Tiểu?”

“Người ta cũng muốn bay bay!”

“...”

Vì sao hấn lại cảm giác mình nuôi ba đứa trẻ đây?

Trên cổ đội một đứa, trong lòng ôm một đứa, trên lưng còn cõng một đứa, Lê Thú chính là lấy loại hình tượng này xuất hiện trong tầm mắt của Sở Văn Xuyên và Yến Thanh Dịch...

“Tỷ... Tỷ phu...” Yến Thanh Dịch dứt khoát lộ ra tám cái răng.

“Đừng để cho ta nhìn thấy hàm răng trắng của đệ nữa! Tiểu Dịch.” Lê Thú phát ra cảnh cáo trong lòng.

Yến Thanh Dịch lập tức thu lại tất cả nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiểu Tiểu và Lê Thú, nhưng ý cười trong mắt lại càng ngày càng rõ ràng.

Mà Sở Văn Xuyên cũng nhận được ánh mắt cảnh cáo của Tiểu Tiểu, bởi vậy hấn làm ra vẻ nghiêm trang khụ khụ: “Các người ở chỗ này chờ ta một chút.”

Nói xong, hấn xoay người thì triển khinh công rời đi, rồi biến mất chẳng được bao lâu, liền truyền đến tiếng cười điên cuồng của Sở Văn Xuyên: “Ha ha ha! Trời ạ! Tứ đệ, đệ nghĩ như thế nào vậy! Muốn rời nhà trốn đi sao?”

Lê Thú mặt không biểu cảm nghe tiếng cười nhạo truyền đến từ nơi cách đó không xa.

“Đệ cũng...” Mặt Yến Thanh Dịch chịu đựng có chút vặn vẹo: “Rời đi một chút.”

Cùng một hướng, cùng tiếng cười điên cuồng như vậy...

“Thú ca, bọn họ cười nhạo chàng đó!” Tiểu Tiểu nhắc nhở.

Lê Thú gật gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết, hấn rất dễ dàng tưởng tượng đến mình có đáng về gì — vẻ mặt nghiêm túc mang theo ba đứa trẻ to đầu...

Loại tình huống này ai cũng sẽ cười!

Tiểu Tiểu nắm chặt tay thành quả đấm nhỏ, lắc lắc trước mặt Lê Thú: “Lên đi! Dùng ngôn ngữ của chàng chém eo chặt đầu bọn họ!”

Hấn có phải thật sự rất dài dòng hay không?

Lần đầu tiên, Lê Thú hoài nghi như vậy.

Không bao lâu, Sở Văn Xuyên và Yến Thanh Dịch đã trở lại, lần này hai người không còn cười điên cuồng như vậy nữa, Yến Thanh Dịch tranh nói trước Sở Văn Xuyên: “Tỷ, tỷ phu, nói cho huynh một tin tức tốt nha!”

“Cái gì?” Lê Thú nhú mày.

Yến Thanh Dịch nhìn về phía Sở Văn Xuyên, tin tức tiếp theo để tự Sở Văn Xuyên tuyên bố thì tốt hơn.

“Ta muốn thành thân rồi!”

Lê Thú và Tiểu Tiểu thoáng kinh ngạc một chút, chẳng qua thoải mái rất nhanh — chuyện của Sở Văn Xuyên và Nhạc Khê như nước chảy thành sông, thành thân nhanh như vậy đơn giản là vì vợ chồng Sở Lăng sốt ruột — Sở Văn Xuyên cùng tuổi với Lê Thú, thậm chí còn lớn hơn Lê Thú mấy tháng, mà Lê Văn cũng biết đám đã rồi, Sở Văn Xuyên lại đến thân cũng chưa thành...

Điều này sao có thể không khiến vợ chồng Sở Lăng sốt ruột?

Bởi vậy, làm cho khi Sở Văn Xuyên dẫn Nhạc Khê về, vợ chồng Sở Lăng liền bắt đầu thu xếp, nếu không phải bởi vì Dạ Ngưng Bảo cần xây dựng lại nói không chừng, hôm đó Lê Thú trở lại Dạ Ngưng Bảo cũng đã thành thân rồi!

“Chúc mừng nhé! Tam ca!” Tiểu Tiểu lập tức chúc mừng Sở Văn Xuyên.

Về mặt Sở Văn Xuyên tràn đầy vui mừng hơn hờ ôm quyền nói lời cảm tạ Tiểu Tiểu.

“Ngày nào vậy?” Lê Thú ngồi xổm người xuống để Lê Văn xuống, lại đặt Tiểu Tiểu lên trên mặt đất, cuối cùng gỡ Lưu Ly từ trên cổ xuống.

“Ngày kia là ngày hoàng đạo, chính là ngày kia.” Sở Văn Xuyên gật đầu khẳng định.

“Tam bá, khi bá có tiểu bảo bảo để cho Văn Nhi trông đi!” Lê Văn ôm đùi Sở Văn Xuyên, khuôn mặt có biểu cảm đáng thương hề hề. Gần đây Lê Văn mê tíu trông đứa nhỏ, điều này làm cho bé có cảm giác siêu thành tựu!

“Tam bá, Tam bá! Lưu Ly cũng muốn tiểu bảo bảo! Muốn tiểu bảo bảo!” Lưu Ly ôm lấy một bên chân khác của Sở Văn Xuyên.

Sở Văn Xuyên nhìn hai đứa trẻ có xu thế tiến hóa thành hai ma đầu này, khóe miệng không khỏi run rẩy một chút: “Muốn tiểu bảo bảo, tự đi mà sinh!” Hắn hạ quyết tâm nếu đúng là có đứa nhỏ, trước khi nó hiểu chuyện, tuyệt đối không thể tiếp xúc cùng hai tiểu quỷ này!

“Sinh đứa nhỏ là chuyện của phụ nữ!” Lệ Vân vùng vằng thối lên đầu: “Đàn ông chúng ta mới không làm việc đó!”

Đó không phải là vấn đề con có làm hay không, mà là vấn đề có thể hay không, có được hay không?

“Lư Ly...” Lư Ly chớp mắt, vẻ mặt lập tức suy sụp, vô cùng đáng thương cộng thêm nước mắt chực chảy: “Tam bá bắt nạt Lư Ly!”

Là con bắt nạt ta có được hay không, tiểu tử tông!

Sở Văn Xuyên đau đầu xoa xoa đầu, làm sao để đối phó hai tiểu quỷ này đây?

Biểu hiện của hai tiểu gia hỏa khiến hắn lại khẳng định ý tưởng tuyệt đối không thể để đứa bé nhà mình tiếp xúc với hai tiểu quỷ này.

Hắn không phải là Lệ Thú, không có biện pháp thi triển giáo dục thần công chấn trụ bọn chúng.

Nhạc Khê cũng không phải là Tiểu Tiểu, không có biện pháp dùng thủ đoạn kinh khủng hơn chinh lại.

Nói như vậy, hình như thật sự chỉ có Lệ Thú và Tiểu Tiểu có thể làm cha mẹ hai tiểu quỷ này... Cũng chỉ có hai người bọn họ mới có thể dạy được hai tiểu quỷ như vậy.

Tiểu Tiểu phụ trách dẫn dắt hai đứa trẻ nghịch ngợm, hình thành tính cách không sợ trời không sợ đất của bọn chúng, mà Lệ Thú phụ trách dẫn dắt hành vi của bọn nhỏ, làm cho bọn chúng không đến mức nhảy quá đà, giữ vững bản tính ngay thẳng.

Không biết hắn và Nhạc Khê có thể nuôi được đứa con như thế nào đây?

Hắn rất chờ mong!

Chỉ cần...

Sở Văn Xuyên cúi đầu nhìn xem hai tiểu quỷ vẫn đang ôm đùi hắn.

Không giống hai đứa chúng là được!

...

...

Sáng sớm ngày thứ ba, hôn lễ của Sở Văn Xuyên liền bắt đầu, không giống như hôn lễ của Lệ Thú và Tiểu Tiểu lặng yên không một tiếng động, hôn lễ của Sở Văn Xuyên rất náo nhiệt, mà Nhạc Khê đã mất đi tính cách ngang bướng thường ngày, nàng phủ thêm giá y xinh đẹp mà hào phóng, giống như một gốc cây tường vi đỏ rực như lửa.

Bởi vì Nhạc Khê không có nhà mẹ đẻ, bởi vậy, liền trực tiếp nhảy vọt qua năm bước đầu, đến thẳng bước thứ sáu nghênh thân.

Phần lớn cao thủ đồng đạo ở Dạ Ngưng Bảo lên đường, giúp đỡ Sở Văn Xuyên đón dâu — đội hình này cam đoan không có người nào dám cướp cô dâu!

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là náo động phòng, một đám người lớn đang dưới sự điều khiển của Lệ Vân và Lư Ly náo loạn lễ động phòng của Sở Văn Xuyên long trời lở đất!

Sở Văn Xuyên thiếu một chút thì lấy ra trường thương đuổi cái đám nhàn rồi không có việc gì này ra ngoài!

Thành thân cũng không được yên, sao hắn lại đáng thương như vậy chứ!

Tuy Tiểu Tiểu cũng muốn giữ một cửa, nhưng bỗng nàng phát hiện có Lư Ly và Lệ Vân là đủ rồi, bởi vậy nàng vinh quang lui ra ngoài kéo Lệ Thú hưởng thụ thể giới hai người!

“Tiểu Tiểu.”

Cho đến khi Tiểu Tiểu tìm được Lệ Thú, hắn đang bị Vân Hành kéo đi, thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Lệ Thú, Tiểu Tiểu cũng biết Vân Hành khẳng định không làm chuyện gì tốt!

“Sur phụ!” Vẻ mặt Tiểu Tiểu quỷ dị nụ cười vắn vẹo, Vân Hành trông thấy khẽ run rẩy, “Vừa rồi... Dịch Toa sư mẫu vậy mà đang tìm ngài đó! Bà ấy nói, nếu bà ấy phát hiện ngài...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Vân Hành lập tức vùng tay ra khỏi tay Lệ Thú: “Ta đã biết, ta đã biết, Tiểu Tiểu, con không cần phải nói tiếp nữa!” Nói xong,

Vân Hành liền bỏ lại Lê Thú chạy mất.

Tiểu Tiểu nhún vai một cái, vỗ vai Lê Thú: “Thú ca, thu phục xong!”

“...”

Quả nhiên, kẻ ác tự có kẻ ác trị!

Nhưng là, gần như thời điểm Tiểu Tiểu vỗ vào vai Lê Thú, Lê Thú biến sắc, chợt xoay người, lập tức vuron tay, một phát bắt được một bóng đen xẹt qua, một mũi tên, cũng không nhanh, cũng không có độ mạnh yếu, hoàn toàn không giống như là nhắm vào bọn họ.

“Thú ca!” Tiểu Tiểu khẩn trương nhìn Lê Thú.

Lê Thú lắc đầu, “Không có việc gì.” Trên mũi tên kia có một mặt giấy, Lê Thú chậm rãi mở ra, chữ viết bên trên có chút quen thuộc, giống như chữ viết trên tờ giấy ngăn cản hắn tiến vào Cẩm thành lúc trước, là mẫu thân hắn!

Mà mấy chữ viết trên giấy càng khiến Tiểu Tiểu và Lê Thú giật mình — “Ông ấy ngay ở gần đây!”

Lê Hi Kiệt đến Tây Vực rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: bắt đầu

Chuyện Lê Hi Kiệt lại tới Tây Vực Lê Thú sẽ không gạt người Dạ Ngưng Bảo, mà người Dạ Ngưng Bảo một khi biết được, Sở Văn Vũ tất nhiên cũng sẽ biết.

Rồi sau đó một phong thư đến tay Sở Văn Xuyên, dưới sự gặt đầu của Lê Thú, lá thư này còn nguyên vẹn đưa đến trong tay Lục Y Ninh, nội dung trên phong thư rất đơn giản — thời cơ đã đến.

Không để cho bọn họ thất vọng, sau khi lá thư này gửi ra không đến vài ngày Lục Y Ninh vậy mà tự mình đi tới Dạ Ngưng Bảo.

Thời gian ngắn vậy rõ ràng là không có khả năng từ Miêu Cương chạy tới Tây Vực, như vậy chỉ có một loại khả năng khác — ả ta đã đến Tây Vực từ lâu rồi!

Cô ả này vì quyền thế địa vị thật đúng là trăm phương ngàn kế!

Sở Văn Xuyên gọi lên khoe miệng nhìn Lục Y Ninh đang đi dạo trong hoa viên cùng Sở Văn Vũ, "Tiểu Dịch, gọi tỷ phụ đệ đến đây!"

"Được!" Yên Thanh Dịch lắc mình một cái biến mất.

Không mất nhiều thời gian, Lê Thú và Yên Thanh Dịch đã cùng nhau xuất hiện. Ba người bọn họ cách hai người kia khá xa, võ công của Sở Văn Xuyên và Lê Thú cao hơn Sở Văn Vũ, còn Yên Thanh Dịch vì đánh lén nên cũng đã khổ luyện qua công phu ẩn nấp. Bởi vậy tuyệt đối không lo lắng bị bọn họ phát hiện.

"Tứ đệ." Sở Văn Xuyên dùng một cái đầu tay cho Lê Thú vừa tới, để hắn nấp đi.

"Sao rồi?" Lê Thú thấp giọng hỏi.

"Bọn họ đang lập kế hoạch..." Sở Văn Xuyên vất tay lên cổ, còn làm mặt quỷ thè lưỡi.

Lúc này Lê Thú đã hiểu ý của Sở Văn Xuyên, đã là kế hoạch nhắm vào hắn tất nhiên muốn cho hắn tới nghe.

"Tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?" Sở Văn Vũ hỏi Lục Y Ninh.

"Chờ đợi." Lục Y Ninh tiện tay hái xuống một cành hoa, ngửi hương hoa.

"Chờ cái gì?" Sở Văn Vũ nhướn mi, hắn cũng không biết toàn bộ kế hoạch của Lục Y Ninh.

"Thời điểm Lê Thú và giáo chủ Huyết Yêu tà giáo chiến đấu không có khả năng chỉ có mình hắn, nhất định sẽ mang theo những người khác." Lục Y Ninh gọi lên khoe miệng, lấy ra một phong thư từ trong tay áo, đưa cho Sở Văn Vũ: "Tất cả mọi thứ ta đều viết ở trong này rồi."

Sở Văn Vũ vừa muốn mở ra phong thư, Lục Y Ninh liền khoát tay ả lên tay Sở Văn Vũ, nở nụ cười quyến rũ: "Trở về lại xem sau, hử?"

Lệ Thú và Sở Văn Xuyên đồng thời nhú mày, thế này thì sao bọn họ biết được kế hoạch cụ thể đây?

Mà Sở Văn Vũ lại bị nụ cười kia hấp dẫn, nghe lời nhét phong thư trở lại trong người, gật đầu, nói nói cười cười rồi đi với Lục Y Ninh.

"Sao có thể như vậy?" Yên Thanh Dịch không thể tin nổi nhìn bóng lưng đi xa của hai người, bọn họ đi rồi, nhưng kế hoạch của bọn họ còn không có để lại mà!

Sở Văn Xuyên khẽ trầm ngâm, lập tức vỗ ngực: "Giao cho ta đi!"

"Hả?" Yên Thanh Dịch nhìn Sở Văn Xuyên hỏi kỳ quái: "Huynh có thể trộm phong thư này ra?"

"Không thể!" Sở Văn Xuyên quyết đoán lắc đầu.

"Vây..."

Sở Văn Xuyên gọi lên khoe miệng: "Việc chuyên môn phải giao cho người chuyên nghiệp!"

Đêm hôm đó, Nhạc Khê liền cầm theo một phong thư xuất hiện trước mặt mọi người: "Đây là ta sao chép ra."

"..."

Đúng là nhân sĩ chuyên nghiệp!

Ngay khi Lệ Thú và Yên Thanh Dịch xem lá thư, Nhạc Khê dán sát vào Sở Văn Xuyên.

"Tướng công ~" Thanh âm Nhạc Khê ngọt ngào chết người, khiến Sở Văn Xuyên cứng người rùng mình một cái.

"Hả?" Kiên trì, Sở Văn Xuyên trả lời.

"Thiếp giúp chàng việc lớn như vậy, chàng có phải cho thiếp một chút thù lao hay không?" Nhạc Khê nhìn Sở Văn Xuyên say đắm.

"..."

Hu hu hu, vì sao giúp cho Lệ Thú mà hắn phải bán nhan sắc?

Sau khi Yên Thanh Dịch và Lệ Thú xem xong lá thư này, Yên Thanh Dịch vậy mà vỗ mạnh một chưởng nát cả cái bàn!

Lệ Thú cũng không bởi vậy mà trách cứ Yên Thanh Dịch, bởi vì sắc mặt của hắn còn khó coi hơn Yên Thanh Dịch, ánh mắt cắn người như một ác ma.

"Sao vậy?" Sở Văn Xuyên cầm lấy lá thư trên bàn. Khi hắn lấy được thư liền đưa tới cho Lệ Thú và Yên Thanh Dịch đọc trước, chính hắn cũng chưa xem.

Mà sau khi hắn xem xong bức thư sắc mặt cũng khó coi như vậy...

"Tứ đệ, đệ..."

"Đệ sẽ không bỏ qua cho ả đàn bà kia!" Lệ Thú nghiêng răng nghiêng lợi nói, tính cách của hắn rất ôn hòa, khiến hắn căm ghét một người khó càng thêm khó. Nhưng là rộng có vậy người, hơn nữa còn là người?

Lá thư này dĩ nhiên là muốn lấy Tiểu Tiểu, Lệ Văn còn có Lưu Ly làm uy hiếp, khiến Lệ Thú bại dưới tay Lệ Hi Kiệt...

Lấy trạng thái bây giờ của Lệ Hi Kiệt chỉ cần Lệ Thú thua một cái thì hắn phải chết không thể nghi ngờ.

"Tứ đệ, đệ quyết định làm sao bây giờ? Muốn nói cho phụ thân không?" Sở Văn Xuyên cảm thấy không thể tiếp tục dung túng Nhị ca nữa, bằng không hại chết cũng không chỉ một nhà Lệ Thú, toàn bộ Dạ Ngưng Bảo đều sẽ bị hắn liên lụy.

"Không." Lệ Thú lắc đầu: "Người Dạ Ngưng Bảo nhiều lắm, tin tức rất dễ bị lộ, chuyện này..." Lệ Thú vận mi: "Đệ đi nói cho Tiểu Tiểu."

Sở Văn Xuyên yên tâm gật đầu: "Cũng tốt, Tiểu Tiểu làm việc thông minh hơn đệ nhiều!"

Lệ Thú cũng đồng ý gật đầu, hắn quả thật không linh hoạt bằng Tiểu Tiểu.

"Bây giờ không thể bắt hai kẻ kia à?" Yên Thanh Dịch hỏi, Tiểu Tiểu cũng là tỷ tỷ gần gũi nhất của hắn!

"Đây chỉ là phong thư, đến lúc đó chỉ cần chối cãi, cho dù là phụ thân cũng không làm gì được Nhị ca." Sở Văn Xuyên giải thích.

Yến Thanh Dịch thở một hơi thật dài, chuyện vốn đã đủ phiền toái rồi, cuối cùng để cho Lục Y Ninh và Sở Văn Vũ thò một chân vào liền càng phiền toái ...

Tình huống càng tệ hơn, Lục Y Tĩnh cũng là muội muội của Lục Y Ninh, đến lúc đó hẳn phải đối mặt với Lục Y Tĩnh ra sao đây? Đây cũng là một vấn đề!

...

...

"Cái này còn không đơn giản?" Sau khi Lê Thú nói với Tiểu Tiểu bọn họ gặp phải phiền toái vậy mà chiếm được một câu trả lời như vậy của Tiểu Tiểu.

"Đơn giản?" Sở Văn Xuyên không thể hiểu nổi nhìn Tiểu Tiểu, chuyện này bọn họ không nghĩ ra cách nào đến lượt nàng vậy mà biến thành đơn giản?

"Đúng vậy!" Tiểu Tiểu đương nhiên gật đầu: "Muội đi làm mọi như là được rồi!"

"Không được!" Lê Thú không chút do dự gạt bỏ.

Tiểu Tiểu tròn trừng mắt: "Cũng không phải thật sự dễ cho bọn họ bắt thiếp đi, mọi người ở xung quanh thiếp bảo vệ thiếp mà! Tiểu Dịch, ba người thêm Triển gia gia, Dược vương..." Tiểu Tiểu trầm tư một chút, "Còn có thể thêm vài người nữa bảo vệ thiếp, tiểu tử béo và Lưu Ly, đến lúc đó cho dù là đánh nhau, bảo vệ thậm chí làm nhân chứng đều không thành vấn đề rồi!" Tiểu Tiểu bỗng vỗ tay một cái: "Tiểu Vân Nhi còn có thể lấy một chút dược từ chỗ Dược vương, đến lúc đó ai cũng đừng nghĩ đụng tới bọn thiếp!"

"Được rồi! Liên quyết định như vậy!" Không đợi Lê Thú đưa ra ý kiến phản đối Tiểu Tiểu cũng đã đánh nhịp quyết định, bên cạnh còn đi theo hai tiểu gia hỏa nóng lòng muốn thử.

Quả nhiên đủ đơn giản!

Lê Thú bắt đầu nhìn ba người đang hưng phấn, gật đầu với Sở Văn Xuyên: "Liên theo lời Tiểu Tiểu mà làm đi!" Lê Thú nhìn Sở Văn Xuyên và Yến Thanh Dịch: "Tiểu Tiểu và hai tiểu gia hỏa kia phiền cho hai người rồi!"

"Đệ sẽ bảo vệ tốt tỷ tỷ và hai tiểu gia hỏa kia!" Yến Thanh Dịch trịnh trọng gật đầu.

"Phóng tay mà làm đi!" Sở Văn Xuyên vỗ vỗ vai Lê Thú: "Lại nói, huyết đạo của đệ đã gỡ bỏ toàn bộ chưa?"

"Ừm" Lê Thú gật đầu: "Nửa tháng trước cũng đã gỡ bỏ. Có lẽ... đệ và cha có thể liều mạng." Nhưng càng có thể là cha lại tặng thêm một bậc... Những lời này Lê Thú không nói, bởi vì Tiểu Tiểu ở bên cạnh hắn, hắn không thể khiến nàng lo lắng.

"Vậy là có thể đi tìm Tam thúc rồi!"

Ba ngày sau, Dạ Ngưng Bảo tìm được vị trí của Lê Hi Kiệt — ngay ở chỗ cách Dạ Ngưng Bảo không đến trăm dặm!

Lần này, toàn bộ Dạ Ngưng Bảo lại xuất động — nếu như Lê Hi Kiệt không thể khôi phục thần trí, liền trực tiếp dùng võ lực bắt ông ta trở về!

Cho dù đem ông ta nhốt lại cũng còn tốt hơn để ông ta bị vây chết giữa núi rừng!

Chuyện lần này một chút cũng không kém hơn tình huống Thiếu Lâm gặp nguy lần đó, hai bên trận doanh, một bên là xưng bá Tây Vực Dạ Ngưng Bảo, mà một bên khác đã từng là Tây Vực vương, hiện tại quấy nhiễu toàn bộ võ lâm giáo chủ Huyết Yêu tà giáo!

Khi mọi người của Dạ Ngưng Bảo tới, Lê Hi Kiệt đã yên ổn chờ bọn họ rồi, rõ ràng lần này là nhắm thẳng vào bọn họ!

Hai bên thế lực đang đối chọi.

Lần này, Lê Hi Kiệt không có mang theo mặt nạ ông ta từng mang, mà là một vẻ mặt cười quý dị nằm nghiêng trên giường mềm, trên người lộ khí ngất trời. Thấy người Dạ Ngưng Bảo cách đó không xa, ông ta vậy mà còn cười vẫy tay với bọn họ: "U! Trận thế lớn như vậy! Tiểu tử kia đâu rồi?"

Người không biết khẳng định sẽ cho rằng Huyết Yêu giáo và Dạ Ngưng Bảo có quan hệ bao nhiêu là tốt đấy!

Mà tiểu tử trong miệng Lê Hi Kiệt, chính là Lê Thú.

Lê Thú mặt không biểu cảm đi đến trước mặt Lê Hi Kiệt, Huyết Yêu kiếm trắng như tuyết đã ra khỏi vỏ.

"Con tức đừng lớn như vậy! Tiểu tử!" Lê Hi Kiệt ngồi dậy từ từ thể nằm nghiêng trên giường mềm, một bàn tay xoa cằm: "Ta nhớ được ngươi là con trai của ta nhỉ? Đến đây, gọi một tiếng cha nghe một chút!"

"Thú ca..." Tiểu Tiểu tiến đến bên cạnh Lê Thú, lo lắng nhìn Lê Thú, tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng để Lê Thú đối mặt với phụ thân của mình còn có chút khó khăn.

"Không có việc gì." Lê Thủ kiên định trả lời, trận đánh này hẳn không thể thua nổi! Tuy rằng còn chưa phát hiện đến cùng la mạc trận kia khiến Lê Hi Kiệt khôi phục đáng về ban đầu như thế nào, nhưng hẳn có thể thử một chút!

"Không gọi thì thôi!" Lê Hi Kiệt không để ý nhếch miệng, "Ta giết người thì không còn ai có thể đánh thắng được ta rồi?" Chỉ cần giết Lê Thủ, Lê Hi Kiệt tuyệt đối chính là thiên hạ vô địch, như vậy võ lâm sẽ ở dưới tay Lê Hi Kiệt khát máu trở thành gió tanh mưa máu.

Không để ý tới lý trí hi vọng lớn nhất của Lê Hi Kiệt chính là có thể giết người không kiêng kị gì! Khi đó bang phái võ lâm tranh bá dĩ nhiên là càng loạn càng tốt!

"Ta bây giờ cũng không đánh thắng được ông!" Lê Thủ thành thật thừa nhận.

Lê Hi Kiệt trợn trừng mắt: "Tiểu tử ngu ngốc, ta là nói tiềm chất, ngươi không hiểu cái từ tiềm chất này sao?" Nói xong, Lê Hi Kiệt tiện tay cầm một thanh kiếm bên cạnh, từ trên giường mềm đứng lên, vác kiếm lười nhác tiến về phía trước vài bước, đến vị trí cách Lê Thủ không quá hai mươi mấy bước, lấy tốc độ của hai người chỉ cần trong nháy mắt là có thể va chạm, Lê Hi Kiệt còn ách xì một cái, động tác lười nhác trông như đại thúc say rượu hàng năm. Nhưng sát khí trên người hắn lại càng ngày càng đậm.

"Nương ta đâu?" Lê Thủ không nhìn thấy bóng dáng của Nhiều Hình Ninh trong đám người.

"Thê tử ta?" Lê Hi Kiệt nhú mày: "Nàng đang nghỉ ngơi!"

Lê Thủ cho Tiểu Tiểu một ánh mắt, Tiểu Tiểu lập tức lui về phía sau, nàng cũng không muốn thêm phiền toái cho đại đầu gối.

Lui về trận doanh Dạ Ngưng Bảo Tiểu Tiểu nhìn chung quanh một vòng, tùy tiện túm lấy một người, ghé vào lỗ tai hắn lặng lẽ thì thầm vài câu, mà người kia trịnh trọng gật đầu, sau đó lập tức tìm vài người biến mất trong trận doanh Dạ Ngưng Bảo.

Nhiều Hình Ninh, mẫu thân của Lê Thủ, người Lê Thủ lo lắng nhất định phải mang nàng về!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Tha thứ

Lê Hi Kiệt rút ra kiếm từ trong vỏ, vẫn là một thanh kiếm rất bình thường, vỏ kiếm bị ông ta tùy ý ném sang một bên.

"Muốn bắt đầu sao?" Lê Hi Kiệt khiêu khích lắc lư kiếm trước mặt Lê Thủ.

"Ừm." Lê Thủ dùng một âm đơn độc bắt đầu trận quyết đấu đỉnh cao của võ lâm này!

Ngay lập tức, khi mọi người ở đây còn chưa kịp phản ứng được đã bị một tiếng va chạm dài đánh thức mọi người còn đang ngơ ngẩn, hai thanh kiếm của Lê Thủ và Lê Hi Kiệt va chạm vào nhau, ai cũng không nhường ai cố gắng đẩy lui đối phương.

Sau một lúc lâu hai người đồng thời nhảy ra, sau đó dùng chiêu thức giống nhau tấn công đối phương!

Hoa lệ tương tự, xinh đẹp độc nhất vô nhị tương tự, tàn nhẫn trí mạng tương tự!

Yêu Tuyệt kiếm!

Đôi phụ tử tuyệt cường này dùng chiêu thức gia truyền để chiến đấu, chẳng qua kiếm chiêu của Lê Hi Kiệt tùy ý phóng đăng, dường như trong trời đất không có gì có thể ngăn cản khí thế của ông ta, mà kiếm chiêu của Lê Thủ lại nghiêm cẩn hoàn mỹ, cẩn thận tỉ mỉ mà lại không chệ vào đâu được, tính cách của hai phụ tử khác nhau tạo ra hai loại phong cách khác nhau.

Nhưng Lê Thủ cũng đang chờ cơ hội đến gần Lê Hi Kiệt, đem hai thanh Tà Ngọc kiếm và Huyết Yêu kiếm tạo thành la mạc trận ném vào trên người ông ta.

"Thú ca..." Xem hai người tranh đấu không phân cao thấp, Tiểu Tiểu bắt đầu lo lắng, "Không có việc gì đi!"

"Cô nương có phải nên lo lắng cho mình một chút hay không?"

Bỗng một thanh âm xuất hiện bên cạnh Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu sợ hết hồn nhưng tuyệt đối không kinh ngạc — nàng sớm đã biết sẽ có người tới bắt nàng! Chỉ là không biết bên kia tiểu tử béo và Lưu Ly sao rồi...

“Người bên cạnh Nhị ca?” Tiểu Tiểu nhủ mầy, bên cạnh Lục Y Ninh không có khả năng có nhân vật tinh nhuệ như vậy, bằng không Lục gia đã sớm trở thành một cường hào rồi!

“Ngươi...” Người bịt mặt kia thoáng kinh ngạc.

“Lục Y Ninh và Sở Văn Vũ khi ở Cổ thành đã sớm cấu kết rồi?” Tiểu Tiểu nhún vai một cái, nói ra sự thật nàng đã biết từ lâu.

Người bịt mặt cười khò: “Đúng vậy, ngươi là con gái của Cổ vương.” Lục Y Ninh sinh ra hứng thú với Lệ Thú, Cổ vương sao lại không giúp đỡ con gái coi chặt tình địch chứ? “Vậy ta đoán, ta đã bị bao vây rồi?”

“Không sai!” Tiểu Tiểu gật đầu, bỗng nhiên, Yến Thanh Dịch và Sở Văn Xuyên xuất hiện bên cạnh nàng.

“Con trai và con gái ta đâu?” Tiểu Tiểu hỏi chuyện nàng quan tâm nhất.

“Bên kia mới là người của Nhị thiếu gia...” Người bịt mặt tháo xuống khăn che mặt của mình, lộ ra một khuôn mặt khiến ba người Tiểu Tiểu có chút kinh ngạc — Lục Thâm!

Ở trong ấn tượng của Tiểu Tiểu, Lục Thâm vẫn luôn là một người chính trực và cương nghị, tất cả việc này đều không bóng dáng của hấn tham dự, sao hấn có thể làm ra loại chuyện này?

“Ngươi...”

Dường như biết Tiểu Tiểu muốn hỏi vấn đề gì, Lục Thâm gọi lên một nụ cười khò: “Nếu như ta không giúp tiểu thư, còn có ai có thể giúp nàng đây?”

Tiểu Tiểu trầm mặc, yêu một người cũng không phải là sai, nhưng yêu phải một người sai lầm liền sẽ làm ra rất nhiều chuyện sai lầm. Tiểu Tiểu nhìn về phía Lệ Thú, Lệ Thú và Lệ Hi Kiệt đang đánh khó phân thắng bại.

May mắn nàng yêu đúng người rồi!

“Xin không cần làm hại đến tiểu thư...” Trong tay Lục Thâm xuất hiện một thanh chủy thủ — chỉ cần hấn chết đi, thì sẽ không có chứng cứ chỉ về phía Lục Y Ninh!

“Ngăn cản hấn!” Tiểu Tiểu kinh ngạc hô lên, một người như vậy thật sự không nên chết!

Bỗng nhiên, Yến Thanh Dịch lắc mình một cái, liền gạt bỏ thanh chủy thủ trong tay Lục Thâm.

Lục Thâm như ong mị, không biết làm sao nhìn Tiểu Tiểu, hấn nên bảo vệ tiểu thư người có ân với hấn ra sao đây?

“Chúng ta sẽ không làm hại đến Lục Y Ninh...” Tiểu Tiểu thở dài, mà Sở Văn Xuyên và Yến Thanh Dịch đều khẽ kinh ngạc, cái loại tính cách như Lục Y Ninh nếu như không nhờ cô tận gốc, tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tựa như một xà mỵ nữ, ở trong bóng tối chỉ rình con mồi khi buông lỏng. “Chẳng qua sẽ giam cầm lại... Hoặc là...” Tiểu Tiểu nhủ mi: “Ta nhớ được Dược vương có một loại dược tên là...”

“Vong tâm!” Sở Văn Xuyên nói tiếp, vong tâm, dược như tên, là một loại dược làm cho người ta mất đi trí nhớ, chẳng qua Dược vương chế tạo ra dược tất nhiên sẽ có chỗ đặc biệt, loại dược này chẳng qua sẽ làm người ta quên đi mất trí nhớ mười năm, đối với Lục Y Ninh mà nói, khoảng cách mười năm đủ để cho ả ta quên đi tất cả hung ác nham hiểm, tất cả nguoi lừa ta gạt, trở lại với cái tuổi hồn nhiên lãng mạn nhất. Loại tính cách hiện tại này của Lục Y Ninh chẳng qua là do hoàn cảnh xô đẩy hơn nữa tự nàng đi nhầm đường, một viên vong tâm cũng đủ để ả vui vẻ làm người một lần nữa.

“Đúng! Chính là vong tâm!” Tiểu Tiểu giật mình gật đầu, liếc Sở Văn Xuyên một cái, trong mắt viết “Tam ca, muội xem trọng huynh đó!” “Chẳng qua, nguoi phải mang nàng lẫn toàn bộ Lục gia đi, về sau Lục gia do nguoi làm chủ quản, vĩnh viễn cũng không được trở lại!” Ánh mắt Tiểu Tiểu liếc xéo Yến Thanh Dịch: “Nhưng Tiểu Tinh không thể mang đi!”

Lập tức, khuôn mặt Yến Thanh Dịch ửng đỏ.

Đây có lẽ là biện pháp giải quyết tốt nhất rồi!

Lục Thâm cũng kinh ngạc, việc Lục Y Ninh làm đến hấn cũng cảm thấy trái tim băng giá, nhưng người bị hại đã vậy mà còn có thể bỏ qua cho bọn họ vô cùng đơn giản như vậy?

Bỗng Lục Thâm quý hai gối xuống đất, dập đầu ba cái thật sâu với Tiểu Tiểu: “Cám ơn nguoi, Lệ phu nhân!”

“Mau đứng lên! Nguoi muốn khiến ta giảm thọ à!” Tiểu Tiểu trợn trừng mắt, mà Yến Thanh Dịch bên cạnh Lục Thâm cũng biết tỷ tỷ nhà mình không chịu nổi những thứ này, chặn Lục Thâm kéo lên.

Về phần nguồn cung cấp vong tâm...

Mấy người Tiểu Tiểu không một ai lo lắng.

Có tiểu tử béo và Lưu Ly ở đây, còn sợ không có dược sao?

Đồng thời ở chỗ khác, tiểu tử béo và Luru Ly đang chơi vui vẻ, người muốn bắt cóc bọn họ bị bọn họ đùa giỡn xoay quanh.

Mà Dược vương và Triển Anh Hào trốn ở một nơi bí mật gần đó hai mặt nhìn nhau, sắp xếp hai người bọn họ đi bảo vệ hai tiểu quỷ này có phải dư thừa rồi hay không?

Chuyện là như vậy...

“Các ngươi là người của Nhị bá bá tới đón chúng ta sao?” Lệ Vân nhìn thấy người áo đen liền mở miệng hỏi. Mà Luru Ly ở bên cạnh cũng nhìn người áo đen, trong mắt đầy chờ mong.

“Ách...” Người áo đen không biết nên trả lời thế nào.

Nhưng trái lại Lệ Vân lại tự nói tiếp: “Luru Ly, muội xem ta nói cho muội hay! Nhị bá thông minh nhất, mỗi lần đều muốn chơi đùa cùng hai người chúng ta, muốn dọa chúng ta, đến người áo đen trong kịch nam cũng xuất hiện rồi nè!” Lệ Vân chỉ người áo đen, Luru Ly lập tức hiểu ý khẽ gật đầu.

“Chúng ta không thể để Nhị bá cho là chúng ta sợ! Phải chỉ cao khí ngang* theo bọn họ đi gặp Nhị bá!” Tiểu tử béo tiếp tục lừa dối.

*Chỉ cao khí ngang: lúc đi chân bước rất cao, đắc ý mùi phần, ý chỉ đắc ý vênh váo, kiêu ngạo tự mãn.

Luru Ly lại gật đầu.

“Đi thôi!” Tiểu tử béo vung tay lên, liền mang theo Luru Ly đi đến trước mặt mấy người áo đen: “Cổng chúng ta! Chúng ta muốn bay bay!”

Ở trong quan niệm của mấy người áo đen, có thể khiến hai tiểu quỷ này tự động đi theo bọn họ là chuyện không thể tốt hơn, nếu không tiếng kêu của hai tiểu quỷ này cũng đủ gây sự chú ý của mọi người.

“Chúng ta bay bay vài vòng trước rồi mới gặp Nhị bá bá được không, ca ca?” Tiểu Luru Ly giả vờ giả vịt hỏi tiểu Lệ Vân.

“Thúc thúc, dẫn ta và muội muội bay bay vài vòng trước rồi mới đi gặp Nhị bá nhé!” Lệ Vân lập tức biết điều đề nghị mấy người áo đen.

“Này...” Nếu bị muện bọn họ có thể giao người không được! Vì không để người chú ý, lần này bọn họ chỉ điều động hai người, căn bản không có người trở về báo tin.

“Ngươi nếu không đồng ý, chúng ta liền khóc cho người xem!” Tiểu Lệ Vân cho tiểu Luru Ly một cái ánh mắt, hai đứa trẻ lập tức bắt đầu chuẩn bị khóc.

“Được!” Vì không để cho người khác chú ý, hai người áo đen đành phải đồng ý.

Cứ như vậy, Lệ Vân và Luru Ly trái ba vòng, phải ba vòng sai khiến hai người áo đen bay vòng vòng, thuận tiện đến nhà bếp đại doanh trộm ra một vài thứ.

Nhưng là ai cũng không chú ý, ngay trong lúc bọn họ bay mấy vòng này, cái chai trong tay Lệ Vân và Luru Ly dần dần thành trống trơn.

“Tốt lắm, chúng ta có thể tự đi rồi!” Lệ Vân vỗ vỗ bả vai người áo đen.

Người áo đen lập tức thở phào nhẹ nhõm, đặt vội hai tiểu tử tông này xuống mặt đất, tần suất sử dụng khinh công như vậy, chỉ là người thì chịu sao nổi chứ!

“Xem chiêu!” Lệ Vân vẫn là kiểu như trước, ra chiêu trước rồi mới hô lên, mắt thấy một đạo chưởng phong đã tới gần hai người, Lệ Vân mới hô lên.

Tuy người áo đen đã lập tức vận công, nhưng hai người lại đột nhiên phát hiện, bọn họ ngay cả một chút nội lực cũng vận không được!

May mắn Lệ Vân mới tập võ được một thời gian ngắn ngủi, bằng không một chưởng này đủ để lấy đi tính mạng của họ rồi.

Nhưng là, vẫn khiến cho bọn họ khí huyết cuộn cuộn, hai người lập tức hiểu được hai người bọn họ bị hai đứa bé đùa giỡn...

Số tuổi của hai đứa bé này cộng lại còn không lớn bằng một nửa số tuổi của một người bọn họ...

Thấy hai người áo đen lung lay sắp đổ, Lệ Vân vỗ tay: “Luru Ly, cái này gọi là liên hoàn kế, trước bày ra thế yếu trước kẻ địch, lại ám độ trần thương, cuối cùng đánh lên... Không phải, là, ách... Hửn là tên là...” Lệ Vân trầm tư suy nghĩ, bỗng phát hiện đánh lên hình như không có ai xếp nó vào thành mưu kế: “Tóm lại, chính là liên hoàn kế hoàn mỹ!”

Dược vương và Triển Anh Hào xuất hiện bên cạnh hai người áo đen, bắt lấy hai người này: “Vân Nhi, Luru Ly, làm tốt lắm.”

Lệ Vân nhếch môi, học đáng vẻ của người lớn, liền ôm quyền: “Quá khen, quá khen!”

“...” Dược vương và Triển Anh Hào không biết nói gì.

“Tiểu Vân Nhi, tiểu Lưu Ly!”

“Nuơng!” Hai tiểu gia hỏa vừa thấy Tiểu Tiểu đến liền cùng nhau bỏ nhào tới, mỗi đứa ôm một bên chân: “Chúng con đánh ngã người xấu nha!”

“Đó là!” Về mặt Tiểu Tiểu đắc ý: “Các con là con của ta, nếu đến hai kẻ xấu cũng thu thập không xong, hừ hừ!” Một trận cười xấu xa của Tiểu Tiểu khiến Sở Văn Xuyên rung mình một cái, xem ra con của hắn tương lai lại phải thêm một nhà cầm lui tới rồi!

“Bọn họ làm sao bây giờ?” Triển Anh Hào đá một cước lên hai người áo đen đã bị trói.

“Giao cho huynh đi!” Tiểu Tiểu dùng biểu cảm “muội rất xem trọng huynh” nhìn Sở Văn Xuyên: “Chuyện Nhị ca cũng giao cho huynh đi! Muốn xử trí ra sao đều tùy ý!”

Tiếp theo Sở Văn Xuyên phải lo lắng rồi!

Nhị ca của hắn cuối cùng phải xử lý thế nào đây? Đóng gói quăng đến Trung Nguyên đi?

Ừ, đó là một ý kiến hay!

“Còn lại...” Tiểu Tiểu nhìn về phía bên ngoài: “Dựa theo kế hoạch, báo cho Thú ca biết chúng ta bình an vô sự rồi!”

Mấy người đi ra bên ngoài, Triển Anh Hào vận khí một hồi, còn Sở Văn Xuyên Yến Thanh Dịch còn có Dược vương che Tiểu Tiểu và hai đứa bé ở sau người, lập tức một tiếng hét vang trời đột ngột bay lên từ mặt đất, ba dải hai ngắn, truyền khắp trận doanh hai bên.

“Đây là...” Lê Hi Kiệt nhíu mày: “Âm hiệu gì vậy?”

Lê Thú im lặng không nói gì, vẫn thi triển kiếm chiêu vững vàng.

Nhưng tâm hắn lại buồn lòng — Tiểu Tiểu và hai đứa bé bình an vô sự, kế hoạch của Lục Y Ninh và Sở Văn Vũ đã sụp đổ!

Hiện tại, hắn có thể tập trung toàn bộ lực chú ý ở trên người Lê Hi Kiệt rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: CHUNG CHIẾN! VÔ HUYẾT VÀ HỮU TÌNH

Lê Thú và Lê Hi Kiệt lại tách ra, mọi người đều nín thở nhìn chăm chăm hai người, nếu như Lê Thú có thể chiến thắng Lê Hi Kiệt, khôi phục lại thân trí cho ông ta, như vậy trận chiến này cho dù như thế nào cũng đánh không vô ích!

“Tiểu tử, nhìn qua người xem ra phải bắt đầu đánh nghiêm túc rồi!” Lê Hi Kiệt vẫy vẫy tay, kiếm trong tay cũng bị ông ta vẫy kêu lên rột roạt: “Không thể không thừa nhận người trưởng thành rất nhanh đó! Lại cho người thêm thời gian vài năm người nhất định có thể đánh bại ta rồi, nhưng là...” Lê Hi Kiệt gọi lên một nụ cười quỷ dị, vươn tay trái ngoéo ngón trở về phía Lê Thú một cái: “Ta không định cho người thời gian vài năm đâu!”

Lê Thú nhìn Lê Hi Kiệt, hắn không biết nên đối chọi gay gắt với một trường bối như thế nào, hơn nữa trường bối này cũng là phụ thân của hắn.

Bỗng nhiên, Lê Thú biến mất tại chỗ, mà Lê Hi Kiệt vẫn đứng bất động như vậy, mà về mặt của ông ta vẫn mang theo nụ cười tà khí như trước, đáng đứng lại càng sợ hãi chồng chất.

Đột nhiên, Lê Hi Kiệt vươn tay trái, chợt nắm một cái, khẽ đau nhói khiến ông ta nhíu mày.

Mở lòng tay ra, Lê Hi Kiệt vậy mà phát hiện trong lòng bàn tay hắn là một khối ngọc, một khối ngọc tràn đầy tà khí, Tà Ngọc kiếm.

“Đây là trò trẻ con, vậy mà dùng ám khí bắt nháp lưu như vậy!” Lê Hi Kiệt giọng điệu tùy ý, rõ ràng ông ta đến cả vật báu gia truyền của Lê gia cũng đã quên sạch rồi. Nhưng Lê Hi Kiệt cũng không ném Tà Ngọc kiếm xuống mà vẫn cầm ở trong tay.

Lê Thú lại xuất hiện tại chỗ hắn biến mất, lần này trên mặt của hắn khẽ nở một nụ cười, nụ cười ôn nhu tươi cười khiến cho người ta sa vào trong đó.

Ma mị vô huyết, diệt tình tuyệt dục.

Thiên địa có tình, Yêu Tuyệt không thức.

Đến tốt cùng ai mới có thể thắng?

Lệ Hi Kiệt thấy nụ cười của Lệ Thú, tùy ý cảm thanh kiếm của ông ta lên mặt đất: “Yêu Tuyệt không thức? Đường như...” Trên mặt Lệ Hi Kiệt lộ ra vẻ suy tư: “Ta cũng biết, ôi! Hơn nữa càng mạnh hơn người.”

“Cha.” Vẫn chưa từng mở miệng bỗng Lệ Thú bắt đầu nói chuyện: “Mặc kệ cha biến thành đáng về gì đi nữa đều là phụ thân của con.”

Lệ Hi Kiệt nhủ mảy, tay phải lại tùy ý mờ ra, nắm lại, cứ như thế lặp lại.

“Bởi vậy, con nhất định phải cứu người trở về!” Lệ Thú lại tới gần Lệ Hi Kiệt, mà lúc này đây, trong tay Lệ Hi Kiệt cũng không có kiếm.

Nhưng Lệ Hi Kiệt lại giống như không phát hiện ra nguy hiểm, trong tay không có kiếm, nhưng chợt vùng lên, trên mặt đất vậy mà kiếm khí nổi lên cuộn cuộn!

Một chiêu này, Lệ Thú cũng từng sử dụng với Giang Du!

Chỉ là Lệ Thú chưa từng thật sự lĩnh ngộ mà thôi.

Cho dù đối mặt với một chiêu này của Lệ Hi Kiệt, Lệ Thú cũng từng sẽ không sợ hãi né tránh, không ngừng lại gần Lệ Hi Kiệt.

Lại là một đạo kiếm phong, trên mặt Lệ Thú xuất hiện một vết máu.

“Cheng — “

Lệ Thú dùng Huyết Yêu kiếm đỡ một đạo kiếm phong, Huyết Yêu kiếm trắng tinh vậy mà khẽ chấn động.

Cùng lúc đó, trong đại doanh của Huyết Yêu giáo, mấy người đang lên lút tìm kiếm xung quanh.

“Hình Ninh đến cùng là ở đâu chứ!” mấy người Dạ Ngưng Bảo lên vào đại doanh chỉ vì muốn mang Nhiều Hình Ninh đi ra.

“Các người đang tìm ta sao?” Bỗng một âm thanh từ trên cây truyền đến, dọa mấy người nhảy dựng.

Mấy người vừa ngẩng đầu, nhìn thấy Nhiều Hình Ninh đang từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

Nhìn thấy Nhiều Hình Ninh bình yên vô sự mấy người thở phào nhẹ nhõm. “Hình Ninh, còn nhớ rõ chúng ta không? Cùng chúng ta đi thôi!”

Nhiều Hình Ninh nhìn bọn họ, mỉm cười, từ trên cây nhảy xuống: “Đến ta tới chiến trường!”

“Nhưng là...”

“Võ công của ta bị Hi Kiệt phong bế rồi, mà ta lại không thể vứt bỏ Hi Kiệt và Tiểu Thú.” Nhiều Hình Ninh nhìn mấy người tha thiết, là mẫu thân và thê tử, hai người đàn ông kia chính là quan trọng nhất trong cuộc đời bà, nhưng giờ hai người kia lại đang đánh nhau.

Mấy người chần chờ một chút, chợt liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu, tính là đồng ý đề nghị của Nhiều Hình Ninh.

Ngay sau đó, mấy người mang theo Nhiều Hình Ninh đến thẳng chiến trường.

Trên chiến trường khoảng cách giữa Lệ Thú và Lệ Hi Kiệt đã rất gần, Lệ Thú lại làm ra một động tác khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc, Huyết Yêu kiếm của hắn vậy mà từ tay trái của hắn đâm một chút lên mu bàn tay! Cả chuôi Huyết Yêu kiếm trong nháy mắt biến thành màu đỏ xinh đẹp!

Lệ Hi Kiệt nhân lúc này ra chiêu, tay cầm thẳng vào trái tim của Lệ Thú!

“Tiểu Thú!” Nhìn thấy động tác của Lệ Thú và thế công của Lệ Hi Kiệt trên chiến trường, vừa đến chiến trường Nhiều Hình Ninh sợ hãi kêu ra tiếng.

“Thú ca!” Bên kia Tiểu Tiểu vừa đi ra từ trong trận doanh cũng thấy được một màn mạo hiểm này giống như vậy.

Ngay tại khi Lệ Hi Kiệt sắp sửa tấn công tới Lệ Thú, bên môi Lệ Thú vậy mà gọi lên nụ cười thắng lợi — bỗng cánh tay của Lệ Hi Kiệt bị một người ôm chặt lấy — Nhiều Hình Ninh!

“Hi Kiệt! Đó là con trai của chúng ta mà!” Nhiều Hình Ninh hét lên với Lệ Hi Kiệt, tuy bà biết như vậy cho dù như thế nào cũng không có hiệu quả, Lệ Hi Kiệt đã chẳng thể nhớ nổi ai...

Nhưng với động tác của bà, vừa vặn để Lệ Thú tranh thủ thời gian, còn Lệ Thú rút Huyết Yêu kiếm từ trên mu bàn tay ra, sau đó lại làm một hành động vượt ngoài dự đoán của mọi người — hắn đem Huyết Yêu kiếm ném cho Nhiều Hình Ninh!

“Nương! Đón lấy!”

Gần như theo bản năng, Nhiều Hình Ninh tiếp được Huyết Yêu kiếm Lệ Thú ném tới, cũng thuận thế buông lỏng Lệ Hi Kiệt ra.

“Hình Ninh...” Lệ Hi Kiệt giật tái mặt: “Nàng cũng muốn đổi nghịch với ta?”

Ngay sau đó, Lệ Thú xuất hiện phía sau Nhiều Hình Ninh: “Nương, lấy chút máu điểm lên thân Huyết Yêu kiếm, không cần nhiều lắm, một chút là đủ rồi...”

Nghe thấy lời Lệ Thú, Nhiều Hình Ninh không chút do dự dùng Huyết Yêu kiếm trích ra một lỗ trên ngón tay, sau đó Huyết Yêu kiếm lại trở lại trong tay Lệ Thú.

Đây mới là mấu chốt của la mạc trần!

Máu tươi của người thân nhất nhuộm đỏ cả la mạc trần!

Lúc trước khi hắn nhập ma là dùng máu và tình thương của Tiểu Tiểu cứu vớt hắn, như vậy hắn cũng dùng cách tương tự cứu tình phụ thân hắn!

Đây là kết luận trong khoảng thời gian này hắn nghiên cứu ra.

Tà Ngọc kiếm trong tay Lệ Thú bị hắn chuẩn xác rập vào trên thân Huyết Yêu kiếm.

Vô nguyệt bộ, hoàn toàn thi triển, bộ kinh công này Văn Hành truyền cho hắn, có thể nói thiên hạ vô song.

Chỉ bàn về kinh công, Lệ Hi Kiệt kém hơn Lệ Thú.

Mà Lệ Thú cầm Huyết Yêu kiếm lợi dụng ưu thế kinh công bắt được tay Lệ Hi Kiệt, tay trái bị Huyết Yêu kiếm đâm xuyên qua vẫn đang đổ máu, nhưng lại không có một chút buông lỏng, trực tiếp đặt tay của Lệ Hi Kiệt lên thân của Huyết Yêu kiếm!

Chỉ trong nháy mắt, Lệ Hi Kiệt dường như cảm giác được cái gì, tung một chưởng về phía Lệ Thú, nhưng Lệ Thú lại cứng rắn đỡ một chưởng này, không may may buông lỏng.

Dần dần sự giãy dụa của Lệ Hi Kiệt yếu dần, nhưng ánh mắt lại trở nên trống rỗng.

“Hi Kiệt...”

“Cha...”

Hai tiếng gọi, nhưng mà nói cũng là hai người quan trọng nhất của Lệ Hi Kiệt.

Ánh mắt Lệ Hi Kiệt lại trở nên tỉnh táo, bên môi cũng lại gọi lên cái loại nụ cười bất cần đời: “Này! Con trai! Thực ra thì ta thích nương con tới nắm tay ta hơn!”

“Hi Kiệt!” Nghe thấy câu nói đầu tiên của Lệ Hi Kiệt, Nhiều Hình Ninh liền trầm tĩnh lại, Hi Kiệt của bà đã trở lại! Lệ Hi Kiệt của quá khứ đã trở lại!

Nhiều Hình Ninh chợt nhào tới, Lệ Hi Kiệt thuận thế ôm lấy bà: “Thực xin lỗi, khiến mọi người vất vả lâu như vậy...”

“Thú ca...” Tiểu Tiểu cũng đến bên cạnh Lệ Thú, nhẹ nhàng nắm cánh tay bị thương của Lệ Thú, cẩn thận băng bó cho hắn.

Lệ Thú cũng kéo Tiểu Tiểu qua, nở nụ cười ấm áp với nàng.

Người một nhà cách biệt gần ba mươi năm, vượt qua khói mù đời đời tương truyền, lại sum vầy!

Trận doanh Dạ Ngưng Bảo bỗng nhiên bùng nổ tiếng hoan hô kinh thiên động địa.

Không cần lại tiếp tục đánh giặc nữa, chuyện như vậy ai cũng đều nguyện ý!

“Tất cả Huyết Yêu, nghe lệnh!” Lệ Hi Kiệt bỗng giơ lên một cánh tay, chỉ huy Huyết Yêu giáo: “Từ nay về sau, Huyết Yêu giáo nhập vào Dạ Ngưng Bảo!”

Đã ra nhập Huyết Yêu giáo, chính là trung thành đến chết với Lệ Hi Kiệt, đối với mệnh lệnh của Lệ Hi Kiệt hoàn toàn không có dị nghị.

Sau đó, Lệ Hi Kiệt vỗ vỗ bả vai Lệ Thú: “Cám ơn con, con trai!”

“Phụ thân.”

“Ừm?”

“Lệ Thú tuy rằng con ngài, nhưng có một số chuyện Lệ Thú không thể không nói.”

“Nói cái gì?” Lệ Hi Kiệt tò mò nhìn Lệ Thú, không biết đứa con trai xa cách đã lâu này cuối cùng muốn nói với mình cái gì, là nhớ nhung, hay là sùng

Kính?

Mà Tiểu Tiểu vừa nghe thấy khẩu khí của Lệ Thú lại lập tức lui về phía sau hai bước, đến ngay cả Lệ Vân và Lưu Ly đang đi về phía Lệ Thú bên này cũng lập tức chỉ huy những người khác đi ngược trở lại.

“Ngài đã có kế hoạch, nên nói với con ngay từ đầu, để con còn có chút chuẩn bị. Cha hiền con thảo, phụ tử trong lúc đó không nên giấu diếm lẫn nhau điều gì, nếu như giấu diếm lẫn nhau...”

Lần này đến lượt Lệ Hi Kiệt “hường thụ” tắm nước miếng rồi!

Lệ Hi Kiệt bỗng phát hiện, mình có phải thanh tỉnh quá sớm hay không?

Lệ Thú bắt đầu kể lể từ đầu, từng tội từng tội tất cả đều chụp trên đầu Lệ Hi Kiệt, hơn nữa cuối cùng tất cả đều là phương diện đại cục thiên hạ rung chuyển...

Mặt trời bắt đầu ngả về Tây, Dạ Ngưng Bảo và Huyết Yêu giáo cũng bắt đầu thổi lửa nấu cơm, Lệ Thú vẫn còn nói...

Tiểu Tiểu ở bên cạnh ách xì một cái.

“Tiểu Tiểu, nàng mệt à?” Lệ Thú bỗng dừng lại hỏi.

“Ừm.”

“Vậy chúng ta đi nghỉ ngơi nhé!”

“...” Lệ Hi Kiệt không nói gì, chỉ có thể dùng ánh mắt sùng bái nhìn con dâu nhà mình, Tiểu Tiểu, cũng là con lợi hại! Người làm cha là hắn này là không ăn thua!

...

...

Lệ Hi Kiệt khôi phục thần trí, đại biểu cho Dạ Ngưng Bảo lại nhiều thêm một tai họa...

Mỗi ngày, Lệ Hi Kiệt dẫn theo Lệ Vân và Lưu Ly hăm hại nhà trên lửa gạt nhà dưới. Trục tiếp đề cao chiến lược của hai tiểu ma đầu này lên vài lần.

Kính khùng nhất là mọi người ở Dạ Ngưng Bảo lại thấy vui mừng vì việc này...

“Trước kia Tam đệ cũng như vậy mà!” Văn Hành và Sở Lăng nói như thế.

Lục Y Ninh ăn vong tâm, bị Lục Thâm mang đi, toàn bộ Lục gia lại tới Trung Nguyên, mà Lục Y Tĩnh dưới cái gạt đầu của Lục Thâm, cũng là ý nguyện của nàng ở lại Dạ Ngưng Bảo, chuẩn bị thành thân cùng Yến Thanh Dịch.

Về phần Sở Văn Vũ, sau khi Sở Lăng nghe nói đến hành vi của hắn đã phế bỏ võ công của hắn, nhốt bên trong Dạ Ngưng Bảo.

Nhưng là, bây giờ Lệ Thú và Tiểu Tiểu còn có Yến Thanh Dịch lại gặp phải một vấn đề — Yến Doanh bị bệnh nghiêm trọng.

Sau lần Thiếu Lâm gặp nạn, Yến gia gần như chưa gượng dậy nổi, bị các thế lực như tầm ăn rồi, Yến Doanh cũng vì thế mà lao tâm lao lực, cuối cùng gắng sức không nổi, bệnh tình nguy kịch.

Còn Yến Thanh Nam và Yến Thanh Như vậy mà cũng xảy ra tranh chấp, dã tâm của Yến Thanh Như bị Yến Thanh Nam phát hiện, kế tiếp chính là một ván cờ quyền lực.

Yến gia đại loạn.

Vài thế lực của Giang Nam vậy mà trắng trợn tụ tập ở Yến gia, vừa nói chuyện phân chia Yến gia như thế nào.

Đột nhiên, năm thân ảnh xuất hiện trước mặt bọn họ.

Trong đó một người đàn ông anh tuấn nghiêm túc trên lưng cõng một người phụ nữ nhỏ nhắn, trong tay còn dắt hai đứa trẻ...

Một người trẻ tuổi khác về mặt hài hước nhìn cả nhà kia.

“Tiểu Tiểu đừng làm loạn, đã đến Yến gia rồi!” Người đàn ông nghiêm túc ý đồ buông người phụ nữ ra.

“Không cần! Chàng không đồng ý thì thiếp không buông tay!” Người phụ nữ thét chói tai.

“Được, dẫn nàng đi du hồ là được.” Về mặt người đàn ông nghiêm túc bất đắc dĩ, nhưng ánh mắt lại đầy cung chiêu.

Hai tiểu quỷ cũng liếc nhau, chột gật đầu một cái, mỗi đứa ôm lấy một chân của người đàn ông.

“Các con muốn làm gì?”

“Chúng con muốn đường nhân (đồ chơi làm bằng đường), cha không đồng ý chúng con cũng không buông tay!”

“...”

Quả nhiên là mẹ nào con nấy!

“Xin hỏi, các vị tới đây là có chuyện gì?” Vừa rồi thân thủ của mấy người này mọi người đều thấy trong mắt, đến ngay cả hai cái tiểu gia hóa kia cũng không thể khinh thường.

“Về nhà!” Bọn trẻ về mặt tưu tức lập tức nháy mắt tưu chọc, một bàn tay để lên trên bàn tùy ý: “Ta tên là Yến Thanh Dịch.”

Đại biểu các thể lực lớn hít sâu một hơi.

Chuyện Thiếu Lâm gặp nguy vài năm trước bọn họ còn nhớ rõ. Yến Thanh Dịch chính là người đơn đả độc đấu hơn nữa còn giết Cuồng Phù!

“Nhớ kỹ,” Yến Thanh Dịch chậm rãi thu tay lại, nhìn xung quanh một vòng: “Những thứ của Yến gia vĩnh viễn họ Yến, sẽ không có họ khác, hử?”

Nhất thời không thấy bất kỳ động tác gì, cái bàn Yến Thanh Dịch vừa mới để tay lên lập tức hóa thành bột mịn, bay tứ tán, khiến mọi người hít một ngụm khí lạnh.

Yến gia vậy mà còn có người như vậy!

Lập tức, đại biểu các thể lực lớn ào ào tìm một lý do chạy thoát!

“Tốt lắm!” Yến Thanh Dịch vỗ vỗ tay: “Chờ ta đi thăm phụ thân xong là chúng ta có thể đi rồi!”

Lệ Thú và Tiểu Tiểu cùng liếc nhau — bọn họ tới là làm cái gì?

“Du hồ!”

“Mua đường nhân!”

Vì này hai thứ này!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: PN1: Lệ Vân rời nhà trốn đi

Phần 1. Vòng vòng vòng trốn đi

Nhắc tới, Lệ Vân lúc ba tuổi, khi đó bọn họ còn ở tạm ở Cổ thành, khi đó Lưu Ly còn chưa tới Lệ gia, võ lâm vẫn còn đang người tranh ta đoạt.

Khi đó Lệ Vân cũng tràn ngập hi vọng đối với cha mẹ nhà mình — mẫu thân ôn nhu đáng yêu, phụ thân hiền lành hài hước, nhưng là đòi người không như ý tám chín phần mười!

Sự thật chân chính vĩnh viễn cách tưởng tượng một khoảng cách rất xa — “Tiểu Vân Nhi.” Tiểu Tiểu đánh một cái vào đầu Lệ Vân.

“Nurong...” Tiểu Lệ Vân ôm đầu túi thân nhìn mẫu thân mình.

“Nói cho con một chuyện!” Tiểu Tiểu cười hi hi nhìn Lệ Vân, “Độc dược Dược vương tiền bối đưa cho con tạm thời bị ta trưng dụng, về phần có trả lại con hay không, để nói sau!”

“Nurong! Đó là của con mà! Người không phải cũng có một phần sao?” Lệ Vân mắt húng nhìn mẫu thân mình, Lệ Vân bé là một đứa trẻ có lý tưởng có khát vọng, sẽ không khuất phục dưới dâm uy của mẫu thân!

Tiểu Tiểu lấy một ngón tay chỉ Lệ Thú phía sau nàng, “Muốn nghe cha con giáo dục một chút không?”

Không muốn! Nhưng là...

Tiểu Lệ Văn suy nghĩ một chút những thứ độc được đủ cho bé xưng bá này, lại nhìn Lệ Thú một chút...

Cuối cùng, sự thật chứng minh, thứ vui đùa gì đó vĩnh viễn không quan trọng bằng lỗi tai của mình, bởi vậy, tiểu Lệ Văn nước mắt lưng tròng giao tất cả độc được của mình cho mẫu thân.

Đây là đôi vợ chồng cầu kết với nhau làm chuyện xấu!

Lệ Văn bĩu môi mắt húng nhìn Tiểu Tiểu và Lệ Thú. Bé rõ ràng là con trai của bọn họ đó! Sao có thể bắt nạt bé như vậy?

Được, bé quyết định rồi! Bé muốn rời nhà trốn đi!

Xem bé làm sao viết xuống một truyền thuyết riêng của bé trên giang hồ!

Tiểu Lệ Văn không biết từ nơi nào lấy ra một cái túi, bắt đầu chuẩn bị đồ đạc rời nhà trốn đi.

Hoa quế cao... phải mang theo, bằng không vạn nhất đói bụng thì làm sao bây giờ? Còn có hoa quả đường, không thể để lại cho mẫu thân mình! Đồ chơi ông ngoại mua cho bé cũng không thể quên, còn có cái này... Cái kia...

Tốt lắm!

Khi túi được trang bị đầy đủ hoàn toàn, tiểu Lệ Văn vừa lòng vỗ vỗ cái túi nhỏ của mình, nhưng là lúc cậu bé chuẩn bị bước ra khỏi cửa nhà thì phát hiện mặt trời đã ngả về Tây, ánh nắng chiều rực rỡ đầy trời, mà tiểu bụng Lệ Văn cũng kêu vang...

Cậu bé đói bụng...

Thoáng suy xét, tiểu Lệ Văn trịnh trọng gật gật đầu, bé muốn vào ban đêm nguyệt hắc phong cao trình diễn tiết mục “trốn khỏi nơi cực kỳ nguy hiểm”!

Hiện tại phải làm là...

Lệ Văn nhét túi dưới gầm giường, nghênh ngang đi ra ngoài, “Nương! Người ta đói bụng rồi!”

Tìm Tiểu Tiểu cũng muốn đi ăn!

Màn đêm buông xuống, tiểu Lệ Văn lấy ra một cây bút lông và mấy tờ giấy, viết xuống vài chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, chữ không biết cực kỳ sáng suốt dùng một vòng tròn thay thế, “con vòng vòng vòng đi ra ngoài, không vòng tìm con!”

Khụ khụ, văn dịch như sau: con muốn rời nhà đi ra ngoài, không cần tìm con!

Để tỏ lòng bi thương và bất đắc dĩ của mình, tiểu Lệ Văn còn muốn chảy xuống vài giọt nước mắt, nhưng nặn nửa ngày đừng nói nước mắt, đến mồ hôi cũng không nặn ra được!

Bởi vậy bé dứt khoát dùng phương pháp đơn giản nhất, phun vài ngụm nước bọt lên trên giấy, không biết như vậy có thể khiến nương và cha biết được sai lầm của mình hay không?

Bắt nạt trẻ con là không đúng!

Nhìn đi, bé cũng bị bắt nạt mà khóc!

Cảm thấy tất cả công tác chuẩn bị đều đã làm tốt, tiểu Lệ Văn lại kéo từ dưới gầm giường lên cái bọc nhỏ của bé, cảm lên độc được vừa mới trộm về từ chỗ Tiểu Tiểu nhét vào trong bao vải, về mặt kiên nghị đẩy cửa ra, đi về phía bên ngoài.

Hẹn gặp lại! Cha, nương! Từ nay về sau con muốn lưu lạc khắp nơi, thiên hạ to lớn sẽ có một chỗ cho con dung thân!

Ngay khi Lệ Văn hào hùng vạn trượng chuẩn bị xông xáo giang hồ, hai bóng người xuất hiện phía sau cậu bé.

“Thú ca, chàng nói Vân Nhi muốn đi đâu đấy?” Tiểu Tiểu vừa xem kịch vui vừa nói chuyện với Lệ Thú.

“Không biết.” Lệ Thú nhướng mi, “Vân Nhi quá lỗ mãng rồi, tưởng bồi còn không có đồng ý sao có thể chạy loạn khắp nơi? Cha mẹ không đi xa...”

“Thú ca, “Tiểu Tiểu tròn trĩnh mắt, “Chàng không có nghe nó muốn rời nhà trốn đi sao? Ý của rời nhà trốn đi chính là không thể để chàng biết được rời khỏi nhà. Chẳng qua...” Tiểu Tiểu gian trá cười hắc hắc, “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra mà nói, tiểu quý này khẳng định không đến ba ngày sẽ trở lại!”

“Vi sao?”

“Bởi vì...”

Lệ Vân ôm túi của mình lao đảo tiêu sái ra khỏi Cổ vương phủ, lúc này đã là giữa đêm, toàn bộ Cổ thành mất đi sức sống bình thường, yên tĩnh đến tiếng gió cũng nghe thấy được.

Theo lý mà nói, loại tình huống này đối với một đứa trẻ mà nói tóm lại là có chút đáng sợ, chẳng qua, tính cách của Lệ gia Tiểu Vân Nhi từ trước đến giờ đều “Không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ lão cha đến bới móc”, bởi vậy chỉ cần chỗ không có Lệ Thú giáo dục chính là chỗ tốt!

Tuyệt đối không sợ hãi, Lệ Vân tiếp tục kéo túi dừng cảm khí phách hiện ngang đi về phía trước, đi thẳng đến cổng lớn của Cổ thành, lúc này Cổ thành đã phong thành rồi, bởi vậy tiểu Lệ Vân quyết định ở chỗ này chờ hơn nửa buổi tối, dù sao bé có rất nhiều thời gian.

Lấy ra một cái chăn nhỏ từ trong túi, Lệ Vân tìm một chỗ sạch sẽ, ở phía trên trải một tầng rom rạ, rồi ngủ mất.

Mà hai người vẫn đi theo Lệ Vân thì lúc này tới gần Lệ Vân, Tiểu Tiểu đáp lại cho Lệ Vân một tầng chăn, Lệ Thú lại càng trực tiếp dùng nội lực giúp Lệ Vân chống lạnh.

Cho đến khi trời sắp sáng hai người mới biến mất ở bên cạnh Lệ Vân.

Mà, Lệ Vân vẫn ôm túi ngủ sáng sớm hôm sau liền tỉnh, cửa thành vừa mở ra, cậu bé liền trực tiếp chạy vọt ra ngoài.

Muốn đi đâu đây?

Lệ Vân nhắm mắt lại tùy ý chỉ một người, sau đó khi mở mắt liền phát hiện một người có điệu bộ giang hồ đầy người, người kia cao cao gầy gầy, một thân trang phục màu xanh lơ, bội kiếm bên hông, ngón trỏ trên tay hằn hơi đen sì, dưới sự dạy dỗ của Dược vương, tiểu Lệ Vân tất nhiên biết đây là kết quả do dùng độc trong một thời gian dài. Mà hắn còn dắt một con tuần mã màu trắng.

Tiểu Lệ Vân nắm chặt nắm tay, vậy đi theo hắn!

Bởi vậy tiểu Lệ Vân vui vẻ đi theo người kia rời khỏi, người ta đi một bước cậu bé bước đi hai bước — không có cách nào ai bảo dáng người của cậu bé thấp chứ? Người ta rẽ trái, cậu bé liền rẽ trái.

Khi người kia chợt nhìn về phía sau, tiểu Lệ Vân liền lập tức chuyển ánh mắt sang một bên khác, một bộ dáng chuyện không liên quan đến mình.

Cho đến khi người kia, xoay người trở lại đi đến bên cạnh cậu bé.

Người kia ngồi xổm xuống, vuốt đầu Lệ Vân, “Tiểu gia hỏa, con đi theo ta làm gì?”

Không thể không nói, dáng vẻ Lệ Vân mặc dù rất giống Lệ Thú, chẳng qua cậu bé lại luôn mỉm cười, có chút vui vẻ, làm cho người ta vừa thấy liền thích.

“Thúc thúc, con... con...” Lệ Vân lập tức nức nở nói hết cho người khác, “Cha mẹ con đối xử với con không tốt, bởi vậy con đã trốn đi.” Nói xong, Lệ Vân lập tức chìa vết máu bầm khi cậu bé nghịch ngợm bị ngã cho người ta xem — bé cái gì cũng chưa nói, tất cả đều là người khác hiểu lầm!

Người kia khẽ thở dài một tiếng, “Tiểu gia hỏa, con muốn đi theo ta sao?”

Ánh mắt tiểu Lệ Vân đảo một vòng, lập tức gật gật đầu, “Cám ơn thúc thúc!”

Đi theo người này, khẳng định không lo ăn uống!

“Thú ca...” Tiểu Tiểu vẫn đi theo tiểu tử béo bồng nói với Lệ Thú, “Thiếp có một tin tức xấu, một tin tức tốt chàng muốn nghe cái nào trước?”

“Tin tức xấu?”

“Con trai chàng ba ngày là không trở về được.”

“Tin tức tốt đâu?”

“Con trai chàng kẻ nghèo không mang một văn tiền ra khỏi cửa kia không cần chịu đói rồi.”

“...”

Cái thứ nghèo này có thể đi truyền sao?

“Bé à, ta tên là Đường Vô Danh, tên của con là gì?” Người kia dắt tay Lệ Vân, ôn nhu hỏi.

“Lệ Vân!” Về mặt Lệ Vân như ánh mắt trời nhìn Đường Vô Danh.

“Cùng ta đi Đường môn được không?”

“Được!”

Cứ như vậy, Đường Vô Danh nhặt về cho Tứ Xuyên Đường môn một tiểu ma đầu...

Sau khi trải qua mười ngày đi chung đường, Đường Vô Danh dẫn theo Lê Vân về tới Đường môn, dọc theo đường đi Lê Vân biểu hiện nhu thuận lại nghe lời, khiến Đường Vô Danh không khỏi thầm mừng cha mẹ của Lê Vân, đứa trẻ nhu thuận như vậy mà bọn họ cũng không coi trọng!

Đường Vô Danh tất nhiên cũng thấy được túi của Lê Vân, nhưng là hắn cũng không có quá nhiều truy hỏi — chỉ là đồ của một đứa trẻ, vậy hắn để ý làm cái gì?

Bởi vậy, hắn càng không biết trong đó cất giấu là độc dược Độc vương chế tạo Đường môn tha thiết ước mơ...

Mà đi theo sau hai người bọn họ còn có hai người không ngừng bị Đường Vô Danh mắng.

“Đường chủ.” Khi Đường Vô Danh dẫn theo Lê Vân Hành đến Đường môn, vài người đang ở cửa chờ bọn họ.

Đường môn lấy môn chủ Đường môn cầm đầu, bên dưới là ba đường khẩu, Vô Ảnh các, Tuyệt Mệnh đường và Thánh Tài điện, chia ra quản lý âm khí, độc dược và chấp pháp, Đường Vô Danh là người chấp chương Tuyệt Mệnh đường.

“Ừm.” Đường Vô Danh tung mình xuống từ trên ngựa, gật gật đầu với thủ hạ, “Vất vả rồi.” Đường Vô Danh ôm Lê Vân từ trên lưng ngựa xuống dưới, đưa tới trước mặt mấy người, “Đứa bé này là ta gặp ở trên đường, sắp xếp cho cậu bé một phòng đi!”

Tiểu Lê Vân lập tức toét ra một nụ cười lấy lòng với mấy tên thủ hạ kia, hi vọng bọn họ có thể sắp xếp cho bé một phòng tốt hơn một chút.

“Dạ, đường chủ.” Mấy tên thủ hạ kia mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không để ý đến nụ cười của tiểu Lê Vân.

Đường Vô Danh khẽ gật đầu, ngồi xổm xuống nhìn thẳng tiểu Lê Vân, “Vân Nhi, con liền đi theo bọn họ nhé, có vấn đề gì lại tới tìm ta, còn nhớ rõ tên ta gọi là gì không?”

Lê Vân khẽ gật đầu, “Đường thúc thúc, thúc cứ bận việc của thúc đi! Vân Nhi sẽ rất ngoan!”

Đường Vô Danh mỉm cười, xoa người rồi khỏi.

Mà chỗ tới Tiểu Tiểu nghiêng răng nghiêng lợi trừng tiểu Lê Vân — nó ở nhà cho tới bây giờ chưa từng nhu thuận như vậy! Mà Lê Thú đang nghĩ thầm có phải nên dạy dỗ cho Lê Vân thêm một chút hay không?

Lê Vân căn bản không biết cha mẹ mình vẫn còn ở phía sau liền đi theo mấy người thủ hạ sắp xếp phòng cho bé.

Nhưng là vừa đến phòng Lê Vân liền tròn tròn mắt, đây rõ ràng chỉ là chỗ hạ nhân ở thôi!

Chẳng qua, Lê Vân nhún nhún vai, bé cũng không để ý đến chỗ ở, chỉ cần có thể cho bé chơi thỏa thích là được rồi! Chơi đã lại rồi đi là được rồi! So đo nhiều như vậy làm cái gì, lão cha nói rất hay, thỏa mãn là vui vẻ đó!

“Về sau ngươi ở nơi này!” Tên thủ hạ kia khinh thường nhìn Lê Vân, “Thật không biết đường chủ nhặt về tiểu gia hỏa làm cái gì, mới bao nhiêu tuổi chứ! Chả giúp đỡ được cái gì!”

Này này này! Rất đa thương người đó?

Lê Vân bé ít nhất có nội lực hai mươi năm — mặc dù do ngâm thuốc tắm, còn không biết vận dụng ra sao, còn có thể Yêu Tuyệt kiếm — mặc dù chỉ có mấy chiêu, thậm chí còn có thể chế tạo độc dược — tất cả đều là dùng để đùa ác ...

Khụ khụ, tóm lại bé vẫn là rất hữu dụng!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: PN1.2. Quy tắc đùa ác cao nhất

Lần trước nói đến tiểu Lê Vân đi theo Đường Vô Danh đến Tứ Xuyên Đường môn, ở tại phòng hạ nhân, trở thành một lao động trẻ em.

Lần trước chưa nói tới Lê Vân trở thành lao động trẻ em?

Vậy lúc này nói...

Chuyện rằng, Lệ Vân tiến vào phòng hạ nhân, rất tự nhiên đã bị người ta cho là hạ nhân vừa mới mua tới, bởi vậy cậu bé trở thành một lao động trẻ em. Lệ Vân cũng cảm thấy cậu nên tích góp một chút lộ phí cho hành trình rời nhà trốn đi của cậu, bởi vậy tiếp tục ở lại Đường môn.

Nhưng là, nếu như Lệ Vân an phận làm lao động trẻ em của cậu, vậy cậu bé sẽ không phải là Lệ Vân mà là Lệ Quai rồi.

*Quai: có nghĩa là ngoan

Người Lệ Vân dán mắt vào đầu tiên chính là gã người hầu dẫn cậu đến phòng hạ nhân!

Ai bảo hần nói bé không có ích?

Tiểu Lệ Vân ý vào mình có thân hình không khiến người ta chú ý vui vui về về chạy đến chỗ gã người hầu kia ở, bắt đầu công việc hàng ngày của cậu bé — cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cái Lệ Vân cần phải làm là tiến hành thu thập tin tức!

Khi cậu bé phát hiện gã người hầu kia thích thị nữ của phu nhân Đường Vô Danh...

Nụ cười gian trá hiện lên trên gương mặt tiểu phôi đàn nào đó.

Đùa ác cao nhất quy tắc một: lợi dụng tất cả tài nguyên có thể lợi dụng được!

Bởi vậy, thời điểm tiểu Lệ Vân mỗi ngày vui về đi theo người khác làm công, liền bắt đầu hành động.

Nói là làm công, thật ra Lệ Vân căn bản là không làm được cái gì, mỗi ngày giúp đảo được hoặc là trông cửa, cũng đã là cực hạn của cậu bé. Mà đảo được, lúc này này chính là lúc tốt nhất!

"Dao tỷ tỷ, tỷ nói Đình tỷ tỷ có người trong lòng sao?" Tiểu Lệ Vân nỗ lực đảo được liệu, ánh mắt lại nhìn về phía thiếu nữ được cậu bé gọi là Dao tỷ tỷ, mà Đình tỷ tỷ kia chính là người trong lòng gã người hầu.

"Đình Đình?" Dao Dao nâng mặt nghĩ một lát, "Hình như không có, ôi! Tiểu gia hỏa, đệ hỏi cái này làm cái gì?" Lệ Vân mới đến được ngăn ngăn bảy ngày, trên dưới Đường môn đều bị bé thu mua rồi, một nụ cười ngọt ngào, thường xuyên ra vẻ nhiệt tình và quan tâm, một hai câu khen ngợi không để lại dấu vết, khiến tất cả mọi người cho cậu bé một câu đánh giá — khi đứa bé này được sinh ra nhất định là rơi vào thùng mật!

Mỗi người khi gặp cậu bé cũng sẽ cho cậu bé một hai khối đường, hoặc là vài món đồ chơi nhỏ không đáng tiền, trước kia công việc đảo được buồn tẻ vì có cậu bé gia nhập, khiến rất nhiều người đều tự nguyện tới tham gia.

"Đình tỷ tỷ lớn lên thật xinh đẹp, sau này Vân Nhi lớn lên muốn cưới Đình tỷ tỷ!" Tiểu Lệ Vân vẻ mặt nghiêm túc nói, Dao Dao nhìn bất giác mỉm cười.

"Vậy Dao tỷ tỷ thì sao?" Dao Dao đùa với tiểu Lệ Vân, "Dao tỷ tỷ không xinh đẹp sao?"

Dáng vẻ Dao Dao cũng không khó nhìn chỉ là hơi béo, hơn nữa trên mặt có mấy vết tàn nhang, chẳng qua là tính cách nóng nảy làm cho người ta chịu không nổi. Nếu ai chọc tới nàng khẳng định sẽ tìm một chỗ trốn đi trước. Nhưng là nàng lại ở chung với tiểu Lệ Vân không tệ.

Lệ Vân nhìn chăm chăm Dao Dao cả nửa ngày, lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dao Dao, khi Lệ Vân nghiêm túc giống Lệ Thú y như đúc, "Dao tỷ tỷ cũng rất xinh đẹp, nhưng là, Vân Nhi không thể cưới Dao tỷ tỷ."

"Hả?" Dao Dao khẽ sùng sốt, "Vì sao?"

"Bởi vì, Vân Nhi nghe nói quân tử không đoạt thứ yêu thích của người, Vân Nhi là quân tử, bởi vậy không thể đoạt thứ yêu thích của người." Lệ Vân nói đạo lý rõ ràng, "Tiểu Hi ca đã nói là không thể nói cho tỷ rồi!" Tiểu Hi là cái tên người hầu kia.

"..." Dao Dao trầm mặc một chút, bé con, đệ đã nói ra rồi!

Nhưng là Lệ Vân dường như còn không hề hay biết, "Bởi vậy, sau này Vân Nhi lớn lên vẫn là cưới Đình tỷ tỷ thôi!"

Sau một hồi lâu Dao Dao không nói gì, suy nghĩ hoàn toàn đắm chìm ở trong lời nói vừa rồi của Lệ Vân, Lệ Vân ở trước mặt mọi người đều là một người có bảng hiệu ngoan ngoãn số một, Dao Dao đối với lời cậu bé thật sự tin không hề nghi ngờ, hơn nữa còn là tin tức cậu bé vô ý để lộ?

"Dao tỷ tỷ..." Lệ Vân nhìn trộm Dao Dao, "Tỷ làm sao vậy?"

"Không có gì..." Dao Dao bỗng đứng lên, "Vân Nhi, ta có việc đi trước, đệ ở đây làm việc tử tế nhé! Nếu mệt thì nghỉ ngơi một chút."

"Vâng." Lệ Vân là lạ khẽ gật đầu, "Đệ sẽ cố gắng làm việc!"

Nhìn Dao Dao rời đi, tiểu Lệ Vân toét ra nụ cười thắng lợi...

Từ đây cuộc sống của người hầu Tiểu Hi rơi vào trong nước sôi lửa bỏng.

Chẳng qua vào nửa năm sau, Dao Dao và Tiểu Hi trở thành một đôi vợ chồng ân ái, đây là điều Lệ Vân cho dù như thế nào cũng không thể nghĩ tới.

...

...

Đùa ác cao nhất quy tắc hai: nhất định phải khiến mọi người cho là người không làm được!

Lệ Vân cho dù ở Dạ Ngưng Bảo hay là Cổ thành đều trở thành báu vật để bảo vệ trong tay mọi người, trừ Yêu Tuyệt kiếm của Lệ gia là cậu bé phải học toàn bộ, đối với các loại võ công cậu bé đều chỉ học lướt qua.

Chẳng qua, vô nguyệt bộ được cậu bé thích nhất.

Một thân kinh công tuyệt hảo tuyệt đối là loại hàng cao cấp cần thiết cho việc nghịch ngợm gây sự.

Bởi vậy khi trong Đường môn xuất hiện rất rất nhiều nhiều tin đồn bịa đặt ai cũng không chụp lên đầu Lệ Vân. Ai có thể nghĩ đến một đứa trẻ ba tuổi dùng kinh công đi nghe lên?

Hôm nay con gái của Hữu hộ pháp và Tả hộ pháp Vô Ảnh đường khá hơn rồi, ngày mai điện chủ Thánh Tài điện bị tiêu chảy, ngày sau...

Luôn luôn, chỉ có người không nghĩ tới, không có dò la không được!

Quá đáng nhất là, người bên trong Đường phủ nếu đúng là chuyện của người nào đó có mức độ mong đợi đặc biệt cao, ngày thứ hai khẳng định sẽ có sự kiện tin tức của người và sự vật liên quan xuất hiện!

Sau đó, Đường môn còn xuất hiện rất rất nhiều chuyện kỳ lạ quỷ dị, chẳng hạn như chậu nước từ trên trời rơi xuống, chẳng hạn như đột nhiên bị thổi mát ô khi trời mưa, lại chẳng hạn như mèo của con gái Đường Vô Danh Đường đại tiểu thư vậy mà không bắt chuột nữa!

Cái này thật sự quá đáng!

Đường đại tiểu thư Đường Dĩ Tinh năm nay hai tuổi, từ nhỏ nuôi một con mèo hoa nhỏ nhắn như hổ rất là đáng yêu, lấy một cái tên rất khí phách, tên là Hổ Từ.

Nhưng là gần đây Hổ Từ vậy mà béo tròn ba vòng, ngày từng ngày lười biếng không chịu nhúc nhích, mỗi ngày chỉ biết là phơi nắng, thỉnh thoảng còn đi hai bước.

Đây thật là phụ lòng mong đợi của Đường đại tiểu thư đối với Hổ Từ rồi, cô bé nhưng là mong đợi Hổ Từ có thể một mình đảm đương một phía xưng vương xưng bá ở trong thế giới loài mèo!

Mèo của Đường Dĩ Tinh bé đây làm sao có thể không mở rộng chính nghĩa đi bắt chuột! Đó thật là hủ bại!

Bởi vậy, hai ngày nay Đường đại tiểu thư vẫn luôn tìm kiếm xưng quanh "hung thủ hại mèo".

Một thân trang phục đỏ rực như lửa, một đôi giày ủng nhỏ đầy hồng hoa vàng, cùng một cây roi ngắn nhỏ, Đường đại tiểu thư thề, phải đem cái kẻ bại hoại phá hoại tiền đồ của Hổ Từ kia ra công lý!

Nhưng là vén vẹn nửa tháng trôi qua, Hổ Từ lại béo ba vòng, trở thành xứng đáng với cái tên con mèo mập, nhưng là hung thủ vẫn không có tìm được.

Bởi vậy Đường đại tiểu thư thông minh quyết định lan rộng mục tiêu ra cả Đường gia, hễ là chỗ nào nào có trò đùa ác thì đó là chỗ ở của hung thủ!

Một ngày này, Đường Dĩ Tinh lại một thân một mình tuần tra trong Đường phủ, Đường Dĩ Tinh lập chí trở thành một giang hồ hiệp nữ mở rộng mới không thêm mang theo mấy thị nữ hiểu biết nhiều đâu! Về sau bé cũng muốn một thân một mình xông xáo giang hồ!

Bỗng nhiên, cô bé thấy một bóng dáng đang lén lút xuất hiện ở trong tầm mắt của cô bé.

Người đó không cao, lại có thân thủ linh hoạt, chỉ thấy bóng dáng kia thoát cái chạy lên trên cây, lại thoát cái xuống dưới, trên khuôn mặt nở nụ cười như ý.

"Đứng lại!" Đường Dĩ Tinh lập tức lớn tiếng hô.

"Hả?" Lệ Vân quay đầu lại, thấy một đứa bé tầm như cậu, liền thở phào nhẹ nhõm "Người là ai?"

"Lời này hẳn là ta hỏi người chứ!" Đường Dĩ Tinh tỏ vẻ như thật chống nạnh, chất vấn Lệ Vân.

"Ta tên là Lệ Vân." Lệ Vân nhún nhún vai, trả lời không sao cả.

"Người đang ở đây làm cái gì?" Đường Dĩ Tinh chỉ chỉ cái cây Lệ Vân vừa mới leo lên.

Lệ Vân ngẩng đầu, chớp mắt — Đùa ác cao nhất quy tắc ba: phải biến người phát hiện người đùa ác thành minh hữu của người.

"Ta nói với ngươi, ta đang lấy tổ chim đấy!" Lệ Vân ngẩng đầu lên, "Rất thú vị! Lấy được trứng xong có thể cho mèo ăn, ngươi muốn thử một chút hay không? Trong viện phía Tây có một con mèo ngốc, cho nó ăn cái gì nó ăn cái đó!"

Một câu nói lập tức châm lửa thùng thuốc súng. Đường Dĩ Tinh lập tức vươn một ngón tay nhỏ bé, chỉ về phía cái mũi của Lệ Vân, "Chính là ngươi cho Hồ Tử của ta ăn béo như vậy!"

"Hả?" Lệ Vân sùng sốt một chút, Hồ Tử của cô bé? Nói cách khác, con mèo đàn kia là của cô nương này?

Xong rồi! Dẫm phải đuôi rồi!

Nhưng là, bỗng Lệ Vân kiên định nắm quyền.

Đùa ác cao nhất quy tắc bốn: người không thể biến thành mình hữu nhất định phải khiến người khác không tin hẳn!

Ngay tại lúc Lệ Vân quyết định xong, Đường Dĩ Tinh liền vung một roi tới, lực đạo không lớn, còn hơi lệch sang hướng khác — cô bé chỉ là muốn mở rộng chính nghĩa, cũng không phải muốn hại người!

Lệ Vân giật mình, linh hoạt né sang bên cạnh, "Ngươi cái đồ mụ điên này! Bạo lực như vậy, ta xem ngươi về sau làm sao mà lập gia đình!"

"Ta Đường Dĩ Tinh muốn trở thành tuyệt thế nữ hiệp, mới không cần lập gia đình!" Đường Dĩ Tinh thấy Lệ Vân tránh khỏi tiến thẳng lên hai bước tới gần Lệ Vân, lại là một roi.

Lệ Vân lập tức xoay người bắt được cái roi, cái roi lập tức quấn ba vòng trên tay cậu, tiếp tục trả lời lại một cách mỉa mai, "Ta thấy ngươi không phải là không cần, là cần bản không có người muốn ngươi! Ai dám lấy ngươi, kẻ đó chính là đồ ngốc!"

"Ngươi! Ngươi mới không có người muốn! Gã không được!" Đường Dĩ Tinh rút roi về nhưng là lại không có cách nào di động một chút nào.

"Ngươi không chỉ có điên mà còn ngốc, ta là đàn ông! Về sau là phải cưới, không phải là gã!" Lệ Vân tròn trừng mắt, vẻ mặt khinh bỉ nhìn Đường Dĩ Tinh. Lại trước giờ không nghĩ tới, cái từ đàn ông này cậu bé còn chưa đội nổi lên đầu đầu.

"Ngươi! Ngươi!" Một vũng nước mắt xoay quanh mắt Đường Dĩ Tinh, Đường Dĩ Tinh kiên cường không để nó chảy xuống, tức giận nhìn chằm chằm Lệ Vân.

"Đồ điên, đến nói cũng không rõ rồi?" Không có ước thúc Lệ Vân lập tức khôi phục bản tính, tùy ý chế nhạo Đường Dĩ Tinh, còn tùy tiện lấy cho nàng hai cái tên riêng. "Xem thế này, không chỉ có điên ngốc, còn là một kẻ nói bấp! Người cưới ngươi khẳng định đời trước tội ác chồng chất, mỗi ngày gây ra tội này." Nói xong, Lệ Vân còn chặc chặc miệng.

"Ngươi khôn khiếp!" Đường Dĩ Tinh bỗng chốc cầm roi trong tay vút xuống đất, xoay người khóc chạy mất.

Lệ Vân nhún nhún vai, loại thời điểm này cô bé kia khẳng định đi tố cáo, Lệ Vân cầm roi trong tay, mỉm cười, nụ cười tính kế lại xuất hiện trên khuôn mặt của cậu bé, Lệ Vân quyết đoán lẩn trên mặt đất hai vòng, sau đó dùng tảng đá cắt vải lỗ hồng trên quần áo. Sau đó đặt hai tay sau đầu, huyt sáo, vui vẻ tiêu sái rời khỏi.

Đi mà tố cáo, dịch dung xong rồi!

Cậu bé nhớ được trước kia có người đã dạy cậu, làm sao nguy trang thành miệng vết thương!

Hừ hừ hừ, kẻ điên, ngươi chờ coi đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Phần 3. Tiểu lừa đảo vô địch

Lần trước nói đến Đường Dĩ Tinh bị Lệ Vân làm cho phải khóc, chạy mất, còn Lệ Vân vui vẻ muốn đi dịch dung.

Lấy tác phong của tiểu Lệ Vân mà nói, cậu bé cho tới bây giờ sẽ không bắn tên không đích.

Bởi vậy, sự chuẩn bị của cậu bé rất nhanh đã được nghiệm chứng.

"Vân Nhi." Một thị nữ nhìn đáng vẻ tiểu Lệ Vân trên người rách tung toé nhất thời có chút không đành lòng, "Vô Danh đại nhân muốn đệ tới gặp ông ấy."

"À!" Trước mặt người lớn, Lê Văn lại khôi phục cái loại tác phong nhu thuận nghe lời này. "Tỷ tỷ, đệ có cần đi thay quần áo hay không..." Lê Văn dùng một bàn tay kéo kéo quần áo do chính cậu bé phá nát.

"Không cần." Thị nữ đau lòng xoa đầu Lê Văn, có chút căm phẫn dâng trào — Vân Nhi đáng yêu như vậy biến thành cái dạng này, khẳng định là Đại tiểu thư bướng bỉnh kia gây nên! "Cứ như vậy trực tiếp đi gặp Vô Danh đại nhân là được rồi!"

"Vâng." Lê Văn ngoan ngoãn đi theo thị nữ, trong lòng lại cười trộm gần chết.

Khi Lê Văn đi đến đại đường, không chỉ có Đường Vô Danh ở đây, còn có rất nhiều Đường gia trưởng lão, còn Đường Dĩ Tinh thì một mặt phần nộ đứng ở bên cạnh Đường Vô Danh, nhìn chằm chằm Lê Văn.

Khi ánh mắt Lê Văn chạm vào Đường Dĩ Tinh, lập tức hoảng sợ né tránh phía sau thị nữ, đến ngay cả ánh mắt cũng trở nên sợ hãi, bàn tay nhỏ bé nắm thật chặt làn váy của thị nữ.

Cái dáng vẻ kia khiến tất cả mọi người đau lòng.

"Vậy nó tí cáo lui trước." Thị nữ khẽ phúc thân với Đường gia trưởng lão và Đường Vô Danh, đã phải cáo lui.

"Tỷ tỷ, đừng đi..." Lê Văn cũng không có nói tay, nhìn thị nữ khăn cầu, trong đôi mắt xinh đẹp chứa đầy nước mắt.

Thị nữ dừng bước chân một chút, xoa xoa đầu Lê Văn, "Yên tâm, các trưởng lão sẽ không làm khó đệ..."

"Không cần!" Lê Văn quật cường không buông tay, nước mắt đảo quanh như trước.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Đường Vô Danh phát tay với thị nữ, "Quên đi, người cũng ở lại đây cùng nó đi!"

"Dạ, đại nhân." Thị nữ lại phúc thân, đứng ở bên cạnh Lê Văn.

Thị nữ vươn tay muốn nắm lấy tay Lê Văn, nhưng là khi vừa mới chạm vào cánh tay Lê Văn, tiểu Lê Văn liền hét một tiếng thảm thiết, sau đó nước mắt vẫn ở trong hốc mắt lập tức chảy ra.

"Vân Nhi, con làm sao vậy?" Đường Vô Danh thân thiết hỏi, Lê Văn là hấn dẫn vào Đường môn, hấn đối với Lê Văn càng thêm một phần trách nhiệm, bởi vậy nghe tới Đường Dĩ Tinh nói trò đùa ác gần đây ở Đường môn đều là Lê Văn giờ trò quỷ, hấn mới có thể trịnh trọng muốn giáp mặt hỏi Lê Văn chuyện ấy. Hấn cũng không tin đứa trẻ nhu thuận như vậy có thể làm loại chuyện này.

"Không..." Lê Văn ôm cánh tay trái khê lui về phía sau, "Không có gì." Nhưng là ánh mắt sắc của một vị trưởng lão lập tức phát hiện chỗ Lê Văn che có vết máu mờ mờ.

"Bé con, bỏ tay xuống đi." Trưởng lão kia ôn hòa nói với Lê Văn.

Nhưng là Lê Văn vẫn lui về phía sau hai bước, ngoan cố không chịu cho người khác xem cánh tay của cậu bé.

"Người không cần giả bộ!" Đường Dĩ Tinh hai tay chống nạnh, hơi nghiêng người về phía trước, về mặt phần nộ trừng Lê Văn, "Những trò đùa ác đều là người làm!"

Lê Văn há miệng, lại khép lại, về mặt ủy khuất, nước mắt lại chảy ra, "Đều là con làm..." Lê Văn sụt sịt, "Không nên đuổi con đi, con không có chỗ nào có thể đi..."

"Bé con, chúng ta biết không phải là con làm." Trưởng lão thấy đáng về tội thân của Lê Văn, không khỏi vạn phần đau lòng, "Đến đây, đến chỗ gia gia này." Nói xong, trưởng lão cầm một khối điểm tâm trên bàn, "Cho con ăn."

Lê Văn do dự một chút, chậm rãi mà cảnh giác đi về phía trưởng lão, nhìn thấy nụ cười nhẫn nại mà hiền lành của trưởng lão, Lê Văn thờ phào nhẹ nhõm, vươn hai tay, đón lấy điểm tâm trong tay trưởng lão, "Cảm ơn gia gia!"

Nhưng là bé vừa chìa tay như vậy, khiến cho người phát hiện tay áo của bé thậm chí hơi có một chút vết máu.

Mọi người ở đây đều hút một ngụm khí lạnh, đến ngay cả Đường Dĩ Tinh cũng lộ ra biểu cảm không thể hiểu nổi — ai gây ra vậy?

"Bé con, vén tay áo của con lên, để chúng ta nhìn xem..."

Nghe thấy trưởng lão nói như vậy, Lê Văn lập tức chạy về bên cạnh thị nữ, đến điểm tâm cũng rơi xuống đất, về mặt cảnh giác nhìn trưởng lão.

Đường Vô Danh lập tức nhìn về phía thị nữ kia, thị nữ hiểu ý gật đầu một cái. "Vân Nhi, các trưởng lão sẽ không trừng phạt đệ, còn có thể bảo vệ đệ."

"Thật vậy chẳng?" Lê Văn lén nhìn lướt qua Đường Dĩ Tinh, nhưng là một cái liếc mắt này lại vừa đúng rơi vào trong mắt tất cả đại nhân ở đây, sau đó Lê Văn lập tức lắc đầu, "Không cần!"

"Vân Nhi ngoan nha!" Thị nữ xoa xoa đầu Lê Văn, "Không nghe lời tỷ tỷ không thích đệ đâu!"

Nghe câu đó, Lệ Vân do dự một chút, chậm rãi vươn tay, vén tay áo lên, nhưng là khi cánh tay bé lộ ra trước mặt mọi người, mọi người bỗng chốc đều đau lòng.

Trên cánh tay của Lệ Vân bọc một vòng băng vải xiêu xiêu vẹo vẹo, chỉ có một tầng mỏng manh, hơn nữa không được trải qua bất kỳ xử lý nào, thậm chí còn có vết thương đứt tọt lộ ra bên ngoài.

Một trưởng lão bước dài chạy vội tới trước mặt Lệ Vân, cầm lấy tay cậu bé, đỡ băng vải xuống, băng vải trộn lẫn máu đọng kéo theo da thịt, khiến cho Lệ Vân liều mạng cắn răng không kêu lên.

"Đây là..." Trưởng lão nhìn thoáng qua Đường Dĩ Tình, lại nhìn thoáng qua Đường Vô Danh, "vết thương do roi."

Thoáng cái, mọi người chuyển ánh mắt hoài nghi về phía Đường Dĩ Tình, tính tình Đường Dĩ Tình có chút nóng nảy lập tức quát mọi người, "Không phải con!"

"Toàn bộ Đường gia chỉ có con dùng roi, không phải con thì là ai?" Đường Vô Danh lớn tiếng chất vấn.

"Thật sự không phải con!" Đường Dĩ Tình hét đường chối cãi.

Đường Vô Danh hít sâu một hơi, ôm quyền với mấy vị trưởng lão, "Là Vô Danh không biết cách dạy con, Vô Danh sẽ nghiêm khắc trừng trị con bé!" Đường Vô Danh nhìn về phía Đường Dĩ Tình, "Dĩ Tình, phạt con quỳ từ đường ba ngày, coi là trừng phạt, nếu còn tái phạm, nhất định phạt nặng."

"Cha!" Đường Dĩ Tình sợ hãi kêu, rõ ràng không phải là bé làm mà!

"Không cần nhiều lời! Đi thôi!" Nói xong Đường Vô Danh nhất phát tay áo rời khỏi.

Mà Lệ Vân một tay bày ra trận hãm hại này có chút áy náy nhìn Đường Dĩ Tình.

Lần này, bé làm có phải có chút quá đáng hay không?

Nhưng là ngay lúc Lệ Vân áy náy, Đường Dĩ Tình hung hãn dậm chân một cái, oán hận lườm Lệ Vân một cái, quật cường chạy đến từ đường.

"Quả nhiên..." Lệ Vân gãi gãi đầu, "Đùa có chút quá đáng rồi!"

Vào lúc ban đêm, ngay khi tất cả mọi người đều ngủ, một bóng dáng nhỏ nhỏ bay từ trong phòng ra ngoài, chạy thẳng về phía phòng bếp, sau khi từ phòng bếp lấy chút đồ, lại bay về phía từ đường, dường như là biết Đường Dĩ Tình sẽ không nhận sự trợ giúp của bé, bởi vậy Lệ Vân yên lặng đứng ở bên cạnh cửa sổ duy nhất của Từ đường tối mịt mờ, nhẹ nhàng khụ khụ, thử dùng một loại thanh âm khác nói chuyện với Đường Dĩ Tình.

"Dĩ Tình sao?" Lệ Vân thô giọng, thử thay đổi giọng nói, còn dùng nội lực khẽ khuếch tán thanh âm.

"Hả?" Đường Dĩ Tình đang quỳ gối trong từ đường, trước mặt tất cả đều là bài vị tổ tông, đột nhiên xuất hiện âm thanh khiến cô bé sợ hết hồn, "Ngươi... Ngươi là ai?"

"Ta là..." Lệ Vân im lặng một chút, bé là ai vậy? Không thể trực tiếp nói cho cô bé tên thật của bé! Nhưng nhất định phải nghĩ một cái tên khí phách!" Ta là Huyết Yêu!" Lệ Vân trực tiếp dùng tới tên kiếm.

"Huyết Yêu?" Đường Dĩ Tình hoảng sợ mở to hai mắt, cho dù gan lớn anh khí như thế nào, cô bé cũng cũng chỉ là một bé gái. "Yêu tinh?"

"... Không phải." Lệ Vân ghen hờn một chút, bỗng nói sang chuyện khác, "Ta biết ngươi là vô tội." Lệ Vân từ cửa sổ nhỏ bỏ lại nửa con gà quay dùng giấy dầu gói kỹ, "Mau ăn đi! Đừng để bị đói." Lúc quỳ từ đường đồ ăn thiếu đến đáng thương.

Đường Dĩ Tình ở trong phòng lén lút mà nếm được nửa con gà quay, không khỏi sụt sịt, sau đó ôm gà quay tủi thân khóc lên, "Hu hu hu... mọi người đều không tin ta... hu hu hu... Cũng chỉ tin tưởng tên hồn đản kia, có thể diễn trò như vậy... Còn mắng ta... Đại phôi đản!"

Nghe Đường Dĩ Tình nói năng lộn xộn kể ra, Lệ Vân có chút áy náy, lập tức hòa theo, "Đúng, cái tên kia là đại phôi đản, nhưng ta tin tưởng ngươi." Bé vậy mà tự đi mắng mình... Thật sự là không hay ho! Ai bảo bé lần này chơi đùa quá đáng đây?

"Hu hu hu, Huyết Yêu ca ca, ngươi mặc dù là yêu tinh, nhưng ngươi là yêu tinh tốt..."

Đã nói bé không phải là yêu tinh rồi!

Đường Dĩ Tình bắt đầu oán trách đủ loại hành vi độc ác của Lệ Vân với Huyết Yêu ca ca trong lòng cô bé, còn Lệ Vân đành phải bắt đắc dĩ ở bên cạnh không ngừng đồng ý với ý kiến của Đường Dĩ Tình.

Sau đó, Đường Dĩ Tình lại bắt đầu kể cho cậu bé đủ loại chuyện khi còn nhỏ.

Cô bé kể hồi nhỏ khổ luyện độc dược, nhưng không có thiên phú gì; nói bé lập chí phải làm một thế hệ nữ hiệp; nói Đường Vô Danh bề bộn nhiều việc, mặc dù rất thương bé, nhưng không có thời gian chăm sóc bé; nói bởi vì thân phận địa vị của bé, bởi vậy không có đứa bé nào nguyện ý chơi cùng bé;

nói bé thật ra thật cô đơn.

Lệ Vân nghe Đường Dĩ Tinh tự thuật, khiến cậu bé có chút nhớ nhà, mặc dù cha mẹ cậu bé luôn cầu kết với nhau làm việc xấu bắt nạt cậu, nhưng nhưng vẫn rất quan tâm yêu quý cậu, ngày nào cũng ở cùng cậu. Mà trẻ con ở Dạ Ngưng Bảo căn bản là không có cái quan niệm gọi là địa vị gì, cùng nhau đánh nhau cùng nhau làm loạn, cùng nhau gây họa, sau đó cùng nhau... Khụ khụ, thay Lệ Vân gánh chịu.

Không biết sau khi chúng nó phát hiện không thấy cậu thì tìm cậu thế nào đây? Vì sao gần đây một nửa tiếng gió tìm cậu mà cậu cũng không nghe thấy được?

"Dĩ Tinh..." Dần dần bên trong phòng không có thanh âm, Đường Dĩ Tinh ngủ thiếp đi rồi.

"Huyết Yêu ca ca, ngày mai ngươi sẽ đến sao?" Đường Dĩ Tinh dường như nghe thấy tiếng của Lệ Vân, nói mê sảng.

Lệ Vân lặng lẽ mở cửa đắp lên cho Đường Dĩ Tinh một tấm chăn — bé mang một tấm từ nhà, "Sẽ, ta sẽ đến."

Đường Dĩ Tinh nở nụ cười ngọt ngào.

Còn Lệ Vân cũng lặng lẽ rời khỏi từ đường, gãi gãi đầu, "Ta đến cùng muốn tiếp tục rời nhà trốn đi hay không đây?" Lệ Vân vắt hết óc cả nửa ngày, cuối cùng vỗ tay một cái, "Trước giải quyết chuyện Dĩ Tinh đã rồi nói sau!"

"Thú ca..." Trong một khách điểm gần Đường môn, Tiểu Tiểu và Lệ Thú đang ăn cơm chiều. "Chàng nói hai người chúng ta không đi vào theo Tiểu Vân Nhi thật sự không thành vấn đề chứ?"

Lệ Thú gấp một món ăn cho Tiểu Tiểu, "Là nàng bảo ta không cần theo vào mà."

"Nhưng là không theo vào có ở bên ngoài chờ hay không?" Tiểu Tiểu cắn chiếc đũa, nhướn mi, "Chờ cho đến khi tiểu quý kia đi ra?"

"Ừm, chờ xem!"

Vì thế hai vợ chồng đầu sỏ dậm chân một cái là có thể ảnh hưởng tới cả Miêu Cung và Tây Vực này vì một tiểu quý, cực cực khổ khổ ngồi xổm bên ngoài đại môn của Đường môn.

Cũng không biết bọn họ đã bỏ lỡ gặp mặt con dâu tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: PN1.4. Tiểu Lệ Vân = sói

Lần trước nói đến Lệ Vân lừa gạt được toàn bộ đại nhân của Đường môn, lại lừa Đường Dĩ Tinh nhỏ bé, không thẹn với danh hiệu tiểu lừa đảo vô địch của cậu bé. Còn Tiểu Tiểu và Lệ Thú vẫn chờ ở bên ngoài Đường môn.

"Thú ca, chàng có phát hiện ra không?" Tiểu Tiểu đung đung Lệ Thú, "Gần đây Đường môn thật giống như đang giới nghiêm đó!"

"Ừm." Lệ Thú trả lời chỉ bằng một tiếng, ánh mắt đồng thời nhìn về phía người đội một cái đầu bông màu đen ở trong góc khách sạn, thấy không rõ nam nữ, nhưng trên tay hơi đèn si — đó là một người sử dụng độc.

Tiểu Tiểu thấy được ánh mắt của Lệ Thú, liền theo ánh mắt của hắn nhìn lại, thấp giọng, "Bọn họ có vấn đề?"

"Ừ." Lệ Thú nâng ly trà lên, nhấp một ngụm trà, vẫn chỉ một tiếng như trước.

"Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Tiểu Tiểu lập tức khẩn trương đứng lên, kết hợp với tình huống bây giờ của Đường môn, rõ ràng là nhắm vào Đường môn rồi! Con trai của nàng vẫn ở bên trong đó!

Lệ Thú buông ly trà, sau một lúc lâu không nói gì, ngay khi Tiểu Tiểu cho rằng hắn đang ở suy nghĩ cách giải quyết gì, đến khi hơi thở cũng đều ngừng lại, Lệ Thú chậm rãi trả lời nàng bốn chữ, "yên lặng quan sát."

"..."

Thú ca, câu nói của chàng quá sâu sắc rồi!

Thế giới của trẻ con thường hoàn toàn khác biệt với thế giới của người lớn, ngay vào lúc Đường môn giới nghiêm, tiểu Lệ Vân vẫn mỗi ngày giả dạng thành Huyết Yêu ca ca, đưa cơm cho Đường Dĩ Tinh, đắp chăn lông, cùng nói chuyện phiếm với cô bé.

Đường Dĩ Tình cũng thâm căn cố đế cho rằng Huyết Yêu ca ca trong lòng mình là yêu tinh tốt, cũng là một người duy nhất sẵn lòng nói chuyện với mình, cũng có thời gian theo bên cạnh mình nói chuyện, có Huyết Yêu ca ca làm bạn, ít nhất cô bé không giống trước kia chỉ dùng một tín niệm là trở thành nữ hiệp để chống đỡ mình trưởng thành.

"Huyết Yêu ca ca."

"Hửm?" Mặc dù cách một bức tường, nhưng Lệ Vân vẫn thay đổi âm thanh nói chuyện với Đường Dĩ Tình.

Đường Dĩ Tình im lặng sau một lúc lâu, cẩn thận từng li từng tí mở miệng, "Muội có thể trông thấy ca ca không?"

"Không thể!" Lệ Vân giật mình, lập tức thốt ra.

"À!" Đường Dĩ Tình sờ sờ cái mũi, có chút thất vọng.

"Việc ấy..." Lệ Vân biết nói thẳng như vậy có chút tổn thương tới Đường Dĩ Tình, "Ca ca là không thể tùy tiện gặp mặt người khác ..."

Nghe thấy câu đó, Đường Dĩ Tình lại lần nữa phẫn chấn lên, trịnh trọng gật đầu, mặc dù Lệ Vân không nhìn thấy, "Muội biết, yêu tinh và con người không thể tùy tiện gặp mặt."

"Ừ." Lệ Vân bắt đầu cảm thấy may mắn ngay từ đầu đã bị Đường Dĩ Tình cho rằng bé là yêu tinh.

"Vậy ca ca sẽ rời đi không?" Đường Dĩ Tình lại hỏi một vấn đề.

"Hắn là... sẽ đi!" Lệ Vân do dự nói, cậu bé nhất định là phải rời khỏi, con đường trốn nhà của bé mới vừa bắt đầu, sao có thể dừng lại ở đây?"Chẳng qua lúc đi ca ca sẽ nói cho muội."

"À!" Đường Dĩ Tình xoay người đối mặt với vách tường, dường như như vậy có thể nhìn thấy Huyết Yêu ca ca, "Dĩ Tình chắc là sẽ không quên mất Huyết Yêu ca ca đâu. Chẳng qua ngày mai Dĩ Tình là có thể đi ra ngoài, Huyết Yêu ca ca có còn trở lại tìm Dĩ Tình không?"

"... Ừm." Lệ Vân tròn trĩnh mắt — Đường Dĩ Tình đi ra ngoài sẽ không liên quan gì tới bé nữa, nhưng là bé vẫn ưng thuận hứa hẹn.

"Thật tốt!" Đường Dĩ Tình vỗ tay một cái, "Ca ca tốt hơn đại hỗn đản làm chuyện xấu mà không chịu thừa nhận kia nhiều!"

Bé ở ngay chỗ này!

Lệ Vân lại tròn mắt xem thường "Dĩ Tình," Không biết từ khi nào thì Lệ Vân đã bắt đầu gọi thẳng tên Dĩ Tình, "Thật ra muội có thể thử tha thứ cho hắn..." Lệ Vân hướng dẫn từng bước khiến cho Đường Dĩ Tình tha thứ cho cậu bé. "Muội xem nếu không phải là hắn, muội và ca ca sẽ quen biết sao?"

"Điều này cũng đúng." Dĩ Tình nghiêm túc gật đầu. "Chẳng qua nó vẫn phải xin lỗi!"

Xin lỗi? Lệ Vân hừ hừ dưới đáy lòng, cái đó rất mất mặt đấy!

Bé mới không thèm!

...

...

Sáng sớm hôm sau, Đường Dĩ Tình đã được người đón ra từ trong trong từ đường.

"Dĩ Tình, " Đường Vô Danh tự mình tới đón, "Phụ thân gần đây đúng là quan tâm tới con ít đi nhiều..." Đường Vô Danh khẽ thở dài, Đường Dĩ Tình nghe thấy ánh mắt sáng lên, phụ thân muốn chăm sóc bé sao? "Nhưng là sau này con không cần bày trò đùa ác nữa, lại càng không nên đổ trách nhiệm lên người người khác, biết không?"

Mới nghe được nửa câu, Đường Dĩ Tình tức giận gào lên, "Con không có! Cái đó không phải con làm!" Đường Dĩ Tình tủi thân ướt mắt, trên thế giới này người duy nhất nguyện ý tin tưởng bé chỉ có Huyết Yêu ca ca! "Con chán ghét cha!"

Nói xong, Đường Dĩ Tình xoay người không thèm để ý tới Đường Vô Danh chạy mất.

Đường Vô Danh thở dài, thê tử của hắn mất sớm, hắn chỉ có một đứa con gái như vậy, hắn là một người đàn ông trưởng thành đúng là có chút không hiểu tâm sự của bé gái, hơn nữa còn có cả Đường môn tuyệt mệnh đường cần hắn điều hành?

Nhưng nếu là bảo hắn cưới tiếp, không nói như vậy thật có lỗi với người vợ đã qua đời của hắn, rồi nói Dĩ Tình quật cường có thể tiếp nhận hay không cũng là vấn đề, hơn nữa, vạn nhất vợ kế của hắn đối xử với Dĩ Tình không tốt?

Đối với chăm sóc Dĩ Tình thế nào, Đường Vô Danh thật sự có chút không biết phải làm sao.

"Đường chủ." Thủ hạ nhìn thấy dáng vẻ trầm tư của Đường Vô Danh không khỏi thấp giọng nhắc nhở, "Đường môn chúng ta còn có tỷ thí với Quỷ động, Độc y, Vô Ảnh các và Thánh Tài điện đều chờ đó... Người xem..."

Đường Vô Danh thở hắt một hơi, vung tay lên, "Đi thôi!"

Mà Đường Dĩ Tình cũng không có đi xa vẫn chờ mong phụ thân có thể đuổi theo đỡ văng cô bé trở mắt nhìn bóng lưng rời đi của phụ thân rồi đi, nắm quả đấm thật chặt.

"Này, đồ điên!" Khi không làm Huyết Yêu ca ca, Lệ Vân vẫn là cái loại trạng thái bất cần đời này — dù sao đã bị con nhóc này nhìn được bộ mặt thật rồi, cũng sẽ không cần giả bộ tiếp nữa!

"Người cái đồ đại hỗn đản!" Đường Dĩ Tình nhìn thấy người đến là Lệ Vân lập tức vung một quyền qua, mà Lệ Vân linh hoạt né tránh.

Lại một quyền, lại trốn.

Đường Dĩ Tình thấy đánh không tới Lệ Vân, mở to mắt căm tức nhìn cậu bé, "Có bản lĩnh người không cần trốn!"

"Xin lỗi nhé, ta năm nay mới ba tuổi, không có bản lĩnh." Lệ Vân nhún vai một cái, đến giờ phút này cậu bé mới nhớ tới cậu bé mới ba tuổi. Nhìn khuôn mặt có biểu cảm sinh động kia của Đường Dĩ Tình, Lệ Vân khẽ cười, cho dù là khiến Đường Dĩ Tình tức giận, cũng tốt hơn bị thương bất lực như vừa rồi!

"Này, đồ điên, người có phải cứ mang thù như vậy hay không!" Lệ Vân lưu manh khoanh tay trước ngực, "Trách không được người ta nói chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi!" Lệ Vân vẫy tay với Đường Dĩ Tình, "Đi theo ta, ta cho người xem cái này, lấy để bồi tội."

"Ta mới không thèm đi với người đâu!" Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Đường Dĩ Tình dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, ánh mắt tò mò trong đôi mắt đã bán đứng cô bé từ lâu.

"Như vậy à!" Lệ Vân ý xấu đầy mắt gật gật đầu, "Vậy không dẫn người đi!"

"Người dám!" Đường Dĩ Tình lập tức xù lông.

Lệ Vân nhún vai một cái, "Người xem ta có dám hay không."

Đường Dĩ Tình lập tức bủn rủn, vẻ mặt mất hứng.

Lệ Vân thờ dài thật sâu, "Rõ ràng là đấu không lại ta, lại vẫn muốn đấu tới ta. Bởi vậy mới nói, phụ nữ ngực to ngốc nghếch, nhưng là người..." Lệ Vân nhìn lướt qua Đường Dĩ Tình, "Người ta ít nhất còn có ngực, nhưng là người, không có ngực cũng không có não!"

"Người đến cùng có mang ta đi hay không!" Đường Dĩ Tình lại một quyền tấn công về phía Lệ Vân, lần này Lệ Vân không né tránh, mà là thực sự nhận một quyền này, dù sao Đường Dĩ Tình cũng đánh không bị thương được bé, cho cô bé đánh hai quyền phát tiết một chút cũng tốt.

Một quyền này lại khiến Đường Dĩ Tình kinh ngạc một chút, ngay khi sắp đánh tới Lệ Vân thì lập tức thu lại lực đạo, nhưng vẫn đánh trúng vào trên người Lệ Vân, "Người không sao chứ!" Đường Dĩ Tình thân thiết hỏi.

"Đau quá..." Lệ Vân giả vờ giả vịt che lại chỗ bị Đường Dĩ Tình đánh tới, cắn răng nặn ra hai chữ.

"Sao lại như vậy..." Đường Dĩ Tình lo lắng, "Sao người không tránh ra chứ! Ta giúp người phù phù..." Nói xong Đường Dĩ Tình lập tức tới gần Lệ Vân giúp cậu bé thổi vị trí bị đánh trúng, nhưng là nhìn thấy cái dáng vẻ nghiêm túc kia của Đường Dĩ Tình, khuôn mặt Lệ Vân lại khẽ ửng đỏ.

"Không có việc gì ..." Lệ Vân đứng lên, ngoắc ngoắc ngón tay với Đường Dĩ Tình, "Ta dẫn người đi xem thứ đó nhé!"

Nói xong, Lệ Vân liền dẫn đầu đi ra ngoài, còn Đường Dĩ Tình lập tức theo ở phía sau.

"Là cái gì vậy?" Đường Dĩ Tình tò mò hỏi.

"Đến đó người sẽ biết!" Lệ Vân thừa nước đục thả câu, vẻ mặt thần bí dụ hoặc, "Ta cam đoan người nhất định sẽ thích!"

Hai đứa bé chạy thẳng về phía sau núi của Đường môn, đi qua khu rừng rậm rạp, "Đến rồi, chính là chỗ này!" Lệ Vân chỉ về phía một đám cành cây, sau đó cẩn thận dời đi những cành cây này, một huyệt động có chút đen ngòm xuất hiện trước mặt hai bé.

"Nhìn xem! Rất đáng yêu đi!" Lệ Vân ôm từ trong huyệt động ra một con vật nhỏ.

"Chuyện gì thế này?" Đường Dĩ Tình muốn sờ sờ con vật nhỏ kia, nhưng có chút sợ hãi rùng rợn bên nhon kia. "Là cầu cầu sao?"

"Hắn là sói..." Tiểu Lệ Vân nhìn con sói trong lòng. Con sói nhỏ có bộ lông trắng như tuyết, một đôi mắt màu xanh biếc, óng ánh trong suốt như lưu ly. "Chân nó bị thương, ngày đó vừa lúc bị ta gặp được, ta liền bắt nó giấu đi nuôi."

Tiểu Lệ Vân một tay ôm sói nhỏ, lại từ trong huyệt động lấy ra một cái đệm mềm đến thợ khéo cũng không làm ra được nhẵn nhụi như vậy — rõ ràng là

chính cậu bé tự tay làm. Sau đó đặt con sói nhỏ lên cái đệm mềm kia, "hà, người có thể sờ sờ nó đấy! Sẽ không cắn người đâu!"

Đường Dĩ Tình tò mò vươn tay, nhẹ nhàng mà sờ lên đầu sói nhỏ, sói nhỏ khẽ ngẩng đầu, ngửi ngửi mùi Đường Dĩ Tình, nhưng giống như Lê Văn nói, sói nhỏ không có cắn cô bé.

Còn Lê Văn từ trong cái túi đeo trên lưng lấy ra một túi nước và một cái chậu nhỏ, cái chậu nhỏ đặt trước mặt sói nhỏ, đưa túi nước cho Dĩ Tình, "Người cho nó ăn, nó sẽ rất thích người."

Đường Dĩ Tình theo lời đổ sữa trong túi nước vào chậu nhỏ, còn Lê Văn thì đỡ xuống bằng vải trên chân sói nhỏ, cẩn thận từng li từng tí giúp sói nhỏ xử lý miệng vết thương, lại bôi một lớp dược trị thương Dược vương cho cậu bé — nếu là để người giang hồ biết được có giá ngàn vàng vậy mà cho một con sói dùng, không biết sẽ có bao nhiêu người nói tiểu Lê Văn phí của trời.

"Quá đáng yêu đi!" Lê Văn rầm thối hắt hắt đầu, "Ta đã nói người không đi sẽ hối hận mà!"

"Ta có thể mang nó về trong phủ nuôi không?" Đường Dĩ Tình nhìn về phía Lê Văn hỏi.

"Cái này..." Lê Văn có chút do dự, bé nhớ được hần tam bá Sở Văn Xuyên đã từng nói với bé sói là một trong những chủng tộc kiệt ngạo nhất, không chấp nhận mất đi tự do, nhưng Lê Văn trộm dò xét liếc Đường Dĩ Tình một cái, "Được rồi! chẳng qua nếu nó muốn về nơi này, người không thể ngăn cản đấy! Bằng không nó sẽ rất không vui!"

"Được!" Đường Dĩ Tình trịnh trọng gật đầu, Đường nữ hiệp bé luôn luôn coi trọng hứa hẹn!

Lê Văn thờ phảo nhẹ nhõm, cuối cùng đã loại trừ một phần địch ý của Đường Dĩ Tình với cậu bé! Trong lúc vô tình, Lê Văn bắt đầu để ý tới cảm thụ của Đường Dĩ Tình với cậu bé.

"Vậy chúng ta đặt cho nó một cái tên đi!" Lê Văn đề nghị.

Đường Dĩ Tình trầm tư một lát, "Vậy gọi là Huyết Yêu!"

Ặc... Sao cậu bé lại thành sói rồi?

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: PN1.5. cầm thú năm nay ba tuổi rưỡi

Lần trước nói đến tiểu Lê Văn vì đền bù liên lụy đến Đường Dĩ Tình nên dẫn cô bé đi gặp một chú sói nhỏ trắng như tuyết, nhưng là chú sói nhỏ kia lại được lấy tên Huyết Yêu.

Đối với cái này Lê Văn chỉ có thể hai tay nhất quán tỏ vẻ vạn phần bất đắc dĩ, cuối cùng chú sói nhỏ kia bị Đường Dĩ Tình mang về Đường môn.

"Dĩ Tình tiểu thư!" Đợi đến khi Lê Văn và Dĩ Tình trở lại Đường môn, người hầu của Đường Vô Danh đã vội vã chạy tới, vẻ mặt sốt ruột nhìn Đường Dĩ Tình, "Dĩ Tình tiểu thư, mau đi theo ta."

"Sao vậy?" Dĩ Tình tò mò nhìn người hầu.

"Vô Danh đại nhân..." Người hầu ngừng một chút, khẽ cắn môi, cảm thấy nên nói tình huống chân thật cho Đường Dĩ Tình, "Vô Danh đại nhân trúng độc rồi! Bây giờ đang hôn mê bất tỉnh..."

Con người của Dĩ Tình trong nháy mắt co rụt lại, thoáng cái bắt được tay thị vệ, "Người gạt ta! Cha ta rất lợi hại, ông ấy biết rất nhiều loại độc! Là không thể nào trúng độc được!"

Thị vệ thở dài, "Đối thủ là Độc y gần với Dược vương..."

Cái tên thị vệ nhắc tới khiến Dĩ Tình sững sốt, là con gái của Đường Vô Danh hai cái tên này cô bé đều đã nghe nói qua.

Độc y và Dược vương khác nhau, Dược vương chỉ là thích độc dược mà thôi, độc y lại thích hưởng thụ khoái cảm nhìn người bị độc chết. Độc dược của bà ta càng đáng sợ hơn nữa là khiến người bị trúng độc vạn phần thống khổ

Mà nội dung Đường Vô Danh và Độc y tỷ thí là dùng độc trên người đối phương, xem có thể giải loại độc bị đối phương hạ hay không. Giải độc tương ứng với độc càng thêm phiền toái, bởi vì nhất định phải hiểu đầy đủ tính năng của thuốc giải độc, còn phải tìm ra dược liệu cần thiết có thể giải độc.

Hai bên liên tục đánh ra tám lượt, trên góc độ tốc độ và kỹ xảo Đường Vô Danh cũng không kém hơn độc y, vốn ước định mỗi loại độc dược có thời

gian ba ngày ba đêm để giải độc, bị hai đại cao thủ này rút ngắn lại đến mức chỉ trong ngắn ngủi một ngày giải tám loại độc. Nhưng đến khi loại độc thứ chín được lấy ra, Đường Vô Danh đã suy yếu rồi ...

Loại độc được này vậy mà có một loại dược liệu mà Đường Vô Danh cho dù như thế nào cũng không có cách nào tìm kiếm..

Khi Đường môn trưởng lão định nhận thua để đổi lấy giải dược, Độc y vậy mà nói cho bọn họ thời gian ba ngày ba đêm chưa tới, thắng bại chưa định.

Mà theo nghiên cứu của Đường môn trưởng lão, Đường Vô Danh căn bản sống không quá ba ngày.

Thời điểm Đường Dĩ Tinh nhìn thấy Đường Vô Danh, đôi môi Đường Vô Danh đã xuất hiện màu đen, con ngươi tan rã, nhưng miệng vẫn thì thào gọi tên của Đường Dĩ Tinh. Nhìn thấy Đường Dĩ Tinh đến những người khác tự giác lui ra ngoài, nếu là độc dược đến Đường Vô Danh cũng không có cách nào giải dược, bọn họ cũng căn bản không có cách nào.

"Dĩ Tinh..."

"Cha..." Đường Dĩ Tinh quỳ gối bên giường nắm lấy tay Đường Vô Danh, "Dĩ Tinh ở đây, Dĩ Tinh ở bên cạnh phụ thân, Dĩ Tinh không chán ghét phụ thân, phụ thân khỏe lên nhé..."

Đường Dĩ Tinh cảm thấy cực kỳ hối hận với câu nói "con chán ghét cha" sáng nay, cô bé không muốn lúc phụ thân không còn ý thức mà lấy lời này làm lời cuối cùng.

Lệ Vân đi theo Đường Dĩ Tinh đến phòng nghỉ của Đường Vô Danh, lại nhìn thấy thúc thúc đối xử rất tốt với cậu bé vậy mà trở thành đáng vẻ này, Lệ Vân giật mình, đây là có chuyện gì...

Nhưng là khi ánh mắt Lệ Vân gặp phải Đường Dĩ Tinh kiên cường không cho nước mắt rơi xuống, khẽ thở dài. Nhẹ nhàng đi tới, đến phía sau Đường Dĩ Tinh, đặt tay lên vai Dĩ Tinh, "Muốn khóc thì khóc ra đi."

Đường Dĩ Tinh bỗng xoay người lại, ôm cổ... sói nhỏ trong tay Lệ Vân, lau hết nước mắt lên lông sói nhỏ.

Trong mắt Huyết Yêu dường như xẹt qua một tia bất đắc dĩ, nhưng vẫn thành thành thật thật ghé vào trong lòng Đường Dĩ Tinh làm khăn "lông".

Lệ Vân sờ sờ cái mũi, cảm thấy hình như cậu bé có chút dư thừa rồi!

Ngay tại lúc Đường Dĩ Tinh ôm Huyết Yêu khóc, Lệ Vân lặng lẽ đặt tay lên cổ tay Đường Vô Danh, mạch tượng như có như không thế này đến gà mờ như bé cũng biết được mệnh của Đường Vô Danh chẳng còn được bao lâu.

Nhưng là, Lệ Vân nắm tay thật chặt, bé còn có một cách...

Lục độc đan!

Loại kỳ dược Dược vương luyện ra có thể giải trăm loại độc!

Nhưng là, phải làm sao để đưa Dĩ Tinh đây? Dùng thân phận bây giờ của bé đưa, Dĩ Tinh khẳng định không tin tưởng bé, dù sao thân thể của Đường Vô Danh ở trong lòng Dĩ Tinh khẳng định cao hơn rất nhiều so với tín nhiệm với bé.

Lệ Vân liếc sói nhỏ một cái, khóe miệng khẽ gọi lên, bé còn là Huyết Yêu ca ca mà!

Buổi tối hôm đó, Dĩ Tinh canh giữ ở trong phòng Đường Vô Danh, chăm sóc Đường Vô Danh, mà còn có rất nhiều thị nữ và cao thủ dùng độc của Đường môn đang thử giải độc cho Đường Vô Danh.

Lúc này khi Dĩ Tinh đi ra ngoài muốn nhìn một chút tại sao người hầu đi múc nước còn chưa trở về, bỗng một giọng nói quen thuộc gọi cô bé lại.

"Dĩ Tinh!"

Đường Dĩ Tinh lập tức dừng bước chân, "Huyết Yêu ca ca?"

"Phải, là ca ca."

"Huyết Yêu ca ca..." Dường như tìm được một người có thể chống đỡ cho cô bé, Đường Dĩ Tinh trừ lúc ôm sói nhỏ khóc một trận ngoài ra còn chưa rơi một giọt nước mắt nào lập tức òa ra như vỡ òa.

"Đừng khóc mà!" Thanh âm của Lệ Vân có chút không biết làm sao, bé cuối cùng cũng biết vì sao nói phụ nữ được làm từ nước, vốn tưởng rằng Đường Dĩ Tinh đã khóc rồi, lúc này sẽ không khóc thêm nữa ... Nhưng không nghĩ tới nước mắt của cô bé nói đến là đến!

"Huyết Yêu ca ca... Cha muội... Cha muội..." Đường Dĩ Tinh nghẹn ngào, lại không biết quay mặt về phía nào, "Cha muội sắp chết..."

"Sẽ không." Lúc này giọng nói của Lệ Vân trở nên chắc chắn, "Có ca ca ở đây cha muội sẽ không phải chết!"

Trong chốc lát, Đường Dĩ Tình lau khô nước mắt mờ to hai mắt cố gắng tìm được Huyết Yêu ca ca, "Thật vậy chăng?"

"Dĩ Tình, ca ca đã lừa gạt muội chưa?" Lê Văn hỏi lại.

"Không có."

"Vây tin tưởng ca ca! Bây giờ đi về bên phải, ca ca nói dừng thì muội dừng lại." Lê Văn chỉ huy Đường Dĩ Tình, nhìn Đường Dĩ Tình nện bước chân từ từ đi tới. "Tốt ở chỗ này, dừng lại, giờ đi sang trái." Đợi sau khi đi vài bước chân, Đường Dĩ Tình phát hiện mình đứng ở trong một mảng bụi hoa, từng đợt hương thơm chui vào chớp mũi, "Muội quay mặt vào mặt tường kia..." Lê Văn tiếp tục, "Có một cái hốc, có thấy không?"

Cái kia hốc kia là Lê Văn đào ra để làm trò đùa ác.

"Vâng." Đường Dĩ Tình chui vào, "Thấy được!"

"Đi vào bên trong đi. Sau đó muội sẽ tìm được một cái bình nhỏ màu vàng. Lấy nó ra, cái đó có thể giải được độc của cha muội." Lê Văn đưa ra chỉ thị cuối cùng.

Đợi đến khi Dĩ Tình bò từ trong hốc ra đầu tóc có chút xốc xếch, trang phục đỏ như lửa và giày ủng dính vào không ít bùn đất.

"Muội lấy được rồi!" Đường Dĩ Tình hưng phấn mà vung vẩy bình nhỏ.

"Nhanh đi cho cha muội uống đi!" Lê Văn thúc giục Đường Dĩ Tình, bé cũng không hy vọng nhìn thấy đáng về chịu khổ của Đường Vô Danh, dù sao Đường Vô Danh chăm sóc bé có thừa, "Có thể không cần uống toàn bộ, một chút là được rồi, còn lại nếu như Độc y vẫn muốn tỷ thí với cha muội, gấp được loại độc nào không có cách nào giải, thì uống được này là được."

"Vâng." Đường Dĩ Tình trịnh trọng khẽ gật đầu, che chở cẩn thận bình thuốc kia trong lòng.

"Mau đi đi! Ca ca cũng phải đi rồi!"

Đường Dĩ Tình do dự một chút, nhất thời bật thốt ra, "Huyết Yêu ca ca, muội thích ca ca, về sau gả cho ca ca có được hay không?"

Nấp trong chỗ tối Lê Văn lập tức trợn mắt há mồm, sắc mặt đỏ rực, lại không chút do dự lấp bắp trả lời, "Được... được..."

"Ca ca đồng ý rồi!" Đường Dĩ Tình vui vẻ xoay một vòng, "Vây muội đi trước nha!"

Nhìn bóng lưng đầy sức sống của Đường Dĩ Tình rời đi, Lê Văn không khỏi xoa xoa mặt mình, "Ta đây đã tính là người có gia đình rồi?"

...

...

Khi Đường Dĩ Tình đi đến phòng Đường Vô Danh, một đám người đang vây quanh Đường Vô Danh, Đường Dĩ Tình lập tức vội chen vào.

"Sao rồi, cha con sao rồi?" Đường Dĩ Tình giữ lấy vạt áo người bên cạnh.

Nhưng là người kia lại dùng vẻ mặt xin lỗi lắc đầu với Đường Dĩ Tình, "Hết cách xoay chuyển, để cho cha con nói hai câu với con đi!"

Nghe thấy lời người kia, Đường Dĩ Tình lập tức trèo lên giường của Đường Vô Danh, ngồi xổm ở bên cạnh Đường Vô Danh, mở ra bình thuốc nhỏ màu vàng, lập tức một mùi hương được thảo tươi mát ngào ngạt lan ra, mỗi một người có thể cảm thấy đều vô cùng kinh ngạc.

Nhưng là Đường Dĩ Tình lại không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, từ trong bình nhỏ màu vàng lấy ra một viên dược hoàn, sau đó rút con dao nhỏ từ trong giày cất lấy một ít, không chút do dự cho vào miệng Đường Vô Danh.

"Phụ thân, mau tỉnh lại đi!" Đường Dĩ Tình không ngừng cầu nguyện, trong tay nắm chặt đan dược còn thừa và cái bình màu vàng kia. Sau đó hoài nghi có phải số lượng không đủ hay không? Có phải mình dùng phương pháp không đúng hay không? Nhưng là cho tới bây giờ cô bé chưa từng nghi ngờ Huyết Yêu ca ca có phải lừa mình hay không.

Đột nhiên, Đường Vô Danh phun ra một ngụm máu tươi màu đen, vốn cây châm bạc cắm trên huyệt đạo của hắn trong nháy mắt biến thành màu đen, máu đen từ châm bạc chảy xuống dưới.

"Mau, ôm Dĩ Tình xuống dưới." Đại trưởng lão lập tức ra lệnh, Đường Vô Danh đang đẩy độc ra, máu của hắn cũng có độc, nếu để Đường Dĩ Tình dính vào mà trúng độc, Đường Vô Danh nhất định sẽ tự trách cả đời. Người bên cạnh lập tức vâng lệnh, ôm Đường Dĩ Tình từ trên giường của Đường Vô Danh xuống dưới.

Mà Đường Dĩ Tình lại không quan tâm nhiều như vậy, ánh mắt cô bé nhìn chăm chăm vào Đường Vô Danh, sau đó lại nhìn về phía Đại trưởng lão tiến lên bắt mạch cho Đường Vô Danh, hi vọng vị trưởng lão kia có thể nói cho bé một tin tức tốt.

Ánh mắt vị trưởng lão kia càng trợn càng lớn, kinh ngạc trong mắt cũng càng ngày càng nhiều, sau đó khiếp sợ nhìn Dĩ Tình, "Độc của Vô Danh... Đã giải

rồi!" Lại nói thêm một câu, "Một chút cũng không dư lại, chỉ cần điều dưỡng thêm một thời gian ngắn là có thể khỏe lại hoàn toàn."

Đại trưởng lão cũng chuyển ánh mắt nhìn về phía Dĩ Tinh, "Dĩ Tinh, có thể đưa bình dược kia cho ta nhìn một chút không?"

"Cái này..." Đường Dĩ Tinh do dự nhìn về phía Đại trưởng lão, đan dược này chính là Huyết Yêu ca ca cho bé. Là bé muốn giữ lại cho phụ thân dùng.

"Yên tâm, Dĩ Tinh, sau khi ta xem xong nhất định trả lại cho con." Nhận thấy băn khoăn của Dĩ Tinh, Đại trưởng lão lập tức nói.

Dĩ Tinh khẽ gật đầu, giao bình dược vào trong tay đại trưởng lão, "Nhớ phải trả con đó!"

"Được." Đại trưởng lão mỉm cười, đồ viên dược không hoàn chỉnh vào trong tay, đưa lên mũi ngửi ngửi, "Bên trong có Âm Cốc lan, Hoa Tường thảo, xà phệ linh chi... Còn có..." Đại trưởng lão nhướng mi, những thành phần khác chỉ đơn giản ngửi một chút căn bản không có cách nào nhận biết được, nhưng chỉ ba loại này cũng đã đủ khiến người ta khiếp sợ rồi, tuy rằng tên ba loại dược liệu này cũng không thu hút, nhưng là bảo vật hiếm có trong thiên hạ.

Âm Cốc lan, loại độc chí âm trong thiên hạ. Hoa Tường thảo, trong truyền thuyết là loại thảo dược có linh thú canh giữ, tản ra mùi hoa, toàn bộ Đường môn chỉ có một gốc. Xà phệ linh chi, nghe tên cũng biết, đây là một loại rắn chuyên môn canh giữ cỏ linh chi, con rắn kia đã từng khiến bọn họ mất gần trăm cao thủ, mới kéo về được một gốc.

Hoa Tường thảo và xà phệ linh chi mặc dù chỉ là nguyên liệu phụ, nhưng cũng đủ vô giá rồi.

Hơn nữa còn có rất nhiều loại dược liệu ông không phân biệt được?

"Dĩ Tinh đây là ai đưa cho con?" Đại trưởng lão hỏi, nguyên ý cho Dĩ Tinh loại đồ này tất nhiên không phải dạng vừa. Nhưng sao Dĩ Tinh lại biết đối phương chứ?

"Vị hôn phu của con!" Đường Dĩ Tinh buột miệng nói ra, "Vị hôn phu của con cho con!"

"Hà?"

Trong đầu mọi người lập tức nảy ra một suy nghĩ, loại cảm thú nào mà đến đứa trẻ hơn hai tuổi cũng không buông tha?

Lại không biết bạn cảm thú nào đó đang ngủ vù vù năm nay mới ba tuổi rưỡi..

Lời của Bách lý Tiểu Tiểu: chương tiếp theo là kết thúc ngoại truyện Lệ Vân rồi nhà trốn đi đó ~~~

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Phần 1.6. Ký sự trải qua nguy hiểm ở Đường Môn

Lần trước nói đến Lệ Vân tiếp tục mạo xưng Huyết Yêu ca ca, vào thời điểm Đường Vô Danh trúng độc cho Đường Dĩ Tinh một viên lục độc đan, dùng cái này lừa được trái tim của mỹ nhân, Đường Dĩ Tinh trở thành vị hôn thê của cậu bé.

Thời gian ngắn ngủi ba ngày, Đường Vô Danh liền dựa vào lục độc đan nhanh chóng loại bỏ độc của Độc y, sau đó điều dưỡng được khoảng bảy tám phần, mặc dù không đạt được trạng thái toàn thịnh, nhưng là có được lục độc đan, có lẽ chuyện chẳng phải khó làm như vậy.

Người Đường môn mặc dù sợ trường về độc, ám khí, nhưng là bọn họ càng giống như đại gia đình như gia tộc, độc và ám khí chủ yếu là thứ dùng để tự bảo vệ mình.

Bởi vì lục độc đan chẳng phải là thứ của bọn họ, cho nên bọn họ thậm chí không có ý niệm lấy đến nghiên cứu, trừ đại trưởng lão bởi vì tò mò ngửi ngửi ở ngoài, thì không có lại tìm tòi nghiên cứu tiếp nữa.

Ngày thứ ba khi Đường Vô Danh xuất hiện trước mặt Độc y, Độc y hoảng sợ nhìn hắn, không biết Đường Vô Danh là người hay quỷ.

"Độc y, đúng hẹn đã định, chúng ta tiếp tục tỷ thí." Đường Vô Danh trầm ổn nói chuyện với Độc y.

Còn Độc y lại thì thảo tự nói, "Không có khả năng, không có khả năng, độc dược kia là ta vừa mới nghiên cứu ra, đến Dược vương cũng không nhất định có thể giải trừ mà!"

"Độc y!" Quý Động quát khế, đánh gãy Độc y có chút lâm vào điên cuồng.

Cùng với tiếng quát của Quý Động, Độc y giật mình, ánh lập tức khôi phục lại tỉnh táo, sau đó nhìn Đường Vô Danh, "Chúng ta tiến hành trận tỷ thí tiếp

theo!"

"Được!"

...

...

Ngay tại lúc Đường môn giống trống khua chiêng chuẩn bị đối kháng Độc y và Quỷ Động, hai tiểu quý lại đang cãi nhau, nguyên nhân cãi nhau rất đơn giản, bởi vì sói nhỏ Huyết Yêu.

"Kẻ điên, nhưng mà nó do ta phát hiện đó! Hơn nữa, ngươi hiểu được chăm sóc nó thế nào sao? Ngươi có biết thay được cho nó như thế nào sao?" Lê Văn khoanh tay trước ngực, miệng còn ngậm cọng cỏ.

Tiểu Lê Văn tựa như một người hai mặt nhỏ bé, khi làm Huyết Yêu ca ca, ôn nhu, hài hước, lại có tính nhẫn nại, là người tốt nhất trong lòng Đường Dĩ Tinh.

Nhưng là lúc cậu bé là Lê Văn rời nhà trốn đi, thì chính là ác liệt, bướng bỉnh, có thể giả bộ có thể lừa gạt, cậu bé bây giờ, là người đáng ghét nhất trong lòng Đường Dĩ Tinh.

Nhưng là, cậu cũng không bởi vì thân phận của Đường Dĩ Tinh mà nhượng nhịn cô bé, hoàn toàn là đối xử như một bằng hữu bình thường... Không, là kẻ địch!

Cho nên, cho dù hai người vừa thấy mặt liền cãi nhau, Đường Dĩ Tinh vẫn nguyện ý ở cùng với Lê Văn, ít nhất giữa hai người bọn họ không có khúm núm đối trả.

"Không cho gọi ta là đồ điên! Ngươi đồ siêu lừa đảo này!" Đường Dĩ Tinh phẫn nộ chống nạnh, bèn nhọn chỉ trích Lê Văn, "Mặc dù ta không biết, nhưng ta có thể học! Hơn nữa ngươi có thể cho nó hoàn cảnh sinh hoạt tốt sao? Ngươi có thể mỗi ngày cho nó ăn no nê sao?"

"Ta có thể săn thú!" Lê Văn khinh thường "hừ hừ" phát ra từ lỗ mũi, "Đừng quên ngươi cũng là nuôi được con mèo mập tên là Hồ Tử đấy!"

"Ngươi!" Đường Dĩ Tinh dậm chân một cái, chỉ vào mũi Lê Văn, "Còn không phải ngươi làm hại! Nếu không phải ngươi cho nó ăn nhiều thứ như vậy nó có thể trở nên béo như vậy sao?"

"Là nó tham ăn, bằng không ta nó ăn, nếu nó không ăn không phải tốt sao!" Lê Văn giả mồm át lễ phải cãi chày cãi cối. "Cũng là mèo của ngươi có vấn đề!" Lê Văn lại ngồi xồm xuống sờ sờ lông sói nhỏ Huyết Yêu, "Vạn nhất ngươi nuôi sói nhỏ uy phong lâm liệt của ta thành cái loại có đầu tường ý chí không kiên định này thì làm sao bây giờ?"

"Ngươi cái đồ siêu lừa đảo! Rõ ràng nói mang về thì cho ta nuôi!"

"Ta chỉ là nói cho ngươi mang về nuôi trong phủ, chưa nói qua cho ngươi nuôi mà!" Tiểu Lê Văn nhún vai một cái, đáng vẻ lưu manh.

"Đại tiểu thư..." Thấy hai người đang tranh cãi, còn có sói nhỏ bên chân bọn họ, người hầu có chút do dự gọi một tiếng.

Đường Dĩ Tinh lập tức nhìn về phía chỗ phát ra âm thanh.

"Đại tiểu thư, Vô Danh đại nhân lại đang tỷ thí với Độc y, ngài không tới xem sao?"

"Cha lại đang đấu độc với người khác?" Đường Dĩ Tinh sợ hãi kêu, lấy tay che miệng lại, độc được mấy ngày hôm trước gần như suýt lấy mạng Đường Vô Danh, khiến trong lòng Đường Dĩ Tinh vẫn còn sợ hãi.

"Tỷ thí với Độc y còn chưa xong." Người hầu nhỏ giọng nói.

"Huyết Yêu đi thôi!" Đường Dĩ Tinh vẫy vẫy tay với sói nhỏ, sói nhỏ lập tức nhìn về phía cô bé, sau đó Đường Dĩ Tinh ôm lấy sói nhỏ chân vẫn còn bị thương, nhưng sói nhỏ vẫn quay đầu nhìn Lê Văn.

Hai tay Lê Văn ôm đầu, nện bước chân tàn bạo, một bước ba chuyển đi đến bên cạnh Đường Dĩ Tinh, sờ sờ sói nhỏ bên cạnh, khiêu khích nhìn Đường Dĩ Tinh một cái, "Đi thôi!"

Đường Dĩ Tinh lập tức trừng Lê Văn, lại không so đo nhiều nữa, lập tức chạy về phía diễn võ trường — phụ thân bé quan trọng hơn!

Còn Lê Văn lập tức nhận mệnh đi theo sau Đường Dĩ Tinh — mặc dù hai người hay cãi nhau, nhưng trên thực tế Lê Văn vẫn là rất quan tâm Dĩ Tinh.

Khi hai tiểu gia hỏa chạy đến diễn võ trường, Độc y vừa lấy ra một viên độc được xong, viên độc được căng tròn đặt ở trong tay phát ra ánh kim sáng lóe, mà khoe miệng Độc y gọi lên nụ cười đắc ý, đám người Đường Vô Danh lại đột nhiên thay đổi sắc mặt.

Viên độc được kia là cái khiến Độc y thành danh — Thiên trùng! Tên như ý nghĩa, loại độc được này chỉ cần ăn vào, sẽ cảm giác được giống như ngàn vạn con sâu đang cắn xé thân thể, không tự chủ được gãi chỗ đau đó, ý đồ bắt đi loại sâu đang cắn xé thân thể này, nhưng làm sao đuổi đi được thứ

không tồn tại?

Kết quả cuối cùng, chỉ có thể là người thử độc huyết nhục mơ hồ chết đi, mà tất cả vết thương trên người thử độc đều do tự mình cào ra!

Người uống xuống loại độc này, hoàn toàn là bị chính mình giết chết!

Loại độc dược này khủng bố nhất là chỉ cần cỡ khoảng một cái móng tay, hòa tan vào nước, không màu không vị, lại có thể độc chết cả một con trâu!

Bây giờ, Thiên trùng xuất hiện trước mặt bọn họ cũng là lượng gấp vài lần bình thường, chỉ cần ăn vào là chiếm không được chỗ tốt!

Lệ Vân thấy Thiên trùng trong tay Độc y thì nướng mảy, bé không biết loại độc dược này đến tột cùng là cái gì, nhưng là, độc dược có thể khiến hai bên lộ ra loại biểu cảm này thì tuyệt đối không đơn giản!

Thấy vẻ mặt lo lắng của Đường Dĩ Tinh, Lệ Vân bĩu môi.

Mặc dù là đồ điên, nhưng mặc kệ nói như thế nào, cũng là vị hôn thê của bé, vị hôn thê của bé sao có thể để cho người khác bắt nạt chứ?

Lệ Vân ách xì một cái, dáng vẻ lưu manh đi đến dưới chân Độc y, rất tùy ý túm túm góc áo của ả, "Lão nãi nãi, độc dược của ngươi có thể cho ta xem không?"

Cái chữ Tiểu Lệ Vân căn bản không khiến người khác chú ý, chờ đến khi cậu bé làm ra một loạt động tác, mọi người mới phát hiện ra cậu bé, nhưng cái bọn họ có thể làm chỉ có thể là hút một ngụm khí lạnh.

"Đồ siêu lừa đảo, mau trở lại!" Đường Dĩ Tinh lập tức thất thanh kêu sợ hãi, cô bé sợ Lệ Vân gặp phải thống khổ như phụ thân mình.

"Vân Nhi!" Đường Vô Danh lập tức tiến lên chuẩn bị ôm Lệ Vân trở về.

Lão nãi nãi?

Nụ cười đắc ý của Độc y lập tức đọng lại ở trên mặt, chậm rãi cúi đầu nhìn tiểu Lệ Vân vô tội đầy mặt.

Độc y chậm rãi nheo mắt lại, năm nay ả ta chẳng qua mới hơn bốn mươi tuổi, đến năm mươi cũng chưa tới!

Đề tài cấm kỵ nhất của phụ nữ chính là tuổi tác!

Độc y vậy mà mỉm cười, ôn nhu nói, "Được, cái này cho ngươi!" Dứt lời, Độc y chợt phát lực, một chương đánh úp về phía Lệ Vân, một chương này vừa xảo quyết vừa độc ác, nhưng Lệ Vân đã sớm có chuẩn bị chỉ là bước sang bên trái một bước, vừa đứng tránh thoát công kích của Độc y, nhưng bàn tay nhỏ bé của cậu bé vẫn ngoan cố cầm lấy vạt áo của Độc y.

Đợi khi Độc y sắp tung ra chương thứ hai, Đường Vô Danh vừa lúc đuổi tới, một phen ôm lấy Lệ Vân, giờ tay lên chống lại công kích của Độc y, Đường Vô Danh vẫn còn hơi suy yếu nên lui liền ba bước, nhưng không có gì đáng ngại.

Lệ Vân lập tức buông tay đang nắm vạt áo Độc y ra, thân thiết hỏi thăm Đường Vô Danh, "Vô Danh thúc thúc, thúc không sao chứ?"

"Không sao." Đường Vô Danh cúi đầu cười cười với Lệ Vân, thả cậu bé xuống đất, xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu, sau đó lại thay đổi vẻ mặt nghiêm túc nhìn Độc y, "Nó chỉ là một đứa trẻ, Độc y tiền bối thành danh đã lâu, cần gì phải chấp nhặt với nó?"

Độc y "hừ" một tiếng từ lỗ mũi, cảm thấy tính toán chi li với một đứa trẻ đúng là mất thân phận.

Nhưng Lệ Vân nấp ở sau lưng Đường Vô Danh lại khẽ gọi lên khỏe miệng, lộ ra nụ cười gian kế đã đạt được.

"Bốp!" Đang lúc Lệ Vân dương dương tự đắc, Đường Dĩ Tinh đánh vào vai cậu bé một cái, trọn tròn mắt nhìn cậu bé, "Ngươi làm gì mà đến bên cạnh lão bà kia thế? Rất nguy hiểm đó! Ngươi có biết hay không!"

Mặc dù Lệ Vân hay cãi nhau với bé, nhưng hấn cũng là bằng hữu duy nhất của bé... Không! Là địch nhân!

Đường Dĩ Tinh vừa dạy dỗ Lệ Vân, vừa kéo cậu bé ra khỏi vị trí trung tâm, hai đứa trẻ tới một góc nhỏ không người, lại có thể trực quan nhìn thấy tình huống trên đài tỷ võ.

Mà Lệ Vân lưu luyến nhìn Độc y — độc dược của bé còn chưa có phát huy tác dụng đâu!

Nhưng khi nhìn Đường Dĩ Tinh ngoài miệng không ngừng dạy dỗ bé, trên mặt lại tràn đầy lo lắng..

Tiểu Lệ Vân quyết định vẫn là ngoan ngoãn đi theo Đường Dĩ Tinh thôi!

Về phần Đường Dĩ Tinh dạy dỗ, một cái lỗ tai nghe, một cái lỗ tai ra là được rồi, so với việc giáo dục "kiểu sự thật" của cha bé, lời nói của Đường Dĩ Tinh quả thực chỉ là mưa bụi thôi!

Tỷ thí trên đài luận võ còn đang tiếp tục, Đường Vô Danh vững vàng, đón lấy Thiên trùng, đồng dạng cũng cho Độc y một mai độc được.

Ngay tại lúc Đường Vô Danh và Độc y chuẩn bị đồng thời ăn độc được, Độc y đột nhiên biến sắc.

Một tiếng kêu sợ hãi thê lương, khiến Đường Dĩ Tình đang dạy dỗ Lệ Vân Đường Dĩ Tình phải dừng lại nhìn về phương hướng phát ra âm thanh.

"Đây là sao vậy?" Đường Dĩ Tình thì thào.

Lệ Vân nhún vai một cái, "Còn có thể ra sao, giết heo đó!"

"Làm sao có thể?" Đường Dĩ Tình nghi ngờ nhìn Lệ Vân, "Đây rõ ràng là tiếng người kêu mà! Hơn nữa..." Đường Dĩ Tình diễn võ trường một cái, "Độc y đang kêu đó!"

Lệ Vân nhảy mất mấy cái, dự hoặc nói, "Nếu không chúng ta tới gần một chút nhìn xem?"

Đường Dĩ Tình vừa muốn mở miệng đồng ý lại lập tức khép lại, lắc đầu không ngừng, "Không được, đến lúc đó người sẽ lại đi chiêu chọc bọn họ!"

"Ta cam đoan sẽ không!" bàn tay nhỏ bé của Lệ Vân giờ lên ba ngón tay để vào bên tai.

"Không được chính là không được!" Đường Dĩ Tình dùng cánh tay nhỏ bé vẽ ra một vòng tròn, "chữ tín của người là con số không!"

Quả nhiên gạt người nhiều lần sẽ không có người tin!

Lệ Vân bĩu môi nhận mệnh trốn ở trong góc xem náo nhiệt, nhưng là náo nhiệt trên diễn võ trường lại tìm tới cậu bé.

"Các người đừng trò lừa đảo!" Quý Động bén nhọn chỉ trích, mà Độc y vẫn đang không ngừng rít gào, trong mắt chảy ra nước mắt màu đỏ, khiến đôi mắt đỏ như mắt thỏ, thoát nhìn trông ghê người.

"Con thỏ rít gào" tiểu quý nào đó chính là đặt tên như vậy.

Quý Động thấy đáng vẻ của Độc y, lập tức chậm rãi tới gần Đường Vô Danh, "Giao giải được ra đây!"

"Này..." Đường Vô Danh có chút kinh ngạc, loại độc được này cho tới bây giờ hắn chưa từng thấy, "không liên quan đến Đường môn."

Quý Động khẽ hí mắt, bỗng nhiên nhìn thấy hai tiểu quý chính đang không biết thì thầm cái gì trong góc nhỏ.

Chợt, thân hình Quý Động chợt lóe đến thẳng chỗ hai tiểu quý — hai tiểu quý này là con tin tốt nhất!

Góc chỗ Đường Dĩ Tình và Lệ Vân căn bản không có người, đám người Đường Vô Danh căn bản không kịp cứu viện!

Lệ Vân đang không có nghe Đường Dĩ Tình thuyết giáo cái gì bỗng thấy Quý Động chạy thẳng tới chỗ bọn họ, Lệ Vân giật mình, theo bản năng từ bên hông rút ra nhuyễn kiếm đã giấu kín từ lâu, vung ra kiếm chiêu Lệ Thủ dạy cho bé không thuần thực tý nào, nhưng một kiếm này lại khiến Quý Động không hề phòng bị giật mình theo bản năng lắc mình tránh né, nhưng tốc độ vọt lên phía trước một chút cũng không giảm.

Sắc mặt Lệ Vân khê biến, dụng thẳng kiếm lên không hề có kỹ xảo, lại chấn Đường Dĩ Tình ra sau mình.

Lệ Vân cắn chặt răng, có chút hối hận — nếu mình có khổ luyện kiếm thuật thì tốt rồi!

Yêu Tuyệt kiếm của Lệ gia được xưng tụng không đâu địch nổi, sao bé có thể sợ một người như vậy?

"Tiểu Vân Nhi!" Một tiếng kêu tràn đầy lo lắng tiếng bỗng chốc khiến Lệ Vân nâng cao tinh thần — chỉ có lão nương bé mới gọi bé là "Tiểu" Vân Nhi!

"Thú ca! Bảo vệ nó!"

Ngay sau đó, một bóng dáng cao lớn dường như chỉ trong chớp mắt xuất hiện trước mặt Lệ Vân, một thanh trường kiếm trắng như tuyết xẹt qua hư không, kiếm khí sắc bén kiếm mạnh mẽ ngừng lại thân hình của Quý Động, để lại mấy vết thương dữ tợn trên người, đứng cách khoảng ba trượng trước mặt bọn họ.

Chuôi trường kiếm trắng như tuyết này vậy mà bắt đầu dần dần trở thành màu đỏ như máu từ đầu kiếm.

Đường Dĩ Tình đứng ở sau lưng bọn họ nhìn không tới hình dáng người vừa tới, nhưng có thể khẳng định, đây là hình tượng anh hùng trong lòng mình.

Mà đối mặt với người đàn ông mọi người ở Đường gia lại đều hút một ngụm khí lạnh, đó đôi mắt không có cảm tình thế nào, lãnh huyết vô tình như diệt thế tu la, chẳng phải người bình thường xuất phát từ bảo vệ mình, tự mình đóng băng lạnh như băng, mà là loại lạnh như băng hoàn toàn phát ra từ đáy lòng không có tình cảm gì dao động.

Người này là không có trái tim!

Nhưng là, đúng lúc này một người phụ nữ nhỏ bé đáng yêu, ánh mắt lại lộ ra vẻ linh tính lạnh lợi tiến đến trước mặt người đàn ông chợt nhảy lên trên người hắn, giống như gấu koala treo trên người người đàn ông, khiến mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh thay nằng.

Sau đó, chuyện càng làm cho mọi người hoảng sợ xảy ra, cô gái nhỏ vậy mà nhéo nhéo mặt người đàn ông khủng bố. "Thú ca, biểu cảm này của chàng sẽ dọa hỏng người khác mất, chúng ta là tới đón con về nhà, cũng không phải đến để đập bả!"

Thoáng cái biểu cảm của người đàn ông như là ảo thuật mềm xuống, mặc dù vẫn là đáng vẻ không nói không cười, nhưng là đôi mắt tối đen như mực kia lại tràn đầy nồng đậm ôn nhu và nuông chiều.

"Xin hỏi hai vị là anh hùng nơi nào?" Lê Thú căn bản không có ra tay độc ác, vết thương trên người Quý Động cũng không nặng. Quý Động thấy biểu cảm của Lê Thú mềm xuống lập tức ôm quyền hỏi.

"Chúng ta là cha mẹ của hỗn tiểu tử rời nhà trốn đi này!" Tiểu Tiểu nhảy xuống từ trên người Lê Thú, chỉ vào mũi Lê Vân, Lê Vân lập tức xấu hổ cười cười, mà Đường Dĩ Tinh kinh ngạc nhìn Lê Vân.

"Bây giờ muốn đón hỗn tiểu tử này về nhà rồi!" Tiểu Tiểu nhún vai một cái, chỉ vào Độc y cách đó không xa vẫn đang kêu rên, "Người phụ nữ kia thật phiền đó!"

Giây tiếp theo, Lê Thú biến mất, thanh âm cũng đã biến mất, không phải là vì Lê Thú cho Độc y giải dược mà là vì hắn điểm huyết cam của Độc y.

Tiểu Tiểu vừa lòng gật gật đầu, "Mà nguoi, vậy mà muốn làm hại con ta! Thú ca! Giết hắn!"

Lê Thú sau một lúc lâu không nhúc nhích, mà là nhìn chăm chú vào Tiểu Tiểu thật sâu, "Tiểu Tiểu."

"Thú ca..." Tiểu Tiểu thở dài một tiếng, nghe ngữ điệu của Lê Thú là biết hắn lại muốn thao thao bất tuyệt rồi, "Thiếp không nói chuyện nữa, còn lại chàng giải quyết?"

Bài giáo dục của Lê Thú bị Tiểu Tiểu bị một vấn đề xảo diệu dẫn đi, "Ừ. Ta đến nói với nó."

Lê Thú thu kiếm lại, xoay người về phía sau, giữa lấy cổ áo Lê Vân, xách bé lên, thả tới trước mặt Quý Động, "Vân Nhi, xin lỗi hắn."

"Hả?" Tiểu Tiểu giật mình, cái này có chút không thích hợp rồi! "Chờ một chút Thú ca, chờ một chút!"

"Sao vậy?" Lê Thú nhìn về phía Tiểu Tiểu.

Hai tay Tiểu Tiểu chống nạnh, trừng Lê Thú, "Thú ca, không phải thiếp nói chàng, Tiểu Vân Nhi căn bản không có làm sai cái gì mà!"

"Trường ầu có thứ tự, nó không nên tùy tiện chọc giận trưởng bối." Lê Thú nhàn nhạt nói xong, "Nếu là không tôn kính trưởng bối, thì có khác gì cảm thú chứ?"

Đỉnh đầu bị nện xuống cái mũ đầu Tiểu Tiểu cũng choáng mất cũng hoa, "Nhưng là, toàn bộ quá trình chàng đều thấy được, rõ ràng Tiểu Vân Nhi không có làm sai cái gì, hắn muốn giết Tiểu Vân Nhi!"

Lê Thú nhíu mày thật sâu, dường như suy nghĩ lời Tiểu Tiểu nói đúng hay sai.

"Thú ca," Tiểu Tiểu rên sát khi còn nóng, "Chàng nghĩ mà xem! Vân Nhi không có làm sai cái gì, chàng lại bắt nó xin lỗi, chẳng phải là khiến cho nó nghĩ chuyện lần này nó làm sai?"

Lê Thú nhìn về phía con trai mình, lập tức, Lê Vân bày ra biểu cảm đáng thương hề hề nhìn Lê Thú. "Có chút đạo lý." Lê Thú gật đầu, "Ừm, là ta sai." Lê Thú vẫn luôn có sai liền sửa, "Ta biết nên làm như thế nào rồi."

Lê Thú lại rút kiếm ra, Huyết Yêu kiểm màu đỏ vẫn chưa giảm xuống.

Quý Động giật mình, lập tức lại ôm quyền, "Vừa mới thiếu chút làm hại đến quý công tử, là ta không đúng, ta xin lỗi. Xin hỏi tôn tính đại danh của các hạ?"

"Lê Thú." Lê Thú nhẹ nhàng nói ra tên của mình.

Nhưng là tên này lại khiến Quý Động giật mình, từ khi kết thúc kiếp nạn Thiếu Lâm, tên của Lê Thú và Yêu Tuyết kiếm đã sớm truyền lưu rộng rãi, bề ngoài tuấn mỹ, võ công cao tuyệt, Huyết Yêu kiếm có thể thay đổi màu sắc, còn có cung chiêu thể từ...

Quả nhiên là hắn!

Mà hắn là con trai của Tây Vực vương! Thê tử của hắn...

Quý Động nhìn về phía Tiểu Tiểu...

Là con gái của Cổ vương!

Cổ và độc khác nhau, độc được chỉ cần tìm được được liệu tương ứng cũng có thể luyện chế, có thể lấy được giải được, nhưng là cổ lại chỉ có người hạ cổ mới có thể giải được! Cổ càng thêm quý dị xảo quyết hơn độc!

Nếu là để mọi người lựa chọn đắc tội với một trong hai người Được vương và Cổ vương, vậy phần lớn người nhất định là lựa chọn Được vương.

Độc mang tới hành hạ có lẽ chỉ có trên thể xác, nhưng cổ cũng là thể xác và tinh thần đồng thời tổn hại.

Đắc tội Cổ vương...

Quý Động sợ run cả người, mà hần lại thiếu chút nữa làm bị thương ngoại tôn duy nhất của Cổ vương...

Nghĩ đến cổ độc quý dị, nghĩ đến võ công của Lê Thú, Quý Động liền lùi về phía sau ba bước, mà kiếm của Lê Thú cũng tiến lên ba bước.

"Lúc trước có nhiều mạo phạm, xin hãy tha thứ! Chúng ta về sau không bao giờ tìm Đường môn gây phiền toái nữa!"

"Chờ một chút."

Quý Động nhắc lên Độc y vừa muốn chạy, lại bị Lê Thú ngăn cản. "Lê công tử?" Trong truyền thuyết, Lê Thú chẳng phải là một người tàn nhẫn thích giết chóc mà!

"Tiểu Tiểu." Lê Thú vươn tay.

Tiểu Tiểu lập tức hiểu ý tứ của hần, không tình nguyện đưa cho hần một cái bình nhỏ.

Lê Thú quăng bình nhỏ cho Quý Động. "Đây là giải được độc được bà ta trúng, sau khi rời đi cho ăn là được rồi."

Quý Động nhìn thoáng qua Lê Thú thật sâu, "Đa tạ!" Lần này là thật lòng thật dạ nói lời cảm tạ.

"Giải quyết rồi!" Nhìn bóng lưng rời đi của Quý Động, Tiểu Tiểu thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn về phía Đường Vô Danh, "Vị Đường công tử này..."

"Không dám nhận, không dám nhận..." Đường Vô Danh lập tức ôm quyền, con gái của Cổ vương và con trai của Tây Vực vương, cho dù là thân phận hay là võ công của Lê Thú, cái nào hần cũng đắc tội không nổi. Bây giờ hần thật hoài nghi lúc đó làm sao có thể mang Lê Vân về?

"Khoảng thời gian ngắn gần đây Tiểu Vân Nhi làm việc vất ở đây ..."

Sắc mặt Đường Vô Danh méo mó, quả nhiên, có thể coi là tính số sao? Con gái của hần còn khiến Vân Nhi bị thương thành cái dáng vẻ kia...

Cho dù trừng phạt như thế nào hần đều sẽ không để Dĩ Tinh xảy ra chuyện gì!

Đường Vô Danh hạ quyết tâm, không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời một cái "Phải."

"Tổng cộng làm mười lăm ngày." Tiểu Tiểu bẻ ngón tay tính.

Tính toán số ngày làm cái gì? Đường Vô Danh không hiểu.

"Cho nên... Hắc hắc..." Tiểu Tiểu có chút ngượng ngùng cười cười, "Có thể phiền người giao tiền công của nó cho ta hay không?"

"..."

Phải biết rằng, đại hiệp nghèo con trai của đại hiệp cũng rất nghèo!

...

...

Tiếp sau đó, dưới sự nhõng nhẽo cố gắng kéo dài thời gian của tiểu Lê Vân, Lê Thú và Tiểu Tiểu đồng ý ở lại Đường môn một đêm.

Mà đến khi trời tối, tiểu Lê Vân và Đường Dĩ Tinh lại âm ỉ túi bụi ở một chỗ nào đó, nhưng là Tiểu Tiểu lại vui tươi hơn hờ để hai đứa nhỏ ồn ào.

Khi Lê Vân và Dĩ Tinh tách ra, Lê Vân sờ sờ đầu mình nhỏ giọng nói thầm một câu, "Âm ỉ một trận như vậy sau này nàng không thêm nhớ mình mất?"

Cậu bé biết, mặc dù Đường Dĩ Tinh hay đánh nhau với bé, nhưng cậu bé cũng là bằng hữu duy nhất trong đám bạn cùng lứa tuổi với Đường Dĩ Tinh.

Vào lúc ban đêm, Lê Vân giả trang thành Huyết Yêu ca ca đứng ở cửa sổ phòng Dĩ Tinh thay đổi giọng nói nói cho Dĩ Tinh tin tức bé phải rời đi.

"Huyết Yêu ca ca, ca ca phải rời khỏi?" Đường Dĩ Tinh kinh ngạc nhìn cửa sổ lại nhìn không thấy người đối diện.

"Ừ." Lệ Vân dùng thanh âm trầm thấp hơi tiếc nuối nói, "Có người đến bắt ca ca, ca ca không thể không rời đi. Chẳng qua sớm muộn gì cũng có một ngày, ca ca sẽ tìm đến muối!"

"Như vậy à..." Đường Dĩ Tình cắn môi dưới, bé biết bằng thực lực bây giờ của mình, nếu là đi theo Huyết Yêu ca ca cũng không giúp được gì, thậm chí còn có thể trở thành trói buộc Huyết Yêu ca ca. "Muội chờ ca ca! Dĩ Tình sẽ luôn luôn luôn luôn luôn chờ Huyết Yêu ca ca ! Nếu là Huyết Yêu ca ca không đến mà nói, Dĩ Tình liền sẽ vẫn chờ đợi!"

"Tin tưởng ca ca, ca ca sẽ trở lại tìm muội!"

"Ngoại truyện: con của đại hiệp cũng nghèo "

Bạn đang đọc truyện *Đại Hiệp Rất Nghèo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.